

Cho Anh Nhìn Về Em - Tập 1

Contents

Cho Anh Nhìn Về Em - Tập 1	2
1. Quyển 1 - Chương 01	2
2. Quyển 1 - Chương 02	7
3. Quyển 1 - Chương 03	11
4. Quyển 1 - Chương 04	16
5. Quyển 1 - Chương 05	20
6. Quyển 1 - Chương 06	24
7. Quyển 1 - Chương 07	28
8. Quyển 1 - Chương 08	32
9. Quyển 1 - Chương 09	38
10. Quyển 1 - Chương 10	43
11. Quyển 1 - Chương 11	50
12. Quyển 1 - Chương 12	58
13. Quyển 1 - Chương 13	61
14. Quyển 1 - Chương 14	64
15. Quyển 1 - Chương 15	69
16. Quyển 1 - Chương 16	72
17. Quyển 1 - Chương 17	77
18. Quyển 1 - Chương 18	82
19. Quyển 1 - Chương 19	89
20. Quyển 1 - Chương 20	94
21. Quyển 1 - Chương 21	99
22. Quyển 1 - Chương 22	103
23. Quyển 1 - Chương 23	107
24. Quyển 1 - Chương 24	110
25. Quyển 1 - Chương 25	113
26. Quyển 1 - Chương 26	117
27. Quyển 1 - Chương 27	121
28. Quyển 1 - Chương 28	125
29. Quyển 1 - Chương 28	128
30. Quyển 1 - Chương 29	132
31. Quyển 1 - Chương 29	138
32. Quyển 1 - Chương 30	143
33. Quyển 1 - Chương 31	148
34. Quyển 1 - Chương 32	153
35. Quyển 1 - Chương 33	158
36. Quyển 1 - Chương 34	163
37. Quyển 1 - Chương 35	169
38. Quyển 1 - Chương 36	176
39. Quyển 1 - Chương 37	182
40. Quyển 1 - Chương 38	186
41. Quyển 1 - Chương 39	190

42. Quyển 1 - Chương 40	197
43. Quyển 1 - Chương 41	203
44. Quyển 1 - Chương 42	209
45. Quyển 2 - Chương 01	214

Cho Anh Nhìn Về Em - Tập 1

Giới thiệu

“Chàng là giọt mưa trên núi Vu...” Tuổi thơ thiếu thốn sự chăm sóc từ cha mẹ của Tà Cát Niên sẽ lan

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-anh-nhin-ve-em-tap-1>

1. Quyển 1 - Chương 01

Chương 1: Chiếc gương của Hàn Thuật

Chỉ một câu nói đơn giản vậy thôi mà khiến ặt gương trong lòng Hàn Thuật vỡ tan tành, tất cả các mảnh gương vụn vẫn rất sáng, sáng đến mức khiến anh không trốn đi đâu được.

Cảnh giới lý tưởng của Hàn Thuật: một buổi sáng nhàn nhã, nằm trên giường cho đến khi nào dậy giấc, dậy vận động sương cốt một chút, rồi uống một tách trà chanh tự pha, ăn cùng với bánh tổ ong mua tại tiệm bánh Tây lâu năm nằm ở góc phố dưới nhà, đây chính là một bữa sáng mỹ mãn, vừa ăn vừa có thể ngồi xem thời sự. Âm nhạc có thể có có thể không, nhưng trong máy nghe nhạc lúc nào cũng phải chờ sẵn 1 bản nhạc anh thích nhất. Khi ra khỏi nhà, anh thay bộ quần áo thời trang ngà cũ ưa thích nhất, đến một cuộc hẹn có chút mong đợi nhưng không quá hồi hộp. Mở cửa ra, thấy trời không nắng cũng không mưa, trời âm ỉ, không khí mát mẻ trong lành, sẽ tốt hơn khi có thêm chút gió. Tất cả các vấn đề về công việc và cuộc sống đều được giải quyết một cách tốt đẹp, tối về còn có thể làm những việc yêu thích, hôm sau cũng không cần phải vội vã đi làm...

Lúc này anh đang đứng bên cạnh thăm hoa trước cổng trường Thời Đại của Trung tâm Thương mại của thành phố G, mọi thứ đều thật tuyệt vời, tuy chưa hoàn toàn đạt tới cảnh giới lý tưởng của anh, nhưng cũng không còn cách xa lắm, ngoài thời tiết, ngoài việc đội bóng anh hâm mộ đã chiến thắng ra, vẫn còn rất nhiều lý do khiến tâm trạng anh vui vẻ.

Hôm qua, cũng chính là ngày thứ sáu, anh thắng kiện tại phiên tòa, tên bị cáo nổi tiếng gian ác, xảo quyệt cuối cùng cuối cùng đã phải cúi đầu trước pháp luật, ngay đến kiểm sát trưởng cũng phải khen anh chiến thắng quá đẹp. Chiến thắng này khiến cho kỷ lục thắng kiện với tần suất cao nhất của anh ở Viện Kiểm sát Nhân dân quận Thành Nam tiếp tục được duy trì, có thể nói là một kết thúc mỹ mãn cho quá trình công tác của anh ở quận Thành Nam.

Tối qua mấy người bạn của Hàn Thuật mở tiệc chúc mừng anh. Bốn người uống đến 4 chai vodka, vậy mà sáng tỉnh dậy anh không hề thấy nhức đầu, thời tiết vẫn đẹp như anh mong muốn, không có điều gì để anh

có thể phàn nàn được, ngay cả khi đỗ xe ở bãi dưới hầm quảng trường cũng vừa khéo có được chỗ đỗ tốt nhất. Vậy nên mặc dù bạn gái đến muộn những 25 phút cũng vẫn không hề ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ của anh. Bốn, năm cô sinh viên trẻ đi qua trước mặt anh. Nói chuyện cười đùa ríu ra ríu rít, liên tục nhìn về phía anh. Hàn Thuật ngẩng đầu lên đáp lại các cô gái bằng một nụ cười, các cô gái ngượng chín cả mặt, người này huých người kia rồi chạy mất.

Anh khẽ hát bài hát chỉ mình anh nghe thấy, một tay đút vào túi quần, một tay từ tốn hái bông hoa đỗ quỳn đã tàn trên thảm hoa. Loài hoa này sau khi tàn không dễ dàng rũ bông mà khô lại thành một khối bám trên thân cây, vừa chiếm dụng chất dinh dưỡng nuôi cây, vừa làm mất mỹ quan.

Đúng vào lúc Hàn Thuật hái đến bông thứ 17, vai anh đột nhiên đau nhói, tâm trạng vui vẻ của anh giống như một mặt gương xuất hiện vết rạn nứt đầu tiên sau khi hứng chịu một cú đấm mạnh.

Hàn Thuật hít sâu vài hơi, quay đầu lại quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt tươi cười quen thuộc. Anh định nói: “Anh thích được nghe em chào ‘hi’ hơn là đón nhận quả đấm thép của em” nhưng suy đi nghĩ lại đành thôi, anh bèn mở một nụ cười rồi nói: “Cuối cùng thì em cũng đến rồi, không biết trong điện thoại ai bảo ai đến sau thì phải mời người kia ăn cơm ấy nhỉ?” Chu Tiểu Bắc phóng khoáng kiễng chân, bá vai Hàn Thuật nói: “Mời ăn cơm thì đơn giản thôi, anh em mình đi đâu mà thiệt! Xin lỗi nhé, em thay quần áo hơi mất thời gian một chút, anh đợi lâu lắm rồi hả?”

Hàn Thuật cảm thấy cái kiêu bá vai bá cổ của Chu Tiểu Bắc hơi kỳ kỳ, anh hắng giọng một tiếng rồi khẽ lắc vai để thoát khỏi bàn tay ma quái của cô, đáp lại một câu như cô mong đợi: “Cũng không lâu lắm.”

Điều mà Chu Tiểu Bắc mong đợi chính là câu này. Từ trước đến nay cô không thích người đến muộn, hôm nay cô lại là người đến muộn nên cảm thấy rất có lỗi. Nghe thấy Hàn Thuật nói vậy, cô thực sự trút được cảm giác áy náy, liền nói: “Em biết ngay là anh chưa đến được bao lâu mà.”

“Ừ, mới chỉ có 37 phút thôi. Thông thường 37 phút là anh có thể xem xong báo cáo chuyên ngành dài khoảng 20 trang rồi, nếu nhanh còn có thể kết thúc một phiên tòa nữa. Đương nhiên, đợi em thì cũng là điều nên làm thôi...” Hàn Thuật nửa cười nửa không cười, nhìn bộ mặt ảm ức của Chu Tiểu Bắc, ánh mắt vô tình dịch chuyển xuống dưới, lúc này anh mới thấy rõ quần áo của cô. Chiếc gương của Hàn Thuật lại kêu “rắc” một tiếng, xuất hiện vết nứt sâu hơn nữa: “Tiểu Bắc... em... em mặc cái gì thế này!”

Anh ngạc nhiên cũng phải thôi, Chu Tiểu Bắc từ trước đến nay vốn ăn mặc theo kiểu thời trang thông thường, hôm nay tự nhiên lại mặc váy khác hẳn mọi ngày. Thôi thì thế cũng được, váy thì váy, váy thể hiện được cái nét mềm mại của phụ nữ, nhưng... nhưng... chiếc áo vest ngắn sọc đen và jupe bó cùng màu, lại còn đôi giày cao gót nhọn hoắt màu đen khiến cho Hàn Thuật đến khổ sở khi phải khống chế vẻ mặt nhăn nhó của mình.

“Có vấn đề gì không?” Chu Tiểu Bắc gượng kéo váy, xem ra cô cũng chẳng tự tin đối với bộ cánh khác thường của mình.

Hàn Thuật và Chu Tiểu Bắc quen nhau nửa năm, chính thức có quan hệ yêu đương mới 2 tháng. Lúc 2 người ở cạnh nhau, Hàn Thuật thường ăn mặc rất chỉnh tề, còn Chu Tiểu Bắc thì suốt ngày quần bò áo phông. Người làm mối cho họ cũng chính là bạn thân của Chu Tiểu Bắc – Trịnh Vi đã từng nhiều lần nhắc riêng với Tiểu Bắc rằng: “Hàn Thuật là người chín chu, rất chú trọng tiểu tiết, cậu mà không ăn mặc tử tế thì đừng có đi cạnh người ta, trông cứ như là công nhân phụ hồ ấy.” Chu Tiểu Bắc ngấm đi ngấm lại, chẳng thấy mình có gì giống công nhân phụ hồ cả. Nhưng sau vài cuộc hẹn hò, cô thực sự nhận ra rằng cô ăn mặc quá tùy tiện so với Hàn Thuật. Một khi đã quyết định yêu nhau tử tế, cô thấy cần phải để ý tới cảm nhận của đối phương, vì vậy cô đã tiếp thị ý kiến của Trịnh Vi, trong sáng thứ bảy này, cô khoác lên mình bộ váy duy nhất đi hẹn hò với Hàn Thuật. Vì nhiều năm không đi giày cao gót, Chu Tiểu Bắc đi từ kí túc xá đến bến xe bus mất gấp đôi thời gian so với mọi khi, đây chính là lý do cô đến muộn.

Chu Tiểu Bắc cho rằng mức độ nghiêm túc trong cách ăn mặc của mình đủ để thể hiện thành ý của cô, nhưng hôm nay, Hàn Thuật – người đang đứng trước mặt cô – trên mặc áo phông Polo kẻ giống hệt 1 chú ong, dưới mặc quần bò, chân đi đôi giày Vans làm bằng vải bố, chiếc đồng hồ đeo tay cũng được thay bằng kiểu đồng hồ thể thao, vai khoác một chiếc túi to, trên mũi lại còn đeo một đôi kính gọng đen. Da dẻ anh chàng này đẹp thật, sắp 30 tuổi rồi mà giả nai làm sinh viên vẫn ra dáng ghê, chỉ có điều, hai người họ lại một lần nữa ăn mặc ko hợp nhau.

“Sặc, sao hôm nay anh lại không mặc ple, đeo cà vạt?” Chu Tiểu Bắc không kiểm soát nổi cảm giác thất bại bỗng chốc trào dâng.

Nụ cười của Hàn Thuật pha chút gượng gạo: “Vì trước đây mỗi lần gặp em, không phải sau khi tan tầm thì cũng là lúc vừa xong phiên tòa, còn hôm nay anh đi dạo phố. Có điều lần sau đừng nói từ “sặc” trước mặt anh được không?”

“Em thì sẽ không bao giờ mặc cái đồ dớ dẩn này lên người nữa, đã mất công ăn vận lại còn bị ghét” Chu Tiểu Bắc vừa nói vừa xua tay.

Hàn Thuật tự an ủi mình, cũng coi như cô ấy có tâm, thế rồi anh vừa cười vừa vỗ vỗ lên vai cô nói: “Thôi mà, bộ quần áo này của mẹ em trông cũng được mà”

“Sặc, là bộ của em đấy...”

“Đã bảo em đừng có nói cái từ ấy cơ mà.”

“Này Hàn Thuật, em bảo, cái bộ này của anh trông cũng ra người ra ngợm phết, được đấy, được đấy.”

“Anh coi như em đang khen anh”

“Đương nhiên là em khen anh rồi, nhưng em nghe nói đàn ông mà trau trút quá thì 80% là đồng tính...”

“Anh cũng nghe nói hành động cố tình bịa đặt và tuyên truyền thông tin thất thiệt, xúc phạm đến nhân cách, hủy hoại danh dự của người khác, có thể bị kết tội vu khống, trường hợp tình tiết nghiêm trọng thì bị phạt tù, bắt giam, quản thúc hoặc bị tước quyền lợi chính trị trong vòng 3 năm.”

Hai người cứ người này một câu, người kia một câu, cùng đi về phía Trung tâm Thương mại, Hàn Thuật nói ga giường nhà anh đều cần thay mới rồi, Chu Tiểu Bắc tình nguyện đi chọn cùng anh với tư cách là người có con mắt “tuyệt vời”, đây cũng là lần đầu tiên đôi tình nhân này hẹn hò riêng với nhau vào ngày cuối tuần.

Hàn Thuật quen Chu Tiểu Bắc vừa hôm đám cưới đồng nghiệp cũ, cũng là bạn của anh. Anh là phù rể, còn Chu Tiểu Bắc là phù dâu. Nghe nói đây là dạng quan hệ dễ nảy sinh tình cảm nhất, nhưng hôm đó Hàn Thuật không những không nảy sinh chút tình cảm nào mà còn toát mồ hôi hột. Anh chưa bao giờ gặp nữ tiến sĩ nào dữ dằn như thế, rõ ràng là một ả lưu manh, cứ nói rằng bọn trí thức hủ bại, Chu Tiểu Bắc còn xa mới được gọi là trí thức. Hồi đó anh đã đính hôn, chỉ hy vọng đến hôm đám cưới mình có thể miễn được sự giày vò này, không ngờ trước ngày cưới ba tháng, anh và vị hôn thê chia tay, mỗi người một ngã, cô dâu của Lâm Tĩnh là Trịnh Vi cứ nhất định muốn an ủi vết thương lòng của anh, và thế là cô Chu Tiểu Bắc long trọng trình làng.

Lúc đó Chu Tiểu Bắc vừa từ Tân Cương trở về thành phố G, còn tại sao cô lại đi đến tận nơi xa như thế để học tiến sĩ và tại sao cô chưa nhận được bằng tốt nghiệp đã quay về thì Hàn Thuật không biết. Sở dĩ anh không từ chối kiểu giới thiệu bữa này, trước hết là vì anh đang thấy nhàm chán, thứ hai là anh không muốn bác lại ý tốt của vợ chồng Lâm Tĩnh, và rồi với quan điểm cho rằng “mọi sự tồn tại đều hợp lý”, họ đi chơi với nhau vài buổi. Không ngờ sau vài lần tiếp xúc, anh và Chu Tiểu Bắc lại kết nhau ngay, chỉ mong mau chóng làm đám cưới.

Chu Tiểu Bắc trông có vẻ hơi bụi, dễ tạo cho người khác cảm giác ngổ ngáo, chứ thực ra cô là người giàu tình cảm, có tấm lòng rộng rãi, phóng khoáng hơn nhiều so với những cô gái khác, nhưng không hề kém phần tinh tế, vẻ ngoài trông cũng ổn, huống hồ, xuất thân gia đình, hoàn cảnh giáo dục, điều kiện làm việc của cả hai đều tương đương, lại cũng có ý định kết hôn, vì vậy đều cảm thấy đối phương là đối tượng kết hôn lý tưởng.

Vào một ngày cách đây 2 tháng, Hàn Thuật và Chu Tiểu Bắc hẹn nhau cùng đi đánh cầu lông. Trong thời gian nghỉ giải lao giữa hiệp, hai người ướt đầm mồ hôi, Hàn Thuật vừa đưa nước cho Chu Tiểu Bắc vừa nói: “Không xong rồi, ông bà già mà cứ nhắc suốt thế này thì cũng đến chết”

Chu Tiểu Bắc hỉ mũi nói: “Nhà anh như vậy có nhằm nhò gì, đâu so được với vị sư tử Hà Đông nhà em! Em 27 tuổi đầu mà trước mặt người quen người lạ vẫn còn bị mẹ em véo tai, chửi bực cả mặt, nhà họ Chu cứ gọi là mất hết thể diện, em từng có ý định tự tử nữa đấy. Đang ở Tân Cương vui vẻ, thoải mái, thế rồi bị mẹ em lao đến tận nơi, kêu là cho em 2 sự lựa chọn, một là về Đồng Bắc, hai là liệu mà tìm một anh con

rể cho bà, em chẳng nói câu nào, cuốn gói đến đây, phải dối mẹ là đàn ông phương Nam để lừa lắm, bằng không còn lâu mẹ em mới chịu thả em ra...”

Hàn Thuật phát hiện ra rằng, kể khổ với Chu Tiểu Bắc là một việc hoàn toàn sai lầm, cô là điển hình của kiểu người, khi bạn nói với cô ấy rằng “anh đau đầu” thì cô ấy đáp lại ngay là: “Đau đầu có nhằm nhò gì, đầu em còn có u đây này.” Có điều, kí ức đau thương này của Chu Tiểu Bắc ngoài việc khiến Hàn Thuật cảm thấy buồn ra, còn khơi dậy trong anh ý đồ nào đó, anh mỉm cười nói: “Chu Tiểu Bắc, hay là ... anh lấy em tạm vậy nhỉ?”

Chu Tiểu Bắc ngỡ ngàng trong tích tắc, thế rồi huých mạnh vào vai Hàn Thuật: “Thôi thì cho anh vớ bỏ đây.”

Họ đã bước vào con đường tình yêu như vậy. Thời gian trước, Hàn Thuật suốt ngày bận rộn vì một vụ án gai góc, Chu Tiểu Bắc vừa vào làm trợ giảng cho khoa Cơ khí trường Đại học G, cũng bận rộn suốt ngày, gọi là có vài buổi hẹn hò, song chẳng qua chỉ là đi ăn tối cùng nhau sau khi tan tầm mà thôi. Có đúng một lần đi xem phim, vừa mới vào phim chưa được 5 phút, Hàn Thuật đã bị một cú điện thoại công vụ triệu đi, chỉ còn một mình Chu Tiểu Bắc gật gù chống trọi với 85 phút phim còn lại. Nói một cách chính xác thì thứ Bảy này mới chính thức là buổi hẹn hò đầu tiên của 2 người.

Vừa đến cửa Trung tâm Thương mại, hai người đã nghe thấy tiếng cãi cọ. Hàn Thuật và Chu Tiểu Bắc nhìn về phía phát ra âm thanh ầm ĩ, hai người trung niên có vẻ như là hai vợ chồng đang cãi nhau ầm lên ở đó, người đàn ông định bỏ đi, người đàn bà túm lấy tay áo ông ta, nước mắt nước mũi giàn giụa nói: “Ông muốn cút đi đâu? Cả già lẫn trẻ trong cái nhà này ông đều không cần nữa hả?” Hai người xô đẩy nhau khiến mâu thuẫn trở nên gay gắt, thế rồi họ xông vào đánh nhau tay đôi giữa đám đông. Người đàn ông vốn có ưu thế về thể lực nên người đàn bà mấy lần suýt bị ông ta đẩy ngã xuống đất, người đi đường thì nhau ngó nghiêng.

“Thật không thể chịu được” Chu Tiểu Bắc trông nóng cả mắt, cô ngoảnh đầu nhìn Hàn Thuật, vẻ mặt của Hàn Thuật vẫn bình tĩnh như không thấy chuyện gì xảy ra, tay anh túm chặt lấy Tiểu Bắc, rõ ràng anh đang muốn kiềm chế sự mất bình tĩnh của Tiểu Bắc, không cho cô xông vào can thiệp chuyện người khác.

Đối với Hàn Thuật, là người đã làm việc nhiều năm trong Viện Kiểm sát, Hàn Thuật quá quen với việc vợ chồng đánh nhau như đánh kẻ thù này. Lúc mới bước chân vào xã hội, anh cũng ghét cay ghét đắng cái ác, không thể chấp nhận chuyện phái yếu bị bắt nạt, và anh chỉ ước gì được thay trời hành đạo, nhưng kết quả sau khi anh can thiệp vào thì ân oán của vợ chồng lại biến thành mâu thuẫn giữa nhân dân và chính quyền, hai vợ chồng người ta đều thống nhất với nhau để đối phó với cơ quan và cá nhân can thiệp vào chuyện riêng của họ. Đối với những sự việc như thế này, cách tốt nhất là để người ta tự tìm cách giải quyết mâu thuẫn nội bộ.

Chu Tiểu Bắc cũng hiểu được phần nào tâm tư của Hàn Thuật, cô tự nói với mình rằng: đang yên đang lành, dây vào mớ bong bóng này làm gì. Nhưng đúng lúc một chân của cô đã bước vào cửa Trung tâm Thương mại, một tiếng “bốp” đánh gọn vang lên, cô quay phắt lại, người đàn ông tát thẳng vào mặt vợ một cách dã man, người đàn bà giống như con búp bê vải cũ kĩ ngã dúm dui.

“Sặc! Không ra thể thống gì cả.”

Hàn Thuật chưa kịp nói gì, Chu Tiểu Bắc đã như tên lửa lao thẳng vào chỗ xảy ra đánh nhau. Cô đỡ người đàn bà lên rồi tức giận quát gã đàn ông: “Ông có liêm sỉ không hả, đánh vợ như đánh chó thế à! Bắt nạt đàn bà thì có tài cán quái gì, tôi khinh bỉ nhất cái loại đàn ông như ông đấy!”

Chu Tiểu Bắc vốn cao gầy, lại đi giày cao gót, nên trông cao hơn gã đàn ông miền Nam cả một cái đầu, cộng thêm đôi mày lá liễu dựng ngược, đôi mắt hình quả hạnh tròn, khí thế của cô áp đảo hẳn gã đàn ông kia. Cô tiến về phía trước mấy bước thì gã đàn ông lùi lại từng ấy bước, người đàn bà ngồi dựa vào cột đá, có vẻ như cũng bị biến cố này làm cho kinh hãi.

Gã đàn ông lùi về đằng sau vài bước, cuối cùng cũng phản ứng lại. Sự can thiệp của Chu Tiểu Bắc tuy có sức mạnh và bất ngờ nhưng dù sao đi nữa cô cũng chỉ là phụ nữ, lại mặc quần áo công sở thì khó khăn thể nào được! Với lại, trước mặt bao nhiêu người, gã đàn ông cũng không thể để cho người khác cười mình được. Không biết có phải là giận quá hóa liều hay không, gã gào lên: “Mày là cái thá gì? Tao đánh vợ tao

liên quan chó gì đến mày?” Nói xong, gã huých Chu Tiểu Bắc, rồi như để chứng minh điều gì đó, gã đập một cái vào người đàn bà đang ngồi run rẩy bên cột.

Nếu như mọi khi thì Chu Tiểu Bắc chắc chắn không để cho gã đắc ý dễ dàng đến vậy, nhưng vấn đề là cô đang đi giày cao gót, đôi giày mà cô đi không quen tí nào. Bộ dạng xấp xược và không coi đàn bà ra gì của gã đàn ông khiến cô không thể chịu nổi. Cơn tức giận sôi sục trong lòng khiến cô không còn để ý gì được nữa, cô rút giày ra, tát thật mạnh vào vai người đàn ông, gã đàn ông hét lên đau đớn, thế mà vẫn còn dám quay lại đánh nhau với cô.

“... Dạ vâng đúng rồi, anh Lý ạ, ở ngay trước cửa Trung tâm Thương mại X, phiên anh ấy đồng chí đang trực qua đây giải quyết giúp...” Vốn đang hy vọng có thể giải quyết sự việc một cách hòa bình văn minh, nhìn thấy sự chuyển biến đột ngột của trận chiến, Hàn Thuật quá kinh hãi chẳng còn màng đến gọi điện thoại nữa. Mặt gương tâm trạng vui vẻ của anh xem ra hôm nay thế nào cũng bị trăm ngàn vết nứt cho xem, anh ngược nhìn trời, không thể không tham gia vào cuộc chiến này rồi. Đoạn anh vội tiến lên phía trước, giằng Chu Tiểu Bắc và gã đàn ông ra.

Xem ra gã đàn ông và Chu Tiểu Bắc đều đã mất hết bình tĩnh, nếu Hàn Thuật không phải là người chịu khó tập thể thao thì khó mà xoay sở nổi bài hòa giải vô nguyên tắc này.

“Đủ rồi đấy nhé, đừng có ai động chân động tay nữa!” Hàn Thuật nghiêm nghị quát lên.

Người ta bảo những người làm trong ngành công an, tư pháp đều toát lên vẻ trính trực, tuy lúc thường Hàn Thuật như một chàng thanh niên ngoan ngoãn, yêu đời, nhưng mỗi khi có việc trông anh lại rất nghiêm nghị. Gã đàn ông tuy đã dừng tay, nhưng mồm vẫn không chịu để yên, gã chỉ vào mặt Chu Tiểu Bắc nói: “Con điên, đừng có tưởng mày tìm giai làng đến đây mà tao sợ nhá!”

“Ông nói cái gì hả?” Chu Tiểu Bắc định lao lên thì bị Hàn Thuật lôi lại đằng sau, anh chỉ thẳng mặt gã đàn ông nói: “Ông nói thêm một lần nữa xem? Đủ rồi đấy. Ăn nói cho tử tế, không thì 48 tiếng tạm giam cũng chẳng dễ chịu tí nào đâu”

Ngay cạnh trung tâm thương mại là trạm gác an ninh, cú điện thoại vừa nãy của Hàn Thuật nhanh chóng phát huy tác dụng, 2 người đàn ông mặc quân phục đang tiến lại gần. Người đàn bà bị đánh vừa khóc vừa túm chặt lấy tay chồng nói: “Đi đi, đừng gây chuyện nữa!”

“Tất cả là do cái loại đàn bà đen đủi nhà bà gây ra chứ còn gì!” Gã đàn ông chửi vợ rồi nhân cơ hội này xuống giọng: “Thôi, ông tha cho chúng mày.” Dứt lời, gã tức tối lôi người đàn bà rời khỏi đám đông.

Chu Tiểu Bắc nhìn dáng người đàn bà bám chặt lấy chồng đi xa dần, mặt lộ vẻ khâm phục. Hàn Thuật đang bận rộn giải thích và cảm ơn mấy anh quản lý trật tự vừa tới, tiễn mấy người đó về xong, lúc này anh mới lặng nhìn Chu Tiểu Bắc một lượt. Tóc cô rối bù, vấy đầy vết chân, trên mu bàn tay hình như còn có vết bầm tím nữa. Nếu Hàn Thuật không nhớ nhầm thì tình trạng gã đàn ông có thể còn thảm hơn cô. Anh lặng lẽ rút giấy ăn ra đưa cho Chu Tiểu Bắc.

Chu Tiểu Bắc tự biết mình nóng vội, nên trước mặt Hàn Thuật cũng cảm thấy ngại ngùng, vì thế mà sau khi cầm giấy ăn từ tay anh, cô chỉ lau chùi qua quýt.

“Thực ra... chuyện này cũng không thể trách em được, gã đàn ông đó quá tầm lợm, em ghét nhất cái loại đàn ông đánh phụ nữ, lần sau em mà còn gặp lại lão ta, em nhất định sẽ...” Chu Tiểu Bắc cố gắng biện bạch ỉn.

Hàn Thuật chỉ cười nhạt một tiếng, anh vẫn không nói gì.

Hàn Thuật mà Chu Tiểu Bắc quen biết là người mà trên môi lúc nào cũng rạng rỡ nụ cười, thái độ hôm nay của anh, cô thực sự chưa nhìn thấy bao giờ. Không hiểu vì lý do gì mà cô cảm thấy mình có gì đó sai sót, cô hắng giọng rồi lảng sang chủ đề khác: “Không ngờ anh cũng có biện pháp ra phết nhỉ, chỉ một cú điện thoại là đã triệu tập được ngay mấy ông cảnh sát, giỏi thật đấy.”

“Chẳng qua la sếp của họ nể mặt ông cụ nhà anh thôi” Hàn Thuật lạnh lùng nói, rõ ràng là không thêm để ý gì tới ý tốt của Tiểu Bắc, “Chu Tiểu Bắc, anh đang nghĩ liệu em có phải là đàn ông đã chuyển giới không đấy!”

Chu Tiểu Bắc nghe vậy, trong bụng nghĩ, hồng rồi, mãi mới tìm được thành phần “ra người ra ngọc” để kết hôn, quả này không khéo hồng mất. Tự nhiên cô lại nhúng tay vào chuyện 2 vợ chồng nhà người ta làm gì cơ chứ, rồi đến lúc mẹ cô lao đến đánh cô tuốt xác thì ai giúp cô! Nghĩ đến đây, một nỗi buồn khó tả rợn ngợp trong lòng, cô cúi gầm xuống, thà rằng mình tự biết thân biết phận còn hơn để người ta phủ nhận mình. Và thế là, cô lí nhí: “Hàn Thuật, đây là chuyện riêng của em”

Hàn Thuật, đây là chuyện riêng của em...

Chỉ một câu nói đơn giản vậy thôi mà khiến ặt gương trong lòng Hàn Thuật vỡ tan tành, tất cả các mảnh gương vụn vẫn rất sáng, sáng đến mức khiến anh không trốn đi đâu được. Câu nói này, cái cúi đầu này, dường như là kí ức từ kiếp trước, như xa mà gần, bao nhiêu đoạn kí ức muốn nhớ lại, nhưng lại sợ hãi nhớ lại đang lấp ló sau từng mảnh gương vỡ, cái tên đó đã hiện ra trước mắt, Hàn Thuật phải nghiến chặt răng, mới không thể thốt 2 từ ấy ra thành lời. Hàn Thuật vốn bắt đầu hoài nghi mình và Chu Tiểu Bắc có phải là 1 đôi hợp nhau hay không, nhưng rồi lòng lại chùng xuống một cách vô nguyên tắc, anh khom lưng nhặt đôi giày cao gót bị đá sang một bên cho Tiểu Bắc, định giúp cô đi vào chân, nhưng không ngờ gót giày lại bị gãy từ lúc nào chẳng biết.

Đến lúc này, Hàn Thuật không nhịn được cười, anh nói: “Anh cũng đến chịu em đây, bà hoàng hiếu chiến ạ!”

Chu Tiểu Bắc chợt chẳng thấy đau đớn gì nữa, cô bật cười, tiếng cười trong trẻo, chân xỏ bừa vào chiếc giày đã gãy, rồi nói với Hàn Thuật: “Đi, đưa em đi mua giày đã nhé!” Lúc ngẩng đầu lên cô không hề phát hiện ra vẻ mặt thoáng nét thất vọng của Hàn Thuật.

Hàn Thuật đưa tay đỡ lấy Chu Tiểu Bắc đang khập khiễng bước đi, anh vừa đỡ vừa hỏi một cách nghiêm túc: “Này, vừa nãy em nói cái chiêu của em gọi là gì ấy nhỉ... tia chớp?”

“Em còn chưa gỡ độc chiêu của em ra đấy, lần sau thể hiện cho anh xem”

2. Quyển 1 - Chương 02

Chương 2:

Tương phùng sau 11 năm

Chỉ không ngờ rằng, một ngày nọ, người đứng ở ngay trước mặt, mà anh không thể nào nhận ra nổi, thậm chí ngay giọng nói của cô, anh cũng đã lãng quên theo năm tháng.

Đánh nhau làm gãy gót giày trước cửa Trung tâm Thương mại, tiện nhất là không cần đi đâu xa vẫn có thể mua được một đôi giày mới, niềm hạnh phúc này cũng giống như ngắt xỉu trong bệnh viện, sẽ được đẩy ngay vào phòng cấp cứu. Hàn Thuật đang nghĩ như vậy thì bỗng cảm thấy kiểu ăn nói và tư duy logic này hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải. Anh vẫn còn nhớ có ai đó đã nói rằng, may mắn nhất của con người chính là mơ thấy ác mộng, sau khi tỉnh lại thì phát hiện ra tất cả những điều trong mơ đều không phải là sự thật, cảm giác mãn nguyện vui mừng ấy quả là khó mà diễn đạt được bằng lời.

Hàn Thuật không biết tại sao hôm nay anh lại hay nhớ lại người xưa chuyện cũ đến thế, cho dù chỉ là một chi tiết rất nhỏ thôi cũng đủ để anh liên tưởng, liệu có phải anh đã thành ông già tuy chưa bước sang tuổi 30, đặc trưng tâm lý quan trọng nhất của người già chẳng phải là rất hay nhớ đến chuyện xưa bạn cũ đó sao?

Chu Tiểu Bắc đang định lao thẳng đến hàng giày Converse thì bị Hàn Thuật ngăn lại. Anh nói: “Chu Tiểu Bắc, em mặc bộ quần áo này mà lại đi giày thể thao à, thế thì chẳng thà em bước qua xác anh đi cho xong”. Chu Tiểu Bắc nghe Hàn Thuật nói vậy, đành ngoan ngoãn tuân lệnh.

Điều nằm ngoài tưởng tượng của Chu Tiểu Bắc là Hàn Thuật không chỉ rất tâm đắc với việc ăn mặc của mình mà đến chọn giày cho phái nữ cũng có con mắt thẩm mỹ rất tinh tế. Anh lựa cho Tiểu Bắc đôi giày da đế bằng mà anh ưng ý ngay từ cái nhìn đầu tiên, khiến cho Tiểu Bắc, người từ trước đến nay vốn hờ hững với thể loại giày điệu đà cũng cảm thấy có thể chấp nhận được.

“Em bảo này, có phải anh thường xuyên tặng giày cho phái nữ không?” Chu Tiểu Bắc cố tình ngược mắt hỏi anh trong lúc cúi xuống thử giày.

Hàn Thuật cười nói: “Làm gì có chuyện ấy, chọn giày thì chỉ cần có con mắt thẩm mỹ thôi, chứ đâu cần phải luyện tập nhiều cho quen đâu. Đây là lần đầu tiên anh đi mua giày cùng phụ nữ đấy.”

“Haha... nói thật là em chẳng tin đâu, nhưng mà cái này cũng chẳng có gì quan trọng cả.” Chu Tiểu Bắc thật thà nói.

Hàn Thuật nhún vai không giải thích gì thêm. Tự anh biết, thực ra đây là lần thứ 2 anh có mặt tại cửa hàng bán giày nữ, còn về lần trước... đã quá xa rồi, thôi chẳng nhắc lại làm gì nữa.

Giày còn chưa kịp xỏ vào chân, Chu Tiểu Bắc bỗng dừng tay lại, cô lật đi lật lại đôi giày rồi ngẫm nghĩ: “Bây giờ em bắt đầu tin đây là lần đầu tiên anh đi mua giày nữ rồi đấy. Hàn Thuật, đây có phải cỡ giày của em đâu.”

Hàn Thuật có đôi chút kinh ngạc: “Gì cơ? Đây là số 6 còn gì?”

Chu Tiểu Bắc giơ đôi giày trước mặt anh: “Ai bảo anh là em đi số 6? Em đi số 9 nhá!... Anh nhìn em kiểu gì vậy? Chưa thấy con gái chân to bao giờ à? Hay anh cho rằng tất cả các cô gái trên thế giới này đều đi giày số 6?”

Về mặt khoa trương của cô khiến Hàn Thuật cảm thấy khó xử, anh đưa tay lên xoa mặt, bật cười tự chế giễu mình, trên thế giới này không có 2 chiếc lá giống nhau, tất nhiên cũng không thể có 2 bàn chân giống nhau được, tại sao anh lại suy diễn như vậy nhỉ, đúng là một lỗi lầm vớ vẩn do thiếu kiến thức thường thức.

Đợi cho Chu Tiểu Bắc thay đôi giày mới xong, hai người cùng nhau đi một vòng ngắm đồ chăn ga gối đệm trên tầng 2, kiểu nào Chu Tiểu Bắc cũng thấy đẹp còn Hàn Thuật lại chẳng ưng bộ nào cả, cô phàn nàn: “Chưa thấy ông nào khó tính như anh, rách việc hơn cả đàn bà, có mỗi mảnh vải đắp trên người với lót dưới người vào buổi tối thôi, có cần thiết phải đắn đo suy nghĩ nhiều đến thế không?”

Hàn Thuật không đồng ý chút nào với quan điểm của cô: “Cuộc đời con người có đến hơn một phần ba là dành để ngủ, bộ ga gối thoải mái có thể đem đến chất lượng nghỉ ngơi tốt nhất, điều này rất quan trọng”

“Có cơ hội em nhất định phải đến nhà anh chiêm ngưỡng mới được!”

Câu này vốn dĩ Chu Tiểu Bắc chỉ nói để đẩy thôi, nhưng Hàn Thuật lại tưởng thật, anh dừng lại nói: “Đúng đấy, chẳng bằng ngay hôm nay đi, hay là đi ngắm xong thì mình về nhà anh, đồ Tây anh làm ăn cũng không tồi đâu!”

Chu Tiểu Bắc không phải kẻ ngốc, cô hiểu lời mời này của Hàn Thuật có nghĩa gì, từ lúc quen nhau đến giờ, mặc dù trên danh nghĩa là người yêu, nhưng mức độ thân mật cao nhất của họ cũng chỉ giới hạn ở mức nắm tay khi đi bên nhau thôi, chưa bao giờ ôm nhau cả. Chu Tiểu Bắc thấy mình là người trong sáng, lại gặp được đúng người trong sáng khác thì cũng chẳng có gì lạ cả. Nhưng Trịnh Vi bạn cô lại tuyên bố là nhất định một trong hai người có vấn đề, hơn nữa từ giọng điệu của Trịnh Vi, dường như có thể phán đoán người có vấn đề ấy chính là Chu Tiểu Bắc, điều này khiến một người thanh niên tốt có tính tự ái cao độ như cô không tránh khỏi chán nản. Lời đề nghị của Hàn Thuật không chừng sẽ là cơ hội để cho họ tiến thêm bước nữa...

Nghĩ đến đây, Chu Tiểu Bắc trịnh trọng gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc một cách đột ngột của cô khiến Hàn Thuật cảm thấy khó hiểu.

“Anh không thích cái nào à? Em có một người bạn, làm ở cửa hàng đồ vải, hình như ngay gần đây thôi, nghe nói đồ họ may cũng khá tốt, rất phù hợp với thành phần tiểu tư sản như anh, hay là em đưa anh đi xem?”

Hàn Thuật nghĩ rằng hôm nay cũng có nhiều thời gian, đi xem cũng được, bèn gật đầu cho xong.

Khái niệm “ngay gần đây” của Chu Tiểu Bắc quá khác so với dự đoán của Hàn Thuật, họ ngồi lên xe của Hàn Thuật, đi qua năm ngã tư, rẽ trái rồi rẽ phải mãi mới đến nơi. Hàn Thuật dừng xe xong mới nhận ra cửa hàng này thực chất thuộc một chuỗi thương hiệu rất lớn, hình như bên cạnh Trung tâm Thương mại vừa rồi cũng có một chi nhánh. Tất nhiên, Chu Tiểu Bắc kiểm khách cho bạn mình, tâm lý món ngon không dành cho người ngoài xơi của cô anh hoàn toàn hiểu được, vì thế anh cũng không nói gì, chỉ đi cùng Chu Tiểu Bắc vào trong.

Không biết có phải là vì vị trí của cửa hàng này hơi heo hút hay không, mặc dù là cuối tuần nhưng trong cửa hàng rộng thênh thang cũng không có nhiều khách lắm, mấy cô nhân viên bán hàng mặc đồng phục ngồi túm năm tụm ba tán chuyện gẫu.

Đã mất công đến rồi thì phải mua cho được hàng, tốt nhất không nên về tay không, tốt nhất không nên về tay không một lần nữa. Với ý nghĩ như vậy, Hàn Thuật lựa chọn rất kỹ càng. Chu Tiểu Bắc hình như đã tìm được bạn mình, cô đang nói chuyện rất rôm rả ở góc quầy bên kia, mãi cho đến khi Hàn Thuật xem xong hết 1 lượt quyển giới thiệu các mẫu ga giường, mới nghe thấy tiếng chân của cô và người bạn đi tới.

“Thế nào? Ông vua khó tính, đã có kiểu nào lọt vào mắt xanh của ngài chưa?” Chu Tiểu Bắc đứng sau lưng Hàn Thuật vừa cười vừa hỏi.

Hàn Thuật quay đầu lại, Chu Tiểu Bắc chỉ vào người đứng bên cạnh giới thiệu với Hàn Thuật: “Đây là người bạn mà em đã nói với anh.”

Hàn Thuật hướng về phía cô gái mỉm cười lịch sự, tiếp tục chuyên tâm vào việc lựa chọn ga giường của mình. Bên cạnh anh có không ít các loại mẫu vải: vải trắng, vải xanh, vải tím, vải ca rô, vải hoa, vải thêu... quả là quá nhiều, quá loạn, đến tận vài giây sau, các loại màu sắc ấy mới nổ tung trong cái đầu phản ứng chậm chạp của anh, trắng xóa chói mắt giữa đồng sắc màu sắc sỡ.

“Anh không thích kiểu nào ư? Anh có cần tôi giới thiệu cho anh vài mẫu không?”

Hàn Thuật từ từ quay người lại, anh nghe người ta nói lúc đang mơ thì phải quay người lại chậm một chút, nếu không sẽ tỉnh giấc, tuy đến giờ anh vẫn chưa hiểu được đây rốt cuộc là giấc mơ đẹp hay cơn ác mộng, nhưng những mảnh vỡ của giấc mơ cuối cùng đã được ẩn giấu trong sâu thẳm trái tim anh bao nhiêu năm rồi?

Là cô ấy? Không phải cô ấy? Hàn Thuật ngẩng người nhìn vào khuôn mặt đang đứng trước mình, buồn rầu phát hiện ra rằng trong phút chốc anh không thể nhận ra nổi. Mười một năm rồi, từ sau ngày ấy, họ không gặp lại nhau nữa. Hàn Thuật rất ít khi để ỉn nhớ về cô, nhưng anh biết dù dấu ấn cô để lại có mờ nhạt thế nào đi nữa, thì cho đến chết anh cũng không có cách nào quên nổi. Chỉ không ngờ rằng, một ngày nọ, người đứng ở ngay trước mặt anh, mà anh không thể nào nhận ra nổi, thậm chí ngay giọng nói của cô, anh cũng đã lãng quên theo năm tháng.

Mái tóc dài ngày xưa không còn nữa, người đứng trước mặt anh không cười, nên anh cũng không biết được cô có lúm đồng tiền hay không, cô mặc chiếc áo gilê đồng phục màu da cam, nhìn chẳng khác gì những nhân viên bình thường khác. Vào ngày nào đó, nhiều năm về trước, người ấy đã không hề nhìn vào mắt Hàn Thuật, giả dụ lúc đó họ có nhìn nhau thì chắc chắn anh sẽ cảm thấy sự hận thù trong đôi mắt cô, nhưng đôi mắt người con gái đứng trước mặt anh đây chỉ bình lặng, yên ả.

“Hàn Thuật... Hàn Thuật, anh đang làm gì thế?”

Không biết Chu Tiểu Bắc đã gọi anh bao nhiêu tiếng cho đến khi Hàn Thuật nhận ra mình đang thất thần.

“Không sao, anh không sao” Anh nói cho Chu Tiểu Bắc nghe và cũng là nói ỉn nghe.

Cô gái ấy mỉm cười nhìn Tiểu Bắc: “Hai bạn cứ xem đi nhé, mẫu mã của cửa hàng chúng tôi vẫn còn nhiều lắm.”

“Ừ, cậu cứ làm việc của cậu đi” Chu Tiểu Bắc gật đầu, ánh mắt nhìn theo bạn cho đến khi bạn cô đi khuất, Hàn Thuật đang quay lưng lại phía cô, vẫn tiếp tục giữ tập vải mẫu.

“Hàn Thuật”

“Hả?”

“Tập này anh vừa xem xong rồi mà.”

“Thế à? Anh muốn xem lại lần nữa, vừa nãy thấy có một kiểu cũng được, em xem xem, chính là cái kiểu kẻ xanh lam này này, thế nào? Đẹp không?”

“Ga giường thì đúng là đẹp thật, nhưng anh có vẻ không được khỏe lắm thì phải. O, anh toát hết mồ hôi đây này!”

“... Tiểu Bắc, anh bảo này, bạn em... cô ấy tên là gì ý nhỉ?”

“Anh hỏi cô ấy á? Cô ấy họ Tạ, anh quen cô ấy à?...”

Chu Tiểu Bắc chưa nói hết lời, Hàn Thuật đã vòng qua cô đuổi theo cô gái đó. Góc kia có mấy nhân viên, người này không phải, người kia... cũng không phải.

Hàn Thuật tóm lấy một cô nhân viên bán hàng, y như tóm được phao cứu mệnh: “Cô ấy đâu? Tạ Cát Niên đi đâu rồi?”

Bị Hàn Thuật tóm chặt tay, cô nhân viên rất đổi kinh ngạc, lắp ba lắp bắp: “Cát Niên à... tôi, cửa hàng trưởng của chúng tôi vừa mới giao ban, đi rồi... đi ra cửa sau rồi.”

“Cửa sau ở đâu?”

“Đi qua chỗ ghế sofa đằng kia kìa!”

Hàn Thuật vừa nói tiếng “cảm ơn” vừa chạy theo hướng cô nhân viên chỉ, qua hành lang sau ghế sofa và cánh cửa, trước mắt anh hiện ra 1 con ngõ. Cát Niên chưa đi được bao lâu, cô ấy chắc chắn chưa thể đi xa được, con ngõ này chỉ có một hướng đi duy nhất, chỉ cần anh chạy theo, chạy luôn bây giờ, nhất định sẽ đuổi kịp. Nhưng Hàn Thuật chỉ đứng bên cạnh cửa, anh không sao nhấc nổi chân mình.

Nếu như anh đuổi kịp cô, anh nên nói gì đây, một câu “xin lỗi” ư? Cô có chấp nhận không? Nói lời xin lỗi xong nên làm gì tiếp đây? Mười một năm rồi, Hàn Thuật vẫn chưa hiểu anh muốn gặp Tạ Cát Niên hay sợ gặp Tạ Cát Niên. Những năm qua, chỉ cần anh bỏ nửa ngày, hoặc có thể ít hơn nữa đi tìm, chắc chắn anh sẽ tìm được cô, nhưng anh không dám, anh sợ mình không có mặt mũi nào đứng trước mặt cô, chỉ cần nghĩ vậy thôi cũng đã đủ khiến anh sợ hãi.

Họ sống trong cùng một thành phố, rất nhiều lần, có thể xe của anh đã phóng vụt qua trước mặt cô, có thể hai người đã đi lướt qua nhau giữa 2 giá hàng trong siêu thị, anh và cô, kẻ rẽ hướng Nam, người quành hướng Bắc, hay có thể trong một quán ăn nhỏ vô danh, chỗ anh ngồi là chỗ cô vừa đứng lên... Nhưng hơn bốn nghìn ngày đã qua, họ chưa từng gặp lại nhau, Hàn Thuật nên vui hay nên buồn vì điều này đây?

Đúng lúc này, có người vỗ vai Hàn Thuật, không cần ngoảnh lại cũng biết đây là cử chỉ quen thuộc của Chu Tiểu Bắc, có điều lần này cô vỗ rất nhẹ.

“Cô ấy nợ anh tiền à?” Chu Tiểu Bắc vừa cười vừa hỏi. “Nếu như cô ấy nợ anh tiền thật thì anh cứ đuổi theo đi, không cần phải nể em đâu!”

Hàn Thuật lùi lại phía sau, đóng cánh cửa thông ra ngõ lại, anh lại lấy tay xoa mặt, cười gượng gạo: “Cứ tưởng là một người bạn cũ của anh, có vẻ như nhầm mất rồi, thật xấu hổ quá.”

Chu Tiểu Bắc lại khoác vai anh như thường lệ: “Nhận nhầm người thì có gì mà xấu hổ, cô ấy lại cùng tên cùng họ với bạn anh, chuyện này cũng hiếm khi xảy ra. À đúng rồi, bộ ga giường đó em kêu người ta viết hóa đơn rồi, anh mà còn chọn tiếp nữa là em cáu đó.”

Hàn Thuật gỡ tay Chu Tiểu Bắc xuống, vừa cười vừa nói: “Chờ anh chút, anh đi thanh toán đã nhé!”

Hai người trở ra xe, Hàn Thuật khởi động máy: “Anh đưa em về nhé?”

Chu Tiểu Bắc bóp chân: “Không về thì chân em sắp gãy rồi đây này!”

Hàn Thuật đưa cô đến chân lầu kí túc xá dành cho giáo viên độc thân của trường Đại học G, nói lời tạm biệt xong, Chu Tiểu Bắc đã bước một chân ra khỏi xe, bỗng nhiên anh nói: “Tiểu Bắc, anh xin lỗi nhé!”

Chu Tiểu Bắc xuống xe đóng cửa lại: “Biết lỗi thì lần sau đánh bóng phải nhường em một séc đấy!”

Rời khỏi Đại học G, Hàn Thuật không về nhà ngay, anh lái xe vòng quanh bờ sông, rồi gọi điện cho nhân viên quản lý hồ sơ của phòng hồ sơ Viện kiểm sát.

Nửa tiếng sau, anh trở về chỗ làm, vì là cuối tuần nên cả tòa nhà văn phòng vắng tanh, nhưng cô nhân viên quản lý hồ sơ đầy tinh thần trách nhiệm đã có mặt ở đó chờ anh.

“Tiều Ưông, cái váy này màu đẹp thật đấy, rất hợp với tóc cô! Xin lỗi nhé, không làm ảnh hưởng đến cuộc hẹn của cô với bạn trai chứ?”

Từ bà già 80 tuổi cho đến em bé 8 tháng, Hàn Thuật đều khen rất thật lòng. Đây cũng là lý do khiến anh được tất cả mọi người trong cơ quan yêu quý.

Cô nhân viên quản lý hồ sơ cười rạng rỡ: “Em cùng lắm cũng chỉ đánh một giấc thôi. Trưởng phòng Hàn đến cuối tuần cũng không quên công việc ạ?”

“Tôi có chút việc nhỏ cần tìm hồ sơ cũ kiểm tra lại, hồ sơ tôi muốn tìm cũng cách đây khá lâu rồi, có thể phải làm phiền cô một chút đấy”

Cô gái mở cửa phòng hồ sơ, Hàn Thuật không mấy khi hách dịch bao giờ, các chị em trong Viện đều nói chuyện được với anh, nhưng những việc anh yêu cầu làm luôn có một nguyên tắc, đó là “nhanh”. Không có việc gì quan trọng thì anh đã không đến phòng hồ sơ vào cuối tuần thế này, Tiều Ưông cũng không dám chậm trễ: “Có gì là một nhọc đâu anh, cách đây bao lâu ạ?”

Hàn Thuật đáp lại: “Mười một năm”

3. Quyển 1 - Chương 03

Chương 3

Tình yêu có thể mất đi nhưng cảm giác tội lỗi thì không

Nếu thời gian có thể quay ngược trở lại thì Hàn Thuật tin rằng mình vẫn sẽ làm như vậy, bất chấp hậu quả, bất chấp giá nào. Nhưng thời gian không thể quay trở lại, vì thế mọi câu chuyện đằng sau chữ “sau đó” mãi mãi chỉ là những hoang tưởng Hàn Thuật dùng để an ủi mình trong suốt những đêm dài thao thức

Sáng thứ hai, trên đường đi vào văn phòng làm việc, Hàn Thuật không quên chào hỏi các đồng nghiệp, thông tin về việc anh chuẩn bị rời khỏi Viện Thành Nam đã lan truyền khắp cả cơ quan, gần như tất cả các đồng nghiệp đều đã biết anh sắp lên chức. Chuyển lên Viện Kiểm sát Thành phố đánh dấu một bước ngoặt trong sự nghiệp, trước sự may mắn này của anh, người ngưỡng mộ cũng có, người ghen tức cũng có, người tâm phục khẩu phục cũng có, người bàn tán xôn xao cũng có, thế nhưng lúc chào hỏi thì vẫn không nằm ngoài các câu sau:

“Hàn Thuật, thăng tiến rồi đừng quên chúng tớ nhé!”

“Bao giờ thì chuyển đi đấy? Khi nào đi nhớ mời mọi người ăn cơm nhé, coi như mọi người chia tay anh luôn.”

“Thế nào, bọn tôi tưởng ông lên thăng Viện Kiểm sát Thành phố làm việc rồi chứ!”

Hàn Thuật chỉ cười đáp lại: “Đã ra đâu vào đâu đâu, các cậu lại còn chuẩn bị sẵn sàng hơn cả tôi cơ à, các cậu lưu luyến tôi như vậy, làm sao mà tôi có thể nhẫn tâm đi mà không nói gì chứ!”

Cứ như vậy cho đến tận cửa phòng làm việc, nụ cười trên mặt Hàn Thuật mới tắt đi, anh mệt mỏi bóp đầu. Anh là con trai của Chánh án Tòa án Nhân dân Tỉnh, đây là “bí mật” mà tất cả mọi người đều biết, mặc dù ít ai nhắc đến. Tuy cơ quan thẩm phán và cơ quan giám sát pháp luật thuộc 2 ngành khác nhau,

nhưng bổ nhiệm chéo ngành đã trở thành thường lệ trong những năm gần đây. Bố của Hàn Thuật là Hàn Thiết Văn ba năm trước và Viện phó Viện Kiểm sát Nhân dân Tối cao Tỉnh, mối quan hệ trong giới luật pháp đương nhiên không cần ai nói cũng biết. Là con trai của Hàn Thiết Văn, việc anh thành công trong sự nghiệp là điều mà mọi người đều cho là tất nhiên, còn thực tế năng lực của anh thế nào, có nỗ lực hay không, lại chẳng hề quan trọng chút nào.

Giống như tất cả các chàng trai kiêu hãnh khác,, Hàn Thuật rất phản đối việc cho thêm chữ “con trai Hàn Thiết Văn” vào trước tên “Hàn Thuật”, khiến đây là định nghĩa quan trọng nhất về anh trong mắt mọi người. Hồi còn nhỏ, Hàn Thuật thậm chí đã từng thề là sẽ không bao giờ dựa dẫm vào quan hệ của bố, tự mình gây dựng sự nghiệp, đương nhiên, bây giờ anh cũng chưa bao giờ nghĩ rằng anh cần có sự che chở của bố nhưng ít nhất anh cũng hiểu được rằng, trừ phi anh rời hẳn khỏi ngành luật pháp, còn nếu không thì anh không thể nào thoát khỏi bị ảnh hưởng bởi quyền uy của ông. Có rất nhiều thứ anh không muốn nhận, bố anh cũng không yêu cầu người khác cho anh, nhưng rất nhiều người lại chủ động dành cho anh. Những ưu đãi đó không đâu là không có, khiến anh không thể trốn đi đâu được, cho đến khi anh chấp nhận nó như một quy tắc ngầm theo ý nghĩa sâu xa hơn.

Lúc còn học phổ thông, Hàn Thuật đã từng nghĩ tốt nhất sau này không nên làm nghề gì liên quan đến ngành luật pháp, anh có thể sẽ là nhà khoa học, kiến trúc sư, bác sĩ, thậm chí là thương nhân, chứ không bao giờ đi theo con đường của bố mình. Thế nhưng năng khiếu và sở thích dường như đã có sẵn trong dòng máu anh từ lúc mới sinh, nên cho dù anh không chịu thừa nhận, nhưng khi lần đầu tiên bước vào cổng trường Đại học Luật, dòng máu trong con người anh thật sự đã sôi sục, và rồi anh thuyết phục mình, có lẽ do định mệnh bắt anh phải làm nghề này.

Cũng may Hàn Thuật không phải người cả nghĩ, vì vậy sau một thời gian đi làm, anh đã ngộ ra một điều, tạm thời không nói đến việc liệu anh có làm tốt hơn bố được không, nhưng nếu có một ngày anh vượt qua bố mình, người ta vẫn sẽ chỉ biết đến anh với tư cách là người “đứng trên đôi vai của vĩ nhân”. Hoặc giả dụ hồi đó, anh quyết tâm rời khỏi nghề này thì “ảnh hưởng” của Chánh án Hàn vẫn cứ xuất hiện ở khắp mọi nơi. Người ta thường nói, cuộc sống giống như bị cưỡng hiếp, dẫu nào cũng không thoát được thì chẳng thà hãy hưởng thụ nó, Hàn Thuật cũng nghĩ như vậy, đã mang tiếng “con trai Chánh án Hàn” chi bằng hãy xứng đáng với tên gọi đó, ngẩng cao đầu và làm tốt hơn những người khác.

Anh thông minh, có ý chí, hiểu chuyện rồi anh càng chăm chỉ hơn, vẫn sống dưới bóng của bố, từ nhỏ đến lớn, khó khăn, trắc trở nhìn thấy anh vòng qua đường khác mà đi, muốn gặp khó khăn cũng không dễ, mặc dù bố anh luôn nói phải cho anh ném một vài nỗi vất vả của cuộc đời, nhưng thực lòng thì sao nỡ làm vậy. Sống 30 năm nay, anh cũng phải tự thừa nhận mình chưa vấp vấp lần nào, chỉ trừ một lần, đấy chính là lần gặp Tạ Cát Niên. Chỉ một lần đó thôi, nhưng anh lại vấp quá đau, khiến cho cậu bé sống trong mật ngọt này suốt đời không sao quên được.

Nhớ lại cái tên này, trong lòng Hàn Thuật nhói lên một cảm giác khó tả. Thực ra, chuyện lãng nhãng trai gái là chuyện tầm thường nhất, chẳng có gì ngoài một chữ tình, mặc dù Chu Tiểu Bắc không nói ra, nhưng Hàn Thuật biết rằng hôm đó cô đã đoán ra được phần nào, và chắc chắn cô cũng sẽ nghĩ như vậy.

Nhưng cô đã nhầm, Tạ Cát Niên chưa bao giờ là người tình của Hàn Thuật, mười một năm rồi, cho dù có yêu đi chăng nữa thì sớm cũng đã phai nhạt và lãng quên theo thời gian, chỉ có một điều không thể lãng quên, đó chính là “cảm giác tội lỗi”.

Cảm giác tội lỗi ấy chôn chặt trong đáy lòng chàng trai non nớt năm đó, anh cố gắng dỗ mình quên đi, và có một thời gian anh nghĩ mình đã thành công. Trí nhớ của con người như cũng biết tự vệ, Hàn Thuật đã quên đi được rất nhiều chi tiết của ngày hôm đó, anh đã không còn nhớ được hôm đó Tạ Cát Niên mặc quần áo màu gì, không còn nhớ mình đã đến được Tòa án và trở về nhà bằng gì, thậm chí không còn nhớ được hôm đó trời nắng hay mưa. Giống như có một chiếc khăn lau bảng đã xóa đi tất cả những hồi ức mà anh không dám nhớ lại, chỉ để lại một đám bụi mờ khắp đất. Ấy vậy mà khi gặp lại Tạ Cát Niên, anh mới nhận ra rằng, hạt mầm trước đây tuy không nở hoa kết trái nhưng những sợi rễ lại bám chặt vào đất, bám chặt đến mức khiến anh không nhìn ra nổi trái tim mình.

Trong suốt mười một năm nay, Hàn Thuật thường xuyên mơ thấy ngày đó, Tạ Cát Niên đứng sau vành móng ngựa, còn anh ngồi ở phía dưới, sau đó anh từ từ đứng dậy, trước bao cặp mắt chú ý của mọi người, anh cố gắng lấy bình tĩnh nói ra sự thật... Nếu như thời gian có thể quay ngược trở lại thì Hàn Thuật tin

rằng mình vẫn sẽ làm như vậy, bất chấp hậu quả, bất chấp giá nào. Nhưng thời gian không thể quay trở lại, vì thế mọi câu chuyện đằng sau chữ “sau đó” mãi mãi chỉ là những hoang tưởng Hàn Thuật dùng để an ủi mình trong suốt những đêm dài thao thức.

Bộ hồ sơ hôm trước lấy ở phòng lưu trữ về vẫn nằm trong ngăn kéo bàn, nhưng anh chỉ xem nổi một lần. Trong đó ghi rõ: Tạ Cát Niên, nữ, năm 1997 bị phạt 5 năm tù vì tội đồng lõa cướp của và che giấu tội phạm, sau khi cải tạo tại trạm giam nữ Xương Bình ở thành phố S ba năm, vì có thái độ cải tạo tốt nên được đặc xá. Mặc dù hồ sơ nằm trong ngăn kéo gỗ, nhưng anh vẫn có cảm giác những tờ giấy ngả vàng ấy đang thiêu đốt mình. Thế nhưng anh không thể nào nhớ nổi hôm kia Tạ Cát Niên có nhìn anh hay không, cặp mắt bình lặng ấy liệu có phải là do anh hoang tưởng, lúc ấy cặp mắt ấy đang nhìn anh hay nhìn Tiểu Bắc. Năm đó, anh không dám nhìn vào mắt cô, nhưng lại mong cô nhìn về phía anh. Vậy mà cô không hề nhìn anh, anh biết, dù chỉ là trong tích tắc cũng không.

Đang định tìm thứ gì đó uống cho bình tĩnh lại thì điện thoại nội bộ réo lên, giọng nói của chị gái xinh đẹp ở văn phòng Viện trưởng vang lên ở đầu dây bên kia: “Trưởng phòng Hàn, Viện trưởng muốn gặp anh”

Viện trưởng Viện Kiểm sát quận Thành Nam là nữ viện trưởng duy nhất của thành phố G, họ Thái, tên Nhất Lâm, vốn dĩ cái tên này của bà cũng chỉ bình thường như bao cái tên khác, nhưng sau khi nữ hoàng nhạc trẻ Đài Loan Jolin Thái (Thái Nhất Lâm) nổi tiếng khắp Đại lục thì những người biết bà khi nghe đến cái tên này lại liên tưởng đến Viện trưởng Thái, không biết tại sao, mọi người đều có cảm giác muốn cười mà lại không dám cười. Thái Nhất Lâm hồi còn trẻ nghe nói cũng là hoa khôi trong ngành luật pháp, bà nổi tiếng là một tài năng văn nghệ. Thế nhưng cho đến nay, sau 30 năm cống hiến tuổi xuân cho ngành kiểm sát, người bà đã phát phì ra từ lâu rồi, nhan sắc cũng không còn được như trước nữa, thêm vào đó, phụ nữ khi ngồi trên ghế lãnh đạo bao giờ cũng nghiêm túc hơn đàn ông để có thể giữ được sự uy nghiêm của mình. Tóm lại, ấn tượng mà Viện trưởng Thái của ngày hôm nay tạo cho người khác không nằm ngoài ba chữ: đầy đặn, nghiêm khắc, cứng rắn.

Khi Hàn Thuật gõ cửa phòng Viện trưởng Thái, trong lòng anh vẫn còn rất buồn chán, nhưng chỉ 1 giây sau, nghe thấy tiếng “mời vào” lạnh lùng nghiêm khắc, anh đành phải miễn cưỡng bước vào.

Viện trưởng Thái đang ngồi ngay ngắn trên ghế của mình, nhìn thấy Hàn Thuật, bà đưa mắt ra hiệu anh ngồi vào ghế đối diện. Hàn Thuật tiến lại ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, anh đã chuẩn bị sẵn sàng tư tưởng để nghe giáo huấn. Nhưng hôm nay Viện trưởng Thái lại không hề giảng giải đạo lý, bà chỉ đẩy tập hồ sơ đang nằm trước mặt về phía anh.

“Quyết định bổ nhiệm của con đã được gửi đến Viện Kiểm sát Thành phố rồi, điều này chắc con cũng biết rồi chứ hả? Nhưng phía Viện Kiểm sát Thành phố nói, người mà con tiếp quản hiện nay vẫn đang còn dở dang một vụ án, cần có một thời gian để chuyển giao công việc, thế nên cho dù con có muốn qua bên đó ngay bây giờ thì có lẽ cũng phải ở lại Viện Thành Nam này thêm một thời gian nữa đấy. Nhưng lâu nhất cũng không quá nửa tháng đâu, cái này thì con cứ yên tâm.”

Hàn Thuật mỉm cười rót trà cho người đang ngồi đối diện: “Ồ thêm thì ở thêm, con cũng đang chẳng muốn xa mẹ đây”

Nét nghiêm khắc trên khuôn mặt to tròn của Viện trưởng Thái lập tức biến mất, bà lấy tập tài liệu đập lên cánh tay đang cầm tách trà của Hàn Thuật, vờ giận dữ: “Cái thằng bé này, đến mẹ mà con cũng không tha hả?”

Hàn Thuật làm điệu hất tay: “Em Nhất Lâm, không cần phải độc ác thế chứ hả?”

Nói về quan hệ giữa Viện trưởng Thái với nhà họ Hàn thì dài lắm. Hồi còn trẻ, bà và Chánh án Hàn là bạn học, cùng được cử đi học chuyên tu với nhau ở tỉnh ngoài, sau đó lại về cùng làm việc trong một phòng ban hai năm, hai người trong quá trình học tập và công tác đã xây dựng được một tình bạn cách mạng sâu sắc. Tuy 2 người lúc đó đều nói trong lòng mình vẫn chưa có ai, nhưng trong mắt mọi người, họ rất đẹp đôi. Ngay cả Chánh án Hàn lúc đó đang rất say sưa nghiên cứu cũng thổ lộ một cách tế nhị với lãnh đạo: “Nếu như Thái đồng ý thì cháu cũng đồng ý” Thế nhưng trong khi mọi người tin chắc rằng họ sẽ thành đôi thì bà Thái lại bị lòng nhiệt tình của anh chàng nghệ sĩ thuộc cơ quan khác chinh phục, cuối cùng lại là cô bạn thân của bà, người quen Chánh án Hàn qua sự giới thiệu của bà, lấy Chánh án Hàn. Chính vì mối quan hệ như vậy mà Viện trưởng Thái và gia đình Chánh án Hàn có quan hệ rất thân thiết với nhau, hai

nhà thường xuyên qua lại thăm hỏi, cho đến khi Hàn Thiết Văn ngày nào trở thành lãnh đạo cấp trên của bà Thái, mối quan hệ riêng tư này vẫn được duy trì như cũ.

Viện trưởng Thái và bạn thân của bà, tức là mẹ của Hàn Thuật, thân thiết từ khi còn trẻ đến lúc đã trở thành hai bà già, mấy chục năm qua luôn giữ được tình cảm sâu đậm không gì lay chuyển được, nhưng giống như bao người đàn bà khác, bạn tốt đến mấy cũng không tránh khỏi so bì lẫn nhau, ngầm ngầm ganh tị lẫn nhau. Xét về nhan sắc thì hai người không ai kém ai, nói về gia đình thì mẹ Hàn Thuật thường cười thầm Viện trưởng Thái không biết nhìn người, dang chức phu nhân Chánh án Hàn ình, còn Viện trưởng Thái lại thấy người chồng yêu quý của mình nhiều tài nghệ, lãng mạn đẹp trai, tuyệt vời hơn Hàn Thiết Văn rất nhiều. Xét về sự nghiệp, Viện trưởng Thái bước từng bước tiến vững, đến nay đã là người hùng trong ngành luật pháp của tỉnh, còn mẹ Hàn Thuật công tác trong ngành y tế, bây giờ cũng là bác sĩ chủ trị ở một bệnh viện cấp quốc gia, có thể nói hai người phụ nữ này từ trước đến nay đều ngang tài ngang sức, không ai hơn ai, nhưng cuối cùng, Viện trưởng Thái lại thua mẹ Hàn Thuật ở hai chữ “số phận”.

Mười tám năm trước, chồng của bà Thái qua đời do căn bệnh ung thư gan, đôi vợ chồng ân ái phải vĩnh viễn chia lìa. Những năm trước, do bà quá phấn đấu, quá ham mê sự nghiệp, không chú trọng sức khỏe, để đến nỗi khi chồng bà qua đời không có đứa con nào bên cạnh, đây là điều khiến bà hối hận nhất trong suốt những tháng ngày còn lại của cuộc đời, và cũng là điều thua kém duy nhất của bà so với gia đình hạnh phúc của bà Hàn. Bảy năm trước, nhờ giới thiệu, bà đã đi bước nữa với một giáo sư đại học nổi tiếng, tuy không được mặn nồng như cuộc hôn nhân đầu tiên nhưng cũng ăn ở hòa thuận với nhau. Khổ nỗi, số phận lại đùa giỡn với bà, hai năm sau khi cưới, giáo sư trên đường đi công tác bị tai nạn giao thông, bỏ lại bà một mình, khiến bà một lần nữa trở thành người ở lại.

Bà Thái hai lần để tang chồng, quyết tâm không lấy chồng nữa, nếu cô đơn thì cứ để cô đơn đến tận cuối cuộc đời. Vị giáo sư chồng bà có một người con trai với vợ trước, cũng có thể gọi là con chồng của bà, nhưng hời hợt mà bà Thái và giáo sư kết hôn với nhau, cậu con trai này đã trưởng thành rồi, giữa dì ghẻ và con chồng không có chút quan hệ huyết thống, cũng không phải nuôi nấng ngày nào thì thân thiết được đến đâu. Mấy năm gần đây, tuy bà Thái cũng cố gắng thân thiết với con chồng, nhưng cậu ấy đối xử với bà rất khách sáo, luôn luôn giữ khoảng cách với bà, còn không thân thiết bằng Hàn Thuật.

Có lẽ trong mắt bà, cậu con trai Hàn Thuật của bạn thân chính là khởi nguồn cho sự ngưỡng mộ và ghen tị của bà, và cũng là nơi tốt nhất để bà gửi gắm tình yêu của người mẹ. Từ nhỏ đến lớn, mỗi khi Hàn Thuật gây ra chuyện mà ngay đến mẹ cũng không bao che nổi, bà đều đứng ra giúp đỡ anh, bất cứ chuyện gì bà cũng bênh vực anh. Bà Thái sống một mình lại dư dả về kinh tế nên về khoản ăn mặc bà càng phóng khoáng với Hàn Thuật. Từ khi Hàn Thuật học cấp hai, các đồ dùng xa xỉ của anh đều do bà mua cho, thậm chí mấy năm sau khi tốt nghiệp, Hàn Thuật định mua xe hơi, nhưng bố anh người vốn chủ trương thanh niên cần khiêm tốn, giản dị quyết không bỏ ra hào nào, lại là bà đứng ra viện trợ, cho vay mấy chục nghìn nhân dân tệ. Vợ chồng Chánh án Hàn thường nói, bà cứ chiều thế thì trẻ con nó hư mất, nhưng bà lại nghĩ, trẻ con chẳng phải để cưng chiều thì để làm gì?

Chính vì thế, nếu nói bà Thái là người mẹ thứ hai của Hàn Thuật cũng không quá chút nào, Hàn Thuật cũng dự định sẽ làm tròn trách nhiệm của một người con trai hiếu thuận khi bà Thái về già. Những lúc riêng tư, kiểu nói chuyện tùy tiện, không có trên dưới của anh với mẹ nuôi đã trở nên quá quen thuộc, bà Thái nhiều lúc cũng mắng anh, nhưng anh biết càng về già bà càng cô đơn, càng cần sự “hỗ trợ” và gần gũi của anh. Mấy năm nay, làm việc dưới quyền của bà, anh cũng có nhiều thuận lợi, đương nhiên anh cũng chưa bao giờ làm bà – người không dễ dàng chịu thua phải thất vọng.

Bà Thái rõ ràng là bị câu “em Nhất Lâm” làm cho sưng sốt, bà cười mắng anh: “Con mà gọi linh tinh thế nữa thì lần sau ở ngoài yêu đương lãng nhăng đừng có trách mẹ nuôi không che đậy để bố con khỏi biết nhá!”

Hàn Thuật cười hì hì: “Nói thật với mẹ, bây giờ chỉ cần không là chuyện yêu đương lãng nhăng thì chẳng có chuyện gì làm bố con cáu nữa đâu. À, thế sáng ra mẹ đã triệu con lên đây, không phải là để tán chuyện gẫu dẫu chứ?”

“Đang giờ làm việc, đương nhiên là phải có chuyện công, con xem cái này đi đã.”

Theo ánh mắt của bà, Hàn Thuật lật mở tập tài liệu vừa này bà dùng để gõ vào tay anh, khuôn mặt anh

ban đầu còn thoáng nét cười, sau dần dần quay đầu lại.

“Mẹ không định bắt con nhận vụ án này đấy chứ? Có nhầm không thể, con còn ở Viện Thành Nam này được bao lâu nữa đâu, còn chút ít thời gian thế này mẹ cũng không tha cho con sao?”

“Mẹ đảm bảo vụ án này không tốn bao nhiêu thời gian của con đâu, người khác thì mẹ không dám nói, nhưng với năng lực của con, nửa tháng là quá thừa thãi”

Hàn Thuật không hề hứng thú với lời khen này: “Mẹ nuôi, mẹ đừng tăng bốc con. Mẹ cũng biết mà, từ trước đến nay con toàn thụ lý mảng án hình sự, án kinh tế có phải là sở trường của con đâu.”

“Không nhận thật à?”

“Không nhận. Không phải là con không nể mặt mẹ, nhưng trong viện có bao nhiêu người, không nhất định cứ phải đưa cho con đúng không?”

“Hàn Thuật, không lẽ con không tin vào bản thân mình, sợ nhờ may thất bại vụ này làm ảnh hưởng đến thành tích xuất sắc về tần suất thắng kiện của con khi chuyển lên Viện Kiểm sát Thành phố à?” Bà Thái nửa cười, nói giễu.

Hàn Thuật đưa tay lên xoa mặt theo thói quen, anh cười thành tiếng: “Mẹ xem, uy quyền của lãnh đạo dùng rồi, bây giờ lại dùng kế ‘khích tướng’ thế này, mẹ thực sự muốn con nhận vụ án này đến thế à?”

Bà mẹ nuôi này đúng là hiểu anh. Hàn Thuật tuy biết rõ đối phương đang dùng lời nói khích bác mình, nhưng chàng trai kiêu hãnh trong anh vẫn không thể để người khác nghi ngờ khả năng của mình một cách dễ dàng như vậy được.

“Mẹ chắc chắn là vụ án này có thể giải quyết được trong vòng 15 ngày? Thôi được rồi, cứ coi như là con nhận vụ này đi, nhưng mẹ cũng phải cho con biết lý do chứ. Đừng có nói là cả viện này mẹ không tin được ai khác ngoài con nhé!”

Trước câu hỏi của Hàn Thuật, bà Thái cúi đầu im lặng trong giây lát. Hàn Thuật là người thông minh, bịa bừa một lý do nào đó cũng không lừa nổi anh, có khi lại khiến anh dè chừng, hơn nữa anh cũng không phải người ngoài. Nghĩ đến đây, bà thở dài một tiếng: “Con cứ xem kỹ nội dung trong hồ sơ đi, con không nhận ra điều gì ư?”

Nghe bà nói vậy, Hàn Thuật lúc trước mới chỉ xem qua loa, giờ không thể không đọc lại hồ sơ cẩn thận. Vụ án này thực ra cũng không có gì phức tạp cả, chỉ một trưởng phòng nhỏ ở phòng Xây dựng liên quan đến vụ án tham ô nhận hối lộ, theo hồ sơ chứng cứ giấy tờ đã rất rõ ràng, đầy đủ, muốn thiết lập tội danh cũng không khó khăn gì, Hàn Thuật không hiểu được tại sao bà Thái lại quan trọng vụ này đến vậy.

Thế nhưng khi anh nhẩm lại những từ quan trọng thêm một lần nữa, một cảm giác quen thuộc trỗi lên trong tâm trí anh: “Phòng Kế hoạch Phát triển Sở Xây dựng... Phòng Kế hoạch Phát triển... Mẹ nuôi, mẹ... cái anh gì con mẹ... chẳng phải là ở... à, con hiểu rồi.”

“Con hiểu là tốt rồi”. Bà Thái có vẻ trầm lặng: “Con cũng biết đấy, Đường Nghiệp làm ở phòng này, người đang được điều tra là Vương Quốc Hóa giữ chức trưởng phòng, Đường Nghiệp là phó phòng. Mẹ là mẹ kế, tuy cũng không phải người mẹ kế lý tưởng lắm, nhưng dù sao bố nó cũng là chồng cũ của mẹ. Vụ án này mặc dù hiện giờ không liên quan gì đến nó nhưng dù sao chẳng nữa cũng là chuyện xảy ra ngay bên cạnh, vì vậy mẹ phải tránh đi, không thể thụ lý vụ án này được. Còn tại sao mẹ không muốn để cho các công tố viên khác thụ lý vụ án này thì Hàn Thuật, chắc con cũng biết rồi đấy.”

Đúng vậy, Hàn Thuật đã hiểu rồi. Bà Thái là một công tố viên tận tụy, bà không bao giờ để tình cảm cá nhân ảnh hưởng đến công việc, nhưng trong lòng bà vẫn rất quan tâm đến Đường Nghiệp, bà sợ rằng nếu cứ tiếp tục điều tra sâu thêm sẽ có liên quan đến nhiều người khác nữa, vì vậy bà hy vọng Hàn Thuật thụ lý vụ án này, hy vọng anh cố gắng hết sức che chở cho Đường Nghiệp trong phạm vi pháp luật cho phép.

“Mẹ biết lúc này con chẳng còn tâm trí nào ở đây nữa, nhưng Hàn Thuật à, coi như con giúp mẹ nuôi nhé!” Bà Thái nói

Hàn Thuật gấp cặp tài liệu lại, nói: “Mẹ đã nói thế rồi, con mà lắc đầu thì có khác gì kẻ vô lương tâm, làm sao con có thể để ẹ túm được cổ này lần sau cứ nói con mãi chứ!”

Nói đến nước này rồi, bà Thái cũng tạm thở phào nhẹ nhõm, Hàn Thuật đã gạt đầu thì bà có thể yên tâm được rồi, không ai có thể làm việc tốt hơn Hàn Thuật được nữa. Trước khi Hàn Thuật kịp cầm cặp tài liệu bước ra khỏi phòng làm việc, bà Thái như chợt nhớ ra chuyện gì đó, nói với sau lưng anh: “À, mẹ nghe mẹ con nói, con mà không về nhà ăn cơm nữa là bố con không để yên đâu đấy!”

Đúng lúc kiêu nữ phụ trách phòng viện đi ngang qua cửa phòng Viện trưởng liền nhìn thấy Hàn Thuật đang mặt mày ủ rũ.

“Sao vậy anh giai, bị phê bình à?” Trưởng phòng xinh đẹp quan tâm hỏi.

Hàn Thuật xua tay: “Thôi đừng nhắc đến nữa.”

“Lại đây, chị mời em ăn sôcôla, ăn xong là em sẽ thấy thoải mái ngay đấy!”

Hàn Thuật vốn rất thích món này, nhưng giờ lại chẳng thấy hứng thú gì, anh lắc đầu nói: “Để dành cho con chị ăn đi.”

“Kỳ lạ thật đấy. Cái này cũng không ăn, không còn hứng thú gì với đời nữa à?” Chị gái xinh đẹp này hơn Hàn Thuật một tuổi, lúc Hàn Thuật vừa tốt nghiệp xong hai người có yêu nhau nửa tháng, cô là bạn gái chính thức thứ 2 của Hàn Thuật, hiện giờ đã tìm được đức lang quân lý tưởng, đã lên chức mẹ rồi nhưng vẫn rất tốt với anh.

Hàn Thuật đi vài bước rồi mới nói: “Nói thật nhé. Cái loại này tôi ăn rồi, chẳng ngon tí nào cả!”

4. Quyển 1 - Chương 04

Chương 4

Ai lúc này cô đơn sẽ cô đơn mãi

Anh muốn dắt cô tới ra mắt bố mẹ, đưa cô bước vào cuộc sống của mình, đây hoàn toàn không phải là một quyết định nông nổi, thậm chí có thể nói đây là một sự thổ lộ rõ ràng, là một lời hứa hẹn.

Chiều thứ 6, Chu Tiểu Bắc vừa giúp giáo sư chấm 1 đồng bài thi cao như núi, mệt đến thẩn thờ cả người, cô vừa quay trở lại bàn làm việc của mình, còn chưa kịp lấy lại hơi thì nhận được điện thoại của Hàn Thuật, anh hẹn cô đến nhà ăn tối.

Phải đến một tuần rồi, Chu Tiểu Bắc và Hàn Thuật không gặp nhau, thứ bảy tuần trước vốn đã hẹn sẽ đến nhà thưởng thức tài nghệ nấu ăn của anh, nhưng cuối cùng lại thôi, Chu Tiểu Bắc có thể nhận ra tâm trạng hoảng hốt cực độ của Hàn Thuật lúc đó, và tất cả những sự không bình thường ấy dường như đều bắt đầu từ lúc anh gặp Tạ Cát Niên. Chu Tiểu Bắc chắc chắn giữa họ tồn tại một mối quan hệ sâu xa nào đó, lúc ngồi vào xe của Hàn Thuật, vốn cô cũng định lên giọng chất vấn anh giống như tất cả các cô gái bình thường khác.

“Hàn Thuật, anh và cô ấy có quan hệ thế nào với nhau? Anh nói đi, tại sao anh không nói? Anh nói đi, nói đi, anh phải nói cho em nghe...” Những lời như vậy cứ luẩn quẩn trong đầu cô, nhưng chưa kịp nói ra miệng, cô đã muốn cười rồi. Rốt cuộc cho đến tận khi Hàn Thuật dừng xe dưới khu nhà nơi cô ở, lịch sự nói “tạm biệt”, những lời chất vấn của cô với tư cách là bạn gái anh cuối cùng vẫn không kịp nói ra. Sao đó, Chu Tiểu Bắc rất buồn rầu, nhưng cô cảm thấy sợ hãi khi phát hiện ra rằng, nỗi buồn của cô chủ yếu là vì tính tò mò không được thỏa mãn.

Bạn của Tiểu Bắc là Trịnh Vy sau khi biết được cô đã kết thúc một ngày hẹn hò lãng mạn, rầu rĩ trở về kí túc xá úp mì tôm ăn, vô cùng coi thường cô, khiến Chu Tiểu Bắc cảm thấy chưa bao giờ bị mất mặt trước bạn bè đến vậy, tận đến khi cô một lần nữa nhận lời mời của Hàn Thuật, lại tíu tít học hỏi kinh nghiệm của cô bạn đã có gia đình, lúc này trong lòng cô mới thấy lấy lại được chút danh dự.

“Vy Vy cậu bảo món ăn anh ấy làm liệu có khó ăn lắm không nhỉ?”

“Ăn! Sao cậu chỉ nghĩ đến ăn thế nhỉ?” Ở đầu dãy bên kia, giọng của Trịnh Vy lạnh lạnh. “Quan trọng không phải là ăn gì? Chu Tiểu Bắc, cậu có phải là heo đầu. Không khí! Chủ yếu là không khí! Ánh nến, âm nhạc, thêm chút tình tứ, rồi...”

“Rồi sao?”

“Rồi khăn trương mà chiếm lấy anh ấy chứ sao!”

“Cậu biết thừa là tạo không khí lãng mạn không phải sở trường của tớ mà!”

“Cái này cậu không phải lo, Hàn Thuật là cao thủ trong chuyện này. Cậu chỉ cần đừng đòi ăn mỳ trộn với tớ sống là được, không có vấn đề gì đâu.”

Trong lúc đợi Hàn Thuật đến đón, Chu Tiểu Bắc cố gắng nhẩm lại tất cả các bước mà Trịnh Vy đã sắp xếp cho cô, tự nhiên lại thấy bồn chồn trong lòng. Cô giờ lại quyền sổ chép tay từ lúc còn là học sinh, định tìm lại một vài bài thơ hay để vỗ yên con tim nông nổi của mình.

Rilke trong bài thơ “Ngày thu” đã viết:

Ai lúc này không nhà

Thì không cần xây nữa

Ai lúc này cô đơn

Sẽ cô đơn mãi mãi

Đọc những dòng thơ xúc cảm như vậy, trong đầu Chu Tiểu Bắc hiện lên câu kết luận như đinh đóng cột của Trịnh Vy: “Tối nay ai là trinh nữ thì sẽ mãi mãi là trinh nữ” Nghĩ đến đây, cô bỗng thốt lên: “Ôi, tội lỗi, tội lỗi!”

Hàn Thuật đến rất đúng giờ, trước nay anh đều không thích để phụ nữ phải chờ. Thực ra từ chỗ làm của anh đến trường Đại học G không hề xa, chỗ ở cũng rất gần, Chu Tiểu Bắc hôm trước bảo đi xe bus đến, anh đã cười cô là ngốc.

Nhìn thấy Chu Tiểu Bắc trong bộ quần áo thể thao, tuy anh vốn là người thích con gái ăn mặc nữ tính nhưng cũng phải thừa nhận, thà Chu Tiểu Bắc mặc thể này còn hơn.

“Hàn Thuật, tối nay anh định làm món gì?” Mặc dù Trịnh Vy đã dặn đi dặn lại cô đừng có coi trọng chữ “ăn” đến vậy, nhưng cô vẫn không kiềm chế nổi.

Về mặt Hàn Thuật có vẻ ngạc nhiên: “Anh làm á? Chẳng phải anh đã nói với em trong điện thoại là hôm nay về nhà bố mẹ anh ăn cơm rồi cơ mà!”

“Cái gì?” Chu Tiểu Bắc sợ toát mồ hôi. “Không phải chứ?” Cô nghĩ, chắc hẳn lúc đó nghe điện thoại cô vẫn chưa thoát ra khỏi đồng bài thi “Nguyên lý động cơ” ngổn ngang, từ quan trọng nhất lại không nghe được rồi.

“Em đừng lo, bố mẹ anh cũng không quá đáng sợ đâu.” Hàn Thuật an ủi cô, sự hung bạo của bố anh chỉ dành ột mình anh mà thôi.

Chu Tiểu Bắc cười gượng vài tiếng. Cô đã nghe Trịnh Vy giới thiệu về gia cảnh nhà Hàn Thuật, thực ra cô không sợ gì Chánh án Hàn, cô là Chu Tiểu Bắc, là người đã vào Nam ra Bắc, chẳng có gì là chưa gặp cả, lại có phải là loại gian lận phạm pháp gì đâu, sợ chánh án tòa án làm gì. Chẳng qua là cô cảm thấy không thích ứng được với danh từ “bố mẹ” anh mà thôi.

Hàn Thuật nắm bắt ngay được tâm tư của cô, anh cười nói: “Trước sau gì chẳng phải có đoạn này đúng không? Anh thấy cần thiết phải đưa em ra mắt bố mẹ anh mà!”

Mặc dù miệng anh cười nhưng vẻ mặt lại rất nghiêm túc. Chu Tiểu Bắc hiểu được thành ý của anh, một người coi trọng cảm giác của mình, coi trọng không gian riêng của mình như Hàn Thuật, rất dễ tạo cho phụ nữ cảm giác không không chế được anh, nhưng anh lại trịnh trọng dắt cô tới ra mắt bố mẹ, đưa cô bước vào cuộc sống của mình, đây hoàn toàn không phải là một quyết định nông nổi, thậm chí có thể nói đây là một sự thổ lộ rõ ràng, là một lời hứa hẹn.

Chu Tiểu Bắc có chút cảm động, tuy cô không biết tại sao Hàn Thuật lại đưa ra quyết định này một cách vội vã như vậy, nhưng đối với một người đang khao khát lấy chồng như cô thì đây chẳng phải giống đất hạn gặp trời mưa đó sao?

“Nét mặt của em thật là phức tạp, anh có thể hiểu là em đang giằng co quyết liệt trong lòng không đấy?” Hàn Thuật mỉm cười nhìn Chu Tiểu Bắc.

“Có vấn đề gì đâu, đi thì đi!” Chu Tiểu Bắc phóng khoáng nói.

Nhà của Hàn Thuật nằm tại khu nhà ở số một của Tòa án Tối cao, thoát nhìn biết ngay kiến trúc khu nhà này tương đương với khu nhà dành cho hiệu trưởng ở Đại học G. Hàn Thuật vừa tắt máy, Chu Tiểu Bắc nãy giờ cố giả vờ trấn tĩnh bỗng khom lưng xuống, vẻ mặt vô cùng đau đớn, miệng không ngừng kêu “ái, ôi”.

“Em không sao chứ?” Hàn Thuật sợ hãi hỏi.

“Em bị đau bụng.” Chu Tiểu Bắc lí nhí nói.

Hàn Thuật đưa tay đỡ cô: “Thế thì nhanh xuống xe đi, mẹ anh là bác sĩ, để mẹ anh khám cho.”

“Em bị... Hàn Thuật, em xin lỗi, em thấy có lẽ em không nên lên nhà anh thì hơn, chắc em ăn phải đồ hỏng rồi.”

“Cứ cho là bị đi ngoài đi, chẳng lẽ em không thấy nhà vệ sinh gần đây nhất là nhà anh à?”

Chu Tiểu Bắc nhăn nhó lắc đầu, rồi ghé vào tai anh thì thầm vài tiếng. Cô nói vòng vo quá khiến lúc đầu Hàn Thuật chẳng hiểu chuyện gì, kết hợp với thái độ úp úp mở mở của cô, cuối cùng anh cũng đoán ra được cô muốn nói gì.

“Cái đó... ồ... á?”

Chu Tiểu Bắc nói tiếp: “Anh cũng biết đấy, lần đầu tiên đến nhà, em làm sao mở mồm ra là hỏi mẹ anh mượn ‘cái đó’ được, đúng không?”

Hàn Thuật, không biết nói gì, anh nhún vai: “Anh cũng không biết là mẹ anh còn có ‘cái đó’ cho em mượn nữa hay không ấy. Thôi được rồi, Chu Tiểu Bắc, ý của em là bây giờ em rút lui đúng không?”

Chu Tiểu Bắc cười nịnh bợ: “Nếu như anh không có ý kiến gì”

Hàn Thuật lấy tay gõ gõ vào vô lăng, cuối cùng anh cũng nở nụ cười: “Để anh đưa em về nhà.”

“Không, không, không, anh đã đến tận cửa nhà rồi, đừng có đưa em về làm gì.” Chu Tiểu Bắc liền thoáng từ chối, “anh vào nhà đi, em tự đi về được mà, không vấn đề gì đâu”

“Thật không?”

“Thật hơn bao giờ hết. Thôi em đi trước đây, anh đừng nói là em đến đây rồi nhé. Bye bye anh, gọi điện thoại sau nhé!”

Hàn Thuật bắt lực dôi theo bóng dáng Chu Tiểu Bắc biến mất nhanh như tên lửa, cô có thể rút lui ngay trước trận đấu còn anh thì không.

Nghe thấy tiếng mở cửa của Hàn Thuật, mẹ anh đã đứng ngay sau cửa chờ con, vừa nhìn thấy con, bà đã xót xa nắm tay con trai: “Cục cưng, phải đến hai tuần nay con không về nhà rồi đấy, xem con gầy thế này

này, mẹ kê cho con thuốc bổ con không uống đúng giờ phải không? Càng bận thì càng phải chú ý giữ gìn sức khỏe con ạ, mẹ đã bảo con chuyển về nhà từ lâu rồi mà con cứ không nghe...”

Hàn Thuật nghe từ “cục cưng” không thể sửa nổi của mẹ, bỗng nhiên cảm thấy mừng vì Chu Tiểu Bắc không có ở đây. Anh ôm lấy vai mẹ, không để mẹ nói tiếp.

“Con bảo này mẹ ơi, ngày nào con cũng uống no thuốc bổ mẹ cho con rồi, làm gì còn ăn được cơm nữa. Hơn nữa, người mẹ gòn gang thể này, con trai mẹ thì béo được đến đâu?”

Kiểu khen khéo léo này lập tức khiến mẹ Hàn Thuật vui như tết, bà cười mắng con: “Chỉ khéo nịnh là giỏi thôi, lát nữa ăn nhiều canh vào nhé, mẹ đun cả chiều nay đấy!”

Hai mẹ con vừa nói chuyện vừa đi về phía phòng khách, Chánh án Hàn lúc này đang ngồi trên sofa ra điếu đang đọc báo cũng phải hỉ mũi: “Con trai sắp 30 tuổi đến nơi rồi mà còn chiều thế, bảo sao mà đến giờ tính tình vẫn như đứa trẻ con, chẹp... mẹ hiền thì hồng con thôi”

Hàn Thuật nghe vậy liền nhìn về phía mẹ, 2 mẹ con nhìn nhau hiểu ý cười, đây là câu cửa miệng của Chánh án Hàn mỗi khi nhìn thấy cậu con trai, họ nghe nhiều quá nên giờ cũng thành vô cảm rồi.

Hàn Thuật là điển hình được nuôi dưỡng trong môi trường bố nghiêm mẹ hiền. Vợ chồng Chánh án Hàn có 2 người con, một gái một trai, Hàn Thuật là con trai út, nên anh còn có một chị gái hơn 4 tuổi là Hàn Lâm. Hàn Lâm có lẽ từ nhỏ đã hơn Hàn Thuật ở chỗ cô thừa hưởng được tính nghiêm túc và chín chắn của bố, chưa bao giờ để bố mẹ phải lo lắng về mình. Trước đây, Chánh án Hàn luôn tự hào về cô con gái rệu, thế nhưng Hàn Lâm sau khi tốt nghiệp trường đại học luật hàng đầu ở trong nước đã ra nước ngoài học tiếp. Trong thời gian này, cô gặp được một chàng hoàng tử ngoại quốc, thế là mặc dù chưa tốt nghiệp nhưng đã bất chấp sự phản đối của bố mẹ về làm dâu nước Bỉ, trở thành bà nội trợ, nay đã là mẹ của ba đứa con. Vì thế, bố anh đã từng có một thời gian dài không muốn nghe điện thoại của con gái gọi về, ông không thể hiểu được tại sao cô con gái giỏi giang của mình lại chịu chấp nhận vứt bỏ hết tương lai sự nghiệp để sinh con và làm nội trợ cho cái “thằng quý Tây” đó. Nhưng khoảng hai năm trở lại đây, có lẽ thời gian đã khiến ông thích nghi và chấp nhận được sự thật này, cộng với ba đứa cháu ngoại đứa nào cũng hết sức đáng yêu, ông mới dần dần bớt căng thẳng với cô con gái. Thế nhưng cũng chính vì lý do trên mà sự kì vọng của ông đối với con gái không thể không chuyển sang gửi gắm vào cậu con trai ông vốn chẳng đánh giá cao gì cho lắm.

Trong kí ức của Hàn Thuật, anh đã không ít lần bị ăn món “gậy tre xào thịt” của bố. Chánh án Hàn là người tin tưởng tuyệt đối vào chủ nghĩa “đánh mới nên người”, ông giáo dục con theo kiểu truyền thống nhất và hy vọng con mình lớn lên sẽ trở thành nhân tài cho xã hội. Hàn Thuật lại cho rằng, nếu như bố anh xem phim hoạt hình “Cậu bé bút chì Shin” thì nhất định sẽ có nhiều đồng cảm, bởi ông đã nuôi con ông như nuôi Tooru Kazuma, nhưng con ông hồi nhỏ lại giống Shin-chan. Tất nhiên, Hàn Thuật tự nhận thấy mình chắc chắn có chí tiến thủ hơn nhiều đứa trẻ khác, nhưng rõ ràng là anh còn xa mới đạt đến yêu cầu của bố mình. Cho đến trước khi vào đại học, mô hình cuộc sống của anh vẫn còn là bố thì ra sức đánh, mẹ thì ra sức chiều, thường xuyên là vừa bị bố mắng cho bù đầu, quay ra lại được mẹ ôm vào lòng xuyết xoa gọi con yêu. Hàn Thuật cho rằng anh sống trong môi trường như vậy mà vẫn có thể trở thành một kiểm sát viên như ngày hôm nay chứ không phải một Giả Bảo Ngọc hay một tên tội phạm nào khác quả là điều đáng để tự hào.

Hai bố con đang ngồi chuyện trò thì mẹ gọi vào ăn cơm. Trong khi mẹ và dì giúp việc lúi húi chuẩn bị trong bếp, bố anh hỏi han công việc của con trai.

“Nghe nói phân viện của con đề cử con vào danh sách Công tố viên trẻ ưu tú của Thành phố, đã gửi báo cáo lên cấp trên rồi”

“Vâng, nhưng mới chỉ là đề cử thôi bố ạ” Hàn Thuật rất cẩn trọng khi trả lời mấy câu hỏi tương tự thế này, vì nếu như anh tỏ ra đắc ý bố anh thế nào cũng mắng anh kiêu ngạo, nhưng nếu anh quá khiêm tốn thì lại bị quy là quá tiêu cực.

Đúng như Hàn Thuật dự đoán, mặc dù đã trả lời cẩn thận thế rồi, bố vẫn vừa uống trà vừa nói: “Bố đã nói với Viện trưởng Thái của con rất nhiều lần rồi, chuyện riêng chiều con thì đã đành, chuyện công việc không được chiều con như thế”

Hàn Thuật bất bình nhưng cũng không dám xẵng giọng: “Con thấy mẹ Thái không phải là người dễ tình cảm riêng ảnh hưởng đến công việc đâu” Nói xong anh tiện tay rót trà cho bố.

“Anh ấy, từ giờ trở đi phải chú ý bỏ thói kiêu căng ham thành tích đó đi, mấy năm nay có chút thành tích bé bằng con kiến đã vênh râu lên rồi. Đừng có tưởng tôi không biết, sở dĩ ngày hôm nay anh có được danh tiếng như vậy phần nhiều là do những vụ án phức tạp, khó giải quyết gần như chẳng bao giờ bị rơi lên đầu anh cả”

“Bố cũng từng nói với con tiếp nhận vụ án phải nghiêm túc cẩn trọng còn gì? Con sao dám làm ảnh hưởng đến danh tiếng Chánh án Hàn của bố được!” Hàn Thuật cười nói.

Trăm sai nghìn sai, nịnh nọt không sai, đây là quy luật từ thượng cổ đến nay, quy luật này cũng rất hữu dụng với Chánh án Hàn. Quả đúng như vậy, ông Hàn lắc đầu, dù miệng không nói gì nhưng nét mặt đã dịu xuống rất nhiều. Hàn Thuật cười thầm trong bụng, anh đương nhiên không bao giờ nói ra trước mặt bố rằng đã không chỉ một người nói với anh rằng ai mà khen anh trước mặt Chánh án Hàn thì còn tác dụng hơn khen Chánh án Hàn rất nhiều. Xem ra Chánh án Hàn ở nhà rất cứng rắn nhưng khi nhắc đến con trai trước mặt người ngoài chỉ có một lời nhận xét duy nhất: “Con trai tôi được cái giống tôi.”

Nhưng Hàn Thuật lại chẳng thấy mình giống bố chút nào, trước hết, về tướng mạo anh giống mẹ hơn, vì vậy anh luôn cho rằng mình đẹp trai hơn bố rất nhiều. Thứ hai, cho dù sự nghiệp có thành đạt đến đâu anh cũng không bao giờ coi là công việc là toàn bộ cuộc sống của mình như bố. Đối với Hàn Thuật, cho dù có yêu công việc đến mấy thì việc hưởng thụ cuộc sống vẫn phải đặt lên hàng đầu, vì vậy anh sẽ nỗ lực nhưng nhất quyết không bao giờ hy sinh niềm vui của mình để phấn đấu.

Trong lúc hai bố con nói chuyện, bà Hàn đã bê món canh gà hầm đậu trắng bày trước mặt 2 người.

“Không cho hạt tiêu, ít muối, ít dầu, của ông đây,... cho hạt tiêu, chỉ cần nước không cần cái, chừng à, bát này là của con.”

Nếu nói về điểm giống nhau giữa 2 bố con, thì chính là sự chú ý trong từng tiểu tiết của cuộc sống. Rất nhiều người phải thán phục khi thấy một người đàn ông như Hàn Thuật mà lại chăm chút đến như vậy, nhưng nếu họ nhìn thấy chiếc khăn tay lụa sạch tinh mà Chánh án Hàn đã mang theo mấy chục năm nay, thì sẽ hiểu rõ thế nào là di truyền. Hồi còn trẻ, Chánh án Hàn cũng là một công tử nổi tiếng thời loạn, nếu không phải vì tính tình quá cứng nhắc thì Hàn Thuật nghĩ ông còn đào hoa hơn cả mình. Ngoài việc quen mồm gọi bố bằng biệt hiệu “Chánh án Hàn” khi nói chuyện với mẹ, Hàn Thuật còn thường xuyên gọi ông là “công tử Hàn nhà chúng ta”.

5. Quyển 1 - Chương 05

Chương 5

Tình yêu là nỗi đau mà chúng ta không nỡ trút bỏ

Anh cũng có nỗi đau không thể trút bỏ được, điểm u ám độc nhất trong ký ức anh chính là nguyên nhân khiến anh không thể yên bình trong những đêm dài thao thức. Nhưng liệu đó có phải là tình yêu không?

“Trên bàn ăn không được nói chuyện công việc” Bà Hàn nhấn mạnh lần nữa “công ước bàn ăn” sau khi ngồi vào bàn. Đã không nói chuyện công việc thì cũng phải nói chuyện khác chứ.

Chánh án Hàn vừa húp được mấy thìa canh, bỗng như chợt nhớ ra điều gì, ông hỏi: “À đúng rồi, hình như tôi nhớ là anh nói sẽ đưa bạn gái về nhà ăn cơm cơ mà, thế bạn anh đâu rồi?”

Hàn Thuật cảm đầu húp cười, trong lòng âm thầm kêu khổ, trí nhớ của ông cụ hôm nay sao mà tốt thế không biết, trước nay có bao giờ ông để ý đến những chuyện vặt vãnh thế này đâu.

“Đúng rồi đấy cưng, mẹ tưởng con sẽ đưa bạn gái về nhà cho bố mẹ xem mặt chứ, nghe nói con lại vừa quen một cô gái nữa, sao cô ấy không đến?”

“À, cô ấy vốn cũng định đến đấy chứ ạ, nhưng gần đến lúc đi lại có chuyện gấp nên không đến được.” Hàn Thuật trả lời qua quýt. Anh làm sao mà dám nói với bố mẹ là bạn gái anh đã đến trước cửa nhà rồi nhưng đột nhiên bị đau bụng đi ngoài lại cộng thêm “đến ngày” nên chuồn mất rồi.

Chánh án Hàn thở dài một tiếng: “Tôi nói với anh không biết bao nhiêu lần rồi, bảo anh phải nghiêm túc với chuyện nam nữ, anh cứ coi như trò đùa, đã sắp bước sang tuổi 30 rồi mà còn vờ thế này. Cuộc sống riêng có thể phản ánh được phẩm chất đạo đức của một người thanh niên, anh định tiếp tục bại hoại đạo đức như thế này à?”

“Bố, con có coi tình cảm như trò đùa đâu, con lúc nào cũng rất nghiêm túc đấy chứ.” Hàn Thuật không chịu nhận danh hiệu “tư tưởng đồi bại, đạo đức bại hoại” mà bố trao tặng, anh tự nhận thấy trên đời này không ai “văn minh lịch sự” hơn mình được.

Chánh án Hàn lập tức bỏ đùa xuống: “Rất nghiêm túc? Mấy lần trước anh cũng bảo rất nghiêm túc, kết quả thế nào? Ngày xưa, anh yêu cô bé ở văn phòng Viện Kiểm sát tên là Tiểu Vương phải không? Tôi vừa mới nghe tin anh chị yêu nhau, anh đã bảo tôi là chia tay rồi, thế không phải là trò đùa thì là gì?”

“Tin tức của bố chậm trễ quá.” Hàn Thuật cười khan.

“Thế về sau mẹ anh giới thiệu cho anh cái cô bác sĩ đó, đang yêu đang lành làm sao mà chia tay?”

“Bố không biết chứ, con không thích người béo, mẹ cứ bắt con phải thử xem, nhưng cái cô ấy tuy là bác sĩ mà ăn uống chẳng chú ý gì cả, lúc ăn cùng nhau, cô ấy cứ cúi gầm mặt xuống suýt suýt soạt soạt, nếu là bố, bố cũng không chịu nổi”. Hàn Thuật thấy hối hận, anh không phải là người tùy tiện nói ra khuyết điểm của phụ nữ, tuy đây đúng là sự thật.

Chánh án Hàn trong giây lát không nói được gì, ông cố nén giận rồi hỏi: “Đây chính là cái mà anh gọi là lý do? Có giỏi anh nói tiếp đi, thế còn Tiểu Triệu thì làm sao, cô bé đó về diện mạo, về chức vị, về thành tích có mặt nào không xứng với anh nào? Đã chuẩn bị đi đăng kí rồi, tại sao lại bỏ nhau chứ?”

“Là vì tự nhiên con thấy chúng con không hợp nhau. Bạch Cốt Tinh thì Bạch Cốt Tinh, dù có xuất sắc mấy thì cũng không thể không ăn cơm được, cô ấy gầy như bộ xương ấy, cứ như trong cuộc sống ngoài việc giảm béo ra thì chẳng có thú vui nào khác vậy. Con cứ nhìn kiểu lạnh lùng gặm hoa quả rồi bàn chuyện calo của cô ấy là không nuốt nổi cơm” Hàn Thuật cho rằng đã đến lúc cần phải giải thích về chuyện này.

Chánh án Hàn nghe xong lời giải thích của con trai suýt nữa thì bị xuất huyết não: “Láo toét! Béo anh chê béo, gầy anh chê gầy, anh chọn thịt lợn hay chọn vợ?” Ông mắng con xong vẫn chưa hả giận, quay sang mắng vợ: “Bà xem cậu con quý tử của bà đi, ngày mai mời ngay bác sĩ tâm lý cho nó, xem đầu nó có vấn đề gì?”

“Bố nói thế là không đúng, chia tay không phải do con nói trước đâu nhé. Là cô ấy chủ động nói với con: ‘Hàn Thuật, anh có thấy trước khi kết hôn chúng ta cần phải tạm chia tay nhau một thời gian để tạo điều kiện ỗi người tìm lại chính mình không’, thế thì con đương nhiên phải tôn trọng ý kiến của phụ nữ chứ!” Hàn Thuật nhớ lại cảnh vợ chưa cưới là tổng biên tập một tờ tạp chí thời trang nói những câu không đầu vào đâu với giọng nhẹ nhàng, e lệ làm anh vừa muốn bật cười vừa thấy tủ thân.

Mẹ Hàn Thuật vốn hay bênh con, nhưng lần này cũng không nghe nổi nữa, bà nhẹ nhàng trách: “Nhưng mà người ta hỏi con thấy cần phải xa nhau bao lâu là hợp lý thì dù sao đi nữa con cũng không nên trả lời là ‘vạn năm’ chứ, bố con nói đúng đấy, chuyện trọng đại cả đời mà con cũng bừa bãi quá, con như thế thì làm sao bố mẹ yên tâm được!”

“Yên tâm cái gì? Tôi thấy không cần phải tìm bác sĩ tâm lý nữa đâu, đăng kí cho nó luôn một phòng ở bệnh viện tâm thần ấy, cho nó vào trong ấy, khỏi phải gây nguy hại cho xã hội.” Gần như rất ít người có thể tưởng tượng nổi vẻ mặt giận dữ của người nho nhã như Chánh án Hàn.

Hàn Thuật đưa bát ra đón thức ăn mẹ anh gấp cho, miệng nói: “Ăn cơm xong đi luôn”

Có lẽ đã quá quen chuyện bắt lực với thái độ ngang ngược này của con trai, ông Hàn ầm ục một lúc rồi lại nói: “Thế cô bé ấy làm gì?”

“Dạ?” Hàn Thuật ngây người, giây sau anh mới hiểu ra bố anh đang hỏi về cô bạn gái hiện giờ, “À, cô ấy là người Đông Bắc, bố mẹ ở Thẩm Dương, đều là cán bộ nhà nước, cô ấy hiện đang là trợ giảng ở khoa Cơ khí trường đại học G, đang học tiến sĩ. Rất tốt tính lại cởi mở, bố mẹ thể nào cũng thích cô ấy.” Anh khôn khéo lựa chọn một số nét chủ yếu mà các bậc phụ huynh coi trọng để giới thiệu qua với bố mẹ.

Gia thế trong sạch cộng thêm thân phận trí thức của Chu Tiểu Bắc quả thật khiến cho bố mẹ Hàn Thuật thấy có thể chấp nhận được, ông Hàn lại “hừ” một tiếng, nói vắn vện một câu: “Có thời gian thì dẫn về đây ăn bữa cơm, để chúng tôi xem xem.” Rồi ông im lặng không nói gì nữa.

Bà Hàn sợ nhỡ sơ ý lại nói nhầm gì lại làm “chiến tranh” xảy ra trên bàn ăn, nên cũng chỉ cầm cúi gấp thức ăn cho con, không dám nói gì.

Ăn gần xong, Hàn Thuật bỗng nhiên hỏi: “Đúng rồi, bố ơi, bố có tin tức gì của gia đình chú Tạ không ạ, chính là chú Tạ mà ngày xưa lái xe cho bố ấy, hồi con còn nhỏ, bố vẫn còn làm ở Viện Kiểm sát Thành phố, nhà chú ấy ở ngay gần nhà ta.”

Ông Hàn có vẻ phải khó khăn lắm mới nhớ ra được người này: “Ông ấy à, không lái xe ở Viện Kiểm sát lâu lắm rồi hay sao ấy. Con hỏi làm gì?”

Hàn Thuật trả lời qua loa: “À, mấy hôm trước con gặp trên đường, thấy có vẻ quen quen, nhân tiện hỏi vậy thôi, họ không sống ở chỗ cũ nữa ạ?”

“Trí nhớ của con cũng tốt ra phết nhỉ! Thực ra ông ấy lái xe cho bố không quá 2 tháng, bố chuyển công tác bao nhiêu năm rồi, làm sao mà nhớ được lắm thứ thế!”

Phản ứng của bố làm Hàn Thuật có chút thất vọng, nhưng cũng là điều anh đã lường trước. Lúc này bà Hàn lại ngược lên nhớ lại: “Cái ông con nói có phải là cái ông lái xe họ Tạ có đưa con gái sần sần tuổi con, rồi lại sinh vượt kế hoạch một đứa con trai nữa, vi phạm quy định kế hoạch hóa gia đình bị cơ quan đuổi việc đấy phải không?” Phụ nữ có lẽ ngay từ khi sinh ra đã có ấn tượng sâu sắc với những thể loại chuyện như thế này, “Ông ấy bị Viện Kiểm sát Thành phố khai trừ rồi thì chắc chắn không ở chỗ cũ nữa đâu, mà mấy cái nhà cũ đó cũng bị phá hết đi rồi còn gì”

“Bây giờ chỗ nào cũng phá đi xây lại, con thấy đấy, toàn là xây phá bừa bãi, chả có quy hoạch gì cả, lãng phí tiền của của người nộp thuế, chả có ý nghĩa gì!” Ông Hàn nói tiếp, chủ đề cũng được chuyển sang nội dung khác, “Gần đây nghe nói khu nghĩa trang liệt sỹ ở ngoại thành cũng sắp chuyển đi nơi khác, cái này thì còn hợp lý, ở đó bị bỏ hoang bao lâu rồi, cũng đã đến lúc cần phải chuyển đến một nơi yên tĩnh hơn để các liệt sỹ được yên nghỉ.”

“Nghĩa trang liệt sỹ cũng di chuyển? Nói thế thì bậc thang và các thứ khác cũng phá đi hết ạ?” Hàn Thuật không ăn nổi nữa.

“Sao? Anh có ý kiến gì với vấn đề này à? Tôi không nhớ ra anh có tình cảm sâu đậm với các liệt sỹ cách mạng từ bao giờ đây.” Ông Hàn cảm thấy khó hiểu trước sự khác thường của con trai.

Hàn Thuật nói với mẹ: “Mẹ, mẹ xem, bố con có phải không biết đùa như mẹ nói đâu!”

Ăn cơm xong, cả nhà vào ngồi sofa xem tivi một lúc, Hàn Thuật cũng được bố cho biết, chuyện di dời nghĩa trang liệt sỹ nghe nói mới chỉ là phương án vừa được hoạch định, đợi đến khi thực hiện ước tính cũng phải sáu tháng hay một năm nữa.

Kim đồng hồ chỉ số mười, Hàn Thuật chào bố mẹ ra về, bà Hàn lưu luyến không muốn xa con, cứ trách con sao không chịu về nhà ở cho xong, ông Hàn thì làm ra vẻ không lưu luyến gì ngồi đó thưởng thức trà, con trai đi đến cửa mới dặn dò một câu: “Những lời tôi nói anh đừng có mà để ngoài tai đấy, thanh niên làm việc gì cũng phải chắc chắn, công việc cũng vậy, cuộc sống cũng vậy. Tìm lấy một cô vợ đi, đừng có vớ vẩn làm hổ danh tôi!”

“Câu này bố đã nói bao nhiêu lần rồi, con cũng nhấn mạnh lại một lần nữa là con rất nghiêm túc với chuyện này, chắc chắn con sẽ dắt con dâu bố về ra mắt bố” Hàn Thuật vừa cười vừa thay giày.

Ông Hàn nhìn về phía con trai: “Đừng có nói năng hay ho thế, mà cũng phải thôi, thời đại khác rồi, những điều tôi nói chưa chắc đã đúng hết, thanh niên các anh, thay bạn gái như thay áo, chẳng hiểu tình yêu là gì cả”

Hàn Thuật nhìn mẹ rồi làm bộ đang nổi da gà, bị mẹ cốc lên đầu một cái. Hàn Thuật chào tạm biệt bố mẹ, hẹn thời gian lần sau về ăn cơm, rồi lên xe trở về chỗ ở.

Trên đường đi, Hàn Thuật vừa lái xe vừa huýt sáo, bỗng nhiên anh nhớ lại câu nói rợn da gà cuối cùng của bố. Chán án Hàn những năm gần đây hơi giống bà già, cứ suốt ngày thích kêu ca trách móc thế hệ sau không bằng thế hệ trước, tuy Hàn Thuật không phục, nhưng anh cũng ngỡ ngàng phát hiện ra anh không có đáp án cho câu hỏi này. Anh không phải là người chưa yêu bao giờ, từ hồi bắt đầu vào đại học, anh đã chính thức yêu không biết bao nhiêu cô, đối tượng để tôn thờ và yêu thích cũng không phải không có, thế nhưng “tình yêu” quả là từ khó hiểu và phức tạp biết bao nhiêu.

Về đến nhà, Hàn Thuật nhớ đến việc phải gọi điện cho cô bạn gái đang ốm là Chu Tiểu Bắc. Chu Tiểu Bắc nhận điện thoại, giọng cô không hề có chút gì yếu đuối như người đang mắc bệnh.

“Em đỡ hơn chút chưa?” Hàn Thuật hỏi.

Chu Tiểu Bắc cũng chẳng trả lời là đỡ hay chưa, chỉ cười ha hả, rồi lại nghiêm túc bổ sung thêm một câu: “Hôm nay xin lỗi anh nhé, Hàn Thuật”

Hàn Thuật nào có giận cô, đằng nào cũng chẳng có chuyện gì làm, đành nằm soài trên sofa buồn chuyện với cô. Nhắc đến câu chuyện thú vị của ông già trong lúc ăn tối, Hàn Thuật bỗng hỏi: “Này, Tiểu Bắc, anh hỏi em nhé, em có biết thế nào là tình yêu không?”

“Không cần phải nói chuyện sâu sắc như thế chứ?” Chu Tiểu Bắc cười ha hả.

Hàn Thuật nói: “Em chẳng là tiến sĩ còn gì! Nhanh, cho anh một đáp án có tính học thuật chút đi!”

Thực ra anh cũng không hy vọng gì cô gái học ngành cơ khí này ỉn đáp án mà chỉ mong chờ câu “không biết” của Chu Tiểu Bắc chứng minh rằng chỉ không phải chỉ mình anh không hiểu vấn đề này, mà đại đa số những người bình thường đều không trả lời được câu hỏi của Chán án Hàn.

Ai ngờ được Chu Tiểu Bắc ở đầu dây bên kia im lặng một hồi, rồi phun ra một câu rất uyên thâm: “Em thấy, tình yêu là nỗi đau mà chúng ta không nỡ trút bỏ.”

Tình yêu là nỗi đau mà chúng ta không nỡ trút bỏ... Hàn Thuật máy móc nhắc lại câu này thêm một lần nữa, còn chưa kịp cảm nhận được gì, Chu Tiểu Bắc đã cười ầm lên: “Đã thấy sợ chưa? Đừng tưởng em không có câu châm ngôn nào nhé, trong quyển sổ chép tay của em, những câu tương tự như thế còn nhiều lắm, lần sau lại tìm cho anh vài câu nữa nhé!”

Hàn Thuật cười cười nói nói với cô hơn nửa tiếng mới gác điện thoại

Anh thấy mình đã thực sự bị câu nói kinh điển của Chu Tiểu Bắc làm cho kinh ngạc. Lúc đi tắm, anh lại nhớ lại câu nói ấy của cô.

Cảm giác đau khổ là tấm bình phong cuối cùng của con người để tự bảo vệ mình, tìm lợi tránh hại là bản năng của con người, thật sự có nỗi đau khổ mà con người không nỡ trút bỏ hay sao?

Anh cũng có nỗi đau không thể trút bỏ, điểm u ám độc nhất trong ký ức anh chính là nguyên nhân khiến anh không thể yên bình trong những đêm dài thao thức. Nhưng liệu đó có phải là tình yêu không?

Hàn Thuật không thể nào ngờ được, Chu Tiểu Bắc – cô nàng ăn nói bộc tuệch ấy cũng thao thức cả đêm như anh, đèn đã tắt, ánh sáng từ màn hình máy tính chiếu lên mặt cô một màu xanh thăm thẳm. Hòm thư điện tử hiện lên bức email mới nhất. Trong đó chỉ có một câu: “Tiểu Bắc, hãy tìm một người đàn ông tốt mà cưới đi”

6. Quyển 1 - Chương 06

Chương 6

Sống lâu là nhờ bất động

Em thấy không, Hồ này, rồi Sư tử này, suốt ngày chạy nhảy đúng không, nhưng chúng nó giỏi lắm cũng chỉ sống được mấy chục năm là cùng, thế nhưng con Rùa thì khác, mặc dù Rùa suốt ngày chỉ ru rú trong cái mai của mình, thế nhưng nó lại sống được hàng chục nghìn năm. Trận ốm này thực sự làm anh tỉnh ngộ ra rồi, sống lâu là nhờ... bất động.

Hàn Thuật cảm cúm nặng. Chu Tiểu Bắc cảm thấy áy náy vì hôm đó đã tháo chạy trước lúc lâm trận, cô gọi điện cho Hàn Thuật định mời anh ăn cơm để xin lỗi, nghe giọng nói khản đặc của anh cô mới biết anh bị ốm.

Hôm đó Hàn Thuật đã xin nghỉ phép ở nhà cả ngày, Chu Tiểu Bắc thấy anh không có ý định ra ngoài, liền bất ngờ tốt bụng đề nghị đến nhà thăm anh, bất chấp nguy cơ có khả năng bị lây bệnh. Hàn Thuật ở đây đây bên kia ho một hồi dài, anh không hề từ chối nhã ý của cô.

Chỗ ở của Hàn Thuật rất gần chỗ anh làm, tuy Chu Tiểu Bắc chưa lên nhà anh bao giờ, nhưng từ lâu cô đã nghe nói về khu nhà được đông đảo giới tư sản yêu thích này. Tiểu Bắc thấy khu nhà này thực sự rất hợp với phong cách thẩm mỹ của Hàn Thuật, anh là người đến sợi tóc cũng muốn khắc một bông hoa thủy tiên trong đó. Nếu là cô, cô còn lâu mới bỏ từng đống tiền để mua cái chỗ như chuồng chim bồ câu thể này ở khu trung tâm, có số tiền này, thà về nông thôn mua mảnh đất, nuôi con chó dữ, thuê cô hầu đảm đang còn hơn.

Đi thang máy lên tầng thượng, không cần tìm số phòng, Chu Tiểu Bắc đã nghe thấy tiếng ho của Hàn Thuật vọng vẳng sau một cánh cửa. Cô lẩm bẩm trong lòng: “Cái ông này, cửa cũng không đóng.” rồi cao giọng nói: “Hàn Thuật, em bước vào đây nhá!”

Cô đẩy cửa vào, Hàn Thuật đã đứng ngay ở cửa, mặc dù trong bộ quần áo ngủ ở nhà nhưng vẫn gọn gàng quá mức, có điều chớp mũi anh đỏ ửng, đôi mắt bình thường vẫn tươi cười nay đã đỏ ngầu, vành mắt sưng sâu, xem ra anh quả là ốm không nhẹ chút nào.

“Đến rồi à! Xin lỗi em, nhà có khách, nên anh không xuống đón em được!” Hàn Thuật cười mời Tiểu Bắc vào trong nhà.

Chu Tiểu Bắc vừa đi vào trong vừa tò mò ngấm ngĩa căn nhà cô đã định đến từ lâu mà mãi chưa đến được.

“Kính phết nhỉ, thẩm mỹ cũng tạm được đấy chứ, nhưng đàn ông con trai như anh mà ở cầu kỳ thế, cầu kỳ quá rồi đấy!” Cô đưa tay ra sờ một món đồ trưng bày chẳng ra hình thù gì trên kệ tủ ở lối vào.

“Em không biết chứ, tất cả những thứ bày ở đây đều là anh tự chọn đấy, mình nhìn hợp mắt là quan trọng nhất, muốn mời em đến nhà chơi từ lâu rồi mà mãi không có cơ hội, hôm nay em chủ động đến thăm anh, kể ra cũng có lương tâm đấy nhỉ.” Hàn Thuật đùa với giọng khản đặc.

Chu Tiểu Bắc nghe trong phòng có tiếng người đi lại, cô tò mò ngó đầu vào xem, ra là có người đang lấp rèm cửa sổ, cô tò mò hỏi: “Ồ, hôm trước chỉ thấy anh nói muốn thay ga giường chứ có nói thay rèm cửa sổ đâu. Mấy cái thứ này cần gì phải thay lắm thế chứ? Châu Phi vẫn còn bao nhiêu người không có quần áo mặc kia kìa”

Hàn Thuật lấy nước cho cô: “Đừng nói những điều vô bổ như thế, em đến thăm người ốm cơ mà! Đến tay không à? Canh bổ chữa bệnh chẳng trông mong gì em nấu cho anh rồi, nhưng mà hoa tươi cũng nên tặng một bó chứ?”

Chu Tiểu Bắc xua tay: “Chẳng qua là em sợ nhiều em đến thăm anh quá, hoa tươi chồng đông đến tận nhà vệ sinh, cho nên em thôi, không vác củi về rừng nữa, em chỉ mang con tim nồng nàn, cháy bỏng này của em đến cho anh thôi.”

Hàn Thuật đang làm ra vẻ dè bủ, nghe Chu Tiểu Bắc nói vậy cũng phải bật cười: “Thật đấy, nói cho em biết, những người muốn tặng hoa anh đông đến mức có thể xếp thành cái thang dài từ tầng thượng xuống đến tầng hầm đấy, không phải ai anh cũng tùy tiện cho vào nhà đâu nhé!”

“Vinh hạnh, vinh hạnh quá!” Chu Tiểu Bắc không ngồi nổi nữa, lại đứng lên nhìn ngắm xung quanh, miệng không ngớt tắc lưỡi “chắc, chắc”, “cái bộ trà kỷ này đẹp quá nhỉ... ái chà, bộ đĩa phim Ninja Rùa này anh cũng có à, cái này lần trước ở trên phố X em cũng nhìn thấy, nhưng mà đắt quá, xót tiền không dám mua... Ui mẹ ơi, bộ búp bê này em cũng thích...”

Đồ đạc trong nhà Hàn Thuật nhiều nhưng không bừa bãi, và đều là những thứ đồ chơi trẻ con, Chu Tiểu Bắc không ngờ anh vẫn ham mê sưu tầm những thứ đồ chơi trẻ con thế này, cô thích thú ngắm nghía từng thứ một. Phải nói Hàn Thuật rất dễ tạo cho người ta cảm giác là một tay hút gái, ấy vậy mà chỗ anh ở tuy ngăn nắp gọn gàng thật nhưng đúng là không hề có dấu vết của phụ nữ ở đây.

Hàn Thuật thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên khi gặp được người có cùng sở thích, tâm trạng rầu rĩ không biết là vì ốm hay vì lý do nào khác của anh lúc này giờ đã đỡ đi rất nhiều, anh liền kéo Tiểu Bắc đi ngắm các “bảo bối” khác của mình.

“Em xem cái này này, cái bên cạnh tay em ấy, năm ngoái hãng đồ chơi Coca Cola ra mắt đồ chơi QOO, anh chỉ có mỗi 2 cái, mua trên mạng đấy, không đáng tiền mấy đâu, chỉ vì thấy nó hay hay... cái bên cạnh này là mô hình nhân vật bằng đồng trong Warcraft, nghe nói cả nước chỉ phát hành có 64 con, cũng phải khó khăn lắm anh mới kiếm được đấy. Còn đây là ô tô mô hình của 007, chiếc xe này lên giá kinh lắm...”

Nhìn thấy Chu Tiểu Bắc đang nâng niu cầm chú gấu Teddy lên nắn bóp tay chân, Hàn Thuật liền nói: “Cái này là hồi anh vừa đi làm được một năm, cơ quan cử anh đi Hồng Kông khảo sát, đồng nghiệp thì cứ đổ xô đi mua đồng hồ với nước hoa, anh thì mang cái này về. Mấy người đó mới đúng là gà mờ, em thấy không, chiếc khuy trên áo của chú gấu Teddy này là màu đen đấy chỉ có những con được sản xuất thời gian đầu mới như vậy thôi, trên cái móc ở tai nó còn đề rõ là sản xuất tại quận Oxford đây này, cả thế giới này chỉ có khoảng 50.000 con thôi, hồi đó là mất đến nửa tháng lương của anh đấy.”

“Thú vị thật đấy, hà hà, Hàn Thuật này, anh vẫn còn trẻ con thế nhỉ, nhưng chắc anh không đến nỗi thích cả búp bê Barbie đấy chứ?” Chu Tiểu Bắc miệng nói, tay vẫn lúc lắc con gấu.

Hàn Thuật phá lên cười: “Em nói cái gì vậy? Chẳng qua là anh thấy mấy thứ này hay hay thôi chứ đừng có nghĩ là anh biến thái nhé! Chú gấu Teddy này anh thấy cũng nữ tính ra trò, em thích thì anh tặng em luôn đấy! Anh cất giữ bao năm rồi, em phải đối xử với nó thật tốt đấy nhé!”

“Sao em dám lấy đồ anh thích được, hà hà, nhưng em mà khách sáo với anh thì cũng không hay nhỉ, thôi cho em cảm ơn nhé!” Chu Tiểu Bắc vừa ôm chú gấu vào lòng thì lại liếc thấy trong tủ gương phía sau chú gấu vẫn còn một chiếc hộp hẹp dài, bèn tò mò hỏi: “Hàn Thuật này, anh còn lưu giữ bảo bối gì nữa thế này? Không nhanh nhanh lôi ra đây cống nộp cho em, nếu không cái bảo bối này cô đơn quá đi mất.”

Hàn Thuật nhìn thấy chiếc hộp cũng ngây người một lát.

“Không tiện à, thế thì thôi vậy, em chỉ nói thế thôi ấy mà” Chu Tiểu Bắc nói, cô đã rất hài lòng với chú gấu Teddy vừa có được rồi.

Hàn Thuật nói: “Anh chẳng nhớ là trong đó có cái gì nữa, hồi chuyển nhà có đem một số hộp qua đây, có một số là những đồ không dùng đến, đến giờ vẫn chưa mở ra.”

“Anh là ông chủ nhiều tiền đến mức vàng có bao nhiêu thùng cũng không biết chứ gì? Không khéo trong đó có đồ gì quý cũng nên, có cần em khám phá ‘mặt nạ thần bí’ của nó không? Tất nhiên là nếu như anh

không phản đối.” Nói đến đây, Chu Tiểu Bắc tuy mắt vẫn đang nhìn Hàn Thuật nhưng tay thì đã chạm lên chiếc hộp giấy.

Hàn Thuật thấy cô chuẩn bị mở hộp ra, liền dọa: “Không chừng trong đó có bằng chứng anh mộng du giết người đấy!”

Chu Tiểu Bắc không phản ứng gì: “Em đây lại khoái mấy cái trò đó đấy!”

Trong lúc nói chuyện, mấy miếng băng dính dán ngoài chiếc hộp đã bị Tiểu Bắc bóc ra hết, Chu Tiểu Bắc vừa mở hộp vừa để ý thái độ của Hàn Thuật, vẻ kinh ngạc và bất ngờ của anh rõ ràng không giống giả vờ tí nào.

Trong hộp là một chiếc vợt cầu lông đã cũ, lưới vợt vẫn được giữ gìn rất tốt, trên cán vợt có một dải băng dính dài màu trắng quấn xung quanh, trên đó có đây những chữ kí viết bằng đủ loại màu sắc và các loại bút khác nhau, mép dải băng dính hơi cuộn lên, màu cũng đã ngả vàng, nhìn có vẻ như đã rất nhiều năm rồi.

Chu Tiểu Bắc cũng như Hàn Thuật, rất thích cầu lông, nên cô cũng là người biết nhìn vợt. Cô nâng chiếc vợt lên ngắm trước ngó sau: “Ồ, vợt Kennex, không dưới mười năm lịch sử rồi đúng không anh. Nhớ lại hồi xưa, vận động viên quốc gia dùng vợt này thi đấu, em hồi đó vừa mới học đánh cầu lông đã suốt ngày mơ tưởng giá như được cầm vợt này chơi trên sân thì uy phong biết bao. Có điều, mẹ em kybo lắm, em biết bà chắc chắn không mua cho em đâu. Em thấy tuổi thơ của anh thật là hạnh phúc đấy!”

Có lẽ bất cứ ai khi nhìn lại vật dụng cũ của mình đều sẽ có thêm những cảm nhận khác nhau, Hàn Thuật cũng nói theo lời Tiểu Bắc: “Ừ, đây là món quà lớn nhất mà bố anh mua tặng anh hồi đó. Bây giờ thì Kennex không là gì nữa rồi, trên thị trường cũng không tìm thấy loại này nữa.” Đường như anh cũng muốn khẽ chạm vào lưới vợt như Tiểu Bắc, nhưng không hiểu sao đầu ngón tay đã sắp chạm vào rồi lại rút lại ngay.

Chu Tiểu Bắc tỉ mỉ “nghiên cứu” chữ ký trên cán vợt, những chữ ký này đều là những lời nhắn nhủ của bạn học ngày xưa của Hàn Thuật: “Xem ra ngày xưa anh cũng đẹp trai ra phết nhỉ!”

“Quên đi, bây giờ anh cũng vẫn đẹp trai!” Hàn Thuật cố nhếch mép cười, “Để lại chỗ cũ đi, chỉ là cái vợt cũ thôi mà, có gì đáng xem đâu, cứ để ở đây thôi không thì cũng thanh lý lâu rồi.”

“Đừng có nói nghe nhẹ tênh như vậy, đây là ước mơ thời học sinh của em đấy, quá có ý nghĩa luôn! Hàn Thuật hay là thế này, em trả lại anh con gấu, anh tặng lại em chiếc vợt này, chẳng nào thì anh cũng chẳng thấy quan trọng gì, cái này bây giờ ở ngoài cũng không mua được”

Chu Tiểu Bắc ngay lập tức đặt con gấu Teddy lên mặt bàn, mặt mày hớn hở cầm vợt lên khua tay múa.

“Hàn Thuật, anh thấy tư thế này thế nào?”

“Không, không được!”

Phản ứng quyết liệt của Hàn Thuật làm Chu Tiểu Bắc ngây ra một lát. Anh lập tức nhận ra sự thất thố của mình, vội vàng nở nụ cười cứu vãn, khàn giọng nói: “Anh xin lỗi, Tiểu Bắc. Anh nghĩ lại rồi, trên cán vợt có chữ ký của các bạn học cũ của anh, có lẽ anh nên giữ lại nó... Anh có một người bạn, anh ấy còn giữ mấy cái vợt Kennex kiểu này, hay là thế này, anh sẽ tìm cho em một cái, đảm bảo tốt hơn cái này... Bộ búp bê vừa này em thích thì cứ mang về, với cả con gấu kia nữa, hình như từ trước đến nay anh cũng chưa tặng em cái gì thì phải!”

Chu Tiểu Bắc hiểu ngay vấn đề, cô dùng khuỷu tay huých nhẹ Hàn Thuật: “Em nói đùa đấy, anh tưởng em định cướp bảo bối của anh thật à, nói mấy chuyện ấy làm gì? Đây, anh để nó vào chỗ cũ đi, nhớ giữ gìn cẩn thận nhé!”

Hàn Thuật đón lấy chiếc vợt, anh ngại ngùng cười rồi đặt lại vào trong hộp, băng dính trên vỏ hộp đã bị Chu Tiểu Bắc xé mất rồi, dưới đáy hộp có một chỗ bị hở, tay anh lại có nhiều mồ hôi nên chỉ một chút lơ đãng, chiếc vợt đã bị tuột ra khỏi hộp, đập vào cạnh tủ, rơi xuống tấm thảm màu xanh đậm dưới nền nhà.

Chu Tiểu Bắc phản ứng nhanh đưa tay ra đỡ, thiếu chút nữa cô đã đón được chiếc vợt, cô quỳ xuống nhặt chiếc vợt lên, miệng nói: “Ui mẹ ơi, may mà không rơi thẳng xuống nền nhà, hỏng mất thì tiếc biết mấy.”

Mồm thì xuýt xoa nhưng trong lòng Tiểu Bắc biết rõ có tấm thảm đỡ ở dưới thì chiếc vợt không thể bị làm sao được, cho nên khi cầm lại chiếc vợt và nhìn thấy rất nhiều vết xước ở cán vợt, cô không khỏi giật mình, kiểm tra đi kiểm tra lại mới phát hiện ra các vết xước này đã có từ rất lâu rồi, không phải do vừa nãy bị rơi nên xước, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Chu Tiểu Bắc nghĩ, vừa nãy không chú ý mấy, ngoài chiếc vợt này, những đồ khác đều được bảo quản rất tốt, Hàn Thuật rõ ràng là người biết yêu quý đồ vật, thế mà không biết làm sao cái vợt đẹp thế này lại bị xước như vậy.

“Anh cầm lấy này, Hàn Thuật... Hàn Thuật? Em nhặt lên rồi, anh lại không thèm à? Trên cán vợt có vết trầy xước, không lẽ hồi nhỏ anh là lưu manh, chuyên dùng vợt cầu lông để đi đánh người à?”

Hàn Thuật cười, nhưng mặt vẫn thất thần, thuốc cảm uống nhiều quá cũng không tốt, bên tai anh dường như văng vẳng những âm thanh không nên có.

“Đi đi, nhặt lại cho tôi đi!”

“Được, chỉ cần cậu đồng ý, nhặt mười ngàn lần cũng được!”

.....

“Hàn Thuật?”

“Ồ, cảm ơn em.”

Chiếc vợt lại được đặt vào vị trí cũ, anh chàng mắc rèm cửa trong phòng cũng đã bước ra. Chu Tiểu Bắc thấy người này cũng mặc áo gile màu da cam quen thuộc, có vẻ như chỉ trong vòng hơn một tuần, Hàn Thuật chắc chắn đã ghé qua tiệm đồ vải đó thêm một lần nữa.

Cậu thanh niên đến lắp rèm trông có vẻ là từ nông thôn lên thành phố làm thuê, cất hết đồ nghề của mình xong, tiến đến trước mặt Hàn Thuật, hai bàn tay cứ xoa vào nhau, miệng thì cứ lắp ba lắp bắp: “Thưa anh, là thế này ạ. Rèm cửa thì em đã treo, treo xong cho anh rồi ạ, đây đúng là kiểu mà hôm qua anh đến tiệm em chọn đấy ạ, chúng em không lắp nhầm đâu ạ, thật đấy ạ, chúng em không lừa anh đâu ạ. Và còn điều này nữa ạ, cửa hàng trưởng của chúng em không chịu trách nhiệm treo rèm đâu ạ, vì thế cho nên cửa hàng trưởng không bao giờ đến nhà phục vụ khách hàng đâu ạ, cửa hàng trưởng không phải ngày nào cũng có mặt ở tiệm. Những ý kiến mà anh đã góp ý lúc nãy, em sẽ về báo cáo lại với cửa hàng trưởng, có vấn đề gì thì cửa hàng sẽ liên lạc với anh ngay ạ, em chỉ phụ trách treo rèm thôi, xin, xin lỗi anh ạ.”

Chu Tiểu Bắc liếc nhìn Hàn Thuật. Trong tích tắc cổ họng Hàn Thuật vốn đã rất nhạy cảm do cảm cúm như bị tắc nghẹn, anh nghiêng người ho sù sụ, ho đến nổi hai tai đỏ rực lên. Phải một lúc lâu sau anh mới lấy lại được hơi, nói với cậu thợ treo rèm: “Hiểu rồi, cậu cứ về đi, cảm ơn cậu nhé!”

Cậu thợ vừa đi khỏi, Chu Tiểu Bắc liền ngó đầu vào phòng ngủ ngắm nghía tấm rèm cửa mới được treo lên, chất liệu bóng và những đường kẻ theo trường phái trừu tượng rất hợp với phong cách của cả căn phòng. Chu Tiểu Bắc chẳng hiểu lý do tại sao Hàn Thuật lại muốn thay chiếc rèm khác: “Em thấy có vấn đề gì đâu nhỉ.”

Hàn Thuật hơi bối rối: “Anh cứ cảm thấy màu rèm hôm nay khác với màu rèm hôm qua anh chọn, anh chỉ nhân tiện hỏi cậu ta có một câu.”

Bộ mặt của Tiểu Bắc rất khoa trương: “Anh cũng được đấy nhỉ, em nghe nói hôm qua anh đi bệnh viện truyền nước cơ mà? Thế mà vẫn không quên đi chọn rèm cửa, khâm phục anh thật đấy!”

Hàn Thuật kéo cô ra cạnh sofa: “Thôi không nói chuyện này nữa, em tốt bụng như vậy, đến tận đây thăm anh, nước còn chưa kịp uống ngụm nào. Anh hôm nay không nấu món gì thịnh soạn cho em ăn được rồi, hay là hát nữa mình xuống dưới nhà đi ăn nhé, anh biết một nơi này hay lắm, chắc chắn không lây bệnh cho em đâu!”

Chu Tiểu Bắc cười nói: “Em cũng muốn chứ, nhưng mà tối hôm nay phòng thí nghiệm của trường vẫn còn một số việc chưa làm xong, khoa phải vất kiệt sức em mới chịu được thôi. À, ý em không phải bữa cơm này thôi không cần mời đâu nhé, cứ ghi sổ cái đã, lần sau mời em một bữa thịnh soạn khác. Em phải về đây.”

Hàn Thuật lộ rõ vẻ thất vọng, anh tiễn Chu Tiểu Bắc ra cửa.

“Em về cũng phải chú ý chút nhé, đừng có để bị cảm cúm như anh đấy!”

“Em bị cúm hả? Mười năm nay em không phải đi khám bệnh rồi, khỏe như trâu thể này. Có mà anh ấy, em thật không thể nào hiểu nổi, anh cũng là người thích thể thao, ham vận động mà sao ốm yếu thế, có mỗi cảm cúm mà cũng làm anh thê thảm đến thế kia.”

“Thế em chưa nghe à? Ai càng hay thể dục thể thao thì càng hay mắc bệnh. Em thấy không, Hổ này, rồi Sư tử này, suốt ngày chạy nhảy đúng không, nhưng chúng nó giỏi lắm cũng chỉ sống được mấy chục năm là cùng, thế nhưng con Rùa thì khác, mặc dù Rùa suốt ngày chỉ ru rú trong cái mai của mình, thế nhưng nó lại sống được hàng chục nghìn năm. Trận ốm này thực sự làm anh tỉnh ngộ ra rồi, sống lâu là nhờ...”

“Sống lâu là nhờ bất động. sống lâu là nhờ thu mình vào mai rùa.”

Câu cuối cùng này, Chu Tiểu Bắc gần như nói đồng thanh cùng Hàn Thuật.

Hàn Thuật dụi dụi mắt, tỏ vẻ nghi hoặc: “Chúng mình hiểu nhau đến thế ư?”

“Thôi đi. Chẳng qua là em nghe bạn em nói về cái này rồi, vì nó quá ‘khác người’ nên em mới nhớ được. Anh nghe ai nói vậy? Xem ra những người có cá tính như vậy cũng không phải ít nhì!”

Hàn Thuật chẳng lại giây lát, rồi anh nhún vai: “Lâu quá rồi, anh không nhớ nữa!”

7. Quyển 1 - Chương 07

Chương 7

Hàn Thuật & Cát Niên

Bao nhiêu năm rồi, quả nhiên cô không quên được. Giả dụ những điều trong giấc mơ ấy là thật, người rơi từ trên cao xuống là anh, liệu mỗi năm cô có đến đây thăm anh một lần không?

Đêm đã khuya, Hàn Thuật đứng bên cửa sổ phòng ngủ nhìn ra ngoài, từ đây anh có thể nhìn ngắm toàn cảnh thành phố. Điều bất lợi nhất khi sống ở khu phát triển đó là quá ồn ào, đến tận đêm khuya mà vẫn còn nghe thấy tiếng tàu xe qua lại. Nhưng đôi khi có những điều trong mắt người này là khiếm khuyết, trong mắt người kia lại là ưu điểm, Hàn Thuật thích sự náo nhiệt của thành phố.

Ồn ào náo nhiệt có nghĩa là có sức sống, có sức sống của con người mới có sự ấm áp. Nơi nào quá im ắng yên tĩnh thì Hàn Thuật lại không chịu nổi, mỗi lần đi chơi dã ngoại hay đi công tác mà phải ở lại một sơn trang ngoại ô hay 1 khu danh thắng xa xôi nào đó, anh đều phải chịu cảm giác cô đơn, trần trọc không ngủ được. Nhắm mắt lại là anh lại cảm thấy cô đơn đến lạ thường, gió thổi lay lay rèm cửa sổ, nếu không có ánh sáng của đèn đường từ bên ngoài lọt vào thì lại quá tối, dễ khiến cho nỗi bất an, lo lắng hay buồn rầu vốn chỉ có chút ít bị khuếch đại đến vô tận. Những lúc thế này, người thanh niên yêu đời rất dễ cảm thấy chán nản hoang mang. Anh giống như người cô đơn một mình trên đảo hoang, bốn bề đều là nước biển, không động đậy được, cũng không nhảy xuống được, chỉ biết đứng đó nhìn các con sóng tiến dần tới gót chân mình... Sau này khi đã có chút kinh nghiệm, trong những lúc như vậy anh thường để đèn ngủ qua đêm, ngày hôm sau trời sáng, anh giống như được sống lại vậy, , nhưng chỉ đến khi quay trở về thành phố náo nhiệt, cảm giác an toàn mới thực sự trở lại với anh.

Vì thế, Hàn Thuật yêu chỗ đông người, yêu sự náo nhiệt, yêu rất nhiều rất nhiều thứ thú vị mà rất đời thường. Chánh án Hàn thường xuyên mắng anh là người không chịu được cô đơn, mắng anh quá nông nổi. Hàn Thuật thiết nghĩ, nông nổi thì nông nổi, nông nổi cũng còn hơn tỉnh dậy phát hoảng ở cái nơi lạnh lẽo không người ấy. Anh có lẽ không có số làm Đào Uyên Minh, nhưng thế thì cũng có gì là xấu đâu.

Hàn Thuật cũng đã từng thảo luận với Lâm Tĩnh về vấn đề này, trong giới luật pháp Lâm Tĩnh là người kế nghiệp chủ chốt của Chánh án Hàn, cũng là đồng nghiệp cũ kiêm bạn tốt của Hàn Thuật. Hàn Thuật hỏi Lâm Tĩnh rằng: “Những nơi náo nhiệt ngoài việc khiến anh ngủ không ngon ra, thì còn cái gì không tốt nữa?”

Lâm Tĩnh trả lời bừa: “Những nơi náo nhiệt không phải là không tốt, nhưng nơi yên tĩnh có thể giúp người ta suy nghĩ được xem mình muốn làm gì.”

Điều này có lẽ đúng, bởi Lâm Tĩnh là người biết rất rõ anh muốn làm gì. Anh làm việc gì cũng đều có mục đích rõ ràng và tỉnh táo, rồi từng bước thực hiện mục đích của mình, do vậy, mặc dù anh chỉ hơn Hàn Thuật vài tuổi, nhưng đã là trụ cột của Viện Kiểm sát Thành Bắc, ngang ngửa với “cô nàng” sắp về hưu Thái Nhất Lâm, còn Hàn Thuật thì vẫn lông bông.

Tất nhiên, cái gọi là “lông bông” của Hàn Thuật chủ yếu là chỉ đời sống tinh thần. Anh đang chuẩn bị chuyển lên Viện Kiểm sát Thành phố làm, lại còn có một ông bố tuyệt vời nữa chứ, chính vì vậy sự nghiệp của anh không thể nào kém Lâm Tĩnh được. Mỗi lần đạt được thành công trong sự nghiệp, anh đều cảm thấy rất vui và rất tự hào, sau đó anh càng cố gắng hơn nữa, anh cố gắng là để đạt được thành tích, đạt được thành tích rồi con đường sự nghiệp sẽ phát triển thêm bước nữa, thế nhưng sự nghiệp phát triển thêm bước nữa rồi thì sao, anh có công danh chức tước rồi để làm gì? Anh chưa bao giờ suy nghĩ về việc này.

Lẽ nào làm được như bố là mục tiêu cả đời này của anh ư? Nếu quả thực là như vậy, mục tiêu này cũng không đem lại cho anh bao nhiêu niềm vui. Ông cụ bây giờ ngày nào cũng bận làm việc với tiếp khách, mắc đầy những bệnh nhà giàu, thậm chí ngồi ghế sofa lâu cũng thấy mỏi, còn chẳng vui vẻ thoải mái bằng Hàn Thuật. Nếu nói làm một kiểm sát viên nhân dân anh hùng, trừ hại cho nhân dân, bảo vệ lẽ phải, Hàn Thuật cũng không phải là không muốn, nhưng ước mơ này quá vĩ đại, vĩ đại đến mức khiến anh thấy nó xa vời và quá mong manh, còn không thiết thực bằng niềm vui khi anh sưu tầm được một món đồ trưng bày yêu thích.

Ngày hôm nay anh ăn mặc chỉnh tề, ra dáng nhân tài của xã hội, tất cả những điều anh làm đều là vì anh thấy mình “cần” làm như vậy, chứ không phải do anh “muốn” làm như vậy. Chưa từng có anh bắt buộc anh phải làm thế nào, nhưng anh cũng không có bất cứ một sự lựa chọn nào, bởi thực sự từ trước đến nay anh chưa bao giờ hiểu được anh muốn làm gì – vẫn còn rất nhiều việc anh chưa tìm được lời giải thích.

Cũng giống như việc anh không hiểu được tại sao tự nhiên mình đang khỏe mạnh như vậy lại bị cảm nặng; không biết tại sao khi ăn cơm ở nhà bố mẹ về lại tự nhiên thấy rèm cửa nhà mình xấu xí thô kệch đến vậy; không biết tại sao mình sốt à vẫn đi mua rèm cửa; không biết tại sao đi rất nhiều cửa tiệm mà vẫn không tìm được loại nào ưng ý, duy chỉ có cửa hàng Tạ Cát Niên làm việc anh mới tìm được; không hiểu tại sao trước khi bước vào cửa tiệm anh cầu mong cho Tạ Cát Niên không có ở cửa hàng nhưng khi bước vào rồi không thấy cô ở đó thật anh lại thấy lòng hụt hẫng; càng không hiểu tại sao hôm nay nhân viên cửa hàng đến treo rèm, anh cứ thấy rèm cửa có vấn đề, cấu gắt một cách vô lý; còn nữa, anh hoàn toàn ngỡ ngàng khi nhìn thấy chiếc vợt cầu lông, anh không hề nhớ là mình vẫn còn giữ nó, ấy vậy mà khi Chu Tiểu Bắc nói muốn đem nó về, anh lại thấy tức không chịu được.

Cuối cùng anh nuốt một viên thuốc cảm, mơ mơ màng màng ngã người xuống giường, dường như anh đã có được linh cảm về lời giải đáp cho những bất thường của mình trong thời gian gần đây, nhưng linh cảm này giống như tia chớp vừa xuất hiện, chưa kịp tóm lấy đã mất hút trong bầu trời đen kịt.

“499, 500, 501,... 520, 521,... 234, 235, 236,...”

Hàn Thuật vừa leo vừa đếm từng bậc cầu thang, lúc đầu tốc độ rất nhanh, anh nhảy một lúc mấy bậc liền, một lúc lâu sau tốc độ mới dần dần chậm lại, người anh bắt đầu đổ mồ hôi, miệng thở hổn hển, toàn thân rã rời. Rõ ràng là 521 bậc, đã chuẩn bị đến rồi, tại sao lại bắt đầu lại từ đầu nhỉ, điểm cuối của cầu thang này là bầu trời, có thật là chỉ có 521 bậc thôi không? Sao anh lại có thể chắc chắn đến thế? Kể cả là trước đây, anh cũng chưa bao giờ vừa trèo vừa đếm, con số 521 bậc, chỉ là con số mà cô nói với anh, nhưng liệu cô ấy có nói thật không?

Cầu thang trải dài trước mắt, dường như không có điểm kết thúc, lưng Hàn Thuật ướt đẫm mồ hôi, còn mệt hơn cả thi đấu cầu lông luân lưu liên tiếp trong 4 tiếng. Anh không hiểu được tại sao mình lại cứ muốn trèo lên, trong khi điều đang chờ đợi anh ở điểm cuối của cầu thang này là gì anh cũng không rõ nữa.

Không biết bao lâu sau, có lẽ là lúc anh không trèo nổi nữa, Hàn Thuật nghe thấy có tiếng cãi nhau phía trước, anh cúi đầu, chỉ còn vài bước nữa là lên tới đỉnh rồi. Một người con gái đang quay lưng lại phía anh, anh không nhìn rõ mặt cô, nhưng cô chính là Tạ Cát Niên, điều này Hàn Thuật có thể khẳng định.

“Tạ Cát Niên... Cát Niên.” Hàn Thuật khó khăn lắm mới mở được miệng, nhưng cổ họng anh cứ như bị bông gòn nhét đầy làm tắc nghẽn. Cô không hề quay đầu lại.

“Anh đi nhanh lên, đi ngay đi, anh muốn ngồi tù cả đời à?”

“Cát Niên, em đừng có ngốc như thế...”

“Đi đi!”

“Các người đang làm gì vậy? Tạ Cát Niên, anh ta... sao anh ta lại ở đây?”

“Xin anh tha cho anh ấy, tha cho anh ấy!”

“Đừng có kéo tôi.”

“Không được, anh ta không được đi!”

“Nhanh...”

“Cát Niên, làm ơn nói với cô ấy...”

“A...”

Bao nhiêu âm thanh lộn xộn văng vẳng bên tai Hàn Thuật, đầu anh đau đến mức muốn nổ tung, hình ảnh trước mặt càng lúc càng mờ nhạt, anh không còn phân biệt được ai đang nói, và nói câu gì, chỉ nghe thấy tiếng hét thê thảm cuối cùng của Tạ Cát Niên, rồi sau đó anh bị hất chân, trong tích tắc anh lảo đảo xuống bậc cầu thang, sau đó cô gào gào, khóc gào, tất cả như được truyền đến từ một thế giới khác nghe không rõ, không rõ một tiếng gì. Cuối cùng, mọi thứ cũng yên tĩnh trở lại, anh không còn thấy đau đầu chút nào nữa, nhưng anh không động đậy được, những giọt máu đỏ thẫm từ từ chảy lan ra, phủ kín khắp cả bầu trời.

Anh bị ngã ngửa trong một tư thế kì quặc, một sắc sáng quét qua nơi cuối tầm mắt, anh biết chính là hoa lựu nở rộ năm đó, Cát Niên nói, có lẽ lần này nó sẽ kết trái, nhưng anh không còn được nhìn thấy nữa rồi.

Cát Niên đứng bên cạnh cây lựu, cô đang giằng co với một người khác, anh nhìn thấy miệng Cát Niên mấp máy, nhìn thấy những giọt nước mắt trên má cô, nhưng anh không nghe được tiếng cô nói. Cuối cùng, nửa khuôn mặt của người ngăn cản Cát Niên, không cho cô điên cuồng lao về phía anh cũng lấp ló hiện ra, trông người này rất quen, quen như người anh vẫn nhìn thấy trong gương hàng sáng. À, đó chính là Hàn Thuật, người đã ngăn Cát Niên lại là Hàn Thuật, anh mặc trên mình chiếc áo phong trắng hồi đó anh thích nhất, nét mặt đầy vẻ khó tin và sợ hãi.

Nếu như người đó mới là Hàn Thuật, thì anh là ai, người nằm trên vũng máu là ai? Hàn Thuật sóng soài trên bậc cầu thang, cảm thấy vô cùng sợ hãi. Cuối cùng, Cát Niên lao đến bên anh, từ những giọt nước mắt của cô anh nhìn thấy hình bóng mình, đó là một bộ mặt không thuộc về anh!

Anh đã đánh mất mình! Không, không, không,...

Hàn Thuật giật mình tỉnh dậy trong trạng thái đầm đìa mồ hôi, tối qua đi ngủ vội quá, rèm cửa còn chưa kéo lên hết, ánh nắng đã chiếu cả vào góc giường. Hành động đầu tiên của Hàn Thuật là hốt hển đưa tay lên xoa mặt, may quá, khuôn mặt cũ vẫn còn đây, không thừa thứ gì, cũng không thiếu thứ gì. Anh vẫn không thể tin được, bèn bật dậy xông vào phòng tắm, và cuối cùng anh cũng đã nhìn thấy khuôn mặt mình trong gương, anh vẫn là anh.

Anh dùng nước lạnh rửa mặt, nhớ lại sự ngốc nghếch của mình lúc nãy, một người làm sao có thể biến thành người khác được, hơn nữa lại còn biến thành con người đó nữa, anh đang nghĩ gì vậy? Ấy vậy mà khi tỉnh lại rồi, giấc mơ lúc nãy vẫn khiến anh phải lạnh gáy, anh ngồi xuống bên góc giường, lúc này mới phát hiện ra chiếc áo phong đang mặc trên người đã ướt đầm mồ hôi cả mảng to.

Viện trưởng Thái gọi điện cho Hàn Thuật, bà vô cùng quan tâm đến bệnh tình của anh, còn nói khi tan sở sẽ hầm canh mang đến thăm anh. Hàn Thuật luôn mồm nói mình không sao, bởi tuy “em gái Nhất Lâm”

năm nay đã ngoài năm mươi, nhưng canh bà nấu thì thực sự kinh khủng, bà sẽ căn cứ vào yêu cầu “khoa học” và “dinh dưỡng” mà tự ý kết hợp nhiều loại thức ăn với nhau, khiến người khác phải toát mồ hôi hột.

Viện trưởng Thái có lẽ đã quen với việc bảo vệ dạ dày của Hàn Thuật nên cũng không nài nỉ, thấy anh kể tới qua nằm mơ toát hết cả mồ hôi, bà chỉ nói ra mồ hôi là rất tốt đối với người đang cảm cúm. Cuối câu chuyện, bà còn nhắc nhở anh khi nào đỡ hơn chút thì cố gắng trong thời gian sớm nhất hỏi cung những người liên quan trong vụ án tham ô ở Sở Xây dựng mà anh vừa tiếp nhận.

Ồm đau làm cho lòng nhiệt tình của anh đối với công việc bị giảm sút nghiêm trọng chưa từng có, vì vậy anh cố hỏi một lần nữa: “Vụ án đó có thể chuyển cho kiểm sát viên khác làm được không ạ?” Sau khi bị Viện trưởng Thái trả lời dứt khoát là không được, anh mới ngậm ngùi đồng ý.

Đánh răng rửa mặt xong, trong đầu anh vẫn quanh quẩn hình bóng những bậc cầu thang trong giấc mơ, cộng với thông tin nghĩa trang liệt sĩ đang chuẩn bị di dời mà ông cụ tiết lộ hôm trước, trong lòng Hàn Thuật tự nhiên có một cảm giác khó tả, khiến anh quên cả uống thuốc buổi sáng. Thay quần áo xong, anh cầm chìa khóa lao ra cửa.

Nghĩa trang liệt sĩ của thành phố vốn nằm ở ngoại thành, những năm gần đây, thành phố phát triển rất nhanh, ngoại thành bỗng chốc biến thành một quận mới của thành phố. Bây giờ xung quanh nghĩa trang chuẩn bị có mấy khu chung cư mọc lên, một phần là ở gần nghĩa trang, trong lòng hay cảm thấy bất an, hai là xung quanh quá ồn ào thì liệt sĩ cũng không thể yên nghỉ, đây có lẽ là lý do khiến cả nghĩa trang liệt sĩ phải di dời.

Hàn Thuật đỗ xe ở dưới rồi đi bộ lên, giống như trong giấc mơ ngày hôm qua, nhưng các bậc thang không dài vô tận như trong mơ. Anh còn trẻ, trèo lên trên cũng không tốn nhiều sức lắm, có điều ở đây điều tàn hơn rất nhiều so với trong trí nhớ của anh, các bậc thang làm bằng xi măng chất đầy lá rụng, mọc đầy rêu xanh và những loài thực vật không biết tên khác. Tận cùng của bậc thang, cây hoa lựu vẫn còn đó, hoa của nó vẫn đỏ rực rỡ như trước đây, hoàn toàn không ăn nhập gì với một loạt hàng cây tùng bách xung quanh, chút đỏ le lói giữa hàng cây xanh, khiến người ta không khỏi ngỡ ngàng. Hàn Thuật không hiểu nổi sao bao nhiêu năm rồi mà không ai nghĩ đến việc chặt cây lựu này.

Anh đứng bên cây lựu nhìn xuống, bậc cầu thang trơn lạnh dưới chân anh cô đơn đến lạ lùng, tuy ở đây không phải cách khu trung tâm thành phố bao xa, gần chân đồi lại là khu dân cư, nhưng khi trèo lên đây cảm giác vẫn luôn rất yên tĩnh và mát mẻ. Ánh mặt trời như trốn vào một góc, gió ở nơi cao cũng thổi mạnh hơn. Không biết vì sao, gió đưa đến mùi của cây tùng và lá rụng rất đặc biệt, vậy mà anh đứng gần cây lựu đến thế, cái cây đầy hoa này cũng chẳng toát ra mùi gì cả, hoa ở đây cũng giống như người, lúc rực rỡ thì quá rực rỡ, có điều chẳng có chút hương thơm.

Bốn bề không một bóng người, có lẽ người đến nghĩa trang liệt sĩ để tưởng nhớ không nhiều, nếu ở đây có hồn phách thật thì e rằng hồn phách cũng thấy cô độc. Anh đi trên thảm cỏ xanh, vòng quanh bia liệt sĩ một vòng. Còn nhớ hồi nhỏ, hầu như Tết Thanh Minh năm nào anh cũng đến đây để tưởng niệm các liệt sĩ theo tổ chức của nhà trường, đã bao lần anh đại diện toàn thể học sinh hùng hồn tuyên thệ dưới chân bia liệt sĩ. Hồi đó, họ thường nói: “Khăn quàng đỏ mà chúng em thắt trước ngực, được nhuộm bằng máu của các liệt sĩ” Hồi đó sau khi về nhà anh cứ nghĩ đi nghĩ lại khăn quàng đỏ, sợ nghĩ thấy mùi tanh của máu, cho đến tận sau này, cũng chính tại nơi đây, anh mới hiểu rằng máu thật sau khi khô làm sao mà có màu đỏ tươi như vậy, có chăng chỉ là một đốm bẩn màu nâu mà thôi.

Dừng lại một lúc, Hàn Thuật thấy chuyến đi này của mình thật vô nghĩa, những hồi ức anh để lại ở đây chẳng còn gì cả, nếu như thật sự có gì đó đáng để nhớ lại thì cũng không thể tìm được bằng mắt. Di dời thì di dời vậy, có bao nhiêu thứ có thể vĩnh hằng được chứ? Khi anh cầm chiếc vợt cầu lông hiệu Kennex thi đấu và giành chiến thắng trong trận đấu cuối cùng của giải đấu thời trung học, anh đã từng thề rằng sẽ lưu giữ nó suốt đời, thế mà bây giờ, nếu mà hôm đó Chu Tiểu Bắc không lục lọi đồ đạc thì có lẽ đến lần chuyển nhà tới anh cũng không thể nhớ ra nó.

Nghĩ đến đây, Hàn Thuật cười khổ sở, anh chuẩn bị đi về. Anh đi vòng từ phía đầu bên kia của tấm bia lại, lúc này mới phát hiện ra bên cạnh cây lựu đã có thêm một người nữa.

Hàn Thuật vội vàng lùi lại đằng sau một bước, để giày dẫm lên mấy hòn sỏi, khó khăn lắm mới đứng vững, may mà cỏ ở đây tương đối dày nên không phát ra tiếng động nào làm kinh động đến người đang quay lưng

lại với anh. Hôm qua anh vẫn còn cố tìm mọi cách để tìm được cô, vậy mà lúc này cô đang đứng đây, Hàn Thuật lại cảm thấy lòng mình sợ hãi. Anh sợ cô trách anh, cũng sợ cô không trách anh.

Mái tóc chấm lưng của cô không còn nữa, Hàn Thuật thấy có đôi chút lạ lẫm, nhưng vừa nhìn anh đã nhận ra ngay bóng dáng cô. Anh thấy cô ngồi xổm xuống, không biết dùng tay làm gì bên cây lựu, mãi lâu sau mới đứng dậy, cánh tay khẽ động đậy. Hàn Thuật đột nhiên hiểu ra trong tay cô đang cầm cốc rượu và cô đang vẩy rượu trong cốc xuống các bậc cầu thang, cô vẩy đi vẩy lại ba lần, để cúng tế các linh hồn đang yên giấc ngàn thu ở đây.

Bao nhiêu năm rồi, quả nhiên cô không quên được. Giả dụ những điều trong giấc mơ ấy là thật, người rơi từ trên cao xuống là anh, liệu mỗi năm cô có đến đây thăm anh một lần không?

Hàn Thuật núp sau tấm bia hồi lâu, cô cũng ngồi ở bậc thang trên cùng bên cạnh cây lựu rất lâu, mặt trời bắt đầu khuất dần, không ai trong bọn họ động đậy, có vẻ như trời đất xung quanh đều dừng lại.

Hàn Thuật là người thích vận động, anh không sao ngồi yên một chỗ được, vậy mà lần này, anh hoàn toàn không cảm thấy thời gian đang trôi đi, đợi đến khi cô xếp hết đồ vào túi, rồi đến khi bóng cô khuất dần theo hướng các bậc thang, anh mới động đậy đôi chân, bàn chân anh tê cứng như có hàng vạn con kiến đang bò bên trong, lúc này anh mới nhú mào chân kêu “ái chà”.

Anh không đủ dũng cảm để theo sát cô, đoán rằng cô đã đi xa rồi anh mới từ từ bước ra. Đúng là trên bậc thang dài và dốc đã không còn bóng người nào nữa, anh bước xuống bậc thang, rồi lại quay lại kiểm tra cây lựu, vừa nãy cô ấy còn làm gì ở đây cơ mà, sao đã không thấy gì nữa rồi.

Hàn Thuật thử làm giống cô, anh lựa đứng góc vừa nãy cô đứng rồi ngồi xổm xuống, lúc cô chăm chú nhìn cây lựu, trong đầu cô xuất hiện hình ảnh gì, anh không thể nào đoán được, cuối cùng anh đưa tay xoa lên những cành cây khô cứng, rồi chợt bật cười tự giễu mình.

Thế nhưng đúng vào lúc này, đầu ngón tay anh cảm thấy có gì đó khác lạ, anh cúi đầu vào sát thân cây, hóa ra trên cây lựu to bằng cánh tay người, có người đã dùng dao hoặc thứ gì đó sắc khắc lên đó một vài ký hiệu. Có lẽ năm xưa những ký hiệu này được khắc rất sâu, nhưng thời gian qua đi, khả năng tự hồi phục của cây khiến các vết cắt ngày càng nông, đến nay chỉ còn một vòng mờ mờ.

Hàn Thuật khó khăn lắm mới nhận ra mấy nét trên đó, “h... t... n”, anh không nhớ có từ nào như vậy, mãi đến khi nhận ra ký hiệu “&” ở giữa, anh mới hiểu ra.

h... t... &... c... n

h t & c n

Hàn Thuật lẩm nhẩm đọc trong miệng, như đang đọc thần chú.

Bỗng nhiên, anh hiểu ra. Trên thân cây lựu không biết bao nhiêu năm tuổi này có khắc tên của 2 người.

Hàn Thuật và Cát Niên?!

Quả đúng là như thế ư? Hàn Thuật kinh hoàng như bị sét đánh. Cũng đúng lúc này, anh chợt nhớ ra, hôm nay là ngày 14 tháng 8, tròn mười một năm đã qua đi.

8. Quyển 1 - Chương 08

Chương 8

Mười một năm qua đi rồi, nhưng cuộc đời này vẫn chưa hết

Anh không thể thay đổi được gì, cũng không thể làm gì được cho cô, chẳng ai cứu vãn được cuộc đời của ai cả, anh rõ hơn ai hết sự bất lực của mình. Trên thực tế, anh và người anh chờ đợi chỉ là 2 người xa lạ mà thôi.

Ngày đầu tiên đi làm sau kì nghỉ bao giờ cũng mệt mỏi, những mẫu giấy nhớ ghi những việc phải làm dán đầy trên màn hình máy tính. Hàn Thuật vừa thề đến 40 tuổi sẽ nghỉ hưu để đi tắm nắng suốt ngày, vừa lẩm nhẩm tìm mẫu giấy ghi việc quan trọng nhất.

Hàn Thuật lâu rồi chưa ốm nặng đến mức phải truyền nước liên tiếp 2 ngày như lần này, vậy mà tối qua anh lại ngủ rất ngon, sáng nay đến cơ quan, không ít người còn khen anh sắc mặt hồng hào. Anh mắng đùa mấy đứa vô lương tâm đấy: “Hong hào đầu mà hong hào, không nghe thấy giọng nói đáng sợ của tôi à?” Kết quả là trước khi trở về phòng làm việc, anh thu thập được ít nhất 5 phương thuốc chữa bệnh ho.

Rất rõ ràng, ngoài bàn giao công việc cho người kế nhiệm thì việc quan trọng nhất mà Hàn Thuật cần làm bây giờ chính là thăm vấn Vương Quốc Hoa, đương sự trong vụ án tham ô của Sở Xây dựng. Còn khoảng nửa tiếng nữa là đến giờ tan làm, cuối cùng anh cũng đã được gặp vị trưởng phòng bị tình nghi tham ô 430 vạn nhân dân tệ của Sở Xây dựng trong phòng xét hỏi của Viện Kiểm sát.

Người ta thường nói trong lòng thế nào thì nét mặt thế ấy, Hàn Thuật rất tin vào điều này. Từ trước đến nay anh luôn tin tưởng vào đôi mắt của mình, tất cả những người ngồi phía bên kia bàn xét hỏi, cho dù có cố trấn tĩnh đến đâu, anh vẫn có thể nhìn ra sự giả dối và lo sợ của họ ngay từ cái nhìn đầu tiên, thế nhưng Vương Quốc Hoa đang ngồi trước mặt anh đây lại khiến Hàn Thuật cảm thấy đau đầu trong suốt buổi xét hỏi.

Đó là 1 người đàn ông trung niên trông rất đôn hậu, tướng mạo thật thà, ăn mặc giản dị, đeo đôi kính kiếu cổ ngày xưa, trông giống thầy giáo dạy môn vật lý ở trường cấp Hai nông thôn hơn là đương sự vụ án tham ô số tiền lớn của cơ quan nhà nước. Điều này chẳng có gì đáng nói, cho dù là Hít-le hay các tín đồ của đạo Kito thì cũng chẳng có gì đáng tò mò, nhưng điều khiến Hàn Thuật không chịu nổi nhất đấy là những giọt nước mắt của người đàn ông này. Từ lúc bị cán bộ công an đưa vào đây đến giờ, nước mắt ông ra cứ tuôn ra như suối, Hàn Thuật thấy mình không sao có thể cất lời hỏi cung giữa những tiếng nấc nghẹn ngào của ông ta, anh vừa định tìm cách nói cho ông ta biết mình là ai và chuẩn bị bắt đầu xét hỏi thì tên Vương Quốc Hoa này lại càng ôm mặt khóc to hơn.

Hàn Thuật cố thuyết phục mình, bất cứ ai khi phải đối diện với nguy cơ phải vào tù, tâm lý bất ổn cũng là chuyện khó tránh khỏi, chỉ có điều một số người thể hiện quá mất bình tĩnh mà thôi. Anh định chờ cho cơn xúc động của đối phương qua đi rồi sẽ nhanh chóng triển khai công việc, thế nhưng tận 15 phút trôi qua rồi, tiếng khóc của người đàn ông này không những không dừng lại mà còn mỗi lúc một to hơn, nước mắt, nước mũi giàn giụa, trông rất thảm hại, có nhiều khóc đến muốn ngất đi được.

“Xin lỗi, sắp hết giờ rồi, nếu anh không thấy phiền thì tôi xin phép ngắt lời anh một chút... Trưởng phòng Vương, tôi biết trong lòng anh đau khổ, nhưng có thể chờ tôi hỏi xong rồi anh khóc tiếp được không?” Hàn Thuật thấy mình không thể chờ đối phương tốt được nữa, ông ta hoàn toàn có thể khóc đến tối được. Thế nhưng câu nói này của Hàn Thuật còn chưa dứt, Vương Quốc Hoa đã lại khóc âm lên.

Hàn Thuật ngược nhìn lên trần nhà, rồi vẫy vẫy ngón tay, ra hiệu cho anh cảnh sát đứng gần đó lại gần phía mình, anh ghé vào tai anh cảnh sát thì thầm: “Chú có cách nào cho ông ta ngừng khóc không?... Hay là, chú mà làm ông ta dừng lại được thì anh mời chú ăn cơm... mời hai bữa... ba bữa. Thượng đế ơi, cứu con với, nếu không Người hãy nói với con đây không phải là sự thật.”

Anh chàng cảnh sát đã rất quen với Hàn Thuật cũng tỏ ra bất lực chỉ cười cười vỗ nhẹ vào vai Hàn Thuật, rồi tiến về phía Vương Quốc Hoa gay gắt cảnh cáo ông ta.

Bị anh cảnh sát cảnh cáo, Vương Quốc Hoa không gào khóc nữa, nhưng nước mắt vẫn tuôn như mưa, người ông ta rung như bị đưa lên sàng vậy. Hàn Thuật bắt đầu nghi ngờ, giả dụ mà anh cảnh sát mắng thêm vài câu nữa, Vương Quốc Hoa rất có thể sẽ vãi đái ra quần vì quá sợ hãi mất, nghĩ đến đây, anh thấy mình cũng muốn khóc. Vì vậy, anh ngăn anh cảnh sát đang quát Vương Quốc Hoa mỗi lúc một to hơn, có thể thấy ngay, đối phó với những người như Vương Quốc Hoa, chiêu này chỉ phản tác dụng thôi, chỉ cần quát to một chút cũng làm cho người đàn ông này sợ đến mức nói không ra lời. Hàn Thuật thật sự không thể tin nổi, một người đàn ông nhu nhược, yếu đuối như thế này, lấy gan đầu mà dám tham ô của nhà nước 340 vạn nhân dân tệ? Lúc phạm tội, chẳng lẽ ông ta không sợ đến tè ra quần hay sao? Căn cứ theo phán đoán

lúc đầu của Hàn Thuật, vụ án này có 2 khả năng: một là, vụ án này còn có nhiều khúc mắc, hai là, Vương Quốc Hoa là tên hồ ly rất giỏi ngụy trang, và rất âm mưu xảo quyệt.

Hàn Thuật đưa tay lên chống mặt, cách một lúc anh lại rút ra một tờ giấy ăn đưa cho người đàn ông đối diện, mặt ông ta đang giàn giụa nước mắt và đầy những mảnh giấy ăn dính bết. Trong lúc ấy, anh thậm chí còn phải véo trộm vào đùi mình, vẫn thấy đau, thế nhưng làm sao có thể giải thích được mấy ngày gần đây, những chuyện và những người anh gặp phải đều kỳ quặc và khác thường đến vậy?

Tờ giấy ăn cuối cùng trong hộp giấy đã được rút ra, sự nhẫn nại của Hàn Thuật cũng đã hết. Anh không thèm để ý đến mấy loại chiến thuật địch không động ta cũng không động, im lặng quan sát thay đổi v.v... mà bố vẫn hay nói nữa, ôm hộp giấy trống không vào lòng, anh hắng giọng rồi nói: “Người anh em ạ, có cần tôi phải cho anh cái kẹo để anh nín khóc không, khóc là sự thể hiện tình cảm rất bình thường của con người, cái này chẳng có vấn đề gì cả, nhưng tôi thấy, là đàn ông con trai thì mình nên giải quyết vấn đề đã rồi làm gì thì làm. Hôm nay tôi làm việc không có kết quả, cùng lắm là đi về, nhưng nếu cứ lằng nhằng kéo dài thời gian thế này đối với anh cũng chẳng có ích lợi gì”

Vương Quốc Hoa cúi đầu sục sịt, không nói năng gì. Hàn Thuật hơi chán nản, lật đi lật lại tập hồ sơ bên cạnh: “Nếu như anh vô tội, thì anh cũng nên có một thái độ tích cực, còn nếu không chứng cứ hiện nay rất bất lợi cho anh. Nghe nói anh có một cậu con trai, đang học ở Canada, là nhân tài đúng không, tôi chắc chắn con trai anh cũng không muốn bố mình như thế này, chỉ khóc thôi mà không làm gì khác.”

Hàn Thuật không ngờ câu nói này của mình lại làm cho Vương Quốc Hoa lập tức có phản ứng, ông ta run rẩy, rồi từ từ ngẩng mặt lên, mồm lẩm bẩm: “Con trai, con trai tôi... đúng vậy, con trai tôi rất xuất sắc.” Nói đến đây ông ta bất ngờ toét miệng cười, vẻ mặt biến dị vừa cười vừa khóc của ông ta khiến Hàn Thuật thấy khó chịu.

“Đúng vậy, hãy nghĩ đến con trai anh, có cậu con trai nào lại không hy vọng được hãnh diện về bố mình, được noi gương bố mình. Nó có biết anh dính líu vào vụ tham ô 340 vạn nhân dân tệ trong mười một công trình xây dựng như công trình xây dựng đường quốc lộ 1032, công trình xây dựng đường cao tốc Trung Châu, hay công trình mở rộng đường Tân Hoa không? Liệu cả đời này anh có tiêu được hết số tiền này không? Đồng tiền chẳng phải là có tác dụng làm cho cuộc sống của anh tốt lên sao? Nếu như con trai anh biết sự việc này, nó sẽ nghĩ thế nào? Cuộc sống của anh có còn được như trước kia không?” Hàn Thuật biết mình rất có thể đã tìm được điểm yếu của đối phương nên anh dồn dập truy hỏi.

Trong lòng Vương Quốc Hoa rõ ràng cũng đang đau khổ vật vã, trong lúc Hàn Thuật truy hỏi, ông ta ôm chặt đầu, vừa khóc vừa nói linh tinh: “Không... không phải... Tôi không hề... Tôi có tội...”

Hàn Thuật thăm kêu khổ, vừa khẳng định vừa phủ định, lão này muốn làm gì đây.

“Hiện nay tất cả các chứng cứ đều chứng minh 340 vạn nhân dân tệ trực tiếp qua tay anh, sau đó không rõ đi đâu, như vậy hậu quả trực tiếp đương nhiên là anh có tội. Căn cứ vào điều 380 bộ Luật Hình sự, chờ đợi anh là mức phạt trên 10 năm tù giam hoặc tù chung thân, theo mức tiền mà anh tham ô, có thể mức tuyên án sẽ nặng hơn. Anh hiểu tôi muốn nói gì rồi đấy, nếu vậy thì tất cả sẽ chấm hết. Vì thế cho nên, Trưởng phòng Vương ạ, tôi hy vọng anh bình tĩnh lại, cố gắng hết sức phối hợp với công tác điều tra của chúng tôi, cung cấp cho chúng tôi những chứng cứ có giá trị, như thế chắc chắn chỉ có lợi cho anh mà thôi.”

“Tôi không hề cảm... Tôi không hề biết gì hết! Tôi không có tội...”

Vương Quốc Hoa lắc đầu quầy quậy, gần như muốn đổ sụp. Hàn Thuật ngồi bên cạnh, chỉ biết cười khổ trong lòng. Ông ta nói ông ta vô tội, nhưng lại không đưa ra chứng cứ gì, dù cho có là chịu tội cho người khác đi chăng nữa, thì ông ta cũng khó mà thoát khỏi cái họa này. Viện trưởng Thái nói đúng, vụ án này quả thực sẽ kết thúc rất nhanh, cuộc đời người đàn ông nhu nhược bắt tài như một đồng bùn lầy này sẽ chấm dứt, công việc của anh cũng sẽ hoàn thành một cách thuận lợi. Không biết vì sao, lúc Hàn Thuật thu dọn đồ đạc ra về, trong lòng anh lại không hề thấy thoải mái như tưởng tượng chút nào.

Anh cảnh sát đỡ Vương Quốc Hoa dậy, đưa ông ta trở về nơi giam giữ. Hàn Thuật đã ra đến cửa, vẫn nghe thấy Vương Quốc Hoa gào lên, giọng đã khản đặc: “Công tố viên Hàn, chuyện của tôi, xin anh đừng nói cho con trai tôi biết, hãy để cho nó yên tâm học tập...”

Đây là câu Vương Quốc Hoa nói gãy gọn nhất từ lúc gặp Hàn Thuật đến giờ. Hàn Thuật hơi ngỡ ngàng, nhưng tấm lòng của tất cả các bậc cha mẹ đều đáng thương như vậy đấy, dù cho người anh đối mặt rất có thể là con sâu phá hoại đất nước.

Trong buổi làm việc ban chiều, Hàn Thuật không thể nào quên được tiếng khóc của Vương Quốc Hoa. Anh muốn chứng minh mình đúng, người đàn ông này là người chịu tội thay người khác, nhưng nghiên cứu đi nghiên cứu lại tập hồ sơ, nhưng vẫn không thể tìm được chứng cứ có lý hơn để chứng minh cho trực giác của anh. Bệnh cúm của Hàn Thuật vẫn chưa khỏi hẳn, mãi đầu nghiên cứu hồ sơ lâu như vậy làm cho đầu anh nặng như chì. Hàn Thuật biết mình nhiều lúc hay làm việc theo cảm tính, anh thích những gì quang minh chính đại, thích những điều đẹp đẽ, nhưng nghề mà anh làm lại trù định anh phải đối mặt với những điều đen tối và xấu xa.

Sau khi tốt nghiệp đại học, anh tham gia công tác với cả tấm lòng nhiệt huyết của mình, hy vọng có thể “trừ hại cho dân”, trên thực tế anh cũng đã làm như vậy, nhưng anh vẫn không thể nào trốn tránh nỗi sợ nhàm chán và mệt mỏi ngày càng gia tăng của mình. Mỗi lần kết thúc một vụ án, trừ được một cái “hại” chẳng làm anh nhẹ nhõm bao nhiêu, mặt đen tối của cuộc sống khiến cuộc sống của anh bị phủ lên một lớp tro tối ngày càng nặng nề.

Tiếng chuông báo hiệu hết giờ làm việc vang lên, anh lao khỏi văn phòng như kẻ tháo chạy, đến gần thang máy, suýt chút nữa anh đâm vào Viện trưởng Thái đang đi từ phía đối diện lại. Anh vừa cười vừa theo đà ôm chầm lấy mẹ Thái phương phi xoay một vòng, đến khi dừng lại bà mới cố ghì giọng mắng anh: “Cái thằng quý sứ, mất hồn hả con? Đi đâu mà cứ như đi trốn thế? Chỗ này của chúng tôi không đáng để anh ở nữa à?”

Hàn Thuật buông tay ra, nửa đùa nửa thật nói: “Con đang đuổi theo hồn của con đấy, mẹ có thấy nó đâu không?”

“Chỉ nói vớ vẩn” Bà Thái mặt ra vẻ tức giận, tay lại dúm cho anh lọ thuốc: “Thuốc chữa ho đấy, loại này tốt lắm, cô không thể chịu được nghe con cứ ho suốt thế, bây giờ không có cây tỳ bà nữa, chứ không thì ngắt mấy cái lá nấu nước uống là hiệu nghiệm nhất đấy!”

Cửa thang máy mở, Hàn Thuật vội vàng nói: “Em gái Nhất Lâm thật là tuyệt vời!” rồi thoát cái đã chui tọt vào. Anh vội vàng như vậy cho đến tận chỗ đỗ xe, những người nhìn thấy anh đều phải nói: “Hàn Thuật, đi gặp người yêu đấy à?” Hàn Thuật chỉ cười đáp lại, tới khi ngồi trên xe rồi anh mới lẩn tẩn, đi đâu bây giờ nhỉ? Anh vội vàng như vậy là để đi đâu chứ? Chu Tiểu Bắc tối nay có việc ở phòng thí nghiệm, họ cũng vừa gặp nhau cách đây mấy ngày. Về nhà thì anh lại không muốn nghe những lời nhắc nhở quá ân cần của bố mẹ. Đạo phở vậy, Hàn Thuật lẩm bẩm, thời tiết xế chiều cũng khá đẹp, đi hóng gió có lẽ tâm trạng sẽ thoải mái hơn, sau đó tạt vào quán trà ưa thích ăn tạm bữa tối như vậy là hết một ngày.

Nghĩ vậy anh liền khởi động xe, nhanh chóng hòa vào dòng xe tấp nập trên phố. Lúc này trên đường phố, xe nọ nối đuôi xe kia, sát nhau đến mức con ruồi cũng không chen vào được. Anh quẹo sang trái rồi quẹo sang phải, bản thân anh cũng không hiểu tại sao mình lại đến tiệm đồ vải mà anh đã ghé qua 2 lần trong thời gian gần đây.

Hàn Thuật không đỗ ngay cạnh cửa tiệm mà dừng xe ở bên đường đối diện. Nhờ thị lực mười phần mười của mình, qua cánh cửa kính lớn của cửa hàng, anh nhìn thấy một bóng dáng lạ lẫm mà thân thuộc, hóa ra hôm nay cô có ở cửa hàng.

Dường như trong tiệm còn có vài khách hàng, có lẽ đến giờ ăn tối nên nhân viên trong tiệm cũng vắng đi nhiều, chỉ có cô và một cô gái khác trông cửa hàng. Cô đứng đằng sau quầy, cúi đầu xuống không biết đang nhìn gì, mấy sợi tóc ngắn xõa xuống che khuất gương mặt, nhưng Hàn Thuật không cần đưa mắt cũng có thể hình dung ra dáng vẻ của cô, cô hơi nghiêng đầu, bờ môi cong cong toát lên vẻ nghiêm nghị, trông có vẻ rất nghiêm túc, nhưng có lẽ cô đang ngáy ra suy nghĩ linh tinh cũng nên. Tại sao anh lại có thể khẳng định như thế? Anh hiểu cô ư? Những điều anh tưởng tượng là có thật hay chỉ là một Tạ Cát Niên trong ảo tưởng của anh?

Một lát sau, nghe thấy tiếng gọi của cô nhân viên kia, cô để mấy thứ đồ trong tay xuống, tiến về phía khách hàng, tiếp sau đó là một đoạn dài giới thiệu và giải thích. Trong lúc giới thiệu và giải thích cho khách hàng cô không quên mỉm cười với họ, cuối cùng anh cũng đã nhìn thấy hai lúm đồng tiền nhỏ và sâu trên má cô.

Lúc cười cô hết như một chú thỏ trắng, Hàn Thuật tưởng tưởng ra cảnh trên đầu cô có 2 cái tai thật dài mà không nhận được cười.

Ngày hôm đó, khi Chu Tiểu Bắc dẫn cô đến trước mặt anh, cô nhẹ nhàng nói: “Anh không thích kiểu nào ư? Anh có cần tôi giới thiệu cho anh vài mẫu không?” Nét mặt ấy liệu có phải là nét mặt dành cho tất cả các vị khách xa lạ hay không?

Trời tối rất nhanh, đèn trong tiệm được bật lên, tỏa màu vàng ấm áp, xe của Hàn Thuật thành ra lại bị ở trong góc tối, nhưng bây giờ anh lại chẳng hề thấy tối chút nào. Người khách lựa được món đồ hợp lý hài lòng ra về, sau đó cô nói chuyện vài câu với đồng nghiệp, nửa tiếng nữa lại trôi qua, cô biến đi đâu một lúc rồi lại xuất hiện phía trước cửa hàng, lúc này tay cô xách theo một chiếc túi to, bộ quần áo đồng phục màu da cam đã được thay ra, hết giờ làm việc rồi, cô chuẩn bị đi về phía này rồi.

Lúc Hàn Thuật ý thức được điều này, anh định núp dưới ghế xe, anh không hề có ý định gặp mặt Tạ Cát Niên ở đây, nhưng cái dây an toàn đáng chết, tại sao lúc này anh vẫn còn thắt dây an toàn cơ chứ? Anh chưa kịp giấu mình thì cô đã đi lướt qua chiếc xe Subaru Forester màu bạc của anh, thậm chí anh còn chưa kịp kéo kính xe lên nữa.

Hàn Thuật lo lắng tột độ, anh có thể nói là đang đợi bạn được không nhỉ? Nhưng mà đợi ai được chứ? Đợi người mà đến anh cũng không biết là ai ư? Liệu cô có chế giễu anh không? Hay là sẽ lạnh lùng nhìn anh?

Thế nhưng lúc Tạ Cát Niên đi ngang qua chỗ anh, mắt cô chỉ nhìn thẳng bình thản như không có chuyện gì, cô đi không nhanh, lướt qua anh như thể lướt qua một cây cột đèn đường cũ kỹ hoặc một thùng rác mờ nhạt bên lề đường.

Cô không hề để ý đến anh.

Hàn Thuật không còn lo lắng nhưng anh lại thất vọng, giống như người chiến sĩ đã chuẩn bị hy sinh, sau khi hô hết khẩu hiệu hùng hồn rồi, quân địch lại nói: “Xin lỗi nhé, bắt nhầm người rồi!” Nhưng điều này cũng có gì là lạ đâu, đến hòn đá còn thay hình đổi dạng nữa là con người, cô không nhận ra anh nữa rồi...

Cứ như vậy, sau khi Tạ Cát Niên đi xa được khoảng trăm mét, Hàn Thuật khởi động xe đi theo sau cô, cách xa quá thì dễ mất dấu nhưng gần quá thì lại dễ bị cô phát hiện.

Tạ Cát Niên đang đợi xe bus, cô cứ loay hoay mãi mà không tìm thấy thẻ xe bus, nhìn cảnh đó đến anh cũng phải sốt ruột, rồi anh thấy cô lẩn vào trong đám người chen lên xe. Đi qua mười ba bến, cô xuống xe ở gần khu ngoại ô vừa được khoanh vào khu vực nội thành, cô đi qua một hiệu bán tạp phẩm ven đường, chào hỏi ông chủ xong, cô mua một hộp sữa tươi, cô đi bộ thêm khoảng năm phút nữa rồi biến mất sau cánh cổng sắt của một khu nhà được vây quanh bằng gạch đỏ.

Nơi này Hàn Thuật đến rồi. Bao năm trước anh cũng đã từng đi theo hình bóng ấy đến tận nơi giáp ranh thành phố này.

Hàn Thuật ngậy ra một lúc, anh không hiểu mình cảm thấy thế nào. Lúc rời khỏi đó, bánh xe của anh suýt nữa chệt vào con gà hoa mơ không biết ai nuôi thả ngoài đường, những đứa trẻ đang vui đùa trên đường tò mò nhìn theo xe của anh, anh ngoái đầu lại nhìn nơi tràn trề sức sống này. Anh không ngờ rằng, sau bao nhiêu năm xa cách, cô lại trở về nơi đây. Con người ấy... người đã mất ấy vẫn quan trọng đến thế đối với cô.

Kể từ ngày hôm ấy, Hàn Thuật như bị phù phép, cứ đi làm về, thậm chí là khoảng thời gian trống trong lúc ra ngoài làm việc một mình, anh đều như ma xui quỷ khiến vòng đến bám đuôi Tạ Cát Niên, vụng trộm theo dõi hành tung của cô. Anh cũng thấy hành động của mình kỳ quặc, quả thực là dung tục, nhưng anh cứ như bị nghiện đi theo cô vậy. Không đến nửa tháng, Hàn Thuật đã điều tra được hành tung hàng ngày của Tạ Cát Niên.

Thứ hai, tư, sáu cô làm ca sáng, thứ ba, năm, bảy, cô làm ca tối, được nghỉ một ngày chủ nhật. Hầu như ngày nào cô cũng ngồi xe bus tuyến 85 đi xuyên qua thành phố, chạy qua chạy lại giữa chỗ làm và nơi ở. Nếu làm ca sáng, khi về nhà cô thường ghé qua cửa hiệu nhỏ gần chỗ ở mua một bình sữa tươi. Nếu làm ca tối, cô uống sữa xong mới đi làm. Cô lúc nào cũng đi rất chậm, rõ ràng là đã sắp muộn giờ rồi mà cô vẫn cứ lừ đừ, chẳng có gì là vội vàng cả. Ở chỗ làm, cô được cái rất nghiêm túc, cô có quan hệ rất tốt với nhân viên cửa hàng, khách hàng cũng rất hài lòng với thái độ phục vụ của cô, tuy nhiên Hàn Thuật cho rằng dù

trông cô có nghiêm túc đến đâu thì lòng dạ cô vẫn cứ để tận đâu đâu ấy. Buổi tối sau khi trở về nhà, cô khép cánh cổng sắt lại và thường thì sẽ không xuất hiện ở ngoài căn nhà thêm một lần nào nữa.

Anh giống như một kẻ đồi bại, núp trong bóng tối lặng lẽ theo dõi cuộc sống vốn bình lặng của một người phụ nữ, không niềm vui bất ngờ, cũng chẳng chút sóng gió, hết ngày này qua ngày khác cô lặp lại công việc của ngày hôm trước, anh cũng hết hôm nay đến hôm khác đi theo cô. Hàn Thuật cho rằng mình là người không có lòng nhẫn nại, ấy vậy mà trong suốt quá trình đi theo Tạ Cát Niên, anh không hề thấy mệt mỏi, chán nản, ngay cả khi phải chờ xe từ xa chờ cô tan làm trong một khoảng thời gian dài, anh cũng có thể ngồi im trên xe, nghe từ bài đầu đến bài cuối đĩa CD.

Vụ án của Vương Quốc Hoa đã sắp kết thúc, thời gian anh ở lại phân viện Thành Nam cũng không còn bao lâu nữa, đồng nghiệp của anh cũng không hiểu được người ham chơi như anh tại sao gần đây sau khi tan làm lại biến đi đâu mất tăm mất tích, Viện trưởng Thái cũng nói anh như tiểu quỷ bị mất hồn. Hàn Thuật đổ tại thuốc trị ho mà bà đưa cho anh khiến anh trở nên không bình thường, bà nghe vậy mắng anh ngang như cua. Do lo sợ xe của mình thường xuyên xuất hiện ở trước cửa nhà Cát Niên khiến người khác chú ý, bại lộ kế hoạch, nên Hàn Thuật đi xe của mình mấy hôm rồi trưng dụng chiếc Camry của Viện trưởng Thái, được mấy hôm lại trao đổi xe với Lâm Tĩnh, cả chiếc Audi của bố cũng bị Hàn Thuật trưng dụng đến hai lần.

Hàn Thuật sống đến bây giờ, chưa bao giờ thấy mình lén lút đến như vậy, anh thấy mình ẩn nấp rất tốt, ít ra Tạ Cát Niên cũng chưa bao giờ phát hiện ra đằng sau cô có một chiếc xe đi theo, và trên chiếc xe đó có một người đang theo dõi cô. Thế nhưng, nửa tháng sau, vào một hôm anh lần nữa dừng xe tại cửa hàng nhỏ gần chỗ cô ở, chờ cô tan làm về ngang qua, quả thực không có việc gì làm nên anh hạ cửa xe xuống và nói với chủ cửa hàng: “Chàng thanh niên này, cách mấy hôm anh lại thay xe ô tô đi đến đây, không lẽ chỉ để uống sữa hay sao?”

Hàn Thuật vừa uống một ngụm sữa, nghe thấy câu này sợ đến mức suýt sặc, sao trước đây anh không biết ý thức cảnh giác của người dân bây giờ cao đến vậy nhỉ. Anh vội vàng tu hết sữa để trả lại bình cho chủ quán, rồi xoa mặt cười: “Đúng vậy đấy ạ, trước đây không có ai nói với bác là sữa của cửa hàng bác đặc biệt ngon ư?”

Anh kéo kính xe lên, cảm thấy vừa xấu hổ vừa lo sợ, đến chủ cửa hàng tạp hóa cũng phát hiện ra anh, Tạ Cát Niên thực sự từ đầu đến cuối không biết tí gì hay sao? Cái mà anh tưởng là kín đáo không lẽ chỉ là bộ quần áo mới của nhà vua? Xuất phát từ ý đồ gì mà cô có thể vờ như không thấy khi đi qua mặt anh, thậm chí không thèm liếc nhìn anh một cái. Anh lúc nào cũng cố gắng nhớ lại tất cả những chuyện nhỏ nhặt liên quan đến cô, nhưng suýt chút nữa anh quên mất một điều quan trọng nhất, anh chưa từng hiểu rõ về Tạ Cát Niên, thậm chí mười một năm trước cũng vậy.

Một câu hỏi tình cờ của chủ cửa hàng cũng đã đập tan kế hoạch hoang đường mà anh hứng thú trong thời gian gần đây, lý trí vốn đã bị anh vùi lấp dưới tận chân ghế lái xe lại trở dậy chất vấn anh: “Hàn Thuật? Cậu muốn làm gì vậy?”

Đúng vậy, rốt cuộc anh muốn làm gì? Cứ đi sau cô ấy hết ngày này đến ngày khác thì có ý nghĩa gì? Cho dù đi theo cô ấy bao lâu đi chăng nữa anh cũng không đủ dũng cảm để tiến đến trước mặt cô và nói câu: “Tha thứ cho anh!” Nhưng nói rồi thì sẽ ra sao? Thời gian không sờ không nắm được, nhưng chắc chắn không phải không tồn tại, mười một năm là một cửa ải không ai dễ gì vượt qua được. Bất kể anh có ý định gì, bất kể lần gặp lại này sẽ nhắc lại bao nhiêu ân oán đi chăng nữa, anh và Tạ Cát Niên, hai người sống ở hai quỹ đạo khác nhau, anh không thể thay đổi được gì, cũng không thể làm gì được cho cô, chẳng ai cứu vãn được cuộc đời ai cả, anh rõ hơn ai hết sự bất lực của mình. Trên thực tế, anh và người anh chờ đợi chỉ là 2 người xa lạ mà thôi.

Hàn Thuật tự nói với mình rằng anh chỉ muốn xem thể nào thôi, chỉ muốn xem để đẩy thôi. Anh muốn xem cô sống thế nào, bây giờ anh đã thấy rồi, mãn nguyện rồi, anh nên rời xa cuộc sống của cô thôi. Không có gì mỹ mãn hơn cách đó, mười một năm đã qua được rồi, cả đời này còn không qua được hay sao? Những gì trong mơ hãy để nó ở lại trong mơ, trong cuộc sống hiện thực hãy quên nó đi theo những đám mây trôi nổi trên thành phố này.

Nhìn cô ấy thêm một lần nữa thôi, mình sẽ rút lui.

Hôm nay là ngày cuối tuần, Tạ Cát Niên về nhà muộn hơn mọi khi một chút, cô vẫn khoác chiếc túi to như thường lệ, vẫn thong dong vừa đi vừa giẫm kiến. Đủ rồi, nên dừng lại ở đây thôi, anh nên rút lui rồi, chút nữa gọi điện cho Chu Tiểu Bắc rủ cô ấy đi uống gì đó.

Hàn Thuật khởi động máy, lần này anh bỗng hy vọng Tạ Cát Niên có được đôi mắt tinh tường của chủ cửa hàng tạp hóa. Nhưng cô không hề phát hiện ra anh, cô xách theo một cái túi đầy các đồ vừa mua ở siêu thị, trên đường đi cô sơ ý đánh rơi một món đồ từ túi ra, cô bé gái đi bên cạnh cô cúi xuống nhặt lên, nó nhìn lên trời rồi nói: “Cô không cẩn thận được à?”

Tạ Cát Niên hồ hững bỏ món đồ vào túi, rồi đưa tay ra ôm cô bé: “Về nhà muốn ăn gì nào?”

Cô bé gái đó khoảng mười tuổi, mặc bộ quần áo đồng phục màu trắng và xanh đen, cột tóc đuôi ngựa dài đến eo, mặt mũi trông rất xinh xắn.

Dây thần kinh trên trán Hàn Thuật bỗng giật một cái, đó là một ý nghĩ vô cùng đáng sợ.

9. Quyển 1 - Chương 09

Chương 9

Hàn Thuật, đây là chuyện của tôi

Mười một năm rồi, anh là kẻ nhu nhược, anh thà lựa chọn lãng quên cũng không dám chủ động đến trước mặt cô xin thứ lỗi, nhưng chỉ cần cô mở lời, anh sẵn sàng chấp nhận hết mọi điều kiện, sẵn sàng trả bất cứ giá đắt nào, sẵn sàng bù đắp bất cứ thứ gì – và bằng bất cứ hình thức nào.

Trời nhập nhoạng tối, ánh đèn đường le lói, bầu không khí có mùi ẩm ướt như xe rửa đường vừa đi qua, gió vi vu thổi, những điều này rất gần với cảnh giới lý tưởng của Hàn Thuật, trong một quán trà đặc biệt, cốc trà chanh vẫn thơm như xưa, nụ cười của cô nhân viên trong quán ngọt ngào tươi sáng, thế nhưng Hàn Thuật hôm nay chẳng có hứng thú gì. Người anh lúc lạnh lúc nóng, hai chân để dưới gầm bàn nhỏ hẹp mà không cảm được run.

Hàn Thuật cố gắng không nghĩ đến cảnh tượng đối với anh chẳng khác gì nổ bom nguyên tử lúc này, chẳng có con cái nào cả, chẳng có chuyện gì đáng sợ cả. Anh cứ lấy ống hút chọc đi chọc lại lát chanh trong cốc, miếng chanh tươi ngon ấy lại có mấy hạt, đáng sợ là, chỉ có mấy cái “hạt” này thôi mà khiến anh liên tưởng đến cụm từ “con cái”, trí tưởng tượng của con người quả là đáng sợ. Con cái, con cái, con cái... cứ như có người liên tục niệm thần chú bên tai anh vậy. Cô bé đó, cô bé đó mà Hàn Thuật trước đây hy vọng rằng nó chỉ là cô em gái nhà hàng xóm, hoặc là con của ông chủ cửa hàng tạp hóa, thế nhưng, chính mắt anh nhìn thấy cô bé đó cùng Tạ Cát Niên đi vào trong cánh cổng sắt cũ kỹ, đứng một tiếng trôi qua, vẫn không thấy cô bé đó xuất hiện trở lại.

Trong lúc chờ đợi, Hàn Thuật lợi dụng chức vụ gọi điện cho Ủy ban nhân dân phường nơi Tạ Cát Niên sinh sống, anh lấy lý do điều tra vụ án yêu cầu Ủy ban cung cấp tất cả những thông tin về Tạ Cát Niên, cán bộ trực ban hợp tác vượt ngoài tưởng tượng của Hàn Thuật, thậm chí còn không cần hỏi rõ anh là người ở Viện Kiểm sát nào, điều tra vụ án gì, đã dốc tuột hết tất cả những gì bà biết về Tạ Cát Niên, còn tự ý thêm vào không ít những nội dung nằm ngoài công tác điều tra.

Nhờ sự nhiệt tình của bà mà ít nhất bây giờ Hàn Thuật đã biết được những điều sau: mục tình trạng hôn nhân của Tạ Cát Niên vẫn hiển thị là độc thân, khoảng tám năm trước thuê nhà ở đây, đã đổi một vài công việc, lần làm việc lâu nhất chính là làm ở cửa hàng đồ vải hiện nay, đã làm ở đây được khoảng 4 năm, từ nhân viên bán hàng phần đầu lên cửa hàng trưởng, cũng có thể nói là không dễ dàng gì. Cuộc sống hàng ngày của cô không khác gì mấy so với những gì Hàn Thuật theo dõi được, cô không có người bạn nào thường xuyên qua lại, không có họ hàng đến thăm, cũng không có người đàn ông đặc biệt thân thiết nào xuất hiện

ở gần khu cô ở. Cô sống cùng một bé gái, cô bé năm nay khoảng 10 tuổi, học lớp 4 tại trường tiểu học gần đây, cô bé cũng mang họ Tạ, gọi Cát Niên bằng cô, nhưng không cùng họ tịch với cô.

Theo lời Cát Niên nói, đó là con của anh họ cô, anh họ cô nhiều năm phiêu bạt khắp nơi nên tạm thời nhờ cô chăm con giùm. Cái “tạm thời” này đến giờ cũng không ngăn chút nào. Những hộ dân cũ ở gần đây đều biết, cô vừa chuyển đến không bao lâu thì đã thấy xuất hiện thêm một bé gái lúc đó mới đang tập đi, hơn nữa, chưa từng có ai nhìn thấy người mà cô gọi là anh họ đó. Bà còn dùng giọng bí hiểm nói với Hàn Thuật từ đầu dây bên kia: “Nếu không phải cô ấy còn trẻ thì rất nhiều người đều cho rằng là con gái cô ấy, làm gì có bố mẹ nào lại không quan tâm chút gì đến con cái mình chứ, thậm chí đến thăm cũng không thấy, ai mà biết được liệu có ông anh họ nào hay không”

Sau khi thấy đầu dây bên kia Hàn Thuật im lặng lúc lâu, bà trực ban vốn rất nhiệt tình trong công tác xã hội ân cần hỏi thăm: “Anh công tố này, Tạ Cát Niên có phải đã phạm tội gì không? Chúng tôi biết cô ấy đã từng có tiền án, cho nên cũng tương đối để ý cô ấy. Nhưng cô ấy ở đây lâu như vậy rồi, xem ra cũng có vẻ an phận thủ thường, tuy không thích giao thiệp với người khác, nhưng lại có quan hệ rất tốt với hàng xóm láng giềng, chủ nhà cũng nói không nghĩ là cô ấy đã từng ngồi tù. Có điều, biết người, biết mặt không biết lòng. Đúng rồi, gần đây có một cậu thanh niên, cứ lái xe loanh quanh khu vực cô ấy ở, trông rất khả nghi, chúng tôi sẽ chú ý, nếu như cần chúng tôi giúp đỡ, chúng tôi nhất định sẽ báo cáo tất cả các hoạt động của cô ấy”

Nghe ngữ điệu coi Tạ Cát Niên như một tên tội phạm tiềm tàng của bà trực ban, Hàn Thuật như bị ai đâm vào mặt, anh cảm thấy vô cùng khó chịu, gần như quên mất mình đang là tên giả danh lấy cớ yêu cầu Ủy ban phối hợp điều tra để lấy trộm thông tin cá nhân của Tạ Cát Niên. Anh nhiệt liệt biểu dương “quan niệm pháp luật” của bà trực ban, ngắt điện thoại xong, lòng anh càng rối như tơ vò, anh càng biết nhiều sự thật bao nhiêu, càng tiếp cận gần cô bao nhiêu, lại càng cảm thấy đáp án ấy là đúng bấy nhiêu.

Hàn Thuật cầm ly trà đá, ngón tay lạnh buốt chỉ chạm khẽ vào cánh tay đã cảm thấy da thịt và chất dịch nóng ẩm chảy dưới lớp da ấy. Bé gái đó chắc cũng nóng ẩm như vậy, hết như được copy từ máu thịt của anh. Ý nghĩ này đủ khiến cho Hàn Thuật chết trân, khóc, không khóc nổi, cười, lại càng cảm thấy quá miễn cưỡng, nỗi sợ hãi trong anh không biết bày tỏ cùng ai. Anh năm nay hai mươi chín tuổi, cách tuổi lập nghiệp chỉ còn mấy tháng nữa, anh là người thích điên cuồng, thích chơi, thích nhộn nhịp, thích tự do, thích hưởng thụ, tuy anh cũng đã từng muốn tìm người để cưới, nhưng khái niệm về gia đình và hai chữ trách nhiệm vẫn rất mơ hồ đối với anh, có thể tận sâu trong tiềm thức, anh vẫn coi mình là một cậu bé to xác. Thế nhưng, một bé gái mười tuổi như Na Tra cười vòng lửa từ trên trời rơi xuống, làm sao không khiến anh sợ đến mức hồn bay phách lạc được.

Tạ Cát Niên có phải là mẹ của đứa bé hay không? Nếu đúng thì bố của đứa bé là ai, khả năng là con anh có bao nhiêu phần trăm? Cho dù chỉ có 1/10000 khả năng cũng đủ để anh đứng ngồi không yên rồi, vậy mà khả năng này chắc chắn không chỉ có 1/10000, điều này Hàn Thuật biết rõ.

“Anh nhìn cái gì đấy? Trong ly trà có yêu quái à?” Giọng nói kèm theo tiếng cười của Chu Tiểu Bắc khiến Hàn Thuật giật nảy mình. Cô kéo ghế ngồi xuống, không biết có phải lúc đi vội quá hay không mà tóc cô có vẻ hơi bù xù, nhưng Hàn Thuật chẳng có tâm trạng đâu mà giấu cô, giống như một bệnh nhân ung thư không có tâm trạng đâu mà chế giễu một bệnh nhân bị liệt mặt vậy.

“Em tưởng anh sẽ nói một hai câu kiểu như ‘anh thích em gấp anh nói câu chào anh hơn’ chứ” Chu Tiểu Bắc dứt lời mới nhận thấy Hàn Thuật vẫn im lặng, trông anh hôm nay đúng là không bình thường chút nào. “Hàn Thuật, anh có chuyện gì không vui à? Nói em nghe xem nào?” Là cô bạn gái lý tưởng thì nên quan tâm đến đối phương như thế.

Hàn Thuật cúi đầu, xem ra có vẻ rất trần trụi, đến lúc ngước lên nhìn Tiểu Bắc hai tay anh đan chặt vào nhau, Chu Tiểu Bắc lập tức hiểu ngay, có lẽ anh có chuyện gì thật rồi.

“Tiểu Bắc này, anh nghĩ anh đang có một chút rắc rối.”

“Hà hà, Hàn Thuật, anh không định nói với em là bạn gái cũ của anh có bầu, con anh đã được một tháng rồi đấy chứ?” Chu Tiểu Bắc muốn làm giảm bớt không khí căng thẳng. Hàn Thuật và Tiểu Bắc ở bên cạnh nhau lúc nào cũng thoải mái vui vẻ, bộ dạng râu rĩ của anh hôm nay khiến Tiểu Bắc không quen chút nào, ấy vậy mà câu nói đùa của cô vừa dứt miệng, mặt Hàn Thuật lập tức trắng bệch.

“Ừm, xem ra hôm nay anh có vẻ không ghi nhận sự hài hước của em nhỉ.” Chu Tiểu Bắc cười vài tiếng. “Em rút lại câu vừa nãy đấy, anh nói đi, Hàn Thuật, em đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi!”

Hàn Thuật hít một hơi dài, anh ngoắc tay cho Chu Tiểu Bắc tiến lại gần. Chu Tiểu Bắc ghé tai lại theo yêu cầu của anh. Chỉ thấy Hàn Thuật cố gắng ghìm giọng xuống nói một cách khó khăn: “Tiểu Bắc, anh nghĩ đúng là anh có con rồi, chỉ có... chỉ có điều, không phải một tháng, mà là mười tuổi...”

Chu Tiểu Bắc nghe xong, ngậy người ra một lúc, cô ngược mắt nhìn Hàn Thuật rồi từ từ dựa lưng vào ghế: “Có con... mười tuổi?” Mắt nheo nheo, khẽ nghiêng đầu, đôi môi vẫn giữ nguyên độ mở, cô nhìn người đang ngồi đối diện mình bằng đôi mắt nghi ngờ và sợ hãi. Nhưng sự sợ hãi của cô không phải bắt nguồn từ chuyện “có con” mà là bởi Hàn Thuật, bạn trai cô đã nói một câu không thể tưởng tượng nổi.

“Xin lỗi em, anh biết việc này làm cho người ta khó mà tin được, nhưng xin em hãy tin anh, bản thân anh cũng cảm thấy sợ hãi, nhưng anh không đùa đâu, anh nói nghiêm túc đấy, anh có thể đã có một đứa con mười tuổi, con gái!”

Phản ứng của Chu Tiểu Bắc là điều nằm trong dự đoán của Hàn Thuật, anh thiết nghĩ, sự việc đã đến nước này rồi, giấu giếm giếm giếm càng làm ình xấu xa thêm, nếu như anh đã gieo nhân thì chắc chắn anh phải gặt quả.

Cuối cùng Chu Tiểu Bắc cũng đã lấy lại được bình tĩnh: “Hàn Thuật, anh quả là giỏi đấy, đứa con mười tuổi, thế anh sinh đứa con này lúc anh mấy tuổi? Mười tám? Mười chín? Sặc, em đã nói với anh là em bái phục anh chưa nhỉ? Nhân tài thì khác người đến vậy sao? Bây giờ anh mới biết đến sự tồn tại của đứa bé à?”

Hàn Thuật buồn rầu gõ gõ đôi bàn tay: “Anh nghĩ là vậy” Anh nghĩ mình sắp bị sự việc điên rồ này làm cho phát điên, không có ai để tâm sự chắc anh sẽ bị tâm thần phân liệt mất. “Đứa bé đó đang học tiểu học, rất xinh gái, đúng vậy, đúng như lời em nói, năm ấy anh mới hơn mười tám tuổi một chút, thế cho nên anh cũng thấy kinh sợ quá!”

“Mẹ của đứa bé là bạn gái cũ của anh à? Hơn mười năm sau mới dẫn con đến gặp tổ tiên ư? Sặc, sao cái tình tiết này nghe quen thế nhỉ? Cô ta yêu cầu anh chịu trách nhiệm à? Thế anh và đứa bé đã đi làm xét nghiệm ADN chưa? Giống như trong phim viễn tưởng ấy, đứa bé đó là bản sao của anh à? Nó lao vào lòng anh gọi anh là bố ư?”

Đối với tất cả các câu hỏi như sung liên thanh của Chu Tiểu Bắc, câu trả lời của Hàn Thuật đều là phủ định.

“Đều không đúng? Thế làm sao anh biết được đấy là con anh, anh không sợ bị người khác cho đồ võ à? Nói như mẹ em vẫn nói ấy, xã hội bây giờ phức tạp hơn anh tưởng nhiều. Còn nữa, anh là người làm trong ngành luật pháp, chẳng lẽ chút cảnh giác này anh cũng không có ư?”

“Không phải, ừm, nói thế nào nhỉ, cô ấy không hề đến tìm anh, là anh lén lút đi thăm cô ấy. Xin lỗi em, Tiểu Bắc, anh không nói với em chuyện này, anh không có ý gì đâu, anh chỉ muốn xem cô ấy sống thế nào thôi, kết quả là anh nhìn thấy đứa bé sống cùng cô ấy. Anh thậm chí còn không dám tiến đến hỏi cô ấy nữa.” Đến Hàn Thuật cũng thấy mình có vẻ hoang đường, anh không biết phải nói thế nào nữa.

“Stop! Hàn Thuật, ý của anh là có một bé gái đi bên cạnh cô gái mà anh ‘lén lút đi thăm’ ấy? Bé gái đó cũng không giống anh y hệt, nhưng anh chắc chắn đó là nòi giống của anh?” Sau khi Hàn Thuật gật đầu, Chu Tiểu Bắc đập tay vào bàn, “Sặc, phí cho em hỏi anh những câu chuyện nghiệp đến vậy, hóa ra đây toàn là tự anh suy diễn à? Hàn Thuật, bình thường anh thông minh thế cơ mà, sao lúc quan trọng này anh lại thế, anh có vấn đề không đấy, ra phố nhận con bừa bãi thế này sao!”

Lời của Chu Tiểu Bắc thẳng thừng nhưng không thô, những đạo lý này Hàn Thuật cũng hiểu rất rõ, nhưng anh không cách nào diễn đạt cho Chu Tiểu Bắc hiểu được cảm nhận của mình, cô không trải qua những gì trước đây anh đã trải qua, ai cũng không thể hiểu nổi anh.

“Anh rất xin lỗi vì tất cả việc này, Tiểu Bắc ạ” Đây là câu trả lời duy nhất của Hàn Thuật.

“Làm mẹ kế của một đứa bé mười tuổi, hoặc bây giờ đá đít anh, bất cứ sự lựa chọn nào để ẹ em biết được, mẹ cũng giết chết em mất!” Chu Tiểu Bắc than thở.

Hàn Thuật ôm đầu: “Anh còn khổ hơn em, ông già chắc chắn sẽ róc xương anh ra cho chó ăn.

Câu chuyện với Chu Tiểu Bắc không có kết quả gì, đến lúc cuối, Chu Tiểu Bắc chủ động gọi 2 chai rượu trắng hiệu Hồng Tinh, hai người chạm chai uống, rồi cùng an ủi lẫn nhau. Mấy ngụm rượu vào bụng, khiến Chu Tiểu Bắc mặt đỏ bừng bừng, tinh thần phấn chấn, Hàn Thuật không thích loại rượu rẻ tiền này chút nào, rượu vào người khiến anh càng buồn thêm, anh bước đi chệnh choạng, rồi bị Chu Tiểu Bắc đẩy vào trong xe, anh ngồi trên ghế lái mơ mơ màng màng ngủ mấy tiếng liền mới tỉnh dậy được.

Lúc này mặt trăng đã lên cao tí, Hàn Thuật dụi mắt, Chu Tiểu Bắc đang ngồi bên cạnh anh nghe MP3, miệng nhai kẹo cao su.

“Mấy giờ rồi, anh ngủ bao lâu rồi, sao em không gọi anh dậy?” Anh xoa cổ để tỉnh táo hơn.

Chu Tiểu Bắc cười: “Yên tâm đi, anh không làm gì bừa bãi đâu. Dáng ngủ của anh cũng rất đẹp.”

“Cho anh một miếng với.” Hàn Thuật chìa tay đón lấy cái kẹo cao su mà Chu Tiểu Bắc đưa. Dưới sự kích thích của mùi bạc hà nồng nặc, anh thấy như mình đã tìm lại được một nửa linh hồn, “Muộn thế này rồi, để anh đưa em về.”

Chu Tiểu Bắc không nói năng gì, cô nhảy xuống xe: “Đừng, đừng, tiền đồ rạng rỡ như hoa của em, không thể để cái kiểu uống rượu khi lái xe của anh hủy hoại mất được, em tự về, ai khuyên em, em cầu người ấy đấy.”

“Quên em đi” Hàn Thuật nhìn cô cười: “Đã nói là anh không sao rồi mà, thật sự là không muốn anh đưa về à?”

“Anh xem xem liệu anh có lái xe được không đã, nếu không thì anh gọi taxi, đừng có để đứa trẻ mười tuổi bị mất bố.”

Hàn Thuật biết cô vẫn đang chế giễu mình, anh không nói gì, dặn cô nếu nhất định đòi tự đi về thì cẩn thận chút rồi nhấn ga đi mất.

Anh lái xe đến trước cửa hàng nhỏ quen thuộc đó, cửa hàng đã đóng cửa, buổi đêm ở đây đến sớm hơn ở trung tâm thành phố, chưa đến mười hai giờ mà hầu như nhà nào cũng tắt hết đèn, nhà cô cũng vậy. Bốn bề không một tiếng động, thỉnh thoảng có vài con chó cảnh giục sủa vài tiếng, xen lẫn tiếng côn trùng từ xa vắng lại. Hàn Thuật rất mệt, anh vốn chỉ muốn nghỉ một chút, kết quả là lại đi ngủ vạ ngủ vật ở đây.

Người đánh thức Hàn Thuật vẫn chính là ông chủ cửa hàng tạp hóa, ông gõ vào cửa kính xe, nhìn thấy Hàn Thuật mắt nhắm mắt mở tỉnh dậy, bèn cười hì hì nói: “Chào cậu, lại đến đây uống sữa của tôi đấy à, chờ cả một đêm liền, kể ra cũng vất vả nhỉ!”

Hàn Thuật ngượng ngùng mãi rồi cũng quen, thôi thì mua một bình sữa cho xong, anh vừa uống vừa nói: “Cả thành phố này có mỗi sữa của bác là tinh khiết, chờ bao lâu cũng đáng!”

Trời vừa hừng sáng, Hàn Thuật vốn đang nghĩ phải về qua nhà thay bộ quần áo, đánh răng rửa mặt rồi mới đi làm, thì bỗng nhớ ra hôm nay là ngày cuối tuần, theo quy luật, hôm nay Tạ Cát Niên sẽ được nghỉ. Anh trả lại bình sữa cho ông chủ cửa hàng, thấy ông đang cắm đầu vào tờ báo nghiên cứu thị trường chứng khoán, đành nào cũng ngồi không, anh liền buôn chuyện cổ phiếu với ông chủ cửa hàng.

Lúc đầu ông chủ cửa hàng chỉ nói chuyện nhát gừng từng câu với anh, được một lúc, ông ta bắt đầu chăm chú tới câu chuyện của anh hơn, rồi sau đó đem luôn cả chiếc ghế đẩu ra ngồi chiếc cái cây đối diện xe của Hàn Thuật, say mê nghe anh nói. Hàn Thuật nghĩ trong lòng, ông chủ cửa hàng này cũng thật là, không biết là đang được nói chuyện với ông vua cổ phiếu của Viện Kiểm sát Nhân dân quận Thành Nam, bình thường hàng bao nhiêu người phải chạy theo anh để chờ anh chỉ cho vài chiêu cơ đấy. Hôm nay anh chỉ uống một bình sữa mà không có gì vào bụng, ở nơi nửa thành phố nửa nông thôn này, anh dốc hết thông tin và những gì mình tổng kết được một cách vô điều kiện, và không có bất cứ lý do gì.

Cứ như vậy họ nói chuyện rôm rả một lúc lâu, những người nghe xung quanh cũng đã xếp thành mấy vòng, đến mấy con chó lang thang cũng thi nhau lượn lờ quanh xe của anh. Khoảng gần mười một giờ, Hàn Thuật nghe thấy có tiếng người chào ông chủ cửa hàng.

“Chú Tài này, chỗ chú náo nhiệt nhỉ. Sau này chú kinh doanh câu lạc bộ rồi, còn bán sữa nữa không ạ?”

“Bà ơi, lấy sữa cho Cát Niên này, một bình sữa nguyên chất, một bình sữa giàu canxi nhé!” Ông chủ mồm gọi nhưng vẫn không hề chuyển sự chú ý.

Hàn Thuật nói mãi nói mãi, rồi cũng không biết mình đang nói gì nữa. Anh chỉ biết truyền lại kinh nghiệm và giải đáp thắc mắc mà thôi, đến mức anh không hề biết Cát Niên xuất hiện trước cửa hàng này từ lúc nào, cũng không trách anh được, mấy ông bà ham thích chơi cổ phiếu vậy kín khiến tầm nhìn của anh bị che lấp.

Cô mặc chiếc áo phong đơn giản, quần thể thao, chân đi đôi dép lê, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn chưa tỉnh ngủ hiện lên dưới mái tóc cũng không được gọn gàng lắm. Nhìn là biết cô vừa chui từ trong chăn ra là đi mua sữa ngay, và có khả năng mang sữa về rồi lại đi ngủ tiếp.

Cô này lười thật đấy. Hàn Thuật thầm nghĩ rằng kèn kẹt, năm xưa tuần nào cô cũng phải đi muộn ít nhất 2 buổi, Hàn Thuật là học sinh gương mẫu đã không ít lần khinh bỉ hành vi này của cô. Cát Niên cũng không hề có ý định trao đổi với anh về tình hình thị trường cổ phiếu, cô lấy bình sữa rồi quay lưng về luôn.

Hàn Thuật bỗng nhiên thấy hận cô. Càng những người không nói gì, thì sự hận thù trong lòng họ càng ẩn giấu kĩ, cô vẫn còn hận những chuyện trong quá khứ, anh biết. Cô trách anh cũng được, cô không cam tâm cũng được, nhưng có rất nhiều cách giải quyết. Mười một năm rồi, anh là kẻ nhu nhược, anh thà lựa chọn lãng quên cũng không dám chủ động đến trước mặt cô xin thứ lỗi, nhưng chỉ cần cô mở lời, anh sẵn sàng chấp nhận hết mọi điều kiện, sẵn sàng trả bất cứ giá đắt nào, sẵn sàng bù đắp bất cứ thứ gì – và bằng bất cứ hình thức nào. Vậy mà không, cô sinh con một mình, rồi âm thầm nuôi con, đây chẳng phải là độc ác thì là gì? Cả đời này anh cũng không thể thoát khỏi can hệ được!

Hàn Thuật không kịp nghĩ ngợi gì, anh mở cửa xe đuổi theo cô, chú Tài hét với theo: “Thế thì người trông lúa như tôi thì nên bán hay không nên bán hả? Cậu nói rõ đã rồi hãy đi chứ!”

Cát Niên, Tạ Cát Niên... Hàn Thuật định gọi cô đứng lại, nhưng anh không thể nào gọi được tên cô. Anh quyết định âm thầm đuổi theo, nhưng không biết có phải là cô linh cảm được điều gì hay không, anh càng đuổi cô càng đi nhanh, đến đoạn cuối cô thậm chí còn chạy nữa.

Thái độ của cô làm cho Hàn Thuật tức điên, tất nhiên là anh nhanh hơn cô. Đúng lúc Tạ Cát Niên chuẩn bị sờ tay vào cánh cổng sắt, anh túm lấy áo cô.

Tạ Cát Niên sợ hãi hét lên, cô quay ngoắt đầu lại, sợ đến co rúm người lại.

“Anh muốn làm gì? Trên người tôi chỉ có hai bình sữa.” Cô sợ hãi nhìn về phía chú Tài và mọi người, trong ánh mắt cô ánh lên tín hiệu cầu cứu, rõ ràng cô không thể tin được chuyện này lại có thể diễn ra vào ban ngày.

“Cái vớ vẩn gì vậy, anh không cần sữa của em! Em chạy cái gì chứ?”

“Là anh à.” Xem ra cuối cùng cô đã nhận ra anh, Hàn Thuật thở phào nhẹ nhõm, vì chú Tài và mọi người lúc này đều đang ngóng cổ về phía hai người, phải là diễn viên chính trong bộ phim rẻ tiền, anh thật sự không thấy thoải mái chút nào.

“Bao hôm nay anh theo dõi tôi để làm gì? Ồ...” Mắt cô liếc thấy chiếc huy hiệu trên bộ quần áo đồng phục hôm qua anh chưa kịp thay, cô bỗng hiểu ra mọi chuyện: “Anh chính là người của Viện Kiểm sát đã điều tra về tôi ngày hôm qua... Tôi chẳng làm gì cả!”

Hàn Thuật chẳng hiểu gì cả, anh hoàn toàn bị kiểu tư duy logic kỳ quặc của cô gái này làm cho rối loạn, dường như họ không cùng tần sóng với nhau, sau đó, anh đột nhiên hiểu ra một sự thật đáng sợ hơn nữa – cô không hề nhận ra anh.

Không biết vì sao, sự linh ngộ này khiến mắt Hàn Thuật ướt ướt, bao nhiêu năm qua như vậy, anh vật vờ chờ đợi sự trừng phạt của cô, kết quả thì sao? Cô đã quên anh rồi...

“Em muốn thế nào thì mới chịu buông tha cho anh?” Chẳng có bất cứ lý do nào cả, câu nói này bỗng nhiên thốt ra từ miệng Hàn Thuật.

Cô chẳng hiểu gì cả, cô nhìn chăm chăm vào anh, cô nhìn lông mày của anh, nhìn mắt anh, và rồi, cô giật lùi lại đằng sau: “Hàn... Hàn Thuật, anh là Hàn Thuật!”

Hàn Thuật thở dài một tiếng. Ông trời có mắt.

Lấy lại được bình tĩnh sau sự ngỡ ngàng ban đầu, vẻ mặt cô đầy phức tạp, nhưng khi cô nói: “Lâu lắm rồi không gặp, anh lại cao lên rồi!” trên khuôn mặt ấy thậm chí còn nở nụ cười, như thể gặp lại một người bạn cũ vậy.

“Anh buông áo tôi ra đã. Làm ơn, anh mà lôi nữa thì rách mất.” Cô ra hiệu bảo anh buông tay ra.

Hàn Thuật ong hết cả đầu, anh buông tay ra, rồi lại hỏi lại lần nữa: “Em chạy cái gì chứ, có gì đáng hổ thẹn à?”

Cát Niên nói: “Tôi chợt nhớ ra ở nhà đun nước chưa tắt bếp, cho nên mới phải đi nhanh thế, anh gọi tôi một tiếng cũng được mà, tôi nghe thấy được.”

Hàn Thuật không muốn nói chuyện với cô nữa, anh vào luôn chủ đề: “Em vẫn không chịu nói chuyện về con à, con của anh ấy.”

Sự kinh ngạc của cô càng lớn hơn, nói năng cũng không được rõ ràng nữa: “Con? Ừm... tôi không nhìn thấy con anh, anh lấy vợ rồi à!”

“Vớ vẩn! Có cần vào trong nhà để đối chất không? Em muốn gì chứ?” Cảm giác điên cuồng của anh khi đối mặt với cô đang mỗi lúc một hiện rõ, anh chỉ nhớ được sự hối hận của mình mà không nhớ được sự đáng ghét của cô.

Tạ Cát Niên có vẻ run run: “Anh muốn nói... cô cháu tôi đang ngủ trong nhà, ngoài nó ra, không có đứa trẻ nào nữa.”

“Em cứ giả vờ đi, cháu em năm nay mười tuổi, nếu như anh đoán không nhầm, thì sinh nhật của nó vào khoảng tháng 3, bố mẹ trên danh nghĩa của nó chưa từng xuất đầu lộ diện.” Anh biết mình đã nói đúng điểm quan trọng nhất của vấn đề, ít nhất cô nàng giảo hoạt này cũng không tiếp tục phản bác nữa.

“Hàn Thuật, tôi không biết tại sao anh lại đến, nó không phải là con anh, anh nhầm rồi. Thậm chí nó cũng không phải do tôi sinh ra, người khác có thể không biết, nhưng anh phải biết chứ, nếu như tôi có thai thì làm sao phải ở trong tù ba năm? Tôi sinh ra nó bằng cách nào?”

“Em chưa bao giờ chịu nói sự thật!”

“Tùy anh muốn nói gì thì nói, đây là chuyện đã quá rõ ràng.”

“Thế thì con bé là con ai?”

“Hàn Thuật, đây là chuyện của tôi!”

Lại thế rồi, tất cả những lời đối thoại của họ, nói đi nói lại rồi lại nói đến câu này, anh là anh, tôi là tôi. Cảm giác thất bại của Hàn Thuật như núi lửa phun trào.

Qua cánh cửa sắt cũ kỹ, trong ngôi nhà bằng gạch đỏ, chiếc rèm cửa bị vén lên một góc, một khuôn mặt bé con ngó qua rồi biến mất, rèm cửa cũng khép ngay xuống.

“Được chưa nào, không ngờ lại gặp anh, những lời rất vui các thứ tôi không nói nữa, không anh lại bảo tôi giả tạo. Nước của tôi sắp đun cạn rồi.”

Cô đẩy cánh cổng sắt. Hàn Thuật không tin cô, nhưng hình như anh cũng không có quyền ngăn cản cô. Mắt anh dõi theo bóng cô đi vào trong mảnh sân đổ nát, cây tỳ bà vẫn mọc ngay bên tường.

“Chờ chút.” Hàn Thuật gọi, “cho anh vài cái lá tỳ bà, mấy hôm nay anh ho quá!”

10. Quyển 1 - Chương 10

Chương 10

Cho anh nhìn về em – 1997

Anh nói xem em nên làm thế nào? Nói với em một câu đi, một câu thôi cũng được.

Cát Niên đi vào phòng lấy ra một cái thang cũ để nó tựa vào cây tỳ bà, Hàn Thuật vừa định nói: “Để anh lấy cho” thì đã thấy cô xiêu vẹo trèo lên thang rồi. Là một người galang, Hàn Thuật tất nhiên phải đưa tay ra đỡ lấy chân thang, ai ngờ Cát Niên không hề tiếp nhận ý tốt của anh, cô run rẩy đứng trên bậc thang thứ tư của cái thang, có vẻ lưỡng lự hồi lâu rồi mới nói: “Này, anh có thể buông tay ra được không, tay anh run quá cơ, tôi vẫn còn chưa muốn chết đâu!”

Hàn Thuật ngượng đỏ cả mặt, anh vốn tưởng cô cố tình chống đối lại anh, nhưng khi thấy cô thực sự sợ hãi bám chặt vào cái thang, anh mới tin là mình đã suýt hại cô, anh đành ngại ngùng buông tay ra. Sau khi anh thu lại lòng tốt của mình, Tạ Cát Niên lại nói câu “cảm ơn” rất không đúng lúc đúng chỗ. Hàn Thuật nghe câu cảm ơn rất chân thành của cô, suýt nữa thì quên hết tất cả những day dứt áy náy với cô từ bao nhiêu năm nay, anh hậm hực nghĩ trong lòng, tốt nhất là cô ngã xuống luôn đi.

Thế nhưng điều mong muốn này của anh không trở thành hiện thực, tuy Cát Niên ở trên cái thang cứ lung lay như muốn ngã, nhưng thật lạ là cô lại không làm sao cả. Cô dúm cho Hàn Thuật một vốc đầy, đừng có nói là đun nước để chữa ho, đến ăn trừ bữa đồng lá này cũng phải được một thời gian khá dài.

Hàn Thuật hơi nghi ngờ ý đồ của hành động này, cô không muốn cho anh có cơ hội để lần sau đến lấy lá nữa. Thế nhưng Hàn Thuật trầm nghĩ, nếu chuyện này không giải quyết dứt khoát, cho dù cô ấy có đào cả rễ cây lên cũng không ăn thua.

Lúc anh ra về, Cát Niên chào tạm biệt. ht lại một lần nữa dè bịu cái kiểu nghĩ một đằng làm một nẻo của cô, bởi lúc đi đến gần xe ô tô của mình, anh ngoái đầu lại nhìn còn thấy rõ ràng cô đang vụng trộm cài thêm một cái khóa trên cánh cổng sắt. Lại còn nói tạm biệt, có mà hy vọng vĩnh biệt thì có.

Ở bên này, Tạ Cát Niên đóng cửa lại, vừa vặn nghe thấy tiếng động của ai khi vội vàng trèo lên giường. Cô đi vào trong nhà, ngang qua căn phòng nhỏ có cánh cửa khép hờ, cô tiện tay đẩy cửa ra, chỉ thấy cô bé con nằm trên giường giả vờ đang ngủ say.

Cát Niên thản nhiên nói với cô bé đang nằm trên giường: “Giả vờ đi, cứ giả vờ thoải mái đi”

Một lúc sau, cô bé quả nhiên trèo xuống giường, đi theo Cát Niên vào bếp.

“Cháu nhìn thấy rồi nhé, chú ấy là ai đấy ạ?” Trẻ con bây giờ đứa nào cũng già trước tuổi, mới có hơn mười tuổi đầu mà đã bắt đầu ngờ vực mọi thứ, lại còn rất tò mò với chuyện nam nữ nữa chứ. Cát Niên thấy mình quả thực lạc hậu quá nhiều so với trẻ con bây giờ, hồi học tiểu học, cô vẫn còn tin chắc rằng mẹ cô đi ngoài ra cô.

“Hả?” Cát Niên quay đầu lại nhìn cô bé. “À, chú ấy là người.”

Câu trả lời có cũng bằng không này của cô rõ ràng không thể đáp ứng được tính tò mò của đứa trẻ đang bước vào tuổi dậy thì.

“Cháu biết chú ấy là người! Cô chú cứ giằng co nhau, thật là lạ, cô ơi, chúng ta không gặp phải rắc rối gì đó chứ?”

“Làm gì có nhiều rắc rối đến thế mà gặp chứ!” Cát Niên mỉm cười, con bé này chẳng biết giống ai, nhắc đến 2 chữ “rắc rối” mà chẳng thấy sợ hãi gì cả, thậm chí còn thấy hứng thú. Thực ra nó không hiểu, rắc rối thực sự không phải là gia vị cuộc sống.

Cô bé tỏ ra không hài lòng chút nào với kiểu trả lời đối phó của Cát Niên: “Cô ơi, cô cứ lừa cháu, cháu có phải đứa trẻ lên tám đâu, cháu mười tuổi rồi đấy!”

Tuy Cát Niên chẳng biết đứa trẻ mười tuổi và đứa trẻ tám tuổi về bản chất có gì khác nhau, nhưng cô quyết định trả lời cho nó rõ ràng để nó lên giường đi ngủ: “Là một người trước kia cô quen mà thôi, chú ấy nhìn thấy lá tỳ bà nhà ta có chút kích động ấy mà. Cháu phải biết là chú ấy đã bị ho rất lâu rồi.”

“Nhưng cháu thấy cô làm sao ấy!”

“Tại sao cháu lại nói vậy?”

Cô bé bĩu môi: “Cô cười rất giả dối”

“Nếu như lúc cháu làm văn cũng quan sát kỹ thế thì cô đoán thế nào điểm làm văn của cháu cũng tiến bộ nhanh lắm!”

“Cô hận chú ấy à?”

Cát Niên cuối cùng không nhịn được cười, cô sợ nhất là trẻ con cứ muốn tập làm người lớn.

“Cháu có hiểu thế nào là hận không?”

“Trương Lệ nói xấu cháu với các bạn khác trong lớp nên cháu hận nó, chỉ muốn bóp nát nó ra thôi. Thế hay là, cô hận cái giẻ lau của cô?”

Cát Niên cúi đầu xuống theo phản xạ, trên bếp chẳng có gì, cô không hề đun nước, cái giẻ vốn định dùng để lau bàn gần như đã bị cô vò nát. Cô vớt cái giẻ lau bàn lên thốt rồi rửa tay: “Đúng vậy đấy, ý nghĩ này của cháu thật là sáng tạo. Này, sữa của cháu đây!”

“Cô à, chú ấy là bạn trai cũ của cô à?” Cô bé đỡ lấy cốc sữa rồi ngồi xuống chiếc ghế con trong bếp, tính tò mò của trẻ con cũng thật đáng sợ.

“Sao mà cháu có hứng thú với một người lạ đến vậy nhỉ?” Cát Niên ngồi xuống bên cạnh cô bé.

“Bởi vì chú ấy rất đẹp trai!”

Từ quan trọng nhất của vấn đề cuối cùng đã được tiết lộ, con bé này cứ vặn hỏi cho bằng được, hóa ra chẳng phải vì sợ gặp rắc rối gì, cái gì mà yêu này, hận này, thật này giả này, tất cả là vì thấy người ta đẹp trai.

“Hà hà” Cát Niên cười phá lên, cô nhìn vào đôi mắt đã sắp biến thành hình trái tim trên khuôn mặt cô bé. “Thẩm mỹ của người lớn và trẻ con đúng là khác xa nhau!”

“Nếu như trước đây cháu biết chú ấy, chắc chắn cháu không bao giờ quên được, cô à, chú ấy liệu có đến nữa không? Cô có nói với chú ấy là cây tỳ bà nhà mình còn ra quả nữa không ạ?”

“Cái này à, chắc là không đến nữa đâu.”

Cô bé có vẻ thất vọng đưa một tay lên chống cằm, không biết vì sao nó lơ đãng, một lúc sau, mới thốt ra một câu: “Cô ơi, cô bảo bố cháu có đẹp trai hơn chú ấy không?”

Cát Niên đã quen với việc bất kể nói đến chuyện gì cô bé thế nào cũng liên tưởng đến bố của nó.

“Đương nhiên rồi, bố cháu đẹp trai lắm, cháu nói cứ như là chưa bao giờ được gặp bố ấy!”

“Không phải!” Cô bé kích động đặt bình sữa xuống, mép vẫn còn đầy bọt sữa màu trắng, “Cháu không nói bố Tư Niên, cháu nói bố đẻ của cháu, bố sinh ra cháu cơ!”

Lúc này, Cát Niên ước gì cô bé vẫn tiếp tục vặn vẹo chuyện “hận hay không hận”, những vấn đề như thế ít nhất là đủ trừu tượng đối với một đứa trẻ, và những câu trả lời của cô cũng có thể rất trừu tượng. Sai lầm lớn nhất của cô là năm ngoái đã dẫn nó về nhà định để cho ra mắt “ông bà nội”. Cô nghĩ đã bao nhiêu năm qua rồi, chắc bố mẹ cô cũng đã tha thứ cho cô, cô bé cũng cần có một mái ấm gia đình bình thường. Kết cục, quan hệ căng thẳng giữa cô và bố mẹ không những không có chút cải thiện nào, bà mẹ tuổi cao nhiều lời quá đáng của cô thậm chí còn nói ra sự thật anh họ Tạ Tư Niên cũng chỉ là bố nuôi của cô bé.

Khi đó nó đã chín tuổi rồi, do từ nhỏ không có bố mẹ bên cạnh, nên nó rất nhạy cảm với chuyện thân thể của mình. Tuy lúc đó nó đang xem phim hoạt hình nhưng vẫn hiểu được hàm ý của câu nói được xen vào trong một chuỗi các tiếng cãi lộn.

Điều khiến Cát Niên ngạc nhiên là, lúc đó nó không hề khóc, cho đến tận khi về đến nhà, nó vẫn hưng phấn đến kỳ lạ. Có lẽ trong tâm trí nó luôn mong đợi cuộc sống của mình xuất hiện sự thay đổi, bố nó không phải là bố Tư Niên, người rất thần bí và chưa bao giờ xuất hiện trước mặt nó, mẹ nó cũng không phải là một người đã chết, cô bé sẽ không phải sống cuộc sống cô quạnh cùng người cô tâm thường này. Sẽ có một ngày, bố mẹ trẻ trung thắm thiết của nó sẽ cười mây bảy màu đến bên nó, đón nó đi, cho nó được sống một

cuộc sống hạnh phúc vui vẻ. Câu nói của mẹ Cát Niên vừa hay chứng minh những điều mơ tưởng mộng lung của nó là đúng, khiến nó thấy tất cả những điều này đều có thể xảy ra, cuộc sống của nó sẽ xuất hiện sự thay đổi.

Bắt đầu từ lúc đó, nó chưa bao giờ sút giảm lòng nhiệt tình cao độ của mình trong việc đi tìm người thân, nó suốt ngày hỏi dò Cát Niên về tình hình và tung tích của bố mẹ đẻ. Khi Cát Niên nhắc đi nhắc lại nhiều lần rằng cô không biết thì nó lại bắt tưởng tượng về hình dáng của bố mẹ mình, bất cứ người nào nó thích, bất cứ ngôi sao điện ảnh nào nó thích, thậm chí ngay cả nhân vật chính trong phim hoạt hình, đều có thể khiến nó liên tưởng đến bố mẹ đẻ của mình. Trả lời những câu hỏi đủ các thể loại, đủ các nội dung của nó khiến Cát Niên chán không biết để đâu hết chán, nếu như cô bé không học trường nội trú, chắc cô phải bực đầu với những câu hỏi kiểu này mất.

Đáng sợ nhất là, không biết do tác hại của phim truyền hình hay truyện tranh thiếu nữ mà có hôm nó còn rất nghiêm túc hỏi cô: “Cô ơi, cô nói thật với cháu đi, có phải cô là người sinh ra cháu không? Hỏi cô còn trẻ cô sinh ra cháu, rồi cô không dám thừa nhận, nên nói cháu là do bố Tư Niên nhận về nuôi. Cô là mẹ đẻ của cháu đúng không?”

Khi nghe câu hỏi đó, Cát Niên há hốc mồm, rồi vội vàng dùng bao nhiêu ảnh, bao nhiêu dẫn chứng mới thuyết phục được nó rằng mình chưa bao giờ sinh con cả, tuy cô cũng rất mong muốn mình sẽ có một đứa con lớn như vậy.

Cô bé lúc đó rất thất vọng, nước mắt giàn giụa, Cát Niên vội không biết nó đang chui vào trong chăn khóc, bởi cô cũng bất lực trước sự thất vọng của nó. Trong rất nhiều các loại đáp án xấu khác nhau, Cát Niên muốn nói với nó đáp án không đến nỗi xấu lắm. Ai chẳng có những giấc mơ, hồi còn bé cô cũng đã từng hoang tưởng mình thực ra là một nàng công chúa. Cô để một hạt đậu ở dưới đệm, cố gắng hết sức để cảm nhận thấy nó, kết quả là cô có một giấc mơ đẹp, nhưng lại chẳng hề biết hạt đậu Hà Lan đó trôi đi đâu mất, một công chúa thực sự sao lại có thể không nhạy cảm đến thế được!

Giấc mơ chẳng phải để người ta phá vỡ hay sao?

Cũng may từ hồi đó trở đi, những câu hỏi liên quan đến bố mẹ đẻ giảm xuống rõ rệt. Cát Niên vừa mới nhẹ nhõm được một chút, không ngờ sự xuất hiện của ht ngày hôm nay lại phá vỡ cuộc sống bình lặng của họ, khiến cô lại phải đối mặt với một câu hỏi hóc búa.

“Cháu đáng yêu như vậy, bố mẹ đẻ của cháu chắc chắn là không thể xấu được rồi, trong lòng cháu nhớ đến bố mẹ, bố mẹ cháu chắc chắn cũng nhớ đến cháu, không chừng có ngày gia đình cháu sẽ đoàn tụ ấy chứ!” Cát Niên bây giờ không còn có ý định thuyết phục cô bé chính là do anh họ Tư Niên của mình sinh ra nữa. Có lẽ để cho cô bé tự tưởng tượng ra cặp bố mẹ sẽ không bao giờ xuất hiện còn hơn bất cô bé chấp nhận sự thật về việc bố Tư Niên của cô bé đã ba năm nay không xuất hiện đến một lần.

Xem ra lời khen đối với bé gái rất hiệu nghiệm, cuối cùng sự chú ý của cô bé cũng chuyển sang hướng khác: “Thế nhưng mà bạn Trương Lệ bảo cháu không xinh bằng bạn ấy!”

“Đấy là bạn Trương Lệ ghen tị với cháu đấy!” Cát Niên nói bằng giọng rất công bằng, những lúc như thế này, đương nhiên phải để Trương Lệ chịu thiệt thòi rồi.

“Cháu cũng thấy Trương Lệ chẳng xinh tí nào cả, mẹ nó cũng béo lắm. À đúng rồi, cô ơi, có chuyện này cháu suýt nữa quên nói với cô, trưa mai cháu có thể mời bạn Lý Tiểu Manh và các bạn khác đến nhà mình chơi được không ạ?”

“Tất nhiên là được chứ!” Cát Niên véo khuôn mặt nhỏ xinh của cô bé, “Ồ, Lý Tiểu Manh là bạn mới của cháu đấy à?”

“Vâng ạ, trước kia các bạn ý không chơi với cháu đâu, bao nhiêu bạn muốn chơi với các bạn ấy, các bạn ấy đều không thèm. Bây giờ các bạn ấy đồng ý cho cháu tham gia vào nhóm bốn chị em gái của các bạn ấy. Lý Tiểu Manh từ trước đến nay chưa bao giờ đến nhà mình cả, nên rất muốn đến xem thế nào.”

“Thế thì tốt quá, ngày mai cô nên chuẩn bị cái gì nhỉ?” Cát Niên thực lòng cảm thấy rất vui, cô bé này cũng chẳng có mấy bạn, cô đơn không phải là mong muốn của nó.

“Cô mua cho cháu bím bím nhé, nhưng mà cô nhớ đừng lấy loại vị cà chua, Lý Tiểu Manh không thích ăn vị cà chua, sô cô la dâu, cả vị táo nữa... Cô đừng mua ở cửa hàng của bác Tài nhé, hàng của bác Tài chẳng có cái gì ngon cả. Và nữa, cô ơi, đừng nói với các bạn ấy là cháu không biết bố mẹ cháu là ai được không ạ?”

Cát Niên cúi đầu suy nghĩ một lát rồi cười: “Cái gì cũng nghe cháu hết, công chúa ạ. À, cô phải liệt kê ra giấy rồi chiều đi mua cho cháu mới được. Ngày mai cô sẽ về sớm để nấu cơm.”

“Cô mua bánh pizza cho cháu đi, cô nấu cơm thế nào các bạn ấy cũng không thích ăn đâu!”

“Bánh pizza à? Được rồi, được rồi. À đúng rồi, cô cũng phải dọn nhà một cái đã.” Cát Niên chuẩn bị sẵn tư thế dọn dẹp.

“Cô ơi, cháu... cháu vẫn còn một câu hỏi nữa!”

“Cháu cứ hỏi đi.”

“Có lẽ nào cháu là con của cô và chú ấy không ạ?” Cô bé vẫn cố nín kéo hy vọng có một người bố đẹp trai.

Nụ cười trên mặt Cát Niên lập tức ngưng lại. Cô lại nhặt giẻ lau lên, rồi lau bếp rất nhanh, có lẽ cô cảm nhận được đứa bé vẫn đang đứng nguyên tại chỗ đợi câu trả lời nên cô quay người lại, chỉ vào nó đang sợ sệt, nói một cách chắc chắn như đinh đóng cột: “Tạ Phi Minh, cô nói với cháu một lần nữa nhé, chú ấy và cháu chẳng có liên quan gì đến nhau cả.”

Buổi chiều chủ nhật, cô bé vác vợt cầu lông đi về nhà, trên đường đi nó chực muốn khóc. Thời tiết hôm nay rất đẹp, thậm chí mặt trời vào lúc xế chiều cũng có màu đỏ rực rỡ, thế nhưng đối với nó hôm nay không phải là ngày tốt đẹp tí nào.

Sáng sớm đáng lẽ Phi Minh đã phải cảm nhận được điều này, không hiểu sao sáng nay nó không thể chải được đầu, cái cặp mà cô Cát Niên mới mua mắc vào mấy sợi tóc của nó, làm nó lòi đầu hết cả đầu, lật đi lật lại mấy cái váy trong tủ quần áo cũ kỹ, chẳng có cái nào làm cho nó trông xinh hơn, tuy nó không có nhiều quần áo đẹp như Lý Tiểu Manh nhưng bạn bè đến nhà chơi, nó nghĩ mình không thể nào như con chuột chù được.

Lý Tiểu Manh và 2 bạn nữa trong nhóm đến muộn hơn giờ hẹn một chút, Phi Minh dài cổ đứng ở chờ mãi ở trước cửa hàng của bác Tài mới đón được các “khách quý” của mình. Đang định dang hoàng mời các bạn vào nhà như một bà chủ đích thực, ai ngờ lại xảy ra chuyện không may, nó chưa kịp nhắc nhở các bạn thì Lý Tiểu Manh đã giẫm ngay vào đồng phân chó trước cửa quán bác Tài, khiến cho đôi giày búp bê màu hồng của Tiểu Manh bị dính đầy phân chó. Cho dù bác Tài tỏ vẻ hối lỗi và bày tỏ sự cảm thông của mình với Tiểu Manh nhưng điều này không hề giúp Tiểu Manh dễ chịu hơn chút nào. Lý Tiểu Manh cầm lấy mấy tờ giấy mà Phi Minh luống cuống đưa cho, cố kìm nén cảm giác buồn nôn của mình vội vàng lau sạch đôi giày, rồi nói với các bạn học của mình bằng giọng chế giễu: “Tạ Phi Minh cậu ở cái khu quỷ quái gì thế này?” Hai bạn đi cùng Tiểu Manh muốn cười mà không dám cười, còn Phi Minh thì vô cùng xấu hổ.

Tiếp sau đó, những chuyện không vui liên tiếp xảy ra, đầu tiên là các bạn ngay lập tức không hứng thú với mảnh sân chẳng có lấy một thứ gì của Phi Minh, cho dù Phi Minh có nhấn mạnh đến vậy, các bạn cũng chẳng thấy cái cây tỷ bà trông xấu xí ấy có gì thú vị. Rồi sau đó, mấy cô bạn chui vào phòng của Phi Minh, không có máy vi tính, cũng chẳng có đồ chơi gì hấp dẫn, cái gì cũng nhạt nhẽo vô vị. Phi Minh cố gắng kể các câu chuyện cười cho các bạn vui, nhưng rồi nó phát hiện ra bản thân vẻ luống cuống của mình cũng đã rất nực cười rồi.

Đã hẹn là sẽ ăn cơm trưa ở nhà Phi Minh nên mấy cô bạn gái ngồi đếm thời gian, cố gắng chờ đợi cho đến trưa, vì Phi Minh đã nói là chút nữa thôi là cô của Phi Minh sẽ mang về rất nhiều đồ ăn ngon. Cho dù vậy, đứa có ảnh hưởng lớn nhất trong đám con gái trong lớp là Lý Tiểu Manh vẫn để lộ ra sự khó chịu đang phải cố gắng kiềm chế, tuy Tiểu Manh không nói gì nhưng vẻ mặt chán nản của bạn khiến Phi Minh nhận ra nó đã làm chuyện sai lầm, nhà nó đúng là chẳng có gì thú vị cả, thành ra lại phải lãng phí cả một buổi sáng cuối tuần quý báu của các bạn. Để cho các bạn không cảm thấy nhạt nhẽo, vô vị. Phi Minh lật tung tủ lòi ra cuốn album gia đình, mấy cô bạn chuyền nhau xem, Phi Minh ra sức giới thiệu về lai lịch của từng tấm ảnh.

Phần lớn các ảnh trong album đều là ảnh của Phi Minh, nó từ nhỏ đã thích chụp ảnh, nó có thể tạo ra rất

nhiều dáng điệu duyên dáng trước ống kính máy ảnh. Tấm ảnh nào của nó, cô Cát Niên cũng cất giữ rất cẩn thận và sắp xếp theo trật tự thời gian, thế nhưng, một tập ảnh dày toàn là ảnh của Phi Minh chụp một mình khiến cho các bạn xem mãi cũng thấy chán, và không khỏi nghi ngờ.

“Tạ Phi Minh sao nhà cậu không có ảnh của người khác vậy, đều là ảnh của cậu chụp một mình, chẳng có gì thú vị cả, lẽ nào cậu chưa chụp ảnh cùng bố mẹ bao giờ à?”

“Nhà cậu ngoài cô cậu ra không còn người nào khác hay sao?”

“Tất nhiên là tớ có bố mẹ chứ, bố tớ là họa sĩ, họa sĩ rất nổi tiếng. Nhưng bố tớ cả năm đều rất bận, thường xuyên phải đi khắp cả nơi trên cả nước, không, phải nói là đi khắp nơi trên thế giới để tìm cảnh, cho nên rất ít khi ở nhà.” Câu này Phi Minh đã nói không biết bao nhiêu lần rồi, nó đã thuộc lòng đến mức không cần phải cho thêm từ nào nữa cả.

“Thế á? Thế tại sao trong nhà cậu chẳng thấy treo tranh của bố cậu vẽ vậy?” Một cô bạn xem ra chẳng tin gì cho lắm.

“Bởi vì...”

Phi Minh còn chưa kịp nghĩ ra lý do gì thì Lý Tiểu Manh đã cướp lời cô bé: “Phi Minh này, bố cậu nổi tiếng như vậy, sao còn để cậu và cô cậu sống ở nơi như thế này chứ? Bố cậu yêu cậu thật lòng chứ?”

“Tất nhiên rồi!” Phi Minh gấp cuốn album lại, hét to lên. Sự ngỡ vực của các bạn đã khiến lòng tự trọng của nó bị tổn thương, “Bố tớ đương nhiên là rất yêu tớ, yêu nhiều hơn tất cả các người khác hàng trăm lần! Đây là nhà của cô tớ, không phải nhà của bố tớ, tớ chỉ ở tạm đây thôi, không bao lâu nữa, bố tớ sẽ về đón tớ đi!”

“Có thật không đấy hả Tạ Phi Minh, liệu có phải là người lớn trong nhà lừa cậu không vậy? Người lớn đều thích nói với những đứa trẻ mồ côi là bố mẹ của chúng đi một nơi rất xa, trên tivi đều diễn thế mà!”

“Cậu mới là trẻ mồ côi ấy, tớ không phải. Tớ đã nói rồi, tớ có bố, trẻ hơn bố các cậu rất nhiều, và còn rất đẹp trai nữa!” Phi Minh tức giận phản đối, cô bé không còn để ý đến việc phải có quan hệ tốt với mấy cô bạn này nữa.

“Bố cậu đẹp trai thế, sao cậu không tìm một tấm ảnh ra đây cho chúng tớ xem nào!”

“Tìm thì tìm!”

Phi Minh cố cầm nước mắt sộc vào phòng của cô Cát Niên, nó kéo ngăn kéo bàn ra, rồi mở một chiếc hộp trong đó, tức giận tìm kiếm. Nó thậm chí cầu nguyện hãy để cho nó tìm được một cái gì đó, nó không thể để cho các bạn cười mình được.

Không biết có phải là vị thần tiên nào trên trời đã nghe được lời cầu nguyện của nó hay không, ở dưới đáy hộp tròn trong ngăn kéo của cô Cát Niên, Phi Minh tìm thấy một tấm ảnh cũ đã hơi ngả màu, trong ảnh có 4 cô cậu thanh niên, họ mặc quần áo thể thao, mỗi người cầm một chiếc vợt cầu lông, họ đang đứng cạnh bức trao giải trông rất sơ sài của một ngôi trường nào đó, trong tay còn cầm cả một tấm bằng khen nữa, có vẻ như là tấm hình chụp chung của những người đã chiến thắng trong một giải thi đấu cầu lông của trường.

Người đứng ở bên trái đang nhe răng cười trước ống kính là cô Cát Niên, tuy cô hồi đó còn nhỏ tuổi nhưng ngoài mái tóc ra, trông chẳng khác mấy so với bây giờ. Phía bên phải cô Cát Niên là cậu bé tóc ngắn đến lạ thường, anh chàng này cũng cười rất rạng rỡ, thế nhưng mắt anh lại đang nhìn chăm chăm vào chiếc vợt trong tay mình cứ như đấy mới là niềm tự hào của anh vậy. Cô gái đứng ở chính giữa cũng bằng tuổi cô Cát Niên lúc đó, cô này có một mái tóc rất dài, mặt cô trông xinh như búp bê Tây, nhìn qua thì thấy xinh hơn cô Cát Niên nhiều. Mũi cô chỉ hơi nhếch lên, mắt thì nhìn thẳng về phía trước, một cô bé mới mười tuổi như Phi Minh đây không sao tìm nổi từ để hình dung cho thích hợp thần thái của cô. Quan trọng nhất là cậu con trai đứng ở góc phải ngoài cùng, người hơi nghiêng về bên trái, mắt thì không biết nhìn ai hay nhìn cái gì ở bên trái, cánh mũi rất cao, đôi mắt rất đẹp, đúng là chú ấy rồi! Phi Minh có cảm giác chính là chú ấy rồi.

Cô bé túm lấy tấm ảnh ấy, lao về phòng mình nhanh như một cơn lốc, cô bé đưa tấm ảnh cho các bạn xem như đang khoe vật báu của mình, cô bé chỉ vào người đàn ông ngoài cùng bên phải nói: “Nhìn thấy chưa?”

Đây là ảnh bố tớ chụp hồi còn thanh niên đấy!” Trong lòng cô bé lo sợ nhỡ nói dối thì mũi mình cũng bị dài ra như cậu bé Pinocchio.

“Thật à? Tạ Phi Minh, đây là bố cậu á? Ui, bố cậu hồi trẻ trông cũng có vẻ đẹp trai nhỉ!”

“Đương nhiên rồi, Phi Minh trông cũng rất xinh mà!”

Mặt Phi Minh đỏ bừng lên, cảm giác tự hào làm tan đi cảm giác tội lỗi khi nói dối của cô bé.

Lý Tiểu Manh cũng không cầm được lòng, cầm tấm ảnh lên xem thật kỹ: “Tạ Phi Minh, bố cậu hồi đi học đã giành được giải cầu lông rồi, bảo sao mà cậu đánh cầu lông hay thế!”

“Cũng tạm tạm thôi!”

“Ồ, không đúng.” Lý Tiểu Manh lật đằng sau tấm ảnh ra xem, nhìn thấy có một hàng chữ rất nhỏ, cô bé chậm chậm đọc: “Cho... anh... nhìn... về... em – 1997... Tạ Phi Minh, năm 1997 bố cậu vẫn còn là học sinh trung học, chuyện này quá hoang đường. Hà hà, nói dối cũng không biết đường chuẩn bị kỹ!”

“Tớ xem nào, tớ xem nào!” Hai cô bé khác xúm lại, “Đúng rồi, Tạ Phi Minh, cậu cũng buồn cười thật đấy, vợ bữa một người rồi nói là bố cậu à? Tớ thấy cậu không có bố thì có, đồ bốc phét ạ!”

Phi Minh cố sức gạt mấy cô bạn ra, không nói không rằng giật lại tấm ảnh, nhưng cô không biết phải nói gì để biện bạch ình.

Đúng lúc này, từ ngoài sân vắng đến tiếng mở cửa sắt của cô Cát Niên.

“Cô về rồi đây, bánh pizza cũng về rồi đây!” Cát Niên một tay xách túi đồ mua ở siêu thị, một tay xách bánh pizza bước vào nhà, ngay lập tức nhìn thấy cảnh hỗn loạn vừa xảy ra, Phi Minh trông nhỏ hơn ba bạn còn lại, chỉ chút xíu nữa thôi là rơi nước mắt, tay cô bé nắm chặt tấm ảnh cũ.

Cát Niên ngơ ngàng trong giây lát, rồi rất nhanh cô nở nụ cười với mấy cô bạn nhỏ: “Xin lỗi các cháu nhé, xe bus hôm nay muộn hơn mọi khi, các cháu ra đây ăn đi nào!”

“Cô ơi, Tạ Phi Minh nói dối, bạn ấy nói người trong ảnh này là bố bạn ấy!” Lý Tiểu Manh không chịu buông tha, nhất định truy tìm bằng được sự thật.

“Có chuyện này à? Đưa cô xem nào.” Cát Niên giơ tay cầm tấm ảnh trong tay Phi Minh, Phi Minh không biết đang tức giận cái gì, nhất định không chịu buông tay, Cát Niên mỉm cười giằng nhẹ tấm ảnh, mới có thể giật được tấm ảnh đã bị vò nhàu nát. Cô rất nghiêm túc nhìn tấm ảnh hồi lâu, “À, trông cũng hơi giống đấy, nhưng mà Phi Minh này, bố cháu đẹp trai hơn chú này chút đấy... Mùi bánh pizza thơm thật đấy, để chút nữa thì nguội mất.”

Cơn sóng này cuối cùng cũng qua đi, nhưng bánh pizza không ngon như tưởng tượng. Cát Niên trong lúc vội vàng chỉ nhớ được bìm bìm không mua vị cà chua, nhưng quên mất rằng trong pizza còn có rất nhiều cà chua. Mọi người xem ra chẳng ai thấy ngon miệng cả, chỉ ăn qua loa vài miếng rồi thôi, các bạn muốn đi về, Cát Niên nín kéo mấy câu, chỉ có Phi Minh là mím chặt môi không nói câu gì.

Cát Niên tiễn các bạn của Phi Minh về rồi quay vào nhà, cô chưa kịp bước vào cửa đã nghe thấy tiếng khóc của Phi Minh, nó nằm bò ra bàn, buồn như thể cả thế giới sụp đổ.

“Cô mắng cháu đi, sao cô không mắng cháu?” Phi Minh gào lên với Cát Niên đang dọn dẹp bàn.

“Cháu giúp cô dọn dẹp đi, cô cứ không mắng cháu đấy!” Cát Niên cười nói.

“Cháu là đồ nói dối, đồ nói dối không có bố mẹ, tại sao cô không nói vậy đi!”

Nhìn cô bé khóc lóc thảm thiết, Cát Niên định vuốt nhẹ mái tóc nó, nhưng bị nó gào lên né tránh.

“Ai cũng có bố mẹ, cho dù bố mẹ có ở bên cạnh mình hay không. Phi Minh, giống như những gì cháu hy vọng vậy, không chừng bố mẹ cháu đang ở đâu đó nhớ về cháu, chỉ có điều là họ có lý do bất đắc dĩ mà thôi.”

“Họ không cần cháu nữa. Cháu hận họ!”

Cát Niên cắn một miếng bánh pizza trong hộp, cười khổ sở: “Cô hận miếng bánh pizza này.”

Phi Minh tranh thủ lúc Cát Niên vào phòng thay quần áo chộp lấy chiếc vợt cầu lông đi ra ngoài. Cô bé biết mình rất vô lý, liền đi đến trước cửa phòng cô Cát Niên, muốn đưa tay lên gõ cửa nhưng câu xin lỗi không thể nói thành lời được. Cô bé không hề biết rằng đằng sau cánh cửa mỏng manh ấy, cô Cát Niên đang trầm tư vuốt lại tấm ảnh nhàu nát, miệng lẩm bẩm:

“Anh nói xem, em nên làm thế nào? Nói với em một câu đi, một câu thôi cũng được!”

Bước ra khỏi cửa, Phi Minh cứ rầu rĩ mãi, nó đánh cầu lông cả buổi chiều với 2 đứa con một trai một gái của bác Tài, nó đánh cho đối thủ thua bết nê mà lòng cũng chẳng vui hơn được tí nào. Điều làm cho nó bực mình nhất là trong một lần đỡ cầu, chiếc vợt của nó va vào dây thép phơi quần áo của nhà hàng xóm, khiến cho cán chiếc vợt mà cô Cát Niên phải mua mất 35 tệ bị cong mất.

Cứ như vậy, cô bé ôm chiếc vợt ngồi ngây ra trước cửa quán bác Tài hồi lâu, đến tận khi bác Tài nhắc nó trời sắp tối, nó mới lững thững bước về. Chỉ có một đoạn đường ngắn thôi mà nó thấy mình cô đơn đến vậy, dường như cả thế giới này đều đã bỏ rơi nó, thậm chí nó còn đáng thương hơn cả cô bé bán diêm. Sau đó, nó nghe thấy có tiếng người nói: “Động tác đỡ cầu của cháu rất tốt!”

11. Quyển 1 - Chương 11

Chương 11

Ai chẳng có một giấc mơ như vậy

Cô bé muốn hét lên thật to, muốn cười thật lớn, muốn chạy nhảy nhưng nó chỉ biết đứng đó và khóc, những giọt nước mắt vẫn còn chưa kịp lăn xuống đã bị niềm vui sướng làm cho tan biến đi mất rồi.

Phi Minh đã từng xem phim “Đừng nói chuyện với người lạ”, nó biết rõ rằng một đứa trẻ bắt chuyện với người lạ ở trên đường là không đúng, hơn nữa bây giờ nó cũng chẳng có hứng bắt chuyện với bất kỳ ai.

Cô Cát Niên đã từng nói, nếu như mình không muốn bận tâm đến một người nào đó, vậy thì cách tốt nhất là coi người đó như không tồn tại trên trái đất này, coi anh ta như kẻ vô hình, coi anh ta như nước bốc hơi vậy. Phi Minh cũng định làm như thế, nhưng khả năng đó của nó không giỏi như cô Cát Niên. “Nước bốc hơi” cứ khe khẽ cười sau lưng, cuối cùng nó không nén nổi tò mò quay đầu lại liếc một cái.

Trong giây phút nhìn rõ người phía sau, cô bé dụi mắt, sau khi đã chắc chắn không phải mình hoa mắt, cảm giác hồ thẹn vừa nói dối xong liền bị người ta phát hiện chột ủa lên trong lòng nó, cũng giống như việc nó vừa dương dương tự đắc nói rằng Trương Lệ bị mẹ đánh đau đến nỗi không đi học được thì Trương Lệ bỗng xuất hiện trước cửa lớp với vẻ hí hửng. Phi Minh rụt rè để hai tay ra sau lưng, nhìn người mới sáng nay bị cô bé nói trắng thành đen nhận làm bố đang từ từ tiến gần về phía mình, không biết phải làm gì nữa.

Tất nhiên, Phi Minh hoàn toàn không thể nhận ra rằng trong thâm tâm Hàn Thuật cũng đã nghĩ rất nhiều, đối diện với một cô bé xa lạ có khả năng chính là con gái mình thì câu đầu tiên nên nói là gì đây.

“Chú cực là sáng hôm qua cháu đã nhìn thấy chú ở cửa nhà cháu, cháu nấp sau tấm rèm cửa đúng không?” Hàn Thuật quỳ một chân xuống để tầm mắt mình ngang với cô bé, anh thật sự không biết một đứa bé tầm mười tuổi thì sẽ lớn thế nào, nhưng anh cũng bắt giác nhận ra cô bé này có vẻ hơi gầy gò ốm yếu, giá như cô bé lớn lên trong một gia đình hạnh phúc no đủ có cả bố cả mẹ có lẽ sẽ khỏe mạnh hơn hiện giờ.

Chú ấy quả nhiên biết mình nhìn trộm chú ấy, thế nên chắc chắn cũng biết mình đem chú ấy ra để lừa các bạn! Mặt Phi Minh dần đỏ ửng lên, hai tay nắm chặt quả cầu lông sau lưng, miệng yếu ớt phản bác lại một câu: “Không phải cháu nhìn trộm, chỉ... chỉ là nhìn một cái, cô Cát Niên cũng biết mà!”

“Mẹ cháu, à không, ý chú là cô của cháu có nói với cháu chú là ai không?” Hàn Thuật thực sự muốn biết Cát Niên sẽ giải thích cho cô nhóc này thế nào về việc sáng hôm qua nhưng anh lại cảm thấy bản thân thắc mắc vấn đề này có chút buồn cười, may mà đối phương chỉ là một cô nhóc.

Phi Minh nghĩ lại một lúc liền nói: “Cô nói chú chính là một con người.”

Nụ cười của Hàn Thuậtcó chút cứng nhắc, anh oán thầm Tạ Cát Niên cả vạ lần. Cô này thật là biết lừa trẻ con, anh tất nhiên là một con người, không lẽ, trong mắt cô, anh chỉ là một cơ thể biết đứng thẳng và đi bằng hai chân, chỉ thế thôi sao?

“Cô của cháu còn nói gì về chú nữa?” Anh lại tiếp tục cười híp mắt hỏi.

Phi Minh lắc đầu, có đánh chết cô bé cũng không bao giờ chủ động nói ra, cô còn nói rằng: “Chú ấy không phải là bố của cháu!”

“Thật sự không có sao?” Hàn Thuậtcó chút chạnh lòng. Nhưng ít nhất Tạ Cát Niên cũng không nói trước mặt con bé rằng anh là người xấu, thế nên anh liền mặt dày nói: “Thực ra là thế này, chú là bạn cũ của cô Tạ.”

Nhưng Hàn Thuậtkhông thể ngờ rằng tính cảnh giác của trẻ con bây giờ lại cao đến vậy.

“Chú là bạn cũ của cô cháu, vậy tại sao cháu chưa bao giờ gặp chú nhỉ? Cháu hỏi chú, cô cháu nhóm máu gì, thuộc chòm sao nào? Cô cháu thích màu gì nhất, thích ăn quả gì nhất, thích xem phim gì nhất?”

Hàn Thuậttất nhiên không thể thừa nhận rằng anh hoàn toàn không biết chút gì về những vấn đề này, nhưng anh tự tin là mình có thể thuyết phục một cô bé.

“Chú và cô cháu đã nhiều năm không gặp rồi, vì thế cháu chưa từng gặp chú, hơn nữa trước đây chú chưa từng biết mấy chuyện nhóm máu hay sao gì đó đâu.”

“Nói dối, cô cháu bảo từ bé cô đã biết xem sao chiếu mệnh rồi!”

“Ồ ờ, chú biết họ tên đầy đủ của cô cháu, cô cháu là Tạ Cát Niên.” Anh vắt óc suy nghĩ xem anh còn biết gì về Tạ Cát Niên nữa nhỉ. “Cô cháu có phải là tốt nghiệp trường trung học số 7 của thành phố không? Chú và cô ấy học cùng trường cùng khối. Cô ấy dạy cháu chơi cầu lông phải không? Trước đây bọn chú cũng từng đánh cầu lông với nhau nữa!”

“Cô cháu từ trước đến nay chưa bao giờ chơi cầu lông cả!”

“Ồ ờ, ông ngoại cháu vốn là lái xe của Viện Kiểm sát Thành Phố, điều này không sai chút nào phải không?”

“Ông ngoại? Cháu không có ông ngoại.”

“Ý chú là bố của cô cháu.”

“Ồ, ông nội cháu á, cháu từng gặp qua một lần, cô nói ông hay ngồi đánh cờ trước cổng nhà.”

Hàn Thuậthấy mình buộc phải tung ra con át chủ bài rồi, mặc dù anh vốn không nghĩ rằng bản thân mình lại rơi vào tình cảnh khó xử này. Anh lấy ra huy hiệu kiểm sát của mình rồi nói: “Cháu xem, chú là cán bộ kiểm sát, cán bộ kiểm sát nhân dân thì không thể lừa dối nhân dân được.”

Phi Minh tỏ ra nghi ngờ, cầm lấy huy hiệu có hình Thiên An Môn và ngôi sao năm cánh rồi hỏi: “Cán bộ kiểm sát là làm gì ạ?”

“Cán bộ kiểm sát... cán bộ kiểm sát là giám sát và điều tra những người xấu.” Hàn Thuậtkhông biết con bé có hiểu hay không nữa.

Không ngờ chiếc huy hiệu kiểm sát trong tay Phi Minh bỗng trở nên nóng như lửa, con bé nhanh chóng dúit trả lại Hàn Thuậtkhông dám nhìn vào sự kinh ngạc lo sợ: “Cô cháu không phải người xấu, cô đã thay đổi rồi, cô sẽ không làm những việc xấu nữa đâu!”

Hàn Thuậtcảm thấy mình thất bại nặng nề, sự thật là con bé cũng biết những việc đã qua của Cát Niên và còn cảm thấy bất an nữa, điều đó khiến cho lòng anh cảm thấy xót xa, anh cúi đầu, dùng hai bàn tay ôm lấy mặt mình.

Anh tưởng rằng đứa trẻ vốn đã chẳng tin tưởng gì anh cho lắm sẽ bỏ đi, nhưng lúc anh bỏ tay xuống, cô bé vẫn chỉ đứng cách anh có một bước chân, say sưa nhìn anh, ánh mắt đó rất chăm chú, thậm chí ẩn chứa một ước nguyện mơ hồ gì đó nữa.

Không biết Tạ Cát Niên mấy năm nay có thêm một đứa trẻ thì sống thế nào? Anh nghĩ đến đây cũng đã thấy vất vả rồi, tại sao cô lại không nhận thấy chút gì về điều đó nhỉ?

“Có thể nói cho chú biết tên của cháu không cô bé?” Hàn Thuật đã từ bỏ việc cố gắng chứng minh thân phận của mình, đột nhiên anh chỉ muốn biết hai người bạn họ sống có tốt không.

Cô nhóc chớp mắt, sự cảnh giác dường như đang biến mất, “Phi Minh, tên cháu là Tạ Phi Minh.”

Hàn Thuật cười và nói: “Chú là Hàn Thuật, tên của cháu rất đặc biệt đấy, có phải do cô cháu đặt cho cháu không?”

“Cháu không biết, nhưng cháu nghĩ là do bố cháu đặt cho cháu.”

“Cô cháu có nói về bố cháu với cháu không?”

“Cô luôn nhắc đến bố Tư Niên nhưng cháu biết bố Tư Niên không phải là bố đẻ của cháu, sẽ có một ngày nào đó cháu tìm được người bố thật sự của cháu.”

Hàn Thuật nghe cô bé nói như đọc khẩu lệnh xong bèn hỏi: “Cháu có bao giờ nghĩ xem bố cháu là người như thế nào không?”

Phi Minh ngượng ngùng lắc đầu. Hàn Thuật cố kìm nén mong muốn được đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt cô bé và nói với nó rằng: “Bố chính là bố của con đây!” Anh là một người lớn, là người có khả năng khống chế tình cảm bằng lý trí, làm gì cũng không thể kích động như thế được, cũng không thể không nghĩ đến hậu quả, tuy rằng anh vừa điều tra ra được một chuyện rất kì lạ.

Qua người quen, Hàn Thuật tìm hiểu được về Tạ Cát Niên ở nhà tù mà cô đã chịu án trước kia. Mấy tháng đầu sau khi vào tù, cô bị một trận ốm dài hành hạ, nhưng hồ sơ trong tù lại viết rất mơ hồ về bệnh tình của cô, tuy chỉ với vài tháng đó không đủ để cô sinh ra một đứa bé, nhưng bên trong ắt phải ẩn chứa nội tình gì đó – nhà tù vốn là một xã hội phức tạp thu nhỏ, chuyện gì cũng có thể xảy ra ở đây. Bệnh nặng vài tháng cũng có thể viết là không rõ nguyên nhân gây bệnh, vậy thì giả dụ việc cô ta mang thai rồi trốn tránh khỏi việc kiểm tra sức khỏe trước khi vào tù và cuối cùng sinh ra một đứa con thì cũng không phải là điều gì hoang đường cho lắm. Có lẽ việc xảy ra vào năm đó căn bản không phải là việc anh có thể lường trước được, nếu thật như vậy, anh thực sự không biết bản thân mình phải làm gì mới có thể bù đắp được cảm giác nuối tiếc và tội lỗi trong lòng.

Anh không muốn cô bé nhận thấy tâm trạng u ám của mình, gắng lấy lại tinh thần, rồi nhanh chóng đổi đề tài bằng giọng nhỏ nhẹ:

“Lúc nãy chú thấy cháu đánh cầu lông, đánh đáng cầu của cháu giống y như chú hồi xưa.”

“Chú cũng thích đánh cầu lông ạ?” Việc cùng chung sở thích đã thu hẹp lại khoảng cách giữa Phi Minh và Hàn Thuật.

“Chú chơi cũng không tệ, có lẽ hôm nào đó chú cháu mình ‘giao lưu’ một chút nhỉ!”

Được ạ, à không được.” Khuôn mặt Phi Minh chợt chùng xuống, “Vật của cháu đều hỏng cả rồi, không biết cô Cát Niên có mua cho cháu cái mới hay không nữa, hai tiết cuối của chiều thứ sáu tuần sau là giờ học năng khiếu, cháu ở trong đội cầu lông, bây giờ cháu đang không biết làm thế nào đây.”

“Sẽ ổn cả thôi.” Hàn Thuật an ủi cô bé, “Chú đoán là cháu đang học lớp 4A1 trường tiểu học Kiến Tú Lộ phải không?”

“Sai rồi ạ, cháu học lớp 4A2 trường Đài Viên Lộ cơ.” Phi Minh cười, vui vẻ sửa lại lỗi sai quá rõ ràng của Hàn Thuật.

“Ồ... lớp 4A2 trường Tiểu học Đài Viên Lộ.” Hàn Thuật như chợt vỡ lẽ lặp lại một lần nữa.

“Một ngôi trường rất tồi tàn đúng không?” Cô bé chợt ừ ừ vì ngôi trường của mình, căn cứ theo nơi cư trú, cô bé bị phân vào trường Đài Viên Lộ, ngôi trường với các thiết bị giảng dạy sơ sài, học sinh đa phần đều là con em công nhân và người làm thuê ở vùng giáp ranh giữa thành phố và nông thôn. “Chú học cấp Ba tại trường trung học số 7, trường Trung học số 7 là trường cấp 3 tốt nhất thành phố, cháu đoán trường tiểu học của chú cũng là trường điểm nhỉ?”

“Ừ, trường tiểu học của chú là trường tiểu học trực thuộc trường trung học số 7.”

“Cháu biết ngay mà.”

Hàn Thuật cười: “Cháu chắc chắn không biết quãng thời gian học tiểu học của chú nhặt nhẻo thế nào đâu, chú lên lớp sáu, một nửa các bạn trong lớp chú đeo kính cận, thật là vô vị. Lúc đó chú rất hy vọng giờ học ngoại khóa có thể được chơi cầu lông giống như cháu, còn nữa, trường tiểu học Đài Viên Lộ là trường nội trú đúng không? Ồ, thật là thú vị đấy, hồi xưa chú luôn mong muốn được sống cuộc sống tập thể ở trong trường, chú thật sự ngưỡng mộ cháu đó.”

“Thật không ạ?” Về ừ ừ của cô bé đến nhanh mà đi cũng nhanh. “Chú sẽ đánh cầu lông với cháu thật chứ?”

“Tất nhiên rồi, chú sẽ dạy cho cháu tuyệt chiêu lợi hại nhất của chú vì cháu là ... Bây giờ cháu đã chơi rất tốt rồi, cháu còn có năng khiếu nhiều hơn chú hồi đó. Nhưng mà trước đây cô cháu không bao giờ chịu thừa nhận trình độ đánh cầu lông của chú cao hơn cô ấy, thế cho nên, việc chú dạy cháu đánh cầu lông, bao gồm cả cuộc nói chuyện ngày hôm nay nữa có thể coi là bí mật giữa hai chú cháu mình được không... Không phải cháu vẫn còn bé đến nỗi không giữ nổi bí mật gì đấy chứ?”

“Sao lại thế được ạ, đây là bí mật của chú cháu mình chứ!”

Tối hôm đó, Phi Minh mơ thấy, cô bé giống như người trong bức ảnh của cô Cát Niên, khua múa chiếc vợt của mình đứng trên bục nhận giải, ở dưới khán đài là tiếng hoan hô vang dội, bố mẹ đẻ của cô bé tự hào đứng ngay ở hàng đầu tiên cổ vũ cho cô, trên khuôn mặt họ rạng rỡ nụ cười sung sướng và tự hào. Vậy mà khi tỉnh giấc lại, nó không làm sao nhớ lại được khuôn mặt của bố mẹ đã xuất hiện trong giấc mơ, chỉ nhớ họ rất trẻ và đẹp, trang phục tinh tế chỉnh tề hơn bất kỳ bố mẹ của bạn học nào, đúng rồi, trước ngực bố còn đeo một tấm huy hiệu sáng lóa nữa.

Nếu như chú ấy đúng là bố của nó thì tốt biết bao. Thế nhưng cho dù không phải là bố mình, nó cũng rất thích chú ấy, có lẽ bố Tư Niên rất yêu nó, nhưng bố Tư Niên lúc nào cũng có rất nhiều rất nhiều công việc bận rộn. Có lẽ cô Cát Niên cũng thương yêu nó, nhưng cô cũng chưa bao giờ chăm chú đến Phi Minh. Chỉ có chú Hàn Thuật này, tình yêu thương hiện lên trong mắt chú ấy rất mãnh liệt và thẳng thắn, cho dù chỉ là một đứa trẻ con cũng rất dễ dàng cảm nhận được điều đó.

Sau khi quay trở về trường tiểu học nội trú, nghĩ đến bí mật giữa mình và chú Hàn Thuật, mấy ngày liền tâm trạng của Phi Minh đều rất vui. Mặc cho bọn Lý Tiểu Manh luôn thì thầm thậm chí còn cố ý cười lớn sau lưng cô bé, nhưng Phi Minh vẫn cắn chặt môi, giống như cô Cát Niên nói, coi như chúng nó không hề tồn tại, cuối cùng mọi chuyện rồi sẽ qua. Thế nhưng, ngày thứ Sáu đen tối đã đến, trước kia, giờ học năng khiếu là lúc Phi Minh cảm thấy vui nhất trong tuần, chỉ có ở trên sân cầu lông, nó mới là tâm điểm chú ý của mọi người. Nhưng lần này, nó không đủ can đảm để nói với cô Cát Niên rằng mình đã không cần thận làm hỏng cái vợt mất rồi.

Các bạn đều đã ra khỏi lớp, bọn Lý Tiểu Manh cũng cười gọi nó: “Tạ Phi Minh, cậu còn ngồi trong đó làm gì vậy? Không phải là cậu đã nói là trận đấu hôm nay sẽ làm cho Trương Lệ phải tâm phục khẩu phục ư? Bọn tớ thấy Trương Lệ đã đi về phía sân cầu lông rồi. Không lẽ câu nào của cậu cũng là nói dối à?”

Phi Minh không dám to tiếng tranh luận với các bạn, ngày hôm đó quả thực nó đã nói dối, giống như bị các bạn bắt thóp vậy, cãi nhau càng to, càng có nhiều người biết nó là người hay sĩ diện nói khoác.

“Đi thôi, Phi Minh!”, người vừa nói là Lý Đặc, cậu bạn được các cô bé trong lớp hâm mộ nhất.

Mọi người đều nói Trương Lệ rất thích Lý Đặc, nhưng Lý Đặc đối với Trương Lệ tốt, với Phi Minh tốt, và đối với bọn Lý Tiểu Manh cũng tốt.

Lúc này cậu nói chuyện với Phi Minh, hơn nữa lại bằng thái độ rất thiện cảm, một mặt đã giúp giải vây cho Phi Minh, mặt khác lại khiến Phi Minh cảm thấy có chút mong đợi, Lý Đặc cũng đi xem trận đấu ư?

Nó chợt cảm thấy ảm áp hơn, ngại ngần nói: “Vợt... vợt của tớ bị hỏng rồi.”

“Để tớ xem nào.”

Lý Đặc cầm lấy chiếc vợt vốn được giấu trong ngăn bàn từ tay Phi Minh: “Ồ, sao lại thành ra thế này?”

Bọn Lý Tiểu Manh cười âm ỉ: “Tạ Phi Minh, vọt của cậu sao lại bị vẹo cổ thế kia?”

“Tớ vô ý đánh vào cái cột sắt.” Phi Minh lí nhí nói.

“Hay là, tớ cho cậu mượn!” Đôi mắt của cậu bạn sáng như sao, trong veo như giọt sương buổi sáng.

Phi Minh cười tươi. Cô bé còn nhỏ, không biết rằng một chút thiện ý quan tâm của cậu bạn được mọi người trong lớp thích đó đã kéo theo sự ghen tị đáng sợ của các bạn gái khác đối với nó. Chỉ nghe thấy Lý Tiểu Manh lớn tiếng nói: “Lý Đặc, cậu muốn đem vọt của cậu ột kẻ nói dối trắng trợn mượn à?”

Lý Đặc ngậy người ra.

Phi Minh đỏ mặt phản bác lại: “Cậu nói láo, nói láo!”

“Tớ và Lưu Sảnh đều tận tai nghe thấy, cậu còn không chịu thừa nhận ư?” Lý Tiểu Manh lại một lần nữa phát huy cái tinh thần chính nghĩa vượt quá mức bình thường, lớn tiếng nói: “Tạ Phi Minh là đồ nói dối! Rõ ràng nó là con nuôi lại con nói bố mình là họa sĩ, nực cười hơn nữa là nó lại lấy ra một bức ảnh và nói người trong ảnh là bố mình, bị bọn tớ vạch mặt ra lại còn không thừa nhận!”

“Bố tớ đúng là một họa sĩ, người bố thực sự của tớ là một người tốt, rất tốt, bố tớ rất trẻ, rất đẹp trai và rất yêu tớ... nếu không tin.. nếu không tin thì các cậu đi mà hỏi cô tớ!” Phi Minh cố hết sức biện minh ình, nhưng những dòng nước mắt tuôn trào lại càng khiến cô bé nói năng lung tung hết cả lên.

“Cậu lại còn nói đến cô cậu nữa à?” Lưu Sảnh đứng bên cạnh Lý Tiểu Manh nói bằng giọng nhỏ nhưng mọi người đều có thể nghe rõ: “Tạ Phi Minh nói cô bạn ấy là người quản lý một cửa hàng, quản lý rất nhiều người, nhưng tớ nghe họ hàng sống gần nhà bạn ấy nói, cô bạn ấy chỉ là người bán rèm cửa, trước đây lại còn đã từng đi tù nữa.”

Tiếng rì rầm, kinh ngạc vang khắp nơi, ngay cả Lý Đặc cũng phải tròn mắt, trong con mắt của một đứa trẻ mười tuổi, những người đã từng đi tù đều là những nhân vật vô cùng kinh khủng.

“Suyt, Lưu Sảnh, cậu đừng có nói ra, cô của cậu ấy đáng sợ vậy cậu không sợ sao? Còn nữa, không chừng gen hư hỏng cũng có thể di truyền đấy, bị người ở trong tù nuôi lớn thì cũng sẽ ăn cơm tù thôi!”

Lý Tiểu Manh còn chưa nói hết, Phi Minh đã hét lên một tiếng rồi lao về phía Tiểu Manh, không ngờ cô lao nhanh quá lại bị vấp vào ghế của mình, may mà hai tay chống được xuống đất nên cũng không ngã đau lắm. Mặc dù vậy, bọn Lý Tiểu Manh vẫn bị ánh mắt đầy căm hận của Phi Minh làm cho khiếp sợ mà phải lùi về sau mấy bước. Phi Minh ngã nhào trên mặt đất, cô bé không dám nhìn mặt Lý Đặc nữa, cú ngã khiến chân cô bé đau điếng, nhưng trái tim non nớt của Phi Minh còn đau hơn. Cô bé khóc nức nở.

“Tạ Phi Minh, nhà em... các em đang làm trò gì vậy?” Tiếng của cô giáo chủ nhiệm từ ngoài cửa lớp vọng vào, cả lớp kể cả Lý Tiểu Manh miệng đều câm như hến, tất cả cũng không ngờ rằng cô giáo lại đến nhanh như vậy, chỉ có Phi Minh đáng thương vẫn cúi đầu khóc, lúc này cô bé chẳng còn để ý gì đến mọi việc xung quanh nữa.

“Phi Minh, Phi Minh... đừng khóc nữa, nghe lời nào, nhìn chú này, đừng khóc nữa.”

Phi Minh ngược nhìn qua hàng nước mắt nhạt nhòa, nó thấy dáng vẻ lo lắng của chú Hàn Thuật, nó không cần biết tại sao chú Hàn Thuật lại xuất hiện tại đây, thậm chí cũng không cần biết liệu đó có phải là ảo giác hay không, cho dù đó có là ảo giác đi chăng nữa thì cũng là thứ duy nhất nó có thể dựa dẫm lúc này. Nó đứng dậy, trong phút chốc nó lao vào lòng chú Hàn Thuật rồi gào lên khóc, dường như tất cả niềm vui trên thế giới này đều đã bị lấy đi hết rồi.

Hàn Thuật vì chưa kịp chuẩn bị đã bị trọng lượng của một đứa bé lao đến làm cho lảo đảo. Anh chưa từng ôm trọn trong lòng mình một thân hình nhỏ bé như vậy, anh lúng túng dang tay ra, ôm chặt lấy người cô bé đang run rẩy vì khóc quá nhiều, có chuyện gì làm cô bé đau đớn đến vậy, chẳng lẽ là trời sập xuống rồi hay sao? Lúc này, Hàn Thuật bỗng nhiên cảm thấy, cho dù là trời sập xuống đi chăng nữa thì anh cũng sẵn lòng cúi người xuống che chắn cho cô bé đó, vì cô bé – và còn vì một cô bé khác trong quá khứ.

“Không sao rồi, đừng khóc nữa, nói cho chú biết có chuyện gì vậy?” Hàn Thuật kéo Phi Minh ra, hai tay đỡ lấy khuôn mặt giàn giụa nước mắt của cô bé.

“Các bạn... bảo rằng cháu nói dối, nói cháu không có bố mẹ, còn nói cô cháu là người xấu.” Phi Minh nghẹn ngào nói không lên lời.

“Là ai nói lung tung thế?” Cô chủ nhiệm sẽ luôn đứng về phía những bạn khóc lóc, hơn nữa người thân của Phi Minh lại đang ở đây, nên cô nghiêm khắc nhìn quanh một lượt, bọn trẻ đều cúi hết mặt xuống.

“Là Lý...” Phi Minh giận dữ định tố giác nhưng Hàn Thuật nhè nhẹ vỗ vai, ngắt lời cô bé, cười và nói với cô chủ nhiệm: “Cô giáo Vương, bọn trẻ chỉ đùa nhau chút thôi, Phi Minh nhà tôi lại tưởng đó là thật, cũng nào có chuyện gì ghê gớm đâu. Phải không hả Phi Minh?”

Phi Minh chỉ gục đầu vào lòng Hàn Thuật mà khóc, mọi việc xung quanh cô bé đều không để ý gì.

Tạ Phi Minh học ở lớp này đến năm lớp bốn, mặc dù rất nhiều người nghe cô bé nói cô bé có một người bố làm họa sĩ, nhưng ngoài cô của Phi Minh ra, cô chủ nhiệm Vương từ trước đến giờ chưa từng gặp một người họ hàng nào thân thích của Phi Minh cả. Cô giáo cũng là con người, cũng không tránh khỏi nhìn mặt mà bắt hình dong. Lúc này cô nhìn người đàn ông trẻ tuổi đến tìm Tạ Phi Minh này trông cũng phong độ, nói năng điềm tĩnh nên quên cả việc hỏi xem anh rốt cuộc là họ hàng thế nào của Phi Minh.

“Tạ Phi Minh, đây là chú hay cậu con?” Cô giáo hỏi cô bé một cách tế nhị.

Phi Minh lúc này đang gục đầu vào lòng Hàn Thuật, cô bé ngẩng đầu lên nhìn, cô bé chỉ thút thít chứ không nói được câu gì.

Hàn Thuật đang ngồi xổm dưới đất ngẩng đầu lên, hướng về phía cô giáo nở một nụ cười, sau đó anh nói ra lời nói dối lớn nhất trong cuộc đời mình: “Con bé Phi Minh này đã nói dối các bạn một chút, tôi không phải họa sĩ.”

Vì hôm nay ở cửa hàng rèm cửa có chương trình khuyến mại nên Cát Niên phải làm việc rất muộn, cô đã gọi điện cho Phi Minh và bảo cô bé cứ cuối tuần lại từ trường nội trú về nhà tự ăn tạm cái gì đó. Cô bé cũng đã quen với việc không có sự chăm sóc của cô những lúc cô bận rộn, một hai năm nay đã trưởng thành hơn nhiều, cũng không còn ỷ lại vào người lớn như trước nữa.

Vất vả lắm công việc kiểm kê mới kết thúc, Cát Niên về đến nhà đã gần mười hai giờ đêm, lúc này chương trình thiếu nhi đã hết, thông thường Phi Minh vốn thích xem tivi giờ đã chìm vào giấc mơ. Cát Niên sợ mình sẽ làm Phi Minh tỉnh giấc, nên lúc đi qua phòng cô bé, cô cố gắng đi thật nhẹ, nhưng cô kinh ngạc khi phát hiện vẫn còn ánh đèn hắt ra từ khe cửa phòng Phi Minh, con bé này sao muộn thế này mà vẫn còn bật đèn nhỉ?

Phi Minh làm sao có thể ngủ được, cô bé không nỡ đi ngủ.

Từ giây phút chú Hàn Thuật bỗng nhiên xuất hiện ở cửa lớp, cô bé giống như chú vịt con xấu xí bị rơi vào vũng bùn lầy, đột nhiên được một cơn gió thổi bay lên trên tầng mây cao vút rồi bay bổng trên không trung, từ trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người mới phát hiện ra toàn thân dính đầy bùn đất của mình đã biến thành một bộ lông trắng muốt của thiên nga.

Sau khi Hàn Thuật nói ra câu đó trước mặt mọi người, Phi Minh cũng giống như bọn Lý Tiểu Manh ngay lúc đó đều không kịp có phản ứng gì, chỉ có cô giáo Vương là tỏ vẻ ngạc nhiên:

“Ý anh nói, anh là bố của Tạ Phi Minh? Làm sao anh lại có đứa con lớn như thế được?”

Vừa dứt lời, gần như tất cả các cô cậu học sinh có mặt ở đó đều mắt chữ A mồm chữ O, Phi Minh cũng ngẩn người, nhìn chằm chằm vào chú Hàn Thuật mà không hề chớp mắt.

Hàn Thuật cười, xoa xoa bím tóc đuôi ngựa dài của Phi Minh: “Chẳng phải con nói vệt cầu lông bị hỏng rồi sao, thiếu chút nữa thì không đến kịp để đưa con. Đi thôi, không lại lỡ mất cuộc thi của con.”

Hàn Thuật cũng chẳng đợi Phi Minh lấy lại tinh thần, đứng dậy nhìn đồng hồ, cười và nói với cô giáo: “Tôi còn chút việc nên phải đi trước, đứa bé này xin nhờ cậy cô giáo vậy.” Nói xong anh lại cúi người xuống, đặt chiếc vệt cầu lông vào tay Phi Minh, anh làm một động tác chiến thắng, véo véo má cô bé, rồi rời khỏi lớp học.

Phi Minh lúc đó cảm thấy mình như đang ở trong một giấc mơ cổ tích, Hàn Thuật vừa đi khỏi, các bạn đã tò mò kéo đến thăm dò.

“Phi Minh, chú ấy thực sự là bố của cậu à?”

“Không thể nào chứ, sao bố của cậu lại có thể trẻ như thế được!”

“Đúng là Phi Minh không nói sai, bố của bạn ấy thật sự rất đẹp trai đấy!”

“Sao trước đây không nghe thấy cậu nói đến bao giờ nhỉ, chú ấy là bố dượng của cậu à?”

Những âm thanh ríu rít đó cứ luẩn quẩn bên tai Phi Minh, nhưng chẳng có gì lọt được vào đầu cô bé cả, lúc này cô bé còn đang bay bổng trên không trung, chỉ có chiếc vợt cầu lông mới đang cầm trên tay là thực. Cô bé nhẹ nhàng kéo phéc mơ tuya trên chiếc túi đựng vợt, lấy ra món quà bất ngờ nhất trong suốt mười năm qua, chỉ nghe thấy Lý Đặc ồ lên một tiếng: “Kiểu mới của hãng Yonex!”, sau đó Lý Tiểu Manh, Lưu Sảnh đều xúm vào.

“Cho tớ xem nào!”

“Tớ cũng xem với nào...”

Các bạn thi nhau sờ chiếc vợt mới của Phi Minh, chẳng còn ai nhớ được rằng chủ nhân của chiếc vợt này mới mười lăm phút trước còn là kẻ nói dối bị mọi người coi khinh, chẳng còn ai cười chế nhạo cô bé là đứa con hoang tội nghiệp, cũng chẳng còn ai nghi ngờ về người bố đẹp trai mà cô bé tự tưởng tượng ra ình trong những giấc mơ. Lần đầu tiên trong cuộc đời nó trở thành người được ngưỡng mộ trong mắt mọi người.

Sau khi sự tò mò của mọi người đã được thỏa mãn rồi, Phi Minh mới từ từ đưa tay ra, nhẹ nhàng chạm vào mặt lưới chiếc vợt, một lần, rồi lại một lần nữa, sau cùng mới yên tâm nắm chặt nó trong tay, đây đúng là thứ thuộc về nó! Cô bé đã có một chiếc vợt mới hoàn hảo quá sức tưởng tượng, lại còn có một người bố mới càng hoàn hảo quá sức tưởng tượng, và có lẽ sẽ còn có cả cuộc đời mới hoàn hảo nữa. Cô bé muốn hét lên thật to, muốn cười thật lớn, muốn chạy nhảy, nhưng nó chỉ biết đứng đó và khóc, những giọt nước mắt vẫn còn chưa kịp lăn xuống đã bị niềm vui sướng làm cho tan biến đi mất rồi.

Cát Niên đẩy cửa bước vào, đập vào mắt cô là cảnh Phi Minh nằm trên giường, ôm trong lòng một chiếc vợt cầu lông, mặt mở to có vẻ như không hề muốn ngủ, nhưng lại giống như đang ngây ra, khi Phi Minh phát hiện ra sự xuất hiện của cô Cát Niên, cô bé vội vàng lo lắng bật dậy, luống cuống giấu chiếc vợt vào trong chăn.

“Cô, cô về rồi ạ.”

“Ừ” Cát Niên nhẹ nhàng lật chăn của Phi Minh lên, lấy ra chiếc vợt trước vẻ mặt muốn nói lại thôi của cô bé. Cô là người hiểu về vợt cầu lông, cho nên chỉ cần nâng chiếc vợt trong tay là cô biết ngay đây là đồ tốt, hoặc có thể nói đó là một thứ đồ xa xỉ, vợt được làm bằng chất liệu sợi carbon siêu cứng, cán vợt trống rung, trọng lượng 5u (đơn vị đo trọng lượng vợt cầu lông, tương đương 80 – 84 gram), tay cầm 5G (đơn vị chu vi tay cầm, tương đương 83 cm), cán vợt mềm, màu vàng sáng, có vẻ như giá của nó không thể dưới một nghìn nhân dân tệ được, nhưng đây lại có vẻ là kiểu được thiết kế dành riêng cho các bé gái.

Từ lúc cô Cát Niên cầm chiếc vợt trên tay, Phi Minh không phút nào rời mắt khỏi tay cô, như thể chỉ muốn giật lại nhưng không đủ dũng khí, chỉ đành xót xa nhìn theo vậy. Sao mình lại để cho cô ấy nhìn thấy cơ chứ, thế này thì chết rồi.

“Cái này quả không tồi.” Cát Niên ngồi xuống bên giường của Phi Minh, thấy Phi Minh lén lút giơ tay ra định lấy lại thứ đồ mà cô bé ôm ấp khi ngủ lúc này, Cát Niên nhẹ nhàng đẩy chiếc vợt ra chỗ khác, vừa đúng vào chỗ Phi Minh với không tới, “Có thể nói cho cô biết chiếc vợt này ở đâu ra không?”

Giọng của cô không khỏi lo lắng, đây tuyệt nhiên không phải thứ đồ mà một đứa trẻ, hay thậm chí là một gia đình như họ có thể mua được, cho dù vì bất kỳ lý do gì mà nó được Phi Minh yêu quý nâng niu như báu vật đi chăng nữa, thì vẫn là một việc không bình thường. Phi Minh là đứa trẻ nhạy cảm, sĩ diện, thích tưởng tượng viễn vông, tất nhiên đó là bản tính trời sinh của đứa trẻ, nhưng Cát Niên lo sợ rằng cô bé đã làm việc gì đó sai trái. Cô tự biết mình không phải một phụ huynh tốt, nhưng mấy năm nay, cô thực sự đã cố gắng hết sức rồi.

“Không phải cháu lấy trộm đâu ạ! Là người khác tặng cho cháu đấy!” Phi Minh trả lời lạnh lùng.

“Nhưng cô vẫn tò mò, ai đã tặng cho cháu một món quà đắt tiền như thế này?”

Lúc này Phi Minh như biến thành một con trai khép kín miệng, thà chết cũng phải bọc lấy viên ngọc trai mang trong mình bí mật, cô bé không thể nói được và cũng không muốn nói, đây là bí mật giữa cô bé và chú Hàn Thuật.

Cát Niên không đợi cô bé trả lời, cô ngồi thần thờ trong giây lát, thật ra đáp án cũng không phải khó đoán gì cho lắm, còn có thể là ai vào đây nữa, đã mười một năm rồi, ngoài người anh họ thỉnh thoảng gửi cho bọn họ chút quà ra, cô và Phi Minh không hề nhận được bất cứ món quà nào khác.

“Có phải cái chú mà hôm đó cháu nhìn thấy không?”

Sự im lặng thật ra đã chứng minh tất cả là sự thật.

“Phi Minh, cô nhớ rằng đã nói với cháu, trẻ con không được vô duyên vô cớ nhận quà của người lạ...”

“Chú ấy không phải người lạ, chú ấy là chú Hàn Thuật!”

“Chú ấy tặng cho cháu một cây vợt cầu lông thì không còn là người lạ nữa hay sao? Đến chú ấy từ đâu đến và vì sao đến đây cháu cũng không biết, vậy mà cô vẫn cứ nghĩ cháu là một đứa trẻ thông minh đấy.”

“Cháu thích chú ấy!” Phi Minh tuyên bố một cách trịnh trọng như thể lý do đó cao hơn mọi quy tắc và luật lệ, “Cháu thích chú ấy, chú ấy có tặng cháu vợt cầu lông hay không cháu đều vẫn thích, ai tốt với cháu, cháu biết.”

Cát Niên cười đau khổ, cô ngồi nghe Phi Minh kể lại rất sinh động về buổi gặp gỡ kỳ lạ vào buổi chiều, kể về sự ngạc nhiên và mừng rỡ của cô bé, kể về sự ngưỡng mộ của các bạn, càng kể càng hơn hởi, có vẻ như là cô bé đã quên mất rằng cô Cát Niên có thể sẽ trách mắng mình.

Cát Niên đã hiểu ra rồi. Con người của Hàn Thuật, chỉ cần anh ta muốn, anh ta luôn biết cách làm thế nào để lấy lòng cô bé con. Liệu có mấy người có thể từ chối anh ta chứ? Huống hồ là một đứa trẻ như Phi Minh. Anh ta chỉ cần dùng một kế sách nhỏ nhỏ là đã dễ dàng trở thành một thiên sứ trong lòng đứa bé gái mười tuổi này.

Đúng thế đấy, ai mà chả sĩ diện hão, cũng giống như Quách Tương, sinh nhật đúng vào đêm đại hội võ lâm, cha mẹ không có tâm trạng đâu mà chú ý đến cô, chị gái Quách Phù cười nhạo cô, cuối cùng Dương Quá dẫn đầu các vị anh hào khắp mọi nơi kịp thời xuất hiện, vắt hết tâm trí nghĩ ra các chiêu kỳ lạ thấp sáng cả bầu trời rực rỡ cho Quách Tương, Tiểu Đông Tà một đời thông minh từ đó tự dẹt ình một giấc mơ đẹp đẽ mà đau khổ; cũng giống như Harry Potter mồ côi bố mẹ, vốn đã quen với sự cô đơn, bỗng nhiên mở ra chiếc chổi đũa Tia chớp do cha đỡ đầu Sirius Black nhờ một người vô danh mang đến trong ánh mắt ngưỡng mộ của các bạn, cậu bé cô đơn ấy tưởng rằng từ giờ phút đó cậu đã tìm được nhà của mình. Ai chẳng có một giấc mơ như vậy, ai mà chẳng muốn nhân vật chính trong các tình tiết đó chính là mình, Cát Niên lúc nhỏ chẳng phải cũng như vậy đó sao. Tuy rằng những điều mà cô và Phi Minh mơ thấy là những điều hoàn toàn khác nhau.

Cát Niên đã từ bỏ ý định la mắng Phi Minh như vậy đấy, đứa trẻ đáng thương đó, nó có quyền được mơ một giấc mơ, nhưng Cát Niên lại sợ giấc mơ đó của Phi Minh ngày càng xa rời thực tế, lúc tỉnh dậy sẽ rất đau khổ. Vì vậy cô thở dài một tiếng: “Chú ấy không nên nói dối trước mặt trẻ con như vậy!”

Phi Minh tội nghiệp nắm lấy tay áo Cát Niên: “Cô ơi, cháu mong đây là sự thật, cháu nghĩ chú ấy chính là bố cháu!”

12. Quyển 1 - Chương 12

Chương 12

Hãy nói đi, nói rằng anh có lỗi với em

Nếu trong lòng anh cảm thấy hổ thẹn, thì hãy nói ra đi. Hàn Thuật, anh nói đi, hãy nói lời xin lỗi tôi... Tại sao anh không nói? Nói rằng anh đã sai rồi, nói rằng anh sám hối với tôi, nói rằng anh có lỗi với tôi!

Chương trình khuyến mãi của cửa hàng vải vẫn đang tiếp tục, phía ngoài cửa hay tất cả những nơi dễ nhìn thấy bên trong cửa hàng đều dán đầy biển quảng cáo giảm giá 60%. Tuy cửa hàng nằm ở vị trí khá hẻo lánh, nhưng vì là cuối tuần nên vẫn thu hút được không ít khách hàng. Tạ Cát Niên là người quản lý ca ngày, suốt cả buổi sáng, cô bận rộn đến mức không có nổi thời gian uống nước.

Lúc Hàn Thuật đẩy cửa bước vào cũng là lúc cửa hàng đông khách nhất, Hàn Thuật vốn đang có đôi chút tâm trạng, bao nhiêu áp phích quảng cáo to đùng anh cũng chẳng nhìn thấy, đột nhiên bị giật mình vì sự đông đúc trong cửa hàng, suýt nữa còn tưởng mình đến nhầm chỗ, phải quay ra cửa xác nhận lại một lần nữa, mới biết mình không nhầm.

Cửa hàng này anh đã đến ba lần rồi, ngoài lần đầu tiên đi cùng Chu Tiểu Bắc gặp được Tạ Cát Niên, hai lần sau đều chẳng gặp may, Tạ Cát Niên nếu không phải vừa mới giao ban đi về thì là nghỉ làm, người không gặp được, anh lại thấy xấu hổ nếu chọn lên chọn xuống một hồi mà chẳng mua gì, vì vậy trong nhà anh cứ chất thêm không ít đồ mới.

Tối qua, Hàn Thuật ngồi trước cửa sổ đốt hai điếu thuốc – anh học hút thuốc hồi cấp Ba, khi đó, sau những lúc học tập vất vả, anh thường trốn trong nhà vệ sinh của trường hay trong nhà, đốt hết kiếu này trước kiếu khác đứng trước gương phì phèo khói thuốc, cũng chính vì vậy mà không ít lần anh bị bố mắng cho thậm tệ. Sau khi lên đại học, cuối cùng cũng đến lúc có thể tự do làm những việc mình thích, nhưng chẳng hiểu tại sao, anh lại chẳng thèm thuốc nữa. Bây giờ anh dứt một bao thuốc trong người, thì thường là đến cả tháng cũng không hút hết, trừ khi gặp lúc anh có tâm trạng hoặc những khi phải làm thêm vào ban đêm mới hút một điếu, nhiều khi lại dùng để “mời” các nghi phạm mà anh điều tra. Anh cũng không hiểu sao đêm qua bỗng nhiên anh lại muốn hút hai điếu thuốc, rốt cuộc là do anh quá hưng phấn hay do anh quá buồn chán? Thế nhưng buổi sáng lúc thức dậy, anh ngạc nhiên phát hiện ra tấm rèm cửa mới vừa được thay đã bị tàn thuốc lá đốt cháy thủng một lỗ to bằng ngón tay, vì vậy, mới sáng ra đã buộc phải đến đây.

Tạ Cát Niên trông có vẻ thực sự rất bận rộn, đầu tiên cô tươi cười giúp một vị khách trung niên béo phì đầu hói chọn lựa một chiếc ga trải giường có màu sắc thật kinh khủng. Người đàn ông to béo ôm tấm ga trải giường vừa mua được trong tay nhìn Tạ Cát Niên với vẻ rất thỏa mãn. Hàn Thuật dám cả rằng cái vẻ thỏa mãn đó chủ yếu là xuất phát từ trí tưởng tượng về người nằm trên chiếc ga đó, điều này thật khiến anh cảm thấy buồn nôn. Tiễn xong vị khách mập đó, Tạ Cát Niên lại bị một đôi vợ chồng gọi tới, đôi vợ chồng đó có vẻ cái gì cũng muốn mua nhưng dường như lại chẳng có thứ gì vừa ý họ cả. Hàn Thuật đi qua đi lại trong cửa hàng đến nửa tiếng, thế mà vị phu nhân kia vẫn chưa tìm được một tấm rèm cửa vừa ý, điệu bộ chọn lựa và thái độ soi mói bối mót rất dễ làm cho người khác tưởng rằng trước mặt bà ta không phải là vải vóc, mà là rác rưởi. Nếu đã như vậy, Hàn Thuật thật không hiểu nổi vì sao bà ta vẫn còn lãng phí thời gian ở đây làm gì.

Hàn Thuật làm như đang chọn rèm cửa, từ từ tiến gần lại đôi vợ chồng nọ, người đàn bà đó quả nhiên vẫn đang chê bai, sặc sỡ thì chê lằng lờ, trang nhã thì chê tang tóc, họa tiết hoạt hình thì chê trẻ con quá, chất liệu ren thối bảo nhìn rồi mắt, chỉ nghe những lời thao thao bất tuyệt của bà ta cũng đủ để Hàn Thuật thấy không thể chịu nổi, kỳ lạ ở chỗ, trông cô không có chút gì là khó chịu cả.

“Cái này thì sao hả bà xã?”

“Ôi trời, trong suốt thế này, người ở nhà đối diện có mà nhìn thấy hết, làm gì còn chút gì riêng tư nữa.”

Hàn Thuật nghe thấy câu này, bỗng nhiên anh nghĩ ra câu chuyện cười ác ý, người ở nhà đối diện nếu có vô ý thấy bộ dạng khỏa thân của phu nhân này thật, tin chắc rằng sẽ phải tự giác kéo kín rèm cửa nhà mình

lại, và từ đó không bao giờ muốn kéo rèm ra thêm một lần nào nữa. Nghĩ đến đây anh tự bật cười vui một mình. Tiếng cười nho nhỏ đó đã khiến cho đôi vợ chồng nhà họ và Tạ Cát Niên phải quay lại nhìn anh.

Hàn Thuật đưa tay lên che miệng, giả vờ ho một tiếng để che đi nụ cười, sau đó, anh nhìn miếng vải mà người phụ nữ đó vừa che ông che eo là trong suốt, nét mặt anh lộ rõ vẻ thích thú tâm đắc, rồi anh tự nói một mình: “Cái này trông cũng được đấy, cô à, cái này bao tiền một mét vậy?”

Tạ Cát Niên có chút bất ngờ, nhưng vẫn tương đối tự nhiên. Cô trả lời: “Giảm giá xong còn 65 tệ/mét, rất ưu đãi rồi đấy thưa anh. Nhưng có lẽ hàng trong kho cũng chỉ đủ một cái cửa sổ thôi.”

“Không sao, một cái cửa sổ là đủ rồi.” Hàn Thuật trông có vẻ thật sự rất thích tấm rèm cửa đó.

“Nhưng phu nhân đây...”

“Rõ ràng là chúng tôi đến trước mà!” Người phụ nữ kia quả nhiên không chịu, vội vàng nắm chặt lấy tấm rèm cửa như thể chỉ cần buông tay ra một chút là nó sẽ bay mất vậy, “Viết hóa đơn cho tôi đi, tôi lấy cái này.”

“Ừm, cái này... không vấn đề gì, để tôi đưa 2 vị ra quầy thanh toán.” Tạ Cát Niên có vẻ hơi bối rối, người phụ nữ cuối cùng cũng giành lại tấm rèm cửa của mình, lúc ra thanh toán còn không quên quay ra lườm Hàn Thuật một cái thị uy.

Hàn Thuật cố nhịn cười, dùng giọng điệu buồn bã nói với Cát Niên: “Cô à, cô phải giới thiệu cho tôi một tấm rèm giống như tấm kia đấy nhé!”

Cát Niên nghe xong, cũng chẳng còn cách nào khác, đúng là người đến gây chuyện, làm thế nào cũng không tránh được. Cô đành phải gọi một cô gái khác dẫn đôi vợ chồng kia đi thanh toán tiền, còn mình thì quay lại đứng cách Hàn Thuật cả mét.

“Không cảm ơn anh đã giúp em đuổi mấy chuyện đó đi à? Có câu thể nào ý nhị, ruộng khô không ai cấy, cấy rồi khỏi người tranh, có lý quá đi mất.” Hàn Thuật muốn làm anh có vẻ thoải mái một chút.

“Khó tính một chút cũng không sao, khách hàng là thượng đế mà.” Tạ Cát Niên trả lời một cách bài bản.

Hàn Thuật có vẻ không thích đối thoại với một người đứng cách xa mình cả mét như vậy, anh liền tiến về phía trước mấy bước, vừa cười vừa nói: “Thế sao em không giới thiệu cho vị thượng đế là anh đây một tấm rèm nhỉ?”

Tạ Cát Niên cũng lùi về phía sau mấy bước, cô đang căng thẳng. Hàn Thuật biết điều đó.

“Tôi tưởng nhà của thượng đế thì không cần rèm cửa.” Tạ Cát Niên lí nhí nói.

“Ồm, anh không cẩn thận để tấm rèm mới trong phòng ngủ bị tàn thuốc đốt cháy một lỗ nhỏ.” Để chứng minh điều mình nói là thật, Hàn Thuật còn dùng ngón tay vẽ vẽ kích thước lỗ thủng, “anh luôn thích những thứ hoàn hảo, vì vậy...”

“Thật ra, nếu như trên tấm rèm cửa nhà anh đúng là có một lỗ thủng nhỏ thì cũng có cái hay, như vậy ánh sáng đèn đường sẽ lọt vào nhà qua lỗ thủng đó, buổi đêm tỉnh dậy đi vệ sinh, anh có thể nhờ vào tia sáng đó, không cần bật đèn cũng tìm được dép.” Tạ Cát Niên gợi ý một cách thận trọng.

Hàn Thuật muốn nói, tuyệt đấy chứ, lại còn rất hóm hỉnh nữa, nhưng anh chợt nhận ra bộ dạng của cô còn thành khẩn hơn anh nhiều, anh gãi gãi cằm, cảm giác năm xưa đã trở về đôi chút. Tạ Cát Niên này ít nhất vẫn còn một số điểm không thay đổi, cô ngày trước như vậy, nếu bạn lần đầu nhìn thấy cô sẽ thấy cô âm thầm lặng lẽ, lần thứ 2 nhìn thấy cô sẽ thấy cô càng lặng lẽ âm thầm, nhưng lần thứ 3 cô ấy sẽ đột ngột thay đổi khiến bạn phải kinh ngạc. Cô ấy không thích tranh luận với người khác, làm việc gì cũng không muốn ra mặt, bạn gây chuyện với cô ấy lần đầu cô ấy sẽ cầu xin bạn, gây chuyện với cô ấy lần thứ 2 cô ấy sẽ trốn tránh bạn, nhưng đến lần thứ 3 cô ấy sẽ cho bạn cái tát đau hơn bất kỳ ai. Hàn Thuật luôn cảm thấy cô ấy trông giống như một chú thỏ vậy, trắng trẻo, nhút nhát, nhưng những lời cô nói ra lại rất ghê gớm, không lẽ đó là sự tinh túy của một con thỏ ma mãnh hay sao?

Lúc này Hàn Thuật không muốn tranh luận với cô về mối quan hệ giữa lỗ thủng trên rèm cửa và việc tìm dép đi vệ sinh lúc nửa đêm, anh ra hiệu đầu hàng, rồi nghiêm mặt nói: “Tạ... Cát Niên, chúng ta không nói

chuyện khác nữa, chúng ta nói chuyện tử tế, nghiêm túc với nhau một lát được không?”

“Nói chuyện ở đây ư?” Cát Niên nhìn quanh một lượt cửa hàng càng lúc càng đông khách, lòng thấy ngại ngại.

“Nếu như vào lúc khác mà em có thể vui lòng cho anh gặp lại thì càng tốt.”

Tạ Cát Niên do dự một lát: “Nói thực lòng, hôm đó anh đến tìm tôi, tôi cũng đã nghĩ rất nhiều...”

“Kết quả thế nào?” Hàn Thuật rất không bằng lòng vì đúng lúc này cô lại dừng lại.

“Kết quả... em không biết phải nói gì. Nếu anh hỏi về chuyện của đứa bé, em có thể bảo đảm với anh rằng Phi Minh không có quan hệ gì với anh cả. Chỉ cần không làm cho con bé bị tổn thương thêm lần nữa, em nguyện dùng bất cứ cách nào để chứng minh điều ấy, thật đấy...” Đang nói chuyện bỗng có một người trông giống quản lý đi tới, Tạ Cát Niên liền chào một tiếng “Giám đốc”, rồi nhanh chóng chuyển chủ đề khiến Hàn Thuật cảm thấy rất bất ngờ, “Đúng vậy đấy, thưa ngài, mức giá này là ưu đãi lắm rồi, cửa hàng của chúng tôi một năm chỉ có một đợt khuyến mại này thôi, chất liệu này rất phù hợp với khí chất của ngài đấy.”

Sau khi vị giám đốc đã đi xa được một đoạn, Hàn Thuật tức giận vứt miếng vải có in hình Disney mà Cát Niên đưa cho anh xuống, còn lâu mới tương xứng với khí chất của tôi, thật chẳng ra đâu vào đâu cả.

“Phi Minh, không phải con anh, anh đừng để cho nó có những ảo tưởng không thực tế nữa được không?” Như thể sợ lời mình nói Hàn Thuật nghe không hiểu, cô hạ thấp giọng nhắc lại một lần nữa câu nói đó.

“Vậy em hãy giải thích cho anh đi, con bé là của ai? Đừng có nói với anh đó là con của anh họ em, anh họ em nhận nuôi con bé sao lại quảng cho em nuôi, em trông giống bảo mẫu tuyệt vời hay sao? Tốt nhất em có thể đưa ra một lý do có thể thuyết phục anh đi!” Hàn Thuật bắt đầu giở giọng ngang bướng, tất cả những khái niệm về luật pháp như “ai đề xướng người ấy tìm chứng cứ”, “ngghi ngờ phạm tội tức là vô tội” mà anh vốn rất tán đồng giờ đã mất hút tận sao Hỏa, còn cái gọi là “chuyện riêng tư của công dân đến thần thánh cũng không được phép xâm phạm” thì lại càng chẳng có nghĩa lý gì.

“Đúng là tôi nhận nuôi Phi Minh từ Viện phúc lợi, nhưng lý lịch của tôi không trong sạch, lại không đủ điều kiện để nhận con nuôi, nên anh họ tôi mới giúp đỡ tôi. Còn tại sao lại nhận nuôi, thì đó là chuyện của tôi.”

Lại thế rồi, tại sao không thể nói được câu nào khác được chứ, cứ mỗi lần thế này, Hàn Thuật lại cảm thấy mình hoàn toàn bất lực. Anh mất hết tự tin, lòng rối như tơ vò. Con bé không phải con anh sao? Suốt mấy ngày nay, không phải anh không nghĩ đến kết cục này, chung quy hiện thực không giống như những bộ phim tình cảm rẻ tiền. Hơn nữa, chỉ mới nửa tháng trước thôi, anh còn nghĩ rằng, giả sử sau này kết hôn rồi, cũng chẳng cần có con, cả đời làm đôi vợ chồng son. Quan trọng hơn nữa là, có “kết quả tình yêu” đối với một cô gái kỳ quặc cũng không phải là điều gì đáng mong đợi cho lắm. Thế nhưng khi nghe thấy câu trả lời này, bỗng nhiên anh cảm thấy bứt rứt khó chịu, đó không phải là thất vọng, cũng chẳng phải là đau khổ, chỉ là khó chịu, dường như cái gì đó đã gãy, nhưng anh lại chẳng thấy đau đớn gì, lòng anh buồn khôn xiết.

Anh bắt đầu ý thức được rằng, cho dù anh đứng trên bất cứ lập trường nào để chỉ trích cô, thì hình như những lập trường đó đều không vững chắc. Từ hồi đó đến bây giờ, mặc dù Tạ Cát Niên luôn khiến anh không thể chịu đựng nổi, nhưng cô trước giờ chẳng làm điều gì sai cả, người sai chính là anh. Sự nhượng bộ của Cát Niên càng làm cho Hàn Thuật hung hăng hơn.

“Thế này nhé... anh biết mấy năm nay cuộc sống của em không được tốt cho lắm...”

“Ừm, thực ra cuộc sống của tôi cũng tạm ổn.”

“Đừng cắt ngang lời anh có được không? Ồ, anh cũng không biết phải nói thế nào nữa, lúc đó anh còn quá trẻ, cũng không biết điều cho lắm, anh... anh biết em coi thường anh... anh không đi tìm em, bởi vì anh sợ gặp em, rất sợ, gặp em rồi anh sẽ lại nghĩ, hóa ra, hóa ra Hàn Thuật lại là một con người như thế này ư... em hiểu ý anh chứ? Giống như là anh thiếu nợ em, nhưng anh lại chẳng biết lấy gì để trả em vậy đó, anh phải trốn tránh em, vì vậy anh thà không biết em ở đâu còn hơn. Anh thật là vô dụng, anh đáng bị em coi thường...” Từ trước tới nay chưa có một buổi biện hộ hay một buổi diễn thuyết nào khiến Hàn Thuật cảm thấy khó khăn đến thế, ngôn ngữ trên thê gian dường như đều biến đi đâu hết, hàng ngàn hàng vạn từ, vậy mà anh không thể tìm ra một từ nào thích hợp.

“Nói như thế này hình như hơi vô liêm sỉ phải không?” Anh tự gỡ rối cho bản thân rồi tiếp tục nói: “Mấy năm nay, anh đã gần như thuyết phục được mình quên đi những chuyện đó, anh không dám nghĩ đến, nếu không thì khi tắt đèn anh không thể nào ngủ được, nếu có buồn ngủ quá thì thể nào cũng mơ lung tung... có vẻ như anh đã thành công rồi thì anh lại gặp em... anh, anh cảm thấy rất khó chịu.” Anh thốt ra những lời đó, những tình cảm không biết diễn đạt bằng lời ấy cuối cùng cũng thốt ra khỏi miệng anh, cho dù nói gì đi nữa, cuối cùng cũng chỉ muốn nói câu ấy thôi, và thế là anh cứ lặp đi lặp lại, “Tạ Cát Niên, anh thực sự cảm thấy rất khó chịu.”

Cát Niên nhìn xung quanh, cảnh một người đàn ông luôn khiến ọi người phải chú ý đứng trước mặt cô đau khổ, rầu rĩ, tuyệt nhiên không phải là điều cô hy vọng xuất hiện vào thời điểm này, và tại nơi này. Mọi người có thể nghĩ những lời nói của anh là không đầu không đuôi, nhưng cuối cùng cô cũng hiểu được những điều mà Hàn Thuật muốn nói: “Anh cảm thấy có lỗi với tôi, hy vọng có thể sám hối đúng không?”

Hàn Thuật đứng ngây ra, anh không lắc đầu cũng chẳng gật đầu.

“Được, nếu trong lòng anh cảm thấy hổ thẹn, thì hãy nói ra đi. Hàn Thuật, anh nói đi, hãy nói lời xin lỗi tôi... Tại sao anh không nói? Nói rằng anh đã sai rồi, nói rằng anh sám hối với tôi, nói rằng anh có lỗi với tôi!”

Hàn Thuật có chút ngơ ngác, nhưng trước khi đầu óc của anh trở lại bình thường, câu nói đó đã buộc ra khỏi miệng, câu nói này đã chất chứa trong lòng anh bao năm rồi.

“Xin lỗi... Cát Niên, xin lỗi em.”

Tạ Cát Niên nhìn anh, cô nói rành rọt từng chữ một: “Được rồi, Hàn Thuật, tôi tha thứ cho anh.”

13. Quyển 1 - Chương 13

Chương 13

Chưa kịp bắt đầu đã kết thúc

... Nhưng mà mọi chuyện không nên như thế này. Tiểu Bắc, anh không ngờ rằng anh vừa mới bắt đầu chuẩn bị, cô ấy đã nhấn nút kết thúc.

Hàn Thuật trở về nhà, đi qua phòng bảo vệ anh nhìn thấy Chu Tiểu Bắc lưng đeo chiếc vợt cầu lông đang nói chuyện với nhân viên bảo vệ, lúc này anh mới nhớ ra mình và Tiểu Bắc hẹn nhau mỗi tuần gặp một lần. Anh chán nản xem lại đồng hồ, may mà cách giờ hẹn vẫn còn 3 phút nữa, Chu Tiểu Bắc đến sớm rồi, nhưng trên tay Hàn Thuật đang cầm tấm rèm cửa mới mua, bỗng dưng anh cảm thấy hơi ngại.

Tiểu Bắc đang nói chuyện rất sôi nổi với chú bảo vệ đã ngoài 50, phải có người khác nhắc thì cô mới để ý tới Hàn Thuật vừa đi qua. Cô túm chiếc vợt cầu lông vừa đi vừa nhảy đến bên Hàn Thuật rồi cầm cổ tay anh giơ lên xem đồng hồ, cô cười nói: “Sặc, những nhân tài như anh đều cần thời gian chuẩn như thế sao?”

Hai người đã hẹn đi đánh cầu lông cùng nhau, sân bóng cũng đã đặt trước rồi. Hàn Thuật là người có sức lực tràn trề và yêu thể thao, nếu như lâu lâu không được hoạt động chân tay thể nào anh cũng thấy bứt rứt không yên. Lần này nhìn thấy Chu Tiểu Bắc trong bộ đồ thể thao từ đầu đến chân, không hiểu sao anh lại thấy có chút mệt mỏi. Nhưng anh không muốn làm Chu Tiểu Bắc mất hứng, dù sao chẳng nữa anh cũng đã hẹn trước với cô rồi, vì vậy anh nói: “Cho anh 5 phút, anh lên tầng thay quần áo, em lên đó ngồi nghỉ một chút hoặc ở đây tiếp tục nói chuyện, chỉ vài phút là anh xong thôi.”

Chu Tiểu Bắc không phản ứng gì, đi theo Hàn Thuật được vài bước thấy xung quanh không có người, cô trêu anh: “Lông mày của anh đã mọc lên tận đỉnh đầu rồi kìa, một tuần không gặp, không lẽ anh đã từ chức bố vinh dự lên chức ông ngoại rồi hay sao?”

Hàn Thuật giả vờ cười thật to: “Buồn cười quá nhỉ!”

“Nói thật nhé, quen nhìn cái vẻ vênh vác thường ngày của anh rồi, trông anh lúc này thành ra lại không quen lắm.”

Hàn Thuật đưa hai tay lên bóp mặt, làm điệu bộ thay đổi vẻ mặt, anh nở nụ cười tiêu chuẩn lộ ra sáu chiếc răng cửa và nói với Tiểu Bắc: “Như thế này cô nương đã hài lòng chưa?”

Nói xong anh tiếp tục băng qua bãi cỏ tiến về phía thang máy, Chu Tiểu Bắc vội vàng đuổi theo: “Thế này mới được chứ. Mà đúng rồi, Hàn Thuật...”

Khi cô đang nói câu này, không hiểu tại sao Hàn Thuật đang tiến về phía trước bỗng nhiên đứng sững lại như thể vừa nghĩ ra cái gì đó, Chu Tiểu Bắc dừng không kịp, thiếu chút nữa là đâm sầm vào lưng Hàn Thuật.

“Em có chuyện này muốn nói với anh.”

“Tiểu Bắc, anh có chuyện này muốn nói với em.”

Hai người gần như cùng lúc nói ra cùng một câu nói, nói xong cả 2 người đều ngẩn người ra.

“Em nói trước đi.” Hàn Thuật từ bỏ ý định nói chuyện hân hoan với Tiểu Bắc mà anh vừa chợt nghĩ ra, anh tôn trọng nguyên tắc “ưu tiên nữ giới”.

Chu Tiểu Bắc chống nạnh cười hì hì: “Những lúc như thế này chúng ta lại tâm đầu ý hợp thế nhỉ. Cho em nói trước thật à? Vậy được rồi!” Cô đứng thẳng người giả bộ nghiêm túc: “Anh Hàn Thuật, hai ngày nữa có thể em sẽ rời thành phố G, có một số việc em phải về Tân Cương để giải quyết.”

Cho dù vào thời điểm này nhưng sự nhạy cảm trọng nghề nghiệp vẫn khiến Hàn Thuật chú ý tới cách dùng từ đặc biệt trong lời nói của Chu Tiểu Bắc, nói về Tân Cương, cô ấy dùng từ “về” chứ không phải là “đi”, cứ như nơi đó là quê hương của cô vậy, nhưng rõ ràng cô là người sinh ra và lớn lên ở đất Thẩm Dương, Tân Cương chẳng qua chỉ là nơi cô từng theo học trong một thời gian ngắn ngủi mà thôi.

Hàn Thuật quyết định không nói ra điều này, anh nhún vai: “Bao giờ thì em đi? Có việc rất quan trọng ư?”

“Chút việc riêng tư ấy mà, nhưng cũng có thể nói là quan trọng đối với em.”

“Thế cũng có vấn đề gì đâu, có cần anh đặt vé cho em không? Khi nào thì đi, để anh đưa em ra sân bay?”

“Đưa tiền gì chứ, em có thiếu chân thiếu tay đâu, sân bay thì ai chẳng biết đi!” Chu Tiểu Bắc sồn sồn nói.

“Đi mấy ngày? Nếu không thì lúc em quay lại anh ra sân bay đón em?”

“Không cần đâu, em cũng chưa chắc là khi nào quay lại, em cũng đã xin trường cho nghỉ phép dài hạn rồi.”

“Ồ” Hàn Thuật ngừng lại một lúc, anh thật sự có đôi chút khó hiểu, “Liệu có phải đã xảy ra chuyện gì không? Anh có thể giúp gì được em không?”

“Có lẽ là không.” Chu Tiểu Bắc cười nói, cô gãi gãi đầu, “Hàn Thuật, chúng ta cũng đã quen biết nhau lâu rồi đấy nhỉ?”

“Ừm”

“Anh ấy, tuy là tính cầu kỳ lại hay thích làm đẹp, nhưng cũng vẫn đáng yêu ra phết.”

“Xin em đấy, đừng khen anh nữa, anh chịu không nổi!”

“Đừng có ngắt lời em, em khen anh chỉ là dạo đầu thôi, ý em muốn nói là... anh cũng nên thử xem, có những nơi, có những người, tuy không có gì là thú vị nhưng lại có một thứ rất khó diễn... biết nói thế nào nhỉ, sức hấp dẫn ư?”

Hàn Thuật im lặng nhìn Chu Tiểu Bắc, Chu Tiểu Bắc tự thấy những lời mình nói đến bản thân mình nói còn thấy đau đầu, thế mà không hiểu tại sao cô lại tin chắc rằng Hàn Thuật sẽ hiểu được ý của cô.

Đúng vậy, Hàn Thuật nghe những lời nói của Chu Tiểu Bắc cũng mơ hồ hiểu được chút gì đó, anh đứng im tại chỗ, không nói gì, những lời định nói lúc trước giờ đã chẳng còn cần thiết phải nói ra nữa.

“Đến lượt anh rồi đấy, Hàn Thuật.” Chu Tiểu Bắc làm ra bộ “chăm chú lắng nghe”. Một lúc sau vẫn chưa thấy Hàn Thuật nói gì.

“Anh câm rồi hay sao thế? Em cứ tưởng rằng anh định nói với em về cái rèm cửa mới của nhà anh đấy.”

Chu Tiểu Bắc tính tình phóng khoáng nhưng cũng không phải người hời hợt vô tâm, Hàn Thuật biết rõ điều này. Anh giơ thứ trong tay mình lên nhìn, cái gọi là bí mật chẳng qua chỉ là người trong cuộc tự mình cảm thấy là bí mật mà thôi.

Anh hỏi thẳng một cách dứt khoát: “Tiểu Bắc, em và cô ấy... bọn em quen nhau như thế nào vậy?” Anh đã nghĩ kỹ rồi, nếu như Chu Tiểu Bắc có hỏi “cô ấy” là ai, anh sẽ làm như chưa nói gì, rồi cho qua chủ đề này.

Chu Tiểu Bắc nghiêng đầu, Hàn Thuật ban đầu tưởng rằng cô đang không hiểu tại sao anh lại hỏi một câu kỳ lạ như vậy, nhưng hóa ra cô đang hồi tưởng lại.

“Em tưởng anh sẽ hỏi em câu này sớm hơn, người miền Nam các anh đúng là hơi thiếu thẳng thắn. Anh muốn hỏi em và Tạ Cát Niên đúng không? Em và Tạ Cát Niên quen nhau trên chuyến tàu vào năm ngoái, cô ấy từ thành phố G tới Lan Châu, đúng lúc đó em cũng phải chuyển tàu từ Lan Châu đến Ô Lỗ Mộc Kỳ, ba mươi sáu tiếng đồng hồ, gần 2 ngày đêm, cô ấy lại ngồi ngay đối diện với em, muốn không quen nhau cũng khó. Nói ra thì anh cũng không tin được, sự trùng hợp còn ở phía sau nữa cơ, lần đó em về Tân Cương chưa được bao lâu, vừa làm xong thủ tục đã lại phải vội vàng quay về, không ngờ trong lúc chờ tàu ở ga Lan Châu em lại gặp cô ấy cũng đang trên đường trở về. Vé của em và cô ấy không cùng một toa, thế là em phải đổi chỗ cho người khác, và lại ngồi đối diện với cô ấy. Anh không biết chứ, cô ấy hay lắm.”

“Lan Châu?” Hàn Thuật vắt óc tìm lại trong kí ức nghèo nàn của mình về Tạ Cát Niên, không có bất cứ điều gì liên quan đến địa danh này cả, hơn nữa, theo những thông tin thu thập được từ hồ sơ của Cát Niên, bố mẹ của cô đều không có ai là người miền Bắc. Anh không biết tại sao cô thân gái một mình xa xôi ngàn dặm lặn lội đến tận vùng phía Bắc làm gì.

Chu Tiểu Bắc hình như đã đoán ra được sự nghi ngờ của anh, cô nói: “Người ta đi du lịch đấy. Làm sao? Không được đi du lịch một mình à? Cách nghĩ của anh sao mà tầm thường thế nhỉ... Đừng có tưởng chỗ bọn anh đây thì bốn mùa đều đẹp, còn vùng sa mạc Tây Bắc thì trơ sỏi đá nhé, thật ra ở đó có nhiều nơi đáng đi thăm quan lắm đó.”

Đã nói đến đây rồi, Hàn Thuật cũng không muốn giấu giếm nữa, anh hỏi tiếp: “Lúc ở trên tàu cô ấy nói chuyện gì với em?”

“Thật ra anh muốn hỏi là cô ấy có nhắc đến anh hay không chứ gì?” Chu Tiểu Bắc nói không một chút vòng vo, khiến cho Hàn Thuật thấy hơi lúng túng, tuy rằng đây là đúng là ý muốn của anh.

Hàn Thuật lúc này mới để ý thấy hai người bọn họ đang đứng cạnh thùng rác bên hầm cổ, một nơi chẳng có không khí chút nào, cuộc đối thoại bất thành linh này vốn đã đầy đường đột. Anh và Chu Tiểu Bắc đường đường là một đôi tình nhân nhưng khi nhắc đến chuyện riêng của nhau, hai người lại có vẻ chẳng để tâm chút nào, cảm giác này nếu suy nghĩ sâu hơn một chút, sẽ thấy thật kỳ lạ, trước đây hình như cả 2 người đều không nhận ra điều này, họ đều vô tâm như nhau, hay cả 2 đều cố tình lãng tránh? Có lẽ lần đầu tiên ở cửa hàng vải Chu Tiểu Bắc đã nhận ra điều gì đó, đã có cái gì đó rất rõ rệt nhưng cô không hỏi gì cả. Cũng như vậy, Hàn Thuật cũng không hề truy hỏi, người bạn gái Chu Tiểu Bắc của anh vì có gì mà vội vàng đi Tân Cương đến cả ngày trở về cũng không rõ?

Chu Tiểu Bắc liền nhìn thứ Hàn Thuật đang cầm trong tay: “Rèm cửa mới trông đẹp thật đấy. Các cửa hàng thích nhất những khách hàng như anh đấy. Hàn Thuật, những chuyện anh muốn biết, sao anh không tự mình hỏi cô ấy, em thì là, nếu như ngay từ đầu em biết em và cô ấy có mối liên hệ như vậy em đã hỏi han cho thật cặn kẽ rồi.”

Hàn Thuật cố hiểu rõ hơn ý của Chu Tiểu Bắc, nhưng đôi mắt của cô vẫn bình thản đến lạ thường: “Hàn Thuật, anh cho rằng Phi Minh là con của anh sao? Em đã đánh 2 trận cầu cùng cô bé này rồi, tuổi nhỏ nhưng đánh tốt lắm, vài năm nữa chắc em không thắng nổi cô bé đó đâu.”

Hóa ra ngay cả Tạ Phi Minh cô ấy cũng biết rồi. Hàn Thuật lắc đầu: “Anh không biết. Có lẽ là không phải... nhưng anh chợt cảm thấy, hình như không phải vấn đề về đứa nhỏ. Hôm nay anh đã đi tìm Tạ Cát

Niên, đúng vậy, anh thừa nhận rằng trong lòng anh cảm thấy có lỗi, chỉ một câu nói thôi, cô ấy nói cô ấy tha thứ cho anh rồi, tất cả những gì trước đó đều đã qua rồi... nhưng mà, mọi việc không thể như thế được. Tiểu Bắc, anh không ngờ rằng anh vừa mới bắt đầu chuẩn bị, cô ấy đã nhấn nút kết thúc” Sau đó, anh tự cười giễu mình. “Anh không biết làm thế nào để dừng mọi chuyện lại, không lâu trước, anh đã nói dối trước mặt giáo viên của con bé, họ đều tưởng rằng anh là bố con bé thật.”

“Thường ngày trông anh khôn ngoan thế mà sao đến lúc quan trọng thì lại ngớ ngẩn đến vậy chứ... thôi được rồi, em hiểu rồi. Thế anh nói hay em nói đây?” Chu Tiểu Bắc vỗ vai Hàn Thuật bằng tư thế anh em mình đi đâu mà thiết quen thuộc.

“Nói á? Nói cái gì cơ?”

“Đừng giả ngốc với em, trông anh đâu giống người hay nói thừa đâu.”

Hàn Thuật im lặng trong giây lát, nắm lấy bàn tay đang đặt trên vai mình của Chu Tiểu Bắc: “Chẳng bằng chờ em đi Tân Cương về rồi mình nói chuyện còn hơn. Nếu như em ở đó... ở đó... tóm lại, Tiểu Bắc à, cho dù cuối cùng quyết định thế nào đi chăng nữa, thì trong việc này người sai vẫn là anh.”

Chu Tiểu Bắc không nghĩ như vậy: “Cho dù ai đúng ai sai đi chăng nữa thì thế nào em cũng bị mẹ em cho em một trận, đối với bà, bỏ đàn ông là điều đáng hổ thẹn, bị đàn ông bỏ thì càng đáng hổ thẹn hơn... anh đi thay đồ nhanh lên cho em nhờ đi, anh đã hứa là đánh với em ba tiếng cầu lông rồi đấy nhé, nhân lúc tâm trạng anh không tốt, bản cô nương không tin rằng lại không thắng nổi anh!”

Chu Tiểu Bắc và Hàn Thuật thực ra chỉ đánh cược khoảng 40 phút, vì trong lúc đánh điện thoại của Hàn Thuật kêu bao nhiêu lượt, nhưng do anh để trong ba lô nên chẳng ai nghe thấy tiếng điện thoại kêu. Mãi đến khi nghỉ giải lao, anh mới gọi lại, sau đó tiến về phía Chu Tiểu Bắc, sắc mặt anh kỳ lạ đến khó tả.

“Sao, sao thế... chất của anh chào đời rồi à?”

Hàn Thuật vừa lắc đầu, vừa lấy khăn lau mồ hôi trên mặt, anh nói: “Người ở Viện gọi, là việc công.”

“Hôm nay không phải là cuối tuần sao?”

“Vừa mới nhận được thông báo, vụ án của Sở Xây dựng do anh phụ trách... đương sự thừa lúc đi vệ sinh đã cạy lỗ thông gió của nhà vệ sinh, nhảy từ tầng sáu xuống, chết ngay tại chỗ. Đúng nửa tiếng trước.”

“Không phải chứ? Chính là vụ án mà anh nói đã sắp kết thúc rồi đấy à?” Chu Tiểu Bắc cũng giật hết cả mình, tuy rằng cô và ông trưởng phòng liên quan đến vụ tham ô đó không hề quen biết, nhưng một người đang còn sống sờ sờ bỗng dưng chết đi, vẫn khiến cho người ta phải sửng sốt.

Chuyện liên quan đến bí mật công việc, Hàn Thuật cũng không nói quá nhiều, chỉ vội vàng gật đầu, anh nói với Chu Tiểu Bắc mấy câu rồi lao đến cơ quan, thậm chí quần áo cũng không kịp thay. Anh đã từng tưởng rằng, vụ án cuối cùng của anh ở khu vực Thành Nam giống như lời của Viện trưởng Thái nói, là một vụ án đơn giản như thái bấp cải, mọi chuyện đều chắc như đinh đóng cột, không cần phải phí nhiều công sức là có thể kết án được, sau đó, anh sẽ ra đi một cách thuận lợi, đến nhận chức mới ở Viện Kiểm sát Thành phố. Nhưng lần này, Hàn Thuật đã sai rồi, bất kể là công việc hay tình cảm, những chuyện mà anh cho rằng là những việc đơn giản, thực ra lại phức tạp hơn rất nhiều so với những gì anh nghĩ.

14. Quyển 1 - Chương 14

Chương 14

Tôi tha thứ không có nghĩa là tôi đã quên

Nếu như chỉ cần một câu xin lỗi mà Hàn Thuật có thể trở lại cuộc sống bình thường của anh ấy, không ai can thiệp đến ai cả, thế thì tớ sẽ tha thứ cho anh ấy, nhưng phải nói thật là tớ đã không còn hận anh ấy từ lâu rồi.

Hàn Thuật có việc đột xuất phải đi, Chu Tiểu Bắc ngồi một mình trong câu lạc bộ cầu lông, một người đàn ông trung niên thấy cô lẻ loi liền mời cô đánh 2 ván, nhờ chơi với người đàn ông này mà Chu Tiểu Bắc có được cảm giác sảng khoái khi toàn thắng 2 hiệp. Đánh xong, người đàn ông trung niên mời cô đi ăn tối, cô lầy lỳ do về nhà trông con từ chối người đàn ông đó, rồi xếp gọn đồ đạc ra về, mặt trời đã bắt đầu khuất bóng, chỉ còn vương lại vệt đỏ ở cuối trời.

Câu lạc bộ cầu lông này Chu Tiểu Bắc rất ít đến, khu vực xung quanh cô cũng không rành lắm, hôm nay Hàn Thuật nói chuyện với cô về Tạ Cát Niên, cô mới nhớ ra trước đây Cát Niên có nói với cô rằng cách đây không xa có một quán mì bò rất ngon, Chu Tiểu Bắc đến giờ vẫn chưa được thưởng thức. Xem ra hôm nay Hàn Thuật không thể thoát thân trong thời gian ngắn được rồi, bây giờ chẳng phải là cơ hội tốt để đi thưởng thức món mì bò đó hay sao? Chu Tiểu Bắc thuộc tuýp người nói là làm, quyết định như vậy xong, cô lập tức đi về phía Cát Niên đã mô tả trước đây để tìm quán mì bò.

Chu Tiểu Bắc sống ở miền Bắc từ nhỏ, sinh sống trên vùng đồng bằng, người dân ở quê cô quen dùng Đông-Tây- Nam- Bắc để chỉ đường, hướng Đông Tây là phố, hướng Nam Bắc là ngõ, nói cái là hiểu ngay. Nhưng khi đến miền Nam, tất cả những khái niệm này chẳng còn ý nghĩa gì cả, thành phố G là một điển hình, bao nhiêu là phố to phố nhỏ, ngõ rộng ngõ hẹp nhiều như mạng nhện, hoàn toàn không thể căn cứ theo biển hiệu mà đi tìm được, đây là một cái dốc, kia rẽ một cái ngõ, Chu Tiểu Bắc tự thấy cảm giác phương hướng của mình rất tốt, ấy vậy mà khi vừa đặt chân đến đây cũng bị hoa mắt chóng mặt. Mọi người ở đây chỉ đường cũng rất thú vị, không chỉ theo hướng, chỉ thích nói trái phải, rẽ trái, rẽ phải, lại rẽ phải, rẽ phải, rẽ, không cần thận thì đi thành hình logo của Mạng di động China Un .

Cũng may mà Tạ Cát Niên không như vậy, cô chỉ đường rất đặc biệt, cô nói, cậu từ phố X, sẽ nhìn thấy một tòa nhà cao ốc, vàng chói ấy, cậu đi về hướng ấy, rồi đi qua chỗ đèn xanh đèn đỏ nghiêng nghiêng ấy, đi về phía trước đếm khoảng đến cái đèn đường thứ 5, nhìn sang phía đối diện thấy có một cái ngõ, trong ngõ có rất nhiều quán ăn, cái quán mì bò đó không treo biển, chỉ có một cây long nhãn trông thể giống như “Khang long hữu hối”, bên cạnh cái cây ấy là quán mì bò.

Tạ Cát Niên nhắc đến những biểu tượng này với giọng điệu chắc nịch, cứ như so với giọng điệu trái phải, đây mới là những thứ vĩnh hằng không bao giờ thay đổi. Chu Tiểu Bắc hôm đó khi nghe Cát Niên nói vậy thì thấy rất thú vị, bây giờ khi đi tìm, mới phát hiện ra tòa nhà cao ốc màu vàng chói, cột đèn xanh đèn đỏ hơi nghiêng, ngõ đối diện cột đèn đường thứ 5, quán ăn ở trong ngõ... cô không ngờ rằng tất cả những thứ này không sai một thứ nào, thậm chí ngay đến cây long nhãn kì dị đó, ngoài tên thể quyền thứ 18 “Khang long hữu hối” của Giảng long thập bát trường mà Quách Tĩnh vẫn hay sử dụng trong tiểu thuyết Anh hùng xạ điêu do đạo diễn Hoàng Nhật Hoa dàn dựng, cô không thể tìm được từ nào thích hợp hơn để mô tả cái cây này nữa.

Đứng dưới gốc cây, mùi thơm của món mì bò nóng hổi bay tới, thật lòng mà nói, so với lúc đi ăn với Hàn Thuật, anh yêu cầu rất cao về quán ăn, bát đĩa, không khí thì Chu Tiểu Bắc lại thích những nơi dân dã như thế này hơn. Quán ăn rất nhỏ và rất sơ sài, nhưng đứng vào tầm ăn tối nên khách ăn rất đông. Chu Tiểu Bắc gọi mãi, bà chủ quán mới đưa cô một cái thẻ nhựa trên đề “Mì bò”, sau đó cô lại tiếp tục đi tìm chỗ ngồi trong cái quán ăn đông đúc mà phát chán.

Không gian trong quán cũng chỉ khoảng hơn 10 mét vuông, bày một vài chiếc bàn to nhỏ, cao thấp khác nhau. Chu Tiểu Bắc đưa mắt nhìn, trong số đám người đang mò hôi đầm đĩa ăn uống thô tục kia cũng không ít những nam thanh nữ tú, cô nhìn quanh tứ phía, bỗng nhiên mắt cô sáng lên. Thật là kỳ lạ, lẽ nào thực sự là buổi sáng không được nói người, buổi tối không được nói ma ư?

“Cát Niên, Tạ Cát Niên?”

Chu Tiểu Bắc chẳng để ý gì nữa, cô hét ầm lên gọi người ở cách cô cả mấy dãy bàn.

Tạ Cát Niên đúng là đang ngồi ở đó, cô đi làm cả ngày, bây giờ mới được nghỉ, tiệm vải chỉ cách đây khoảng 2 cái ngã tư. Những hôm Phi Minh đi học đánh cầu lông hay không có nhà cô thường hiếm khi nấu cơm, toàn ra quán ăn tạm cái gì rồi về.

Mì bò rất nóng, nên Cát Niên ăn rất chậm. Kiểu chậm của cô không phải là cố tình tỏ ra nho nhã, chậm

rãi, mà là vì cô có nhiều thời gian, không có ai đang chờ cô, cô cũng không chờ ai cả, dường như bát mì này cô có thể ăn nhâm nhi đến tận tối đêm.

Cát Niên nghe thấy có tiếng người gọi mình, cô liền bỏ đĩa xuống. “Chu Tiểu Bắc!” Cô bất giác nở nụ cười, vẫy tay gọi Chu Tiểu Bắc qua chỗ cô.

“Lần đầu tiên tớ đến đây đã túm ngay được cậu, cậu thấy có tình cờ không?” Chu Tiểu Bắc nói.

“Cứ bảo là hôm nào đi ăn mì bò cùng với cậu, đúng là chọn ngày không bằng gặp ngày.”

Trong lúc nói chuyện, Chu Tiểu Bắc mới phát hiện ra Cát Niên không phải đi một mình, ngồi đối diện với Cát Niên còn có một cô gái trẻ hoặc có thể nói là một người phụ nữ khác. Sở dĩ Tiểu Bắc không thể khẳng định được là vì cô gái này mặt trát bột phấn, khiến người ta không thể nhìn thấy được khuôn mặt thật của cô, nên chẳng biết đường nào mà đoán được tuổi, Chu Tiểu Bắc chỉ có thể đoán được là cô gái này vẫn còn ít tuổi qua thân hình gợi cảm qua chiếc áo phong màu hồng trẻ cổ hở rốn hiệu Les của cô. Lúc này trời vẫn chưa tối hẳn, thực lòng mà nói, Chu Tiểu Bắc chưa bao giờ nhìn thấy ai ăn mặc lòe loẹt thô thiển giữa ban ngày ban mặt như thế này nên rất đổi kinh ngạc.

Cô gái đó thấy Cát Niên gặp người quen liền vỗ đầu gối đứng lên, nhường lại chỗ ngồi của mình, rồi hất hàm nói với Cát Niên: “Tớ đi làm trước đây, các cậu cứ nói chuyện tiếp đi.” Cô gái không hề chào hỏi Chu Tiểu Bắc, nói xong là đi ngay, khi đi ngang qua chỗ Chu Tiểu Bắc, mùi thơm nồng nặc của một loại nước hoa rẻ tiền xộc vào mũi Tiểu Bắc, khiến cô phải cố nhịn mới không bật ra tiếng hắt xì. Cát Niên cũng không nín kéo cô gái, chỉ nói nhỏ một câu: “Cẩn thận chút nhé!”

Cô gái đó chỉ cười mà không nói gì, đi được vài bước, cô rút từ trong túi quần bỏ ra một bao thuốc lá nhàu nát, khom lưng châm lửa rồi khuất dần về phía xa.

Chu Tiểu Bắc tự xưng đã từng vào Nam ra Bắc, không có gì là chưa biết cả. Thực ra gia đình cô rất gia giáo, mẹ quản lý rất chặt, từ nhỏ đến lớn được giáo dục theo kiểu truyền thống, tuy cô thích ngao du khắp nơi, nhưng những người cô gặp và quen biết đều là những người nho nhã lịch sự. Cô không quen với cuộc sống xa hoa kiêu như Hàn Thuật, nhưng những người thuộc tầng lớp tận cùng của xã hội cô cũng không thể tiếp xúc nổi. Cô gái ngồi đối diện với Cát Niên lúc này, trên người toát ra đầy vẻ phong trần, mệt mỏi, rất dễ khiến người khác liên tưởng đến những điều đen tối về nghề nghiệp của cô, loại người này, trước đây Chu Tiểu Bắc mới chỉ nhìn thấy trên những chương trình phóng sự của báo chí và truyền hình, lần này mặt đối mặt như vậy, cô không khỏi giật mình, nên không thể không nhìn cho kỹ được.

“Mì của cậu có rồi này, vẫn còn không chịu ngồi xuống à?” Cát Niên mỉm cười nhắc Chu Tiểu Bắc.

Chu Tiểu Bắc quay đầu lại, không nhìn theo cô gái nữa, cô tự thấy mình hơi đường đột, nên sau khi ngồi xuống ghế cô cười hi hi, rồi tò mò hỏi: “Bạn cậu đấy à? Có cá tính phết nhỉ!”

Cát Niên không tỏ vẻ ngạc nhiên gì trước thắc mắc của Tiểu Bắc, chỉ lấy hộp đựng gia vị ở bàn bên cạnh đưa cho cô: “Cậu có cần mấy thứ này không?... À, đúng vậy đấy, là bạn cùng buồng với tớ hồi trước.”

Có lẽ Cát Niên cũng biết, một câu trả lời đơn giản như vậy không thể thỏa mãn nổi tính tò mò của Chu Tiểu Bắc, cô cười cười rồi bổ sung thêm một câu: “Ồ cùng với tớ ở ‘trong ấy’, được ra trước tớ một năm.”

Từ khi quen biết đến nay, Cát Niên không hề cố tình giấu Chu Tiểu Bắc về thời kỳ “đen tối” trong cuộc đời của mình, tất nhiên cô cũng không cố tình “tuyên truyền” về sự ly kỳ trắc trở của cuộc đời mình. Về những năm tháng đó, điều mà cô hay nói nhất là “vào rồi, sau đó lại ra rồi”, chỉ đơn giản vậy thôi. Nếu ai không chú ý nghe hẳn sẽ nghĩ nơi cô ra vào chẳng qua chỉ là nơi rất đổi bình thường trên thế gian này.

Nếu như không phải trên người bạn “cùng buồng” thời xưa của Tạ Cát Niên toát lên vẻ sa đọa, thì Chu Tiểu Bắc không thể nào tưởng tượng được Tạ Cát Niên mà cô quen biết lại có liên quan gì đến một tội ác thật sự nào đó. Trong mắt cô, Tạ Cát Niên là người như thế này: khuôn mặt nhỏ, các nét vừa vặn, không có nét nào đặc biệt hấp dẫn, không lộng lẫy không mê hoặc nhưng tất cả các nét này khi kết hợp lại với nhau lại vô cùng hài hòa, khiến cho người khác cứ muốn ngắm nhìn mãi. Cô không phải là quá xinh nhưng cũng không phải là xấu; nhìn cô không có vẻ ghê gớm nhưng cũng không phải là hiền lành; cô rất ít nói, nhưng lại không phải là kiểu người trầm lặng, tẻ nhạt; trông cô không có dáng vẻ gì của người tinh ranh, nhưng cái gì cần biết thì cô đều biết cả... Cô giống mọi thứ nhưng lại cũng không giống mọi thứ, dường như

cô là một cá thể hỗn hợp đầy mâu thuẫn và mâu thuẫn, ấy vậy mà cô không lẫn với bất kỳ người nào khác, cô chính là cô, một cô gái 29 tuổi tên Tạ Cát Niên.

Tiểu Bắc nhớ lại lần đầu tiên 2 người quen nhau trên tàu, lúc đó họ ngồi đối diện nhau, trong hành trình dài dằng dặc và vô vị ấy, biết tìm ai nói chuyện cho đỡ buồn? Chu Tiểu Bắc vốn là người hay chuyện, với ai cô cũng có thể ba hoa đủ mọi chuyện, và tất nhiên cô không thể nào bỏ qua người cùng tuổi ngồi đối diện mình được. Tạ Cát Niên là người dễ bắt chuyện nhưng không hề dễ gần tí nào, Chu Tiểu Bắc nói đến cả chục câu, cô mới đáp lại được một hai câu, ấy vậy mà chỉ 2 câu này thôi cũng khiến Chu Tiểu Bắc cảm thấy trong cả toa tàu này nói chuyện với cô là thú vị nhất, cô là người hiểu rõ nhất ý vị trong câu chuyện cười kín đáo của Tiểu Bắc, cô thường hỏi câu “rồi sao nữa?” một cách rất đúng lúc, khiến Chu Tiểu Bắc lại thao thao bất tuyệt kể chuyện tiếp, bạn cứ tưởng là cô ấy không để tâm nghe bạn nói, nhưng những lời mà cô ấy nói ra lại chính là những điều mà bạn muốn nói.

Đã đi qua được một nửa chặng đường, đêm cuối cùng trên chuyến tàu đi đến Lan Châu, hành khách trong toa chỉ còn lại vài người, Chu Tiểu Bắc gần như suốt đêm không ngủ, cứ như vậy cô tâm sự với cô gái tình cờ quen biết về cuộc đời mình suốt hơn 20 năm qua, cô kể về chuyện vui của cô, chuyện hối hận của cô, chuyện bạn của cô, chuyện người cô yêu và người cô đã bỏ lỡ.

Tạ Cát Niên ngồi cạnh cánh cửa kính của toa tàu yên lặng lắng nghe, gần như không bao giờ ngắt lời cô, sự bình lặng của Cát Niên khiến Tiểu Bắc thấy quá khứ của mình như một dòng nước lớn, cứ chảy chậm chậm, chậm chậm trong toa tàu của 2 người, những điều hạnh phúc, những điều cay đắng như những gợn sóng lẫn lộn, hiện ra trước mắt rồi lại âm thầm tan mất.

Đó là lần tâm sự sáng khoái nhất của Tiểu Bắc kể từ trước đến nay, cô không phải là không có bạn bè, nhưng những lời tâm sự của cô không cần an ủi, không cần khuyên giải, cô chỉ cần người lắng nghe, lắng nghe một cách hiểu biết. Cô vẫn còn nhớ, hôm đó đúng ngày thời tiết xấu, trên cánh đồng hoang bên ngoài cửa sổ toa tàu, mưa như trút nước, những tia chớp lóe lên chiếu vào đôi mắt bình lặng của Tạ Cát Niên, như một sự đối chiếu tuyệt hảo.

Sáng sớm hôm sau, vừa mới hơn 7 giờ, tàu đã vào ga Lan Châu, chính Cát Niên là người gọi Tiểu Bắc đang trong tình trạng mơ ngủ dậy để xuống tàu. Chu Tiểu Bắc đứng lại giữa đám người ở sân ga vội vàng chỉnh đốn lại hành lý của mình, bạn đồng hành của cô không biết đã biến mất từ lúc nào. Lần ấy, cô thậm chí còn chưa biết tên Tạ Cát Niên, những điều liên quan đến bản thân, Tạ Cát Niên tuyệt đối không nhắc đến câu nào.

Lúc quay trở lại thành phố, 2 người lại gặp nhau ở phòng chờ, sự việc này khiến hai người đều cảm thấy ngỡ ngàng, Tiểu Bắc chỉ còn biết nói: “Duyên số, đúng là duyên số!” Vì thế không chút do dự, cô gần như ép chàng trai ngồi đối diện Tạ Cát Niên đổi ghế và đổi toa cho cô, và để tránh tình trạng 2 người lại lạc mất nhau lần nữa, Chu Tiểu Bắc chủ động trao đổi tên và điện thoại với Cát Niên, đây được gọi là sự bắt đầu chính thức cho tình bạn của 2 người.

Tất cả những điều liên quan đến mình, Tiểu Bắc đã kể hết trong lần đi, nhưng cô rất muốn tìm hiểu về Cát Niên. Cát Niên không kể mấy về bản thân mình, cô nói chuyện của cô chẳng có gì đặc biệt, nhưng để cho chuyến đi đỡ nhàm chán, cô muốn kể cho Tiểu Bắc nghe một câu chuyện, một câu chuyện về thời niên thiếu của cô.

“Nếu như tớ biết người trong câu chuyện đó có thể liên quan đến tớ, thì tớ thề tớ sẽ chăm chú nghe từng từ từng chữ một cậu nói.” Buổi xế chiều trong quán mì bò, Chu Tiểu Bắc thẳng thắn nói. Thực ra, câu chuyện ấy Chu Tiểu Bắc không hề nghe hết, Cát Niên kể chuyện quá chậm, chậm đến mức khiến Tiểu Bắc cảm thấy câu chuyện ấy chỉ có mở đầu mà không có kết thúc.

Câu nói này của Chu Tiểu Bắc khiến Cát Niên ngây ra trong giây lát, cô không nói gì.

Tiểu Bắc tự mình nói tiếp: “Thực ra, ngay từ lần đầu tiên tớ đưa anh ấy đến cửa hàng của cậu, cậu đã nhận ra anh ấy rồi, đúng không?”

Cát Niên vừa kịp ăn nốt miếng cuối cùng, cô nói: “Hồi đó cậu vừa nói với tớ rằng cậu trúng quả lớn, tìm được một đức lang quân tương lại tuyệt vời. Tớ không muốn cậu bị ảnh hưởng bởi những thứ vật vãnh khác.”

“Những thứ vật vãnh? Cậu mô tả công tố viên Hàn đáng kính của chúng ta thế sao?” Chu Tiểu Bắc cười ha hả, “Chắc chắn anh ấy sẽ buồn lắm đấy, cái ‘thứ vật vãnh’ ấy thậm chí còn cho rằng mình là bố của con cậu nữa đấy.”

“Phi Minh không phải là con tố, Hàn Thuật càng không thể nào là bố của nó được, Tiểu Bắc, cậu cứ yên tâm. Chuyện giữa tố và Hàn Thuật đã qua từ lâu rồi, không đáng để ảnh hưởng đến cuộc sống bây giờ giữa cậu và Hàn Thuật đâu.”

“Cũng không đáng để ảnh hưởng đến cuộc sống của cậu? Cát Niên, Hàn Thuật không thể nào quên được cậu, cậu thật lòng tha thứ cho anh ấy ư?”

Cát Niên lại một lần nữa im lặng, trên bức tường không rõ là màu vàng hay màu đen của quán mì gần 2 chiếc quạt máy, các cánh quạt dính đầy dầu mỡ vẫn đang quay, quay không ngừng, các vết bẩn trên quạt đã kết thành từng cụm. Gió từ chiếc quạt treo tường thổi vào vỏ giấy đựng loại dưa dùng một lần trên bàn, những chiếc vỏ giấy bị thổi bay lên, Cát Niên đưa tay giữ chúng lại, từ từ vỏ chúng thành một nắm.

“Nói xin lỗi thì rất dễ, nói tha thứ cũng không khó. Tiểu Bắc, con người ta sống cũng chỉ vì sĩ diện, buồn đau là do sĩ diện, tức giận là do sĩ diện, thù hận là do sĩ diện, áy náy cũng là do sĩ diện. Hàn Thuật chính là vì tính sĩ diện này mà không chịu tha thứ cho bản thân mình, một khi anh ấy thấy cần một lời cầu xin tha lỗi tượng trưng thì tố sẽ tha thứ cho anh ấy, điều này có gì khó đâu.”

“Anh ấy thì day dứt như vậy, còn cậu lẽ nào chưa bao giờ oán hận anh ấy ư?” Chu Tiểu Bắc hỏi.

Cát Niên đáp: “Hận? Nếu nói là chưa bao giờ hận thì không phải là người. Lúc đầu, tố còn hận cả bản thân mình, lẽ nào tố sống trên cõi đời này chỉ để sống sau chấn song sắt, tối thì ngắm cảnh tắt đèn sau song cửa, sáng thì đập máy khâu ở nhà tù, mỗi tháng nhận được một đồng mấy hào thù lao hay sao? Thế nhưng, hận mãi hận mãi rồi cũng nhạt nhòa, thời gian đã qua lâu rồi, tha thứ hay không tha thứ thì có nghĩa lý gì? Đối với tố, sự hối hận của anh ấy chẳng có gì quan trọng cả, sự hối hận của ai cũng không quan trọng. Cô gái vừa nãy cậu nhìn thấy rồi chứ, cô ấy là Bình Phượng, là bạn tù của tố. Cậu đoán không sai đâu, cô ấy đúng là làm nghề ấy đấy, cứ vào tù ra tù mãi cũng vì chuyện này thôi. Lúc đầu đi bán dâm là vì nhà nghèo, lại phải nuôi mấy đứa em đi học, còn cảm thấy sự hi sinh của mình thật là vĩ đại. Nhưng về sau, trải qua mấy năm ngồi tù, cô ấy cũng muốn sống cuộc sống lương thiện, các em thì đã lập gia đình hết rồi, cũng chẳng giàu có gì, có lẽ cũng là vì biết ơn nên đôi lúc cũng dúi ấy chục hay trăm tệ, có lúc thì cho cái gì đó, nhưng lại sợ cô ấy nhắc lại chuyện cũ xấu hổ ngày xưa, dần dần chị em qua lại cũng ít đi. Cô ấy cũng chẳng nói là hận ai, cũng muốn sống cho ra người, nhưng khổ nỗi không có văn hóa, không có tay nghề, vất vả thì không chịu được, người tốt thì chẳng ai lấy, nhưng cũng phải ăn cơm chứ, thỉnh thoảng các em cho vài đồng đó còn chẳng nhiều bằng cô ấy đi làm một đêm, cô ấy cũng chẳng muốn nhìn kiểu tránh né của các em mình, không làm nghề cũ thì còn biết làm gì nữa? Cậu xem, chuyện của Bình Phượng thực ra cũng như chuyện của tố, áy náy hay gì cũng thế, đều là chuyện của người khác, chẳng liên quan gì đến bọn tố. Nếu chỉ cần một câu xin lỗi mà Hàn Thuật có thể trở lại cuộc sống bình thường của anh ấy, không ai can thiệp đến ai cả, thế thì tố sẽ tha thứ cho anh ấy, nhưng phải nói thật là, tố đã không còn hận anh ấy từ lâu rồi.”

Tiểu Bắc hỏi: “Nếu như anh ấy sẵn sàng cho cậu một sự bồi thường có giá trị, ví dụ như, tương lai chẳng hạn? Anh ấy dám nói với mọi người rằng Phi Minh là con của anh ấy, cậu còn dám nói đó chỉ là áy náy nữa hay không? Cho dù cậu không muốn anh ấy quấy rầy cậu, nhưng anh ấy có thể làm được không?”

“Các cậu chẳng phải là...” Người ngạc nhiên bây giờ là Cát Niên.

Tiểu Bắc cười: “Hàn Thuật là một người đàn ông lý tưởng, nhưng trên thế gian này vẫn còn nhiều người đàn ông lý tưởng khác, các cô gái tuyệt vời thì lo gì không tìm được chồng?” Cô vừa nói vừa tỏ vẻ khinh thường rồi nắm lấy tay Cát Niên, “Đối với Hàn Thuật, tố cũng có thể gọi là thích anh ấy, nhưng tố lại thích cậu hơn!”

“Thế thì chúng mình lấy nhau đi.” Cát Niên buột miệng nói.

Chu Tiểu Bắc chẳng thèm để ý đến ánh mắt của những người xung quanh, cười đã rồi cô mới lí nhí nói tiếp với Cát Niên: “Cát Niên, tố đang chuẩn bị về Tân Cương rồi, Giang Nam sẽ phải cho tố một câu trả lời. Tìm một người tốt mà lấy chồng đi, anh ấy cứ nói nhẹ như không, anh ấy là gì của tố? Còn về Hàn Thuật, cái khác tố không dám nói, nhưng anh ấy đối với cậu là thật lòng đấy. Nếu như cậu chịu giữ lấy anh ấy, ít

nhất anh ấy cũng có thể cho cậu một cuộc sống ổn định, không chỉ cậu, mà cả Phi Minh nữa. Nếu đã có thể nói lời tha thứ, sao cậu không...”

Cát Niên gượng cười, ngắt lời Tiểu Bắc: “Những chuyện ấy, tớ tha thứ không có nghĩa là tớ đã quên.”

Trời đã về tối, khách trong quán mì mỗi lúc một ít, Tạ Cát Niên và Chu Tiểu Bắc ngồi đối diện với nhau.

“Cậu có vội về không... Được, nếu cậu muốn nghe nốt câu chuyện tớ chia kíp kể hết, tớ sẽ kể.”

15. Quyển 1 - Chương 15

Chương 15

Từ bướm đến nhộng

Câu chuyện về nàng bạch tuyết kết thúc trong tiếng cười, từ đó trở đi, Cát Niên dị ứng với tất cả các cuộc biểu diễn trước mặt mọi người. Từ một con bướm bướm dần dần cô đã biến thành một con sâu bướm.

Những người sắp qua tuổi thanh xuân khi nhìn lại mình đều thích nói một câu: Thời thanh xuân cần phải oanh liệt hơn một tí mới phải. Ký ức về tuổi trẻ nát bầm xương thịt, khi về già chuyện gì cũng không nhớ nữa, liêm liếm môi vẫn còn cảm nhận được vị tanh ngọt của dòng máu nóng hổi năm xưa. Nếu nói như vậy thì tuổi thanh xuân của Cát Niên hoàn toàn đạt tiêu chuẩn, hoặc có thể nói cô đã vô tình đạt chuẩn, dù bản thân cô không hề muốn vậy.

Trương đại mỹ nhân từng nói thế này: Cuộc đời một người bình thường, cho dù có tốt đến mấy đi chăng nữa cũng chỉ như chiếc quạt hoa đào mà thôi, ngã vỡ đầu, máu thấm vào chiếc quạt. Người thông minh thì biết tô thêm vài nét cho nó thành bông hoa đào, người ngu dốt thì cứ dùng mãi chiếc quạt uế máu ấy. Tuổi thanh xuân cũng vậy, năm xưa ai mà chẳng có lúc liều lĩnh, nóng vội, ai mà chẳng có lúc ngu dại, ngớ ngẩn, thế nhưng thời thanh xuân của mọi người là để trải qua, để tưởng nhớ, đa phần mọi người đều là người thông minh, sau khi trưởng thành đều có thể thưởng thức chiếc quạt hoa đào của mình qua tầm màn lụa. Thế nhưng Cát Niên lại không như vậy, cô ngã quá đau, máu thấm quá sâ, đầu có còn là chiếc quạt hoa đào gì nữa, rõ ràng là một chiếc khăn quàng đỏ.

Thê thảm không? Có vẻ như là có đôi chút. Nếu là người khác, e rằng sẽ cảm thấy rất đau đớn vì những chuyện đau khổ trong quá khứ. Cát Niên thì không vậy, giống như ai đó đã nhận xét, trong cô có tinh thần lạc quan một cách tiêu cực. Cát Niên sợ đau, cô thuộc típ người có thần kinh cảm nhận nỗi đau rất nhạy cảm. Nghe nói ngay từ lúc 3 tuổi, người nhà đưa cô đến bệnh viện để tiêm, người lớn để cô nằm úp mặt vào đùi, hai tay giữ chặt lấy người cô, ấy vậy mà bác sĩ vừa mới chọc kim tiêm vào, người cô không động đậy được nhưng 2 chân thì đạp đổ cả bàn đựng dụng cụ tiêm bắn xa đến hơn một mét, không phải là vì cô có sức mạnh phi thường bẩm sinh mà là vì đau quá, không khống chế nổi mình. Thế nhưng từ khi đi học lớp vỡ lòng, mỗi lần bác sĩ trạm y tế đến lớp học để tiêm vắc-xin cho học sinh, cô toàn là người đầu tiên sẵn sàng hy sinh, chủ động đến trước mặt bác sĩ rồi vén tay áo lên. Cô giáo hỏi: “Tạ Cát Niên, sao em dũng cảm vậy?” Cô trả lời rằng: “Con chỉ muốn rút ngắn thời gian sợ hãi thôi, tiêm xong thì con sẽ không sợ nữa, không những thế lại còn có thể đứng bên cạnh xem các bạn sợ thế nào.” Chỉ vì câu trả lời này mà mặc dù “dũng cảm” nhưng chưa bao giờ cô nhận được một lời khen nào của cô giáo.

Cát Niên thích nằm mơ thấy ác mộng, bởi vì cô biết những điều trong mơ đều là giả, nếu đã là giả thì có gì phải sợ chứ, tỉnh lại rồi, ác thú không còn nữa, lúc này mới biết được buổi sáng đẹp đẽ như thế nào. Cô nói người ta sống trên cõi đời này, điều hạnh phúc nhất không phải là trúng giải độc đắc, mà là khi bị giam trong ngục tù, bỗng nhiên từ bên ngoài song sắt nhà tù có người nói vọng vào: “bắt nhầm người rồi, cô về đi!” Trong bất cứ hoàn cảnh nào, cô không bao giờ quên giữ lại inh một sợi dây cứu mệnh, nếu như sợi dây đó không cứu được tính mệnh của cô thì ít nhất cũng dùng để treo cổ tự tử được. Cho dù là ký ức đẹp đẽ hay đau khổ, những gì không quên được thì hãy ghi nhớ lấy nó, giống như bạn cứ ấn mãi vào vết thương của mình, rồi buông tay ra, bỗng nhiên lại thấy không còn đau như vậy nữa. Giống như Cát Niên trong ngày sinh nhật thứ 18, cái ngày đã thay đổi cả cuộc đời của cô, ngày mà cô từ một cô gái bình thường đến

không còn gì bình thường hơn được nữa trở thành một nữ tù nhân. Ấy vậy mà những hồi ức liên quan đến ngày hôm ấy, 11 năm nay, cô luôn luôn nghĩ về nó, rồi đến cuối cùng, cái mà cô nhớ được chỉ còn là cơn rét đó, bộ tóc dài để bao nhiêu năm bị người ta dùng kéo cắt mất, trong giây lát, sau gáy không có gì che phủ, thật là lạnh... Giống như đêm đầu tiên trong nhà tù, chỉ có một vài chấm sáng của ánh sáng rọi vào bên cạnh chân cô, thật là lạnh!

Thực ra nghiêm túc mà nói, trước năm 3 tuổi Tạ Cát Niên là một cô bé rất hồn nhiên, vui vẻ. Hồi đó bố mẹ cô đều bận đi làm, cô chủ yếu sống với ông nội, chỉ có cuối tuần mới ăn cơm quây quần cùng bố mẹ tại nhà ông.

Ông nội cô là một trí thức của xã hội cũ, sau khi về hưu, vẫn là thành viên hoạt động tích cực trong hội cán bộ hưu trí. Ông rất khéo tay, không những viết thư pháp rất đẹp, mà còn biết may rất nhiều quần áo đẹp. Ông nội không chỉ hay may cho Cát Niên những bộ váy hoa đẹp và độc đáo hơn rất nhiều so với các bạn khác mà còn dạy cô những điều khác nữa. Cô từ bé đã biết vẽ tranh thủy mặc, vẽ tranh khi hiển đào, đã từng nhiều lần giành được giải trong các kỳ thi vẽ tranh dành cho học sinh mẫu giáo, khi những bạn nhỏ khác vẫn còn đang học thuộc lòng câu “mùa thu đến rồi, lá cây vàng rồi”, thì cô đã thuộc lòng mấy câu thơ cổ: “Hạ mã ẩm quân tửu, văn quân hà sở chi. Quân ngôn bất đắc ý, quy ngoạ nam sơn thủy...”

Cát Niên thực ra chẳng hiểu mấy câu thơ đó có nghĩa là gì, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng gì đến việc cô cầm tay ông nội, dong dạc đọc to bài thơ, những câu thơ quen thuộc đó, không có gì khó khăn đối với cô, cho nên trong lúc đọc thơ về mặt cô trấn tĩnh mà nghiêm túc. Các bác các chú các cô bảo cô biểu diễn một tiết mục, cô lập tức quay người một vòng rồi vừa hát vừa múa, chẳng hề có chút sợ hãi hay xấu hổ nào cả. Sau này Cát Niên giở mấy tấm ảnh cũ hồi nhỏ ra xem, thấy hồi cô vẫn còn chưa phát triển, mặt tròn vành vạnh, má đỏ hồng hào, trông cứ như là quả táo ấỵ, có thể nói là hồi đó cô rất đáng yêu, thêm vào đó cô lại rất bạo dạn, rất muốn thể hiện mình, nên người lớn ai cũng thích cô, cô chính là niềm vui của mọi người. Nói thế thì chứng tỏ tuổi thơ của cô rất hạnh phúc, ít nhất trước 3 tuổi là như vậy.

Không lâu sau khi Cát Niên tròn 3 tuổi, một hôm ông nội đi đánh bài, lúc về thấy mặt ông đỏ như say rượu, ông nói ông chóng mặt, rửa mặt rồi lên giường nằm, sau đó ông không tỉnh lại được nữa. Ông nội mất rồi, năng khiếu văn nghệ của Cát Niên cũng vĩnh viễn dừng lại ở giây phút ấy. Cho đến tận ngày hôm nay, những cái cô vẽ được vẫn chỉ là khi hiển đào, kỹ thuật vẽ tranh không có gì khác so với hồi cô 3 tuổi, đó không còn là năng khiếu nữa, chẳng qua chỉ là ký ức ngày thơ ngày xưa mà thôi.

Tang lễ cho ông nội vừa hoàn tất, Cát Niên cũng phải dọn về ở cùng bố mẹ. Trong lúc thu dọn đồ đạc, mẹ cô thấy cô chậm chạp quá, thúc giục không biết bao nhiêu lần, khiến cô phải từ bỏ ý định đi tìm dụng cụ vẽ tranh trong căn phòng lộn xộn sau đám tang ông nội, cô chỉ kịp ôm lấy mấy bộ quần áo mình thích rồi trở về căn nhà chính thức của mình.

Tuy Cát Niên lúc đó mới đi học mẫu giáo không bao lâu, tình cảm với bố mẹ cũng không được gần gũi như với ông nội, nhưng cô yêu bố mẹ mình, giống như tất cả các đứa trẻ khác yêu bố mẹ mình vậy, bao lâu nay không mấy khi được gần bố mẹ càng khiến cô mong đợi được sống cùng bố mẹ mình.

Bố của Tạ Cát Niên tên là Tạ Mậu Hoa, năm xưa làm lái xe trong đội xe của Viện Kiểm sát Thành phố. Tính cách của Tạ Mậu Hoa và tính ông nội cô khác hẳn nhau, bố cô không gặp được thời vận tốt, học hành lại ít, lái xe là điểm mạnh lớn nhất và duy nhất của ông, may mà chỗ ông làm việc cũng khá tốt, công việc coi như ổn định. Bố cô là người đàn ông vô cùng nội tâm và nhút nhát, bất cứ chuyện gì hay việc gì ông đều rất ít khi thổ lộ ra ngoài, hoặc có thể nói chẳng có gì để thổ lộ, kể cả trước mặt những người thân trong gia đình. Tương tự như thế, vợ ông cũng là người phụ nữ rất truyền thống và bảo thủ.

Mẹ của Tạ Cát Niên vốn không có việc làm, sau này nhờ vào mối quan hệ của bố cô, mới tìm được việc làm ở nhà ăn nhân viên của Viện Kiểm sát thành phố. Tuy rằng trình độ học vấn của bà không cao, nhưng bà lại là người rất để ý đến chuyện ăn nói đi lại của người phụ nữ, bình thường bà lúc nào cũng nghiêm chỉnh, ăn mặc quần áo rất giản dị, nhìn thấy người phụ nữ nào có vẻ hơi hoạt bát, sôi nổi hoặc ăn mặc hơi lòe loẹt một chút, bà thường thầm bày tỏ thái độ khó chịu đối với cái kiểu “lãng lơ” này.

Ngày hôm đầu tiên được đón về nhà, nào là váy hoa, cặp tóc của Cát Niên không có cái nào lọt vào mắt của mẹ cô. Mẹ cô nói: “Con gái mà ăn mặc lòe loẹt thế, người khác không biết lại tưởng là con nhà không tử tế.” Trong khi mẹ cô nói những câu này, bố cô im lặng tán đồng. Cát Niên không hiểu thế nào là “không

tử tế”, nhưng thông qua vẻ mặt của mẹ, cô cũng đoán được đó chẳng phải là từ gì tốt đẹp cả, lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy lo sợ, cô sống với ông nội rất hạnh phúc, những bộ quần áo đẹp đẽ này cô cũng rất thích, chẳng hiểu sao bây giờ lại trở thành những thứ xấu xa như vậy.

Cô ngoan ngoãn mặc bộ quần áo “nhã nhặn” mà mẹ chọn cho cô, cô chuyển từ trường mẫu giáo gần nhà ông nội đến trường mẫu giáo của Viện Kiểm sát Thành phố và bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới của mình. Cô vẫn còn rất nhiều điều không đúng, vẫn còn rất nhiều điều cần phải thay đổi. Bố mẹ không thích cô nói nhiều, không thích cô ngày nào cũng cười vô tư, thoải mái, không thích cô ham mê mấy thứ quỷ quái ít có, không thích cô làm trò cười cho người khác, như vậy trông giống như là bị điên vậy. Họ hy vọng cô trầm lặng hơn, và trầm lặng hơn nữa.

Tuy Cát Niên chẳng hiểu trầm lặng hơn nữa so với mấy con rối gỗ trong nhà hát múa rối có gì khác nhau, nhưng khả năng thay đổi của trẻ con là vô cùng to lớn, cho nên để thích nghi với những thay đổi này đối với cô không có gì là khó khăn cả. Cô giống như bao đứa trẻ khác ở trong khu tập thể Viện Kiểm sát Thành phố, ban ngày chơi trò chơi ở trường mẫu giáo, tối về nghe bố mẹ phê phán mấy chị diễn viên xinh đẹp trong phim truyền hình trông như yêu tinh, hoặc bà nào đó trong cơ quan rỗng tuếch không chịu được, lại còn ai đó đúng thật là... nữa. Những từ ngữ này đúng là vừa mới mẻ mà vừa lạ lẫm đối với cô.

Có một lần, bố mẹ đưa cô đi mua sắm (bố mẹ của Cát Niên khi đi ra ngoài không bao giờ đi bên cạnh nhau, họ cảm thấy như vậy thật là ngại), đúng lúc đó có một đôi tình nhân đi ngược lại vừa đi vừa ôm nhau, kiểu thân mật như thế này ở thời đó rất hiếm, mẹ cô lăm bằm chữi mấy câu: “Đúng là không biết xấu hổ! Con gái tôi mà về sau cũng thế này thì tôi chặt gãy chân tay nó ra ngay!”

Lúc đó Cát Niên đang chăm chú quan sát dáng đi của mọi người xung quanh, nghe thấy mẹ bỗng nhiên nói câu đó, cô giật thót cả mình, không hiểu mình lại làm sai chuyện gì rồi. Cô sống với bố mẹ cũng được 2 năm rồi, mà có vẻ như chưa bao giờ được bố mẹ yêu chiều, tuy rằng các cô chú trong khu tập thể Viện Kiểm sát đều nói cô là cô bé rất xinh xắn.

Năm cô 5 tuổi, Cát Niên vừa đi học lớp vỡ lòng, lại đúng vào dịp trường mẫu giáo tổ chức biểu diễn văn nghệ với quy mô lớn. Trong lúc giàn dựng tiết mục, các thầy cô giáo rất thích đưa Cát Niên vào biểu diễn vì cô bạo dạn, khả năng thể hiện tốt, diễn cái gì giống cái đó. Năm đó Cát Niên được giao trọng trách là người múa chính trong một tiết mục biểu diễn múa, trang điểm xong rồi cô mới nhớ ra là chiếc vòng cổ có chuông dùng để đeo khi biểu diễn cô lại để quên ở nhà mất rồi.

Cô giáo nói bảo bố mẹ Cát Niên mang ngay đến, nhưng Cát Niên không dám, tuy hôm đó cả bố mẹ cô đều được nghỉ. May mà nhà cô cũng không xa trường lắm, Cát Niên mặt trát đầy son phấn, lao như cơn lốc về tập thể nơi nhà cô ở. Lúc này đang là buổi trưa, cô sợ đánh thức bố mẹ vốn đã phải làm việc vất vả, nên nhẹ nhàng dùng chiếc chìa khóa được đeo bằng sợi dây màu hồng trên cổ để mở cửa, cô nhanh chóng mở tủ trong phòng khách và cuối cùng đã tìm được chiếc vòng của mình. Vừa định chạy về trường thì nghe thấy tiếng động phát ra từ buồng ngủ đang đóng kín cửa của bố mẹ.

Cô tưởng rằng mình đã phát ra tiếng động quá to, theo bản năng cô ngáp ngừng giây lát, cô đứng im tại chỗ mấy giây liền nhưng qua giọng nói của bố mẹ thì có vẻ như là họ không hề biết là cô đang ở nhà. Tính tò mò bẩm sinh của trẻ con thôi thúc cô nhón gót tiến dần về phía cửa buồng bố mẹ, lén ghé tay vào tấm ván gỗ mỏng, mới nghe được vài câu mà cô đã giật nảy cả mình.

Tiếng nói náo nê trong buồng chiều hè khiến người ta nghẹt thở, Cát Niên nghe rõ tiếng của bố và tiếng của mẹ, hình như họ đang cãi nhau, cũng có vẻ như họ đều đang bị ốm. Cô cảm thấy lo sợ, chân cô như bị một lớp keo dính chặt, khiến cô không nhúc nhích nổi nửa bước, cô cứ đứng ngây ra mà nghe những âm thanh đang dần dần nhỏ lại và biến mất.

Lạ trời, trong chốc lát, Cát Niên lại nghe thấy giọng nói bình thường của mẹ, câu trước Cát Niên nghe không rõ lắm, “... Sinh đứa nữa, em thì chẳng có gì mà ngại cả, nhưng công tác quản lý kế hoạch hóa gia đình ở viện nghiêm lắm, mình sẽ bị kỷ luật đấy.”

“Kỷ luật thì kỷ luật, nếu không có được thằng con trai, thì cả đời này chẳng còn ý nghĩa gì nữa cả.”

“Sinh thì đơn giản thôi, nhưng làm sao mà đăng kí hộ khẩu được?”

“Thế nào mà chẳng có cách, nhờ vài người dò hỏi xem sao.”

“Ngày xưa sinh đứa đầu mà là con trai có phải tốt không, đỡ phải đau đầu mấy cái chuyện này.”

“Hay là, mình đem cho Cát Niên đi.”

“Hừ, cho dù thế nào đi chăng nữa cũng là con đẻ của anh, anh không sợ người ta chửi vào mặt anh à? Vả lại, đem cho ai? Chẳng phải là cái gì báu bỏ cho cam, ai người ta cần?”

“Này, anh có ý thế này, hay là mình chuyển hộ khẩu của Cát Niên vào hộ khẩu của chị gái anh, cho người ta ít tiền, để cho Cát Niên sống cùng với 2 vợ chồng chị gái anh, như thế chuyện của chúng mình sẽ dễ dàng hơn nhiều. Nếu không được thì mất ít tiền, tìm người viết cho tờ chứng nhận tàn tật gì đó...”

Cát Niên vẫn đang nghe chăm chú, có vẻ như cô đã nghe hiểu nhưng có vẻ như cô chẳng hiểu gì cả. Chiếc váy biểu diễn bằng vải voan xinh xắn ướt đầm mồ hôi, dính chặt vào lưng cô, khiến cô vừa ngứa vừa nóng. Bố mẹ đang nói chuyện về cô, và cả về kẻ thù mà cô chưa biết mặt nữa. Ông nội mất rồi, đến bố mẹ cô cũng không cần cô nữa. Họ thực sự chẳng yêu quý gì cô cả.

Đúng lúc này, Cát Niên chợt nhớ ra, vẫn còn một tiết mục biểu diễn đang chờ cô. Cô khom lưng chuẩn ra khỏi nhà như một tên trộm, hít một hơi thật sâu lao thẳng đến phía sau hậu trường sân khấu của trường mẫu giáo. Các bạn khác đã chuẩn bị sẵn sàng để lên sân khấu rồi, lúc nhìn thấy Cát Niên xuất hiện với bộ mặt ướt nhèm như chuột, cô giáo phụ trách tiết mục múa của Cát Niên và các bạn vừa tức vừa thở phào nhẹ nhõm.

Trên sân khấu, nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn nhịp nhàng trong điệu múa. Cát Niên trong vai nàng Bạch Tuyết đang nhún chân nhảy múa, chiếc váy voan bay tung lên như những vầng mây trắng, cô chính là tâm điểm của sự chú ý.

Bố mẹ dậy chưa nhỉ? Liệu bố mẹ có đến xem mình biểu diễn không nhỉ? Bỗng nhiên cô nhớ ra, cô không nên hiểu động như thế này, bố mẹ thích cô yên tĩnh trầm lặng cơ, nếu không chẳng biết rồi bố mẹ sẽ đưa cô đi đâu.

Cứ như vậy, một đứa trẻ mãi suy nghĩ về tương lai mờ mịt của mình đến mức quên cả động tác múa. Cát Niên múa mỗi lúc một chậm dần, chậm dần, rồi cô đứng ngậy ra một chỗ, chẳng biết làm thế nào nữa. Phía dưới sân khấu khán giả ầm ĩ hết cả lên, cô nhìn thấy và cũng nghe thấy tất cả. Giáo viên hướng dẫn tức đến phát điên, liên tục làm các động tác ra hiệu cho cô.

À, cô phải quay rồi, phải túm lấy tay của cậu bé hoàng tử và quay vòng một cách vui vẻ hạnh phúc. Cát Niên liền túm lấy một cậu con trai bên cạnh mình, một vòng, hai vòng, ba vòng,... khi quay cô chẳng còn nhớ gì nữa, chỉ biết quay thôi. Đúng lúc này, tất cả mọi người cười ầm lên, mọi người vui chưa từng thấy, ai cũng cười lăn lộn hết cả. Cát Niên lúc này mới phát hiện ra, người bị cô túm tay quay vòng là con của một đôi vợ chồng vừa chuyển từ ngoại tỉnh lên Viện Kiểm sát Thành phố, cậu được gọi đến là để thay ột chú lùn vừa bị sốt cao tuần trước. Cát Niên thậm chí còn chưa biết tên cậu bé là gì.

Cô cứ quay, quay mãi và cô đã kéo nhầm hoàng tử hoặc cô chưa từng là công chúa.

Câu chuyện về nàng Bạch Tuyết kết thúc trong tiếng cười, từ đó trở đi, Cát Niên dị ứng với tất cả các cuộc biểu diễn trước mặt mọi người. Từ một con bướm bướm dần dần cô đã biến thành một con sâu bướm.

16. Quyển 1 - Chương 16

Chương 16

Thế giới hoàn mỹ của một con người

Càng lớn thế giới tâm hồn của Cát Niên càng rộng lớn hơn, của thì càng ngày càng nhỏ, nhỏ đến mức chỉ vừa đủ ột người đi qua, thế nhưng chưa từng có ai đi qua cả, trên cánh cửa đã có nhiều lớp bụi bám, chỉ có mặt trong cửa là sách trắng như bong.

Lúc học lớp 6, Cát Niên trông đã như một thiếu nữ dịu dàng. Sự hoạt bát, sôi nổi, lanh lợi và khát vọng thể hiện mình của cô dần dần bị mai một, bây giờ cái mà mọi người hay thấy ở cô nhất chính là vùi đầu vào sách vở, gấp sách lại thì ngồi ngáy ra một mình, ai có gọi thì cô chỉ mỉm cười e lệ mà thôi.

Đến lúc này, vợ chồng Tạ Mậu Hoa đã bớt mắng mỏ Cát Niên hơn trước, ngoài việc cô dành thời gian cho đủ các loại sách tham khảo khác nhau khiến bố mẹ cô rất không hài lòng ra thì có thể nói Cát Niên đã tạm đạt đến yêu cầu của bố mẹ: yên tĩnh, trầm lặng, ngoan ngoãn, không khiến cho bố mẹ phải lo lắng. Thực ra bố mẹ cô không còn mắng mỏ cô nhiều như trước nữa phần lớn là bởi vì bây giờ tâm trí của bố mẹ đều dồn cả vào việc “cố gắng” sinh con trai. Bố mẹ cô lúc sinh cô ra là đã làm ngược lại lời kêu gọi sinh con muộn của nhà nước, bây giờ tuổi cũng không còn trẻ nữa, bao nhiêu lần hy vọng rồi lại bao nhiêu lần thất vọng, nhưng khát vọng có được cậu con trai cứ cháy bỏng không nguôi, khó khăn cũng không nản y như khi Einstein phát minh ra ánh đèn vậy.

Công tác kế hoạch hóa gia đình rất nghiêm ngặt, vợ chồng Tạ Mậu Hoa âm thầm phấn đấu mấy năm liền, chuyện này chỉ có Cát Niên là biết rõ nhất. Khối lượng kiến thức đồ sộ mà cô đọc được cộng với thời gian dài dằng dặc tự chơi một mình khiến cô thông minh hơn các bạn cùng lứa. Bạn bè đồng nghiệp của bố mẹ cô và cả những người thân trong gia đình khi gặp cô đều phải thốt lên: “Con bé này duyên dáng lại xinh xắn, ngoan ngoãn quá!” Những lúc như thế này, vợ chồng Tạ Mậu Hoa mới liếc nhìn cô con gái với ánh mắt tự hào, nhưng Cát Niên chẳng bao giờ nói gì nhiều thậm chí đến cười cũng chỉ hơi hé môi mà thôi.

Thật ra, không biết từ lúc nào, Cát Niên không còn cảm thấy tủi thân và cô đơn khi bố mẹ không quan tâm đến mình nữa, cô cũng chẳng thấy mình có gì buồn tẻ cả. Chính vì không muốn trở thành một đứa trẻ lưu lạc mà cô đành phải thể hiện cho bố mẹ thấy mình là một đứa trẻ trầm lặng yên tĩnh, thế nhưng trong tâm hồn cô chứa đựng cả một thế giới với muôn vàn sắc màu, thế giới ấy vô cùng đặc biệt, trong thế giới ấy chỉ có một mình cô vui đùa thỏa thích.

Lúc người ta khen cô duyên dáng ngoan ngoãn có lẽ là lúc cô đang ngắm nghía đôi giày dưới chân họ. Từ hình dáng của chiếc giày có thể phán đoán rất nhiều điều về người đi giày, người đi chân chữ bát thì đế giày có những vết mòn rất đặc biệt, người có dáng đi không đồng nhất thì mũi giày hỏng rất nhanh, cô này ngày nào cũng đi giày cao gót, lúc nào cô ấy cũng thấy mình không đủ cao, mũi giày của chú kia có vết ứt, thế nhưng thành phố đã bao lâu nay không có mưa rồi... Đương nhiên, sự tò mò của cô không chỉ dừng lại ở giày dép, đôi tay của họ, vết nhăn trên quần áo hay nét mặt của họ khi nói chuyện đều rất thú vị, quan sát những chi tiết như thế khiến Cát Niên cảm thấy vô cùng thích thú.

Sức tưởng tượng của Cát Niên cũng phong phú hơn các bạn đồng lứa, trò chơi hằng ngày cô thích nhất chính là ngồi tưởng tượng hết chuyện này đến chuyện khác. Nhìn thấy 2 con kiến một con bò trước một con bò sau trên tường phía sau ghế sofa, cô có thể tưởng tượng ra rằng 2 con kiến này vừa mới cãi nhau xong, một con bò phía trước, một con ngai ngừng lưng thững đi theo sau. Cục tẩy càng ngày càng nhỏ lại, cô coi nó như một chị nữ béo, tối nào sau khi mọi người ngủ rồi, chị tẩy cũng phải tập thể dục để giảm béo, và cuối cùng chị đã được gây như ý muốn.

Lúc cô ngáy ra là lúc trong đầu cô toàn những thứ kỳ quặc như vậy, ầy vậy mà khi người khác gọi cô, cô lại lập tức trở thành một cô bé ngoan ngoãn dịu dàng như bình thường, cô vâng lời, dễ bảo và còn có chút rụt rè nữa. Cánh cửa thế giới tâm hồn này của cô đóng chặt, bố mẹ cô cũng chưa từng được bước vào, tuy rằng Cát Niên đã từng nghĩ rằng nếu như bố mẹ cô thích, cô sẽ rất sẵn sàng mở cửa cho họ. Thế nhưng, bố mẹ cô chưa từng phát hiện ra cánh cửa này, họ chỉ biết rằng cô con gái ngoan ngoãn này thỉnh thoảng có chút hơi kỳ quặc khác người, ví dụ như là táo thì cô thích cắt ngang, ăn mỳ thì thích quần mỳ vào đĩa thành những hình thù kỳ quặc rồi tự cười thầm một mình.

Càng lớn, thế giới tâm hồn Cát Niên càng rộng lớn hơn, cửa thì càng ngày càng nhỏ, nhỏ đến mức chỉ vừa đủ ột người đi qua, thế nhưng chưa từng có ai đi qua cả, trên cánh cửa đã có nhiều lớp bụi bám, chỉ có mặt trong cửa là sách trắng như bong.

Cát Niên ngày càng ít nói, thế nhưng cô lại rất vui vẻ trong thế giới tâm hồn của mình, không hề thấy cuộc sống này có gì tẻ nhạt.

Nếu người khác không đem lại cho cô niềm vui thì cô sẽ tự tìm niềm vui ình.

Mỗi lần nhìn trộm thấy mẹ trong nhà vệ sinh tay cầm quen giấy gì đó là Cát Niên biết, em trai cô lại một lần nữa mất tích rồi. Điều này khiến cô cảm thấy thích thú, thậm chí còn thấy may mắn, bởi vì ngày nào em trai cô chưa xuất hiện thì ngày ấy cuộc sống hiện tại của cô vẫn có thể duy trì được lâu hơn nữa. Tuy rằng ý nghĩ này có vẻ hơi ích kỷ, cô giáo có nói, đứa trẻ nào ích kỷ thì không phải là đứa trẻ ngoan. Ha ha, tha thứ cho cô bé hiền lành này nhé.

Vào khoảng học kỳ 2 của năm lớp Hai, Tạ Mậu Hoa bắt đầu làm lái xe riêng cho Viện phó Viện kiểm sát. Cát Niên cho rằng, chắc là ông Viện phó mới nhận chức này làm phải làm việc cần mẫn lắm đây, bởi vì ông ấy suốt ngày đi công tác, bố cô cũng phải đi theo ông ấy khắp nơi, hai ba ngày mới trở về nhà một lần.

Trẻ con từ đâu ra nhỉ? Cho đến lúc này Cát Niên vẫn chưa tìm thấy câu trả lời từ sách vở, mặc dù tất cả những loại sách mà cô tìm được, tất cả những chữ mà cô đọc được cô đều thích xem, báo truyền hình, báo phát thanh cô đều say sưa xem nhưng cô không hề tìm thấy chỗ nào giải thích em trai cô ra đời như thế nào, hoặc có lẽ giải thích thì cô vẫn chưa hiểu hết. Tuy vậy, ít nhất có một điều Cát Niên rất rõ, chắc chắn phải cần 2 người mới có thể sản xuất ra em bé (giống như 2 người cùng nhau làm bánh mỳ vậy, người nhào bột, người lên men), nếu một người không có thời gian thì thế nào cũng không thể cho ra sản phẩm được. Do vậy Cát Niên tạm thời yên tâm được một thời gian.

Nói ra thì con của Viện phó Viện Kiểm sát Thành Phố cũng cùng tuổi với cô, hồi học lớp vỡ lòng còn học với cô nửa năm. Ấn tượng của Cát Niên về cậu bé này chỉ là cậu ta bị cô túm lấy bắt quay không biết bao nhiêu vòng, đến khi dừng lại thì phần vì bị chóng mặt, phần vì sợ quá, há hốc cả miệng.

Nhớ lại thời gian đó, tuy những đứa trẻ đi học tại trường mẫu giáo của Viện Kiểm sát đều là con em cán bộ trong Viện, nhưng không phải đứa trẻ nào cũng như đứa trẻ nào, có những đứa trẻ là con lái xe, nhân viên nhà ăn như Cát Niên hoặc là con công nhân làm điện nước, bảo vệ, những đứa còn lại khác đương nhiên là con của kiểm sát viên và lãnh đạo.

Những đứa trẻ tuổi như Cát Niên hồi đó không hiểu mấy về sự khác biệt giai cấp, cũng không biết làm thế nào để phân biệt những thứ này, thế nhưng bố mẹ chúng thì hiểu rất rõ. Giống như con trai của Phó Chánh án Viện, lớp vỡ lòng học được 1 tháng rồi cậu mới chuyển đến, lúc đó trông cậu vừa bé vừa thấp, lại còn bị cận thị bẩm sinh nữa, trên mũi đeo một đôi kính, đối với những đứa trẻ mà nói thì chẳng đẹp để tí nào, vì cậu lớn lên ở ngoại tỉnh nơi bố cậu cộng tác nên khi chuyển đến đây, cậu chẳng hiểu tí nào tiếng địa phương, chỉ toàn nói tiếng phổ thông, thứ tiếng mà nói lười cứ xoắn hết vào nhau. Thời gian đầu, bọn trẻ con toàn cười giễu sau lưng cậu, không thích chơi với cậu, cô giáo cũng chẳng ngó ngang gì đến cậu, nếu như không phải là một trong bảy chú lùn đã định tự nhiên bị ốm thì chắc chắn cậu không bao giờ có cơ hội được lên sân khấu. Cả một năm vỡ lòng, chẳng ai có ấn tượng gì với cậu bé này, sau khi tốt nghiệp mẫu giáo, cậu cũng không được như các cô cậu con nhà lãnh đạo khác đi học đúng tuyến ngay tại trường tiểu học Thúy Hồ, mà bố mẹ cậu phải đưa cậu đi học tận trường tiểu học thuộc trường Trung học số 7, nếu như không thỉnh thoảng nhìn thấy cậu đi học về thì chắc mọi người đã quên mất sự tồn tại của cậu bé này rồi.

Ấy vậy mà, chỉ trong vòng vắn vắn có 2 năm, bố cậu bé này từ chức vụ lãnh đạo một phòng ban tiến thăng lên chức Viện phó, kể từ sau đó, mọi việc thay đổi hoàn toàn. Những cô cậu tìm đến nhà cậu chơi sau khi tan học không hiểu sao đông hơn trước nhiều, bọn họ nói nhà cậu có rất nhiều đồ chơi mới thú vị. Viện phó có lái xe riêng đưa đón, nhân tiện đưa đón con đi học luôn, Tạ Mậu Hoa chính là lái xe của Viện phó. Không nhớ lần nói chuyện sau bữa cơm nào, rõ ràng Cát Niên nghe thấy bố nói với mẹ là thằng con trai nhà họ Hàn này trông chẳng ra sao cả. Thế mà bây giờ bố lại cứ hay xuýt xoa là cậu công tử nhà Viện phó hay ngồi sau tay lái ông thông minh – đương nhiên, Cát Niên không thể nào so sánh với cậu ta rồi.

Cát Niên không quan tâm đến mấy chuyện này, đến tận khi đi học cấp Một, cô vẫn cứ suốt ngày nhớ nhầm tên cậu bé ấy.

Có lẽ cậu bé vẫn còn nhớ lần biểu diễn tồi tệ khi bị người khác lôi nhầm hồi học lớp vỡ lòng nên tuy rằng bố mẹ của Cát Niên và bố mẹ cậu thường xuyên tiếp xúc với nhau qua công việc thế nhưng mỗi lần gặp nhau trong sân khu tập thể, cậu bao giờ cũng ngoảnh mặt quay đi.

Vào một buổi chiều cuối tuần, được bố mẹ cho phép, Cát Niên ăn cơm xong xuống chơi ở sân khu tập thể, lẩm nhẩm hát mấy bài hát nhi đồng mà chỉ có mình cô hiểu, chân đá sỏi dưới bóng mát trên con đường phủ đầy cây xanh trong khu tập thể, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi từ xa phía sau lưng “Tạ Cát Niên”, cô

ngơ ngác quay đầu lại, trên con đường xanh mát dài dằng dặc ấy không thấy ai khác ngoài cậu con trai nhà ông viện phó, trong tay cậu vẫn còn đang cầm chiếc vợt cầu lông.

“Cậu gọi tớ đấy à?” Cát Niên ngây thơ ngập ngừng hỏi lại. Mẹ Cát Niên đã từng nói, khi người khác gọi mình mà mình không đáp lại chứng tỏ là con nhà thiếu giáo dục.

Thế nhưng cậu bé ấy chẳng đáp lại câu nào, ngay lúc đó, một đứa trẻ khác sống trong khu nhà cán bộ tình cờ đi qua, cậu ta chào cậu con trai nhà ông Viện phó, cậu con trai nhà Viện phó giả như không nghe thấy câu hỏi của Cát Niên chạy mất hút đi thật xa, để đến nỗi sự việc xảy ra một thời gian sau Cát Niên vẫn còn nghi hoặc thị giác của mình có vấn đề.

Kể từ sau lần đó, Cát Niên không còn gặp lại cậu con trai nhà ông Viện phó nữa, cô cũng tìm được ỉnh một thú vui mới. Những chữ cô biết mỗi ngày một nhiều hơn, có một lần ngẫu nhiên cô tìm được quyển tiểu thuyết võ hiệp đã có phần tờ tả ở dưới gầm giường của bố, cô lập tức bị lôi cuốn và đắm chìm trong thế giới võ hiệp, cô lẽ thế giới tâm hồn của cô đã được trang hoàng bởi thế giới giang hồ lãng mạn này. Từ đó, nỗi đam mê tiểu thuyết võ hiệp của Cát Niên cứ ngày một mãnh liệt hơn. Từ hồi tiểu học cô đã bắt đầu gặm nhấm những quyển tiểu thuyết dày cộm cộm, gặp phải chữ nào không hiểu cô lại phải tra “Tân Hoa từ điển”. Mặc dù tình tiết trong tiểu thuyết cô chỉ hiểu lơ mơ, nhưng điều này không hề làm ảnh hưởng đến hứng thú của cô.

Sau này, tuy Cát Niên đã xem hàng trăm nghìn bộ tiểu thuyết võ hiệp, thế nhưng truyện mà cô thích nhất vẫn là cuốn sách tả tờ rách nát đến thê thảm mà cô phát hiện ra dưới gầm giường của bố, mà mãi sau khi lên cấp ba cô mới biết đó là một cuốn trong bộ tiểu thuyết Thần châu kỳ hiệp của tác giả Ôn Thụy An. Cát Niên gửi gắm tất cả những kỳ vọng của cô về bạn đời vào nhân vật nam chính tên Tiêu Thu Thủy trong tiểu thuyết này.

“Gió đà thổi mát chốn chân trời, không biết sao rồi ý nghĩ ai? Hồng nhạn xa vời, tin tức vắng; sông hồ tràn ngập, nước thu đầy.”

Ôn Thụy An chỉ dùng có mấy câu đơn giản như vậy để giới thiệu về người đàn ông mà Cát Niên rất đổi khâm phục và ngưỡng mộ. Anh phong độ phi phàm, trọng tình trọng nghĩa, hào hiệp trượng nghĩa, xứng danh là một đại anh hùng. Thế nhưng, cái thu hút Cát Niên nhất lại không phải là những câu chuyện về cái thiện chiến thắng cái ác, mà là câu chuyện tình say đắm giữa Tiêu Thu Thủy và Đường Phương.

Đường Phương là công chúa nhỏ của Đường Môn ở Tứ Xuyên, bà nội của Đường Phương là Đường lão thái thái không thích Tiêu Thu Thủy, thế nhưng thật trớ trêu, Đường Phương và Tiêu Thu Thủy tình cờ gặp nhau trên giang hồ, trong một trận giao đấu không quen biết họ vừa nhìn thấy nhau đã quyết định bên nhau trọn đời. Thực ra, trong suốt toàn bộ câu chuyện, Đường Phương và Tiêu Thu Thủy chỉ được ở bên nhau trong một thời gian rất ngắn, sau đó là cả một chuỗi thời gian dài xa cách, cả cuộc đời họ cứ đi tìm nhau, và để lỡ nhau hết lần này đến lần khác. Thế nhưng, Tiêu Thu Thủy đơn phương độc mã xông vào Đường môn, xả thân chiến đấu mở ra con đường máu chỉ là để gặp được Đường Phương.

Từ trước khi hiểu được tình yêu, Cát Niên đã sắp đặt trước ỉnh hình mẫu về câu chuyện tình của bản thân, giống như cô tự sắp xếp kết cục mà cô mong muốn cho tình yêu của Tiêu Thu Thủy và Đường Phương vậy.

Trong gió thu và lá thu rơi đầy, Tiêu Thu Thủy dắt tay Đường Phương.

Đường Phương nói: “Anh hãy đưa em đi đi.”

Tiêu Thu Thủy khẽ gật đầu, rồi 2 người nắm tay nhau bay đi mất, thoát khỏi Đường Môn, thoát khỏi thế giới giang hồ, thoát khỏi sự kìm kẹp áp bức, bay đến một thế giới chỉ có riêng 2 người mà thôi.

Không thể nào quên nổi, không bao giờ quên nổi, cái nhìn đầu tiên là anh ấy (cô ấy), mãi mãi chỉ có anh ấy (cô ấy). Đây là Tiêu Thu Thủy trong trí tưởng tượng của Cát Niên, và cũng là người yêu của cô trong tưởng tượng. Còn những người khác, ngơ ngẩn cũng thế, thông minh cũng vậy, đối với cô tất cả đều chỉ là người xa lạ mà thôi.

Để được xem tiểu thuyết võ hiệp, Cát Niên học được cách tiết kiệm tiền từ tiền ăn sáng, mỗi sáng cô tiết kiệm một tệ mấy hào để ra cửa hàng cho thuê truyện gần trường thuê truyện, bạn học của cô cũng đến đó,

nhưng những sách bọn họ đọc đều là truyện tranh, cô còn học được cách bọc bìa sách giáo khoa ra ngoài bìa tiểu thuyết để qua mắt cô giáo, qua mắt cả bố mẹ.

Có lẽ do bị phân tán sức chú ý, thành tích tiểu học của Cát Niên không được tốt cho lắm. Các đề toán cô đều biết làm, các bước làm đều đúng cả chỉ có kết quả là không đúng thôi; Ngữ văn vốn là thế mạnh của cô, thế nhưng những bài tập làm văn cô viết lại chả ra làm sao. Cô đại khái giống như cái bình bụng to mà miệng nhỏ, trong bụng có rất nhiều thứ nhưng lại không dễ gì mà dốc ra được.

Các thầy cô giáo đều không thể nào “tiêu hóa” nổi những bài văn của Cát Niên, không phải vì nó quá hoang đường mà là vì nó quá kì quặc. Ví dụ như là, cô giáo yêu cầu viết một bài với tiêu đề: “Điều tôi thích nhất”, Cát Niên thật thà viết thế này: Điều tôi thích nhất đó là ngồi một mình bên song cửa sổ hóng gió, cứ ngồi mãi như vậy, ngồi mãi như vậy, rất thích thú, rất thích thú...

Cho dù cô có dùng bao nhiêu dấu ba chấm, nhắc đi nhắc lại sự thích thú của cô bao nhiêu lần đi chăng nữa, đều không thể nào góp cho đủ số chữ mà cô giáo yêu cầu. Hơn nữa, cô giáo có vẻ như chẳng thấy việc ngồi bên cửa sổ có gì đáng thích thú cả, cô bắt Cát Niên miêu tả cụ thể hơn, càng cụ thể hơn nữa.

Thích thú là thích thú, làm sao mà miêu tả bằng ngôn ngữ được chứ! Cho dù phần điền từ vào chỗ trống cô đều làm đúng hết nhưng chỉ vì mỗi phần làm văn này mà cô chưa từng giành được giải thưởng gì. Cho đến trước khi học cấp 3, lớp cô có 40 học sinh, thì cô luôn xếp ở vị trí số 20, nếu như lớp cô có 50 học sinh thì cô luôn xếp ở vị trí số 25. Cô không phải rất xuất sắc, nhưng cũng không phải là quá kém, cô chưa từng gây ra chuyện gì ở trường, không đi muộn, về sớm, trên lớp không hay nói chuyện riêng, ngoài việc cô thích ngồi ngây ra một mình thì trong học bạ của cô chẳng có khuyết điểm nào khác. Bố mẹ cũng không có lý do gì để trách mắng cô, họ chẳng có hy vọng gì ở cô cả - hy vọng của họ đều dồn vào cậu con trai hiền muộn hết rồi.

Khi Cát Niên lên lớp 3, đúng vào lúc cô tưởng cậu em trai của mình sẽ không xuất hiện nữa thì trên mặt bố mẹ cô lộ ra nụ cười rạng rỡ, từ thời gian đó, mẹ cô không làm ở nhà ăn Viện Kiểm sát nữa, suốt ngày mẹ cô ở trong nhà, và ngày một béo hơn.

Nỗi lo sợ của Cát Niên ngày càng lớn. Cô để ý thấy bố mẹ thường thì thầm sau lưng cô, và bắt đầu thường xuyên gọi điện cho bác của cô, cô biết, bố mẹ đang chuẩn bị đưa mình đi nơi khác, để dành chỗ cho em trai. Lúc đó, cô đã từng lóe lên một ý nghĩ vô cùng ác độc, đó là mong sao lúc mẹ cô rửa bát, lau nhà, xem tivi hoặc trong lúc lằm nhăm hát, em trai cô bị tụt ra khỏi bụng mẹ, không còn tồn tại trên cõi đời này nữa, vĩnh viễn không còn nữa, như vậy thì cô có thể tiếp tục được sống ở đây.

Chỉ tiếc rằng ý niệm của cô không thể chi phối được hiện thực. Khi bụng của mẹ to bằng ngọn đồi nho nhỏ, mẹ chuyển hẳn đến ở nhà bác ở ngoại thành, rất ít khi mẹ xuất hiện ở trong sân khu tập thể. Cát Niên tuần nào cũng mang đồ tiếp tế ẹ theo dặn dò của bố. Khi bụng mẹ to bằng ngọn núi, mẹ chuyển hẳn đến ở nhà một người họ hàng ở nông thôn.

Cuối cùng cũng có một ngày, Cát Niên vác trên mình một chiếc balo, vừa đi vào nhà bác vừa ngoái lại nhìn bố, bố cô đã quyết định để cô sống ở nhà bác.

Bác sắp xếp chỗ cho Cát Niên, trước khi bố về, lần đầu tiên ông cúi xuống vuốt má Cát Niên. Ông háng giọng mãi rồi mới nói: “Con cứ ở tạm đây rồi sau này bố mẹ đến đón con.”

Cát Niên siết chặt lấy chiếc balo bé nhỏ, giống như đây là tất cả của cô vậy.

Cô làm cho bố mẹ thất vọng rồi, lần này, cô không hề ngoan ngoãn gật đầu mà nhìn chăm chăm vào mắt bố, rồi hỏi: “Sau này là bao giờ? Có em trai rồi, bố mẹ còn đến đón con nữa không?”

Câu hỏi này khiến bố cô nghe xong không còn biết chui xuống đâu nữa, mặt ông biến sắc, rồi vội vã bỏ đi. Có lẽ chính vì câu nói này của Cát Niên mà rất ít khi bố đến thăm cô trừ những lúc đến đưa tiền sinh hoạt phí.

Bác đỡ dành Cát Niên: “Bố mẹ cháu không muốn xa cháu tí nào đâu, trong lòng bố mẹ cháu cũng thấy có lỗi với cháu lắm đấy!”

Thực ra bác lo Cát Niên sẽ khóc nhe, nhưng Cát Niên lại hỏi lại bác: “Có lỗi là gì ạ?”

17. Quyển 1 - Chương 17

Chương 17

Vu Vũ, Vu Vũ!

Là cậu bé lớn hơn cô một tuổi, là Tiểu hòa thượng hồi nhỏ cạo tóc đầu hay lang thang một mình, là con trai của tên giết người, là đứa con mà bác rể và bác gái đã nhận nuôi trong thời gian ngắn ngủi rồi lại bỏ đi, là một... vết thương đáng quý nhất trong ký ức của cô.

Cát Niên từng có một người anh họ, lớn hơn cô 4 tuổi. Nhưng hồi người anh họ này được 3 tuổi, đang chơi một mình ở trước cửa nhà, bỗng nhiên một chiếc xe công nông chạy qua, anh họ bị đè bẹp dưới bánh xe, thân thể bị nghiền nát thành một đồng hỗn độn, cũng không cần phải gọi xe cấp cứu nữa. Khi hai vợ chồng bác lao về nhà gào khóc thảm thiết thì chỉ còn thấy thi thể lạnh ngắt của con mình.

Không biết vì lý do gì, sau khi anh họ mất, hai vợ chồng bác cứ muốn có một đứa con nữa nhưng mãi không có nổi, có lẽ không phải ai cũng được may mắn như bố mẹ Cát Niên, không có sự ra đời của đứa trẻ để làm tan đi nỗi đau mất mát, hai vợ chồng bác cô đã có thời gian gần như kiệt quệ, họ khóc lóc, họ hối hận, họ trách móc nhau.

Bác trai mắng bác gái là nếu hôm đó bác gái không mãi mê cơm nước dưới bếp, không để ý đến con thì làm sao mà xảy ra chuyện đau lòng đó được, chính là bác gái đã hại chết con trai mình.

Bác gái thì khóc nói, nếu trách thì phải trách bác trai, chuyện gì trong nhà cũng dồn hết ột mình bác gái, còn bản thân thì suốt ngày bận rộn ở ngoài, bác trai mới chính là thủ phạm giết con.

Hồi đó ông nội của Cát Niên vẫn còn sống, ông không muốn con gái con rể chia tay nhau trong đau khổ, vì vậy sau khi anh họ mất được một năm, ông liền tự ý nhận nuôi một em trai vừa mới sinh. Nhà của em bé trai thực ra ở ngay gần nhà bác cô, bố của em vì uống rượu say giết người nên bị kết án tử hình, mẹ thì bỏ đi, chỉ còn một mình bà nội, không đủ sức nuôi dưỡng cháu.

Sau khi 2 vợ chồng bác nhận nuôi cậu bé này, cuộc sống của họ không hề có sự thay đổi nào giống như ông nội mong muốn. Lý do đơn giản bởi vì bản thân việc biết rõ thân thế của đứa trẻ đã là một sai lầm vô cùng to lớn, cho dù đứa trẻ có ngây thơ trong sáng đến đâu đi nữa, nhưng ngày nào vợ chồng bác cũng nghĩ đến bố đẻ của đứa trẻ này là tội phạm giết người, bố nào con ấy, rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con của tên tội phạm giết người rồi cũng sẽ trở thành tội phạm giết người. Ý nghĩ này khiến cho đứa bé đáng thương ấy biến thành một đứa trẻ độc ác khôn cùng, đứa bé trở thành một nỗi lo trong lòng 2 vợ chồng bác. Thêm vào đó, bác rể của Cát Niên quá thương nhớ con trai, ông thấy đứa trẻ nào cũng không thể thay thế cậu con trai chết yểu của mình, cho nên ông càng ngày càng ghét cậu con nuôi, đến nỗi đứa trẻ vừa khóc là ông mắng, thậm chí còn đánh nó rất thậm tệ.

Chính vì thế, cuộc sống với con nuôi còn không bình lặng bằng hai ông bà thầm khóc với nhau. Đứa trẻ ở lại không đến ba tháng, bác liền đem trả lại cho bà nội nó. Sau khi những người khác biết được chuyện này, việc vợ chồng bác nhận con nuôi trở nên vô cùng khó khăn, cứ như vậy hết ngày này qua ngày khác, cho đến tận khi Cát Niên được đưa đến đây sống với họ.

Bao nhiêu năm đã qua, bác rể không còn hứng thú gì đối với chuyện nhận con nuôi nữa. Trước kia bác gái rất thích Cát Niên, bác nói con bé này biết vâng lời, dịu dàng, ngoan ngoãn, nuôi nó cho có bạn, lại còn có thể giúp được việc nhà, hơn nữa cũng là giúp đỡ cậu em trai, em trai muốn có con trai là hoàn toàn chính xác. Họ Tạ nhà Cát Niên không thể tuyệt tự được.

Như vậy Cát Niên chuyển từ trường tiểu học Thúy Hồ gần Viện Kiểm sát đến trường tiểu học Đài Viện Lộ ở ngoại thành. Hồi đó, ngoại thành vẫn còn trồng ruộng, đường đi lối lại cũng không dễ nhận như ở thành phố, ngày đầu tiên đến trường, bác dành chút thời gian đưa cô đi một vòng để cô nhớ đường.

“Cháu đã nhớ được đường chưa?” Bác gái hỏi.

Cát Niên gật đầu.

Lúc đó thì cô nhớ, nhưng khi tan học, lần đầu tiên đi trên con đường nhỏ ngoằn ngoèo, rất dễ bị đi nhầm lối. Cô cứ đi, đi mãi, cô không biết nhà bác ở phía nào nữa.

Các bạn khác vừa ủa ra như ong vỡ tổ trước cổng trường ban nãy dần dần không ai đi cạnh Cát Niên nữa, mấy đứa trẻ vốn đi cùng đường qua mấy lối rẽ cũng không thấy tăm tích đâu, Cát Niên càng đi càng thấy con đường lạnh lẽo. Mặt trời đã lặn dần ở bên trái trước mặt cô, cuối cùng Cát Niên dừng bước, ngơ ngác quay đi quay lại tại chỗ. Mặt trời lặn ở nông thôn cô chưa từng nhìn thấy, Đông Tây Nam Bắc hướng nào cũng lạ lẫm đối với cô... tất cả những gì có thể nhìn bằng mắt đều lạ lẫm đối với cô.

Cô biết mình không thể tiến bừa về phía trước như vậy nữa, theo như con đường mà bác dẫn cô tới trường thì cô phải về nhà từ lâu rồi mới phải. Hai bác có lẽ đang đợi cô về ăn cơm, cô vừa mới đến ở nhà người ta, không thể nào vừa đến đã khiến người ta phải lo lắng và phiền não.

Cát Niên vô cùng hối hận, lúc bắt đầu cảm thấy mất phương hướng, phía trước đằng sau cô vẫn còn mấy người bạn cùng trường, tuy không quen biết nhưng cũng có thể hỏi thăm chút, cô không nên xấu hổ như vậy. Bây giờ thì thôi rồi, mọi người đều đã về nhà hết, giống như chim bay về tổ, chỉ còn sót lại mình cô.

Thật không biết phải làm thế nào nữa, gió thổi dạt đám cỏ phía trước, hiện ra một tấm lưng người, người này mặc áo trắng, trong tư thế ngồi xổm, rất im lặng, không phát ra tiếng động nào, không hiểu người ấy đang làm gì.

Cát Niên nhìn ngó xung quanh, không còn bóng dáng của ai nữa, cô không muốn mình bị lạc đến tối, do vậy cô lấy hết dũng khí tiến về phía trước vài bước.

“Xin chào... xin chào.”

Người ấy không có bất cứ động tĩnh gì, giấu mình trong đám cỏ không động đậy.

Những tình tiết về chuyện vút xác bên đường cô đọc được trong truyện bỗng nhiên le lói trong đầu cô, trẻ con đọc nhiều sách tạp quả nhiên chẳng phải chuyện tốt đẹp gì. Người này chắc hẳn không phải vừa mới ngồi xổm ở đây, không lẽ anh ta chết rồi ư? Cát Niên trộm nghĩ trong lòng.

Cho đến nay Cát Niên cũng không rõ tại sao lúc đó cô chỉ mới có 10 tuổi, vậy mà đối diện với một hình dáng giống như “xác chết” như vậy cô lại không hề lựa chọn vất chân lên cổ mà chạy, ngược lại cô kinh hãi tiến về sau lưng người đó, gờ ngón tay chọc vào lưng người đó một cách sợ hãi, run rẩy.

Khi ngón tay cô lần đầu tiên chạm vào lưng người đó, người đó không động đậy vai, nhưng khi Cát Niên lần thứ 2 ra sức chọc vào lưng người đó, người đó lại như con khỉ bị lửa đốt bỗng dưng, đột nhiên nhảy phắt lên khỏi đám cỏ.

Động tác này quá bất ngờ, Cát Niên giật thót tim, kinh hãi đến mức không kêu lên được thành tiếng. Xem ra sự kinh hãi của người ấy cũng không kém Cát Niên bao nhiêu, người ấy lùi về phía sau, mắt hết hồn vía, lấy tay vỗ ngực.

“Ban ngày ban mặt làm gì mà dọa người thế?”

“Tớ tưởng cậu chết rồi. Xin... xin lỗi nhé!” Vừa nói dứt lời, Cát Niên nhận ra ngay mình đã lỡ lời, người ta đang yên đang lành, tự nhiên lại rủa người ta chết làm gì.

Cô chờ đợi người ta đáp lại cô một câu: “Mày mới chết ấy!”, ai ngờ, người ấy ngậy ra một lúc rồi thả tay trên ngực xuống, cười ha hả.

Bây giờ thì Cát Niên nhìn rõ rồi, người bị cô nghi ngờ chết giữa đám cỏ ấy chỉ là một cậu bé trạc tuổi cô, bộ quần áo trắng kia chẳng phải là đồng phục của trường Tiểu học Đài Viên thì là gì. Kỳ lạ là, cậu bé này gầy gầy, nhưng lại cạo trọc đầu, cái đầu bóng nhẫy đến mức soi gương cũng được, lại còn mặc bộ quần áo rộng thùng thình, trông không khác gì hòa thượng trong chùa vừa phá giới.

Một tiểu hòa thượng núp mình trong đám cỏ.

Không biết làm sao, Cát Niên cũng thấy buồn cười, cô ngậy thơ cất tiếng cười cùng với cậu bé.

“Tớ chết rồi cậu còn chọc tớ à?”

Cậu bé không cao hơn Cát Niên bao nhiêu, đám cỏ dại cao hơn cả đầu cậu, có hai ngọn cỏ còn vắt ngang qua mặt cậu, gốc cỏ vẫn xanh tốt nhưng phần lá đã có đôi chút ngả vàng. Có lẽ bị cỏ vướng vào mặt ngứa ngáy khó chịu, cậu đưa tay gạt mấy ngọn cỏ đáng ghét ra. Cậu chính là Tiểu hòa thượng sạch sẽ sáng chói như ngọn đèn xanh trước phật tổ.

“Tớ muốn hỏi thăm đường, nhưng tớ gọi cậu chẳng thấy cậu phản ứng gì.” Cát Niên nhìn cười, ngại ngần nói. Cô đã học lớp 3 rồi, những đứa trẻ tầm tuổi này đã biết sự khác biệt giữa con trai và con gái, hơn nữa đây lại là người lạ.

“Cậu nói cứ như là muối kêu ấy, ai mà nghe thấy được, tự nhiên lại chọc người ta một cái, suýt nữa thì làm tớ sợ hết hồn. Hỏi đường à, cậu muốn đi đâu? Nhìn cậu có vẻ lạ lắm, nhà cậu chắc không ở gần đây hả?”

Trông bộ dạng cậu bé y như một đại ca cai quản vùng này vậy.

Cát Niên không nói nhiều, chỉ hỏi: “Bạn có biết nhà bác Tạ Mậu Quyên ở đâu không?”

“Tạ Mậu Quyên?” Cậu bé nhắc lại lần nữa, có vẻ như cậu đang ngẫm nghĩ cái tên này.

“Đúng vậy, đây là bác tớ, bác rể tớ họ Lưu. Cậu biết nhà họ ở đâu không?” Cát Niên bắt đầu cảm thấy có chút thất vọng. Mấy năm nay cô ít khi đi lại nhà bác nên cũng chẳng biết mô tả đặc điểm của căn nhà như thế nào nữa. Diện tích khu này không hề nhỏ chút nào, nhìn bộ dạng nhú mày của cậu ta, chắc cậu ta cũng chẳng biết ở đâu.

“À, ông Lưu bán hoa quả à, tớ biết.” Cậu bé bỗng nhiên cười rất rạng rỡ, rồi quay lại chỉ đường cho cô, “Này nhé, cậu đi về phía ruộng mía kia nhé, đi xuyên qua đó, như thế thì sẽ gần hơn, rồi cậu sẽ nhìn thấy cây thủy sam rất cao, cậu biết cây thủy sam là cây gì chứ hả, rồi cậu nhìn về phía bên trái của cây, sau đó đi thẳng một đoạn ngắn nữa là đến nhà ông Lưu bán hoa quả.”

Cát Niên nhìn theo hướng tay cậu bé chỉ, chỉ nhìn thấy một đồng mía hun hút.

“Làm sao, cậu muốn đi theo đường mòn à? Bây giờ cậu đã đi rất xa rồi, nếu mà cậu muốn đi đường mòn thì chắc phải tới mệt mới về được đến nhà. Cậu không tin tớ à?”

Tiểu hòa thượng nghiêng đầu, nét mặt rất nghiêm túc.

“Hả? Tớ tin.”

Để chứng minh cho cậu bé thấy lòng tin của mình, Cát Niên quả nhiên đi về phía cánh đồng mía mà cậu bé đã chỉ, đi được 5 bước thì cô do dự 5 lần, cuối cùng cô đành quay lại hỏi.

“Vừa nãy cậu ngồi xổm xuống làm gì vậy?”

“Dưới đất có tổ kiến. Cậu đi đi nhanh lên, nếu không bác cậu sẽ lo lắng đấy, nhớ nhé, rẽ về phía trái của cây, rồi cứ đi thẳng, đi thẳng...”

Cát Niên mất bao nhiêu thời gian mới đi xuyên qua được đồng mía, lá mía cọ vào làn da lộ ra ngoài quần áo khiến da cô vừa đỏ vừa ngứa, mu bàn tay trái thậm chí còn bị mép lá cào cho xước cả một đường dài. Thế nhưng, Cát Niên trầm nghĩ, nhanh lên chút nữa, nhanh lên chút nữa là có thể về đến nhà bác rồi.

Cuối cùng cô cũng đi hết đồng mía, phía đầu bên kia là rừng trúc, chính đối diện với rừng trúc có một con đường nhỏ, thế nhưng cây thủy sam ở đâu? Cát Niên lo lắng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy toàn là lá mía già màu vàng, muốn tìm cậu bé đó để hỏi lại cũng không được nữa rồi.

Phía trước chỉ có một con đường, Cát Niên không có sự lựa chọn nào khác. Cô nghĩ, có lẽ trước đây có cây thủy sam thật, và con đường nhỏ này đúng là ở bên trái của cây, không biết là vì lý do gì, cây bị người ta chặt đi, rồi cây cũng bị đào lên mà cậu bé đó không hề biết.

Cứ như vậy cô đi men theo con đường nhỏ, cô đi mãi, đi mãi, bầu trời biến dần thành màu tro, rồi màu tro sẫm... mặt trăng đã bắt đầu lộ lên từ phía đối diện. Chẳng phải là con đường này gần hơn chút ư? Sao lại cứ như không có điểm cuối cùng thế này, không thấy nhà bác cô ở đâu, nhà ai cũng không thấy, bốn bề chỉ thấy toàn rừng trúc và rừng trúc, không có tiếng người, chỉ nghe tiếng côn trùng kêu.

Khi bầu trời bị bao bọc bởi màn đêm, Cát Niên mới chịu tin là cậu bé đầu trọc có nụ cười hồn nhiên ấy có lẽ đã lừa cô. Tại sao cậu ta lại hành hạ một người không quen biết nhỉ? Lúc này đáp án đã trở nên chẳng có gì quan trọng nữa. Cát Niên thậm chí còn không biết làm thế nào để dừng lại, cô cứ đi thẳng mãi, thẳng mãi, trái đất hình tròn mà, chẳng phải Colombo đã chứng minh điều này rồi đó sao?

Trời mỗi lúc một tối, cô chỉ có thể dựa vào ánh trăng mờ ảo phía chân trời mà mò mẫm trong đêm tối. Giữa chốn rừng hoa cỏ dại, trời đen mây tối, cô bé một thân một mình, điều gì cũng có thể xảy ra. Cát Niên vừa đi vừa run rẩy, bỗng nhiên từ trong rừng trúc hiện ra một nữ quỷ môi đỏ áo trắng khiến cô sợ hãi, cô chỉ biết gạt bỏ những điều ấy ra khỏi đầu mình, dưới ánh trăng khuya, ngoài quỷ ra còn có các thiên thần, các thiên thần đáng yêu.

Cát Niên ngay lập tức đắm chìm trong thế giới nhỏ của riêng mình, cô trốn mình sau cánh cửa tâm hồn đóng kín, cánh cửa giúp cô thoát khỏi thế giới đáng sợ bên ngoài, giúp cô loạng choạng bước tiếp trên con đường tối đen như mực. Cho dù con đường ấy có tối đen đến thế nào thì trong thế giới nhỏ của cô vẫn tràn ngập ánh trăng và hoa cỏ.

Cô không biết mình đã đi được bao lâu, cô chỉ biết đi mãi như vậy. Cô đi mãi, đi mãi, không hiểu vì lý do gì, điểm đến của con đường dường như cũng không còn quan trọng nữa.

Có gì mà đáng buồn chứ, từ nhà bố mẹ đến nhà bác, chẳng qua chỉ là chuyển từ nơi này đến nơi khác mà thôi. Cô vẫn luôn sống trong thế giới tâm hồn của mình, mọi thứ vẫn tốt đẹp.

Trong một lần lạc đường Tạ Cát Niên bỗng thấy mình ngộ ra mọi chuyện, lúc đó cô mới chỉ học lớp 3. Không lẽ là con đường lạc lối mà cậu bé hòa thượng chỉ cho cô đã cho cô diệu pháp? Giống như những cậu bé trong kinh Phật mà cô đã được nghe khi lớn lên, Phật tổ trong ngày hội trên núi Linh Sơn nhặt hoa lên và mỉm cười không nói gì, lúc đó tất cả chúng sinh đều không có phản ứng gì, chỉ có đệ tử Mahakassapa là ngộ ra được. Hì hì, một lỗi lầm cộng thêm một lỗi lầm lại trở thành một điều đúng đắn, giống như âm nhân âm thì bằng dương vậy.

Không ai có thể ngờ được rằng, trên mặt cô bé bị lạc đường lại có thể hé lên nụ cười, cuối cùng cô đã đi đến cuối con đường, phía trước là các bậc thang bằng si măng ngoằn ngoèo dài dằng dặc, không biết những bậc thang này sẽ đến thiềm điện hay địa ngục.

Cát Niên mệt mỏi rồi, trong trí nhớ của cô, cô chưa bao giờ đi qua một con đường nào dài như vậy, mấy sợi tóc mái ướt sũng dính chặt vào trán. Cô ngồi xuống bậc thang đầu tiên, bỏ balo xuống, liệu có ai đến tìm cô không? Nếu như cô bị chết đói ở cái nơi khỉ ho cò gáy này thì liệu có xấu quá không.

Cô gục đầu vào chiếc balo trên đầu gối, ngủ thiếp đi một lát, lúc tỉnh lại, cô nghe thấy tiếng gọi như gần như xa vọng lại từ trong bóng đêm.

“Cát Niên... Tạ Cát Niên...”

Cùng với tiếng gọi còn thấy rất nhiều tia đèn rơi lại.

Cát Niên giật mình, cô phải đối mặt với hiện thực. Cô gây rắc rối rồi, cô khiến cho người lớn phải đi tìm cô khắp nơi rồi.

“Cháu ở đây, cháu ở đây!”

Giọng của cô liệu đã đủ to chưa? Những người đi tìm cô liệu có nghe thấy được không?

“Tớ biết ngay là cậu ở đây mà!”

Mặt của tiểu hòa thượng xuất hiện phía sau một tia sáng, Cát Niên lấy tay che ánh sáng chiếu vào mắt, cảm giác cậu bé đang đến gần và khom người nhìn xem cô ngồi trên bậc thang làm gì.

“Sao cậu ngốc thế? Tớ lừa cậu chơi đấy, tớ cứ đứng ở đầu bên kia ruộng mía để chờ cậu quay lại, ai ngờ mặt trời lặn mất tăm rồi mà vẫn chẳng thấy cậu đâu. Tại sao cậu không biết đường mà quay lại chứ?” Tiểu hòa thượng hỏi.

Cát Niên thuyết phục cậu bé bằng những lý lẽ đã thuyết phục mình: “Trái đất hình tròn cơ mà, tại sao tớ lại phải quay đầu lại nhỉ?” Tiểu hòa thượng há mồm, ngồi phịch xuống cạnh Cát Niên.

“Dở hơi rồi, dở hơi rồi!”

Cát Niên còn lâu mới dở hơi, cô nói: “Cậu mới dở hơi ấy, đã lừa tớ rồi, còn đi vòng vèo đến đây tìm tớ làm gì. Đúng rồi, cái cây thủy sam ấy bị người ta chặt đi từ bao giờ vậy?”

“Sao cậu lại biết là ở đó có cây thủy sam bị người ta chặt?”

“Chính cậu nói chứ ai!”

Tiểu hòa thượng quay ngược đèn pin chiếu vào mặt mình, cười nghiêng cười ngả.

“Cậu đúng là kỳ quặc thật đấy, cậu còn chẳng hỏi tớ tại sao lại hành hạ cậu như vậy nữa. Cậu có biết đây là đâu không?”

Cát Niên ngơ ngác lắc đầu, cô thực sự không biết.

“Đây là nghĩa trang liệt sĩ, phía trên bậc thang này là bia mộ liệt sĩ, trong đó có rất nhiều người chết đấy. May mà cậu không ngốc đến nỗi đêm tối mò lên trên.”

“Linh hồn của các liệt sĩ đều là những linh hồn hiền lành.” Cát Niên nói một cách khẳng định.

“Sai rồi! Ở trong đó ngoài linh hồn của các liệt sĩ ra còn có rất nhiều rất nhiều oan hồn. Nơi này heo hút, không vào dịp tưởng niệm các liệt sĩ thì chẳng có ai đến đây cả.” Tiểu hòa thượng cố hạ giọng nói, còn làm ra vẻ rất sợ hãi nữa, “Nghe nói có rất nhiều vụ án giết người xảy ra ở trên đó. Oan hồn mà xuất hiện thì sẽ phát ra âm thanh đấy, cậu có biết không... vừa giống khóc lại vừa giống cười, vừa giống mèo hoang kêu, đám quỷ này còn biết biến hóa nữa, từ một con biến thành 2 con...”

“Hà hà hà hà.” Cát Niên bỗng nhiên cười ồm ồm, khiến cho người kể chuyện ma dọa cô là Tiểu hòa thượng cũng phải giật thót mình.

“Cậu, cậu cười quái dị cái gì thế?” cậu hỏi sợ hãi.

Cát Niên thật thà khen: “cậu thật là thú vị!”

Trong lúc nói chuyện, tiếng bước chân của người lớn mỗi lúc một gần.

“Cát Niên, Cát Niên, có phải cháu ở trong đó không?”

Cát Niên vội vàng ngậm miệng lại, túm lấy balo rồi đứng lên, cô đã chuẩn bị sẵn sàng.

Đến tìm cô là bác gái, bác rể và 2 người lạ mặt nữa.

Bác gái vừa nhìn thấy cô đã lao đến ôm chầm lấy, bác vừa tức, vừa lo, vừa rộng lượng.

“Đúng là nghiệp chướng, còn bé như thế này, tan học sao không về nhà, chạy đến nơi quỷ quỷ quái heo hút này làm gì? Cháu muốn làm bác phải tức chết à, cẩn thận không bác mách bố mẹ cháu đấy.” Bác lôi cô quay một vòng, phát hiện thấy cô không bị làm sao mới thở phào nhẹ nhõm. Bác rể thì nghiêm nét mặt, chẳng nói chẳng rằng.

“Nói đi, cháu đến đây làm gì?” Bác gái hỏi Cát Niên, mắt không quên liếc tiểu hòa thượng một cái.

Cát Niên cũng không kìm được quay đầu lại liếc nhìn tiểu hòa thượng thấy cậu đang cúi đầu nghịch đèn pin.

“Cháu bị lạc đường, cứ đi lung tung rồi lạc đến đây. Chính là bạn này tìm thấy cháu.”

“Lạc đường? Sao cháu lại ngớ ngẩn thế nhỉ?” bác gái tức mình lôi tay Cát Niên, “Đi, đi về. Cứ lo tìm cháu từ nãy đến giờ, cơm tối cũng đã kịp ăn đâu, ngày đầu tiên đã để lạc cháu rồi, bác phải ăn nói với bố mẹ cháu như thế nào đây?”

Cát Niên bị mấy người lớn lôi xềnh xệch về nhà, đi được một đoạn, cô quay đầu lại nhìn tiểu hòa thượng. Tiểu hòa thượng vẫn đứng im tại chỗ, dường như đèn pin là thứ đồ chơi đẹp nhất trên đời này đối với cậu.

“Bác ơi, cậu ấy...” Cát Niên rụt rè hỏi.

Bác gái bước nhanh hơn, Cát Niên phải chạy theo mới đuổi kịp.

“Đây là con trai của tên giết người đấy, không phải loại tử tế gì đâu, cháu tránh xa nó ra, không được chơi với nó đâu đấy!” cho đến tận khi không nhìn thấy cậu bé đâu nữa, bác gái mới cố hạ giọng cảnh cáo cô.

“Bác ơi, con trai của tên giết người tên là gì ạ?”

“Vu Vũ”

Bây giờ nhớ lại, Cát Niên lần đầu tiên nghe được cái tên Vu Vũ là từ cái miệng dè bieu của bác gái.

Cậu ấy là Vu Vũ. Là cậu bé lớn hơn cô một tuổi, là Tiểu hòa thượng hồi nhỏ cạo tóc đầu hay lang thang một mình, là con trai của tên giết người, là đứa con mà bác rể và bác gái đã nhận nuôi trong thời gian ngắn ngủi rồi lại bỏ đi, là một... vết thương đáng quý nhất trong ký ức của cô.

18. Quyển 1 - Chương 18

Chương 18

Duyên phận ở lòng bàn tay

Đường chỉ tay của họ có duyên phận với nhau. Chỉ là khi ấy Cát Niên đã bỏ sót một điều, đường quý nhân phù trợ của cô có một đoạn gãy gấp ở gần gò Kim Tinh. Trong sách có viết, đường gãy khúc ở gò Kim Tinh, cuộc đời trắc trở, chết chóc, biệt ly, tình cảm tan vỡ khó lành.

Thật ra nhà bác của Cát Niên ở ngay phía bên kia chân núi của nghĩa trang liệt sĩ. Khi mới gặp Vu Vũ, cậu ta khiến cô phải đi lòng vòng rất lâu, đi ngược hẳn về phía bên kia. Sau kinh nghiệm lạc đường đau thương đó, Cát Niên đã nhớ như in không bao giờ quên được đường về nhà bác.

Người khác hỏi cô: “Nhà cháu ở đâu vậy?”

Cát Niên trả lời: “cháu sống ở phía dưới mộ liệt sĩ.”

Bác nghe được thì vội vã nói: “Phủi phui cái mồm, phủi phui cái mồm. Trẻ con cái gì cũng nói được, cái gì cũng nói được. Cháu không được ăn nói linh tinh. Có ma mới sống ở dưới mộ liệt sĩ ấy!”

Thật lòng mà nói, hai bác đối xử với Cát Niên cũng không bạc, hai bác nhận nuôi đứa trẻ không được yêu quý này, nhưng những thứ cần thiết đều cho cô không thiếu một thứ gì.

Bác gái Cát Niên là một phụ nữ khá béo. Mọi người đều nói cháu gái thì giống bác, nhưng Cát Niên lại chẳng giống bác mình chút nào. Trên gương mặt Cát Niên, ngoại trừ đôi mắt ra còn lại thì cái gì cũng bé cả, ngũ quan của bác cô đều phải lớn hơn cô mấy cỡ liền. Cát Niên nghĩ chắc khi mình già đi rồi thể nào cũng có một ngày cô giống như bác mình.

Bác trai lại rất gầy guộc, khi bác trai đứng cạnh bác gái thì bất luận là chiều cao hay thể tích đều không bằng vợ mình. Những người béo cho người ta cảm giác hòa nhã, gần gũi, còn người gầy thì ngược lại. Bác trai Cát Niên gợi nên 1 cảm giác vô cùng u ám, nếp nhăn 2 bên mép của bác sâu và nghiêm khắc, dường như ông cũng không biết cười là gì. Giữa Cát Niên và bác trai trước nay luôn có khoảng cách, khi sống cùng nhau cô rất sợ ông. Tuy không tỏ ra thân thiện nhưng ông cũng không đến mức gây khó dễ cho cháu gái. Phần nhiều là ông coi như không có sự tồn tại của Cát Niên, không trách móc, cũng chẳng quan tâm, khi nhất thiết phải nói chuyện thì thái độ cũng rất lạnh lùng.

Cát Niên nhớ nhất một câu bác trai nói với cô khi lần đầu tiên đến nhà, bác gái dẫn cô đi xem phòng. Căn phòng được dọn dẹp khá sạch sẽ, Cát Niên vốn cũng chẳng hy vọng sẽ có một gia đình ấm cúng. Thế nhưng khi cô mở tủ để cất quần áo thì thấy bên trong nhét đầy quần áo bé trai.

Ban đầu cô còn thấy lạ, rồi bỗng nhớ ra, lẽ nào đây là quần áo của người anh họ đã mất của cô?

Cát Niên chưa từng gặp người anh họ đáng thương ấy. Một năm trước khi cô ra đời thì anh họ đã xảy ra chuyện rồi, nhưng cô từng nghe người lớn kể về thảm cảnh năm đó. Những cái bánh xe nghiền lên cơ thể bé nhỏ, máu, thịt, xương trộn lẫn lộn vào nhau, không còn phân biệt được nữa. Nghĩ đến đây, dù đang là giữa mùa hè nóng bức Cát Niên vẫn cảm thấy lạnh hết người.

Cô để ý quan sát căn phòng, trên bàn có đặt những bức ảnh từ 1 đến 3 tuổi của anh họ, bên trong chiếc tủ đầu giường là đồ chơi của anh họ, trên chiếc ghế đầu giường là những quyển truyện tranh cũ kỹ. Đây vốn là phòng của anh họ, nó vẫn y nguyên như khi anh ấy còn sống, ngày nào bác gái cũng dọn phòng, nhưng mọi thứ vẫn được giữ lại đến nay.

Cát Niên vội vàng ngửi mùi chăn chiếu. Cũng may, tuy không phải đồ mới nhưng cũng vẫn có mùi thơm của bột giặt và nắng tươi hòa quyện vào nhau. Cái giường này, cái chăn này, anh họ cũng đã từng dùng? Cũng có thể là do đã nghỉ, cô vội lật mặt kia của tấm chăn lên thì thấy một vết ố mờ mờ, khiến cô bất giác liên tưởng đến máu, cảm giác này làm cô lạnh hết sống lưng.

Đúng lúc này bác trai bước vào, mặt không chút biểu cảm nói: “Cháu cứ sống ở đây. Tất cả những thứ ở trong phòng không được tùy tiện động vào, đã nhớ rõ chưa?”

Cát Niên sợ hãi ngồi phịch xuống mép giường lí nhí nói: “cháu biết rồi ạ.”

Trong gia đình này, bác gái là người duy nhất Cát Niên có thể dựa dẫm được, dù gì họ cũng có dòng máu với nhau, lại cùng là phụ nữ. Thời gian đầu, bác gái rất nhiệt tình, quan tâm đến Cát Niên. Lần cô bị lạc đường, bác gái lo lắng đến mức suýt phát khóc, đây là điều xuất phát từ trái tim bác gái. Sự quan tâm chăm sóc đặc biệt của bác khiến Cát Niên áy náy mất một thời gian, không biết phải tiếp nhận thế nào.

Tuy nhiên, cũng giống như việc chủ nhà tiếp khách vậy, khi khách mới đến thì chủ nhà luôn rất nhiệt tình, nhưng khi khách ở lâu rồi lại thành nỗi lo trong lòng. Nhiệt tình trong thời gian dài có ai mà không cảm thấy mệt mỏi chứ? Sống cùng nhau khoảng 1 tháng, bác gái đã quen với sự có mặt của Cát Niên. Cũng giống như quen với chiếc ghế vừa mới mua trong nhà vậy. Ghế mới mua về ngày nào cũng ngồi, ngồi đến cả tháng rồi cũng chẳng khác gì so với những cái ghế cũ nữa.

Bác gái cũng như bác trai phải vất vả suốt ngày để kiếm sống. Họ cũng chỉ là những người dân bình thường nhất, cuộc sống không dễ dàng gì, cần cù, tiết kiệm, lương thiện, đó chẳng phải là những đức tính tốt đẹp của con người được thể hiện khi không còn cách nào khác đó sao? Cát Niên học được từ bác gái cách nấu cơm, ngày nào tan học về cũng phải chuẩn bị bữa tối đã, nếu không 2 bác về nhìn thấy cái bếp lạnh lẽo sẽ không vui chút nào. Những việc này Cát Niên đều ứng phó được, Cát Niên nấu ăn không phải ngon nhưng cũng tạm nuốt được. Hai bác lại không phải là người cầu kì về ăn uống, no bụng là được rồi, không cần phải ngon lắm.

Thời gian như thể tấm lịch treo bên cửa sổ, hết ngày “hôm qua” nọ đến ngày “hôm qua” kia bị xé đi. Nghe nói em trai Cát Niên đã chào đời ở một thôn nào đó, đúng như ước nguyện của bố mẹ. Cát Niên vẫn chưa có cơ hội đến thăm, không biết giờ mẹ thế nào rồi. Bố có đến mấy lần, dúi cho bác gái ít tiền sinh hoạt phí, lần nào cũng để lại vài cân táo rồi đi luôn. Người lớn đều rất bận rộn, bác gái cũng không quan tâm được đến Cát Niên nữa. cũng phải, Cát Niên quá trầm lặng, quá an phận, không nghịch ngợm, cũng không biết làm nũng, cô là đứa trẻ sống rất mờ nhạt. Hai bác không hỏi han gì nhiều về tình hình học hành của Cát Niên, với lại họ cũng không kèm cặp gì được cho cháu. Nhưng câu nói hằng ngày chẳng qua chỉ liên quan đến cuộc sống thường nhật.

“Ăn cơm chưa?”

“Nấu xong cơm chưa?”

“Đi ngủ đi.”

Như vậy cũng tốt. Hai bác không có nhà, Cát Niên cũng thấy thoải mái hơn. Bác gái hay cầu nhàu, mặt bác trai lúc nào cũng cau có, họ ở cạnh nhau thì toàn cãi lộn, nhưng đến hôm sau lại người trước kẻ sau đẩy xe hoa quả đi bán như chưa có chuyện gì xảy ra.

Điều duy nhất khiến Cát Niên buồn phiền đó là kiêu to mồm của bác gái. Bác thích dẫn theo Cát Niên đến trước mặt hàng xóm láng giềng nói đi nói lại việc bố mẹ cô không chăm sóc nổi con, mình đã giúp đỡ

em trai một việc lớn thế nào, nuôi một đứa trẻ thì vất vả đến mức nào. Ý bác muốn chứng minh là, hai vợ chồng họ tốt bụng như thế đấy. Cứ phải đến khi mọi người đều nói: “nhà anh Lưu ấy, các bác thật đúng là người tốt. Đứa trẻ này gặp được các bác đúng là phúc của nó!” thì bác gái mới chịu dừng lại không nói nữa.

Các bác các cô ở gần đó lúc nào cũng thích hỏi: “Cát Niên à, lớn lên cháu có đền đáp công ơn của bác gái không?”

Theo “dân ý”, lần nào Cát Niên cũng phải trả lời: “chắc chắn rồi ạ, lớn lên cháu nhất định sẽ báo đáp bác trai và bác gái!”

Cát Niên thực lòng rất cảm kích gia đình bác gái, nhưng cô thấy khó xử khi phải nói những lời này.

Tiền sinh hoạt hàng ngày bố đều đưa cho bác gái, Cát Niên chẳng được đồng nào. Cô đang trong giai đoạn lớn, quần áo rất nhanh chật. Mỗi lần cô mặc những chiếc áo ngắn cũn cỡn rồi bắt đầu dĩ nói với bác gái, bác cũng sẽ mua quần áo mới cho cô, nhưng khi mua rồi bác lại lải nhải với người khác: “Không biết tốn bao nhiêu là tiền với con bé này. Nhưng tôi cũng không thể để nó khổ được, quần áo thì cũng phải cho nó mặc chứ. Ai bảo tôi chỉ có một cậu em trai!”

Miệng bác gái giống cái đài phát thanh tự nhiên, âm lượng lớn, nội dung phong phú, cái gì cũng trở thành đề tài bàn luận của bác.

“Cát Niên nhà chúng tôi ấy mà, hồi nhỏ không đủ dinh dưỡng, sắp tốt nghiệp tiểu học rồi mà người vẫn như đứa trẻ 7, 8 tuổi. Con gái nhà khác đến tuổi này đã có ‘cái kia’ rồi. Còn con nhà mình vẫn chưa dậy thì.”

“Mới tí tuổi đầu đã biết tiêu tiền rồi. Con bé này không chỉ lo ăn lo mặc, hôm nọ còn đòi tôi tiền tiêu vặt nữa chứ. Cứ như bố nó cho tôi nhiều thứ lắm ấy.”

“đọc sách, đọc sách, chỉ có biết đọc sách, chẳng biết cái gì cả. Con gái con đứa, xem mấy cái thứ sách linh tinh này rồi thế nào cũng có ngày học những thứ chẳng ra gì.”

Nói những câu này không phải là vì bác gái ghét Cát Niên. Chỉ là bác đã làm việc tốt nên muốn nói cho người khác biết. Những tật xấu nhỏ nhặt của con trẻ sẽ làm cho nội dung bàn luận ở phố phường phong phú hơn. Đương nhiên những thứ ấy không làm tổn hại gì đến sự thực là bác nuôi dưỡng Cát Niên, và cũng không làm tổn hại gì đến sự thực bác là người tốt.

Cát Niên biết ơn lòng tốt của bác gái, nhưng cũng ghét bác, về điểm này, cô không phải là đứa trẻ ngoan. Cô nghĩ, đến khi mình lớn sẽ đền đáp bác, cô sẽ biếu bác rất nhiều, rất nhiều tiền, nhưng nhất định sẽ tránh xa bác gái.

Vu Vũ, Cát Niên muốn gọi là tiểu hòa thượng hơn, nhưng chưa một lần nào cô gọi tên cậu. Hai bác đều không thích Vu Vũ nên Cát Niên đành phải giữ khoảng cách với cậu ta.

Vu Vũ đi học muộn, tuy lớn hơn Cát Niên 1 tuổi nhưng lại học cùng lớp với cô ở trường. Ngày nào cũng hoạt động trong cùng một không gian lớp học, có thể nói Cát Niên và Vu Vũ là 2 đứa trẻ lặng lẽ nhất lớp. Chỉ có điều trong sự lặng lẽ của Cát Niên có sự nhả nhẩn của con gái, còn sự lặng lẽ của Vu Vũ lại một mình một kiểu không giống ai. Sự khác biệt của cậu không phải là kiểu điên cuồng, bạo ngược như người ta vẫn tưởng tượng về con trai của kẻ giết người, mà là kiểu âm thầm làm những việc mình muốn làm.

Ví dụ như cái đầu trượt kỳ quặc của cậu. Ví dụ như cậu nhất định ngồi trong góc của dãy bàn cuối cùng. Ví dụ như cậu có thể ngồi ngắm nhìn tổ kiến trong thời gian rất lâu. Ví dụ như khi tan học cậu toàn đi đường tắt về nhà.

Cát Niên còn chơi với vài bạn khác, tuy không thật thân thiết nhưng cũng không đến mức xa lạ. Thế nhưng trên đường về nhà cô không có lấy một bạn nào đi cùng, suốt 3 năm học từ năm lớp 3 đến khi tốt nghiệp tiểu học, Cát Niên toàn một mình khoác balo co độc đi từ trường về nhà bác, còn Vu Vũ thì bước xiêu vẹo ở phía trước hay phía sau cô mấy chục bước.

Họ gần như không bao giờ chào nhau, rất ít khi chủ động vượt qua nhau. Có lúc Cát Niên cũng đi đường tắt, thấy Vu Vũ đang chơi cổ sấu róm hoặc đào hang chuột thì cũng chạy lại xem. Hai đứa trẻ kì lạ có thể cùng đứng nhìn về một hướng, hoặc cùng ngồi xúm lại với nhau để xem những thứ chúng thích, nhưng lại không phải bạn bè thân thiết gì của nhau, thậm chí đến nói chuyện cũng rất hiếm hoi.

Một hai lần như thế này, Cát Niên đeo cái cặp quên cái khóa của mình đi trên đường, sách vở rơi vãi lung tung cũng không biết. Vu Vũ tiện tay nhặt lên, khi đi qua Cát Niên cậu nhét vào tay cô. Cũng có lúc Cát Niên ra khỏi nhà muộn, trên đường đi học thấy Vu Vũ còn đang nhón nhờ đùa nghịch với chim chóc trên cây, cô liền kéo cặp của cậu ta rồi hét lên: “Muộn rồi, chạy nhanh lên!”

Vì hai bác làm ăn buôn bán nên dậy rất sớm, Cát Niên vì thế không thể ngủ nướng, phải dậy từ khi trời còn chưa sáng. Thế là cô có thói quen chạy bộ buổi sáng. Trong những tia nắng ban mai, Cát Niên men theo con đường trồng mía, chạy qua con đường nhỏ bên rừng trúc, đến dưới bậc thang khu nghĩa trang liệt sĩ rồi chạy ngược lại đường cũ. Vu Vũ cũng chạy bộ, giờ họ ra khỏi nhà dần dần trùng với nhau, nhưng Cát Niên thường chạy trước Vu Vũ một đoạn. Cát Niên không ngoảnh lại nhìn nhưng luôn nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc phía sau mình.

Bác Cát Niên không biết nghe được tin ở đâu, một hôm bác hỏi: “Bác nghe nói cháu chơi với Vu Vũ, sáng còn chạy bộ cùng với nó đúng không? Cháu phải cẩn thận đấy!”

Cát Niên tỉnh bơ nói: “Đâu có ạ, buổi sáng chạy bộ chỉ có mỗi đường đó thôi, cháu có bao giờ nói chuyện với cậu ấy đâu.”

Học hết tiểu học, Cát Niên và Vu Vũ cùng vào trường trung học 22, đây là ngôi trường làng ở ngoại ô thành phố. Em trai Cát Niên cũng đã 3 tuổi, em trai và mẹ đã trở về bên bố, cùng chung sống hạnh phúc với nhau.

Cát Niên đã gặp em trai được vài lần, nó béo mũm mĩm rất đáng yêu. Bố đặt tên cho nó là Vọng Niên, theo thứ tự gia phả nhà họ Tạ, đến thứ tự 2 chị em Cát Niên là đời chữ “Niên”. Nghe nói chữ Vọng trong tên em trai cùng âm với chữ “Vượng”, mang ý nghĩa hưng vượng, cũng hàm ý em trai là niềm hy vọng duy nhất của bố mẹ. Bố mẹ đã tốn không ít tâm tư vào cái tên này, chữ đầu có như tên của Cát Niên. Cô chào đời vào trước tết, thế là bố cô đặt ngay cho cô cái tên “Qua Niên”. Tạ Qua Niên, đúng là cái tên thật buồn cười. Sau này ông nội nói cái tên đó không hay, quá là qua loa đại khái. Vì trong nhà cô lúc đó có bày cây quất lấy may trong ngày Tết, thế là cái tên Tạ Cát Niên ra đời.

Cát Niên chẳng có cảm giác gì về tên của mình cả, nhưng cô có người anh họ tên Tư Niên, giống Tư Niên Hoa, cô thích cái tên này.

Anh họ hơn Cát Niên mười mấy tuổi, ông nội của anh và ông nội của Cát Niên là anh em ruột. Bên họ mới là nhánh kế thừa hương hỏa thế gia của cụ tổ. Anh Tư Niên là một họa sĩ nổi tiếng, anh nổi tiếng từ khi còn ít tuổi. Năm lớp 2 Cát Niên từng gặp anh một lần, cô rất ngưỡng mộ anh Tư Niên. Tư Niên không thân thiết gì lắm với chị em Tạ Mậu Quyên và Tạ Mậu Hoa nhưng lại rất gần gũi với Cát Niên. Anh nói, Cát Niên không giống với bố mẹ cô, cô có linh khí của nhà họ Tạ.

Nhưng bố mẹ Cát Niên thì chẳng cảm nhận được linh khí gì hết. Trong mắt họ, họa sĩ cũng giống như con hát chẳng phải là nghề nghiệp tử tế gì. Dù anh Tư Niên có xuất sắc như thế nào thì họ vẫn thấy anh không phải người đường hoàng. Cát Niên cũng nghe phong phanh được một vài điều không tốt lắm về đời tư của anh Tư Niên từ người lớn, nhưng điều đó chẳng ảnh hưởng gì đến hình tượng đẹp đẽ của anh trong lòng cô.

Vào một ngày trước khi lên trung học, Cát Niên nhận được bưu thiếp của anh Tư Niên gửi về từ một quốc gia nhỏ ở châu Âu. Anh nói rằng anh đã yêu một cô gái, khi nói ra chuyện này anh cũng không thêm quan tâm chủ đề này liệu có quá xa vời với một học sinh vừa tốt nghiệp tiểu học không nữa, nhưng Cát Niên vẫn rất vui mừng. Hôm đó 2 bác không đi bán hàng mà đến thăm một người họ hàng, để Cát Niên ở nhà một mình. Đây cũng là một nguyên nhân khiến tâm trạng Cát Niên đặc biệt vui vẻ.

Hai bác để xe đạp ở nhà. Thời đó, tuy xe đạp không phải thứ gì quý giá, nhưng cũng không phải là thứ mà những đứa trẻ như Cát Niên muốn có là có được. Cô sắp lên trung học rồi nhưng vẫn chưa biết đi xe đạp.

Sau khi chắc chắn 2 bác đã đi xa, cũng không quên thứ gì để có thể quay lại lấy nữa, Cát Niên rón rén dắt chiếc xe đạp cũ ra khỏi nhà.

Cát Niên không biết đi, cũng không dám đi xe. Với cô, cái khung hình tam giác to to kia là một chướng ngại không thể vượt qua nổi. Lúc ban đầu mới ra khỏi cửa, cô cứ lăm lăm lết sợ người quen của bác gái nhìn thấy sẽ “mách tội”, nhưng khi đã rẽ ra con đường nhỏ, Cát Niên liền hiên ngang vừa chạy vừa đẩy xe.

Một đứa trẻ ngốc nghếch đến xe đạp cũng không biết đi, dắt xe chạy mà vui phơi phới, thật là một cảnh tượng buồn cười. Cát Niên cứ như vậy tự vui một mình.

Xe chạy qua con đường sỏi đá, qua bãi cỏ, qua con đường nhỏ ngoằn ngoèo bên cạnh rừng trúc. Cát Niên càng chạy càng nhanh, cô cảm thấy như đôi chân mình đang bay lên cùng với 2 bánh xe.

Từng làn gió thổi qua mang theo hương vị đặc biệt của lá trúc, Cát Niên tưởng tượng mình là cô thiếu nữ xinh đẹp ngồi phía sau một cậu thanh niên áo trắng trên chiếc xe đạp. Họ không nói gì nhưng đi đến đâu là để lại tiếng cười trong trẻo hòa quyện trong mùi hương của hoa cỏ.

Niềm vui khiến Cát Niên hoàn toàn quên mất chính mình, cô cứ chạy cứ chạy, bỗng nhiên cô cảm giác như mình không cần đẩy mà chiếc xe có sức mạnh nào đó cứ kéo cô về phía trước, cứ thế tiến về phía trước... thần kỳ đến không tin nổi, tiếng bước chân cũng biến thành của 2 người.

Cuối cùng Cát Niên không tìm được ngoảnh đầu lại, mái tóc đuôi gà buộc ngang vai quệt vào mặt cậu thanh niên. Ánh mắt chạm nhau, Vu Vũ với hai tay đang đẩy đằng sau xe đạp nhe hàm răng trắng bóng nhìn Cát Niên cười.

“Lên xe, lên xe đi. Lên đi!” Vu Vũ ở phía sau thúc giục.

Cát Niên mấy lần định trèo lên nhưng lần nào nhấc chân lên rồi cô đều sợ hãi đặt chân xuống.

“Tớ không dám. Sợ ngã lắm!”

“Sợ gì chứ? Tớ giữ cho. Lên đi, lên đi mà!”

Giọng nói cậu như có ma lực, Cát Niên mím môi nhảy qua cái khung hình tam giác, ngón chân chút nữa thì không với tới bàn đạp. Chiếc xe lắc lư một lúc, Cát Niên bám chặt lấy ghi đông xe đạp, Vu Vũ đứng là giữ được xe cho cô thật.

“Ha ha, nhanh lên, nhanh lên chút nữa, haha...” Cát Niên cười thành tiếng. Chiếc xe đạp đưa 2 đứa trẻ lao đi trên con đường nhỏ, như thể đây là niềm vui lớn nhất trên thế gian vậy.

Cát Niên càng đạp càng thấy dễ dàng, không lâu sau đã đến phía dưới cầu thang khu nghĩa trang liệt sĩ.

“Dừng, dừng, dừng lại!” Cát Niên hét âm lên.

Không có ai trả lời. Cát Niên ngoảnh đầu lại nhìn, sau lưng cô làm gì có ai giữ xe cho cô đâu. nỗi lo sợ đến một cách bất ngờ khiến Cát Niên luống cuống rồi ngã ra khỏi xe.

Lúc này Vu Vũ mới chạy ra từ một khóm trúc gần đó.

“Ngã rồi à? Lúc này còn đi giới thể cơ mà!”

Cát Niên vội vàng đứng dậy, cô chẳng thèm để ý xem mình có bị sao không, chỉ vội vàng dựng xe lên xem có bị hỏng gì không. Khi thấy xe không sao cô mới thở phào nhẹ nhõm.

“Có đau ở đâu không?”

Cát Niên nắn nắn tay: “Lỡ cả một hồ dưới đất, tớ thì không sao.”

“Không sao thì tốt, theo tớ nào.” Vu Vũ vẫy tay ra hiệu bảo Cát Niên chạy lên cầu thang với mình.

Cát Niên cũng không nghĩ gì nhiều, cô lập tức chạy theo. Cát Niên đã đi qua đây rất nhiều lần nhưng vì Vu Vũ nói trên đó có rất nhiều ma nên cô cảm thấy không nên làm phiền những hồn ma đó thì hơn.

Những bậc thang thật là cao, đứng từ dưới dường như không nhìn thấy phía trên cùng.

“Tạ Cát Niên, nhanh lên nào!” Vu Vũ dừng lại đợi cô.

“Trên đó không phải có ma sao?”

“Đồ ngốc, buổi sáng ma phải ngủ trưa.”

Cát Niên quệt mồ hôi, tiếp tục cố gắng, 261, 262,..., 519, 520, 521!

521 bậc thang, cô không biết tại sao mình lại đếm số bậc thang dưới chân nữa. chỉ một lần đó thôi mà cô ghi nhớ con số ấy mãi mãi.

Cát Niên tưởng rằng nghĩa trang liệt sĩ phải là một nơi linh thiêng, thanh nhã, nhưng khi leo lên bậc thang cuối cùng, đập vào mắt cô lại là một màu đỏ rực rỡ như một cây đuốc rừng rực cháy giữa vùng biển nghiêm trang, hoang vắng mà thê lương.

“Hoa... hoa lựu” Cát Niên tuy đang thở hổn hển nhưng vẫn nhận ra loại cây này.

“Đây là cây hoa lựu của tổ.” Vu Vũ nói với giọng đều đều.

“Của cậu? Cậu gọi xem nó có trả lời không.” Cát Niên không tin.

“Cây lựu, cây lựu ơi... nó trả lời rồi đấy, cậu có nghe thấy gì đâu!”

Cát Niên chỉ Vu Vũ cười: “cậu chỉ biết nói linh tinh thôi!”

Cát Niên chạy nhanh quá, trán cô ướt đầy mồ hôi. Vu Vũ cũng chẳng khá hơn mấy, gương mặt cậu đỏ bừng bừng, đổ đến mức... quái dị.

“Nhìn mặt cậu kìa, ha ha ha, mặt cậu...” Cát Niên chưa nói hết câu, Vu Vũ lão đảo rồi ngã vật ra đất ngay trước mắt cô.

“Lại dọa tổ à, dậy đi, mau dậy đi... Vu Vũ, Vu Vũ!”

Thân thể Vu Vũ co quắp trên nền đất trong một hình thù kỳ quái, dường như cậu không nghe thấy Cát Niên nói. Vài giây sau cậu bắt đầu co giật, miệng sùi bọt kèm theo máu.

Niềm vui đến dễ dàng nhưng cũng ra đi đột ngột như vậy. Nỗi sợ hãi trong giây lát đã bao trùm tất cả. Vu Vũ như con cừu non điên cuồng mà bất lực đang co quắp trên mặt đất, Cát Niên sợ hãi đến cứng đờ người, không biết phải làm sao.

Cát Niên quỳ xuống ôm lấy cái đầu cứng nhắc của Vu Vũ, cô muốn gọi người đến nhưng ở nơi hoang vắng mênh mông này có ai nghe được tiếng kêu cứu của cô chứ!

Vu Vũ đang co giật từng hồi ở trong vòng tay Cát Niên, cậu không còn biết gì nữa, cô sợ đến phát khóc. Trong cô lúc này chỉ có ước nguyện thời gian mau trôi đi, để người thường xuyên trêu chọc, lạng lẽ đi phía sau cô này trở lại bình thường.

Chỉ một phút đồng hồ, một khoảng thời gian không hề dài vậy mà Cát Niên cảm thấy như mình đã già đi. Cảm tạ trời đất, cơn co giật của Vu Vũ đã giảm dần, cơ thể cứng đờ dần thả lỏng, nhưng cậu vẫn không động đậy được, cậu nửa mê nửa tỉnh, cả người mềm nhũn chẳng còn chút sức lực nào.

Đợi đến khi Vu Vũ gượng dậy đứng lên được thì cánh tay tê dại của Cát Niên đã không còn cảm giác gì.

“Cậu đỡ chút nào chưa?” thật ra Cát Niên muốn nói cậu không cần phải gắng gượng đứng dậy.

Gương mặt Vu Vũ không còn đỏ nữa, thay vào đó là một màu xanh tái, nụ cười và niềm vui ban nãy chợt vụt tắt. Vu Vũ lão đảo đứng dậy, Cát Niên giơ tay ra đỡ cậu.

“Tổ cảnh cáo cậu, nếu nói cho người khác biết tổ sẽ giết cậu!” câu nói cay độc đó buột khỏi miệng Vu Vũ khiến tay Cát Niên run lên bần bật, cô sững sờ nhìn cậu con trai đứng bên cạnh mình.

Vu Vũ ngoảnh mặt đi, một lúc sau lại ngồi xuống cạnh Cát Niên.

“Đừng nói ra, được không?”

Cùng một ý, cậu dùng 2 cách biểu đạt hoàn toàn khác nhau, lần này là sự bắt lực, van nài.

Đây mới là cậu ấy, là Vu Vũ thật sự.

Cát Niên gật đầu lia lịa: “Tổ sẽ không nói ra đâu!”. dường như sợ Vu Vũ vẫn còn chưa tin cô, cô nói thêm: “Tổ thề đây!”

Vu Vũ cười, cái đầu trọc của cậu ấy, gương mặt sáng sủa của cậu ấy, hàm răng trắng như đang tỏa sáng.

“Vui không?” Vu Vũ hỏi Cát Niên.

“Hả?” Cát Niên vẫn chưa kịp phản ứng, trong đầu cô lúc này chỉ có một từ mà cô từng đọc được trong sách. Bệnh điên. Phó Hồng Tuyết cũng bị bệnh này. Tên khoa học của nó là bệnh động kinh.

“Không vui.” Cô không thể nói dối, cảnh tượng hải hùng vừa rồi như vẫn còn sờ sờ trước mặt.

“Cậu có thường bị thế không?” cô hỏi.

Vu Vũ lắc đầu: “không hay lên cơn nặng như thế, từ bé tới giờ cũng chỉ bị mấy lần, rất ít người biết. nhưng nó giống như quả bom hẹn giờ, không biết khi nào thì bùng một cái nổ tung.”

Cậu còn nói, bệnh này cậu bị từ khi còn trong bụng mẹ, gọi là cái gì mà động kinh bẩm sinh, đến giờ vẫn chưa tìm được nguyên nhân gây bệnh, cũng không có cách nào chữa trị tận gốc, chỉ có thể uống thuốc khống chế. Tuy ít lên cơn nặng nhưng cậu thường xuyên bị lên cơn dạng nhẹ. vì căn bệnh này mà cậu không được làm việc nặng, không được kích động, không được uống nước quá nhiều, không được uống rượu, không được để đói, không được mất ngủ. Giờ Cát Niên đã phần nào hiểu được tại sao cậu lại tách biệt với mọi người như vậy, tại sao khi chạy bộ cậu lại chạy chậm đằng sau cô.

“Đừng có thương hại tớ! Tớ sợ nhất là người khác thương hại, vì thế tớ ước rằng cả thế giới này không một ai biết hết. không biết chừng, một ngày nào đó lên cơn, rồi không tỉnh lại được nữa, ra đi vĩnh viễn một cách lặng lẽ.”

Cát Niên nói: “Đưa tay cậu cho tớ!”

Đến lượt Vu Vũ không bắt kịp dòng suy nghĩ của Cát Niên.

Cát Niên cầm lấy tay trái của Vu Vũ.

“Tớ từng đọc một quyển sách nói về các đường chỉ tay, vẫn nhớ một ít. Đường bao lấy ngón cái này là đường sinh mệnh, đường xuất phát từ ngón cái và ngón trỏ này là đường trí tuệ, đường bên dưới ngón út kéo về ngón trỏ là đường tình cảm. người có đường sinh mệnh dài thì sẽ sống lâu...”

Cát Niên bỗng im bặt.

Vu Vũ có đường chỉ tay sâu và rõ ràng, đường sinh mệnh chỉ kéo dài đến hai phần ba thì đứt đoạn.

“Nói tiếp đi, tớ đang nghe đây.” Vu Vũ cười nói.

Cát Niên giơ tay trái của mình ra so với Vu Vũ. Đường chỉ tay của cô nông và rối, nhưng đường sinh mệnh lại dài bằng Vu Vũ.

“Cậu xem, đường sinh mệnh của tớ dài bằng của cậu. Cậu thấy tớ có giống người đoản mệnh không? Tớ còn sống thì cậu sẽ không chết được.” Cát Niên an ủi Vu Vũ.

Vu Vũ biết tổng, “trai bên trái, gái bên phải, cậu phải cho tớ xem tay phải mới đúng chứ.”

“Sai rồi, cái ý nghĩ trai trái gái phải của thời xưa là do quan niệm trọng nam khinh nữ. xem tướng tay thật sự, trai hay gái đều là bên trái hết.” Cát Niên không hề nói dối Vu Vũ, trong quyển sách đã ố vàng ở nhà bác gái đúng là đã viết như vậy.

Rất lâu sau Cát Niên mới biết kiên thức của mình khi ấy không đầy đủ. Quyển sách đó căn bản là cô chưa đọc hiểu hết. sách còn nói rằng, tay trái là căn mệnh đã định sẵn, tay phải là biến số trong tương lai, người có hai tay không giống nhau cuộc sống sẽ nhiều sóng gió. Cô chính là người mà tay trái và tay phải hoàn toàn khác nhau.

Không tính đến đường sinh mệnh ngắn ngủi kia thì đường chỉ tay của Vu Vũ quả thực rất đẹp. Đường tình cảm của cậu ấy rất dài, giữa ngón cái và ngón trỏ kéo dài ra thành đường quý nhân phù trợ mờ mờ.

Đường quý nhân phù trợ, có thanh mai trúc mã.

Tay trái của Cát Niên dường như cũng có một đường tương tự như vậy.

Đường chỉ tay của họ có duyên phận với nhau. Chỉ là khi ấy Cát Niên đã bỏ sót một điều, đường quý nhân phù trợ của cô có một đoạn gãy gấp ở gần gò Kim tinh.

Trong sách có viết, đường gãy khúc ở gò Kim tinh, cuộc đời trắc trở, chết chóc, biệt ly, tình cảm tan vỡ khó lành.

19. Quyển 1 - Chương 19

Chương 19

Lâu ngày không gặp, diện mạo sẽ thay đổi

Người lùn đeo kính vừa gầy guộc vừa nực cười năm xưa lại trở thành cậu thiếu niên thanh nhã đầy tự tin, con gái ngưỡng mộ xếp hàng dài, còn cô gái từng là nàng công chúa Bạch Tuyết lớn lên lại thành cô thiếu nữ ngu ngốc bầm gót hoàng tử bạch mã.

Từ hôm đó, cái tên Vu Vũ đã xuyên suốt thời thanh xuân của Cát Niên.

Mỗi lần chạy bộ buổi sáng họ vẫn cứ người chạy trước người chạy sau như đã ngầm hẹn với nhau. Trước khi ra khỏi nhà, Cát Niên đều lên giấu một quả táo hoặc quả quýt vào túi áo thể thao, khi chạy đến chỗ không người, cô quay lại ném cho Vu Vũ: “tiểu hòa thượng, bắt lấy này!”

Vu Vũ thích ăn táo, nếu quýt ngọt, rất ngọt, thì cậu ấy sẽ giữ lại mang về cho bà nội. Vu Vũ và bà sống dựa vào nhau nhờ vào bảo hiểm xã hội dành cho người nghèo. Bà Vu Vũ tuổi đã cao, cuộc sống cũng không dễ dàng gì, Vu Vũ muốn đối xử tốt với bà một chút.

Sau khi lên trung học, Vu Vũ và Cát Niên lại được phân vào cùng một lớp. Trong lớp, họ không tụ lại thăm thì với nhau như những người bạn thân thiết, nhưng nếu có người bắt nạt Cát Niên, Vu Vũ sẽ lặng lẽ tiến lại gần kẻ đó. Cậu không cần phải động tay động chân, với thân phận con trai của tội phạm giết người thời đã đủ để khiến người khác cảm thấy chuyện gì cậu cũng làm được rồi.

Khi tan học Cát Niên cũng bắt đầu trở về nhà trên con đường nhỏ. Cát Niên là khán giả duy nhất thường thức những thứ đồ chơi đẹp để thú vị được Vu Vũ khéo léo tét từ những ngọn cỏ sâu róm và cỏ lau. Họ còn hợp tác đi trộm khoai lang khô phơi ở cửa hàng nhà chú Tài, khi ấy nhà chú Tài vẫn chưa mở cửa hàng. Thường thì Cát Niên sẽ rất nghiêm túc hỏi chú Tài những vấn đề về cuộc sống, còn Vu Vũ thì khấn trương bốc một nắm khoai trong sọt. đến khi chú Tài ngẩng đầu lại thì người đã biến mất rồi. Chú Tài giận dữ dậm ngực dậm chân nói, nếu trẻ con thời nay được ngoan như Cát Niên thì thật tốt biết bao. Cát Niên “ngoan ngoan” về hộp mặt ăn khoai lang khô với Vu Vũ ở con đường nhỏ, trên thế gian không còn thứ gì ngon hơn được nữa.

Cát Niên còn rất yêu thích truyện kiếm hiệp, cô gần như đã mượn hết truyện của các cửa hàng truyện gần đó. Hồi đó 2 bác đã bắt đầu ngăn cản không cho Cát Niên đọc truyện linh tinh, thỉnh thoảng 2 bác lại kiểm tra cặp cô, nếu phát hiện có truyện thì cô sẽ bị mắng. Cát Niên cũng không dám để sách trong cặp, thế là giao cho Vu Vũ cất hộ, dù gì thì Vu Vũ cũng chẳng có ai quản, tự do hơn cô nhiều. Tối đến, Vu Vũ lại trèo lên bức tường sau nhà bác Cát Niên như một chú khỉ. Cậu dùng cành cây gõ gõ vào cửa sổ kính phòng Cát Niên ở phía đối diện. chờ khi Cát Niên thò đầu ra thì Vu Vũ sẽ chuyển sách cho cô, Cát Niên cũng nhân tiện đưa luôn cho cậu vở bài tập toán vừa làm xong trong ngày.

Vu Vũ không thích đọc tiểu thuyết, cậu thường chế giễu sự say mê của Cát Niên.

“Cái đó có gì mà hấp dẫn cậu thế?” Vu Vũ thường hỏi cô như vậy.

Cát Niên nói với cậu về đại hiệp Tiêu Thu Thủy trong lòng mình. Cô đã đọc nhiều truyện kiếm hiệp như vậy rồi nhưng cũng chỉ có một Tiêu Thu Thủy, cũng chỉ có một Đường Phương.

Vu Vũ lại không nghĩ thế. Cậu bảo cái tên Tiêu Thu Thủy cứ như tên con gái ấy, đâu có giống đại hiệp. Đại hiệp thì phải giống như Tiêu Phong, tiếng tăm vang khắp giang hồ, tung hoành nơi biên ải. cậu còn nói, tổ tiên của cậu là người Tây Bắc, khi trưởng thành, sẽ có một ngày cậu sẽ rời khỏi đây để ra biên ải sống.

Cát Niên cũng đã đọc Thiên Long bát bộ, cô không nỡ nói thẳng ra, Tiêu Phong là anh hùng một đời, cũng ném hết ngọt bùi đắng cay của cuộc đời, đến cuối cùng ngã xuống bị tráng nhưng cũng thật thê lương, hơn nữa lại đúng cái gọi là “anh hùng khí đoản, nhi nữ thường tình”. Trong truyện, chẳng phải hẹn ước của chàng và A Châu cũng chỉ là một giấc mơ hư ảo thôi sao?

Sau năm lớp Bảy, trường học yêu cầu học sinh phát triển toàn diện văn thể mỹ, mỗi học sinh đều phải tham gia một môn thể thao. Học sinh nam thường chọn bóng đá, bóng rổ, bóng chuyền, học sinh nữ thì thích thể dục thẩm mỹ, đá cầu. Vu Vũ chọn cầu lông vì so với các môn khác, cầu lông không yêu cầu quá cao về thể lực. Cậu chưa từng bị lên cơn ở trường, cả giáo viên và học sinh, không một ai biết cậu bị mắc bệnh ấy.

Cát Niên cũng chọn cầu lông, cô nói là mình không thích thể dục nhịp điệu và đá cầu, nhưng thật ra là cô lo Vu Vũ không có ai tập đánh cầu cùng.

Nắm vững được nội dung chủ yếu của môn cầu lông, niềm yêu thích của Vu Vũ với môn này bỗng tăng lên mạnh mẽ. có thời gian rồi là 2 người lại chạy đến mảnh đất trống ở khu nghĩa trang liệt sĩ để luyện tập. Cát Niên vốn chỉ là đi thi ăn may, nhưng sau kỹ thuật của cô thành thạo qua từng ngày luyện tập, đánh trả cầu không những chuẩn mà còn rất hiểm. nếu phải so sánh thì Vu Vũ hoàn toàn không phải đối thủ của cô. Một lần trèo lên lấy cầu mắc trên cây, Vu Vũ lau mồ hôi trán cười: “đây đâu phải cậu đến tập cùng tớ! cậu đến để làm nhụt chí tớ thì có!”

Có một lần, những đứa trẻ trong vùng chạy đến chơi ở gần khu nghĩa trang, nhìn thấy 2 người cười đùa thì nói với giọng kì cục: “Ồ kìa, vai kề vai, không biết xấu hổ... Tà Cát Niên chơi với con trai tội phạm giết người kìa...”

Gương mặt Vu Vũ không lộ ra một nét biểu cảm nào, cậu đã quen việc bị chụp mũ như thế này rồi. Cát Niên thì vừa hoảng sợ vừa tức giận, cô không hiểu tại sao mọi người lại không chịu tha cho Vu Vũ, cậu ấy làm gì sai sao?

Nhìn bóng dáng đám trẻ chạy đi, Cát Niên nhặt một nắm đá ném về phía chúng nhưng Vu Vũ ngăn lại. cậu là con trai tội phạm giết người nhưng cậu chưa từng hại ai.

Tin đồn Cát Niên chơi với Vu Vũ lại đồn đến tai 2 bác. Người ta đều nói tận mắt nhìn thấy họ sau khi tan học đều cùng về nhà trên con đường nhỏ đó, mà thời gian về nhà nấu cơm của Cát Niên càng ngày càng muộn cũng là sự thật. bác gái đứng trước cửa nhà tức giận mắng Cát Niên: “Có phải cháu chơi với con trai kẻ giết người không?”

Cát Niên vẫn luôn cúi đầu “chịu tội” sợ hãi trả lời: “Cậu ấy không giết người. đến một con gà cậu ấy cũng chưa từng giết.”

Cát Niên rất ít khi cãi lại, lần này bác gái bị chọc giận, cả người run bắn, lên giọng quát: “Ồ, còn bảo vệ nó nữa cơ đấy. Thế sao không gả cho nó đi, không đi theo nó đi còn ở đây làm gì? Chỉ cần đừng có nói tao đây dạy mày như thế thì mày muốn làm gì thì làm!”

Tiếng quát của bác khiến cho các nhà hàng xóm kéo nhau túm tụm lại, mọi người hiếu kỳ ngó xem, chủ đề này khiến những người không liên quan thấy rất hứng thú. Cát Niên không nói gì nữa, cô mặc cho bác hết mắng mỗ lại quát tháo, mắt ầng ậc nước nhìn ánh nắng xế chiều.

Hai đám mây che phủ những tia sáng cuối cùng, trông giống như một chú gấu nhỏ đang mỉm cười. Vu Vũ từng bảo buổi tối mà có mây nghĩa là mai trời sẽ có nắng. Ngày mai sẽ là một ngày đẹp trời, sợ gì chứ!

Nhưng Cát Niên còn nhìn thấy cửa nhà Vu Vũ mở ra một chút rồi lại đóng chặt.

Mấy ngày sau đó, sau khi tan học Vu Vũ đều không đợi Cát Niên. Trường sắp tổ chức cuộc thi đánh cầu lông, đây là hoạt động tập thể đầu tiên mà Vu Vũ chủ động đăng kí, nhưng cậu không chuẩn bị gì cả. Cát Niên chặn đường Vu Vũ hỏi tại sao. Vu Vũ trả lời là vệt hồng, không có tiền mua cái mới nên không tham gia thi đấu, sau này cũng không đánh cầu nữa.

Cát Niên biết rõ hoàn cảnh gia đình Vu Vũ, dù đây chỉ là cái cớ thì cô cũng không thể phản bác lại được. Tối đến, Cát Niên đóng chặt cửa đếm số “tiền cứu mạng” cô tích góp mấy năm nay. Đếm đi đếm lại vẫn chỉ có 7 tệ 6 hào. Một cái vợt cầu lông mới rẻ nhất hồi ấy cũng phải 12 tệ, như thế cô không đủ tiền rồi. Tiền bố đưa thì bà bác giữ khư khư, muốn lấy được một đồng cũng khó hơn cả lên trời.

Bố Cát Niên làm ở viện Kiểm sát, công việc ổn định, trong lòng ông thường cảm thấy hổ thẹn vì tiền sinh hoạt hàng ngày đưa cho con gái không nhiều, tiền ăn mặc, đồ dùng cá nhân, tiền tiêu vặt đều bao gồm trong đó cả. Nhưng bác gái lại yêu cầu Cát Niên ăn sáng bằng đồ ăn thừa tối hôm qua, như thế thì tiết kiệm được tiền ăn sáng. Cát Niên trằn trọc cả đêm nghĩ lý do để lấy được 5 tệ từ chỗ bác gái nhưng lý do nào cũng không đủ thuyết phục.

Sáng sớm hôm sau, Cát Niên, cô gái ngoan hiền run run lấy ra một tờ 5 tệ từ túi đựng tiền lẻ bán hàng của bác, nhét vào trong tất, thế là hoàn thành hành vi phạm tội lớn nhất từ khi sinh ra đến giờ. Mồ hôi Cát Niên cứ túa ra, trong lòng đã dự liệu đến tình huống xấu nhất, nếu bị phát hiện thì cô cam tâm tình nguyện ngồi tù.

Nhưng cả 2 bác đều không phát hiện ra. Một ngày sau, Cát Niên lén lút mua cho Vu Vũ một cây vợt mới. Vu Vũ cầm cây vợt mới trong tay ngẩn ngơ hỏi: “cậu lấy đâu ra tiền vậy?”

Cát Niên duỗi chân nằm xuống phía dưới cây lựu, mặt tỉnh bơ nói: “lấy trộm từ trong túi của bác tớ.”

Vu Vũ nhảy lên: “cậu có làm sao không thế?”

Cát Niên tiếp lời: “Cậu là con trai tội phạm giết người, tớ là kẻ trộm, chúng ta chơi với nhau, không ai được chê ai hết.”

Vu Vũ ngẩn ra nói không lên lời, một lúc sau Cát Niên cảm thấy Vu Vũ nằm xuống thẫn thờ, giống như cô, cũng nhìn trần trần lên bầu trời.

Không có một cơn gió nào nhưng có một bông hoa lựu rụng xuống, rơi đúng trán Cát Niên, rất nhẹ, phải chẳng tiếng hoa nở cũng nhẹ như vậy?

Cát Niên ngả đầu về phía Vu Vũ, Vu Vũ nhặt hoa giúp cô.

“Vu Vũ, nếu cây lựu của cậu kết trái, tớ nằm ở đây, quả chín rơi trúng vào người tớ thì tốt.”

Vu Vũ nói: “cậu thật ngốc, lựu có cây đực cây cái. Ở đây chỉ có một cây, lựu của tớ không kết quả được đâu.”

Đầu năm lớp 8, thời khóa biểu dày đặc hơn. Cát Niên vốn thành tích bình thường, nhưng vào thời điểm quan trọng lại phát huy được sức bền. cũng giống như chạy đường dài, từ trước tới giờ cô chưa từng là người đứng nhất ngay từ khi bắt đầu, nhưng vào giai đoạn nước rút, khi những người khác đã thối mệt rồi thì cô vẫn băng băng tiến về phía trước.

Vì thành tích môn toán xuất sắc, tiếng Anh cũng khá, chăm chỉ học một thời gian, trong vài kỳ thi cuối cùng thành tích của cô ở những lần sau đều cao hơn lần trước. Có lúc giáo viên chữa bài văn đại phát từ bi, tổng điểm của Cát Niên thậm chí có thể được xếp vào top năm của lớp. Các thầy cô giáo đều nói Cát Niên khiến mọi người phải ngạc nhiên, cô sẽ là điển hình được biểu dương trong cuộc họp phụ huynh. Bác gái hiếm khi đi họp cũng vui mừng khôn xiết, cứ luôn miệng nói trận mắng của mình lần đó đã có hiệu quả.

Còn Vu Vũ thì thành tích vẫn thấp như trước đây. Cậu nói mình không phải người có thể học hành. Cát Niên cảm thấy cậu ấy thông minh hơn bất kỳ ai, nhưng lại không chú tâm vào chuyện học. Cát Niên nỗ lực như vậy là muốn thi vào trường Trung học số 7 tốt nhất thành phố. Vì như thế cô có thể vào sống trong ký túc xá của trường và cách xa bà bác ra.

Càng gần ngày thi lên cấp Ba, các loại kiểm tra ngày càng nhiều, các loại tiền cần nộp cũng liên tục không ngừng. chỉ trong một tuần, Cát Niên đã hỏi xin tiền bác gái 2 lần để mua tài liệu học, vì thế khi trường báo nộp lệ phí thi, Cát Niên nhớ lại những lời nói kháy của bác khi móc tiền ra mà không sao mở miệng xin nổi. đến ngày cuối cùng nộp tiền, cô vẫn không có chỗ nào để vay, thực sự rất lo lắng, không hiểu tại sao bỗng nghĩ đến việc về nhà xin bố mẹ.

Lần cuối Cát Niên gặp bố mẹ và em trai khoảng hơn 2 tháng trước, khi cả nhà đến thăm nhà 2 bác. Em trai Cát Niên biết đi rồi, nhưng chưa nhận ra được người chị này. Có lẽ là khoảng cách khiến người ta thân thiết hơn, khi gặp mặt, bố mẹ cũng tỏ ra rất quan tâm đến Cát Niên.

Cát Niên hạ quyết tâm, ăn xong cơm trưa cô vội vàng bắt xe bus đi vào thành phố. Sống ở ngoại ô năm sáu năm nay, mảnh sân ở viện kiểm sát đã trở nên xa lạ với cô.

Về nhà cần đổi tuyến xe ở trong trung tâm thành phố, đang là giờ cao điểm tan làm, tan học nên giao thông không được thông suốt lắm. Cát Niên ngồi ngẩn ra ở hàng ghế phía dưới, trước mặt là 2 người cùng tuổi mặc đồng phục học sinh. Cô gái thì nói liến thoắng không ngừng nghỉ, còn cậu con trai thì đang nút tai.

Điều khiến Cát Niên chú ý là chiếc cổ áo của cậu con trai ấy. Đồng phục được mặc cách ngày, không thể nào mới được, đồng phục của hầu hết mọi người khi nhìn gần đều thấy hơi ố vàng. Vu Vũ cũng có thể coi là người sạch sẽ, cậu tự giặt quần áo, chưa bao giờ luộm thuộm, chất vải áo đồng phục lại chẳng ra sao, giặt nhiều sẽ bị bạc và mỏng đi.

Bộ đồng phục của cậu con trai trước mặt Cát Niên, từ cổ áo đến toàn thân đều là một màu trắng tinh đến không thể tin nổi, như đồ mới vậy, cổ áo thẳng đứng, nếp là cũng nhìn rõ mồn một.

Cát Niên tặc lưỡi, chất lượng đồng phục của thành phố đúng là có khác, nhưng rồi cô lại chú ý đến cô gái ngồi cạnh cậu ta. Cô gái mặc bộ đồng phục giống của cậu con trai kia nhưng độ sạch sẽ và sáng bình thường, không thể so sánh được với áo của cậu ta.

Người nào lại cầu kỳ trong việc mặc đồng phục như thế? Theo Cát Niên thì đồng phục là thứ phải mặc đến khi hỏng không mặc nữa mới thôi. Tóc sau gáy của cậu con trai cắt ngắn, đường viền tai rất hoàn hảo, dài tay to và dài. Sách nói người có dài tai to sẽ rất giàu có sung túc. Cát Niên cứ nghĩ, cứ nghĩ rồi đắm chìm vào dòng chảy tư duy của chính mình, số phận của con người là do trời sắp đặt thật sao?

Cô gái trước mặt Cát Niên quả thật khiến người ta phải khâm phục, không có ai tiếp lời mà cô có thể nói một mình liên tục trong thời gian dài như vậy. Cái gì gọi là cảnh giới? nó là đây. Thậm chí Cát Niên đang ngẩn ra cũng nghe lồm bồm được vài câu.

“À, cậu thật sự không biết ai nhét vào ngăn bàn cậu sao? nét chữ ấy là của ai? Có phải người trong lớp mình không? Lớp mình có ai mà lại to gan thế chứ! Đúng rồi, cậu có thấy vẽ mặt của Lưu Diễm Hồng không? Cô ta tức giận lắm đấy, cứ như cậu là tài sản của cô ta ấy... cũng tốt, cho cô ta tức chết...”

Cuối cùng thì xe cũng vào bến, Cát Niên đeo cặp đứng dậy. Cô định khi đi qua chỗ ngồi của cậu con trai kia sẽ giả vờ vô tình quay đầu lại nhìn một cái. Chỉ là Cát Niên thấy tò mò thôi. Người có đôi tai nhiều phúc như vậy sẽ có gương mặt như thế nào đây? Liệu có giống phật tổ như lại không?

Nhưng ai ngờ cậu ta lại đứng dậy trước Cát Niên, nói với cô gái bên cạnh: “Tớ đến nơi rồi, tạm biệt.”

Xem ra họ cùng xuống ở một bến.

Cổng trước của khu nhà cho nhân viên Viện Kiểm sát ở cách bến xe 200 m về phía trước. Cát Niên cúi đầu vừa đi vừa nghĩ lát gặp bố mẹ thì nên nói gì đầu tiên.

Bảo vệ khu đó không biết đã thay bao nhiêu người, họ không biết Cát Niên nên cô bị chặn lại.

“Cô bé tìm ai?”

“Tìm bố cháu... à, Tạ Mậu Hoa.”

Cát Niên ngoan ngoãn trả lời, lúc ấy cô lại thấy “đồng phục áo trắng” vào trong một cách thuận lợi, nghe thấy bảo vệ chào còn quay đầu lại nhìn. Nhưng cậu ta quay nhanh quá cô không nhìn rõ được mặt. không ngờ cậu ta cũng sống ở đây, chưa biết chừng còn là con của đồng nghiệp bố mình. Cát Niên rời khỏi đây đã lâu quá rồi, chắc chắn có nhiều người mới đến, những bạn học cũ cũng không biết giới thế nào rồi.

Bảo vệ cho Cát Niên vào, cô men theo con đường có bóng mát đi qua tòa nhà làm việc rồi nhà trẻ. Năm kia Tạ Mậu Hoa chuyển khỏi khu nhà ông cũ sang nhà mới được phân, Cát Niên đến đây cũng chỉ một hai lần, mong là đi không nhầm đường.

Đang là giờ nghỉ trưa nên đường cũng vắng người. đi một lúc mà “đồng phục cổ trắng” vẫn đi phía trước Cát Niên. Cát Niên lâu ngày mới về nhà, lại là vì tiền, càng về gần nhà thì lại càng thấy lo, bước đi càng nặng nề, do dự nên cũng quên luôn việc xem tướng của người ta. Thậm chí cậu con trai đó quay lại nhìn Cát Niên vài lần mà cô cũng không nhận ra.

Tòa nhà mới dành cho nhân viên đã ở trước mắt, Cát Niên băng qua thảm cỏ, từ bên phải đột ngột xuất hiện một người khiến Cát Niên tâm hồn đang lơ lửng sợ suýt chút nữa thì hồn xiêu phách tán.

“cậu là ai? Cậu đi theo tôi làm cái gì?” cậu con trai kia nói với giọng chất vấn.

Cát Niên hơi lùi lại nhìn xung quanh không thấy ai mới xác định được cậu ta đang hỏi mình.

Người đó cao hơn Cát Niên một cái đầu, đồng phục trắng tinh, cuối cùng Cát Niên cũng nhìn rõ được gương mặt cậu ta. Không rồi, vàng trán cao, giàu có mà trường thọ, sống mũi cao, có ý chí, tràn đầy sức sống; môi mỏng má bóng, được ăn no mặc ấm lại ăn nói khéo léo; đuôi mắt hơi vểnh lên, mệnh đào hoa, khá tùy tiện; cằm hơi nhọn, lòng dạ hẹp hòi, nóng nảy. Nói chung, gương mặt này được trời sinh ra là có phúc. Vu Vũ cũng là cậu bé ưa nhìn nhưng lông mày lại thể hiện không được nhiều may mắn.

Cát Niên còn chú ý phía trên lông mày trái của cậu ta có một nốt ruồi nhỏ. sách nói gì ấy nhỉ, cô cố gắng nhớ lại, à đúng rồi, trong cổ có ngọc, thông minh, nhưng viên “ngọc” của cậu ta lại hơi lệch, chỉ cần sang dịch đi một chút nữa là thành tướng “dâm tặc”. Nguy hiểm, nguy hiểm thật! Cát Niên mừng thay cho “đồng phục cổ trắng” không bị một nốt ruồi làm hỏng cả cái tướng đẹp.

Cô không hề biết là bộ dạng nhìn trân trân vào đối phương của mình kỳ quặc đến mức nào.

“Cậu theo dõi tôi từ xe bus đến đây làm gì? Tôi sớm đã nhận thấy suốt dọc đường cậu cứ lén lén lút lút. Cậu nhìn cái gì mà nhìn hả?”

Cậu con trai nói khiến Cát Niên cứng họng, cô trước giờ vẫn là người nghĩ nhanh hơn nói. Hơn nữa cô không thể nào lại nói là mình đang nhìn cái nốt ruồi suýt nữa thì thành “dâm tặc” trên lông mày của cậu ta.

“Lắp ba lắp bắp... Ồ, tôi hiểu rồi! bức thư với những lời nói sồn gai ốc trong ngăn bàn tôi sáng nay là của cậu hả?” cậu con trai bừng tỉnh rồi lại nhìn Cát Niên với vẻ đầy nghi hoặc và chế giễu. Dường như cậu ta muốn nói, người như cậu sao lại làm được chuyện đó chứ! Nhưng dù gì thì cậu ta cũng là trẻ con, đối mặt với người ái mộ, dù có hiên ngang nhưng vẫn không tránh khỏi có chút đỏ mặt.

“Hả?” thế là thế quái nào? Cát Niên chẳng hiểu gì cả.

“cậu không phải học sinh trường tôi? Đi xa như vậy chỉ vì việc này? Đúng là thừa hơi!”

Cát Niên coi như đã hiểu, khả năng suy đoán của “đồng phục cổ trắng” tốt như bản lĩnh ngồi ghế theo số vậy. Cô không nói gì, chỉ nhìn cậu ta với ánh mắt như ca ngời sự hoàn hảo rồi như một “hồn ma” lướt qua cậu ta.

“Đứng lại, ai cho đi bừa như thế hả?”

Cát Niên không muốn dây dưa với những kẻ vô vị, cô chỉ muốn đăng kí thi rồi đi luôn, phải mất bốn mươi phút để về, chiều cô còn phải đi học. Cậu ta càng gọi thì cô lại chạy càng nhanh.

Tầng một, tầng hai, tầng ba... đến rồi. bố đã bốc được một căn khá đẹp. Cát Niên lấy chìa khóa ra cắm vào ổ nhưng hết lần này đến lần khác đều không được, rồi cô bỗng dừng lại. xem ra cô đã bị “đồng phục cổ trắng” dọa cho thành ngốc rồi, cô làm gì có chìa khóa căn hộ mới của bố! Còn tưởng đây là khu nhà ống cũ sao? cái chìa khóa này nên vứt đi từ lâu rồi.

“Đồng phục cổ trắng” đi theo cô, mặt đầy cảnh giác: “cậu đứng trước cửa nhà người ta làm cái gì?”

“tớ, tớ về nhà!” Cát Niên cũng không chịu được ánh mắt như nhìn kẻ trộm của cậu ta.

Cậu ta phì cười: “Về nhà? Thế sao chìa khóa không cho vào được vậy?”

“Bố tớ sống ở trong đó.” Cát Niên quay người gõ cửa, bố mẹ mau ra giải vây đi.

“Cậu đừng có mà cố giả vờ đi! Chú Tạ lái xe cho bố tôi bảy năm nay, sống bên dưới nhà tôi hai năm rồi. cậu là con gái của chú ấy? Con gái chú ấy có vấn đề đã bị nhốt trong bệnh viện rồi. giờ chú ấy chỉ có một cậu con trai nuôi thôi.” Cậu ta vừa chỉ vào đầu mình vừa nói.

Con gái? Nào có vấn đề? Ở viện?

Cát Niên nói các từ này với nhau, rồi chậm chậm cắn chặt môi dưới.

Cuối cùng cửa nhà bố mẹ mới chậm chậm mở ra, bố vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa mắt nhắm mắt mở đứng sau cánh cửa.

“ai làm ồn vậy? ủa, là con à Cát Niên? Sao con lại đến đây?”

Cát Niên cũng đang hỏi mình câu đó, hôm nay cô đến đây là sai lầm sao?

“Cát Niên? Cậu... cậu không phải là Tạ Cát Niên đấy chứ?” cậu con trai kinh ngạc.

“Hàn Thuật, các cháu...” Tạ Mậu Hoa nhìn cậu con trai, nét mặt dịu xuống hẳn, thậm chí còn có chút như lấy lòng. Cát Niên nghĩ, nếu có thể thì chắc bố gọi cậu ta là “Hàn thiếu gia” mất.

Thì ra cậu ta là là Hàn Thuật, đúng rồi, Hàn Thuật, cậu con trai mà cô chẳng nhớ nổi tên. Cát Niên còn học cùng nhà trẻ với cậu ta một năm. Người ta thường nói người lâu ngày không gặp thì diện mạo sẽ thay đổi. giờ đâu chỉ có diện mạo, dường như đã thay đến mấy lớp da rồi ấy chứ. Người lùn đeo kính vừa gầy guộc vừa nực cười năm xưa lại trở thành cậu thiếu niên thanh nhã đầy tự tin, con gái ngưỡng mộ xếp hàng dài, còn cô gái từng là nàng công chúa Bạch Tuyết lớn lên lại thành cô thiếu nữ ngu ngốc bám gót hoàng tử bạch mã.

“Bố, con vào được không?” Cát Niên nắm chặt dây ba lô. Nhiều lúc cô nói với chính mình rằng, con người phải biết cách bỏ qua cho chính mình, nhưng không phải lúc nào cũng dễ dàng.

“Chú Tạ, không phải chú nói Cát Niên nào có vấn đề đó sao?” Hàn Thuật nói thẳng không câu nệ gì, dường như cậu không nhìn thấy sự hoảng hốt trên mặt Tạ Mậu Hoa, có lẽ ở đây cậu ta chưa từng phải để ý đến sắc mặt của ai hết.

Cát Niên không đợi bố trả lời, cô len qua khe hở giữa bố và cửa để vào trong, trước khi vào cô ngoảnh lại nhìn Hàn Thuật một cái.

Ánh mắt đó khiến Hàn Thuật cảm thấy rất bối rối vì lỡ ăn dưa bở cảm thấy Tạ Cát Niên nhiều năm không gặp đang hỉ hả trước sự ngốc nghếch của cậu.

20. Quyển 1 - Chương 20

Chương 20

Hãy đưa tớ đi

Cuối cùng cô cũng nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc phía bên ngoài cánh cửa. tuy không biết có phải cậu ấy đến vì mình không, nhưng đây là lần đầu tiên cô muốn chia sẻ những điều đẹp đẽ, diệu kỳ, hoang đường, và cả bi thương trong cái thế giới nhỏ bé của mình.

Hôm đó, Cát Niên thuận lợi lấy được tiền đăng kí thi từ bố, cô nhận lấy tiền và nói: “Cảm ơn bố!” Tạ Mậu Hoa vốn không giỏi nói chuyện bỗng thấy tâm trạng phức tạp, ông thở dài rồi lấy ra một tờ 50 tệ đưa cho con gái.

“Cầm lấy mà mua đồ.”

Cát Niên bất ngờ, nước mắt chỉ chực trào ra. cô nghĩ có lẽ do mình đã quá lâu rồi mới nhìn thấy số tiền lớn như vậy nên mới xúc động.

“Sao, không cần à?” Đợi một lúc không thấy Cát Niên đưa tay ra nhận, bả nhíu mày.

Cát Niên vội vàng nhận lấy, sao lại không cần được chứ? Năm mươi tệ, khoản tiền lớn như vậy có thể mua ình và Vu Vũ mỗi người một cái bảo vệ tay, khi đánh cầu lông sẽ không bị cán đập cho tím hết cả tay nữa. nghe nói gần nhà Vu Vũ sắp mở một cửa hàng nhỏ, số tiền còn thừa có thể mua một ít đồ ăn vặt rồi ngồi nhấm nháp dưới gốc cây lựu của Vu Vũ.

Mẹ Cát Niên cũng từ trong phòng đi ra, bà cứ luôn mồm nói Cát Niên đã lớn quá rồi. Cát Niên muốn thăm em trai nhưng nó đã ngủ, lại sợ đến muộn buổi học chiều nên đành vội ra về. Xuống dưới nhà, cô vô ý ngẩng đầu lên, lướt qua mắt cô là hình ảnh chiếc áo đồng phục trắng tinh phơi ở ban công tầng năm.

Hơn nửa tháng sau, kì thi lên cấp Ba đã kết thúc, kết quả vẫn chưa có. Bỗng một hôm vào giữa kì nghỉ hè, có một thông tin kinh thiên động địa, Tạ Mậu Hoa mất việc. Lý do vì ông là nhân viên công chức nhà nước mà lại phạm vào chính sách kế hoạch hóa gia đình của nhà nước. Sau khi sự việc được xác minh, ông bị khai trừ khỏi cơ quan, đồng thời phải nộp một khoản “phí hỗ trợ xã hội”.

Tạ Mậu Hoa là trụ cột trong gia đình, tin này đối với cả nhà họ đúng là tiếng sấm giữa trời quang. Em trai Cát Niên ra đời đã mấy năm rồi, tuy nói với người ngoài là nhận nuôi nhưng những người quen biết đều biết rõ nội tình. Quan niệm về hương hỏa của người Trung Quốc rất mạnh mẽ, hơn nữa chuyện này chẳng có liên quan gì đến bát cơm manh áo, thường thì người ta cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Đã qua 3, 4 năm rồi sao lại có người lôi ra vậy?

Tạ Mậu Hoa lái xe cho Viện phó Viện Kiểm sát, khi biết tin ông cũng nghĩ đến việc tìm Viện phó Hàn để nghỉ cách. Viện phó Hàn khi đó đã nhận được lệnh điều động đến Tòa án Thành phố, hơn nữa là người chính trực, nghe chuyện của Tạ Mậu Hoa ông ta chỉ hỏi một câu, đó có phải sự thật không?

Tạ Mậu Hoa im lặng. Viện phó Hàn cũng tỏ ý muốn giúp nhưng không làm được gì: “Anh Tạ à, có trách cũng chỉ trách anh quá hồ đồ thôi. Chuyện này nếu không ai lên tiếng có lẽ cứ thế trôi qua thôi, nhưng giờ thư tố giác đã dán lên tận cửa phòng làm việc của bí thư rồi, anh bảo tôi làm sao mà thu xếp được? Tôi cũng sắp rời khỏi vị trí này rồi, lời nói chưa chắc đã có trọng lượng. Chuyện này anh cũng nên tự kiểm điểm. thế này đi, việc khai trừ ra khỏi cơ quan là việc không thể tránh được, nhưng con anh còn nhỏ, có thể ở lại lái xe với thân phận là nhân viên thuê bên ngoài...”

Đã đến mức này Tạ Mậu Hoa cũng biết khó có thể cứu vãn. Ông là người ưa thể diện, đâu còn mặt mũi nào mà ở lại với thân phận người làm thêm tạm thời. thế là ông nghiêng rằng rời khỏi Viện Kiểm sát, đi lái xe tải chở hàng cho người ta. Cuộc sống mưu sinh từng bát cơm nơi gió cát bụi đường sao so sánh được với khi lái xe con cho các vị lãnh đạo! Người nhà Tạ Mậu Hoa đều nguyện rửa cho kẻ tố giác không được chết một cách yên lành, nhưng rồi lại nghĩ dù gì thì họ cũng đã có được một cậu con trai. Suy đi tính lại thì cảm thấy vì đứa con này cái gì cũng đáng!

Cát Niên nghe được chuyện này từ bác gái, phản ứng duy nhất của cô là kinh ngạc, vô cùng kinh ngạc. Bỏ thất nghiệp rồi, liệu cô có trở thành đứa trẻ lang thang không? Cũng may, cũng may là cô đã học hết cấp hai rồi, dù có phải nghỉ học, không ai cần nữa thì cũng không đến nỗi chết đói. Đóng cửa phòng lại, Cát Niên nằm trên giường bất giác nghĩ, chuyện này liệu có liên quan gì đến hôm mình về nhà bố xin tiền không nhỉ? dù không có điều gì chứng minh được cho suy đoán này nhưng nó lại cứ bật ra một cách kỳ lạ như thế.

Cô không hề thấy quá đau lòng. Những năm gần đây bố mẹ vì đứa em trai mà quên mất sự tồn tại của cô, thậm chí nói cô nào có vấn đề, cô có oán hận không? Cát Niên nghĩ rất lâu. Không, không oán hận. cô hiểu bố mẹ mình, cô không đáng yêu nên bố mẹ sẽ tìm người khác để yêu. Có lẽ từ hồi nhỏ, khi cô bị lạc đường, nhìn lên trời tối dần, cô đã hiểu được chuyện đó rồi. cô đóng cửa trốn trong thế giới của riêng mình, bên ngoài cửa sấm sét đánh rung chuyển trời đất, cô nghe thấy, nhưng chỉ thấy thương cảm.

Đang trong dòng suy nghĩ cửa sổ vang lên tiếng động lạ. Cát Niên vội vàng mở cửa ra, quả nhiên Vu Vũ đang vẫy tay với cô. Bác gái đã ra khỏi nhà, Cát Niên rất tự do, cô đóng cửa lại, Vu Vũ đứng dưới nắng lâu rồi, mặt cậu đỏ phừng phừng.

Cát Niên vẫy vẫy số tiền lẻ trước mặt Vu Vũ: “Vu Vũ chúng ta mua nước ngọt uống đi!”

Vu Vũ lắc đầu.

Cát Niên chợt nhớ Vu Vũ không thích cái cửa hàng đó.

Chủ cửa hàng là em họ của bác rể Cát Niên, tính ra thì có quan hệ thân thích bản đại bác mới đến với Cát Niên. Ông ta tên Lâm Hằng Quý, cửa hàng lấy tên “cửa hàng Hằng Quý”. Cát Niên cảm thấy cái tên này hơi buồn cười, cảm giác như ám chỉ sự đắt đỏ lâu dài của cửa hàng hóa bên trong đó.

Thật ra, chưa nói đến việc có đắt hay không, Lâm Hằng Quý rất giống người anh họ là bác rể Cát Niên, nhưng không an phận như anh họ. Ông ta hồi còn trẻ cũng đi đây đó vài lần nhưng không có gì khởi sắc, đành trở về nơi quen thuộc mở một cửa hàng nhỏ rồi định cư ở đây. Cửa hàng nhỏ ở cái nơi giữa thành phố và nông thôn này, chẳng qua cũng chỉ bán vật dụng hằng ngày đơn giản. Lâm Hằng Quý thích kiếm lợi vật, gặp người già trẻ em hoặc những kẻ dễ lừa, khi trả lại tiền hẳn thường “tính nhầm”, nếu người ta tức giận tìm đến hẳn sẽ luôn miệng xin lỗi, nói óc mình toàn bã đậu, nếu người khác óc còn bã đậu hơn thì đương nhiên chuyện này sẽ thần không biết quỷ không hay.

Vì thế mà Cát Niên cũng không thích người em họ này của bác rể, nhưng gần đó cũng chẳng có cửa hàng nào khác. Sự căm ghét của Vu Vũ với Lâm Hằng Quý lại khác. Cát Niên phải hỏi rất nhiều lần Vu Vũ mới nói.

Thì ra, bố của Vu Vũ cũng lớn lên ở đây, bằng tuổi với Lâm Hằng Quý. Hồi còn trẻ, Lâm Hằng Quý là một công tử chơi bời, chuyên trêu hoa ghẹo nguyệt. một lần, hẳn có quan hệ với một người đã có chồng, chồng người đó tức giận cầm dao gọi bạn đi liều mạng với Lâm Hằng Quý. Bằng hữu 2 bên đánh nhau, bố Vu Vũ là bạn của người chồng bị mọc sừng, tối hôm đó uống rượu, thế là “trượng nghĩa” đi xả hận cho bạn, đâm chết một tên tay chân của Lâm Hằng Quý, vì thế mà thành tội phạm giết người, đền mạng xuống suối vàng.

Trách nhiệm pháp luật trong chuyện này của Lâm Hằng Quý không lớn, bị gọi đến hỏi vài câu là được thả về. Bố Vu Vũ uống rượu, bị kích động, không trách ai được, nhưng nguyên nhân sâu xa của việc này lại chính từ Lâm Hằng Quý. Hẳn gián tiếp biến Vu Vũ thành cô nhi, từ nhỏ đã không còn chỗ dựa. từ nhỏ nghe bà nội kể chuyện, Vu Vũ khó mà không ôm hận kẻ đó cho được. Cát Niên hối hận vì mình đã lỡ lời, cô không nghĩ được như thế.

Thế là Cát Niên nói: “Hay là vậy, cậu đợi tớ ở chỗ rừng trúc, tớ sẽ đến ngay.”

Dứt lời, Cát Niên một mình chạy đến cửa hàng. Lâm Hằng Quý đang nằm ngủ gật trên cái ghế dựa sau quầy hàng, trong cửa hàng không có ai, chỉ có con chó “Chiêu Phúc” nhìn Cát Niên sủa ăng ăng.

Lâm Hằng Quý nghe tiếng chó sủa uể oải mở mắt ra, nhìn thấy người thì lập tức ngồi dậy.

“Ái chà, ta còn tưởng là ai, Cát Niên à, không đi học sao?”

Vì bác rể nên Cát Niên vẫn phải lễ phép với Lâm Hằng Quý. Cô ngoan ngoãn trả lời: “cháu nghỉ hè rồi ạ. Chú Hằng Quý, chú cho cháu hai chai nước ngọt, cháu mang cả chai đi, lát nữa cháu sẽ trả lại.” vừa nói Cát Niên vừa đưa tiền.

Lâm Hằng Quý mỉm cười nói: “Người nhà cả đâu cần khách sáo thế!” nhưng tay thì vẫn cầm ngay lấy tiền. ông ta vừa lấy trong tủ lạnh hai chai nước ngọt, vừa ngoảnh đầu lại nhìn Cát Niên, “Chiêu Phúc nhà chú ấy à, nó rất tinh, thấy người thường không sủa đâu. cháu Cát Niên à, cháu ít đến nhà chú quá đấy nhé. Sắp lên cấp Ba rồi nhỉ, đã thành thiếu nữ rồi đấy!”

Cát Niên không biết nên tiếp lời thế nào, cô chỉ muốn nhanh chóng cầm được chai nước, thế nên cô chẳng nói gì cả, chỉ cúi đầu đưa với Chiêu Phúc.

Lâm Hằng Quý cứ giữ mãi hai chai nước, Cát Niên đang cảm thấy kỳ lạ thì nghe ông ta nói: “Ai dà, Cát Niên, tiền của cháu hơi lạ.”

Cát Niên nghe mà sững người. tiền cô đưa Lâm Hằng Quý là mười tệ tiền giấy, tiền thừa từ năm mươi tệ bố đưa lần trước, cô chưa bao giờ nghĩ mình lại cầm tiền giả.

“Sao lại thế được? Chú Hằng Quý, chú xem kỹ lại đi!” cô cuống lên.

“Hay là cháu vào đây xem đi, đứa trẻ này, sơ suất quá. Tiền giả rõ như vậy mà cũng không phân biệt được.”

Cát Niên không nghi ngờ gì tiến lại gần Lâm Hằng Quý cầm lấy tờ tiền. sao trước đây cô không nhận ra nó mỏng thế này nhỉ!

Đối với Cát Niên, mười tệ không phải con số nhỏ, cứ nghĩ đến tờ tiền biến thành tờ giấy bỏ đi là mắt cô đỏ hoe.

Lâm Hằng Quý có vẻ rất thông cảm: “Hay là chú đi nói với 2 bác của cháu để họ cho cháu mười tệ khác?”

“Không, không cần đâu ạ.” Cát Niên giật thót, chuyện bố cho tiền cô không nói cho bác biết. Tuy không phải chuyện gì xấu xa nhưng với tính cách của bác gái, nếu bác biết chuyện này thì chắc chắn sẽ mắng Cát Niên những câu kiểu như “đồ mất dạy, đã biết giấu tiền rồi!”

Lâm Hằng Quý là người xảo quyệt, sao ông ta có thể không nhận ra sự lo lắng của Cát Niên chứ, ngay lập tức ông ta hạ giọng: “Cát Niên à, số tiền này không phải là cháu...”

“Cháu không lấy cấp! Đây là tiền bố cho cháu!” dù sao Cát Niên cũng chỉ là đứa trẻ mười ba mười bốn tuổi, luôn đắm chìm trong thế giới nhỏ bé của mình, không biết đến sự đời hiểm ác, vẫn ngây thơ lắm, nghe Lâm Hằng Quý nói vậy vừa giận dữ vừa tủi thân, nước mắt chỉ chực trào ra.

Lâm Hằng Quý vội vã an ủi: “Cô bé ngoan, có mười tệ thôi khóc gì chứ? Cháu vào đây chú nghĩ cách cho.”

Cát Niên nước mắt tèm nhem còn chưa kịp nói gì đã bị Lâm Hằng Quý vừa khuyên nhủ vừa lôi kéo vào bên trong. Trong đó có một cái giường, rõ ràng đây là chỗ ở hàng ngày của Lâm Hằng Quý.

Sau khi bước vào, Cát Niên liền cảm thấy có gì đó không đúng.

“Chú Hằng Quý, cháu phải về rồi.”

Cô muốn ra ngoài nhưng Lâm Hằng Quý lại chặn ở cửa.

“Vội gì chứ. Để chú nghĩ cách giúp cháu. Cát Niên à, chú vẫn luôn rất quý cháu. Trẻ con ở quanh đây, cháu là người ngoan nhất, xinh nhất đấy!”

Mắt Lâm Hằng Quý lướt trên người Cát Niên, tay cũng bắt đầu hoạt động.

“Chú, cháu phải về nhà thật rồi.” Cát Niên hốt hoảng chỉ muốn chạy đi. Cô định luồn qua khe hở giữa Lâm Hằng Quý và cửa nhưng lại bị ông ta đẩy ngược lại.

Cảm giác chạm vào một cơ thể lạ khiến Cát Niên cảm thấy căng thẳng, hơn nữa cô còn thấy kinh tởm.

“Chú muốn làm gì vậy, cháu sẽ hét lên đấy, cháu sẽ gọi bác gái, á...” Cát Niên hét lên.

Lâm Hằng Quý bịt chặt miệng Cát Niên, tay còn lại lôi ra từ trong túi quần 1 xấp tiền, “Ngaoan, nghe lời chú sẽ cho cháu tiền.”

“Không... ưm... ưm...” Cát Niên lấy tay đẩy tiền ra rồi lại bị Lâm Hằng Quý giữ chặt, miệng chỉ phát ra được tiếng ưm ưm. Tay Lâm Hằng Quý chu du trên cơ thể trần trụi sức xuân của Cát Niên, cô giãy dụa, giãy mãi. Sự chênh lệch sức mạnh giữa đàn ông và bé gái, người lớn và trẻ con phải lớn đến mức nào, khi nghe tiếng động của một cái cúc rơi xuống sàn Cát Niên bắt đầu tuyệt vọng.

Đúng lúc đó, Vu Vũ vén tấm rèm xông vào trong. Cậu đợi ở ngoài đã rất lâu, bản năng không tin vào Lâm Hằng Quý của Vu Vũ khiến cậu lo lắng cho an nguy của Cát Niên. Lần này, sự nghi ngờ của cậu đã cứu Cát Niên.

Vu Vũ lao vào Lâm Hằng Quý như một con báo. Hai người lăn lộn trên sàn, Cát Niên thoát được, 2 tay ôm lấy người, sững sờ nhìn cảnh diễn ra trước mắt.

Ban đầu Lâm Hằng Quý không phòng bị nên bị Vu Vũ đè lên người đánh mấy phát, khóe miệng đã có máu chảy ra. Vu Vũ hận hấn đến xương tủy, đánh không hề nương tay, miệng cậu hét: “đến Cát Niên mà ông cũng không tha, ông không phải là người!”

“tôi không phải là người, không phải là người, tôi đùa cô bé thôi!” Lâm Hằng Quý xin tha, “Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa.”

Vu Vũ phát tiết hết sự phẫn nộ trong lòng, dần dần chậm lại, bản mặt đáng ghét của Lâm Hằng Quý dưới tay Vu Vũ đã biến đổi hoàn toàn. Cậu chỉ hận một nỗi không giết được thứ cặn bã này. Nhưng khi nghĩ đến chữ “giết” thì máu trong người Vu Vũ bỗng lạnh toát. Cậu là con trai tội phạm giết người, lẽ nào lại đi vào con đường ấy! Không, cậu không muốn chấp nhận số phận ấy, cậu không muốn giống bố mình.

Dường như cảm nhận được sự lưỡng lự của Vu Vũ, Lâm Hằng Quý bỗng phản kích. “Bình!” một tiếng, Vu Vũ bị đánh ngã lăn ra đất, chưa kịp đứng dậy thì đã bị Lâm Hằng Quý bóp cổ. Vu Vũ cố sức phản kháng nhưng cậu vẫn chưa trưởng thành, vẫn không phải đối thủ của tên cặn bã này.

Cát Niên ở bên cạnh run lấy bầy, khóc cũng không ra tiếng. Cô định giúp Vu Vũ, vừa đến gần thì bị Lâm Hằng Quý đá ngã.

“Chạy, mau chạy đi!” Vu Vũ khó khăn nói ra mấy từ, ánh mắt cậu thúc giục Cát Niên hãy mau chóng rời khỏi chốn nguy hiểm này.

Những nhân vật nữ chính trong truyền hình thường không chịu đi mà cứ muốn ở lại sống chết cùng nam chính. Nhưng Cát Niên không muốn chết ở đây, cô và Vu Vũ đều không nên chết ở đây. Cô vô dụng không cứu được bạn mình nhưng cô phải gọi người tới cứu cậu ấy.

Lâm Hằng Quý muốn ngăn cản, Cát Niên nhanh nhẹn tránh cái tay thò ra định tóm lấy mình. Cô giật tẩm rèm ra, ánh sáng bên ngoài rất chói mắt. phía bên trong, Lâm Hằng Quý vẫn không tha cho Vu Vũ.

“Nhóc con, mày với thằng bố mày chẳng phải là loại tốt đẹp gì, tướng đoản mệnh, xem tao xử lý mày thế nào!”

Lâm Hằng Quý nói cạnh khoe, tiếng đánh đập khiến Cát Niên run lên. Sự thù hận trong lòng cô như hòn than đang âm ỉ cháy bỗng được thổi bùng. Người hiền lành mãi mãi bị kẻ khác bắt nạt sao? cô, còn cả Vu Vũ chỉ muốn làm những đứa trẻ ngoan nhưng ngoài chính mình ra thì còn ai giúp họ thỏa nguyện? thò con hiền lành bị chèn ép quá cũng biết cắn người.

Ánh mắt Cát Niên dừng lại ở 2 chai nước Lâm Hằng Quý lấy ra từ tủ lạnh ban nãy. Vị cam, chất lỏng màu vàng cam, trên chai thủy tinh trong suốt đầy những hạt nước. Cát Niên không chạy ra ngoài, cô cầm lấy một chai chạy ngược lại vào trong, giơ chai nước lên đập đúng gáy Lâm Hằng Quý. Động tác không chút do dự, cũng giống như động tác đánh cầu của cô: nhanh, chuẩn, hiểm, sạch sẽ mà gọn gàng.

Một tiếng đập vang lên, tất cả trở nên im lặng. Sau đó, như những thước phim quay chậm, Lâm Hằng Quý từ từ quay đầu, mắt mở trừng trừng nhìn Cát Niên. Lùi lại mấy bước, cô tưởng mình đã thất bại, thế nhưng, từ cổ Lâm Hằng Quý một dòng máu đỏ tươi uồn lượn chảy xuống, ông ta há mồm nhưng không phát ra âm thanh gì hết rồi ngã vật ra sàn.

Vu Vũ cũng bị cảnh tượng vừa rồi làm cho chết sững, bò dậy khỏi mặt đất, nhìn Cát Niên với gương mặt cứng đờ, rồi lấy chân đá cơ thể mềm nhũn của Lâm Hằng Quý.

“Tớ giết ông ta rồi!” Cát Niên lẩm bẩm.

Vu Vũ hít một hơi sâu rồi kéo tay Cát Niên vẫn còn như đang trong mơ.

“chạy mau!” Vu Vũ nói.

Cát Niên bị cậu kéo chạy ra ngoài. Người bên ngoài đã chú ý đến tất cả những điều này chưa? Có lẽ rồi, cũng có thể là chưa. Dần dần, Cát Niên từ việc chạy theo một cách bị động đã chuyển thành cật lực chạy cùng Vu Vũ. Sau rất nhiều năm chạy bộ buổi sáng người trước kẻ sau, hôm nay họ mới tay nắm chặt tay chạy về một hướng bất định nào đó.

Họ chạy rất nhanh, Cát Niên cảm thấy không phải họ đang chạy, mà là đang bay. Sợ hãi, đau buồn, phẫn nộ tất cả đều không đuổi kịp bước chân họ. Những thứ đã qua như làn khói bay qua, những thứ chưa bit đến vẫn chỉ là hư vô, chỉ có hiện tại là họ đang chạy, giống như trên thế giới chỉ có 2 người bọn họ. Giống như, giống như Tiêu Thu Thủy và Đường Phương, những chiếc lá bay trong làn gió thu se lạnh.

“hãy đưa tớ đi!” Cát Niên nói thầm. cô rụt rè, không dám để Vu Vũ nghe thấy, nhưng đúng là trong lòng cô nói vậy.

Đương nhiên là Vu Vũ không nghe thấy, cũng không thấy môi Cát Niên mấp máy, nhưng cậu bỗng quay ra nhìn Cát Niên mỉm cười.

Cánh cửa trái tim khép chặt của Cát Niên cuối cùng cũng đã mở ra, cuối cùng cô cũng nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc phía bên ngoài cánh cửa. tuy không biết có phải cậu ấy đến vì mình không, nhưng đây là lần đầu tiên cô muốn chia sẻ những điều đẹp đẽ, diệu kỳ, hoang đường, và cả bi thương trong cái thế giới nhỏ bé của mình.

21. Quyển 1 - Chương 21

Chương 21

Dược thành bích hải nan bồn

Từ miếu đến bờ sông giống như từ cõi hư vô trở về với trần gian vậy. Trên người 2 đứa trẻ không còn một xu dính túi, chẳng trốn được đến chân trời góc bể, rốt cuộc thì cũng phải quay trở về.

Cát Niên và Vu Vũ chạy xuyên qua đồng mía, băng qua con đường đất, qua trạm xe bus duy nhất ở gần đó, trên đường còn suýt chút nữa đâm vào một chiếc xe đạp đang phóng nhanh. Cậu thanh niên cầm lái quá sợ hãi đến nỗi quăng cả xe đi, cô gái ngồi đằng sau cũng suýt ngã nhào xuống đất.

Vu Vũ ngoái đầu lại nói với cô gái đó “tôi xin lỗi” rồi cả 2 lại tiếp tục chạy, nhưng dường như Cát Niên nghe thấy tiếng hét ở phía sau lưng cô: “Tạ Cát Niên, con bé thần kinh kia, có ma đuổi theo cậu à? Cậu chạy đến cái nơi quái quỷ nào thế hả?...”

Nghe giọng điệu và lời nói kia, Cát Niên nhớ ra anh chàng tay cầm vợt cầu lông, mặc bộ đồ thể thao đeo cô gái xinh đẹp trên chiếc xe đạp là ai rồi. đúng rồi, dạo này có một sân cầu lông vừa mới khai trương ở đây. Cô quay đầu nhìn lại nhưng bóng dáng anh ta đã trở nên nhỏ bé, nhìn chẳng rõ mặt lắm.

Cát Niên đã quên mất cuối cùng Vu Vũ hay cô là người dừng lại trước. Cả hai đều đã thấm mệt, không thể tiếp tục chạy nữa, hai người đều khom lưng xuống thở hồng hộc, miệng mở hóp lấy không khí như con cá sắp chết ở bờ sông hoang vu này. Đến bây giờ Cát Niên mới thấy sợ, cơ thể của Vu Vũ làm sao có thể chịu được sự hành hạ như thế này chứ, ấy vậy mà lần này Vu Vũ lại không hề phát bệnh, không thể không gọi đây là một kỳ tích được, có lẽ việc tập luyện một cách phù hợp trong thời gian dài vừa qua đã thực sự có hiệu quả.

Vu Vũ đã bình thường trở lại, cậu học theo anh chàng không quen lúc nãy dùng một ngón tay chỉ vào Cát Niên đang thở hổn hển và nói: “Tạ Cát Niên, cậu đúng là đồ thần kinh...”

Cát Niên đáp lại một cách yếu ớt:

“Vu Vũ, cậu đúng là đồ thần kinh!”

Lúc này cô mới phát hiện ra, tay phải của mình vẫn nắm chặt chai nước cam ban nãy, trên vết chai không có vết máu, cái gì cũng không có, tuy vừa nãy nó chỉ cách tội ác trong gang tấc nhưng cái chai này vẫn trong suốt, tinh khiết và vẫn đẹp đẽ dưới ánh mặt trời.

Cát Niên xoay xoay cái chai thủy tinh nhỏ, trên đó, trừ nhãn hiệu nước giải khát ra còn có một hàng chữ nhỏ ở góc khuất: “Chai này chỉ dùng để chứa sản phẩm nước có gas hiệu XX”. Cô đột nhiên thấy thật buồn cười, đúng là một sự hài hước kín đáo. Sao trước đây cô không biết rằng chai này còn có công dụng khác nhỉ.

“Cậu có khát không, Vu Vũ?” cô giơ cao chai nước hỏi.

Vu Vũ ngay ra, cậu đón lấy chai nước, dùng răng cắn cái nắp chai, uống vài ngụm rồi trả lại cho Cát Niên.

Hai người đứng sánh vai nhau bên bờ sông dài trải sỏi, phía trước mặt là cánh đồng lau bao la bát ngát, nước sông lặng lẽ chảy qua. Hai người bọn họ cứ im lặng như thế, chẳng ai chịu mở lời nói trước. Lâm Hằng Quý chết rồi ư? Một phát liệu có đủ để lấy đi tính mạng của lão ta không? Bọn họ sẽ phải làm gì tiếp theo đây?

“Vu Vũ, cậu có tin vào số mệnh không?” cuối cùng Cát Niên cũng mở lời trước.

Vu Vũ gượng cười nói: “Bà nội tớ từng nói rằng, tin thì sẽ thấy linh mà không tin thì sẽ không thấy linh, chỉ cần tớ không tin thì điều ấy sẽ không bao giờ tồn tại, cậu đừng lôi những thứ độc được trong sách ra dọa tớ.”

Cát Niên cũng cười, cô nói: “Nói cái gì thế, tớ chỉ muốn hỏi cậu là gần đây có miếu Quan Âm, cậu đã đến đó bao giờ chưa?”

“À, tớ biết.” Vu Vũ nói, “bà nội tớ đến đó rồi, tớ thì chưa.”

Cát Niên huých vào tay Vu Vũ, cô ngại không dám nắm lấy tay cậu một lần nữa, tuy chỉ trong chốc lát nhưng cô vẫn thầm ước cậu sẽ mãi mãi không bao giờ buông tay cô ra.

“Đi theo tớ chúng ta đến miếu đó xem sao.”

Miếu Quan Âm ở bên kia bờ sông, Cát Niên và Vu Vũ run rẩy bước qua chiếc cầu phao. Vào trong miếu, vì hôm nay chẳng phải là ngày lễ tết gì, hơn nữa miếu này cũng không phải là miếu to nên bên trong rất lạnh lẽo, chỉ có cụ già trông không giống nhà sư lẩm đang ngủ gật bên cái bàn ở chính điện. chính điện có một bức tượng phật Quan Âm, ngoài bát nhang ra thì cái thu hút sự chú ý của người khác nhất chính là tấm bảng đen bằng gỗ to dựa ngay bên cạnh, dán đầy những mẫu giấy màu vàng.

“hòa thượng, cậu có biết kia là những cái gì không?” Cát Niên thì thầm hỏi cậu bạn bên cạnh.

Vu Vũ lắc đầu.

“Đó là thẻ Quan Âm đấy, tớ đã đọc qua ở thư viện về lịch sử nơi bọn mình sống, ngày xưa quẻ thẻ ở miếu quan âm này có tiếng là linh thiêng lắm đấy, người xin thẻ sau khi lắc được một quẻ thẻ nào đó thì sẽ xem số thẻ đó là bao nhiêu và đến tấm bảng xé lấy tờ giải thích về thẻ, người kia chắc là người giải thẻ đấy.”

“Có muốn thử một quẻ không?” Vu Vũ biết Cát Niên thích những thứ kỳ lạ cổ quái như thế.

Cát Niên nói: “cậu không biết đó thôi, giải quẻ phải mất tiền đấy, quẻ hạ là 2 tệ, quẻ trung là 5 tệ, quẻ thượng là 10 tệ. ngoài ra quẻ hạ hạ thì không mất tiền, quẻ thượng thượng phải mất 36 tệ cơ. Mấy cái này đều có quy định cụ thể cả đấy!”

Vu Vũ cười nói: “sao quẻ càng tốt thì lại càng đắt thế? Thà rút phải quẻ hạ hạ còn hơn, ít nhất thì cũng không phải mất tiền.”

“nói linh ta linh tinh.” Cát Niên không thích nghe những luận điệu kiểu như thế này, cô lại nói tiếp: “lần đầu tiên tớ nghe có người nói chỉ vì tiết kiệm chút tiền mà nguyện cả đời mình xui xẻo.”

“Hay là bọn mình thử xem sao!”

“Tớ chẳng còn một đồng nào cả.”

Vu Vũ cười nói: “không sao, ông lão này thẻ nào mà chẳng phải đi vệ sinh, chẳng nào ở đây cũng không có người, chúng ta tranh thủ rút quẻ là được. Với lại, cũng chẳng cần người khác giải quẻ, không phải cậu chính là một đại sư xem bói đó sao!”

Cũng không cần phải đợi lâu, cụ già ngồi bên chiếc bàn quả thật phải đứng dậy đi vệ sinh, ở đây cũng chẳng có giá trị nào nên cũng chẳng phải đề phòng, hơn nữa ông ấy cũng không thể nào nghĩ được là lại có 2 đứa trẻ đến “trộm quẻ”, cái này thì có gì đáng để ăn trộm chứ, đa phần mọi người rút quẻ xong cũng có doc hiểu được đâu.

Ông lão vừa đi, Cát Niên và Vu Vũ liền nhanh như chớp lao đến trước bàn thờ, Cát Niên thoát một cái đã quỳ trên chiếc gối quỳ, cô nhìn thấy Vu Vũ vẫn còn đứng ngây ra đấy liền kéo ống tay áo của cậu, hai người cùng quỳ gối xuống.

“Nhanh xóc đi.” Vu Vũ đưa ống quẻ cho Cát Niên và nói.

Cát Niên lắc đầu: “cậu xóc trước đi!”

Động tác của Vu Vũ rất nhanh, chỉ mấy giây sau, một thẻ tre rút xuống khỏi ống thẻ. Cát Niên nhặt quẻ tre lên hộ cậu, trên đó viết “quẻ thứ 54”

“đến lượt cậu đấy Cát Niên.”

Hai tay Cát Niên cầm lấy ống quẻ và xóc thật lực nhưng dường như ống quẻ cố ý không theo lời cô, xóc thế nào cũng chẳng rơi xuống.

“Nhanh lên đi, ông già sắp quay lại rồi!”

Vu Vũ càng giục, Cát Niên lại càng rối tung lên, tiếng hắng giọng của ông lão hình như đã vọng đến từ điện chính, cô lắc cái ống đựng quẻ mạnh đến nỗi lòng bàn tay đầy mồ hôi, tâm trí thúc giục cô phải nhanh lên, nếu thật sự có thần linh, xin hãy cho con một chút báo hiệu đi.

Thần linh dường như đã nghe thấy lời thỉnh cầu của cô, khó khăn lắm quẻ tre của Cát Niên cuối cùng cũng rơi xuống.

Thẻ thứ 12.

Cô vội vàng chạy đến trước bản thẻ tìm hai tờ giấy màu vàng tương ứng với 2 số quẻ.

“54, 54, 12, 12...”

Vu Vũ lo lắng trông chừng giúp Cát Niên.

Cát Niên tìm thấy số thẻ 12 của mình trước, là thẻ trung, sau đó mới nhìn thấy quẻ số 54, hàng đầu tiên của quẻ thẻ chính là – thẻ hạ hạ. Thẻ hạ hạ và thẻ thượng thượng giống nhau, đều là không dễ xóc phải. phần lớn mọi người đều là người bình thường, mà cuộc đời người bình thường thì có cả vui và buồn.

Cát Niên thở dài ngao ngán, cái cậu Vu Vũ thối mồm này, cái tốt thì không linh cái xấu sao mà linh thế.

“Xong chưa Cát Niên? Chúng ta phải đi rồi!” Vu Vũ vẫn không biết gì cả, nên cứ thúc giục cô.

Bỗng nhiên Cát Niên nảy ra một ý nghĩ, cô không muốn cho Vu Vũ biết về quẻ thẻ của cậu, thế là mỗi tờ thẻ cô chỉ xé lấy một nửa, để nửa có chữ thẻ hạ hạ lại trên bàn.

Tờ thẻ của Vu Vũ bị mất một nửa, phần còn lại chỉ vền vền có một câu “biển khổ quay đầu chẳng thấy bờ”.

Cát Niên xem xong cô lại thấy bất an đến khó tả, cô không muốn thấy một số mệnh như thế này! Liệu có cách nào tháo gỡ không nhỉ?

Thừa lúc Vu Vũ không chú ý, cô thuận tay xé bừa một quẻ thẻ khác rồi giấu tờ thẻ cũ vào trong túi quần, trước khi ông già quay lại, cô và Vu Vũ đã men theo con đường cũ rời khỏi đó như thể chưa hề có ai đến đây vậy.

Về đến bên bờ sông, quả nhiên Vu Vũ hỏi: “thẻ của tớ đâu rồi, xem cho tớ đi mau lên.”

Cát Niên móc tờ thẻ giả mà cô đã rút lần thứ 2 ra đưa cho Vu Vũ.

“Người ngu muội tỉnh mộng không biết... cái này là nói tớ đấy à? Có mỗi tí tẹo thế này thôi hả, sao tớ cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó nhỉ, Cát Niên, thế này là thế nào?”

“Cậu cứ giục loạn hết cả lên, nửa trên lại dính chắc quá, tớ không xé suông được.” Cát Niên nói bừa, “Đây là thẻ thượng đấy. Ý nói là có chuyện tốt, có người tốt ở bên cạnh cậu mà cậu vẫn không biết. có ai ngốc như cậu không? Thẻ mới nói cậu là “người ngu muội”, có điều, đợi khi cậu mở mắt ra, cậu sẽ nhận ra tất cả.”

“Người tốt, chuyện tốt á?” Vu Vũ lắc đầu không hiểu. “Tớ chỉ mong lần thi lên cấp này không quá tệ, còn cậu nữa, Cát Niên, tớ mong cậu có thể thi đỗ vào trường Trung học số 7.”

Cát Niên mỉm cười, “cậu chỉ được mỗi cái thế, tớ xem thẻ của tớ nào... được thành bích hải nan bồn.”

“Câu này nghĩa là sao?” Vu Vũ hỏi.

Cát Niên cũng không hiểu lắm, cô nhắc đi nhắc lại câu này.

Theo sự tích, hằng nga trộm thuốc bất tử của Hậu Nghệ, vì thế nàng mới có thể bay lên mặt trăng, ở trong cung Quảng Hàn nhìn trời xanh biển rộng mà trong lòng thấy cô đơn lẻ loi. Vậy câu “được thành bích hải nan bồn” rốt cuộc có hàm ý gì? Điều gì khiến hằng nga có được thuốc bất tử rồi mà vẫn không nở bay đi chứ? Không lẽ mọi thứ đã chuẩn bị đầy đủ rồi, nhưng cung trăng kia không còn gì khiến cô mong đợi nữa hay sao? Chẳng lẽ cô ôm mãi nỗi cô đơn lạnh lẽo đến vô hạn trên cung trăng rồi cuối cùng lại nhớ đến một bóng dáng xưa ư?

“thôi, cái này cũng chỉ để cho vui ấy mà, thẻ của tớ là thẻ trung còn không tốt bằng thẻ của cậu.”

“Đợi một chút, Cát Niên, trong túi của cậu có cái gì thế, hình như vẫn còn một tờ thẻ nữa.”

Vu Vũ tinh mắt thật, Cát Niên thấy hối hận vì lúc đó vội quá nên chưa rút hẳn tờ thẻ số 54 vào túi quần, vẫn còn lộ một góc giấy màu vàng ra ngoài.

Cô chưa kịp nói gì thì Vu Vũ đã rút tờ thẻ từ túi quần của Cát Niên ra và đọc: “Biển khổ quay đầu chẳng thấy bờ, cái này có vẻ là tớ hiểu, hình như rất xấu thì phải?” cậu nhìn Cát Niên và nói tiếp: “đây mới đúng là thẻ của tớ phải không?”

Đôi mắt cậu trắng đen rõ ràng và trong veo đến vô cùng.

Trước đôi mắt ấy, Cát Niên lại bối rối nói dối thêm một lần nữa.

“Cái gì chứ, tớ, tớ muốn rút cho người tương lai của tớ nên xé bừa thêm một thẻ đấy chứ.”

“Người tương lai của cậu?”

Mặt Cát Niên đỏ bừng lên.

Vu Vũ cũng không đến nỗi ngạc nhiên, cậu như chợt bừng tỉnh và nói: “Thì ra là vậy.”

“Ừ, một tờ là của cậu, một tờ là của... của... ‘người ấy’. Tớ đã cắt tờ đấy đi rồi, cậu còn cứ lấy ra xem bằng được.”

Về mặt Vu Vũ rất ngộ nghĩnh: “Bọn con gái các cậu thật kỳ lạ!”

Cát Niên thở dài. Cuộc đời Vu Vũ vốn đã rất ít niềm vui rồi, nên cô không muốn cái trò chơi vớ vẩn này làm cho cậu thêm buồn, xem ra cuối cùng cô cũng giấu được chuyện này rồi.

Từ miếu đến bờ sông giống như từ cõi hư vô trở về với trần gian vậy. Trên người hai đứa trẻ không còn một xu dính túi, chẳng trốn được đến chân trời góc bể, rốt cuộc thì cũng phải quay về.

“Cát Niên, chúng ta đi đâu bây giờ?”

Cát Niên chùng mắt xuống, cô nói: “về nhà bác tớ, tớ sẽ kể hết chuyện này với bác. Vu Vũ, cậu cứ về nhà, đừng nói gì, cũng đừng nói là cậu đã nhìn thấy cái gì nhé. Nếu như tên xấu xa ấy chết rồi thì cũng là do tớ gây ra. là lão ta vô liêm sỉ, tớ, tớ không sợ!”

Cát Niên nói không sợ nhưng người cô lại đang run rẩy.

22. Quyển 1 - Chương 22

Chương 22

Tổ luôn dõi theo bước đi của cậu

Cô chỉ tin rằng Vu Vũ sẽ luôn dõi theo từng bước đi của cô, mãi mãi dõi theo, vì thế mà cô không có gì phải sợ hãi nữa.

Cát Niên về đến nhà bác, chiếc xe ba bánh mà bác trai bác gái thường dùng đẩy hoa quả đã dừng ngay trước cửa nhà. Bác cô nghe thấy tiếng bước chân Cát Niên liền đi từ bếp ra, vừa đi vừa lăm bắm:

“Nghĩ hè chỉ mong cháu ở nhà phụ giúp mà cũng không được. Con gái con đứa gì ham chơi quá vậy? Bác cảnh cáo cháu, sau này cháu không được chơi với Vu Vũ đâu đấy. Bác đã nói với cháu từ lâu rồi là cái thằng bé ấy không phải đứa tốt đẹp gì, đấy bác nói có sai đâu, trưa nay chỉ vì mỗi chai nước ngọt mà đánh bác Hằng Quý của cháu chảy cả máu đầu. Bác trai cháu đã vào bệnh viện rồi, lần này nhất định phải tống cái thằng nhãi đó đến trại cải tạo mới được... cháu, người cháu sao thế này?”

Tuy miệng bác cứ mãi lăm nhăm nhưng rồi cuối cùng bác cũng phát hiện ra Cát Niên đang đứng bên ngưỡng cửa có chút gì đó không bình thường. Áo của Cát Niên bị đứt một cái cúc, tay áo cũng bị rách tả tơi, ống quần thì bầm đầy bụi đất, còn đầu tóc thì rũ rượi hết cả.

Bản năng của người phụ nữ khiến bà nghĩ ngay đến việc đã có chuyện gì đó chẳng lành xảy ra với Cát Niên, Cát Niên dù sao cũng là cháu ruột của bà. Bà vội vàng chạy đến bên Cát Niên đang đứng ngây ra miệng im như thóc, túm lấy cánh tay Cát Niên rồi hỏi:

“Sao thế Cát Niên, sao cháu lại thành ra thế này... có phải đã có ai bắt nạt cháu phải không... Nói đi Cát Niên, nói cho bác nghe là ai đã bắt nạt cháu... có phải là thằng lưu manh Vu Vũ không? Bác phải xé xác nó ra mới được!”

“không liên quan gì đến Vu Vũ hết!” Cát Niên túm lấy tay bác ngăn không cho bà lao ra cửa, “chính là lão Lâm Hằng Quý bác ạ, không liên quan gì đến Vu Vũ đâu, Vu Vũ nhìn thấy ông ta bắt nạt cháu nên mới lao vào đánh nhau với ông ta thôi. Vết thương sau gáy ông ta cũng là do cháu đánh đấy.”

“cháu nói cái gì? Ý cháu là...”

Lúc đầu bác gái không tin, nhưng bác gái lấy bác trai nhiều năm rồi, cũng có nghe phong thanh về phẩm hạnh của cậu em họ bên nhà chồng này, Lâm Hằng Quý hoàn toàn có thể làm những việc hèn hạ ấy. Huống hồ Cát Niên vẫn còn là một đứa trẻ, nó không thể bịa ra cái chuyện tày trời này được.

“Đúng là nghiệp chướng, cái thằng súc sinh mất hết tính người đó, nó muốn làm tôi tức chết đây mà!” Bác gái ngồi bệt xuống bậc cửa, giậm chân kêu than. Thế nhưng, chỉ một lúc sau, bác gái không còn phần nộ và kinh ngạc như lúc đầu nữa, bác đã bình tĩnh lại và kéo Cát Niên vào phòng, đóng chặt cửa lại và lấy bộ quần áo khác cho Cát Niên thay.

“Bác đi tìm bác trai, cháu ở nhà đừng đi ra ngoài, biết chưa?” bà dặn đi dặn lại. Trước lúc ra khỏi nhà, bà còn đưa tay xoa đầu Cát Niên, trong đôi mắt bà ẩn chứa nỗi xót xa mà từ lâu rồi Cát Niên vẫn mong mỏi.

Gần ba tiếng đồng hồ trôi qua, Cát Niên vẫn ngồi ngây ra trên đầu giường, lúc này đối với cô thời gian trôi qua chẳng có ý nghĩa gì cả. Ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, có chuyện xấu xa nhất thế gian những cũng có chuyện đẹp đẽ nhất thế gian, cô tin rằng tất cả mọi chuyện xấu xa tồi tệ xảy ra đều là để mở đường cho những điều kỳ diệu sắp tới.

Gần chín giờ tối, cuối cùng bác cô cũng đã tìm được bác trai về, về cùng bác trai và bác gái còn có cả bố mẹ Cát Niên nữa. bốn người lớn vây quanh Cát Niên, trong trí nhớ của cô thì hình như từ trước đến giờ cô rất ít khi nhận được sự quan tâm nhiều đến thế này, vì thế cô có chút lúng túng, chẳng biết phải trả lời người lớn như thế nào.

Sau đó, mẹ cô kéo mình cô vào trong phòng, hỏi liền một mạch: “Cát Niên, ông ta đụng vào chỗ nào của con, ông ta có... rốt cuộc là ông ta có làm chuyện ấy với con không?”

Đã lâu lắm rồi Cát Niên không nói chuyện riêng với mẹ, lúc vừa về đến nhà, cô chỉ mong rằng bác gái chính là mẹ, cô khao khát có một vòng tay người phụ nữ ấm áp ôm cô vào lòng, thế nhưng bỗng nhiên bây giờ cô lại không nghĩ như vậy nữa. Có lẽ thời gian chờ đợi của cô quá dài, sau thời gian chờ đợi này cô không còn cảm thấy sợ hãi và hốt hoảng nữa, bảy giờ cô chỉ thấy lo cho Vu Vũ, không biết Vu Vũ thế nào rồi.

“Cát Niên, con nói câu gì đi chứ, con đừng làm mẹ sợ.” Tay mẹ nắm chặt lấy cánh tay cô khiến cô cảm thấy đau.

Cát Niên hiểu rõ tại sao mẹ cô lại lo lắng đến vậy bởi mẹ cô muốn biết rốt cuộc Lâm Hằng Quý có đạt được mục đích xấu xa của ông ta hay không và con gái mình liệu có còn trong trắng nữa hay không.

“ông ta giật đứt một cái cúc áo của con, sờ soạng lung tung khắp người con, sau đó Vu Vũ đã kịp xông đến.”

Mẹ cô thở phào nhẹ nhõm như trút đi được một gánh nặng vậy. Xem ra mọi chuyện không tồi tệ như bà nghĩ.

Lẽ nào việc Lâm Hằng Quý chưa kịp thực hiện hành vi hèn hạ cuối cùng và những tổn thương mà hành động bỉ ổi trước đó của hắn gây ra cho cô có gì khác nhau ư? Cát Niên tỏ ra khó hiểu.

Tiếp sau đó, mẹ cô ra ngoài thì thăm với bố vài câu. Bốn người lớn đi vào phòng của bác rồi đóng cửa lại. Có lẽ họ đang bàn chuyện mà chỉ có người lớn mới hiểu, không cần Cát Niên phải tham gia.

Cuộc thảo luận kéo dài đã hơn 10 phút, Cát Niên ngồi một mình trên băng ghế cạnh cửa chờ đợi kết quả buổi thảo luận. mối quan tâm của Cát Niên bây giờ chỉ là phải xử lý Lâm Hằng Quý ra sao và làm sao để thanh minh nỗi oan cho Vu Vũ, còn việc cô gây ra vết thương trên đầu Lâm Hằng Quý phải chịu trách nhiệm như thế nào, cô đều chấp nhận hết.

Bố, mẹ, bác trai, bác gái lần lượt bước ra từ phòng của bác cô.

Bố cô là người nói trước: “Cát Niên, bố với mẹ con và hai bác vừa thảo luận với nhau, việc này không lên để lộ ra ngoài, bố mẹ và hai bác đều nhất trí là sẽ giải quyết nội bộ.”

“Bố mẹ và hai bác? Giải quyết nội bộ?”

Bố Cát Niên ngồi xuống bên cạnh cô, ông châm 1 điếu thuốc, khói thuốc nồng nặc khiến cho Cát Niên muốn trào nước mắt.

“giải quyết nội bộ tức là gia đình chúng ta sẽ tự giải quyết với nhau. Đẹp đẽ thì khoe ra xấu xa thì dìm lại, Lâm Hằng Quý là đồ súc sinh, hắn ta không bằng loài cầm thú nhưng hắn ta lại là em họ của bác rể, bác rể con đối với con cũng không tồi đúng không, mấy năm nay cuộc sống của con ở đây đều nhờ cả vào hai bác. Chuyện này mà lộ ra ngoài thì nhà bác rể con làm sao dám ngẩng mặt lên mà sống nữa.”

“Bố, ý của bố là... lão ta không phải ngồi tù sao?”

Bác gái nói xen vào: “con bé ngốc này, ông ta có ngồi tù thì con được cái gì chứ. Cần đánh thì con cũng đánh rồi. ông ta cũng chưa kịp làm chuyện gì bỉ ổi đến mức đáng ném vào vạc dầu đúng không? Bác rể của con sẽ đi nói chuyện với cái loại người vô liêm sỉ đấy, tiền thuốc men, viện phí các thứ đừng có mà mơ. Hắn bị chấn thương sọ não cũng được, vỡ đầu cũng chẳng sao, đáng đời lão.”

“Thằng súc sinh đấy thật đáng chết.” mẹ cô cũng nguyên rủa thêm một câu.

Bác trai, này giờ im lặng chẳng nói lời nào, bỗng lên tiếng: “Mọi người yên tâm, còn khoản tiền bồi thường tinh thần thì tên súc sinh ấy chắc chắn sẽ phải trả.”

Cát Niên ngây người ra: “cháu không cần tiền của ông ta!”

“Cát Niên, con còn nhỏ, chuyện gì cũng không hiểu. Hãy qua chuyện này đi.” Mẹ cô an ủi.

“Không, con muốn ông ta phải ngồi tù.” Tiếng của Cát Niên rất nhỏ nhưng thái độ của cô lại rất kiên quyết và dứt khoát. “con phải đi tố cáo ông ta!”, nhớ lại cơn ác mộng lúc trưa, đôi tay khiến người ta phải buồn

nôn của Lâm Hằng Quý trong căn phòng tối tăm và chật hẹp ấy, Cát Niên chớp mắt, nước mắt cô bỗng trào ra.

“Im ngay!” bố cô vứt mạnh đầu thuốc lá xuống sàn đất rồi nói “Mày không có não à? Chuyện này mà truyền ra ngoài thì một đứa con gái chưa chồng như mày làm sao mà sống được.”

“Con không sợ điều đó.” Cát Niên rụt rè cãi lại.

“Mày không sợ nhưng bố sợ, nhà họ Tạ chúng ta từ trước đến nay chưa từng bị điều qua tiếng lại bao giờ. Bố đã nói với mày từ lâu rồi, là con gái phải biết yêu lấy bản thân mình, bác mày cũng đã nói rồi, suốt ngày đi với những cái thằng lưu manh ấy, thì ai coi mày là con nhà tử tế? nếu không thì tại sao cái thằng súc sinh đó lại không làm thế với người khác? Mày đừng có làm cho tao thêm loạn óc nữa, gần đây đã đủ lắm chuyện lắm rồi. để nuôi sống mấy đứa chúng mày, cả ngày tao phải lặn lội bên ngoài, mệt như chó ấy. Mẹ cha mày, mày còn gây thêm chuyện cho tao! Việc này cứ quyết định như thế đi, mày còn dám nói ra thì tao coi như không có đứa con gái như mày nữa! còn nữa, thu dọn đồ đạc mau, mày làm phiền hai bác cũng lâu lắm rồi, từ nay trở đi, mày dọn về nhà ở.”

Sự việc mà Cát Niên canh cánh trong lòng này kết thúc trong trầm lặng như vậy đấy, sẽ không có ai nhắc đến chuyện này nữa, coi như nó chưa bao giờ xảy ra. cuối cùng cô cũng được về ở với bố mẹ mình. Con người thật kỳ lạ, sáu năm trước, khi dọn đến sống với bác gái, cô thấy cuộc đời thật là tối tăm, ấy vậy mà sáu năm sau khi được trở về với bố mẹ, cô cũng chẳng thấy mình vui hơn chút nào. Thực ra cũng chỉ là xoay một vòng rồi lại trở về vị trí cũ, nhưng mọi thứ giờ không còn như trước nữa. cuộc sống cũng giống như kính vạn hoa vậy, bạn tưởng rằng mình chỉ xoay nhẹ một tí thôi nhưng thực ra bên trong nó đã biến hóa rất nhiều, biến thành cả một thế giới khác.

Người lớn đã nhắc đi nhắc lại rằng không cho Cát Niên và Vu Vũ chơi với nhau, thậm chí cả nói chuyện cũng không được. Bố cô nói, nếu như Cát Niên không chịu nghe lời, ông sẽ bảo bác rể cô chặt đứt hai chân của Vu Vũ. Ngay cả trong mấy ngày thu dọn đồ đạc, bác gái cũng trông chừng cô rất chặt, chỉ sợ sắp hoàn thành nhiệm vụ rồi lại xảy ra sai sót gì thì khó ăn nói với bố mẹ Cát Niên. [bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Giờ phút chia tay đến thật nhanh, làm cho người ta hoàn toàn không kịp chuẩn bị gì.

Đúng vào lúc Cát Niên đang u sầu buồn bã, giấy báo trúng tuyển của trường Trung học số 7 được chuyển đến tay cô. Trường mà Cát Niên đang học là trường cấp Hai ngoại ô thành phố, chất lượng dạy học không thể nào so sánh được với các trường trọng điểm của thành phố. Tham gia kỳ thi lên cấp Ba có khoảng hai trăm học sinh lớp chín, Cát Niên đứng thứ ba toàn khóa, những học sinh có điểm số cao hơn cô đều đi học trường trung cấp, thời đó trường trung cấp lại được ưa chuộng hơn cả trường cấp Ba. Nên cuối cùng cả trường Cát Niên chỉ có một Cát Niên là nhận được giấy báo trúng tuyển của trường Trung học số 7, Vu Vũ thì được nhận vào một trường dạy nghề cấp Ba.

Ngày chuyển về nhà, Cát Niên thức dậy rất sớm. bố cô đã mang những hành lý công kênh về nhà từ ngày hôm trước, rồi ngay sau đó ông lại phải đi chỗ hàng đường dài ra ngoại tỉnh, mẹ cô thì ở nhà trông em, không thể đi được, hai bác cũng có việc riêng cả rồi thế nên mọi người để cô tự thu xếp nốt những đồ lặt vặt cuối cùng tự bắt xe bus về nhà. Cát Niên cảm thấy vui vì điều đó, đi thì tất nhiên phải đi rồi nhưng trước khi đi cô nhất định phải từ biệt Vu Vũ cái đã.

Nghĩ đến đây Cát Niên lại trở nên lo lắng, làm thế nào để tìm được Vu Vũ? Nhà cậu không có điện thoại, nếu đến gõ cửa nhà cậu nhờ người khác nhìn thấy rồi lại đến tai hai bác cô thì thế nào cô cũng bị mắng ột trận. đang phân vân do dự thì cô chợt nghe thấy có tiếng người gõ vào cửa kính, đây là ám hiệu mà chỉ cô và Vu Vũ mới biết mà thôi.

Cát Niên vui mừng khôn xiết vì sự xuất hiện quá đúng lúc của Vu Vũ. Cô bước ra mở cửa sổ, đúng là Vu Vũ đang đứng cười hì hì ngay bên ngoài.

Cát Niên cũng cười nhìn cậu. Trước khi gặp Vu Vũ cô có cảm giác như có bao điều muốn nói với cậu, nhưng khi cơ hội đến rồi thì mãi cô mới thốt ra được một câu.

“Vu Vũ, tớ phải đi rồi.”

Giọng cô bình tĩnh hơn so với tưởng tượng của mình.

Qua lớp cửa kính, Vu Vũ cũng nhìn thấy rõ căn phòng đã trống rỗng của Cát Niên.

Vu Vũ nói: “trường trung học số 7 tốt hơn trường ở đây, nhà cậu cũng tốt hơn chỗ này.”

Cát Niên muốn hỏi: “cậu sẽ đi tìm tớ chứ? Liệu cậu có quên tớ không?” nhưng cô lại nghĩ cho dù bây giờ Vu Vũ nói rằng cậu sẽ không quên nhưng nếu một ngày nào đó cậu thực sự quên mất cô thì cô cũng chẳng có cách nào cả.

“tớ nhìn thấy cửa hàng của Lâm Hằng Quý lại mở cửa rồi.” nỗi sợ hãi vẫn tồn tại trong sâu thẳm trái tim của Cát Niên, cô không biết nói với ai, chỉ mong Vu Vũ có thể hiểu được tâm trạng mình.

“Sợ gì chứ, tớ sẽ đứng ở nghĩa trang liệt sĩ trông chừng cho cậu, sẽ luôn dõi theo cậu. Nếu lão ta lại dám làm gì cậu thì tớ quyết giết chết lão!”

Đó là những lời từ biệt của Cát Niên và Vu Vũ. Cô cứ tưởng rằng cô và Vu Vũ thế nào cũng phải có người rơi nước mắt. bởi vì trong suốt mấy năm nay, trong thế giới của cả hai thực chất chỉ có nhau mà thôi. Cát Niên trở về nhà, tuy không phải là xa xôi cách trở gì nhưng cơ hội gặp nhau sẽ rất ít, không thể nào thoải mái thân thiết như thời gian qua nữa.

Ấy vậy mà sự thật không đến mức bi thương ủy mị như cô dự đoán. Cả hai người bọn họ cười từ đầu đến cuối, mọi chuyện đều có vẻ rất nhẹ nhàng. Đến phút cuối, Vu Vũ nói với Cát Niên, cậu đã trồng một cây tỳ bà ngay trong vườn nhà cậu, nhưng không biết nó có sống được hay không.

Cát Niên thích quả tỳ bà, chẳng trách Vu Vũ xin cô hạt tỳ bà, hóa ra là để trồng cây cho cô. Trong lòng Cát Niên tràn ngập niềm vui, cứ như thể cô đã nhìn thấy lúc cây tỳ bà lớn lên, quả tỳ bà chín vàng ươm đầy cây, vươn ra bức tường rêu phong của nhà Vu Vũ. [bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Buồn gì chứ? Nói không chừng một ngày nào đó, cô lại có thể ngồi dưới gốc cây tỳ bà cùng với Vu Vũ, cẩn thận nhặt từng quả tỳ bà rơi dưới đất.

Cây lựu của Vu Vũ, cây tỳ bà của Cát Niên, tuy không ở cạnh nhau nhưng dù sao cũng có thể làm bạn với nhau, hơn nữa, thế nào cũng phải có cây ra quả chứ.

Vu Vũ không hiểu tại sao tự dưng mặt Cát Niên lại đỏ lựng lên như vậy, cô vội vàng giấu đi sự lúng túng của mình.

“Phải trồng thêm nhiều cây nữa vào, nếu trong vườn chỉ trồng có mỗi một cây tỳ bà thì thành chữ “khốn” à, như thế sẽ không tốt.”

Vu Vũ cười ngặt nghẽo: “Tạ đại sư ơi, cậu càng ngày càng mê tín rồi đấy, nói như cậu thì mỗi nhà phải có vài người, nếu nhà chỉ có một người thành chữ “tù” sao?”

Không có ai ở nhà nên tiếng cười của hai người có thể vang vọng một cách tự do thoải mái.

Buổi chiều, Cát Niên thu xếp xong hành lý, từ biệt nhà bác gái.

Cho dù bạn đã từng rất không thích một nơi nào đó, nhưng sau một thời gian dài gắn bó thế nào cũng nảy sinh tình cảm, đến khi phải rời xa nơi đó bạn chắc chắn sẽ cảm thấy có chút gì đó buồn rầu. Đây là điều người ta không có cách nào chống chế được.

Để chìa khóa dưới bậc cửa xong, Cát Niên xách một chiếc túi lớn, đơn độc đi trên đường, cứ đi được một đoạn cô lại ngoái lại nhìn về phía nghĩa trang liệt sĩ, nơi đó địa thế cao, đứng ở phía trên, tất cả người đi lại, xe cộ, đường sá ở phía dưới đều nằm gọn trong tầm mắt.

Sắp đến trạm xe bus rồi, ở góc độ này có thể nhìn thấy những mảng màu đỏ ở nghĩa trang liệt sĩ, đó là hoa của cây lựu đã nở rộ, dưới đó còn có một chấm trắng, chấm trắng này chính là Vu Vũ.

Cát Niên có thể tưởng tượng được vẻ mặt tươi cười của Vu Vũ đứng dưới bóng hoa, đầu cậu ấy trọc lốc, hàm răng cậu ấy sáng bóng dưới ánh mặt trời.

Sau này, Vu Vũ kể với cô, thực ra lần đó, cậu ngồi dưới gốc cây, cậu bị ngủ gật, mắt cậu nhắm nghiền, nhưng Cát Niên không hề biết. cô chỉ tin rằng Vu Vũ sẽ luôn dõi theo từng bước đi của cô, mãi mãi dõi theo, vì thế mà cô không có gì phải sợ hãi nữa.

23. Quyển 1 - Chương 23

Chương 23

Nhà vua và dân lành

Hai người bọn họ, một người nghiêm túc, người còn lại rầm rập nghe lời, cảnh tượng đó trông cứ như lính Nhật tra khảo dân lành Trung Quốc vậy.

Nỗi vui mừng khi thi đỗ vào trường trung học số 7 của Cát Niên bị nhạt nhòa đi rất nhiều khi cô phải xa vv, nhưng dù sao đi nữa đây cũng là chuyện vui. Trường trung học số 7 là trường trung học nội trú nổi tiếng. Cát Niên tưởng rằng như vậy ít nhất cô sẽ có được chút tự do.

Ai ngờ mọi chuyện chẳng như ý người. sau khai giảng, mẹ cô nói hoàn cảnh nhà cô không được khá lắm, lại đang lúc cần tiền để lo cho em trai cô, tiền học phí ở trường trung học phổ thông cũng không phải là một khoản tiền nhỏ, khoản nào có thể tiết kiệm được thì cần cố gắng tiết kiệm, ở nội trú thì phải nộp tiền cho nhà trường nên bà bảo Cát Niên viết đơn xin nhà trường cho được ở ngoại trú tại nhà, như vậy cô cũng có thể nhân tiện trông nom em trai.

Cát Niên rất thất vọng nhưng cũng chẳng còn cách nào khác. Nếu như ta không thể thay đổi được sa mạc thì chỉ còn cách biến mình trở thành xương rồng mà thôi. Hàng ngày đi đi về về có nghĩa là cô phải mất tiền xe buýt, nếu như so với việc phải trả tiền vé xe buýt hằng ngày thì Cát Niên tin rằng bố cô sẽ thích cho cô tự đạp xe đến trường hơn. Cát Niên thích đi xe đạp hơn bởi lẽ khi đạp xe, gió tấp vào hai má, phong cảnh bốn bề cứ lùi dần, lùi dần về phía sau lưng, đi xe đạp nhanh hơn đi bộ nhưng lại thông thả khoan khoái hơn đi xe buýt, thật tiện lợi và ý nghĩa. Cát Niên vui vẻ đi đăng kí học, cô mang về nhà một bộ đồng phục nữ sinh, trông cũng khá vừa mắt.

Đồng phục của trường trung học số 7 màu xanh thẫm rất nhã nhặn, lại có cổ áo màu trắng nên trông rất bắt mắt và nổi bật, nghe nói đây là màu sắc truyền thống của ngôi trường này. Hàng nghìn bóng dáng màu xanh thẫm đứng trên sân vận động, trông như một đám mây đen che lấy bầu trời. mặc dù đã nhận nhiều lời chỉ trích nhưng phía nhà trường vẫn kiên quyết không thay đổi. vì cái mác của trường, ngoại trừ chuyện không mấy hài lòng khi mặc nó, dần dần cũng có người cảm thấy tự hào vì là học sinh của trường trung học số 7.

Lễ khai giảng đúng vào một ngày trước khi lập thu, trong sách đã nói, trong hai mươi tư tiết khí có tứ lập: lập xuân, lập hạ, lập thu, lập đông đều là những ngày tốt hiếm có trong năm, nhưng ngày trước ngày “tứ lập” lại là ngày “tứ tuyệt”.

Ngày “tứ tuyệt” trăm sự không thành.

Cát Niên tự nhủ rằng, cô chuyển từ nhà bác về nhà bố mẹ, chuyển từ một trường cấp 2 ngoại thành lên trường trung học số 7, mọi thứ đều mới mẻ, vì thế tư tưởng cũng cần phải thay đổi mới đúng, mấy cái thứ mê tín thời phong kiến đó phải bỏ đi hết. thế nhưng sau này cô phát hiện ra rằng, trí tuệ của ông bà cũng có cái lý của họ, hay nói cách khác đối với số ít những con người đáng thương đã từng tin vào nó thì nó đúng là có lý thật.

Ngày hôm đó, Cát Niên dậy rất sớm. mỗi lần ngày hôm sau có việc gì đặc biệt là y như rằng đêm hôm trước Cát Niên không thể nào ngủ ngon được. Cát Niên rất thất vọng với bản thân mình về điều này. Mặc

bộ đồng phục đã được chính tay mình là đến hai lần, mẹ cô bỗng nhiên khen cô mặc thế trông rất đẹp. Tuy điều này khiến Cát Niên phải nghi ngờ dáng vẻ nữ sinh vốn có của mình, nhưng cô vẫn tin rằng lần này con mắt thẩm mỹ của mẹ cô là chính xác.

Tiểu Vọng Niên rất hiếu kỳ về người chị từ trên trời rơi xuống này, nó cứ thích bò lên đầu gối của chị rồi bi bô nói một mình. Cát Niên một tay bế em, một tay cầm thìa ăn cháo, ăn đến thìa cuối cùng, đột nhiên không hiểu tại sao cô thấy đùi mình ầm ầm. Cát Niên chậm chậm cúi đầu xuống – mới sáng ra mẹ bế Vọng Niên ra “xi” rất lâu nó chẳng tè, thế mà chỉ hai phút trước khi cô ra ngoài, tên nhóc này đã tràn trề nhiệt tình tè một bãi nước tiểu to đùng lên quần của Cát Niên.

Cát Niên vội vàng đứng dậy, đặt thẳng bé sang cái ghế bên cạnh, nhìn ống quần ướt nhèm nhẹp của mình, rồi nhìn đôi mắt ngây thơ của em mà khóc dở mếu dở. Mẹ cô nghe thấy tiếng động liền chạy từ nhà bếp ra, nhìn thấy bộ dạng của Cát Niên liền phá lên cười.

“Thay chiếc quần khác đi.”

“Mẹ, con chỉ có mỗi một chiếc quần đồng phục này thôi.”

“Nếu không thì lấy cái khăn mà lau đi vậy, trời nóng thế này, đến khi con đạp xe tới trường thì quần cũng khô từ lâu rồi.”

Cát Niên kết thúc cuộc đối thoại với mẹ, cô quay vào phòng thay một chiếc váy xếp li khác. Đây là ngày đầu tiên đi học cấp Ba của Cát Niên, cô không muốn để các bạn học tưởng rằng mình đại tiểu tiện không tự chủ. Sau đó Cát Niên vội vàng đạp xe đến trường, trên đường đi cô không ngoái đầu lại, cảm giác như có một đôi bàn tay ở phía sau lưng cứ đẩy cô tiến về phía trước, tiến mãi về phía trước vậy.

Vào trong cổng trường, cất xong xe đạp, vẫn còn năm phút nữa mới đến giờ tập trung theo yêu cầu của nhà trường, mọi việc không đến nỗi tồi tệ như Cát Niên tưởng tượng. Bài hát tập hợp “Hành khúc vận động viên” truyền lại từ phái sân vận động, Cát Niên nhìn về phía xa thấy cả một dãy kiến màu xanh thẫm ủa về cùng một hướng, cảnh tượng trông thật hoành tráng. Cô bước nhanh hơn để được hòa vào biển người màu xanh thẫm ấy, nhưng khi chỉ còn cách cổng trường vào sân vận động khoảng mười mét, cô bỗng bị gọi giật lại:

“Bạn kia, chờ chút.”

Cát Niên thăm nghĩ, xung quanh đâu đâu cũng là “bạn” cả, chắc gì người ta đã gọi mình, thế nên cô vẫn cứ tiến về phía trước, mắt cũng chẳng thèm liếc về phía tiếng gọi.

Ai ngờ người cất tiếng gọi ban nãy không chịu buông tha, chẳng bao lâu sau đã đứng chặn trước mặt cô. Cát Niên nhìn thấy một người khoác bộ quần áo đồng phục màu xanh đậm giống hệt mình, lại còn thêm chiếc cổ áo và đôi giày thể thao trắng tinh, khuôn mặt đó sao mà thân quen đến thế.

Hàn Thuật, đúng là trái đất tròn.

“Cậu gọi tớ á? Tớ có thể giúp gì được cậu?” Cát Niên thận trọng hỏi.

Hàn Thuật lộ vẻ khó hiểu, như thể cô vừa hỏi một câu hết sức nực cười vậy, rồi cậu ta chỉ vào tấm phù hiệu trên cánh tay mình, trên đó ghi hai chữ: sao đỏ.

“Tớ không đến muộn.” Cát Niên luôn nể sợ tất cả những người “có chức trách”, vì vậy cô vội vã thật thà thanh minh cho những tội lỗi mình có thể mắc phải.

“Tại sao cậu lại đi từ cổng trường vào? Tớ qua không ở trong kí túc xá hả?”

“Tớ xin ở ngoài kí túc xá, đây là giấy chứng nhận ở ngoài kí túc xá của tớ.”

Hàn Thuật liếc nhìn mảnh giấy chứng nhận mà Cát Niên ngoan ngoãn chìa ra, rồi lại hỏi: “Hình như cậu không đeo phù hiệu trường!”

“Trong này, trong này, tớ để trong túi quần rồi, đang định đeo lên đây.”

Hai người bọn họ, một người nghiêm túc, người còn lại răm rắp nghe lời, cảnh tượng đó trông cứ như lính nhật tra khảo dân lành Trung Quốc vậy.

Hàn Thuật xem ra không chấp nhận sự “ngoan ngoãn nghe lời” của Cát Niên, cậu liếc mắt quan sát cô thêm một lần nữa, khi ánh mắt cậu dừng lại ở đôi chân nhỏ trắng trẻo của cô, cậu ta đột ngột kêu lên như thể vừa khám phá ra một lục địa mới.

“Cậu mặc váy đấy à? Cô giáo đã nói là tất cả học sinh nữ đều phải mặc quần trong buổi lễ hôm nay rồi cơ mà, cậu không nghe thấy à? Không ngờ là cậu lại thích chơi trội khác người đấy.”

Cát Niên hiểu ý Hàn Thuật, cậu ta nói như thể cô cố tình không tuân thủ quy định để thể hiện bản thân mình vậy, cô thấy có chút bối rối, trong giây lát mặt cô đỏ bừng lên.

“Ký tên vào đây đi!”

Một quyển vở nhỏ chìa ra trước mặt Cát Niên.

Cát Niên liếc nhìn, phía trên đã có mấy cái tên rồi, không phải quên đeo phù hiệu thì cũng là đồng phục không đúng yêu cầu. Từ trước đến giờ cô luôn là người rất tuân thủ quy định, không mong mình biểu hiện thật xuất sắc, nhưng cũng không thể nào bị ghi tên vào sổ đen ngay trong ngày đầu tiên đi học vì tội có biểu hiện không tốt được. Dù không biết hậu quả sẽ nghiêm trọng đến mức nào, nhưng cô nhất định không thể ký tên được.

Cô cố gắng van xin: “Lần sau tớ hứa sẽ không thế nữa, thật đấy!”

Hàn Thuật chẳng nói một lời đưa cho cô cây bút.

“Hàn Thuật, chúng mình... lúc nhỏ chúng mình cùng học một trường mẫu giáo mà.” Cát Niên nói nhỏ. cầu xin không được, cô liền đổi chiến thuật “tình cảm”, dù thế nào thì học cũng sống cùng trong một khu tập thể, tuy bây giờ bố cô đã bị đuổi việc, cả nhà cũng đã chuyển ra khỏi khu nhà thuộc Viện Kiểm sát Thành phố. Nhưng trước đây bố cô đã lái xe cho Viện phó Hàn bao nhiêu năm trời, lại ở tầng trên tầng dưới với nhau.

“Ồ, cậu còn biết tìm quan hệ nữa cơ à?” Hàn Thuật ngạc nhiên cười, “bây giờ thì cậu nhớ ra chúng mình đã từng là bạn học chung mẫu giáo rồi à, mấy lần trước trí nhớ đâu có được tốt thế này đâu. Đừng lãng phí nữa, mau ký tên của cậu vào quyển vở này đi. Nói cho cậu biết, tớ ghét nhất những người lợi dụng quan hệ xin xỏ chạy chọt đấy.”

Mặt Cát Niên càng đỏ bừng lên, trong lòng thấy khổ sở vô cùng. Hôm nay đúng là ngày trăm sự không thành, ra khỏi cửa đã không may mắn rồi, sao cô lại gặp phải rắc rối này cơ chứ, không những khó thoát thân mà sau một hồi nói chuyện, cô lại thành ra người có tâm địa đen tối, còn đối phương thì liêm chính vô cùng.

Tiếng nhạc tập hợp đã dần dần nhỏ lại, trên bục có người đang “alo alo” để thử micro, mọi người gần như đã tập trung đầy đủ, nếu không đứng vào hàng ngũ thì sẽ muộn mất.

Cát Niên hạ giọng rụt rè nói: “Tớ biết cậu không phải là người làm việc vì tình riêng, nhưng không ghi tên không được ư? Lần sau tớ nhất định sẽ sửa.”

“Ai, ai có tình riêng với cậu?” Hàn Thuật như bị giật mình, cậu vội phản bác.

“Tớ không có ý đó, trời...” Nói đến đây, Cát Niên biết việc xin xỏ của mình là vô vọng rồi. cô không muốn đến muộn, không muốn trở thành điển hình, bị ép đến nỗi thực sự không còn cách nào, cô chỉ còn cách làm bừa. đang định thử tiến về phía trước, Hàn Thuật đã dang tay chặn lại.

“Cậu lại còn chối à. Mặc váy là vi phạm quy định.”

“Tớ không vi phạm, tớ mặc quần đấy chứ!”

Nói thì lâu, làm thì nhanh, Cát Niên vừa dứt lời, liền nhanh như cắt vén váy lên cho Hàn Thuật xem.

Hàn Thuật kinh ngạc kêu lên, trong giây lát người cậu như hóa đá.

Cát Niên không nói dối, cô không quen mặc váy lắm, vì vậy trước khi ra khỏi nhà cô đã cố tình mặc một chiếc quần thể thao ngắn bên trong váy đồng phục. Nhân lúc Hàn Thuật vẫn chưa hết choáng váng, Cát

Niên nhanh như gió chạy lẫn vào trong đội hình màu xanh sẫm, để lại một kẻ đang há hốc miệng đứng chết trân ở đó.

Sau khi nghi lễ kết thúc, cũng vì chiếc váy mà cô giáo chủ nhiệm hỏi Cát Niên sao không mặc giống mọi người, Cát Niên liền giải thích rõ ràng nguyên nhân, cô chủ nhiệm nghe xong rộng lượng khoan hồng, chẳng trách móc cô câu nào.

Từ đó chiếc quần ngắn thể thao được Cát Niên phong cho danh hiệu “chiếc quần may mắn”.

24. Quyển 1 - Chương 24

Chương 24 - Ai sẽ thích bạn Kazuma

Khổng Khiết Đằm, Hạc Đình Hồng, Thất Tinh Hải Đường, Kim Tầm Cổ Độc... không ai độc ác hơn tâm địa của cậu con trai này. .

Điều mà Cát Niên thích nhất ở cấp Ba đó là mọi người có thể chất đồng tất cả sách giáo khoa, vở bài tập lên bàn học, cứ như một bức tường thành vậy, người có thể giấu mình sau đó, tựa hồ có một thành lũy bảo vệ. Vì vậy, bức tường thành của cô luôn được chồng lên cao nhất, cho dù là khi lên lớp hay lúc tan học, cô đều thích vui đùa tận hưởng niềm vui của mình.

Điều mà cô thích làm nhất vẫn là ngồi ngây người, người ở đây nhưng tâm tư đang có những cuộc gặp gỡ bất ngờ và lạ lùng ở tận đâu đó. Nhưng những khoảng thời gian để ngăn ngở của Cát Niên cũng có sự chọn lọc, giờ toán và giờ tiếng Anh cô rất nghiêm túc, việc này trở thành thói quen rồi, cô sợ nếu tiết này không theo kịp thì những tiết học sau sẽ như vẹt nghe sấm, cô lại hay xấu hổ, không muốn đi hỏi bài hay mượn tập của người khác để chép, tất cả đều dựa vào bản thân. Những lúc có thể cho phép bản thân mình thì thoả được ngăn ngở là giờ học chính trị và giờ lịch sử, còn giờ Ngữ văn thì hoàn toàn là một giờ lý tưởng cho các giấc mơ giữa ban ngày của cô. Môn Ngữ văn quan trọng là ở chỗ cảm nhận ngôn ngữ, thả tự mình tinh thần phân liệt trước còn hơn bị phân liệt bởi việc phân tích ngụ ý sâu xa và tường trọng tâm trong các bài văn của Lỗ Tấn, Ba Kim, Lão Xá. Trận quyết đấu của Tiêu Thu Thủy ở Đường Môn, hay vóc dáng của anh và Đường Phương khi chạy trốn còn hay hơn là Khổng Ất Kỵ và Tường Lâm Tẩu nhiều. Giáo viên Ngữ văn thao thao bất tuyệt giảng bài trên bục giảng, Cát Niên mắt chăm chú nhìn lên bảng, nhưng hồn phách thì đã bay theo hai nhân vật đang chạy trốn kia rồi.

Tiêu Thu Thủy có một khuôn mặt nghiêm nghị và trầm tĩnh, khi cười lộ ra hàm răng trắng bóng, còn Đường Phương trông ra sao, cô chưa bao giờ nhìn rõ.

Những lúc đang nghĩ miên man như thế, Cát Niên thường bị ăn phần của giáo viên dạy Ngữ văn. Thật xui xẻo, vị giáo viên giờ “mơ mộng” lại chính là giáo viên chủ nhiệm của Cát Niên.

Công phu bùng phần của thầy giáo Ngữ văn lúc nào cũng chuẩn xác, cho dù đầu của Cát Niên có vùi sâu thế nào thì viên phấn cũng vừa vụn trúng đích. Cát Niên lại chẳng hiểu gì, mỗi lần như thế đều kêu lên “ái ui”, càng làm cho người ném phấn được dịp đắc thắng.

“Em Tạ Cát Niên, hồn phách trở về đây, hồn phách trở về đây... Được rồi, trả lời một câu hỏi của tôi.” Mấy lời mở đầu của thầy giáo Ngữ văn hầu như đều na ná nhau. Có lúc thầy ấy còn than thở, nhìn Tạ Cát Niên hai mắt ngây dại, hồn phách trống rỗng như thế chẳng thà để cô gục xuống bàn học mà ngủ còn hơn.

Những lúc thế này, Cát Niên sẽ chậm chậm đứng dậy trong tiếng cười ầm ĩ của các bạn, đỏ mặt tía tai trả lời câu hỏi của thầy. Chủ nhiệm lớp của họ thích kéo dài giờ lên lớp, thường xuyên diễn ra cảnh các lớp khác tan học rồi lại tụ tập bên ngoài phòng học của họ hò hét cổ vũ như thể đang xem hội không bằng.

Tuy Cát Niên có chút lúng túng, lúc căng thẳng lại còn nói lắp nữa, nhưng câu trả lời của cô rất ít khi sai sót. Không phải vì cô chăm chỉ ôn tập bài, lúc khai giảng cô thường coi sách giáo khoa Ngữ văn như

một cuốn tiểu thuyết và đọc từ đầu đến cuối, cô thích xem những bài văn đó, nhưng không thích mấy tư tưởng trọng tâm sâu lắng và kín đáo của chúng. Kể ra thì, tuy thầy giáo Ngữ văn rất khoái ném phần vào đầu Cát Niên, nhưng thầy nói mãi cô vẫn thế, thầy cũng không làm khó cô. Nguyên nhân sâu xa, cơ bản là vì từ khi lên cấp Ba thành tích học tập của Cát Niên luôn rất tốt, một học sinh ưu tú thích ngẩn ngơ thì vẫn cứ là một học sinh ưu tú, hơn nữa trông cô rất ngoan ngoãn, lúc làm sai việc gì thì bộ dạng như một chú thỏ trắng vô tội, là giáo viên chủ nhiệm, chẳng thể nào đối xử tệ bạc với những học sinh như thế.

Thật ra thành tích tốt cũng chẳng có gì lạ cả. Từ khi vào trường Trung học số 7, học tập là việc chính đáng duy nhất mà Cát Niên có thể làm ngoài việc ngẩn ngơ. Làm nhiều mấy đề đại số, hình học, phương trình hóa học, đề đọc hiểu tiếng Anh, tự nhiên sẽ tìm ra hứng thú trong đó, giống như là nói chuyện với chúng vậy, lần một lần hai, thế nào cũng tìm ra được đáp án. Điều này còn có ý nghĩa hơn nhiều so với việc mấy cậu học sinh chơi đuối bắt ngoài phòng học hay các bạn nữ thích tán chuyện ai thích ai.

Ồ, đúng rồi, Cát Niên còn viết thư cho Vu Vũ nữa. Mặc dù cùng ở trong một thành phố mà phải viết thư thì hơi kỳ lạ, nhưng Cát Niên vẫn kiên trì viết không biết mệt mỏi, mỗi tuần một bức, nhiều chuyện để nói thì hai bức. Cần thận dán con tem giá năm hào lên phong bì, và gửi những tâm sự của cô đi.

Cát Niên chỉ có Vu Vũ là bạn. Lúc cậu ấy ở bên cạnh, cậu ấy là tất cả; lúc cậu ấy không ở bên cạnh, tất cả đều là cậu ấy. Bông hoa đẹp nhất phải ngắm cùng với Vu Vũ, cơn mưa to nhất cũng phải cùng tắm với Vu Vũ, những chuyện vui nhất hay cả những chuyện đau khổ nhất cũng đều phải chia sẻ với Vu Vũ.

Cát Niên đã trở thành một thiếu nữ ở tuổi thanh xuân rồi, có thể trong tiềm thức cô đã mơ hồ cảm nhận được thứ cảm giác đó. Thế nhưng khi nghĩ đến điều này cô chỉ mím môi cười chum chím. Cô và Vu Vũ, có rất nhiều điều để nói, nhưng cũng có những điều không cần phải nói.

Thư trả lời của Vu Vũ không đều đặn như Cát Niên, vậy cũng đúng thôi, trước giờ cậu luôn là người ít nói. Những bức thư cậu gửi cho cô, ngoài chuyện nói rằng mình vẫn khỏe, thì trên mặt giấy viết thư trắng trơn còn lại cậu vẽ thêm hai cái cây, một cây đã to, cây còn lại vẫn đang mọc. Cậu vẽ không giỏi, khó khăn lắm mới phân biệt được hai cái cây. Khi Cát Niên đọc thư, thỉnh thoảng cô bạn cùng bàn lại liếc nhìn, cô bạn này thường hỏi: “Tạ Cát Niên, sao lần nào cậu cũng nhận được cùng một bức thư thế?”

Bọn họ đều không hiểu, chỉ có Cát Niên mới phát hiện ra cái cây nhỏ vẫn dần dần cao lên, lá cây lúc đầu chỉ có năm lá, rồi mọc thành hai mươi, ba mươi lá, cây to thì nở hoa rồi lại tàn.

Có hai cây, cây lựu và cây tỳ bà, Vu Vũ và Cát Niên.

Để cho hòa đồng với tâm trạng của các thiếu nữ độ tuổi này, có lúc Cát Niên cũng quan tâm đến những câu chuyện bàn tán của mấy cô bạn ngồi gần. Ở lứa tuổi này, việc học là quan trọng nhất, mà mơ ước thì cũng nhiều nhất. Các bạn nam cùng tuổi, hơn tuổi, ai cao, ai đẹp trai, ai học giỏi, ai chơi thể thao hay... đều là chủ đề nói cả ngày cũng không hết chuyện.

Có một lần, Cát Niên đang cầm cúi đọc Hoán hoa tảo kiếm lục thì cô bạn cùng bàn đột nhiên hỏi: “Tạ Cát Niên, cậu thấy Hàn Thuật thế nào?”

Cát Niên là một cô gái sống nội tâm, không mấy khi nói chuyện với các bạn trong lớp. Một người thường ngày luôn đứng ngoài các hội nhóm như cô bỗng nhiên nghe thấy có người hỏi mình, Cát Niên không giấu được niềm vinh hạnh và xúc động, cô phần chấn tinh thần, cố gắng hết mình để trả lời câu hỏi.

“Hàm số (1) á? Tổ thấy được lắm. Tổ rất thích.” Cô đóng sách lại nói. (1). Hiện tượng đồng âm: trong tiếng trung, Hàn Thuật và hàm số đều phát âm là Hán Shù.

Các bạn gái nghe thấy câu này, ai nấy đều trợn tròn mắt, ngay lập tức thì thầm to nhỏ với nhau.

Bạn cùng bàn của Tạ Cát Niên dùng khuỷu tay huých nhẹ vào cô: “Được lắm Tạ Cát Niên. Cậu cũng bạo miệng nhỉ, nhưng mà mọi người đều nói Hàn Thuật khó chinh phục lắm đấy.”

Cát Niên ngời sáng người, nghiêm túc nói: “Không phải đâu, chỉ cần học thuộc vài công thức là sẽ chinh phục được thôi.” Cô cũng bắt chước nói theo giọng điệu của các bạn.

“Công thức, công thức nào cơ?” Cô bạn cùng bàn ngạc nhiên cao giọng nói.

Không lẽ các bạn đều ngây người trong giờ toán hay sao?

Cát Niên lấy ra cuốn sổ tay, đang chuẩn bị nhiệt tình giải đáp cho các bạn thì mới nhớ ra hỏi: “Các cậu hỏi hàm đa nguyên hay hàm ngược?”

Lúc này tất cả mọi người đều ngó người ra, cô bạn cùng bàn Cát Niên trợn mắt: “Xí..., thế mà tớ cứ tưởng cậu nói thích Hàn Thuật.”

Cát Niên chần chờ một lúc: “Thực ra tớ thích hình học không gian hơn.”

Vì chuyện này mà Cát Niên có biệt danh là “con mọt sách”. Cát Niên nghĩ một lúc mới giật mình phát hiện ra “hàm số” chính là “Hàn Thuật”.

Thực ra không phải cô là người hồ đồ, chỉ là vì từ trước đến nay cô chưa từng coi cái người tên “Hàn Thuật” là đối tượng để xem xét, suy nghĩ đến mà thôi. Cảm giác của Cát Niên đối với Hàn Thuật cũng giống như đối với bạn Kazuma (2) trong Shin-cậu bé bút chì. Nhìn cái là biết ngay xuất thân từ một gia đình tốt, và luôn cảm thấy mình tuyệt vời. Nhanh nhẹn, lễ phép, thích sạch sẽ, coi trọng vẻ bề ngoài, hiểu biết hơn các bạn cùng trang lứa, được giáo dục trong môi trường tốt, thích làm những chuyện có đẳng cấp, coi việc làm bạn với những người thấp hèn, cử chỉ thô lỗ như Shin là một điều đáng xấu hổ. Bây giờ cậu ta đeo ba lô chỉnh tề đi học, vài năm nữa sẽ cấp cấp chỉnh tề đi làm. Cát Niên tự thấy “người tuyệt vời” như cậu quá xa vời đối với cô, cho dù là trong truyện Shin-cậu bé bút chì đi chăng nữa, cô cũng chỉ thích Bo (3) thôi.

(2). Nhân vật trong Shin-cậu bé bút chì, luôn mặc rất chải chuốt, bảnh bao.

(3). Nhân vật trong Shin-cậu bé bút chì, có vẻ chậm chạp và ít biểu lộ cảm xúc nhưng lại rất thông minh và quan tâm đến nghệ thuật.

Ai lại đi thích Kazuma chứ?

Đương nhiên Kazuma cũng không thích mẫu người như Cát Niên. Cát Niên không ở trong ký túc, ngày ngày phải căn giờ mà đi học, cô thích bước vào lớp đúng lúc chuông reo. Nhưng đi bộ men theo bờ sông, làm sao không ướm giày cho được? Chỉ cần không chú ý một chút là đi học muộn ngay.

Thầy giáo và các bạn Sao đỏ khác thi thoảng sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua khi thấy vẻ mặt hối hận và thái độ nhận lỗi của cô. Nếu như gặp phải Kazuma, à không, Hàn Thuật, thì đúng là ra khỏi cửa mà không xem lịch. Hàn Thuật làm việc liêm khiết hơn Bao Chứng, nghiêm túc hơn Lôi Phong, mũi thính hơn cả cún con, còn hành tung thì bí ẩn hơn cả cái bóng. Kỳ lạ hơn là Hàn Thuật hình như rất thích ôm cây đợi thỏ ở con đường mà Cát Niên hay đi. Cát Niên đi muộn mười lần thì có đến tám chín lần bị Hàn Thuật túm được, không phê bình và châm biếm ột hồi thì nhất định không chịu thả cô đi.

Cát Niên cố tìm ra quy luật thi hành nhiệm vụ của Hàn Thuật, câu trả lời mà cô có được là “không có quy luật”. Cô không hiểu tại sao có người lại hy sinh bao nhiêu công sức và nhiệt tình để đi làm tay sai cho Phòng quản lý trật tự của trường trong khi không hề nhận được bất cứ thù lao gì.

Cũng vì bị Hàn Thuật dồn đến chân tường không còn cách nào khác nên khi nào không kịp thời gian, Cát Niên toàn đi đường tắt rồi trèo tường vào, cô chỉ cần nhắm mắt nhảy từ bức tường ột mét ở phía Đông Bắc trường Trung học số 7 xuống là đến bãi cỏ phía sau tòa nhà thực nghiệm, cỏ ở đây rất dày, không dễ bị ngã đau, cũng đỡ phải mất thời gian vòng một đoạn dài.

Cát Niên không biết làm sao mà Hàn Thuật lại phát hiện ra cái góc xó xỉnh kín đáo ấy, đại loại là sau nửa học kỳ trèo qua tường vào trường không có chuyện gì xảy ra, bỗng một ngày, khi đang chuẩn bị nhún người nhảy xuống thì bỗng nhiên cô nhìn thấy cái bóng đáng sợ ấy từ một góc khác lao tới, cậu ta vừa chạy vừa hét lên: “Tạ Cát Niên, cậu không sợ bị ngã chết à?”

Đương nhiên là Cát Niên sợ rồi, nhưng cô sợ phải chết trong tay Hàn Thuật hơn. Cô hốt hoảng rơi xuống đất trong tư thế thật không thanh lịch chút nào, tay chân chạm đất cùng một lúc, nhưng dù sao đi nữa cô vẫn “chuồn” một cách thành công trước khi chó săn đến. Từ đó, Cát Niên tự động đặt báo thức sớm hơn mười lăm phút, cô không muốn lặp lại chuyện liều mạng đó thêm một lần nào nữa. Đến khi học kỳ một sắp kết thúc, Cát Niên không hề đi muộn lần nào. Có một lần, Hàn Thuật đi kiểm tra huy hiệu trường, cậu ta bất ngờ hỏi Cát Niên một câu rất kỳ quặc: “Tạ Cát Niên, sao cậu không trèo tường nữa vậy?”

Cát Niên thật thà trả lời: “Tớ sợ bị ngã chết mà.”

Cô không biết tại sao Hàn Thuật lại tỏ ra thất vọng. Mãi đến khi kỳ thi cuối cùng kết thúc, tức là vào khoảng một ngày trước khi nghỉ hè, toàn thể học sinh và giáo viên trong trường lao động tập thể, có người nhặt cỏ ở góc tường phía tòa nhà thực nghiệm, đang nhặt thì phát hiện được một cái hố sâu đến đầu gối, bên trên còn được phủ cỏ dại rất ngay ngắn. Những bạn phát hiện ra cái hố cứ đoán mãi xem nó được dùng vào việc gì, có người nói là cái hố đó để cất giấu bảo bối, có người lại nói là để bắt chuột, chỉ có Cát Niên đang đứng bên cạnh là lạnh cả sống lưng. Cô thừa lúc mọi người không chú ý, quan sát tỉ mỉ địa hình xung quanh hố, vị trí của cái hố chẳng phải là chỗ mà cô hay nhảy xuống khi trèo tường đó sao?

Theo Cát Niên được biết, Hàn Thuật là một người rất bận rộn, tan học là cậu ta tham gia lớp năng khiếu tiếng Anh, lớp bồi dưỡng toán Olympic, lớp âm nhạc, lại còn tập đánh cầu lông nữa, nói tóm lại cậu ta là một học sinh giỏi làm gì cũng được. Rốt cuộc là cậu ta đào cái hố đó vào lúc nào, dùng cái gì để đào, với tâm trạng như thế nào và để đạt được mục đích gì chứ? Cát Niên không thể hiểu nổi, nửa đêm tỉnh dậy nghĩ đến chuyện này cô vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Khổng Khiết Đằm, Hạc Đình Hồng, Thất Tinh Hải Đường, Kim Tầm Cổ Độc... không ai độc ác hơn tâm địa của cậu con trai này.

25. Quyển 1 - Chương 25

Chương 25

Thất thương quyền, tiên thương kỷ, hậu thương nhân

Trong sách có viết: Thất thương quyền, tốc thành. Nhất luyện thất thương, tiên thương kỷ, hậu thương nhân.

Bây giờ, khi nhớ lại buổi lao động cuối kỳ của năm lớp Mười, Cát Niên vừa thấy vui vừa thấy buồn. Nếu như chạm bầy của ai đó làm Cát Niên phải rợn tóc gáy, thì việc gặp lại Vu Vũ khiến cho tâm hồn và trái tim cô vui như Tết.

Mọi chuyện được bắt đầu như thế này, nhiệm vụ của Cát Niên là đổ rác. Các bạn gom lại cỏ dại và rác đã quét thành một đống, Cát Niên chịu trách nhiệm đẩy chiếc xe một bánh nhỏ chở rác đến bãi rác, cứ lấy rác đi đổ rồi lại quay lại lấy rác tiếp như vậy hết lần này đến lần khác. Công việc này Cát Niên thấy rất thú vị.

Không nhớ đây là lần thứ bao nhiêu Cát Niên từ bãi rác trở về, từ xa cô đã nghe thấy tiếng Trần Khiết Khiết gọi mình.

“Tạ Cát Niên, có người tìm cậu này.”

Trần Khiết Khiết là bạn học cùng lớp với Cát Niên. Các nam sinh khóa trên đều nói lớp 10A3 có rất nhiều bạn gái xinh, nhưng Cát Niên chỉ phát hiện được có một bạn. Cô không phải là một người dễ bị kinh ngạc, nhưng vào ngày đăng ký học, khi gặp Khiết Khiết lần đầu, cô đã vô cùng kinh ngạc, hoặc có thể nói là sững sốt trước vẻ đẹp của Khiết Khiết.

Trần Khiết Khiết có một vẻ đẹp khiến người khác khó có thể không chú ý. Đôi mắt đen, mũi dọc dừa, mái tóc đen nhánh, đôi môi đỏ tươi, làn da trắng hơn phần lớn người phương Nam, dáng người uyển chuyển, thật đúng là mẫu người trong mộng. Tóc cô ấy rất dài, cứ như một dòng mực đang đổ xuống vậy, nếu như mái tóc này ở trên đầu người khác thì sẽ trông rất thô và quê, nhưng vẻ đẹp của Trần Khiết Khiết là một vẻ đẹp hoàn mỹ tựa như tranh vẽ không cần thêm bất gì nữa.

Trước đây Cát Niên chưa từng nói chuyện với Khiết Khiết, không phải vì Khiết Khiết quá kiêu ngạo, trái lại, tuy điều kiện nhà Khiết Khiết rất tốt, nhưng nghe nói gia đình rất gia giáo, nề nếp, hoàn toàn không kiêu ngạo khoe khoang chút nào, Khiết Khiết rất hòa đồng với bạn bè và lễ phép với thầy cô giáo, nhìn đủ biết cô là tiểu thư con nhà giàu được giáo dục tử tế. Trước mắt cô công chúa thật sự, Cát Niên giống như một chú thỏ nhỏ bé nằm nền trong những câu chuyện cổ tích.

Khiết Khiết, cái tên nghe mới thật êm tai làm sao, nhẹ nhàng hé mở hai môi là có thể gọi được hai tiếng này, nghe dịu dàng biết bao, nào có như ba tiếng “Tạ Cát Niên”, đọc lên đau cả mồm, chẳng có ý nghĩa gì.

Vì thế, Cát Niên cảm thấy kinh ngạc khi Khiết Khiết nói chuyện với cô, không chỉ vì đây là lần đầu tiên công chúa xinh đẹp nói chuyện với mình mà còn vì cô không biết ai tìm mình nữa. Cô ngẩng người nhìn về phía Trần Khiết Khiết, đầu tiên cô nhìn thấy một cái đầu bóng trơn, sau đó thấy một hàm răng trắng bóng.

Cát Niên thậm chí không dám tin vào mắt mình, mãi đến khi người ấy từ phía sau Khiết Khiết tiến về phía Cát Niên. Cô mới bám vào chiếc xe chở rác, mặt nghếch ra chỉ biết cười không biết làm gì nữa.

Trường dạy nghề thi cuối kỳ và nghỉ hè đều sớm hơn các trường phổ thông trung học khác, Vu Vũ tay cầm chiếc vợt cầu lông đứng trước mặt Cát Niên, cậu nói: “Tớ và các bạn đang chơi ở sân cầu lông bên cạnh, tiện thể tới thăm cậu, trường cậu rộng và đẹp thật đấy.” Vu Vũ có lẽ cũng biết rằng xung quanh có rất nhiều người vừa làm việc vừa nhìn về phía bọn họ, nên cậu cũng hơi lúng túng.

Trần Khiết Khiết dẫn Vu Vũ đến gặp Cát Niên xong, biết ý liền đi ra chỗ khác.

“Thế à, cũng tạm coi là đẹp, ha ha.” Trong thời gian xa nhau, Cát Niên không lúc nào là không nhớ đến Vu Vũ, nhưng khi cậu đột nhiên đứng trước mặt, cô lại không biết phải làm thế nào, trong lòng vui quá khiến cô không biết phải nói gì nữa, ngoài việc cười ra, cô không biết làm gì cả.

“Trông cậu vẫn khỏe. Thế là tốt rồi.” Vu Vũ gẩy lưới vợt rồi cười nói. “Thôi, tớ phải về đây, cậu làm việc tiếp đi.”

“Về á? Ồ... được.” Cát Niên bỗng dưng cảm thấy thất vọng, nhưng cô cũng không biết mình phải nói gì nữa, chỉ biết gật đầu.

Vu Vũ vẫy tay chào Cát Niên rồi quay lưng đi mất. Cát Niên ngẩng người nhìn theo hình bóng cậu ấy, tay vẫn không rời khỏi chiếc xe đẩy, cô nghĩ, bộ dạng của mình lúc này chắc chắn là ngốc lảm.

“Tạ Cát Niên, ở đây còn nhiều lá cây cần vứt đi này!” Các bạn trong lớp giục cô.

Cát Niên như chợt tỉnh giấc mộng, cô vội vàng đẩy xe lại. Trần Khiết Khiết ở phía bên kia đã quét lá cây thành một đống và đổ lên xe. Lá cây không nặng nhưng rất chiếm diện tích, chẳng mấy chốc đã đầy ắp cả xe. Cát Niên đẩy xe về phía khu đổ rác, Trần Khiết Khiết bỏ chổi, chủ động cùng Cát Niên đẩy xe rác.

“Cảm ơn cậu, nhưng không cần đâu, tớ làm một mình cũng được mà.” Cát Niên ngần ngại nói.

Trần Khiết Khiết nở một nụ cười thân thiện với Cát Niên: “Không sao đâu, đẩy xe rất thú vị. Tạ Cát Niên, người lúc này là bạn học cũ của cậu à?”

Cát Niên quay sang nhìn Khiết Khiết nhẹ nhàng đáp: “À, đó là, đó là... bạn... của tớ.”

Cô cảm thấy dùng hai chữ “bạn học” không chính xác lắm đối với quan hệ giữa cô và Vu Vũ, nhưng khi nói đến chữ “bạn”, khuôn mặt cô bỗng ửng đỏ lên. Đối với những cô bé ở độ tuổi này thì “bạn” là một từ rất nhạy cảm, đặc biệt khi đối phương lại là bạn nam cùng tuổi. Cát Niên không biết Trần Khiết Khiết sẽ nghĩ như thế nào, hừ, chẳng lẽ nào thì cũng không quen nhau lắm, cô cũng chẳng nghĩ nhiều làm gì.

Trần Khiết Khiết không hề tỏ ra kinh ngạc, mà ngược lại cô tỏ vẻ ngưỡng mộ: “Là thế à? Hay ghê. Nói thật, hình như tớ đã gặp cậu ý ở đâu đó rồi thì phải.”

“Chắc không phải đâu... bãi rác sao xa thế nhỉ?”

“Bọn mình vừa đi vừa nói chuyện sẽ không còn cảm thấy xa nữa. Tạ Cát Niên, bạn cậu đến đây để thăm cậu à? Sao mới nói được mấy câu đã đi rồi thế?”

Sự buồn bã của Cát Niên đã bị lời nói vô tư của Khiết Khiết làm cho bùng tỉnh, đáng lẽ ra cô có rất nhiều điều muốn nói với Vu Vũ, thế mà lúc đó tại sao cô lại chỉ biết cười một cách ngốc nghếch chứ?

Trần Khiết Khiết không hề chú ý đến sự thay đổi thái độ của người đứng bên cạnh mình, cô tiếp tục nói: “Tay cậu ấy cầm vợt cầu lông, chắc là cậu ấy chơi hay lắm nhỉ? Đạo này mình cũng đang học đánh cầu lông, nếu có thời gian bọn mình có thể đánh cầu lông cùng nhau không?”

Bỗng nhiên Cát Niên đứng sững lại không nhúc nhích.

“Mình chỉ nói thế thôi, cậu đừng để bụng nhé...”

Trần Khiết Khiết còn chưa nói hết, Cát Niên bỗng dúi tay cầm của chiếc xe đẩy vào tay cô.

“Xin lỗi cậu, tớ có chút việc gấp, phiền cậu đẩy giúp tớ được không?” Lời cô vừa dứt thì người cô cũng đã tiến được một đoạn cách xa đó rồi, nghĩ thế nào cô lại vội vàng quay người lại khom lưng làm động tác xin lỗi. “Xin lỗi nhé, tớ sẽ về ngay.”

Không thể để Vu Vũ đi như thế được. Ruột gan như thiêu đốt, cô đuổi theo hướng mà Vu Vũ vừa đi khỏi, cậu ấy đi đã được một lúc rồi, liệu đã ra khỏi cổng trường chưa nhỉ?

Chạy qua bãi cỏ của tòa nhà thực nghiệm, bên ngoài hành lang, ngoài sân bóng, đâu đâu cũng thấy các bạn đang quét dọn, một số bạn nam vừa làm vừa cười đùa với nhau, Cát Niên có vẻ như đã nhìn thấy hình bóng quen thuộc ở phía cuối hành lang, nhưng do bị ngăn cách bởi quá nhiều người nên cô không thể chạy nhanh được.

Đã hơn một học kỳ rồi mà cô mới chỉ gặp Vu Vũ có một lần. Bình thường phải đi học, đến cuối tuần lại có bao nhiêu việc ở nhà thì gặp Vu Vũ vào lúc nào đây? Sao cô lại vô dụng như thế, giống như một con heo đất, bình thường ngày nào cũng gom góp tiền, gom đầy ụ lên, thế nhưng đến lúc quan trọng, lại không lấy ra được. Lao động cũng là một nhiệm vụ do nhà trường phân công, cô không thể đi xa quá được, hình bóng Vu Vũ dần dần nhỏ lại, hai mắt của Cát Niên hoe đỏ.

Đúng vào lúc Cát Niên sắp đi hết sân bóng, bỗng có một tiếng “bình”, không biết vật gì từ đâu bay đến rơi trúng vào đầu Cát Niên. Cảm giác bị va đập mạnh qua đi, tiếp theo là cảm giác đau rất như bom nổ, sau lưng cô là những tiếng gọi to nhỏ, tiếng huýt sáo của các bạn trai, tiếng hét, tiếng cười thầm... loạn hết cả lên.

Cát Niên bất ngờ bị đập vào đầu, cô ôm vết thương ngỡ ngàng quay đầu lại, cạnh chân cô là một chiếc chổi cán dài.

“Ô hô, thảm rồi, thảm rồi, đúng là có người trúng chiêu rồi.”

“Là ai ném vậy? Có phải cậu không? Hà hà...”

“Đó là ai thế, cậu đánh trúng ai thế?”

“Đã bảo là đừng có đẩy tớ mà.”

“Đừng cười nữa, hình như cô bé đó khóc rồi đó, có vẻ như mình gây họa thật rồi.”

“Hàn Thuật, hình như đó là chổi của cậu.”

“Hay là đi xin lỗi đi, thầy giáo mà đến là tiêu đấy.”

Trong dòng nước mắt nhạt nhòa, Cát Niên thấy có người bước đến cạnh cô và nói: “Tại sao cậu lại đen đủi thế? Đau thật à?”

Thực ra Cát Niên không hề muốn khóc, có thể nước mắt chỉ là phản ứng tự nhiên khi bị đau đớn. Cô chỉ lo lắng, không biết Vu Vũ đã đi bao xa rồi.

“Cậu đừng có mà dọa tớ, cùng lắm thì tớ sẽ đưa cậu đến phòng y tế.”

Cát Niên lắc đầu, tiếp tục tiến về phía trước, cảm giác như có ai đó giữ tay cô lại.

“Cậu làm gì thế? Đi, đi đến phòng y tế.”

Trong lúc vội vàng, cô gạt cánh tay đó ra.

“Xin lỗi mà, có được không?” Người ngăn cô lại nói.

“Xin cậu đấy, làm ơn đừng cản đường tớ nữa được không?”

Cát Niên lấy tay gạt dòng nước mắt, tiếp tục chạy về phía trước, trong lòng cô thầm mong, Vu Vũ, đi chậm một chút có được không, đợi tớ với.

Cô ôm vết thương đau như lửa đốt, cứ thế chạy đuổi theo, tất cả mọi người và cây xung quanh đều trở nên mờ ảo. Cô chạy một mạch đến cổng trường nhưng hình như cô đã đến chậm một bước, Tiểu hòa thượng của cô không biết đã đi đâu mất rồi.

Cát Niên nhen ngào, vết đau trên đầu khiến cô khóc như mưa.

Mọi người đều nói, bị chấn thương ở đầu sẽ gây ra ảo giác, quả nhiên là như vậy, cô khóc không thành tiếng, hình bóng đã đi xa khuất lại dần dần trở nên to hơn, quay lại bên cạnh cô.

“Cát, Cát Niên... tại sao cậu lại khóc thế?” Ảo giác lại còn cả tiếng nói, hơn nữa là tiếng nói lo lắng ngơ ngác quen thuộc.

“Tại sao cậu lại quay lại?” Cát Niên ngốc nghếch hỏi.

“Tớ nhớ là còn phải đưa cho cậu cái này... nhưng vấn đề là tại sao cậu khóc vậy?”

Tiểu hòa thượng của cô rút một chiếc lá từ trong túi ra, đó là một chiếc lá dày, bên trên vẫn còn một lớp lông tơ mỏng. Cái này thì Cát Niên biết, đó là lá cây tỳ bà.

“Lúc này tớ quên không nói với cậu, cây tỳ bà của cậu lớn rất nhanh. Nếu may mắn thì tháng Năm năm sau có thể ra quả đấy. Đây là chiếc lá đẹp nhất, tớ cũng không nỡ hái nó đâu nhưng mà cậu giữ nó đi.”

Cát Niên đặt chiếc lá vào lòng bàn tay, cô cười trong nước mắt.

“Có phải ai bắt nạt cậu không, tại sao cậu lại khóc?”

Cát Niên lắc đầu.

Vu Vũ không thể chịu đựng nổi: “Cậu hãy xem lại bộ dạng của mình đi, tớ không biết phải mô tả như thế nào nữa.”

“Vu Vũ tại sao mặt cậu lại bị thương... cả tay nữa? Cậu đánh nhau với ai à?”

Lúc này Cát Niên mới nhìn kỹ Vu Vũ, cậu ấy vốn không phải là người thích đánh nhau.

Vu Vũ nhìn vết thương trên cánh tay mình, trả lời qua quýt: “Vết thương nhỏ ý mà, Cát Niên, tớ không muốn bị người khác bắt nạt nữa, tớ cũng không muốn nhần nhện thêm nữa. Tớ có quen vài bạn trong trường, bọn họ lớn hơn tớ một, hai tuổi, rất quan tâm đến tớ, và cũng rất nghĩa khí, tớ cũng không để ai bắt nạt cậu nữa đâu.”

“Bạn? Nghĩa khí?” Cát Niên nhắc lại những lời này, cô bỗng cảm thấy lo lắng một cách vô cớ. Vu Vũ đã có bạn khác, đáng lẽ ra cô phải sớm đoán được điều này mới phải, trước đây cậu ấy cô đơn đến như vậy, chỉ vì lòng ích kỷ của mình mà để cậu ấy tiếp tục cô đơn thì chẳng phải tàn nhẫn quá hay sao. Nhưng mà những người đó là người như thế nào, sao lại suốt ngày lôi cậu ấy đi đánh nhau?

“Vu Vũ, bọn họ...” Nỗi lo lắng hiện lên trong mắt Cát Niên.

Dường như Vu Vũ biết cô định nói gì, cậu tìm cách đánh trống lảng, cố tìm những chuyện mà Cát Niên cảm thấy hứng thú.

“Biết đâu có ngày võ công của tớ giỏi rồi, thì sẽ không bị thương nữa đâu. Cát Niên, tớ nhớ là có lần cậu nói cho tớ về loại quyền gì ý nhỉ, à, loại võ công rất lợi hại mà luyện rất nhanh tên là gì nhỉ... tớ nghĩ mãi mà không nhớ ra.” Vu Vũ gãi đầu nói.

Cô bé ngốc nghếch Cát Niên quả nhiên bị đánh lạc hướng.

“Là Thất thương quyền.” Cô khịt mũi thật thà trả lời Vu Vũ. “Do Mộc Linh Tử của phái Không Động sáng lập ra, Kim Mao Sư, Vương Tạ Tổn chính là dùng loại võ công này để giết chết Không Kiến đại sư của Thiếu Lâm Tự. Một thế quyền có bảy loại công lực khác nhau, Kim Dung nói, trong con người có âm có dương...”

Vu Vũ cắt ngang lời Cát Niên: “Đúng rồi, chính là cái này, đợi tớ kiếm được quyển sách bí truyền này rồi luyện thành thì sẽ không còn bị thương nữa.”

Cát Niên biết cậu đang tìm cách làm ình vui, cô bật cười nhưng lại làm vết thương trên đầu nhói đau, cô méo xệch mồm rồi lại cố chịu đựng.

“Tớ về trước đây, lần sau tớ sẽ tới tìm cậu, để cậu xem kỹ thuật của tớ có tiến bộ không.”

“Vu...” Cát Niên đã nói tạm biệt rồi, nhưng lại nhớ ra một số chuyện, lần sau nhất định phải nói cho Vu Vũ biết, Thất thương quyền không phải là loại võ công tốt.

Trong sách có viết: Thất thương quyền, tốc thành. Nhất luyện thất thương, tiên thương kỷ, hậu thương nhân.

26. Quyển 1 - Chương 26

Chương 26 - Thiếp ở phía Nam Vu Sơn .

Giống như thói quen xem sách, đọc thơ, nhìn người của cô từ trước đến nay, cô luôn giải thích mọi chuyện theo cách riêng của mình, còn những ý tứ ẩn chứa sau mặt chữ thì có gì là quan trọng chứ.

Mắt nhìn theo bóng Vu Vũ khuất dần, Cát Niên sực nhớ ra chuyện đã đưa xe đẩy cho Khiết Khiết trong lúc vội vàng. Cô không thể để một công chúa xinh đẹp như vậy thay mình đổ rác được, vì thế cô vội vàng quay trở về chỗ cũ, khi đi qua sân bóng mà vừa nãy cô bị “trúng chiêu”, không ngờ có rất nhiều người đang tụ tập ở đây, tất cả các cặp mắt đều hướng về một mục tiêu, mà mục tiêu đó hình như lại là cô - người đang đi tới gần.

Cát Niên càng bước càng thấy do dự, cô không biết tại sao các bạn đều không làm việc nữa, lẽ nào hành động bỏ xe đẩy để đuổi theo Vu Vũ lại làm mọi người phẫn nộ thế hay sao? Trong lúc đang suy đoán thì thấy chủ nhiệm bước đến.

“Tạ Cát Niên, để tôi xem đầu em nào?”

Cát Niên có đôi chút lắp bắp: “Xem thế... thế... nào ạ?”

Hàn Thuật lăm mồm từ xa đã nhạo báng: “Đương nhiên là quay người lại để thầy xem rồi, không lẽ vật đầu xuống để xem chắc?”

Cát Niên gượng cười rồi ôm đầu quay lại.

Thầy giáo vén tóc cô lên để tìm vết thương, khi thầy khẽ chạm vào vết thương thì nghe thấy tiếng xuýt xoa của Cát Niên.

“Vẫn còn cười được à, bị sưng lên một cục rồi đây này, hình như còn bị trầy da nữa, may mà không chảy máu. Con bé này, bị thương rồi mà còn chạy lung tung đi đâu thế? Đi, đi cùng tôi đến phòng y tế.”

Những ký ức về chuyện đập đổ bàn đựng kim tiêm của bác sĩ khi bị tiêm hồi nhỏ ngay lập tức trỗi dậy trong đầu Cát Niên, bất cứ cơ sở y tế nào cũng là ác mộng đối với cô, cô vội vàng lắc đầu: “Không cần đâu ạ, em không đau nữa rồi.”

Thầy giáo không nghe giải thích đẩy Cát Niên về phía phòng y tế: “Bị thương ở đâu hậu quả có thể nhẹ cũng có thể nặng, sao có thể nói là không cần được.”

Cát Niên đành phải miễn cưỡng đi theo thầy giáo, cô còn nghe thấy thầy nói với mấy bạn đứng bên cạnh: “Mấy đứa các em cũng lại đây. Thầy đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng có nghịch ngợm ở nơi đông người, bây giờ thì làm bạn bị thương rồi đây này, nếu mà nghiêm trọng thì đừng trách thầy gọi phụ huynh đến... Còn em nữa, Hàn Thuật, đang yên đang lành em đùa nghịch với các bạn làm gì?”

Tuy rằng Hàn Thuật và các bạn khác không học cùng lớp với Cát Niên, nhưng thầy chủ nhiệm của Cát Niên là giáo viên bộ môn lớp Hàn Thuật, nên cũng biết một hai người. Cát Niên không dám nhìn về phía có nhiều người, cô cúi đầu tiến về phía trước. Bác sĩ ở phòng y tế giúp Cát Niên lau rửa và sát trùng vết

thương rồi bôi thuốc cho cô, bác sĩ nói tạm thời thì không có vấn đề gì, nếu cảm thấy khó chịu ở đâu thì nói ngay với thầy giáo.

Cát Niên ngồi trên ghế ngoan ngoãn gật đầu, đau thì đúng là đau thật, nhưng ai bảo Cát Niên đen đủi thế cơ chứ? Hơn nữa, có khi lại chính cô vì đen đủi bị trúng nhất đấy, nên thần linh mới khiến Vu Vũ quay lại tìm cô thì sao? Nghĩ như vậy, cô thấy mình hết cả oan ức.

Cát Niên khẽ hỏi thầy giáo: “Thầy ơi, em đi được chưa ạ? Em còn phải đi đẩy xe rác nữa.”

Thầy giáo thở dài nói: “Em không phải làm gì nữa, đợi vết thương hết sưng đã rồi làm gì thì làm, bị tổn thương não rồi lấy ai làm đúng hết cho thầy phần đề thi trắc nghiệm của bài kiểm tra tập làm văn bây giờ?”

“Thầy Chương ơi, thế em được bao nhiêu điểm ạ?”

Hàn Thuật vừa nghe thấy kết quả thi cuối kỳ có rồi liền tranh thủ cơ hội hỏi thầy giáo.

“Em vẫn còn tâm trạng nghĩ đến chuyện này cơ à? Việc em cần làm bây giờ là mau xin lỗi Cát Niên đi, bị cả một cái chổi rơi vào đầu xem em có đau không. Con trai các em nghịch như khi ấy, không yên chân tay lúc nào cả, hay là cứ thích bắt nạt các bạn khác?” Cho dù như thế nào đi nữa, giáo viên cũng luôn bên cạnh học sinh của mình.

Hàn Thuật vội thanh minh: “Em đã xin lỗi rồi đấy chứ ạ, có phải em cố ý đâu, chả hiểu tại sao bạn ấy lại xuất hiện trước cán chổi của em, nếu không tin thì thầy cứ hỏi Chu Lượng, hay Phương Chí Hòa, các bạn ấy đều nhìn thấy đấy ạ.”

“Mấy cậu ấy ngoài phá phách ra thì còn biết cái gì nữa? Em mau xin lỗi người ta đi, may mà không nghiêm trọng, nếu không thì nhất định phải bắt em bồi thường tiền thuốc cho bạn mới được.” Thầy chủ nhiệm của Cát Niên không thêm để ý đến lời của Hàn Thuật.

“Cậu cần bao nhiêu tiền, tớ trả cậu là được chứ gì?” Hàn Thuật hỏi thẳng Cát Niên.

Cát Niên hiền lành xoa tay liên tiếp: “Không cần đâu, không cần đâu.”

“Nếu có phải đền tiền thuốc thật, thì cũng phải mời Viện phó Hàn nhà em đến trả tiền chứ.” Giáo viên chủ nhiệm lớp Cát Niên là một thầy giáo trẻ mới ngoài ba mươi, nhìn thấy bộ dạng của Hàn Thuật không khỏi bực mình.

Hàn Thuật không nói được câu nào, mặt cậu vẫn vênh váo kiểu “thầy muốn làm gì thì làm”.

“Thật sự là không cần đâu thầy ạ.” Cát Niên gỡ rối. Cô thấy mình thật bất lực, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Người bị hại là cô đã chấp nhận đen đủi rồi, cô không muốn tiếp tục lãng nhãng về chuyện này nữa, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi vụ mâu thuẫn này, nhưng dường như mọi người xung quanh còn hiểu thấu hơn cả cô.

“Hàn Thuật, con trai phải ra dáng con trai chứ, làm sai chuyện gì thì phải dũng cảm nhận lỗi, chẳng lẽ đến chút phong độ này em cũng không có sao?” Thầy giáo muốn đời vẫn là thầy giáo, xem ra có vẻ cũng nắm được điểm yếu của bạn Kazuma rồi, một anh hùng trong tương lai cái gì cũng có thể thiếu, nhưng thứ duy nhất không thể thiếu được chính là phong độ.

Hàn Thuật háng giọng, chậm chậm bước đến trước mặt Cát Niên.

“Tớ, tớ tha thứ cho cậu rồi.” Cát Niên ngồi trên ghế bắt giắc giật lùi về phía sau.

“Tớ đã nói gì đâu, cậu vội vàng gì chứ?” Hàn Thuật cười chế nhạo, trông thái độ của cậu ta, Cát Niên cảm thấy mình như là một tội nhân đã khiến cậu ta mất phong độ.

“Xin lỗi nhé, bạn Tạ Cát Niên, do tớ không cẩn thận, xin hãy tha lỗi cho tớ.” Lúc trước trông Hàn Thuật có vẻ không được cam tâm cho lắm, nhưng lúc xin lỗi lại có vẻ rất nghiêm túc, thậm chí cậu còn khom lưng cúi đầu nữa.

Mặt Cát Niên lại đỏ bừng lên, cô hoang mang đến mức không biết nói gì nữa.

“Ừ, bình... bình thân.”

Nói xong, cô hận không thể cắn đứt lưỡi mình được. Cái gì với cái gì chứ, cô đúng là trúng độc của tiểu thuyết võ hiệp rồi.

Hàn Thuật nghe xong, nhìn Cát Niên mặt đang đỏ bừng bằng một ánh mắt kỳ quái, cậu lại khom lưng rồi nói đồng dục: “Tạ ơn long ân.”

Chu Lượng, Phương Chí Hòa đều phá lên cười, ngay cả thầy giáo và bác sĩ trực ban cũng không nhịn được cười.

Cát Niên không muốn ở đây thêm chút nào nữa, cô tụt xuống ghế, không dám đưa mắt nhìn bất cứ một ai đứng xung quanh mình, cô nói bằng giọng nhỏ như muỗi kêu: “Em đi trước ạ.”

“Thầy ơi, bọn em đi được chưa ạ?” Hàn Thuật và hai người bạn của cậu ta cùng đồng thanh hỏi.

Chủ nhiệm lớp của Cát Niên khua tay: “Đi đi, đừng có đùa nữa đấy.”

“Đi thôi, Hàn Thuật.” Hai người bạn một béo một gầy đẩy Hàn Thuật ra khỏi phòng y tế.

Con trai ai cũng đi vội vã, nhanh như gió, Cát Niên đứng bên ngoài cửa phải tránh sang một bên nhường cho bọn họ đi trước.

Lúc Hàn Thuật đi qua Cát Niên còn thì thầm trách móc bọn Chu Lượng: “Tất cả là tại các cậu múa may vớ vẩn, cái gì mà Thái Cực kiếm pháp, lại còn tuyệt học Võ Đang nữa chứ, đúng là một mớ hỗn độn. Thôi, không thèm nói với các cậu nữa, tớ còn phải đi nhật chối lại đã, một lúc nữa phải trả lại cho Ủy viên lao động.”

“Hứ, làm sao mà tớ biết ‘kiếm’ của cậu có mất được, hay là lát nữa mình luyện tiếp nhé.”

“Thôi khỏi, vẫn thấy chưa đủ phiền phức à.”

Mấy người Hàn Thuật vừa đi vừa nói, một lúc sau, cậu ta cảm thấy có gì đó khác lạ, quay đầu lại nhìn thì thấy Cát Niên đang đi sau họ khoảng chừng ba mét, trông thấy Hàn Thuật đứng lại, cô cũng bất giác dừng theo, như thể họ đang chơi trò 1 2 3 người đầu gối vẩy.

“Đi theo bọn tôi làm gì vậy hả Lão phát gia?” Hàn Thuật nói với giọng điệu mỉa mai, dường như cậu đã quên mất đây là con đường duy nhất để rời khỏi phòng y tế.

Cát Niên mở miệng định nói nhưng lại thôi, cô biết nhất định là Hàn Thuật sẽ thấy bộ dạng của mình thật nực cười nhưng cuối cùng cô cũng không nhịn nổi: “Ừm, cái đó, cái Thái Cực kiếm pháp ấy, thật ra mình muốn nói, nó... nó... không phải là của phái Võ Đang.”

Hàn Thuật nhìn chằm chằm Cát Niên một lúc, như thể Cát Niên là một vật thể lạ rơi từ mặt trăng xuống.

“Cô ta nói cái gì đấy?” Hàn Thuật quay sang hỏi lại các bạn.

Phương Chí Hòa cố nhịn cười trả lời Hàn Thuật: “Cô ấy nói Thái Cực kiếm pháp của cậu không phải của phái Võ Đang.”

Hàn Thuật tiến lên một bước, Cát Niên lùi về phía sau một bước.

“Được rồi, cậu nói tiếp đi, nói một lần cho xong đi.” Kazuma hiện rõ vẻ mặt tuyệt vọng.

“Thái Cực kiếm pháp là của Thái Cực Môn. Phái Võ Đang có Thái Dậu Huyền Môn kiếm, Bát Tiên kiếm, Cửu Cung Bát Quái kiếm, Long Hoa kiếm... nhưng không có Thái Cực kiếm.” Cát Niên nhìn về mặt sừng sĩa của Hàn Thuật. Cậu ta bị cận thị từ nhỏ, nhưng không biết đã làm phẫu thuật từ bao giờ, mắt cậu ta trông rất đẹp, giả dụ như không có tia nhìn hung dữ như băng tuyết thì thoát trông lại tưởng cậu đang nhìn Cát Niên đắm đuối.

“Xin lỗi nhé, không phải tớ bắt lỗi cậu đâu, kiếm pháp của cậu cũng rất tốt, rất tốt!” Cát Niên chợt thấy, đối với con người này, có lẽ nói bớt đi một câu thì tốt hơn.

Hàn Thuật kéo dài giọng: “Vậy xin hỏi cậu, kiếm pháp của tôi nên gọi là kiếm pháp gì?”

Cát Niên xoa xoa chỗ đau ở sau đầu.

“Tịch Tà kiếm pháp!”

Cô nói xong bèn men theo cây ô rô bên đường bước đi thật nhanh.

Hàn Thuật sờ sờ cằm.

Tịch Tà kiếm pháp?

Mãi một lúc sau, tên béo Chu Lượng mới nói nhỏ với cậu bé ít khi động đến sách truyện như Hàn Thuật: “Đã nhớ ra chưa... Lâm Bình Chi (1)... Nhạc Bất Quần (2)... muốn luyện thần công phải tự thiên mình!”

(1), (2). Nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp Tiểu ngạo giang hồ của Kim Dung

Hàn Thuật chợt hiểu ra, giậm chân chỉ tay về phía Cát Niên đã cao chạy xa bay rồi hét lên: “Con bé này được lắm, lại còn chửi người khác nữa à!”

Cát Niên vờ như không nghe thấy, cô chạy về bãi cỏ gần tòa nhà thực nghiệm, đúng lúc gặp Trần Khiết Khiết đang đẩy chiếc xe lá cuối cùng quay trở về.

“Thật xin lỗi quá, đây vốn là việc tớ phải làm.” Cát Niên thấy rất áy náy, cô không ngờ Trần Khiết Khiết đã thay cô hoàn thành hết phần công việc của mình.

“Có gì mà phải xin lỗi chứ.” Trần Khiết Khiết bỏ xe đẩy xuống. “Các bạn nói bạn bị chối của Hàn Thuật đánh trúng đầu, cái tên đó, thật là quá đáng.”

Trần Khiết Khiết và Hàn Thuật trước đây học cùng một lớp ở trường Tiểu học thuộc trường Trung học số 7. Cát Niên đã từng nghe nói về tin đồn rằng quan hệ của hai người rất thân mật, thậm chí còn có người nói hai người họ thực ra là một đôi. Tuy chuyện này vẫn chưa được chứng minh, nhưng trong mắt những cô cậu thiếu niên ở độ tuổi này, những người xứng với nhau thì nên ở bên nhau, cũng giống như quy luật của các trường cấp Ba là lớp trưởng và bạn quản ca thường có tình cảm với nhau vậy, vì thế Cát Niên quyết định sẽ không bình luận bất cứ điều gì về chuyện cái chối trước mặt Khiết Khiết, cô xoa vết đau trên đầu nói: “Ừ, không sao.”

Trên đường về nhà, Cát Niên vẫn còn cảm thấy lo lắng, không biết phải nói với mẹ thế nào về vết thương trên đầu đây, cô biết, cho dù cô có nói thật, thì theo thói quen của mẹ, chắc thế nào mẹ cũng nói: “Chắc hẳn là do lỗi của con, chứ không có bao nhiêu người ở đây, cái chối lại rơi đúng vào đầu con, không rơi vào người khác chứ?”

Cũng may mà sự thực chứng minh lo lắng của Cát Niên là thừa. Sau khi về đến nhà, cô thấy bố đã đi chợ hàng về, cả nhà cùng nhau ăn cơm, Cát Niên đi rửa bát, đi tắm, về phòng và đi ngủ, không ai phát hiện ra chỗ sưng sau đầu cô. Cô thầm cười về những lo lắng hão huyền của mình, cũng giống như vào một cuối tuần mấy tháng trước, cô lén lút trốn đi tìm Vu Vũ, nhưng Vu Vũ lại không có nhà. Một mình cô loay hoay quanh trên con đường mòn nhỏ trong rừng trúc cho đến khi trời tối, lúc về cô rất lo lắng, sợ rằng sẽ phải chịu một trận mắng mỏ của bố mẹ, kết quả là bố cô đi làm vẫn chưa về, mẹ thì dẫn em trai sang nhà hàng xóm chơi rồi, cả thế giới không ai biết Cát Niên đã biến mất cả một buổi chiều.

Cát Niên nằm trên giường, lấy chiếc lá tỳ bà mà sáng nay cô giữ rất cẩn thận ra ngắm. Cô thấy mình thực ra vẫn rất may mắn, vì dù sao đi nữa vẫn còn một người quan tâm đến cô.

Thực ra cô cũng không yêu cầu phải có nhiều người quan tâm đến mình, có quá nhiều cũng không tốt, trái tim cô cất giấu ở một căn nhà nhỏ nơi rừng sâu nước thẳm, bản thân cô không mong chờ có người đến, chỉ mong người quay về gõ cửa mà thôi.

Đêm đã khuya, Cát Niên nhớ lại từng chi tiết khi gặp Vu Vũ sáng nay, cô không thể nào ngủ nổi, đương nhiên cũng có thể là do vết thương trên đầu vẫn còn đau ê ẩm.

Cô chuyển mình ngồi dậy, nhẹ nhàng bật chiếc đèn bàn lên, giống như những cô gái đang trong độ tuổi thanh xuân khác cô lôi cuốn nhật ký trong ngăn kéo ra nắn nót chép lại những câu khiến cô yêu thích đến rung động trái tim.

Nhà thiếp ở phía Nam Vu sơn, trên một sườn dốc hiểm trở, sớm tinh mơ thiếp là đám mây trên lưng núi, chiều tối hóa thành cơn mưa phiêu du bất định, sớm chiều nào cũng vậy, luôn quanh quẩn bên sườn núi này.

Đây vốn là câu mà Thần nữ Vu sơn trong giấc mơ thổ lộ với Sở Hoài vương trong “Cao Đường phú”, Cát Niên vô tình đọc được rồi thích luôn từ đó. Cô bỏ qua câu thành ngữ tình tứ ẩn chứa phía sau điển cố này, chỉ nhớ được những lời lẽ đẹp đẽ bên ngoài, giống như thói quen xem sách, đọc thơ, nhìn người của cô từ trước đến nay, cô luôn giải thích mọi chuyện theo cách riêng của mình, còn những ý tứ ẩn chứa sau mặt chữ thì có gì là quan trọng chứ.

27. Quyển 1 - Chương 27

Chương 27 - Sự chờ đợi ngọt ngào

Thân thiết mà hiểu nhau trong im lặng là điều khiến người ta cảm thấy hạnh phúc nhất trên thế gian này, thế nhưng, lần này sự im lặng của Cát Niên lại chứa đựng nỗi bất an.

Hôm có kết quả thi học kỳ, Cát Niên đi theo các bạn đến sân vận động để xem bảng danh dự, trên bảng có công bố tên của mười học sinh đứng đầu các khối. Học sinh tập trung trước bảng thông báo rất đông, Cát Niên phải đợi một lúc mới có thể len vào được chỗ trống, khối Mười trường Trung học số 7 có tám lớp, hơn bốn trăm học sinh, vậy mà cô cũng lọt được vào trong top này, không cao không thấp cô xếp đứng vị trí thứ mười.

Cát Niên là cái tên mới trong bảng danh dự này, cô đã quen với việc im hơi lặng tiếng, chẳng ai biết đến, cũng giống như một giọt nước an toàn trôi vào lòng đại dương, vì vậy khi nhìn thấy ba chữ “Tạ Cát Niên” to đùng trên tấm giấy đỏ kia, cô bỗng cảm thấy thật kỳ quặc. Đương nhiên, dù sao chẳng nữa cô vẫn là học sinh, việc thi tốt vẫn là một điều đáng chúc mừng, vì vậy khi các bạn học người ngưỡng mộ người kinh ngạc nói với cô: “Ghe nhỉ, Tạ Cát Niên, lọt vào top 10 của toàn khối cơ đấy”, cô chỉ đáp lại bằng nụ cười xấu hổ và khiêm tốn.

Lúc Hàn Thuật và vài người bạn đi tới, Cát Niên thấy đã đến lúc mình nên tránh đi rồi, không đâu lại được chẳng nhẽ lại không tránh được hay sao?

Nghe nói thành tích của Hàn Thuật cũng không tồi, nhưng lần này cậu không lọt được vào top 10, có lẽ quá nhiều thú vui đã phần nào làm phân tán tư tưởng của cậu.

“Ôi, Hàn Thuật, cậu chỉ kém bạn xếp thứ mười có mỗi một điểm thôi.” Cát Niên nghe thấy một bạn gái có vẻ như là bạn học cùng lớp của Hàn Thuật nói một cách nuối tiếc.

Hàn Thuật nở nụ cười với cô bạn kia, cậu cũng không nói gì cả, chỉ chăm chú nhìn những cái tên trên bảng danh dự, ánh mắt vô tình nhìn về phía người đang có ý định rút lui là Cát Niên, cậu liếc cô một cái, rồi giả bộ như không nhìn thấy gì.

Chu Lượng kiễ chân lên bá vai Hàn Thuật nói: “Nếu như cái danh sách này dài thêm một chút nữa thì thấy cái tên thứ mười một sẽ là cậu, hơn nữa, trong lớp mình thì cậu vẫn ở top 3, thế là giỏi lắm rồi.”

Hàn Thuật lắc vai đẩy tay Chu Lượng ra, chẳng mảy mà gì nói: “Giỏi cái gì? Ông già tớ nói rằng ông ấy từ nhỏ tới lớn thì cứ chỉ luôn đứng trong top 3, chỉ tớ có lẽ cũng chẳng kém gì. Tớ coi như là đứa con cháu nhà họ Hàn bất hiếu đầu tiên không lọt vào top 10, về tới nhà thế nào cũng bị lột xác cho xem.”

Hàn Thuật vừa nói, vừa liếc nhìn sang Cát Niên, ánh mắt của cậu khiến Cát Niên cảm thấy mình như đã trở thành tội nhân gây ra việc bạo hành trong gia đình. Hình như cô cũng có nghe bố mẹ cô trong lúc tán gẫu có nói rằng, Viện phó Viện kiểm sát trông hiền lành nhô nhô vậy mà dạy con vô cùng nghiêm khắc, khác hẳn sự nuông chiều con trai của phu nhân Viện phó, ông quan niệm rằng yêu cho roi cho vọt, vì thế khi ra tay ông thường đánh rất ác. Thường thì một bên ông nén lòng “dạy con” còn một bên vợ ông sống chết ngăn cản, cả tòa nhà ai cũng nghe thấy, chỉ là người ta không tiện nói ra mà thôi.

Hôm nay Hàn Thuật mặc áo khoác thể thao màu đỏ, cái màu cực kỳ đi bộm, nhưng khi khoác lên người cậu trông cũng mát mẻ bắt mắt. Cậu ấy là kiểu người như thế này, khi buộc phải mặc đồng phục thì cậu là người mặc chỉnh tề nhất, lúc không phải mặc đồng phục thì cậu tranh thủ mọi cơ hội không phải mặc, đánh chết cũng không mặc. Cát Niên tưởng tượng ra cảnh anh chàng Hàn Thuật này bị Viện phó Hàn cầm roi đánh cho sưng mông vãi tiểu, rồi cũng tự thấy mình không được tử tế cho lắm.

“Theo tớ thì, đây cũng là do đen đui, này nhé, nếu cái người thứ mười kia làm sai một câu hỏi trắc nghiệm thì vị trí thứ mười này chắc sẽ vào tay cậu.” Phương Chí Hòa cũng đã nhìn thấy Cát Niên, cậu cố tình thêm dầu vào lửa.

Hàn Thuật tỏ vẻ không đồng ý nói: “Cậu nói những lời này làm gì?”

Cát Niên đã chạy trốn thành công. Cô nghĩ, không ngờ lần này Hàn Thuật lại biết điều như vậy, sách giáo khoa môn chính trị nói đúng, cần phải triệt để nhìn vào vấn đề theo hướng khách quan, toàn diện, phát triển, có lẽ nhìn người cũng vậy.

Không ngờ rằng Hàn Thuật đã nhanh chóng dùng hành động lật đổ quan điểm của cô.

Cát Niên đạp xe về nhà, xe của cô là chiếc xe “Phượng hoàng” bố mẹ mua khi kết hôn, hồi đó xe này thuộc loại xịn, còn bây giờ, có quên không khóa xe thì cũng chẳng ai lấy. Cát Niên dáng người không cao nhưng yên xe lại rất cao, leo lên xe cũng hơi khó khăn, ức chế nhất là cái bánh xe không biết bị hỏng chỗ nào mà cứ chuyển động là kêu “lạch cạch lạch cạch”, có điều ngày nào cô cũng nghênh ngang trên phố như vậy nên cũng vô cảm với vấn đề này từ lâu rồi.

Vừa ra khỏi trường một quãng, Cát Niên nghe thấy có tiếng người xen vào giữa những tiếng “lạch cạch lạch cạch” của bánh xe.

“Giấy vụn bao nhiêu tiền một cân?”

Người đạp xe đuổi theo cô mặc một chiếc áo đỏ chói.

Cát Niên hiểu ngay, Hàn Thuật đang mỉa mai cô giống một bà đồng nát.

Cô không nói gì, cầm đầu cầm cổ đạp chiếc xe cũ kỹ của mình một cách khổ sở, nhưng xe của Hàn Thuật vẫn nhanh hơn xe cô nhiều. Cát Niên thấy tốc độ của mình như sắp rời xa lực hút trái đất đến nơi rồi mà Hàn Thuật vẫn bình thường như hình với bóng đuổi đằng sau cô.

“Tôi hỏi cậu, ngoài đọc sách ra cậu còn biết làm gì nữa? Chính vì cái thứ một sách ngoài đọc sách ra thì chẳng hiểu gì như cậu nên mới có cái trò xếp hạng vô vị kia, cái loại điểm cao nhưng năng lực kém chính là chỉ cậu đấy.”

Hóa ra có người coi cô là đối tượng để trút giận và kể tội thay cho sự bất mãn của họ đối với chế độ giáo dục. Cát Niên quyết định đi ngược lại quan điểm cái gì mà “nhìn vào vấn đề theo hướng toàn diện, khách quan, phát triển”, trong sách cũng nói rồi, dù những hiện tượng có thiên biến vạn hóa đến đâu, nhưng bản chất của sự vật không bao giờ thay đổi. Lúc này cậu ta tỏ ra khoan dung độ lượng trước mặt mọi người, đó là giả thôi! Trong lòng cậu thực ra rất hận cô.

“Tạ Cát Niên, cậu nói đi, ngoài học ra cậu còn biết gì nữa?”

Cát Niên phóng xe bạt mạng đến nỗi mồ hôi cô túa ra giữa cái lạnh của mùa đông, cô không thể hiểu nổi tại sao Hàn Thuật vẫn còn đủ sức để nói không ngớt miệng như thế.

Cuối cùng cô thấy không thể chịu nổi nữa, cứ tiếp tục phóng xe thế này, sớm muộn cô cũng đứt hơi mất.

“Đường về nhà cậu đã qua... qua mất rồi.” Cát Niên vừa thở vừa nói. “Cậu còn đi theo tớ làm gì?”

“Đường đi là nhà cậu làm à?”

“Thôi được rồi, đừng đi theo nữa, tớ nói, nói hết với cậu...”

“Nói cái gì cơ?” Hàn Thuật đi song song với đầu xe của Cát Niên, tự nhiên cậu lại thấy có chút tò mò, không biết cô muốn nói với cậu điều gì.

“Giấy vụn... ba hào một cân.” Cát Niên vừa nói xong, phát hiện Hàn Thuật đã biến mất từ lúc nào rồi.

Hàn Thuật dùng chân dừng xe bên cạnh vỉa hè.

“Vô vị! Tạ Cát Niên, từ trước đến giờ tôi chưa từng thấy người nào vô vị như cậu!”

Vừa mới nghỉ đông được một tuần, năm mới đã đến rồi. Ngày Tết dĩ nhiên là phải đi chúc Tết nhà người thân, thế là, lần đầu tiên kể từ khi chuyển nhà về sống cùng cha mẹ, Cát Niên cùng với bố mẹ đến chúc Tết nhà bác gái.

Theo lệ thì bố mẹ bắt Cát Niên thể hiện lòng cảm kích suốt đời không quên đối với sự chăm sóc mấy năm qua của bác trai và bác gái, thế nhưng họ cũng chẳng hy vọng Cát Niên nói được những lời cảm động. Phần lớn thời gian, Cát Niên chỉ cần hòa theo là được rồi. Đợi đến khi bác gái nói, hiếm có gặp dịp Tết, hôm nay lại đủ chân, chỉ bằng mấy người lớn chúng ta cùng nhau “quây quần làm vài ván”, Cát Niên ngồi bên cạnh xem ti vi một lúc, đứa em trai đã ngủ say, được đặt trên chiếc giường trong căn phòng nhỏ, cô thừa lúc không ai chú ý đến mình, liền lén lút chuồn ra ngoài, men theo con đường quen thuộc đến nhà Vu Vũ.

Nhà Vu Vũ không có họ hàng thân thiết nào cả, theo như Vu Vũ nói, dù có là người thân đi chăng nữa thì cũng tránh xa gia đình cậu, vì vậy, cho dù là mừng hai Tết, cũng không cần lo lắng rằng cậu đi chúc Tết họ hàng không có nhà.

Gõ cửa một hồi lâu, bà của Vu Vũ mới run rẩy ra mở cửa, bà già rồi, tay chân và đầu óc đều kém linh hoạt, nhìn thấy Cát Niên, có vẻ như nhận ra cô là ai nhưng cũng có vẻ chẳng biết cô là ai cả. Cát Niên đi vào phòng, mất bao nhiêu công sức mới biết hóa ra Vu Vũ không có nhà.

Cát Niên lôi một viên kẹo cô giấu trong người ban sáng đưa cho bà Vu Vũ, người già hơn 70 tuổi, rằng sắp rụng hết đến nơi rồi, mồm ngậm kẹo mà vui như một đứa trẻ con. Cát Niên nói chuyện với bà một lúc, nói chung là ai nói chuyện người ấy, cả hai người đều không hiểu người kia nói gì, cứ nói chuyện linh tinh vậy thôi, sau đó bà chuyển sự chú ý sang chiếc ti vi trắng đen mười bốn inch trong nhà.

Cát Niên đi ra ngoài, đứng ở giữa khoảnh sân nhỏ nhà Vu Vũ, nếu như có người không tin rằng thành phố này vẫn có những góc nhỏ bị không khí tết lãng quên mất thì hãy đến đây mà xem. Thế nhưng khi nhìn thấy mấy chậu hoa mọc xiêu vẹo trong sân và một cây tỳ bà duy nhất sống sót, bỗng nhiên cô lại hy vọng đừng bao giờ có ai tới làm phiền cái góc nhỏ này.

Giữa mùa đông, miền Nam không có tuyết, chỉ có những cơn mưa dầm. Chân tay tê cứng, Cát Niên hít một hơi thật sâu, cô thấy cổ họng và lồng ngực mình lạnh tê tái, lập tức cô thấy mình vô cùng tỉnh táo, Cát Niên thích mùa đông thế này. Cô đợi hơn một tiếng mà Vu Vũ vẫn chưa về, nhưng cô không vội, so với việc phải về nhà bác gái xem mọi người đánh mặt chược thì cô thích bê cái ghế đẩu ra ngoài cửa ngồi ngắm sân nhà Vu Vũ và cả cây tỳ bà của cô hơn. Chờ đợi cũng có nhiều kiểu, đây là kiểu chờ đợi làm cho người ta cảm thấy ngọt ngào.

Bên ngoài chắc là náo nhiệt lắm, phía xa xa, chốc chốc lại có tiếng cười nói và tiếng pháo vọng lại, hòa cùng với âm thanh rè rè phát ra từ chiếc ti vi cũ kỹ trong phòng bà, mang lại cảm giác mơ hồ nhưng vĩnh cửu, giống như âm nhạc phát ra từ chiếc máy hát cũ. Một chiếc lá tỳ bà vừa rụng, rơi xuống nền đất, khẽ phát ra tiếng “tạch”. Đúng lúc này, Cát Niên nghe thấy tiếng bước chân Vu Vũ.

Cô cười mở cổng cho cậu.

Bên ngoài không chỉ có Vu Vũ mà còn mấy cậu con trai ăn mặc kỳ quái nhìn có vẻ trạc tuổi Vu Vũ, một hai người lớn hơn Vu Vũ vài tuổi, trên tay các cậu không cầm những quả pháo phát ra tiếng nổ đinđing tai mà là thuốc lá.

Cát Niên không ngờ lại có người khác đi cùng, nên cô cứ đứng đó không biết phải làm gì, tay vẫn vịn vào bức tường bên cạnh cửa.

“Hề hề, Vu Vũ, trong nhà cậu còn giấu cả con gái nữa cơ à”. Ai đó bỗng lên tiếng, huých Vu Vũ cười hì hì, bao nhiêu con mắt lập tức nhìn Vu Vũ không chút giấu giếm. Vu Vũ tiến lên phía trước mấy bước, rồi quay người lại, lưng cậu đối diện với Cát Niên, vừa đủ che chắn cho cô.

“Nói cái gì thế, đây là họ hàng của gia đình tớ”. Cậu cười nói.

“Thế thì chúng tớ cũng vào nhà cậu chúc Tết họ hàng, nói chuyện phiếm, có được không?”

“Hôm khác đi. Nhà tớ có khách rồi, lần sau hẹn các cậu đi.” Vu Vũ đóng cánh cửa nhỏ ngay trước mặt mấy cậu bạn, đợi cho tiếng nói của mấy cậu bạn kia xa dần cậu mới cùng Cát Niên đi vào nhà.

Trước khi bước vào cửa, Cát Niên mới để ý thấy tay phải của Vu Vũ cũng cầm một điều thuốc, thuốc đã châm lửa, khói thuốc đang bay lên.

Cát Niên nhìn Vu Vũ một lúc lâu, rồi lại nhìn điều thuốc trong tay cậu. Vu Vũ không động đậy, cô cũng không nói gì, chỉ nhưn người giật lấy điều thuốc, cô lại ngồi lên chiếc ghế ban nãy, lẳng lặng dập tắt đóm lửa trên nền đất.

Vu Vũ có vẻ như mỉm cười, cậu ngồi luôn lên bậc cửa làm bằng gỗ.

“Đến lâu chưa?”

“Không lâu lắm.”

Ngày xưa lúc hai người suốt ngày ở bên nhau, cũng không phải nói mãi không hết chuyện, thường thì cả hai cứ im lặng ngồi bên nhau, việc người nào người ấy làm hoặc chuyện người nào người ấy nghĩ. Thân thiết mà hiểu nhau trong im lặng là điều khiến người ta cảm thấy hạnh phúc nhất trên thế gian này, thế nhưng, lần này sự im lặng của Cát Niên chứa đựng nỗi bất an.

Một lúc sau, Cát Niên nói với Vu Vũ: “Sau này, cứ cuối tuần chúng ta đi đánh cầu lông nhé, tớ biết một sân cầu lông, giá thuê rất rẻ. Chỉ cần không có việc gì đặc biệt, hay không nói là không đến được thì không gặp không về nhé?”

Vu Vũ nhận lời cô.

Mong muốn của Cát Niên rất đơn giản, cô hy vọng được nhìn thấy Vu Vũ nhiều hơn, cô không muốn cậu tụ tập với những người kỳ quái kia, Vu Vũ đang đứng sát ranh giới của một người tốt, cô không muốn có người đẩy cậu sang bên kia. Cát Niên nghĩ, chỉ cần giữ cậu bên mình được nhiều hơn thì cậu sẽ có ít cơ hội hút thuốc cùng những người kia hơn.

Vu Vũ là một người giữ lời hứa, tuần nào cậu cũng tới, có lúc là thứ Bảy, có lúc là Chủ nhật. Lần nào cậu cũng nói trước với Cát Niên thời gian của tuần sau, lúc không có tiền thuê sân, họ lại ra chỗ đất trống của nghĩa trang liệt sĩ để đánh cầu.

Có một vài lần, hai người gặp Trần Khiết Khiết ở sân cầu lông cũ kỹ nhất của thành phố, Cát Niên không hiểu vì sao với điều kiện kinh tế của mình, Trần Khiết Khiết lại chọn nơi cơ sở vật chất và sân bãi đều không tốt này. Trần Khiết Khiết nói, kỹ thuật đánh cầu của cô không tốt, đánh ở đâu cũng vậy thôi.

Mỗi lần Trần Khiết Khiết lại có một người bạn đồng hành khác nhau, những khi chỉ đi một mình, cô lại lịch sự hỏi Cát Niên và Vu Vũ có thể cho cô chơi cùng một hai trận hay không. Dù sao cũng là bạn cùng trường, đối tượng cũng rất dễ thương và hào phóng, Cát Niên không thể quá nhỏ nhen được, cứ vậy vài lần, Vu Vũ và Trần Khiết Khiết cũng trở nên thân thiết.

Rốt cuộc vẫn là tâm tính của một cô gái, có một lần Cát Niên không thể kiềm chế được, khó chịu hỏi Vu Vũ.

“Tiểu hòa thượng, cậu thấy Trần Khiết Khiết xinh không?”

“Xinh”. Vu Vũ thành thật trả lời.

“Còn gì nữa?”

“Còn gì nữa cái gì?”

“À, không có gì.”

Khi Vu Vũ khen người khác xinh, Cát Niên có chút chạnh lòng, nhưng cô lại nghĩ, Trần Khiết Khiết chỉ là xinh thôi, cũng giống như Hàn Thuật trông cũng rất ra dáng, đây đều là sự thật, Vu Vũ chỉ là thấy sao nói vậy. Xinh thì xinh, nhưng cũng chỉ có xinh mà thôi, còn về sau này – không có sau này gì cả!

Thật ra, Trần Khiết Khiết cũng không có thái độ quá nhiệt tình hay si mê gì, cô vẫn luôn cho người ta cảm giác cô là người nho nhã và lịch sự. Do có quan hệ gặp gỡ tình cờ ở sân cầu lông mà ở trường Trần Khiết Khiết cũng khá thân thiết với Cát Niên. Thực ra tính cách con nhà giàu thường đơn giản hơn, cứ so sánh như vậy, Cát Niên không khỏi hổ thẹn vì cái tính nhỏ mọn quá mức của mình. Hơn nữa Trần Khiết Khiết giống như nàng công chúa trong chuyện cổ tích, có bao nhiêu hoàng tử xếp hàng ngoài lâu đài, làm sao cô ấy lại có thể để ý đến Tiểu hòa thượng của cô chứ? .

28. Quyển 1 - Chương 28

Chương 28 - Thẻ nguyện là sự trông chờ vô vọng nhất thế gian

Vì sợ hãi nên cần phải dùng những từ ngữ mạnh mẽ để trấn an, liệu có thể thực hiện được hay không là chuyện của sau này, ít nhất thì hai chữ đó có thể khiến chúng ta tin rằng vẫn còn có sau này.

Lên lớp Mười một, việc học tập của Cát Niên càng trở nên căng thẳng hơn, tuy Bộ Giáo dục đã có công văn nghiêm cấm việc dạy thêm vào ngày cuối tuần và ngày nghỉ tại các trường trung học và tiểu học, nhưng những trường điểm như trường Trung học số 7 này không có trường nào là không ngoài mặt tuân thủ bên trong vẫn dạy thêm như thường. Thứ Bảy nào Cát Niên cũng phải cùng các bạn đến lớp đi học như ngày thường, như vậy, thời gian cô có thể dành cho Vu Vũ trở nên vô cùng ít ỏi. Thế nên, cô không thể không nói dối bố mẹ rằng mỗi tuần mình phải đến làm bài tập với các bạn cùng lớp. Kiểu nói dối này quá vụng về nhưng người nghe có lẽ cũng chẳng mấy bận tâm. Bố mẹ Cát Niên từ trước đến giờ vẫn an tâm về cô con gái của mình, họ cảm thấy dù Cát Niên có đi đâu cũng sẽ rất ngoan, chẳng gây ra chuyện gì, nên cũng chẳng hơi đâu mà đi điều tra xem con gái mình đi đâu.

Cho dù là như vậy, nhưng chuyện mỗi tuần gặp nhau một lần của Cát Niên và Vu Vũ dần dần cũng trở thành vấn đề. Được “bạn bè” giới thiệu, cuối tuần Vu Vũ đi làm thêm ở quán Internet để kiếm tiền ăn. Trong thành phố, quán Internet vào thời điểm đó vẫn còn trong thời kỳ hình thành, phần lớn khách hàng ở đây đều là thanh niên hư hỏng. Cát Niên vào đó rất nhiều lần để tìm Vu Vũ, lần nào cô cũng bị cái mùi hôi hám của không khí và khói thuốc lá bên trong làm cho đau hết cả đầu.

Thời gian đánh cầu của Vu Vũ phải phụ thuộc vào thời gian làm việc ở quán, nếu thật sự không đi được, cậu sẽ báo trước với Cát Niên. Cát Niên không thích nơi đó nhưng cô không thể khuyên Vu Vũ đừng làm ở đó được. Vu Vũ không giống cô, ít ra cô còn có bố mẹ, còn Vu Vũ thì sao chứ? Chẳng nhẽ lại dựa vào người bà già yếu như ngọn đèn trước gió hay sao? Chỉ dựa vào trợ cấp của nhà nước thì không đủ sống nên cậu phải tự lo liệu mình.

Thời gian làm việc ở quán Internet thường là không phân ngày đêm, có lúc cho dù Vu Vũ đến đúng như đã hẹn trước, nhưng Cát Niên nhìn thấy vết thâm quầng dưới mắt cậu, cô lại không nhẫn tâm “hành hạ” cậu trên sân cầu thêm một lần nữa. Có lần vừa đánh hết trận cầu, Vu Vũ lâu rồi không hề phát bệnh bỗng ngã lăn ra sân khiến cho Cát Niên sợ đến mức hồn bay phách lạc. May mà lúc đó ở sân không có ai quen cả, sau khi cậu qua cơn co giật, Cát Niên cố hết sức mới vực được Vu Vũ lên, thoát ra khỏi đám người vây quanh sân bóng. Do vậy, nơi hai người gặp gỡ hàng tuần chuyển từ sân cầu lông đến chỗ gặp gỡ của họ ngày xưa. Vu Vũ lúc nào cũng rất mệt, đánh cầu lông không được bao lâu đã thở hổn hển, Cát Niên cũng không bắt ép cậu đánh tiếp. Đánh cầu vốn chỉ là một cái cớ, điều mà cô mong muốn là tìm một nơi yên tĩnh để ngồi cùng cậu một lúc. Cứ như vậy, Vu Vũ thường nằm ngủ dưới gốc cây lựu, Cát Niên ngồi bên cạnh cậu ngắm nhìn dòng người và xe cộ nhỏ tí phía xa, chỉ đơn giản thế thôi nhưng trong lòng cô lại vô cùng hạnh phúc.

Vào ngày cuối tuần trước kỳ thi học kỳ hai của lớp Mười một, Vu Vũ theo lệ vẫn tới quán Net làm việc. Cát Niên ở nhà học tới xế chiều, bỗng nhiên thấy lo lắng cho ngày thi thứ hai của Vu Vũ, kết quả học tập của cậu không được tốt lắm, nếu không ôn tập thì thế nào cũng có một cơ số môn không qua được. Hồi

đó trường bổ túc dạy nghề mà Vu Vũ học cũng tham gia vào kỳ thi cuối kỳ diễn ra trên toàn thành phố, Cát Niên nghĩ, tuy đối với trình độ của Vu Vũ thì nước đến chân mới nhảy cũng chẳng có tác dụng gì lớn, nhưng ít ra cô có thể chỉ cho Vu Vũ một số trọng điểm để ôn thi.

Cát Niên nói với mẹ rằng cô có bài toán không hiểu nên phải đến nhà bạn Trần Khiết Khiết nhờ giảng hộ. Gần đây, Trần Khiết Khiết đã trở thành một cái cớ mà cô sử dụng nhiều lần, bởi hôm trước, lớp cô sắp xếp lại chỗ ngồi, Trần Khiết Khiết đã yêu cầu được ngồi cạnh cô. Ở trên lớp, Cát Niên không thân với bạn nào, tuy cô với Khiết Khiết chẳng phải thân thiết, nhưng khi nói dối thì cái tên này tự nhiên buột ra. Đến mẹ cô cũng biết cô có một người bạn nữ cùng lớp tên là Trần Khiết Khiết, còn Khiết Khiết ở đâu thì mẹ cô không biết, Cát Niên cũng không biết.

Quán Net vẫn tối tăm như mọi ngày, khói thuốc mù mịt, những gương mặt chăm chú một cách đầy hứng thú trước thứ ánh sáng mờ của màn hình trông có đôi phần kỳ lạ, con gái ở đó không nhiều, Cát Niên vén tấm màn dày lên rồi đi vào phía trong, bao nhiêu ánh mắt tập trung vào khiến cô thấy lạnh cả sống lưng.

Cát Niên ngượng ngùng đứng bên trong quan sát xung quanh hồi lâu, rồi cúi đầu đi đến quầy thu ngân, ở đó có một cô gái tóc vàng xù mì sành điệu và hai người con trai lạ.

“Xin hỏi Vu Vũ có ở đây không ạ?” Cát Niên vịn vào bàn dè dặt hỏi.

“Vu Vũ?” Một người trong số đó đang lắc lư theo nhạc nhìn Cát Niên. Cát Niên phát hiện cổ tay anh ta có hình xăm màu đen không rõ hình dạng, cô vội quay mặt đi, cúi gằm xuống.

“Cô là gì của cậu ta, tìm cậu ta có việc gì?” Anh ta không hề che đậy cái nhìn đầy thô thiển của mình với Cát Niên.

Cát Niên không ngờ mình tới tìm người mà lại phải trả lời những câu hỏi thế này, cô lắp bắp nói: “Em là bạn thân cậu ấy.”

Cậu thanh niên xăm mình nhìn một cậu bạn khác, không khỏi kinh ngạc cười: “Mày xem thằng Vu Vũ thế nào ấy nhỉ? ‘Bạn’ tới tìm nó không ít chút nào, lại toàn các em xinh khủng khiếp nữa chứ, khôn khiếp thật!”

“Mày ngưỡng mộ à? Hay là mày tìm lấy mấy đứa đi, nếu không thì hỏi thằng Vu Vũ xem, có đứa nào dùng không hết thì nhường mày một đứa.”

Mấy tên con trai cười trơ trẽn, trong lòng Cát Niên cảm thấy vừa xấu hổ, vừa sợ hãi. Nhưng cô đã tới đây rồi thì phải tìm bằng được Vu Vũ, thế nên cô hỏi lại: “Vu Vũ có ở đây không?”

Một tên con trai khác tới gần Cát Niên trêu chọc, “Nó không có ở đây. Nhưng có các anh đây, hay là chúng ta cũng kết bạn với nhau? Vu Vũ có cái gì thì anh cũng có cái ấy, không chừng bọn anh còn thú vị hơn cậu ta ấy chứ.”

Cát Niên hoang mang lùi lại phía sau: “Cậu ấy không có ở đây, thế thì, thế thì em đi về đây.”

Cô gái tóc vàng sành điệu trừng mắt nhìn hai gã thanh niên: “Chúng mày mất dạy nhỉ, xem xem chúng mày đã làm chú thỏ trắng nhỏ bé này sợ đến mức nào rồi.” Cô gái chuyển cái nhìn về phía Cát Niên, từ tốn nói: “Đến KK, chắc Vu Vũ ở đấy đấy.”

Nói xong cô ta liền cầm đầu vào máy tính chơi tiếp, vài giây sau vẫn thấy Cát Niên đứng đấy dù đã biết được Vu Vũ ở đâu.

“KK ở đâu ạ?” Cát Niên ngại ngùng hỏi.

Vào thời điểm đó, KK là sàn nhảy thu hút nhiều thanh niên nhất tại thành phố G, giá cả không đắt lắm, âm thanh cực mạnh, bên trong loại người nào cũng có, tốt xấu lẫn lộn. Theo chỉ dẫn của cô ta, Cát Niên nhanh chóng tìm thấy nơi đó.

Đứng trước đèn quảng cáo lấp lánh sắc màu tại cửa ra vào của KK, Cát Niên có đôi chút buồn bã. Vu Vũ đã nói dối cô. Thật ra Cát Niên không trách Vu Vũ vì không giữ được lời hứa một tuần đánh cầu lông một lần với cô, nhưng việc cậu không thành thật nói rõ lý do thất hẹn đã làm Cát Niên đau lòng. Cô không muốn tin rằng cái mà Tiểu hòa thượng của cô gọi là bạn rợn thực ra là chơi bời ở nơi đó.

Cuộc sống trước đây của Cát Niên trong lành như nước tinh khiết, vừa đẩy cánh cửa của KK đi vào, cô liền thấy mình như rơi vào một thế giới xa lạ. Lúc vừa bước vào, tiếng nhạc đinh tai nhức óc và ánh sáng chói lọi bên trong khiến cô không biết phải làm thế nào, bước chân ngập ngừng. Cô tiến vào trong thêm vài bước nữa, xung quanh toàn người là người, nhưng trong cái nơi tối tăm và ánh đèn xen lẫn nhau này mặt người nào cũng trở nên mờ ảo không nhận ra được.

Cát Niên đứng đơn độc trong sự huyền ảo và điên cuồng, lòng cô thấy chán nản. Cô biết mình không thể nhận ra Tiểu hòa thượng trong đám người hỗn loạn này. Hai người họ vốn là đôi bạn cùng hoàn cảnh dựa vào nhau mà sống, giờ đây, Vu Vũ đã bước vào một thế giới khác hoàn toàn xa lạ với cô.

Trong không gian chật chội, có rất nhiều người đi đi lại lại bên cạnh Cát Niên tựa như những bóng đen. Vu Vũ, cậu bạn lười biếng lim dim mắt dưới những cánh hoa lựu màu đỏ, nở nụ cười với cô trong cơn gió mát lành, người luôn tỏa ra hào quang sáng chói, lẽ nào cậu ấy cũng là một phần của bóng tối này ư?

Cát Niên không còn hy vọng tìm thấy Vu Vũ, nhưng cô lại không nỡ bỏ đi, cô đứng thẫn thờ như một con ngốc, cho đến tận khi có người từ trong bóng tối kéo lấy tay cô.

Cô giật mình, quay đầu lại thấy cái đầu trọc quen thuộc, lúc này cô mới vui vẻ cười. Nhưng Vu Vũ lại không cười, hình như miệng họ nói điều gì đó nhưng tiếng nhạc thật sự quá to, ai cũng không thể biết đối phương đang nói những gì.

Vu Vũ không chờ Cát Niên đồng ý, cậu đã kéo tay Cát Niên lôi ra ngoài, đến cửa, cả thế giới bỗng chốc trở nên im lặng.

“Cậu chạy đến nơi này làm gì? Ai bảo cậu đến?” Có lẽ vẫn chưa quen với không khí yên lặng bên ngoài, Vu Vũ chưa bao giờ nói lớn đến vậy.

“Đến tìm cậu. Mấy người ở quán Net nói cho tớ biết.”

Cát Niên dường như nghe thấy Vu Vũ chửi thề một câu gì đó, nhưng cô không nghe rõ.

“Cậu không vui à?” Cô nhìn chằm chằm vào Vu Vũ và hỏi.

“Cát Niên, đây không phải là nơi cậu có thể đến. Về đi, từ sau đường đến nữa, tớ sẽ tự đi tìm cậu.”

“Đây lại là nơi cậu nên đến sao? Vu Vũ, ngày mai phải thi rồi!” Cát Niên thấy mình như có ngàn vạn lý do để ngăn cản Vu Vũ đến nơi này, nhưng dường như cô lại vừa nói ra một lý do vô vớ vẩn nhất.

Vu Vũ cúi đầu cười: “Thi đỗ hay không thì khác gì nhau? Cát Niên cậu nghe tớ nói này, cậu quay về ôn tập cho tốt, sau này cậu nhất định phải thi được vào một trường đại học nổi tiếng, trở thành một người có trình độ, sống những ngày tháng hạnh phúc, cuộc sống của cậu phải là như thế. Nhưng tớ không giống cậu.”

“Đây là lần đầu tiên cậu nói chúng ta không giống nhau, trước đây tớ luôn nghĩ chúng ta rất giống nhau.” Giọng Cát Niên rất nhỏ, “Vu Vũ, cậu cùng tớ rời khỏi chỗ này có được không? Tớ không thích nơi này, cũng không thích những người bên cạnh cậu.”

Sự im lặng của Vu Vũ khiến cô cảm thấy yêu cầu của cô thật vô lý. Từ trước đến giờ Cát Niên chưa từng nghĩ đến việc, những thứ cô không thích thì có thể tác động gì đến Vu Vũ chứ?

Quả nhiên, nụ cười của Vu Vũ trở nên rất miễn cưỡng.

“Đồ ngốc, giả sử tớ cũng nói rằng tớ không thích cuộc sống hiện giờ của cậu, tớ không thích những người bên cạnh cậu, cậu có thể thay đổi không? Cậu có thể khiến cuộc sống của cậu chỉ có tớ được không?”

Câu hỏi này của Vu Vũ thật ra là chỉ hỏi lấy lệ mà thôi, trong lòng cậu tự có đáp án rồi.

Nhưng Cát Niên nói: “Tớ có thể!”

Câu trả lời của cô rất dứt khoát, cánh cửa trái tim cô mới chỉ để ngỏ một lần, nếu như Vu Vũ không bước qua được cánh cửa này, thì chỉ còn lại một mình cô đơn côi với vô vàn phong cảnh.

“Tớ có thể, Vu Vũ. Chúng mình sẽ mãi mãi giống như trước kia, mãi mãi không bao giờ thay đổi...”

Có lẽ trong sâu thẳm trái tim Cát Niên đã có cảm giác bất an, chỉ có người đang bất an mới bất chấp tất cả để nói về cái gọi là “mãi mãi”. Vì sợ hãi nên cần phải dùng những từ ngữ mạnh mẽ để trấn an, liệu có thể thực hiện được hay không là chuyện của sau này, ít nhất thì hai chữ đó có thể khiến chúng ta tin rằng vẫn còn có sau này.

Vu Vũ vẫn mỉm cười.

“Nhưng tớ không thể, Cát Niên, xin lỗi, tớ không thể.”

Thề nguyện vốn dĩ là sự chờ đợi vô vọng nhất trên thế gian này, lẽ nào cô không hiểu điều đó ư?

Cát Niên lẩm bẩm thốt ra mấy chữ: “Ồ, thế à.”

“VẬY TỚ VỀ ĐÂY.” Cô im lặng một lúc, rồi chậm chậm quay người đi khỏi.

Cô đến ngã tư đèn xanh đèn đỏ, phía bên kia đường cũng vậy, cô nhìn thấy, nhưng không thể băng qua.

Vu Vũ đuổi đến nơi, thở hổn hển.

“Cát Niên, tớ... tớ không có ý đó.” Cậu có vẻ muốn giải thích, nhưng lại không biết nói thế nào, “Ở nơi đó, vẫn còn một số người khác nữa, ít nhất họ không quan tâm tớ là con trai của một người phạm tội giết người.”

“Tớ cũng không quan tâm mà.” Cát Niên nói.

“Tớ biết, nhưng những điều trong ký ức mà tớ có thì cậu cũng có, cậu cũng giống như tớ vậy.”

Đèn xanh đã sáng, Cát Niên nhìn Vu Vũ, khuôn mặt cậu vẫn gầy gò xanh xao như mọi khi, vừa nãy cậu chạy nhanh quá, nhưng mặt cậu không thấy đỏ ửng mà lại càng trắng bệch ra. Cậu con trai này, tốt đẹp biết bao trong lòng Cát Niên.

Đột nhiên, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà Cát Niên lại đưa tay sờ nhẹ lên má Vu Vũ, khoảnh khắc bàn tay chạm vào da thịt cậu bỗng khiến cô giật mình thức tỉnh, cô vội rút tay lại, xấu hổ đến nỗi chẳng có cái lỗ nào để chui xuống.

Khuôn mặt Vu Vũ thoáng lộ vẻ khó hiểu.

“À, ồ, cái đó, tớ nhìn thấy trên mặt cậu có một giọt mồ hôi.” Cát Niên vội vàng giải thích, cũng chẳng để ý xem là có miễn cưỡng quá hay không.

Vu Vũ nghe cô nói vậy, cũng vội vàng vừa cười vừa dùng mu bàn tay lau mặt.

“Lúc nãy chạy vội quá. Cát Niên, cả đời này chúng mình luôn là bạn tốt, bạn tốt nhất, tốt nhất.”

“Bạn tốt? Đúng vậy, chúng mình mãi mãi là bạn tốt.” Cát Niên gật đầu lia lịa, như thể cô cùng tán đồng với ý kiến của cậu, sau đó cô quay đầu nhìn về phía đường đối diện.

“Đợi đèn xanh nữa thì lâu lắm, Vu Vũ, cậu không cần đi cùng tớ đâu, phía bên kia là bến xe buýt rồi.”

Lúc này, họ đều nghe thấy âm thanh gấp gáp của tiếng còi xe vang lên bên phía đường có tín hiệu đèn xanh, hóa ra có một chiếc xe màu đen đang dừng phía đầu đường, nhưng có vẻ chủ nhân của nó đã quên mất sự tồn tại của tín hiệu đèn giao thông. Cát Niên nhìn về phía đó, vừa vặn thấy cánh cửa sau ô tô đang từ từ kéo lên ngay đối diện cô.

Vu Vũ nói: “Người ngồi trên chiếc xe đấy buồn cười thật. Tớ tiễn cậu lên xe buýt.”

29. Quyển 1 - Chương 28

Chương 28

Thề nguyện là sự trông chờ vô vọng nhất thế gian. Vì sợ hãi nên cần phải dùng những từ ngữ mạnh mẽ để trấn an, liệu có thể thực hiện được hay không là chuyện của sau này, ít nhất thì hai chữ đó có thể khiến chúng ta tin rằng vẫn còn có sau này.

Lên lớp Mười một, việc học tập của Cát Niên càng trở nên căng thẳng hơn, tuy Bộ Giáo dục đã có công văn nghiêm cấm việc dạy thêm vào ngày cuối tuần và ngày nghỉ tại các trường trung học và tiểu học, nhưng những trường điểm như trường Trung học số 7 này không có trường nào là không ngoài mặt tuân thủ bên trong vẫn dạy thêm như thường. Thứ Bảy nào Cát Niên cũng phải cùng các bạn đến lớp đi học như ngày thường, như vậy, thời gian cô có thể dành cho Vu Vũ trở nên vô cùng ít ỏi. Thế nên, cô không thể không nói dối bố mẹ rằng mỗi tuần mình phải đến làm bài tập với các bạn cùng lớp. Kiểu nói dối này quá vụng về những người nghe có lẽ cũng chẳng mấy bận tâm. Bố mẹ Cát Niên từ trước đến giờ vẫn an tâm về cô con gái của mình, họ cảm thấy dù Cát Niên có đi đâu cũng sẽ rất ngoan, chẳng gây ra chuyện gì, nên cũng chẳng hơi đâu mà đi điều tra xem con gái mình đi đâu.

Cho dù là như vậy, nhưng chuyện mỗi tuần gặp nhau một lần của Cát Niên và Vu Vũ dần dần cũng trở thành vấn đề. Được “bạn bè” giới thiệu, cuối tuần Vu Vũ đi làm thêm ở quán Internet để kiếm tiền ăn. Trong thành phố, quán Internet vào thời điểm đó vẫn còn trong thời kỳ hình thành, phần lớn khách hàng ở đây đều là thanh niên hư hỏng. Cát Niên vào đó rất nhiều lần để tìm Vu Vũ, lần nào cô cũng bị cái mùi hôi hám của không khí và khói thuốc lá bên trong làm cho đau hết cả đầu.

Thời gian đánh cầu của Vu Vũ phải phụ thuộc vào thời gian làm việc ở quán, nếu thật sự không đi được, cậu sẽ báo trước với Cát Niên. Cát Niên không thích nơi đó nhưng cô không thể khuyên Vu Vũ đừng làm ở đó được. Vu Vũ không giống cô, ít ra cô còn có bố mẹ, còn Vu Vũ thì sao chứ? Chẳng nhẽ lại dựa vào người bà già yếu như ngọn đèn trước gió hay sao? Chỉ dựa vào trợ cấp của nhà nước thì không đủ sống nên cậu phải tự lo liệu mình.

Thời gian làm việc ở quán Internet thường là không phân ngày đêm, có lúc cho dù Vu Vũ đến đúng như đã hẹn trước, nhưng Cát Niên nhìn thấy vết thâm quầng dưới mắt cậu, cô lại không nhẫn tâm “hành hạ” cậu trên sân cầu thêm một lần nữa. Có lần vừa đánh hết trận cầu, Vu Vũ lâu rồi không hề phát bệnh bỗng ngã lăn ra sân khiến cho Cát Niên sợ đến mức hồn bay phách lạc. May mà lúc đó ở sân không có ai quen cả, sau khi cậu qua cơn co giật, Cát Niên cố hết sức mới vực được Vu Vũ lên, thoát ra khỏi đám người vây quanh sân bóng. Do vậy, nơi hai người gặp gỡ hàng tuần chuyển từ sân cầu lông đến chỗ gặp gỡ của họ ngày xưa. Vu Vũ lúc nào cũng rất mệt, đánh cầu lông không được bao lâu đã thở hổn hển, Cát Niên cũng không bắt ép cậu đánh tiếp. Đánh cầu vốn chỉ là một cái cớ, điều mà cô mong muốn là tìm một nơi yên tĩnh để ngồi cùng cậu một lúc. Cứ như vậy, Vu Vũ thường nằm ngủ dưới gốc cây lựu, Cát Niên ngồi bên cạnh cậu ngắm nhìn dòng người và xe cộ nhỏ tí phía xa, chỉ đơn giản thế thôi nhưng trong lòng cô lại vô cùng hạnh phúc.

Vào ngày cuối tuần trước kỳ thi học kỳ hai của lớp Mười một, Vu Vũ theo lệ vẫn tới quán Net làm việc. Cát Niên ở nhà học tới xế chiều, bỗng nhiên thấy lo lắng cho ngày thi thứ hai của Vu Vũ, kết quả học tập của cậu không được tốt lắm, nếu không ôn tập thì thế nào cũng có một cơ số môn không qua được. Hồi đó trường bố tức dạy nghề mà Vu Vũ học cũng tham gia vào kỳ thi cuối kỳ diễn ra trên toàn thành phố, Cát Niên nghĩ, tuy đối với trình độ của Vu Vũ thì nước đến chân mới nhảy cũng chẳng có tác dụng gì lớn, nhưng ít ra cô có thể chỉ cho Vu Vũ một số trọng điểm để ôn thi.

Cát Niên nói với mẹ rằng cô có bài toán không hiểu nên phải đến nhà bạn Trần Khiết Khiết nhờ giảng hộ. Gần đây, Trần Khiết Khiết đã trở thành một cái cớ mà cô sử dụng nhiều lần, bởi hôm trước, lớp cô sắp xếp lại chỗ ngồi, Trần Khiết Khiết đã yêu cầu được ngồi cạnh cô. Ở trên lớp, Cát Niên không thân với bạn nào, tuy cô với Khiết Khiết chẳng phải thân thiết, nhưng khi nói dối thì cái tên này tự nhiên buột ra. Đến mẹ cô cũng biết cô có một người bạn nữ cùng lớp tên là Trần Khiết Khiết, còn Khiết Khiết ở đâu thì mẹ cô không biết, Cát Niên cũng không biết.

Quán Net vẫn tối tăm như mọi ngày, khói thuốc mù mịt, những gương mặt chăm chú một cách đầy hứng thú trước thứ ánh sáng mờ của màn hình trông có đôi phần kỳ lạ, con gái ở đó không nhiều, Cát Niên vén tấm màn dày lên rồi đi vào phía trong, bao nhiêu ánh mắt tập trung vào khiến cô thấy lạnh cả sống lưng.

Cát Niên ngượng ngùng đứng bên trong quan sát xung quanh hồi lâu, rồi cúi đầu đi đến quầy thu ngân, ở đó có một cô gái tóc vàng xù mì sành điệu và hai người con trai lạ.

“Xin hỏi Vu Vũ có ở đây không ạ?” Cát Niên vịn vào bàn dè dặt hỏi.

“Vu Vũ?” Một người trong số đó đang lắc lư theo nhạc nhìn Cát Niên. Cát Niên phát hiện cổ tay anh ta có hình xăm màu đen không rõ hình dạng, cô vội quay mặt đi, cúi gầm xuống.

“Cô là gì của cậu ta, tìm cậu ta có việc gì?” Anh ta không hề che giấu cái nhìn đầy thô thiển của mình với Cát Niên.

Cát Niên không ngờ mình tới tìm người mà lại phải trả lời những câu hỏi thế này, cô lắp bắp nói: “Em là bạn thân cậu ấy.”

Cậu thanh niên xăm mình nhìn một cậu bạn khác, không khỏi kinh ngạc cười: “Mày xem thằng Vu Vũ thế nào ấy nhỉ? ‘Bạn’ tới tìm nó không ít chút nào, lại toàn các em xinh khủng khiếp nữa chứ, khôn khiếp thật!”

“Mày ngưỡng mộ à? Hay là mày tìm lấy mấy đứa đi, nếu không thì hỏi thằng Vu Vũ xem, có đứa nào dùng không hết thì nhường mày một đứa.”

Mấy tên con trai cười trơ trẽn, trong lòng Cát Niên cảm thấy vừa xấu hổ, vừa sợ hãi. Nhưng cô đã tới đây rồi thì phải tìm bằng được Vu Vũ, thế nên cô hỏi lại: “Vu Vũ có ở đây không?”

Một tên con trai khác tới gần Cát Niên trêu chọc, “Nó không có ở đây. Nhưng có các anh đây, hay là chúng ta cũng kết bạn với nhau? Vu Vũ có cái gì thì anh cũng có cái ấy, không chừng bọn anh còn thú vị hơn cậu ta ấy chứ.”

Cát Niên hoang mang lùi lại phía sau: “Cậu ấy không có ở đây, thế thì, thế thì em đi về đây.”

Cô gái tóc vàng sành điệu trừng mắt nhìn hai gã thanh niên: “Chúng mày mất dạy nhỉ, xem xem chúng mày đã làm chú thỏ trắng nhỏ bé này sợ đến mức nào rồi.” Cô gái chuyển cái nhìn về phía Cát Niên, từ tốn nói: “Đến KK, chắc Vu Vũ ở đây đây.”

Nói xong cô ta liền cắm đầu vào máy tính chơi tiếp, vài giây sau vẫn thấy Cát Niên đứng đấy dù đã biết được Vu Vũ ở đâu.

“KK ở đâu ạ?” Cát Niên ngại ngần hỏi.

Vào thời điểm đó, KK là sàn nhảy thu hút nhiều thanh niên nhất tại thành phố G, giá cả không đắt lắm, âm thanh cực mạnh, bên trong loại người nào cũng có, tốt xấu lẫn lộn. Theo chỉ dẫn của cô ta, Cát Niên nhanh chóng tìm thấy nơi đó.

Đứng trước đèn quảng cáo lấp lánh sắc màu tại cửa ra vào của KK, Cát Niên có đôi chút buồn bã. Vu Vũ đã nói dối cô. Thật ra Cát Niên không trách Vu Vũ vì không giữ được lời hứa một tuần đánh cầu lông một lần với cô, nhưng việc cậu không thành thật nói rõ lý do thất hẹn đã làm Cát Niên đau lòng. Cô không muốn tin rằng cái mà Tiểu hòa thượng của cô gọi là bạn rạn thực ra là chơi bời ở nơi đó.

Cuộc sống trước đây của Cát Niên trong lành như nước tinh khiết, vừa đẩy cánh cửa của KK đi vào, cô liền thấy mình như rơi vào một thế giới xa lạ. Lúc vừa bước vào, tiếng nhạc đinh tai nhức óc và ánh sáng chói lọi bên trong khiến cô không biết phải làm thế nào, bước chân ngập ngừng. Cô tiến vào trong thêm vài bước nữa, xung quanh toàn người là người, nhưng trong cái nơi tối tăm và ánh đèn xen lẫn nhau này mặt người nào cũng trở nên mờ ảo không nhận ra được.

Cát Niên đứng đơn độc trong sự huyền ảo và điên cuồng, lòng cô thấy chán nản. Cô biết mình không thể nhận ra Tiểu hòa thượng trong đám người hỗn loạn này. Hai người họ vốn là đôi bạn cùng hoàn cảnh dựa vào nhau mà sống, giờ đây, Vu Vũ đã bước vào một thế giới khác hoàn toàn xa lạ với cô.

Trong không gian chật chội, có rất nhiều người đi đi lại lại bên cạnh Cát Niên tựa như những bóng đen. Vu Vũ, cậu bạn lười biếng lim dim mắt dưới những cánh hoa lựu màu đỏ, nở nụ cười với cô trong cơn gió mát lạnh, người luôn tỏa ra hào quang sáng chói, lẽ nào cậu ấy cũng là một phần của bóng tối này ư?

Cát Niên không còn hy vọng tìm thấy Vu Vũ, nhưng cô lại không nỡ bỏ đi, cô đứng thẫn thờ như một con ngốc, cho đến tận khi có người từ trong bóng tối kéo lấy tay cô.

Cô giật mình, quay đầu lại thấy cái đầu trọc quen thuộc, lúc này cô mới vui vẻ cười. Nhưng Vu Vũ lại không cười, hình như miệng họ nói điều gì đó nhưng tiếng nhạc thật sự quá to, ai cũng không thể biết đối phương đang nói những gì.

Vu Vũ không chờ Cát Niên đồng ý, cậu đã kéo tay Cát Niên lôi ra ngoài, đến cửa, cả thế giới bỗng chốc trở nên im lặng.

“Cậu chạy đến nơi này làm gì? Ai bảo cậu đến?” Có lẽ vẫn chưa quen với không khí yên lặng bên ngoài, Vu Vũ chưa bao giờ nói lớn đến vậy.

“Đến tìm cậu. Mấy người ở quán Net nói cho tớ biết.” Cát Niên dường như nghe thấy Vu Vũ chửi thề một câu gì đó, nhưng cô không nghe rõ.

“Cậu không vui à?” Cô nhìn chằm chằm vào Vu Vũ và hỏi.

“Cát Niên, đây không phải là nơi cậu có thể đến. Về đi, từ sau đường đến nữa, tớ sẽ tự đi tìm cậu.”

“Đây lại là nơi cậu nên đến sao? Vu Vũ, ngày mai phải thi rồi!” Cát Niên thấy mình như có ngàn vạn lý do để ngăn cản Vu Vũ đến nơi này, nhưng dường như cô lại vừa nói ra một lý do vô vớ vẩn nhất.

Vu Vũ cúi đầu cười: “Thi đỗ hay không thì khác gì nhau? Cát Niên cậu nghe tớ nói này, cậu quay về ôn tập cho tốt, sau này cậu nhất định phải thi được vào một trường đại học nổi tiếng, trở thành một người có trình độ, sống những ngày tháng hạnh phúc, cuộc sống của cậu phải là như thế. Nhưng tớ không giống cậu.”

“Đây là lần đầu tiên cậu nói chúng ta không giống nhau, trước đây tớ luôn nghĩ chúng ta rất giống nhau.” Giọng Cát Niên rất nhỏ, “Vu Vũ, cậu cùng tớ rời khỏi chỗ này có được không? Tớ không thích nơi này, cũng không thích những người bên cạnh cậu.”

Sự im lặng của Vu Vũ khiến cô cảm thấy yêu cầu của cô thật vô lý. Từ trước đến giờ Cát Niên chưa từng nghĩ đến việc, những thứ cô không thích thì có thể tác động gì đến Vu Vũ chứ?

Quả nhiên, nụ cười của Vu Vũ trở nên rất miễn cưỡng.

“Đồ ngốc, giả sử tớ cũng nói rằng tớ không thích cuộc sống hiện giờ của cậu, tớ không thích những người bên cạnh cậu, cậu có thể thay đổi không? Cậu có thể khiến cuộc sống của cậu chỉ có tớ được không?”

Câu hỏi này của Vu Vũ thật ra là chỉ hỏi lấy lệ mà thôi, trong lòng cậu tự có đáp án rồi.

Nhưng Cát Niên nói: “Tớ có thể!”

Câu trả lời của cô rất dứt khoát, cánh cửa trái tim cô mới chỉ để ngỏ một lần, nếu như Vu Vũ không bước qua được cánh cửa này, thì chỉ còn lại một mình cô đơn côi với vô vàn phong cảnh.

“Tớ có thể, Vu Vũ. Chúng mình sẽ mãi mãi giống như trước kia, mãi mãi không bao giờ thay đổi...”

Có lẽ trong sâu thẳm trái tim Cát Niên đã có cảm giác bất an, chỉ có người đang bất an mới bất chấp tất cả để nói về cái gọi là “mãi mãi”. Vì sợ hãi nên cần phải dùng những từ ngữ mạnh mẽ để trấn an, liệu có thể thực hiện được hay không là chuyện của sau này, ít nhất thì hai chữ đó có thể khiến chúng ta tin rằng vẫn còn có sau này.

Vu Vũ vẫn mỉm cười.

“Nhưng tớ không thể, Cát Niên, xin lỗi, tớ không thể.”

Thề nguyện vốn dĩ là sự chờ đợi vô vọng nhất trên thế gian này, lẽ nào cô không hiểu điều đó ư?

Cát Niên lẩm bẩm thốt ra mấy chữ: “Ồ, thế à.”

“Vây tớ về đây.” Cô im lặng một lúc, rồi chầm chậm quay người đi khỏi.

Cô đến ngã tư đèn xanh đèn đỏ, phía bên kia đường cũng vậy, cô nhìn thấy, nhưng không thể băng qua. Vu Vũ đuổi đến nơi, thở hổn hển.

“Cát Niên, tớ... tớ không có ý đó.” Cậu có vẻ muốn giải thích, nhưng lại không biết nói thế nào, “Ở nơi đó, vẫn còn một số người khác nữa, ít nhất họ không quan tâm tớ là con trai của một người phạm tội giết người.”

“Tớ cũng không quan tâm mà.” Cát Niên nói.

“Tớ biết, nhưng những điều trong ký ức mà tớ có thì cậu cũng có, cậu cũng giống như tớ vậy.”

Đèn xanh đã sáng, Cát Niên nhìn Vu Vũ, khuôn mặt cậu vẫn gầy gò xanh xao như mọi khi, vừa nãy cậu chạy nhanh quá, nhưng mặt cậu không thấy đỏ ửng mà lại càng trắng bệch ra. Cậu con trai này, tốt đẹp biết bao trong lòng Cát Niên.

Đột nhiên, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà Cát Niên lại đưa tay sờ nhẹ lên má Vu Vũ, khoảnh khắc bàn tay chạm vào da thịt cậu bỗng khiến cô giật mình thức tỉnh, cô vội rút tay lại, xấu hổ đến nỗi chẳng có cái lỗ nào để chui xuống.

Khuôn mặt Vu Vũ thoáng lộ vẻ khó hiểu.

“À, ồ, cái đó, tớ nhìn thấy trên mặt cậu có một giọt mồ hôi.” Cát Niên vội vàng giải thích, cũng chẳng để ý xem là có miễn cưỡng quá hay không.

Vu Vũ nghe cô nói vậy, cũng vội vàng vừa cười vừa dùng mu bàn tay lau mặt.

“Lúc nãy chạy vội quá. Cát Niên, cả đời này chúng mình luôn là bạn tốt, bạn tốt nhất, tốt nhất.”

“Bạn tốt? Đúng vậy, chúng mình mãi mãi là bạn tốt.” Cát Niên gật đầu lia lịa, như thể cô cùng tán đồng với ý kiến của cậu, sau đó cô quay đầu nhìn về phía đường đối diện.

“Đợi đèn xanh nữa thì lâu lắm, Vu Vũ, cậu không cần đi cùng tớ đâu, phía bên kia là bến xe buýt rồi.”

Lúc này, họ đều nghe thấy âm thanh gấp gáp của tiếng còi xe vang lên bên phía đường có tín hiệu đèn xanh, hóa ra có một chiếc xe màu đen đang dừng phía đầu đường, nhưng có vẻ chủ nhân của nó đã quên mất sự tồn tại của tín hiệu đèn giao thông. Cát Niên nhìn về phía đó, vừa vặn thấy cánh cửa sau ô tô đang từ từ kéo lên ngay đối diện cô.

Vu Vũ nói: “Người ngồi trên chiếc xe đấy buồn cười thật. Tớ tiễn cậu lên xe buýt.”

30. Quyển 1 - Chương 29

Chương 29 - Sao cậu không thi đua với bà Marie Curie ấy

Tất cả lại trở về trạng thái bình thường, bình thường quá mức, như thể cảnh tượng hỗn loạn vừa nãy không hề tồn tại, chẳng có những lời trách móc, cũng chẳng có sự oán hận, chỉ có sự thờ ơ an phận.

Từ bây giờ đến lúc bắt đầu môn thi đầu tiên vẫn còn khoảng nửa tiếng nữa, những phòng học được dùng làm phòng thi đã bị niêm phong, chưa cho phép ai vào. Môn thi sáng nay của học sinh lớp Mười một là môn Vật lý, hầu hết phòng thi được sắp xếp ở tầng một, đa số học sinh cùng khối đều đang đứng chờ trước cửa phòng thi, túm năm tùm ba, hoặc đứng hoặc ngồi, người nói chuyện, người thảo luận phạm vi đề thi, có người thì tranh thủ học thuộc lòng trước giờ thi, mỗi người một vẻ.

Hàn Thuật dựa người vào một thân cây cọ, kiểm tra đồ dùng đi thi lần cuối, bút bi, bút chì, tẩy, thẻ học sinh... không thiếu thứ gì. Cậu không cho phép mình có bất cứ sơ suất gì trong thời khắc quan trọng, cậu còn cẩn thận lấy hai cái bút mình thường dùng vẽ vài đường lên giấy nháp, phải chắc chắn rằng mực chảy tốt nhất cậu mới có thể yên tâm được.

Mấy người bạn cùng lớp đi qua trước mắt cậu, một cô gái hoạt bát dừng lại hỏi cậu với vẻ trông đợi: “Hàn Thuật, khi nào kỳ thi kết thúc có đi hát karaoke không?”

Hàn Thuật cười nói: “Chuyện này thì phải hỏi ông già tớ đã, trước khi biết kết quả thi, muốn ông ấy đồng ý cho đi chơi xem chừng hơi khó đấy.”

Cô gái không giấu nổi thất vọng, nói tiếp: “Thế sau khi biết kết quả rồi thì sao? Kỳ nghỉ đông chúng mình có thể đi chơi cùng nhau được rồi phải không?”

“Tớ cũng muốn thế, nhưng có lẽ mẹ tớ muốn tớ đi cùng sang Bỉ để cùng chị gái tớ đón năm mới lần đầu tiên ở nước ngoài. Cậu rủ người khác đi, tìm ai được tự do ấy”. Hàn Thuật nói với giọng tự nhạo báng mình, rồi lại tiếp tục kiểm tra hộp bút.

Sau khi cô bạn đi xa, Châu Lượng cũng đến ngồi dựa cây bên cạnh Hàn Thuật: “Này, chẳng phải là thi học kỳ đó sao? Có phải thi đại học đâu, việc gì cậu phải xì mặt ra căng thẳng thế kia hả? Người ta có lòng tốt mời cậu đi chơi, cậu cũng không cần phải bận rộn như tổng thống Mỹ vậy chứ.”

Hàn Thuật ngán ngẩm nhìn Châu Lượng xua tay: “Đừng có nói với tớ mấy chuyện này, bây giờ không có tâm trạng.”

“Cho dù lần thi này cậu đứng thứ nhất toàn khối thì cậu có lên chín tầng mây được không? Cậu còn thiếu gì nữa nào, việc gì phải làm khổ bản thân như vậy chứ?”

“Hứ, nói với cậu thì cậu cũng không hiểu, Phật vì nhang, người vì sĩ diện.”

Phương Chí Hoà từ xa chạy đến, đúng lúc nghe được câu nói đó của Hàn Thuật, liền quay sang nháy mắt với Chu Lượng: “Có ai mà không hiểu chứ, cái mà cậu ấy gọi là sĩ diện chẳng phải đang ở bên kia đó sao?”

Chu Lượng nhìn theo hướng thẳng bạn trời đánh liếc mắt ra hiệu, lập tức cười đắc ý, đôi mắt trên khuôn mặt bầu bĩnh nheo lại thành một đường thẳng. Tà Cát Niên đang ngồi cạnh bồn hoa cách nhà vệ sinh không xa, hai tay ôm quyển sách đọc ngẫu nhiên, cả khuôn mặt nhỏ bé đó như vùi vào trong trang sách.

Kể từ đợt thi cuối kỳ đầu tiên vào học kỳ một của lớp Mười, sau khi Hàn Thuật bị Tà Cát Niên đẩy ra khỏi danh sách mười người đứng đầu chỉ vì một điểm chênh lệch, tuy ngoài miệng Hàn Thuật không nói gì, nhưng trong lòng cậu hình như đã coi cô bạn lớp bên cạnh là đối thủ tưởng tượng của mình trong học tập. Những kỳ thi giữa kỳ, cuối kỳ quan trọng thì chẳng cần phải nói, chỉ cần là đề kiểm tra giống nhau, cậu ta đều tìm mọi cách nghe ngóng điểm số của ai đó. Cuộc thi học sinh giỏi toán toàn thành phố vào học kỳ một lớp Mười một, Hàn Thuật vốn dĩ đã không định đăng ký, nhưng sau khi nghe nói Tà Cát Niên đồng ý tham gia, cậu liền thay đổi quyết định vào phút chót, thế nào cũng phải tham gia thi cho bằng được.

Nhưng không biết là do bị phù phép hay do vận may, Hàn Thuật có quyết tâm giành lại cái sĩ diện mỏng manh mơ hồ đó thế nào đi chăng nữa, kết quả không bao giờ được như ý muốn. Đợt thi học kỳ hai lớp Mười, cậu đứng là đã giành lại được vị trí trong top 10 của bảng thành tích, đứng thứ hai trong lớp, thứ bảy toàn khối, nhưng Tà Cát Niên không hơn không kém lại vừa vận đứng thứ sáu toàn khối, khiến Hàn Thuật tức đến nổi mấy ngày liền cơm ăn không ngon.

Đến học kỳ một của lớp Mười một, sau khi công bố thành tích, Hàn Thuật khó khăn lắm mới chen lên được vị trí thứ năm. Tà Cát Niên lại xuất thân đứng thứ ba toàn khoá. Nghe nói thầy tổ trưởng tổ Ngữ văn, người từ trước đến giờ luôn cho rằng các bài làm văn của Cát Niên thiếu logic, lan man dài dòng lại bị ốm không tham gia chấm thi, trong khi đó ông thầy Ngữ văn mới đến lại hết lời khen ngợi bài văn của Cát Niên tràn đầy trí tưởng tượng, cho Cát Niên điểm cao chưa từng có, không bị bài tập làm văn ắt điểm, Tà Cát Niên không lọt vào top 10 toàn khối mới là chuyện lạ! Ngay đến cả cuộc thi học sinh giỏi toán thành phố mà Hàn Thuật và Tà Cát Niên cùng tham gia, cũng chỉ vì chênh lệch nhau có một điểm mà Cát Niên xếp cuối cùng trong số những người được giải nhì, Hàn Thuật lại là người điểm cao nhất trong số những học sinh được giải ba. Cứ liên tục vài lần như thế, con người luôn tự mình là giỏi giang như Hàn Thuật làm sao có thể nuốt nổi cơn tức giận này chứ?

“Chắc, chắc, tớ thấy lần này cậu nhất định sẽ thắng cô ấy, cậu nhìn bộ dạng cô ấy kia, sắp vào phòng thi đến nơi rồi vẫn còn cắm đầu vào quyển sách thế kia, chắc chắn là không có chữ gì trong đầu rồi. Hơn nữa, lần này cậu đã bỏ ra không ít công sức phải không? Tớ và Phương Chí Hoà cá là cậu phải gây mất ít nhất vài lạng thịt cho lần ôn thi này, ở nhà bố cậu có cầm roi đuổi đánh thì cậu cũng chẳng có được cái động lực

như thế này đâu.” Chu Lượng tỏ vẻ nghĩa khí an ủi bạn bè, dù sao thành tích cá nhân của Chu Lượng cũng không tốt, hy vọng khi ngồi phía sau Hàn Thuật cũng được vẻ vang lây.

Hàn Thuật cười: “Nói linh tinh cái gì thế, có mỗi thế này mà cũng giảm được vài lạng thịt thì mẹ cậu việc gì phải đưa cậu đi giảm béo nữa?”

Cậu nói khẳng khái, nhưng chợt nhớ tới câu “Vì nhớ cô ấy mà người gầy gò, tiêu tụy; quần áo ngày càng rộng cũng không hối hận gì” (1) do một ai đó viết, trong lòng bỗng cảm thấy vô cùng bức bối, chơi với cái thằng Chu Lượng này lâu, IQ cũng bị giảm sút rồi, mình chứng rõ ràng nhất đó là việc dùng các loại điển cổ một cách linh tinh bừa bãi.

(1) Y đời tiệm khoan trung bất hối, vi quân tiêu đắc nhân tiêu tụy (Hán Việt).

Phương Chí Hoà cũng xen vào: “Hàn Thuật à, cậu đấu với cô ấy làm gì? Cô ấy vào nhà vệ sinh cũng mang theo quyển từ điển tiếng Anh, cậu làm được không?”

“Vào nhà vệ sinh cũng mang theo từ điển tiếng Anh? Sao cậu nhìn thấy được?” Hàn Thuật lườm Phương Chí Hoà một cái.

“Tớ chỉ ví von thôi mà! Cậu xem bao nhiêu người thế này, có ai trước khi thi dốc sức ôn tập được như cô ấy không? Vừa mới sáng ra tớ đã nhìn thấy cô ấy ngồi ở đó gặm nhấm quyển sách rồi.”

Hàn Thuật không muốn nhiều chuyện, thi tốt hay không, nói những lời vô ích cũng chẳng có tác dụng gì, có kết quả rồi mới biết đâu là biện pháp có hiệu quả đích thực. Nhưng nói thì nói vậy, Hàn Thuật vẫn lấy có xem phòng thi đã mở cửa chưa, liếc nhanh một cái về phía có bồn hoa trước nhà vệ sinh. Quả nhiên, cô gái đó vẫn đang vui đùa đầu đọc sách.

Cậu nói một cách châm biếm: “Lúc cần ôn tập thì không biết là đi cho chó ăn ở chỗ nào rồi, bây giờ mới vui đùa vào ôn thì làm sao mà kịp nữa... Thôi mặc kệ, nhân lúc bây giờ chưa đông người, tớ đi vệ sinh một cái.”

“Ê, đợi với, chúng tớ cũng đi.”

Hàn Thuật đi qua bồn hoa trước cửa nhà vệ sinh, người đang cúi thấp đầu lật quyển sách không hề chú ý đến sự xuất hiện của cậu. Đợi đến khi cậu ra khỏi nhà vệ sinh, dùng khăn giấy cẩn thận lau bàn tay ướt sũng nước của mình, từng bước chậm rãi thông thả, lau sạch rồi, cậu vứt cái khăn giấy vào thùng rác, vừa vịn dinding lại ngay bên cạnh bồn hoa.

“Là cậu à? Đây cô bạn, với thành tích của cậu thì không cần phải tranh thủ từng giây từng phút như vậy chứ. Nhìn cậu thế này, người khác sẽ phải áp lực lắm đấy!” Trên mặt Hàn Thuật lộ vẻ kinh ngạc như tình cờ nhìn thấy thật vậy.

“Hả?” Cát Niên ngơ ngác ngẩng đầu lần, nhìn thấy Hàn Thuật đang đứng trước mặt, hình như cô bị giật mình, vội vàng ôm quyển sách đang để trên đầu gối vào lòng, “Tớ, tớ có một vài chỗ chưa ôn kỹ.”

“Cậu nói xem, đối với một học sinh giỏi như cậu, còn việc gì quan trọng hơn là ôn tập nữa, sao cậu lại có thể chưa ôn kỹ chứ, có phải có trò gì vui hơn rồi không? Nói ra tớ nghe xem nào?”

Tạ Cát Niên hình như đã nghe mấy cô bạn trong lớp lúc ngồi tán gẫu với nhau có nói là thích nhìn Hàn Thuật ở lớp bên cạnh cười, họ nói Hàn Thuật cười như “ánh mặt trời”. Cát Niên nghĩ thầm, ánh mặt trời mà trông thế này, thế thì có mà những thứ được đem phơi nắng sẽ bị mốc hết mất. Cậu ấy không hiểu vì sao cứ cười tít mắt mà nói chuyện với cô, như thể thân thiết lắm ý, nhưng sao lại khiến cho người ta có cảm giác rằng cậu ta không có ý tốt gì nhỉ?

“Chẳng có trò vui nào cả.” Cát Niên lạnh lùng và ngoan ngoãn trả lời, cô lại ôm lấy quyển sách của mình.

“Đang xem cái gì vậy? Có phải có giáo viên nào đã cho cậu đề gợi ý không? Đừng keo kiệt thế, cho tớ mượn xem với.”

“Không...” Sự từ chối của Cát Niên chẳng có chút trọng lượng gì, Hàn Thuật không thêm phân bua giạt ngay lấy quyển sách từ trong tay cô, cầm lên xem, lại còn nói “cảm ơn” một cách rất hùng hồn nữa chứ.

“Bài luyện? Bài luyện môn Toán... Khi tuổi còn trẻ, nếu bạn yêu một người... xin bạn hãy đối xử với người đó thật dịu dàng... Đây là cái quái gì vậy?” Hàn Thuật lúc đầu háo hức xem quyển sách, nhưng sắc mặt ngày càng kỳ lạ, cậu vội vàng lật mấy trang sau, rồi lại nhìn lại trang bìa của quyển sách được bọc bằng mặt sau của một tờ lịch cũ, phía trên có đề mấy chữ rất to “Một trăm đề thi Đại số lớp Mười một”, chắc là do cô ấy tự viết lên. Hàn Thuật bóc lớp bìa ngụy trang ra và không thể tin vào mắt mình, trang bìa thực sự của quyển sách cuối cùng cũng lộ ra.

“Tuyển tập thơ Tịch Mộ Dung, Tạ Cát Niên, cái cậu xem như chết đói chết khát trước khi đi thi là cái này hả?” Cậu khua quyển sách trước mặt Cát Niên, thực sự là không thể tin vào mắt mình. Rốt cuộc đây là loại người gì, cậu không ngừng cố gắng, vậy mà lại thua cái kẻ ngốc trước khi thi còn mang thơ lãng mạn ra đọc này? Thật quá hoang đường, Hàn Thuật ước gì cô đang “ngâm cứu” phần giáo viên gợi ý cho đề thi môn Toán còn hơn.

Cát Niên nắm chặt các ngón tay của mình, cúi đầu xuống, trông cô như một người biết tội, đợi Hàn Thuật nói xong, mới hạ giọng khẩn cầu: “Trả sách lại cho tớ.”

Thế nhưng, lúc Hàn Thuật đang vung vẩy quyển sách trên tay, một miếng giấy nhỏ kẹp trong quyển sách nhẹ nhàng rơi xuống. Mặt Cát Niên chợt biến sắc, lập tức lo sợ đến mức vội vàng cúi người bỏ nhào về phía mảnh giấy, động tác của Hàn Thuật tất nhiên không chậm hơn cô, hai người cùng lúc khom lưng cúi đầu, trán đập vào nhau kêu đánh “bốp” một tiếng.

“Ái!” Hàn Thuật ôm đầu kêu lên. Cậu đã nhanh hơn một bước cướp được mảnh giấy trong tay, rồi nhanh chóng đứng thẳng dậy, nhìn tứ phía. Cậu không muốn hành động mất mặt vừa rồi của cậu thu hút sự chú ý của quá nhiều người, may mà trong số bao nhiêu bạn quay lại nhìn chẳng có mấy ai là người quen của cậu cả.

Hàn Thuật hắng giọng, cúi xuống nhìn mảnh giấy, cậu sợ Cát Niên đến giành lại, còn chủ động lùi về phía sau, nghiêng người đọc.

Nét chữ khoáng đạt trên mảnh giấy được viết theo thể hành cũng tương tự như nét chữ trên bìa sách giả.

“Nhà thiếp ở phía Nam Vu sơn, trên một sườn dốc hiểm trở.”

“Hàn Thuật, trả lại cho tớ!” Cát Niên không nhào người ra để giành lại, cô vẫn cố ghìm giọng mình, nhưng lần này giọng cô van nài hơn. Hàn Thuật chưa bao giờ nghe thấy tên của mình được phát ra từ miệng cô ấy một cách rõ ràng đến thế, cảm giác đó rất kỳ lạ, cậu nhắm mắt lại, nét mặt lộ vẻ khó hiểu.

Đúng lúc này bọn Chu Lượng từ nhà vệ sinh đi ra, trông thấy cảnh tượng đó, tất nhiên không chịu để yên, lập tức nhảy vào trêu chọc.

“Đưa tớ xem nào.” Chu Lượng nhân lúc Hàn Thuật đang ngẩn người, liền giật lấy mảnh giấy.

“Nhà thiếp ở phía Nam Vu sơn... cái gì hiểm trở...”

“Sắc, đưa cho tớ.” Phương Chí Hoà thấy thế cũng giơ tay ra với lấy, “chữ cũng không biết đọc, nào mọc trong dạ dày à. Nhà thiếp ở phía Nam Vu sơn, trên một sườn dốc hiểm trở, sớm tinh mơ thiếp là đám mây trên lưng núi, chiều tối hoá thành cơn mưa phiêu du bất định, sớm chiều nào cũng vậy, luôn quanh quẩn bên sườn núi này.”

Sự thất vọng thấy rõ trên khuôn mặt Cát Niên, cô biết tranh giành với mấy đứa con trai cao hơn cô đến hai cái đầu thế này sẽ chẳng có tác dụng gì, chỉ khiến càng nhiều người nhìn về phía họ, và sẽ càng nhiều người cười nhạo cô.

“Ô ô, tớ biết, câu này nói về ‘Mây mưa Vu sơn’, là đoạn nữ thần Vu sơn mời vua nước Sở ngủ lại.” Mẹ của Phương Chí Hoà là giáo viên dạy Ngữ văn của một trường cấp Ba khác, câu ta nghe nhiều quá cũng bị ảnh hưởng, chút kiến thức văn học này cũng không đến nỗi không biết, nhưng lời giải thích của cậu ta khiến Cát Niên khóc dở mếu dở, ước gì có thể đâm đầu vào tường mà chết.

Phượng Chí Hoà không biết rằng, khi cậu nói xong, không phải chỉ có mỗi mình Tạ Cát Niên mặt biến sắc.

“Hàn Thuật, bảo họ trả lại cho tớ... Hàn Thuật, tớ xin cậu đấy!”

Những học sinh đang chờ để vào phòng thi xung quanh đó vốn đã không ít, bây giờ lại càng lúc càng nhiều người tỏ hào hứng với màn kịch ở đây. Mảnh giấy của Phượng Chí Hoà sau khi trở về tay của Chu Lượng, lại bị một học sinh nam cùng lớp họ giật lấy xem. Cát Niên không quen biết họ, cô chỉ biết kéo nhẹ ống tay áo của Hàn Thuật như thể nắm lấy được hy vọng cuối cùng, lí nhí van nài.

Hàn Thuật chỉ định đùa giỡn Cát Niên một chút, cậu vốn không định làm to chuyện, nhưng sau khi nghe lời giải thích của Phượng Chí Hoà, trong lòng cậu bỗng chốc giống như đang ăn táo mà phát hiện ra một nửa con sâu vậy, không kiềm chế nổi sự khinh bỉ, cậu coi cảm giác này của mình là sự sạch sẽ trong đạo đức.

“Tạ Cát Niên, cậu cũng có dự vọng thế sao?”

Cát Niên không quan tâm những lời nói cay nghiệt phát ra từ miệng cậu, điều duy nhất cô hy vọng, chính là mảnh giấy kia đừng chuyển đi chuyển lại mãi mà hãy trở về tay cô.

“Hàn Thuật, từ trước đến giờ tớ không hề làm khó cậu bao giờ.” Môi cô run lên.

Hàn Thuật rút ống tay áo mình khỏi tay cô: “Không liên quan đến tớ, mảnh giấy không nằm trên tay tớ, nếu không tớ đã trả cậu rồi.” Cậu nói một cách đường hoàng nghiêm túc, dường như tất cả chẳng có gì dính dáng tới cậu. Cát Niên nghĩ mãi mà chẳng thể lý giải nổi, tại sao cậu cứ như thể hận cô như vậy.

Cứ tiếp tục chuyển đi chuyển lại thế này, không biết chừng tất cả học sinh cùng khối đều biết chuyện nữ nhân Vu sơn mời Sở vương ngủ lại mất. Cát Niên bị dồn đến bước đường cùng, chẳng lẽ cô phải theo họ khắp nơi như bị điên hay sao, hay là khóc lóc cầu xin mọi người thương hại. Trong lúc hoảng hốt, cô giật lấy hộp bút trong tay Hàn Thuật.

“Bảo họ trả đồ lại cho tớ, tớ sẽ trả cái này lại cho cậu.”

Hàn Thuật không lường được cô dùng chiêu này, ngây người ra cười nói: “Cậu lấy đồ của tớ làm gì? Nếu tớ không chịu, thì cậu làm gì được chúng?”

Cát Niên mở hộp bút, lôi thẻ học sinh của cậu ra, run lấy bầy nói: “Cậu không bảo họ mang lại đây, tớ sẽ xé nó!”

Thẻ học sinh là thứ vô cùng quan trọng đối với học sinh cấp Ba, đặc biệt là những học sinh cấp Ba sắp sửa bước vào phòng thi. Hàn Thuật biến sắc mặt, rướn người ra giật lại, Cát Niên để tay ra phía sau lưng, lùi về phía sau, tư thế của cậu thiếu chút nữa thì ôm trọn cả người cô vào lòng. Cát Niên trong tích tắc nhắm chặt hai mắt, hình ảnh những động tác bắn thủ của Lâm Hằng Quý khi lao vào người cô mấy năm trước bỗng nhiên hiện ra trong đầu cô, cảm giác khó chịu như cơn thủy triều đang cuộn trào. Với cảm giác của một cô gái đang bị đe dọa đến tính mạng, cô không do dự giơ chân lên, ra sức đạp mạnh vào bộ phận nào đó của người đang đứng trước mặt mình.

Hàn Thuật cũng là một cậu bé linh hoạt, lúc Cát Niên giơ chân lên cậu đã đoán biết được ý đồ của cô, nhưng chỉ kịp nghiêng người tránh được cú đá chí mạng vào chỗ quan trọng, còn cả chân cậu không tránh nổi một cú đá đau điếng.

Ngay lập tức cậu cảm thấy đau đớn, khom lưng lùi lại mấy bước, lấy tay xoa chỗ đau, nghĩ đến việc chỉ cần tránh chậm một giây thôi, thì điểm đến của chân cô ấy sẽ không phải là chân cậu, hơn nữa ra tay mạnh như thế, chẳng phải là có ý định cho cậu luyện “Tịch Tà kiếm pháp” đấy sao?

“Cậu... cậu cũng tàn nhẫn quá đấy.” Hàn Thuật tức đỏ mặt.

Cát Niên cũng ngẩn người ra, Hàn Thuật không có thù oán lớn với cô, nhưng khoảnh khắc vừa nãy, cô chỉ muốn đạp cho cậu ấy chết! Sau khi bị kích động quá mức toàn thân cô mệt mỏi, thôi đi, mặc kệ cho bọn họ nghịch, cũng chỉ là bị người khác trêu đùa, họ có cười nhạo cô, thì cô giả câm giả điếc, người khác nghĩ sao về cô thì cô cũng mặc kệ.

Ở phía bên kia, mảnh giấy không biết đã rơi vào tay người thứ bao nhiêu liền bị Trần Khiết Khiết chặn lại. Cô và Hàn Thuật từ trước đến nay có quan hệ rất tốt với nhau, sau khi đi tới nơi, cô đọc kỹ nội dung viết trên mảnh giấy, rồi nói với người đang bị đau đến nghiêng răng mím môi: “Đùa quá đáng rồi đấy nhá, cậu để họ cầm giấy của tớ rồi chuyển nhau loạn lên làm gì?”

“Giấy của cậu?” Hàn Thuật hoài nghi.

“Tớ thích câu nói này, nhưng không nhớ hết, nên nhờ Cát Niên về nhà chép lại cho tớ, cậu cũng học được kiểu bắt nạt con gái rồi à? Thật quá lắm!”

“Tớ làm sao mà biết được là của cậu? Cô ấy đá tớ một cái còn quá đáng hơn.” Hàn Thuật biện bạch.

“Đáng đời cậu!” Trần Khiết Khiết bỏ mảnh giấy vào ba lô trước sự chứng kiến của mọi người ở đó, rồi kéo Tạ Cát Niên đang ngồi gần người ra bên vườn hoa đây. “Không sao chứ. Cát Niên, cảm ơn cậu đã chép lại cho tớ, tớ thích lắm.”

Cát Niên há hốc miệng, cô không nói được lời nào, chỉ miễn cưỡng mỉm cười, cô đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh nữ, cô cần phải rửa mặt một cái đã.

Hàn Thuật gạt Phương Chí Hoà đang vịn người cậu ra, nhảy cẫng lên đuổi theo Cát Niên.

“Nhà vệ sinh nam ở bên kia.” Cát Niên quay đầu lại chỉ cho cậu một hướng khác.

“Thẻ học sinh trả lại cho tôi!”

Cát Niên như thể vừa phát hiện mình vừa cầm một thứ gì đó vô cùng bẩn thỉu, lấy thẻ học sinh và cả cái hộp bút đưa trả lại Hàn Thuật.

Hàn Thuật cảm thấy, quay đầu nhìn quanh, thấy xung quanh không có ai, mấy đứa Chu Lượng và Phương Chí Hoà đều đang đứng cách cậu cả chục mét, cậu đứng thẳng lưng, đưa tay xoa mặt, nói với âm lượng không thể nhỏ hơn được nữa: “Thôi được rồi, vừa rồi là tớ không phải, tớ cũng không ngờ họ lại đùa ác thế, xin lỗi nhé.”

“Không sao.” Cát Niên cũng lí nhí trả lời.

Xin lỗi!

Không sao!

Sự diễn giải hoàn hảo của những ngôn từ văn minh.

Tất cả lại trở về trạng thái bình thường, bình thường quá mức, như thể cảnh tượng hỗn loạn vừa nãy không hề tồn tại, chẳng có những lời trách móc, cũng chẳng có sự oán hận, chỉ có sự thờ ơ an phận.

Lần đầu tiên Hàn Thuật cảm nhận sự bất lực rõ ràng đến vậy.

“Tối qua lúc đi đến ngã tư thấy cậu đang khóc.”

“Tớ không khóc.”

“Cậu có khóc mà.”

“Ừ, thì tớ khóc. Hàn Thuật, đây là chuyện của tớ.”

Lòng tự trọng của Hàn Thuật lại một lần nữa bị tổn thương, cậu chẳng phải người thích lo chuyện thiên hạ, bố yêu cầu cậu phải tự tin, có trí tuệ, lễ phép, uyên bác, chân thành, biết kiềm chế, cậu thấy mình đã cố gắng hết sức để làm được như thế, nhưng Tạ Cát Niên như một chiếc gương dị dạng, khúc xạ lại tất cả những khuyết điểm của cậu, ở trước mặt cô, cậu thật nông cạn, giả dối, ngu xuẩn, thô lỗ, nóng vội và luôn bất an.

“Cậu tưởng tớ quan tâm đến việc của cậu à, tớ nói cho cậu biết, với cái kiểu như cậu, tớ có vượt qua cậu trong kỳ thi cũng chẳng thấy vẻ vang gì hết.” Cậu lạnh lùng nói.

“Tớ không thi đua với cậu.” Cô lại cúi thấp đầu, trông như một cô vợ nhỏ.

“Tớ không quen với việc mình còn kém hơn cả con gái.”

Một lúc sau, Hàn Thuật nghe thấy giọng nói chậm rãi của Tạ Cát Niên từ trong phòng vệ sinh vọng ra: “Sao cậu không thi đua với bà Marie Curie ấy?”

31. Quyển 1 - Chương 29

Chương 29

Sao cậu không thi đua với bà Marie Curie ấy .

Tất cả lại trở về trạng thái bình thường, bình thường quá mức, như thể cảnh tượng hỗn loạn vừa nãy không hề tồn tại, chẳng có những lời trách móc, cũng chẳng có sự oán hận, chỉ có sự thờ ơ an phận. .

Từ bây giờ đến lúc bắt đầu môn thi đầu tiên vẫn còn khoảng nửa tiếng nữa, những phòng học được dùng làm phòng thi đã bị niêm phong, chưa cho phép ai vào. Môn thi sáng nay của học sinh lớp Mười một là môn Vật lý, hầu hết phòng thi được sắp xếp ở tầng một, đa số học sinh cùng khối đều đang đứng chờ trước cửa phòng thi, túm năm tùm ba, hoặc đứng hoặc ngồi, người nói chuyện, người thảo luận phạm vi đề thi, có người thì tranh thủ học thuộc lòng trước giờ thi, mỗi người một vẻ.

Hàn Thuật dựa người vào một thân cây cọ, kiểm tra đồ dùng đi thi lần cuối, bút bi, bút chì, tẩy, thẻ học sinh... không thiếu thứ gì. Cậu không cho phép mình có bất cứ sơ suất gì trong thời khắc quan trọng, cậu còn cẩn thận lấy hai cái bút mình thường dùng vẽ vài đường lên giấy nháp, phải chắc chắn rằng mực chảy tốt nhất cậu mới có thể yên tâm được.

Mấy người bạn cùng lớp đi qua trước mắt cậu, một cô gái hoạt bát dừng lại hỏi cậu với vẻ trông đợi: “Hàn Thuật, khi nào kỳ thi kết thúc có đi hát karaoke không?”

Hàn Thuật cười nói: “Chuyện này thì phải hỏi ông già tớ đã, trước khi biết kết quả thi, muốn ông ấy đồng ý cho đi chơi xem chừng hơi khó đấy.”

Cô gái không giấu nổi thất vọng, nói tiếp: “Thế sau khi biết kết quả rồi thì sao? Kỳ nghỉ đông chúng mình có thể đi chơi cùng nhau được rồi phải không?”

“Tớ cũng muốn thế, nhưng có lẽ mẹ tớ muốn tớ đi cùng sang Bỉ để cùng chị gái tớ đón năm mới lần đầu tiên ở nước ngoài. Cậu rủ người khác đi, tìm ai được tự do ấy”. Hàn Thuật nói với giọng tự nhạo báng mình, rồi lại tiếp tục kiểm tra hộp bút.

Sau khi cô bạn đi xa, Châu Lượng cũng đến ngồi dựa cây bên cạnh Hàn Thuật: “Này, chẳng phải là thi học kỳ đó sao? Có phải thi đại học đâu, việc gì cậu phải xì mặt ra căng thẳng thế kia hả? Người ta có lòng tốt mời cậu đi chơi, cậu cũng không cần phải bận rộn như tổng thống Mỹ vậy chứ.”

Hàn Thuật ngán ngẩm nhìn Châu Lượng xua tay: “Đừng có nói với tớ mấy chuyện này, bây giờ không có tâm trạng.”

“Cho dù lần thi này cậu đứng thứ nhất toàn khối thì cậu có lên chín tầng mây được không? Cậu còn thiếu gì nữa nào, việc gì phải làm khổ bản thân như vậy chứ?”

“Hừ, nói với cậu thì cậu cũng không hiểu, Phật vì nhang, người vì sĩ diện.”

Phương Chí Hoà từ xa chạy đến, đúng lúc nghe được câu nói đó của Hàn Thuật, liền quay sang nháy mắt với Chu Lượng: “Có ai mà không hiểu chứ, cái mà cậu ấy gọi là sĩ diện chẳng phải đang ở bên kia đó sao?”

Chu Lượng nhìn theo hướng thẳng bạn trời đánh liếc mắt ra hiệu, lập tức cười đắc ý, đôi mắt trên khuôn mặt bầu bĩnh nheo lại thành một đường thẳng. Tạ Cát Niên đang ngồi cạnh bồn hoa cách nhà vệ sinh không xa, hai tay ôm quyển sách đọc ngẫu nhiên, cả khuôn mặt nhỏ bé đó như vùi vào trong trang sách.

Kể từ đợt thi cuối kỳ đầu tiên vào học kỳ một của lớp Mười, sau khi Hàn Thuật bị Tạ Cát Niên đẩy ra khỏi danh sách mười người đứng đầu chỉ vì một điểm chênh lệch, tuy ngoài miệng Hàn Thuật không nói gì, nhưng trong lòng cậu hình như đã coi cô bạn lớp bên cạnh là đối thủ tưởng tượng của mình trong học tập. Những kỳ thi giữa kỳ, cuối kỳ quan trọng thì chẳng cần phải nói, chỉ cần là đề kiểm tra giống nhau, cậu ta đều tìm mọi cách nghe ngóng điểm số của ai đó. Cuộc thi học sinh giỏi toán toàn thành phố vào học kỳ một lớp Mười một, Hàn Thuật vốn dĩ đã không định đăng ký, nhưng sau khi nghe nói Tạ Cát Niên đồng ý tham gia, cậu liền thay đổi quyết định vào phút chót, thế nào cũng phải tham gia thi cho bằng được.

Nhưng không biết là do bị phù phép hay do vận may, Hàn Thuật có quyết tâm giành lại cái sĩ diện mỏng manh mơ hồ đó thế nào đi chăng nữa, kết quả không bao giờ được như ý muốn. Đợt thi học kỳ hai lớp Mười, cậu đứng là đã giành lại được vị trí trong top 10 của bảng thành tích, đứng thứ hai trong lớp, thứ bảy toàn khối, nhưng Tạ Cát Niên không hơn không kém lại vừa vọt đứng thứ sáu toàn khối, khiến Hàn Thuật tức đến nổi mấy ngày liền cơm ăn không ngon. Đến học kỳ một của lớp Mười một, sau khi công bố thành tích, Hàn Thuật khó khăn lắm mới chen lên được vị trí thứ năm. Tạ Cát Niên lại xuất thần đứng thứ ba toàn khoá. Nghe nói thầy tổ trưởng tổ Ngữ văn, người từ trước đến giờ luôn cho rằng các bài làm văn của Cát Niên thiếu logic, lan man dài dòng lại bị ốm không tham gia chấm thi, trong khi đó ông thầy Ngữ văn mới đến lại hết lời khen ngợi bài văn của Cát Niên tràn đầy trí tưởng tượng, cho Cát Niên điểm cao chưa từng có, không bị bài tập làm văn ắt điểm, Tạ Cát Niên không lọt vào top 10 toàn khối mới là chuyện lạ! Ngay đến cả cuộc thi học sinh giỏi toán thành phố mà Hàn Thuật và Tạ Cát Niên cùng tham gia, cũng chỉ vì chênh lệch nhau có một điểm mà Cát Niên xếp cuối cùng trong số những người được giải nhì, Hàn Thuật lại là người điểm cao nhất trong số những học sinh được giải ba. Cứ liên tục vài lần như thế, con người luôn tự nhủ là giỏi giang như Hàn Thuật làm sao có thể nuốt nổi cơn tức giận này chứ?

“Chắc, chắc, tớ thấy lần này cậu nhất định sẽ thắng cô ấy, cậu nhìn bộ dạng cô ấy kìa, sắp vào phòng thi đến nơi rồi vẫn còn cắm đầu vào quyển sách thế kia, chắc chắn là không có chữ gì trong đầu rồi. Hơn nữa, lần này cậu đã bỏ ra không ít công sức phải không? Tớ và Phương Chí Hoà cá là cậu phải gầy mất ít nhất vài lạng thịt cho lần ôn thi này, ở nhà bố cậu có cầm roi đuổi đánh thì cậu cũng chẳng có được cái động lực như thế này đâu.” Chu Lượng tỏ vẻ nghĩa khí an ủi bạn bè, dù sao thành tích cá nhân của Chu Lượng cũng không tốt, hy vọng khi ngồi phía sau Hàn Thuật cũng được vẻ vang lây.

Hàn Thuật cười: “Nói linh tinh cái gì thế, có mỗi thế này mà cũng giảm được vài lạng thịt thì mẹ cậu việc gì phải đưa cậu đi giảm béo nữa?” Cậu nói khẳng khái, nhưng chợt nhớ tới câu “Vì nhớ cô ấy mà người gầy gò, tiêu tụy; quần áo ngày càng rộng cũng không hối hận gì” (1) do một ai đó viết, trong lòng bỗng cảm thấy vô cùng bức bối, chơi với cái thằng Chu Lượng này lâu, IQ cũng bị giảm sút rồi, mình chứng rõ ràng nhất đó là việc dùng các loại diễn cổ một cách linh tinh bừa bãi.

(1) Y đối tiệm khoan trung bất hối, vi quân tiêu đắc nhân tiêu tụy (Hán Việt).

Phương Chí Hoà cũng xen vào: “Hàn Thuật à, cậu đấu với cô ấy làm gì? Cô ấy vào nhà vệ sinh cũng mang theo quyển từ điển tiếng Anh, cậu làm được không?”

“Vào nhà vệ sinh cũng mang theo từ điển tiếng Anh? Sao cậu nhìn thấy được?” Hàn Thuật lườm Phương Chí Hoà một cái.

“Tớ chỉ ví von thôi mà! Cậu xem bao nhiêu người thế này, có ai trước khi thi dốc sức ôn tập được như cô ấy không? Vừa mới sáng ra tớ đã nhìn thấy cô ấy ngồi ở đó gặm nhấm quyển sách rồi.”

Hàn Thuật không muốn nhiều chuyện, thi tốt hay không, nói những lời vô ích cũng chẳng có tác dụng gì, có kết quả rồi mới biết đâu là biện pháp có hiệu quả đích thực. Nhưng nói thì nói vậy, Hàn Thuật vẫn lấy cớ xem phòng thi đã mở cửa chưa, liếc nhanh một cái về phía có bồn hoa trước nhà vệ sinh. Quả nhiên, cô gái đó vẫn đang vui đầu đọc sách.

Cậu nói một cách châm biếm: “Lúc cần ôn tập thì không biết là đi cho chó ăn ở chỗ nào rồi, bây giờ mới vui đầu vào ôn thì làm sao mà kịp nữa... Thôi mặc kệ, nhân lúc bây giờ chưa đông người, tớ đi vệ sinh một cái.”

“Ê, đợi với, chúng tớ cũng đi.” Hàn Thuật đi qua bồn hoa trước cửa nhà vệ sinh, người đang cúi thấp đầu lật quyển sách không hề chú ý đến sự xuất hiện của cậu. Đợi đến khi cậu ra khỏi nhà vệ sinh, dùng

khăn giấy cẩn thận lau bàn tay ướt sũng nước của mình, từng bước chậm rãi thông thả, lau sạch rồi, cậu vứt cái khăn giấy vào thùng rác, vừa vặn dừng lại ngay bên cạnh bồn hoa.

“Là cậu à? Đây cô bạn, với thành tích của cậu thì không cần phải tranh thủ từng giây từng phút như vậy chứ. Nhìn cậu thế này, người khác sẽ phải áp lực lắm đấy!” Trên mặt Hàn Thuật lộ vẻ kinh ngạc như tình cờ nhìn thấy thật vậy.

“Hả?” Cát Niên ngơ ngác ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hàn Thuật đang đứng trước mặt, hình như cô bị giật mình, vội vàng ôm quyển sách đang để trên đầu gối vào lòng, “Tớ, tớ có một vài chỗ chưa ôn kỹ.”

“Cậu nói xem, đối với một học sinh giỏi như cậu, còn việc gì quan trọng hơn là ôn tập nữa, sao cậu lại có thể chưa ôn kỹ chứ, có phải có trò gì vui hơn rồi không? Nói ra tớ nghe xem nào?”

Tạ Cát Niên hình như đã nghe mấy cô bạn trong lớp lúc ngồi tán gẫu với nhau có nói là thích nhìn Hàn Thuật ở lớp bên cạnh cười, họ nói Hàn Thuật cười như “ánh mặt trời”. Cát Niên nghĩ thầm, ánh mặt trời mà trông thế này, thế thì có mà những thứ được đem phơi nắng sẽ bị mốc hết mất. Cậu ấy không hiểu vì sao cứ cười tít mắt mà nói chuyện với cô, như thể thân thiết lắm ý, nhưng sao lại khiến cho người ta có cảm giác rằng cậu ta không có ý tốt gì nhỉ?

“Chẳng có trò vui nào cả.” Cát Niên lạnh lùng và ngoan ngoãn trả lời, cô lại ôm lấy quyển sách của mình.

“Đang xem cái gì vậy? Có phải có giáo viên nào đã cho cậu đề gợi ý không? Đừng keo kiệt thế, cho tớ mượn xem với.”

“Không...” Sự từ chối của Cát Niên chẳng có chút trọng lượng gì, Hàn Thuật không thêm phân bua gì ngay lấy quyển sách từ trong tay cô, cầm lên xem, lại còn nói “cảm ơn” một cách rất hùng hồn nữa chứ.

“Bài luyện? Bài luyện môn Toán... Khi tuổi còn trẻ, nếu bạn yêu một người... xin bạn hãy đối xử với người đó thật dịu dàng... Đây là cái quái gì vậy?”

Hàn Thuật lúc đầu háo hức xem quyển sách, nhưng sắc mặt ngày càng kỳ lạ, cậu vội vàng lật mấy trang sau, rồi lại nhìn lại trang bìa của quyển sách được bọc bằng mặt sau của một tờ lịch cũ, phía trên có đề mấy chữ rất to “Một trăm đề thi Đại số lớp Mười một”, chắc là do cô ấy tự viết lên. Hàn Thuật bóc lớp bìa ngụy trang ra và không thể tin vào mắt mình, trang bìa thực sự của quyển sách cuối cùng cũng lộ ra.

“Tuyển tập thơ Tịch Mộ Dung, Tạ Cát Niên, cái cậu xem như chết đói chết khát trước khi đi thi là cái này hả?” Cậu khua quyển sách trước mặt Cát Niên, thực sự là không thể tin vào mắt mình. Rốt cuộc đây là loại người gì, cậu không ngừng cố gắng, vậy mà lại thua cái kẻ ngốc trước khi thi còn mang thơ lãng mạn ra đọc này? Thật quá hoang đường, Hàn Thuật ước gì cô đang “ngâm cứu” phần giáo viên gợi ý cho đề thi môn Toán còn hơn.

Cát Niên nắm chặt các ngón tay của mình, cúi đầu xuống, trông cô như một người biết tội, đợi Hàn Thuật nói xong, mới hạ giọng khẩn cầu: “Trả sách lại cho tớ.”

Thế nhưng, lúc Hàn Thuật đang vung vẩy quyển sách trên tay, một miếng giấy nhỏ kẹp trong quyển sách nhẹ nhàng rơi xuống. Mặt Cát Niên chợt biến sắc, lập tức lo sợ đến mức vội vàng cúi người bò nhào về phía mảnh giấy, động tác của Hàn Thuật tất nhiên không chậm hơn cô, hai người cùng lúc khom lưng cúi đầu, trán đập vào nhau kêu đánh “bốp” một tiếng.

“Ái!” Hàn Thuật ôm đầu kêu lên. Cậu đã nhanh hơn một bước cướp được mảnh giấy trong tay, rồi nhanh chóng đứng thẳng dậy, nhìn tứ phía. Cậu không muốn hành động mất mặt vừa rồi của cậu thu hút sự chú ý của quá nhiều người, may mà trong số bao nhiêu bạn quay lại nhìn chẳng có mấy ai là người quen của cậu cả. Hàn Thuật hắng giọng, cúi xuống nhìn mảnh giấy, cậu sợ Cát Niên đến giành lại, còn chủ động lùi về phía sau, nghiêng người đọc.

Nét chữ khoáng đạt trên mảnh giấy được viết theo thể hành cũng tương tự như nét chữ trên bìa sách giả. “Nhà thiếp ở phía Nam Vu sơn, trên một sườn dốc hiểm trở.”

“Hàn Thuật, trả lại cho tớ!” Cát Niên không nhào người ra để giành lại, cô vẫn cố ghì giọng mình, nhưng lần này giọng cô van nài hơn. Hàn Thuật chưa bao giờ nghe thấy tên của mình được phát ra từ miệng

cô ấy một cách rõ ràng đến thế, cảm giác đó rất kỳ lạ, cậu nhắm mắt lại, nét mặt lộ vẻ khó hiểu. Đúng lúc này bọn Chu Lượng từ nhà vệ sinh đi ra, trông thấy cảnh tượng đó, tất nhiên không chịu để yên, lập tức nhảy vào trêu chọc.

“Đưa tớ xem nào.” Chu Lượng nhân lúc Hàn Thuật đang ngẩn người, liền giật lấy mảnh giấy.

“Nhà thiếp ở phía Nam Vu sơn... cái gì hiểm trở...”

“Sặc, đưa cho tớ.” Phương Chí Hoà thấy thế cũng giơ tay ra với lấy, “chữ cũng không biết đọc, nào mọc trong dạ dày à. Nhà thiếp ở phía Nam Vu sơn, trên một sườn dốc hiểm trở, sớm tinh mơ thiếp là đám mây trên lưng núi, chiều tối hoá thành cơn mưa phiêu du bất định, sớm chiều nào cũng vậy, luôn quanh quẩn bên sườn núi này.”

Sự thất vọng thấy rõ trên khuôn mặt Cát Niên, cô biết tranh giành với mấy đứa con trai cao hơn cô đến hai cái đầu thế này sẽ chẳng có tác dụng gì, chỉ khiến càng nhiều người nhìn về phía họ, và sẽ càng nhiều người cười nhạo cô.

“Ô ô, tớ biết, câu này nói về ‘Mây mưa Vu sơn’, là đoạn nữ thần Vu sơn mời vua nước Sở ngủ lại.” Mẹ của Phương Chí Hoà là giáo viên dạy Ngữ văn của một trường cấp Ba khác, câu ta nghe nhiều quá cũng bị ảnh hưởng, chút kiến thức văn học này cũng không đến nỗi không biết, nhưng lời giải thích của cậu ta khiến Cát Niên khóc dở mếu dở, ước gì có thể đâm đầu vào tường mà chết. Phương Chí Hoà không biết rằng, khi cậu nói xong, không phải chỉ có mỗi mình Tạ Cát Niên mặt biến sắc.

“Hàn Thuật, bảo họ trả lại cho tớ... Hàn Thuật, tớ xin cậu đấy!”

Những học sinh đang chờ để vào phòng thi xung quanh đó vốn đã không ít, bây giờ lại càng lúc càng nhiều người tỏ hào hứng với màn kịch ở đây. Mảnh giấy của Phương Chí Hoà sau khi trở về tay của Chu Lượng, lại bị một học sinh nam cùng lớp họ giật lấy xem. Cát Niên không quen biết họ, cô chỉ biết kéo nhẹ ống tay áo của Hàn Thuật như thể nắm lấy được hy vọng cuối cùng, lí nhí van nài. Hàn Thuật chỉ định đùa giỡn Cát Niên một chút, cậu vốn không định làm to chuyện, nhưng sau khi nghe lời giải thích của Phương Chí Hoà, trong lòng cậu bỗng chốc giống như đang ăn táo mà phát hiện ra một nửa con sâu vậy, không kiềm chế nổi sự khinh bỉ, cậu coi cảm giác này của mình là sự sạch sẽ trong đạo đức.

“Tạ Cát Niên, cậu cũng có dục vọng thế sao?” Cát Niên không quan tâm những lời nói cay nghiệt phát ra từ miệng cậu, điều duy nhất cô hy vọng, chính là mảnh giấy kia đừng chuyển đi chuyển lại mãi mà hãy trở về tay cô.

“Hàn Thuật, từ trước đến giờ tớ không hề làm khó cậu bao giờ.”

Môi cô run lên. Hàn Thuật rút ống tay áo mình khỏi tay cô: “Không liên quan đến tớ, mảnh giấy không nằm trên tay tớ, nếu không tớ đã trả cậu rồi.” Cậu nói một cách đường hoàng nghiêm túc, dường như tất cả chẳng có gì dính dáng tới cậu. Cát Niên nghĩ mãi mà chẳng thể lý giải nổi, tại sao cậu cứ như thể hận cô như vậy.

Cứ tiếp tục chuyển đi chuyển lại thế này, không biết chừng tất cả học sinh cùng khối đều biết chuyện nữ nhân Vu sơn mời Sở vương ngủ lại mất. Cát Niên bị dồn đến bước đường cùng, chẳng lẽ cô phải theo họ khắp nơi như bị điên hay sao, hay là khóc lóc cầu xin mọi người thương hại. Trong lúc hoảng hốt, cô giật lấy hộp bút trong tay Hàn Thuật.

“Bảo họ trả đồ lại cho tớ, tớ sẽ trả cái này lại cho cậu.” Hàn Thuật không lường được cô dùng chiêu này, ngây người ra cười nói: “Cậu lấy đồ của tớ làm gì? Nếu tớ không chịu, thì cậu làm gì được chúng?”

Cát Niên mở hộp bút, lôi thẻ học sinh của cậu ra, run lấy bả nói: “Cậu không bảo họ mang lại đây, tớ sẽ xé nó!” Thẻ học sinh là thứ vô cùng quan trọng đối với học sinh cấp Ba, đặc biệt là những học sinh cấp Ba sắp sửa bước vào phòng thi. Hàn Thuật biến sắc mặt, rướn người ra giật lại, Cát Niên để tay ra phía sau lưng, lùi về phía sau, tư thế của cậu thiếu chút nữa thì ôm trọn cả người cô vào lòng. Cát Niên trong tích tắc nhắm chặt hai mắt, hình ảnh những động tác bắn thủ của Lâm Hằng Quý khi lao vào người cô mấy năm trước bỗng nhiên hiện ra trong đầu cô, cảm giác khó chịu như cơn thủy triều đang cuộn trào. Với cảm giác của một cô gái đang bị đe dọa đến tính mạng, cô không do dự giơ chân lên, ra sức đạp mạnh vào bộ phận nào đó của người đang đứng trước mặt mình. Hàn Thuật cũng là một cậu bé linh hoạt, lúc

Cát Niên giơ chân lên cậu đã đoán biết được ý đồ của cô, nhưng chỉ kịp nghiêng người tránh được cú đá chí mạng vào chỗ quan trọng, còn cả chân cậu không tránh nổi một cú đá đau điếng.

Ngay lập tức cậu cảm thấy đau đớn, khom lưng lùi lại mấy bước, lấy tay xoa chỗ đau, nghĩ đến việc chỉ cần tránh chậm một giây thôi, thì điểm đến của chân cô ấy sẽ không phải là chân cậu, hơn nữa ra tay mạnh như thế, chẳng phải là có ý định cho cậu luyện “Tịch Tà kiếm pháp” đấy sao?

“Cậu... cậu cũng tàn nhẫn quá đấy.” Hàn Thuật tức đỏ mặt. Cát Niên cũng ngẩn người ra, Hàn Thuật không có thù oán lớn với cô, nhưng khoảnh khắc vừa nãy, cô chỉ muốn đạp cho cậu ấy chết! Sau khi bị kích động quá mức toàn thân cô mệt nhoài, thôi đi, mặc kệ cho bọn họ nghịch, cũng chỉ là bị người khác trêu đùa, họ có cười nhạo cô, thì cô giả câm giả điếc, người khác nghĩ sao về cô thì cô cũng mặc kệ. Ở phía bên kia, mảnh giấy không biết đã rơi vào tay người thứ bao nhiêu liền bị Trần Khiết Khiết chặn lại.

Cô và Hàn Thuật từ trước đến nay có quan hệ rất tốt với nhau, sau khi đi tới nơi, cô đọc kỹ nội dung viết trên mảnh giấy, rồi nói với người đang bị đau đến nghiêng răng mím môi: “Đùa quá đáng rồi đấy nhá, cậu để họ cầm giấy của tớ rồi chuyển nhau loạn lên làm gì?”

“Giấy của cậu?” Hàn Thuật hoài nghi.

“Tớ thích câu nói này, nhưng không nhớ hết, nên nhờ Cát Niên về nhà chép lại cho tớ, cậu cũng học được kiểu bắt nạt con gái rồi à? Thật quá lắm!”

“Tớ làm sao mà biết được là của cậu? Cô ấy đá tớ một cái còn quá đáng hơn.” Hàn Thuật biện bạch.

“Đáng đời cậu!” Trần Khiết Khiết bỏ mảnh giấy vào ba lô trước sự chứng kiến của mọi người ở đó, rồi kéo Tạ Cát Niên đang ngồi ngẩn người ra bên vườn hoa dấy.

“Không sao chứ. Cát Niên, cảm ơn cậu đã chép lại cho tớ, tớ thích lắm.” Cát Niên há hốc miệng, cô không nói được lời nào, chỉ miễn cưỡng mỉm cười, cô đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh nữ, cô cần phải rửa mặt một cái đã. Hàn Thuật gạt Phương Chí Hoà đang vịn người cậu ra, nhảy cẫng lên đuổi theo Cát Niên.

“Nhà vệ sinh nam ở bên kia.” Cát Niên quay đầu lại chỉ cho cậu một hướng khác.

“Thẻ học sinh trả lại cho tôi!” Cát Niên như thể vừa phát hiện mình vừa cầm một thứ gì đó vô cùng bẩn thỉu, lấy thẻ học sinh và cả cái hộp bút đưa trả lại Hàn Thuật.

Hàn Thuật cảm thấy, quay đầu nhìn quanh, thấy xung quanh không có ai, mấy đứa Chu Lượng và Phương Chí Hoà đều đang đứng cách cậu cả chục mét, cậu đứng thẳng lưng, đưa tay xoa mặt, nói với âm lượng không thể nhỏ hơn được nữa: “Thôi được rồi, vừa rồi là tớ không phải, tớ cũng không ngờ họ lại đùa ác thế, xin lỗi nhé.”

“Không sao.” Cát Niên cũng lí nhí trả lời.

Xin lỗi!

Không sao!

Sự diễn giải hoàn hảo của những ngôn từ văn minh. Tất cả lại trở về trạng thái bình thường, bình thường quá mức, như thể cảnh tượng hỗn loạn vừa nãy không hề tồn tại, chẳng có những lời trách móc, cũng chẳng có sự oán hận, chỉ có sự thờ ơ an phận. Lần đầu tiên Hàn Thuật cảm nhận sự bất lực rõ ràng đến vậy.

“Tối qua lúc đi đến ngã tư thấy cậu đang khóc.”

“Tớ không khóc.”

“Cậu có khóc mà.”

“Ừ, thì tớ khóc. Hàn Thuật, đây là chuyện của tớ.”

Lòng tự trọng của Hàn Thuật lại một lần nữa bị tổn thương, cậu chẳng phải người thích lo chuyện thiên hạ, bố yêu cầu cậu phải tự tin, có trí tuệ, lễ phép, uyên bác, chân thành, biết kiềm chế, cậu thấy mình đã cố gắng hết sức để làm được như thế, nhưng Tạ Cát Niên như một chiếc gương dị dạng, khúc xạ lại tất cả những khuyết điểm của cậu, ở trước mặt cô, cậu thật nông cạn, giả dối, ngu xuẩn, thô lỗ, nóng vội và luôn bất an.

“Cậu tưởng tớ quan tâm đến việc của cậu à, tớ nói cho cậu biết, với cái kiểu như cậu, tớ có vượt qua cậu trong kỳ thi cũng chẳng thấy vẻ vang gì hết.” Cậu lạnh lùng nói.

“Tớ không thi đua với cậu.” Cô lại cúi thấp đầu, trông như một cô vợ nhỏ.

“Tớ không quen với việc mình còn kém hơn cả con gái.”

Một lúc sau, Hàn Thuật nghe thấy giọng nói chậm rãi của Tạ Cát Niên từ trong phòng vệ sinh vọng ra: “Sao cậu không thi đua với bà Marie Curie ấy?”

32. Quyển 1 - Chương 30

Chương 30 - Không có ai là không thể thay thế

Thì ra không có ai là không thể thay thế được, cô có thể đem niềm vui đến cho Tiểu hoà thượng, người khác cũng có thể, ví như Trần Khiết Khiết chẳng hạn.

Đôi lúc Cát Niên cảm thấy có lẽ cô nên cảm ơn Trần Khiết Khiết mới đúng, cô chưa bao giờ để bụng suy nghĩ về cô bạn cùng bàn mới này, nhưng Trần Khiết Khiết đã giải vây cho cô không chỉ một lần, lần này, Trần Khiết Khiết đã giúp hoá giải một tình huống vô cùng gay cấn trước mặt mọi người. Nhưng khi Trần Khiết Khiết nói “Cảm ơn cậu, mình rất thích” và cắt mảnh giấy Cát Niên kẹp trong sách vào ba lô thì Cát Niên bỗng cảm thấy trong lòng trống rỗng, tuy cô biết Trần Khiết Khiết chỉ muốn giúp mình.

Nhà thiếp ở phía Nam Vu sơn, trên một sườn dốc hiểm trở, sớm tinh mơ thiếp là đám mây trên lưng núi, chiều tối hoá thành cơn mưa phiêu du bất định, sớm chiều nào cũng vậy, luôn quanh quẩn bên sườn núi này.

Phương Chí Hoà đã nói rằng đây là đoạn nữ thần Vu sơn mời vua nước Sở ngủ lại, lời giải thích này có lẽ đúng. Nhưng đối với Cát Niên những lời nói tình cảm gắn với tên một người con trai từ ngàn năm trước đó chỉ thể hiện sự chờ đợi mòn mỏi mỗi người mình yêu thương của một người con gái mà thôi.

Cát Niên không chỉ cần một người bạn tốt, nhưng cô không biết nói thế nào, tuy đã viết mảnh giấy đó kẹp trong sách suốt một tuần nhưng cô vẫn không đủ dũng khí đưa cho Vu Vũ, sau sự kiện Hàn Thuật, cô càng cảm thấy việc cô canh cánh trong lòng đó chỉ là một chuyện nực cười. Liệu Vu Vũ có hiểu được lòng cô không? Nếu cậu ấy không hiểu thì cô liệu có thể trở lại với vị trí “bạn tốt mãi mãi” hay không?

Sau khi thi xong, Cát Niên quay lại phòng học thu xếp đồ đạc chuẩn bị cho kỳ nghỉ, cô khẽ nói “Cảm ơn” với Trần Khiết Khiết. Trần Khiết Khiết ngẩng người một chút vì không nhớ ra căn nguyên của lời cảm ơn, nhưng sau đó cô hiểu ra và cười với Cát Niên.

“Có gì đâu mà cảm ơn, mình thích thật mà. Cát Niên, mai chúng mình đi đánh cầu nhé, mình đã đặt sân rồi.”

Bạn học thông thường hay gọi cả họ và tên, Trần Khiết Khiết gọi cô là “Cát Niên” một cách vô cùng thân mật làm Cát Niên hơi bất ngờ. Gần đây Vu Vũ đều luôn bận rộn nên cô cũng không có tâm trí chơi cầu, đang định từ chối thì Trần Khiết Khiết nói thêm: “Mấy hôm trước mình gặp Vu Vũ, cậu ấy nói không bận gì, bảo mình rủ cậu cùng đi, chắc cậu cũng không bận gì đúng không Cát Niên?”

Cát Niên không biết nói gì, dường như có một cục bông chặn vào trái tim cô, nó không đau, nhưng làm tim cô chùng xuống, trĩu nặng, không làm sao trút bỏ đi được. Không biết từ lúc nào những cuộc gặp gỡ giữa cô và Vu Vũ lại phải nhờ một người hoàn toàn không liên quan truyền đạt như vậy, họ đã hẹn với nhau rồi mới nói với cô. Có phải cô quá ngu ngốc không? Cô chưa dự báo được những chuyển biến bất ngờ này.

“Ừ, cũng được.” Cô tiếp tục thu xếp đồ đạc, trong lúc này cũng không biết nói gì khác nữa.

Hôm sau, Cát Niên đến sân cầu theo hẹn với Trần Khiết Khiết. Cơn mưa vừa tạnh, nền trời xanh nhạt, Cát Niên gặp Vu Vũ ngay ngoài cửa, cô đang bước lơ đãng, Vu Vũ đã gọi cô trước.

Cát Niên quay đầu lại, Vu Vũ cười trách: “Cậu đi đường mà lơ đãng thế thì có tiền rơi trên đường cũng không nhặt được đâu.”

Cậu vẫn vậy, hề cười là mọi vật xung quanh đều bừng sáng.

Cát Niên đùa khê đập vợt cầu vào cánh tay cậu: “Tiền rơi trên đường mà nhặt bừa được đấy.”

“Cậu mới tiên đoán ra điều đó à?”

Cát Niên nhoẻn miệng cười: “Tớ tiên đoán được rằng dạo này cậu rất bận, nhưng không đoán được cậu lại hẹn Trần Khiết Khiết đi chơi cầu.”

Vu Vũ nói: “Đợt trước thì cũng bận, hôm đó mình làm ca đêm ở quán Internet, vừa tan thì gặp bạn cùng lớp với cậu, cô ấy bảo hôm nay các cậu thi xong, nếu rảnh thì tìm chỗ nào chơi cầu. Bọn mình cũng lâu không sờ đến vợt, cứng hết tay rồi, bạn đó ngồi cùng bàn với cậu à, tớ đã bảo cậu ấy nhớ thông báo địa điểm và thời gian cho cậu. Hôm nay trông cậu có vẻ không được phong độ, chưa chắc thắng được tớ đâu nhé... Cậu cười gì thế?”

“Tớ cười hồi nào?” Hoá ra cục bông trong tim cô hôm trước là kẹo bông, cô thở phào, kẹo bông tan ra và ngọt ngào.

Hai người đi vào sân cầu, tìm được chỗ đã đặt trước, không ngờ ở đó ngoài Trần Khiết Khiết ra còn có một cậu con trai thân hình cao lớn khoảng mười bảy mười tám tuổi. Cậu ta mặc đồ chơi cầu trông rất hợp, đang nói chuyện rất sôi nổi với Trần Khiết Khiết, cô ra hiệu mọi người đã đến đủ, cậu ta mới quay đầu lại, thì ra là Hàn Thuật.

“Rủ cả cậu ta nữa à?” Cát Niên kêu khê một tiếng với Vu Vũ.

“Ai cơ? Cậu không thích cậu ấy à?” Vu Vũ hỏi.

Cát Niên đỏ mặt, lắc đầu nói: “Thôi kệ đi, cũng không phải vấn đề thích hay không thích.”

Trần Khiết Khiết đã chạy đến chào mọi người, cô mặc váy thể thao màu hồng, lại thêm làn da trắng, trông rất duyên dáng. Hàn Thuật đi sau Trần Khiết Khiết, liếc nhìn Cát Niên, rồi lại nhìn lên trần nhà, cứ như có thứ gì đặc biệt lắm trên đó vậy. Cát Niên cũng ngược nhìn lên, nhưng chẳng có gì cả.

“Hàn Thuật, đây là Vu Vũ.” Trần Khiết Khiết giới thiệu hai người.

Hàn Thuật cười với Vu Vũ rồi quay sang Trần Khiết Khiết: “Chúng ta có thể bắt đầu được chưa?”

“Ôi, đợi chút, tớ phải đi nhà vệ sinh một lát.” Cát Niên ngại ngùng xen vào một câu, cô chuẩn bị đến ngày khó nói của con gái nhưng Trần Khiết Khiết đã hẹn Vu Vũ, cô không thể không đến, đây là một cảm giác bảo vệ tự nhiên đối với thứ bản thân trân trọng.

“Nhanh thôi, xin lỗi nhé.”

Đây là lần đầu cô đến sân cầu này, Trần Khiết Khiết nói cho cô biết chỗ nhà vệ sinh, cô cảm ơn rồi quay đầu chạy về phía đó.

“Này đợi đã, nhầm đường rồi!” Hàn Thuật gọi cô.

Cát Niên đứng lại. Trần Khiết Khiết vội nói: “Đâu, đúng hướng đó mà.”

Hàn Thuật nói có vẻ bức bối: “Bao lâu rồi cậu chưa đến đây thế hả? Nhà vệ sinh đó phá rồi, đang xây lại, đi ngõ ở cửa sau sân cầu số 4, đi đến cuối ngõ xuyên qua một cái cổng nhỏ sẽ có nhà vệ sinh họ đang dùng tạm của quán ăn, tớ quên không bảo cậu là sân cầu này bây giờ chẳng tiện chút nào cả.”

“Sân cầu số 4? Cửa sau... rẽ trái hay phải?” Cát Niên nhắc lại lời Hàn Thuật.

“Chỗ chúng ta đang đứng là sân cầu số 3, từ sân số 3 đi thẳng tiếp 15 mét thì sân số 4 ở bên phải! Tịch Mộ Dung không dạy cậu phương hướng à?” Hàn Thuật tỏ ra như một người giỏi chịu đựng đang phải chịu một chuyện không ai có thể chịu nổi.

“Hàn Thuật, cậu không nói rõ ràng một chút được à?” Trần Khiết Khiết cau mày nói.

“Tớ đã miêu tả ngắn gọn nhất có thể rồi đấy.”

Vu Vũ để vọt xuống nói: “Không sao, để tớ đi với Cát Niên.”

“Cậu biết chỗ tớ nói là chỗ nào rồi chứ?” Hàn Thuật hỏi Vu Vũ.

“Cứ đi theo lời cậu nói, chắc cũng tìm thấy thôi, không tìm được thì hỏi.”

Hàn Thuật cười rồi cúi xuống buộc lại dây giày: “Đợi hai cậu đi du lịch xong chắc cũng hết nửa thời gian thuê sân rồi.”

“Hàn Thuật, cậu đúng là chỉ biết nói thôi! Tớ đi với Cát Niên cũng được.” Trần Khiết Khiết bắt đầu khó chịu với thái độ của Hàn Thuật.

Cát Niên cảm thấy khó xử, cô chỉ muốn đi nhà vệ sinh một chút, không ngờ lại gây ra một cuộc tranh luận giữa mọi người.

“Không cần đâu, không cần thật mà, tớ tự đi được rồi.” Cô chọn cách không làm phiền người khác.

Đến đây, Hàn Thuật đã buộc xong một nút thắt rất đẹp cho đôi giày của mình, cậu đứng thẳng dậy phải tay rồi thở dài: “Thôi được rồi, để tôi dẫn cậu đi, tôi cũng đang muốn đi nhà vệ sinh. Đi thôi, đừng chần chừ nữa, đợi cậu nghĩ xong chắc tôi dài cổ ra mất.”

Nói dứt lời cậu ta đi ra ngoài trước, Cát Niên đành đi theo. Thực ra ra khỏi cửa sau sân cầu số 3 là đến sân cầu số 4, không ngoằn ngoèo như Hàn Thuật mô tả.

Lúc đầu hai người không nói gì với nhau, chỉ nhắm đích là cửa sau sân cầu số 4, vừa nhìn thấy cánh cửa, Hàn Thuật bỗng buông một câu: “Cậu thật là rắc rối.”

Cát Niên chỉ đi sau một chút, cô chỉ im lặng.

“Xung quanh sân cầu này xây dựng mấy tháng chưa xong, chẳng hiểu xây kiểu gì, tôi đã bảo Trần Khiết Khiết là có thể thuê chỗ khác tốt hơn, cậu ấy lại không nghe.”

Cát Niên vẫn im lặng.

“Tôi nói trước, đoạn đường tiếp theo cũng đang xây dở, đường mấp mô lồi lõm, lại vừa mưa xong, cậu đi cẩn thận đấy.”

Im lặng.

“À, cậu mặc đồ thể thao trông cũng không đến nỗi.”

Im lặng.

“Nhưng tôi thấy cậu mặc màu hồng có lẽ hợp hơn đấy.”

Im lặng là vàng!

Cuối cùng Hàn Thuật cũng phải quay lại nhìn Cát Niên.

“Cậu nhịn lâu quá không nói được gì nữa rồi à?”

Cát Niên lập tức tưởng tượng ra một người trông giống cô lúc này, mặt mày tím tái, buồn giải đến mức toàn thân run lẩy bẩy. Thực ra cô rất muốn nói, cô vốn không bao giờ nhịn ai cả, nhưng với vai trò của Hàn Thuật lúc này, cô hiểu rằng hai từ đơn giản và thông minh nhất là: “Tạm ổn.”

“Cậu vẫn còn bực chuyện hôm trước à? Cậu không đến mức nhỏ nhen vậy chứ?”

Cát Niên lắc đầu, nhưng chợt nhận ra Hàn Thuật đi hơi nhanh, có lẽ không nhìn thấy cái lắc đầu của mình, cô nói: “Không đâu.”

Cát Niên vừa dứt lời, Hàn Thuật bất ngờ quay lại, nhìn về phía Cát Niên rồi bắt đầu xấn ổng quần soóc thể thao của mình lên, dần để lộ phần cơ đùi.

“Cậu làm gì vậy?” Cát Niên hốt hoảng trước hành động kỳ cục của cậu ta, đứng ngây ra không biết nên nhìn vào đâu.

“Cậu thấy chưa? Hôm đó cậu đá tôi vẫn còn tím đến hôm nay! Tôi đó về nhà tôi bị đau, hỏi mẹ tôi để tìm rượu thuốc bóp, mẹ tôi hỏi bị đau ở đâu, tôi chẳng biết phải nói thế nào nữa.” Hàn Thuật kể lại thương tích của mình cho người bạo hành, chỉ muốn cho Cát Niên thấy tác dụng của cú đá hôm đó, cậu quên mất mình sắp xắn quần lên đến bẹn rồi.

“Đây này, đây! Cậu thấy chưa? Tôi chẳng tức giận thì thôi... Cậu như thế là thế nào hả?” Cát Niên luống cuống nhìn lướt qua rồi lại quay đi, thái độ ngượng ngùng của cô cuối cùng cũng thu hút được sự chú ý của Hàn Thuật, dù sao thì từ nhỏ tới giờ cậu ta cũng chưa làm chuyện này trước mặt bạn nữ bao giờ, thực lòng cậu chỉ muốn cho Cát Niên thấy mức độ nghiêm trọng của vết thương, không hề có ý muốn đùa cợt gì cả, nhưng bây giờ cũng cảm thấy ngại quá, vội kéo quần xuống ngay, mặt đỏ như gấc, miệng còn lắp ba lắp bắp giải thích này nọ.

“Không cho cậu xem cậu lại tưởng mình đá vào bao cát. Tôi không phải loại người thích so đo với con gái, tiền thuốc coi như không phải việc của cậu, chuyện này xem như qua, cậu thấy được chưa?”

Bộ dạng ngơ ngẩn của Cát Niên làm cho Hàn Thuật vô cùng bức xúc: “Nếu cậu thấy không được thì cậu đi kiện đi, muốn thế nào thì phải nói ra chứ!”

“Ồ, nói gì cơ?”

“Cảm nghĩ, suy nghĩ, tâm sự chứ còn gì! Nghĩ ra cái gì thì nói cái đó.” Hàn Thuật vừa nói vừa gằn ra từng từ một.

Cát Niên chần chờ một chút rồi nói nhỏ: “Thực ra đùi cậu cũng trắng đấy.” Nhất là chỗ bình thường mặt trời không chiếu vào được, trắng đến mức con gái như Cát Niên còn phải thua xa. Nhưng hình như cậu ấy trắng từ nhỏ vì giống mẹ, khi trước mọi người trong viện vẫn bảo rằng thời còn trẻ vợ Viện trưởng Hàn có nước da vô cùng đẹp. Hàn Thuật mấy năm nay đã lớn và còn thích vận động nên mặt đen đi một chút, nhưng chân thì vẫn trắng như vậy.

“Tạ Cát Niên!”

Bị Hàn Thuật gọi bất ngờ, phản ứng đầu tiên của Cát Niên là né mình sang một bên, không ngờ chính cú né mình đó làm chân cô giẫm phải hồ nước đọng, nước bắn ngấm vào giày cô – đôi giày thể thao duy nhất mà cô vừa giặt tuần trước.

Cát Niên nhấc chân ra khỏi hồ, nước ngập vào chỗ buộc giày, bắt đầu ngấm vào tất, cảm giác ướt át rất khó chịu, đôi giày đang trắng bông chốc biến dạng, thậm chí không để đâu cho hết.

“Cậu gọi tớ làm gì thế hả?” Cát Niên nhìn giày của mình rồi lại nhìn Hàn Thuật.

“Tôi chỉ muốn gọi để nhắc cậu là bên cạnh cậu có cái hồ. Làm thế nào bây giờ, giày ướt hết rồi. Tôi chỉ muốn nhắc cậu thôi mà!”

“Thế thì cảm ơn cậu nhé.”

Hai người lại lục tục đi về sân cầu số 3, lúc này Vu Vũ và Trần Khiết Khiết đã đứng về hai phía lưới và tập phát cầu. Chiếc giày của Cát Niên nhanh chóng thu hút sự chú ý của họ, Vu Vũ lập tức để vợt xuống chạy lại.

“Sao vậy, giày rơi vào đâu mà lại bị thế này?” Câu này Vu Vũ muốn hỏi Cát Niên nhưng mắt lại nhìn về phía Hàn Thuật.

“Cậu nhìn tôi làm gì, chuyện này không phải lỗi của tôi!” Hàn Thuật đúng là chẳng biết ăn nói gì cả, lập tức phủ nhận tất cả.

“Tớ không để ý, may mà chỉ giẫm vào hồ nước trên đường thôi, không phải trong nhà vệ sinh.” Cát Niên cười nói với Vu Vũ, lúc nào cô cũng lạc quan một cách tiêu cực như vậy.

“Nhà mình ở gần đây, cậu đi giày số 6 phải không, hay về nhà mình thay tạm giày của mình, đi giày ướt khó chịu lắm đấy.” Trần Khiết Khiết cũng để vợt xuống chạy đến bên Cát Niên.

Cát Niên vừa thu xếp đồ của mình vừa nói: “Không cần đâu, tớ về nhà cũng được, ngại quá, các cậu tìm người khác chơi thay vậy nhé.”

Cô khoác vạt lên vai, cúi đầu chào, trong lòng hy vọng Vu Vũ sẽ nói ra câu đó. Nói gì nhỉ? À, thì nói, Cát Niên tớ đi về cùng cậu nhé. Hoặc không thì cũng là nói xin lỗi Trần Khiết Khiết nhé, “bọn tớ” đi trước đây. Cát Niên biết rằng mình nghĩ như vậy là ích kỷ, nhưng cô không làm sao loại bỏ mong muốn đó ra khỏi đầu được.

“Đợi chút, thôi tớ cùng về đây, đằng nào ba người cũng không đánh được.”

Cát Niên cuối cùng cũng nghe thấy câu đó, nhưng người nói là Hàn Thuật.

“Không, cậu không cần về cùng tớ đâu.” Cát Niên nói mà không kịp nghĩ gì cả.

Hàn Thuật vờ cười một tiếng nói: “Tôi có bảo đi cùng cậu đâu nhỉ? Tôi vốn dĩ định về nhà đi ngủ, bây giờ thừa ra một người thì tôi rút lui thôi.”

Sự việc đã như vậy, Cát Niên không còn nói được gì nữa, cô ngẩng đầu chào Vu Vũ và Trần Khiết Khiết: “Vây tớ đi trước đây, hai cậu chơi vui nhé.”

Cô nói rất chậm, đợi chờ từng giây từng phút một.

Vu Vũ, sao cậu không nói gì? Chẳng phải vì mình cậu mới đến đây hay sao?

Khi một người nghĩ mình quá quan trọng mà không đúng, như vậy chắc chắn sẽ thất vọng. Từ nhỏ, Cát Niên đã hiểu được điều này, nhưng thực sự cô vẫn hy vọng đối với Vu Vũ mình quan trọng như vậy, cũng như vị trí của Vu Vũ trong lòng cô. Sống trên đời đã chừng đó năm, tham lam một chút không được hay sao?

Vu Vũ không trả lời ngay, ánh mắt Trần Khiết Khiết đang nhìn cậu.

“Tạ Cát Niên, cậu có đi không thì bảo?” Lòng kiên nhẫn của Hàn Thuật đã cạn.

“Cậu về một mình được chứ?” Lúc này Vu Vũ mới cất lời hỏi.

Cát Niên khẽ lắc đầu.

“Làm gì mà cứ như chia tay mãi mãi thế hả, tôi đi cùng cậu đến bến xe buýt là được chứ gì?” Hàn Thuật cởi tấm bảo vệ trên tay ra, xen vào một câu vu vơ.

Vu Vũ nói: “Vậy thì cậu mau về rồi cởi giày ra đi. Cậu biết thời gian tớ nghỉ rồi, đến lúc đó cậu qua tìm tớ.”

“Đúng rồi đấy, Cát Niên à, mẹ mình nói đi giày ướt lâu dễ bị ốm lắm. Hàn Thuật, cậu đừng bắt nạt Cát Niên đấy nhé!”

“Các cậu là cha mẹ đẻ của cậu ấy đấy à? Hay tôi là kẻ chuyên buôn phụ nữ? Hay trông cậu ấy có vẻ không có khả năng phòng vệ?” Hàn Thuật không đợi nữa, “Đi thôi, bye.” Đi được vài bước, cậu ta kéo vạt của Cát Niên, “Cậu mà còn chân chừ nữa là bảo vệ cho cậu đi chân đất ra khỏi đây đấy nhé.”

Cát Niên quay lại vẫy tay với Vu Vũ và Trần Khiết Khiết, cô không bước nhanh theo Hàn Thuật, Hàn Thuật đi trước cô vài bước chân.

Ra khỏi cổng chính sân cầu số 3, Cát Niên quay lại nhìn, Vu Vũ và Trần Khiết Khiết đã bắt đầu chơi cầu, Trần Khiết Khiết phát cầu ra ngoài, Vu Vũ cười rồi đi nhặt, khoảng cách xa quá, có phải họ đang cười không?

Thì ra không có ai là không thể thay thế, cô có thể đem niềm vui đến cho Tiểu hoà thượng, người khác cũng có thể, ví như Trần Khiết Khiết chẳng hạn.

Hàn Thuật đưa cô đến tận bến xe buýt như đã hứa, nhưng Cát Niên vẫn cảm thấy khó hiểu, vấn đề là giày chứ có phải là chân đâu mà lại cần phải có người đưa về.

“À, tôi biết một chỗ có thể tìm được nhiều đồ hay ho, bây giờ tôi định đến đó, cậu muốn đi cùng không?” Xem ra cậu ta cũng rất thân thiện.

Cát Niên chỉ xuống đôi giày của mình.

Hàn Thuật kéo ba lô ra đằng trước nói: “Viện mẹ tôi phát rất nhiều phiếu mua hàng, tôi cũng không cần mua gì, bọn mình đi mua đôi giày mới?”

“Ôi, không cần đâu.” Cát Niên hơi bất ngờ, lắc đầu quạ quạ. Bến xe buýt đã xuất hiện trước mắt hai người.

“Cậu Vu Vũ đó là bạn học cũ của cậu à?”

“Ừ.”

“Hai người có vẻ thân thiết hả, nhìn cậu chẳng biết là cậu cũng chơi được với con trai đâu. Trần Khiết Khiết cũng vậy, lúc nào cũng như đức mẹ Maria, có bạn trai nào mời đi chơi, cậu ấy cũng ‘Ồ, không được đâu, cảm ơn bạn.’” Hàn Thuật giả giọng Trần Khiết Khiết rất nực cười, “Cha mẹ cậu ấy quản chặt, gọi điện đến chỉ cần trả lời xong các câu hỏi của người giúp việc cũng đã mất mười phút rồi, đương nhiên, tôi không nằm trong số đó. Nhưng tôi còn lâu mới hẹn cậu ấy đi chơi, trước kia có môn thể thao nào mà cậu ấy không ghét? Trông cậu ấy thế chứ toàn thích những thứ kỳ quái.”

Cát Niên nhìn Hàn Thuật, Hàn Thuật lại đang nhìn về hướng khác.

“Đi không? Lần trước tôi mua được một con rô bốt cực kỳ độc ở đó.”

Đúng lúc này, chiếc xe buýt mà Cát Niên đợi đã vào bến, cô chạy về phía chiếc xe: “Tớ đi đây, cậu đi mua đồ đi.” Cô thấy Hàn Thuật đứng đó không phản ứng gì, thế là cô bắt chước động tác hát một câu trong ca khúc kinh điển của Tôn Duyệt: “Đừng để cho niềm vui qua đi, la la la la...”

Hàn Thuật nói: “Để tôi chết đi.”

33. Quyển 1 - Chương 31

Chương 31 - Một hạt mưa trên Vu sơn

Vu Vũ chỉ có một đôi tay, không thể dắt hai người được, hơn nữa cậu ấy cũng không có cánh, có thể bay đi đâu được đây?

Cho dù bạn có thích hay không, có mong chờ hay không thì năm học lớp Mười hai rồi cũng sẽ đến một học sinh cấp Ba. Lớp Mười hai là gì, là đoạn đường đen tối nhất trước một ban mai rực rỡ, là bầu không khí ngột ngạt muốn làm người ta nghẹt thở trước một cơn mưa lớn, là một cái hố sâu mà bạn muốn nhảy qua thật nhanh nhưng lại buộc phải nhảy qua một cách thật cẩn thận.

Sau khi phân ban, học sinh từ những lớp khác nhau được tập hợp lại. Cát Niên và Trần Khiết Khiết gặp nhau trong lớp khối C2, Hàn Thuật vốn học khá các môn xã hội nên cũng chọn khối C, nhưng cậu được phân vào lớp C1.

Trần Khiết Khiết vẫn ngồi cùng bàn với Cát Niên, Cô nói với cô giáo chủ nhiệm rằng mình học còn chưa khá, ngồi cùng bàn với Cát Niên thì có thể giúp đỡ nhau trong học tập. Cát Niên không có ý kiến gì về quyết định này, cô không có thói quen bảo vệ thành quả lao động của mình như những học sinh giỏi khác. Làm bài tập xong cô thường để cuốn tập trên bàn, ngày nào cũng có rất nhiều bạn mượn vở để “học hỏi”, bạn thân cũng vậy, không thân cũng vậy, ai cũng có thể mượn được, chỉ cần sau khi mượn nhớ trả lại, hoặc người mượn cuối cùng nộp vở luôn giúp Cát Niên là được, đây đã trở thành thông lệ trong lớp cô. Các bạn học khá cũng đã quen lật đi lật lại cuốn tập của Cát Niên sau khi làm bài tập xong để xem đáp án của mình có giống của Cát Niên không, những lúc như vậy, cô không để ý đến mọi việc xung quanh mà chỉ cúi xuống chăm chỉ đọc tiểu thuyết kiếm hiệp của mình, những chương hồi này chính là không gian thư giãn duy nhất trong cuộc sống tĩnh lặng của cô.

Nhưng trong học tập, ít khi Trần Khiết Khiết phải nhờ đến Cát Niên, một nữ sinh xinh đẹp, hoàn cảnh gia đình khá giả như cô thì không cần thiết phải bỏ quá nhiều thời gian cho học tập, cô thích buồn từ chuyện này sang chuyện khác với Cát Niên, nói chuyện từ bộ phim cô ấy thích, cả chuyện tình cảm của cô ấy nữa.

Thông thường Cát Niên chỉ đóng vai người nghe, thỉnh thoảng cười một chút để cho cô ấy khỏi mất hứng. Khi Cát Niên tập trung vào sách vở hay tiểu thuyết kiếm hiệp thì Trần Khiết Khiết thường ngồi lặng im đọc Trương Ái Linh, cô bạn này trông thì có vẻ đoan trang khuê các, nhưng lại hay thích những thứ lạnh lẽo và tiêu cực như vậy, kể cả những cuốn sách hay bộ phim tình yêu sét đánh của cô cũng đều như vậy.

Trần Khiết Khiết còn có một sở thích đặc biệt khác là sơn móng tay. Học sinh cấp Ba vốn dĩ có nhiều điều bị cấm đoán, cho nên sơn móng tay vẫn là một đặc điểm khác biệt so với số đông. Trần Khiết Khiết thường núp mình sau chồng sách vở để sơn móng tay, tay trái trước, tay phải sau, và màu của mỗi ngón thường không giống nhau. những lọ sơn cô giấu giữa chồng sách lọ nào cũng màu sắc sặc sỡ và rất khác lạ. Sơn xong, cô tự mình sửa sang cẩn thận lại một lần, sau đó lau sạch dầu vắn tay in trên những lọ sơn móng tay, lần nào cũng như vậy, cô cảm thấy vô cùng thích thú.

Mùi sơn móng tay rất nồng, cho dù trong giờ tự học hay giờ nghỉ đều có thể ngửi thấy. Những lúc ấy, các bạn nam thường quen nhìn về phía họ, các bạn nữ thì tỏ rõ vẻ mặt không mấy thân thiện. Chỉ có Cát Niên vẫn vô tư lự nhìn vào cuốn sách của mình, tuy mùi đó ở ngay bên cạnh cô nhưng có lẽ khứu giác của cô kém nhạy hơn những người khác.

Sau khi Trần Khiết Khiết sơn móng tay xong, thường chỉ có Cát Niên là khán giả, cô xòe bàn tay dưới ngăn bàn cho Cát Niên xem: “Cát Niên, cậu thích ngón nào?” Cát Niên thường trả lời: “Ngón nào cũng đẹp cả.” Thực ra móng tay sơn màu đỏ đậm là đẹp nhất, ngón tay thon nhỏ dài, được điểm xuyết màu đỏ rực trông càng duyên dáng và bắt mắt hơn. Trần Khiết Khiết thường chọn sơn màu đỏ cho ngón tay đẹp nhất của cô – ngón giữa bàn tay phải, ngón giữa cân xứng giữa bàn tay trông như một giọt máu trong tim.

Có lần cô ấy nói: “Vu Vũ cũng thích.”

Cát Niên biết rằng, Vu Vũ với Trần Khiết Khiết không chỉ đơn thuần là bạn học nữa. Đã nhiều lần Trần Khiết Khiết nói cho cô biết vài điều về Vu Vũ, ví như Vu Vũ thích màu sơn móng tay sặc sỡ, Vu Vũ thích tóc đen dài và thẳng, Vu Vũ vui nhất khi nghe một chuyện cười không buồn cười... Dường như Vu Vũ mà Trần Khiết Khiết quen và Tiểu hòa thượng mà Cát Niên quen là hai người hoàn toàn khác nhau. Tương tự như vậy, thế giới của Trần Khiết Khiết và Vu Vũ với thế giới của Cát Niên và Tiểu hòa thượng dường như cũng nằm trong hai không gian riêng biệt. Cát Niên muốn tự mình chạm vào nó, không còn muốn quan sát từ xa nữa, nhưng cô biết rằng một Vu Vũ khác, một không gian khác đang tồn tại thực sự, suy nghĩ này làm cô rơi vào chán nản và buồn tủi.

Dần dần Cát Niên không đi đánh cầu với hội Trần Khiết Khiết vào dịp cuối tuần nữa. Hàn Thuật thường khiêu khích: “Cậu sợ thua tớ à?” Cô không để những lời đó lọt vào tai. Kể cả số lần cô bí mật đến tìm Vu Vũ cũng ít dần đi. Nếu người cô chờ đợi chỉ biết loanh quanh đứng ngoài thì cô thà đóng cửa nhớ nhung, cứ coi như đó là một bóng hình không xác định, như vậy nỗi nhớ mới không bị hao hụt đi.

Hôm đó, Cát Niên đang ôm một tập bài kiểm tra dày cộp từ chỗ thầy giáo Toán đi về lớp, đây vốn dĩ là công việc của lớp phó học tập, nhưng cậu ấy lười, đúng lúc Cát Niên lại đến chỗ thầy giáo có việc, nên nhờ Cát Niên lấy hộ. Cát Niên cũng không ý kiến gì, mất công lấy bài kiểm tra thì không sao, nhưng trên đường về lớp cô lại gặp phải Hàn Thuật cũng đi lấy bài kiểm tra. Hàn Thuật là lớp phó học tập của lớp C1.

Hàn Thuật cố tình hỏi: “Lớp cậu đổi lớp phó học tập rồi à?”

“Tớ chỉ giúp cậu ấy thôi.”

“Cậu ấy đứng buôn chuyện ở hành lang, sao cậu phải giúp làm gì cho khổ. Cậu tốt bụng thật đấy, giúp tớ luôn nhé.” Cậu ta không đợi Cát Niên nói liền đặt nốt chồng bài kiểm tra trên tay Cát Niên. Cát Niên không muốn lằng nhằng với cậu ta nên đã ôm một chồng bài cao ngất ngưỡng đi xiêu xiêu vẹo vẹo về hướng lớp C1. Cô không thấy bậc thang nên suýt chút nữa thì bước hụt. Hàn Thuật giữ cô lại, lấy lại đồ của mình rồi còn không biết cảm ơn: “Người khác bảo làm gì là cậu làm à, ngốc!”

Cát Niên không thèm để ý đến cậu ta, đi đến phòng học bên cạnh lớp C1, cô bất ngờ bị đẩy từ phía sau, người nghiêng về phía trước, chân hơi mất thăng bằng, số bài kiểm tra trong tay rơi xuống một nửa. Cô quay lại thấy một cô nữ sinh, nét mặt ngây thơ vô tội: “Mình xin lỗi, tại bọn họ đẩy mình!”

Cô gái đầy và cô gái đâm vào Cát Niên trông rất quen nhưng Cát Niên không nhớ ra tên. Họ đều học cùng lớp với Hàn Thuật. Cát Niên biết họ không muốn đắc tội với Hàn Thuật, chỉ làm theo lời cậu ấy, đành cúi đầu xuống nhặt đồ bị rơi. Một lát sau, một bàn tay khác nhặt cùng cô, Cát Niên nhận ra bàn tay ấy ngay, nó vẫn còn mùi tẩy sơn móng tay.

Sau khi sắp xếp lại bài kiểm tra cho đúng thứ tự, Cát Niên đứng dậy, ôm chặt bài tập.

“Cảm ơn cậu, Trần Khiết Khiết.”

Lời nói khách sáo của cô làm Trần Khiết Khiết thấy hơi lạ nên im lặng một lát.

Khi quay trở lại chỗ ngồi, Trần Khiết Khiết đang nghịch sơn móng tay của mình, cô bất ngờ hỏi: “Cát Niên, cậu ghét mình phải không?”

Cát Niên nhìn Trần Khiết Khiết, lắc đầu.

Cô rất hy vọng mình có thể ghét Trần Khiết Khiết, thậm chí hy vọng Trần Khiết Khiết có nhiều lý do để người khác ghét hơn nữa, như những cô gái xấu xa khác. Nhưng Cát Niên ngồi cùng bàn Trần Khiết Khiết lâu như vậy mà vẫn chưa tìm ra lý do nào đáng để ghét cô bạn này. Trần Khiết Khiết xinh xắn, vui vẻ, tuy cô có một vài tính cách khác người, nhưng vẫn không che lấp đi sự lương thiện và thú vị ở cô. Cát Niên nghĩ, nếu cô là Vu Vũ, thì có tình cảm với một cô gái như vậy cũng không có gì là lạ.

Cát Niên không ghét Trần Khiết Khiết, cô chỉ không muốn làm bạn với Trần Khiết Khiết, hơn nữa cô chỉ muốn giấu ý nghĩ đó sâu trong lòng, có lẽ cô ghen tị với Trần Khiết Khiết, tóc cô cũng đen dài và thẳng, nhưng Vu Vũ chưa từng nói cậu ấy thích như vậy.

Nếu phải trút giận, phải đổ những buồn rầu trong lòng lên một ai đó thì Cát Niên sẽ thầm oán trách Tiểu hòa thượng, nếu thực sự Tiểu hòa thượng thuộc về cô, thì cho dù người khác tốt đẹp thế nào cũng mặc người ta. Nhưng đã có ai bảo Vu Vũ thuộc về cô đâu? Ngoài cô ra.

Một lát sau, Trần Khiết Khiết lại hỏi: “Thế cậu thích Vu Vũ à?”

Cát Niên không thích biểu lộ tình cảm riêng của mình trước mặt người khác, tình cảm của cô với Vu Vũ vẫn chỉ là bí mật được cô cất giấu sâu trong tim, chỉ mình cô biết, cô không có ý định chia sẻ với người khác.

“Cát Niên, sao cậu không trả lời?”

“Vu Vũ là một người bạn rất quan trọng đối với mình.” Quan trọng và duy nhất.

Trần Khiết Khiết nói tiếp: “Thế mình có thể yên tâm rồi, ban nãy mình rất sợ nghe cậu trả lời ‘Đúng’. Bởi vì mình thích Vu Vũ, nếu cậu cũng thích cậu ấy thì mình sợ không biết mình có thể thắng được cậu không.”

Thực ra, Trần Khiết Khiết thích Vu Vũ là một chuyện không ngoài dự liệu của Cát Niên, nhưng Trần Khiết Khiết nói thẳng ra như vậy làm cô suy nghĩ. Đối phương càng tỏ ra đường đường chính chính bao nhiêu càng làm lộ vẻ yếu đuối và do dự của Cát Niên bấy nhiêu. Trước nay cô chưa bao giờ giành được một thứ gì trong vinh quang, cho nên không thể dũng cảm được như Trần Khiết Khiết.

“Cậu nghĩ trở ngại lớn nhất giữa cậu và Vu Vũ là mình à? Thế thì cậu nhầm rồi.” Cát Niên nói nhỏ, và lật đi lật lại bài kiểm tra Toán mới được trả, cầm bài kiểm tra trên tay nhưng cô không hiểu gì cả.

Trần Khiết Khiết đưa hai tay lên chống cằm: “Mình không biết. Cậu không lớn lên trong nhà mình, cậu không biết ở đó đúng là làm người ta muốn phát điên. Đến bây giờ bố mẹ mình vẫn cho người đưa đón mình đi học, họ nói để con gái đi học một mình không yên tâm; mình không được phép khoá cửa phòng riêng trong lúc ngủ; không có ngăn kéo có khoá; điện thoại thì phải được họ duyệt trước; đi đâu cũng phải được sự cho phép của họ; đánh cầu cũng phải đánh ở nơi họ đã chọn. Mình vẫn hay suy nghĩ rằng, một ngày nào đó mình sẽ biến mất khỏi tầm kiểm soát của họ, biệt tăm biệt tích, họ sẽ không thể tìm được mình, ngày nào mình cũng nghĩ như vậy, nhưng mình không biết sẽ phải đi đến đâu nếu chỉ có một mình... Lần đầu tiên gặp Vu Vũ, cậu ấy kéo tay cậu chạy trên đường, không để ý đến bất cứ thứ gì xung quanh, cậu ấy va vào mình, lúc đó mình vô cùng ngưỡng mộ cậu, mình bắt đầu hy vọng trở thành người được cậu ấy nắm tay lúc đó.”

“Cậu ấy không thể đưa cậu đi đâu được đâu.”

“Sau cậu biết không thể? Chỉ cần cậu ấy đồng ý thì mình có thể đi bất cứ đâu với cậu ấy. Mình biết người mình đang chờ đợi chính là cậu ấy, cậu ấy chính là Romeo đã định cho cuộc đời mình, cậu ấy sẽ đưa mình đi.”

Cát Niên nhắm mắt lại, một lời tâm sự chân thành, đến cả chuyện riêng tư cô ấy cũng không nỡ giữ lại ỉn. Vu Vũ chỉ có một đôi tay, không thể dắt hai người được, hơn nữa cậu ấy cũng không có cánh, có thể bay đi đâu được đây?

“Mình biết những lời này hơi ngốc nghếch một chút, mình cũng không sợ cậu cười mình đâu. Thích là thích thôi, mình không có bất cứ lý do nào cả. Mình không quan tâm Vu Vũ là con trai của ai, mình chỉ biết rằng ở bên cạnh cậu ấy mình thấy rất vui, cậu ấy là người đầu tiên dắt mình đến quán rong vĩa hè, tại sao mình không thể ăn ở vĩa hè cơ chứ? Cậu ấy ở bên cạnh mình không nói gì cả, mình thấy vô cùng yên tĩnh, dường như cả thế giới cũng đang lặng im. Ngoài cậu ra mình chưa nói những chuyện này với ai bao giờ. Những người khác có thể không hiểu, nhưng cậu có lẽ sẽ hiểu, cậu ấy thật là tốt.”

Cát Niên cười và chỉ hy vọng mình không hiểu gì cả.

Thầy giáo đã vào lớp, Trần Khiết Khiết bỏ tay chống cằm xuống: “Không nói chuyện này nữa, tuần sau là sinh nhật lần thứ mười tám của mình, ngày này rất quan trọng đối với mình, mình đã mời mấy người bạn. Cát Niên, mình hy vọng cậu có thể đến.”

Trần Khiết Khiết chắc chắn cũng sẽ mời Hàn Thuật, bởi vì cô đã từng nói bố Hàn Thuật là người bạn thân thiết của nhà họ Trần, Hàn Thuật cũng là một trong số ít bạn trai có thể chơi với Trần Khiết Khiết.

Ngày thứ Năm, Cát Niên đi xe đạp về nhà, trên đường lại gặp phải Hàn Thuật.

Hàn Thuật nói: “Cậu đã quyết định tặng quà gì chưa?”

Thực ra Cát Niên chưa bao giờ suy nghĩ nhiều về vấn đề này.

“Tớ cũng chưa quyết định, nếu không cậu cho tớ chung với, cho tiết kiệm thời gian, tặng gì cũng được.”

“Hả, cậu với tớ á, như vậy không ổn lắm thì phải?”

“Tớ góp phần nhiều cũng được, cậu góp bao nhiêu thì góp.”

“Không, không phải vấn đề tiền.”

“Sao cậu có nhiều vấn đề thế. Cậu không nói gì thì cứ quyết vậy nhé.”

“Ồ...” Lời tiếp theo của Cát Niên chưa kịp nói ra, Hàn Thuật đã rẽ vào ngã khác mất rồi.

Sau khi được Hàn Thuật nhắc Cát Niên mới nhớ ra, cô đã nhận lời đến rồi thì không thể đi tay không được, nhưng tiền tiêu vặt của cô ít quá, Trần Khiết Khiết thì chẳng thiếu thứ gì.

Cát Niên nghĩ mãi về chuyện này, về đến cổng nhà, Vu Vũ đợi cô ở sau cột điện đầu ngõ, gọi cô mấy lần cô mới nghe thấy. Đây là lần đầu tiên Vu Vũ đến nhà tìm cô, Cát Niên vừa ngạc nhiên vừa vui trong lòng, đang định hỏi, Vu Vũ đã ngồi lên xe đạp, ra hiệu cho cô lên xe.

“Đi thôi, chúng ta đi chỗ khác nói chuyện.”

Cát Niên cũng hiểu ý, bố mẹ cô sẽ không thích những người khách như thế này, cô không cần biết liệu có về nhà đúng giờ không, liền ngồi lên ghế sau xe đạp, để Vu Vũ chở mình đi, cũng không cần hỏi mình sẽ đi đâu.

Họ ra khỏi ngõ nhà Cát Niên, đến một con phố ít người qua lại, Vu Vũ quay lại hỏi cô: “Tại sao cậu không tới tìm tớ?”

Cát Niên nói: “Tớ nghĩ cậu không có thời gian.”

“Tớ vẫn được nghỉ mà.”

“Cậu được nghỉ mà Trần Khiết Khiết không đến tìm cậu à?”

Vu Vũ im lặng đạp xe, đến khi Cát Niên bắt đầu hối hận vì đã nói ra chuyện đó, cậu nói: “Không phải lúc nào cậu ấy cũng ra ngoài được, hơn nữa, cậu ấy với cậu là hai chuyện khác nhau.”

“Là một mà thôi.”

Tiếng cô nhỏ quá, có lẽ Vu Vũ không nghe thấy: “Cậu vừa nói gì cơ?”

“Không có gì... Chúng mình đi đâu đấy?”

“Không biết.”

“Thế cậu bảo tớ lên xe làm gì?”

“Để nói chuyện, để thầy Tạ bói quẻ cho tớ, tất nhiên không thể nói ở cổng nhà cậu được rồi, cậu lại không được về muộn, chẳng lẽ lại đưa cậu đến chỗ tớ hay đến à?”

“Có gì mà không được?”

“Những chỗ đó phức tạp lắm, tớ không thể đưa cậu đến đó được.”

Hai người đi qua một con phố cũ, cửa hiệu xung quanh toàn bày bán các loại sạp nển thơm, có lẽ để trị liệu tâm lý, đang là ban ngày nhưng cũng cảm thấy tối âm u. Cát Niên thâm nghĩ, sao lại tới chỗ này để đi dạo.

Một con mèo đen già và gầy gò chạy từ một cửa hiệu ra, suýt nữa đâm vào bánh xe Vu Vũ. Vu Vũ bẻ tay lái, còn kéo chuông inh ỏi. Cát Niên đi xe này đã hơn hai năm mà cũng không biết cái chuông đó còn dùng được, hơn nữa mèo liệu có hiểu được tiếng chuông không? Nghĩ đến đây cô bật cười.

“Cậu muốn bói gì?”

“Ồ, chưa biết...” Vu Vũ cũng cười vô tư.

“Nếu không thì bói xem tên tớ có hàm nghĩa gì đặc biệt không.”

“Vu Vũ Vu Vũ, là một hạt mưa trên Vu sơn à?” Cát Niên thuận miệng nói.

Vu Vũ cười: “Cậu cũng nghĩ thế à?”

Cát Niên ngập ngừng một chút: “Đã có ai từng nói như vậy à?”

Vu Vũ không trả lời.

Cát Niên nghi hoặc trong lòng, cô phát hiện túi quần Vu Vũ có một mảnh giấy. Cô lấy ra, Vu Vũ không từ chối.

Đó là một mảnh giấy dùng để ghi nhớ màu tím rất đẹp, bên trên còn có hoa văn chìm hình bướm, chưa mở ra Cát Niên đã ngửi thấy mùi thơm dịu nhẹ trên đó.

Trên giấy có dòng chữ đẹp nắn nót.

Nhà thiếp ở phía Nam Vu sơn, trên một sườn dốc hiểm trở, sớm tinh mơ thiếp là đám mây trên lưng núi, chiều tối hoá thành cơn mưa phiêu du bất định, sớm chiều nào cũng vậy, luôn quanh quẩn bên sườn núi này.

Bức thư tuyệt đẹp bị nhàu một chút, nó tựa như một mảnh sắt được nung nóng, làm bạn bị đau, nhưng lại không thể dứt ra, nó đã làm bỏng bạn, để lại một vết sẹo vô cùng đau đớn.

Nét chữ này Cát Niên đã nhận ra.

“Cô ấy tặng cậu à?” Chiếc xe vẫn đi về phía trước, xuyên qua bầu không khí, làn gió nhẹ nhàng cuốn đi lời nói của Cát Niên.

Một lúc sau, Vu Vũ cũng cất lời.

“Đúng vậy, tớ rất thích, làm tớ cảm thấy tên mình cũng có ý nghĩa hơn. Cậu thấy thế nào?”

Cậu thấy thế nào ư?

Cát Niên cúi đầu, giọt nước mắt rơi trên bàn tay cô.

Cậu ấy không quay lại nên không nhìn thấy.

34. Quyển 1 - Chương 32

Chương 32 - May áo cô dâu cho người khác

Cô thật quá ngốc nghếch, trên đời có bao nhiêu thể võ, cô lại chỉ chọn một thể để luyện, luyện tới luyện lui, thì ra là thể “may áo cưới cho người”.

.Ngày sinh nhật Trần Khiết Khiết, Cát Niên đổi hai lần xe buýt mới đến được đường Cảnh Xuân – nơi cư trú của những người giàu có trong thành phố. Đường Cảnh Xuân là một con đường quốc lộ bao quanh núi, hai bên đường mọc lên vô số toà biệt thự riêng lẻ, khu G có địa hình đẹp và cao nhất.

Người ta nói rằng, đất ở đường Cảnh Xuân đi một bước là thêm được mấy chục cây vàng, nhưng trong ráng chiều hoàng hôn, Cát Niên chỉ thấy con đường bị bao bọc trong cây cối và thảm cỏ ấy thật cô quạnh. Ở đây ít người qua lại, hơn nữa đèn đường lại cách xa nhau, đi đường này buổi tối mà gặp ma thì cũng chẳng có gì là lạ. Nhưng những người đến đây xây nhà nào có nghĩ đến cảm giác của người đi bộ.

Ở đây thích nhất là được hưởng không khí trong lành, tuyến xe buýt Cát Niên đi chỉ đưa cô đến chân núi. Cô phải đi bộ, trong gió thoang thoảng mùi ẩm ướt của đất và cỏ tươi, nó làm cô nhớ đến con đường nhỏ trong rừng trúc và những cảnh thông tĩnh lặng trong khu tưởng niệm liệt sĩ gần nhà bác mình. Nhưng ai lại so sánh cảnh sắc thôn quê đó với nơi này chứ. Có nhiều thứ khi ta nhắm mắt thì chúng có vẻ giống nhau, nhưng khi mở mắt ra mới biết chúng hoàn toàn khác nhau.

Lúc này trời mùa xuân vẫn còn lạnh, Cát Niên mặc không ít nhưng ở đây không khí ẩm nên tay lạnh buốt, cũng may phía trước có đèn chiếu, nhưng không biết còn phải đi bao xa nữa. Phía sau cô có tiếng bước chân. Cát Niên không tưởng tượng ra có ai ngốc nghếch cũng đi bộ như mình, cô quay lại trong lòng có chút hy vọng, đúng lúc Hàn Thuật đang đưa tay lên định vỗ vai làm cô giật mình thì bị cô phát hiện, nhưng cậu ta vẫn không tỏ ra bất ngờ mà lại chuyển thành động tác vẫy tay chào.

“Bất ngờ quá nhỉ, cậu cũng đi bộ à?” Hàn Thuật hít một hơi, cậu mặc chiếc áo khoác mỏng màu trắng.

Cát Niên kiễ chân nhìn xuống núi, hiềm hơi lẩm cẩm mới thấy bóng và ánh đèn một chiếc xe màu thẫm đang đi xuống, cô đi đường này đã được mười phút nhưng không thấy xe nào đi ngược về phía mình.

“Ừ, bất ngờ thật đấy, chiếc xe chở cậu cũng để cậu xuống giữa đường à?”

Hàn Thuật không giải thích gì cả, cậu đi trước Cát Niên một chút, chậm rãi nghịch tua rua của chiếc khăn trên cổ.

Lúc này Cát Niên mới để ý cổ cậu ta quàng chiếc khăn lông cừu màu đỏ, trông rất bắt mắt.

“Cậu thấy thế nào?” Hàn Thuật quay lại nhìn cô, đi sang đường ngược lại.

“Cái gì thế nào cơ?”

“Ồi, khăn của tớ ỹ!” Hàn Thuật tỏ vẻ bất mãn.

Cát Niên cúi đầu cười, không nói gì cả.

Hàn Thuật mất hứng, đưa tay kéo cành cây lá rộng không rõ là cây gì ở bên đường, chẳng may tay bị dính đầy nhựa cây, lập tức rút tay lại.

“Á, cho tớ xin tờ giấy ăn.”

“Giấy ăn á? Tớ không có.”

“Khăn tay vậy.”

“Cũng không có.”

“Con gái đi ra ngoài mà không mang theo hai thứ đó, cậu có phải là con gái không hả?”

“À, tớ đúng là con gái mà.”

“Mất thời gian quá! Lấy giúp tớ trong túi này.” Thấy Cát Niên không động tĩnh gì, cậu ta giục, “Nhanh lên, tay tôi mà sạch thì chẳng phải nhờ cậu.”

Cát Niên chậm rãi kéo khóa ba lô cậu ra, trong đó sắp xếp rất ngăn nắp và khoa học. Có túi bút, ví tiền, một hộp quà đã gói rất đẹp, điện thoại di động, chìa khóa, ba gói giấy ăn và một gói giấy ướt, còn có cả một đôi găng tay cùng màu với chiếc khăn, lại còn có một tuýp thuốc dưỡng da nữa. Cát Niên vô cùng ngạc nhiên với sự chuẩn bị chu đáo này.

Hàn Thuật nói: “Này cậu, đầu cậu sắp chui vào cặp tôi rồi đấy.”

Cát Niên nhanh chóng lấy một túi giấy ra. Cậu ta lấy giấy rồi cẩn thận lau sạch bản trên tay mình.

“À, chắc Trần Khiết Khiết cũng mời cái cậu tên là gì nhỉ... à Vu Vũ. Sao hai cậu không đi cùng nhau à?”

Cát Niên cũng đi ngắt lá bên đường. Hàn Thuật kêu ầm lên: “Này đồ ngốc, cậu không thấy lúc này tay tôi bị thế nào à?”

Cát Niên không để ý đến cậu ta, ai bảo cậu ta hỏi động đến nỗi buồn của cô. Đúng vậy, chắc chắn Trần Khiết Khiết cũng sẽ mời Vu Vũ. Hôm đó ngõ nhà cô hơi chật, Vu Vũ dừng xe ở bên đường, tay cầm bức thư của Trần Khiết Khiết, nói với cô: “Cậu ấy nói rằng trong tờ giấy này có một câu đố, nếu giải được câu đố đó thì đến ngày sinh nhật cậu ấy hãy đến nơi nào đó tìm cậu ấy, cậu ấy có một vật muốn đưa ỉnh. Cậu ấy mời mọi người đến nhà, nơi đó còn có thể là nơi nào được chứ? Cát Niên, cậu là người giải đố giỏi nhất mình đã từng gặp, cậu xem giúp mình được không? Trong đó chỉ có một dòng chữ, chẳng lẽ cậu ấy ở trên núi Vu sơn à?”

Cát Niên định cười về mặt ngổ của Vu Vũ, nhưng thử nặn ra tiếng cười thì lại thấy hơi khó coi. Cô đã không nhận thứ Vu Vũ đưa, cũng không muốn cầm thứ đó trong tay nữa, nhưng từ trong đó, có từ nào cô không nhớ?

Câu đó ư? Trần Khiết Khiết cũng thú vị đấy. Nhưng chắc cậu ấy không biết rằng Vu Vũ không giỏi giải đố, mà câu nói đầy ẩn ý đó cuối cùng lại quay về với Cát Niên.

“Sớm chiều nào cũng vậy, luôn quanh quẩn bên sườn núi này.”

Thời cổ xưa, núi là âm, nước là dương, Bắc là âm, Nam là dương, dưới là âm, trên là dương, phải là âm, trái là dương... Trần Khiết Khiết muốn nói điều gì với Vu Vũ đây?

Cho dù đáp án là gì đi chăng nữa, Cát Niên bịa ra một câu chuyện với Vu Vũ: “Cậu ấy nói không rõ lắm, nhưng chỗ này chẳng lẽ là chỉ phía dưới lan can nhà cô ấy à?”

“Hả?” Vu Vũ càng thấy khó hiểu hơn.

Cát Niên thăm cầu nguyện: “Chúa ơi, nếu có thể hãy tha thứ cho lời nói dối này của con.”

Vu Vũ rốt cuộc không quyết định được có nên theo hẹn hay không, cậu ấy thấy cuộc hẹn dưới lan can này vô cùng kỳ quặc, cho nên Cát Niên đi một mình.

Có Hàn Thuật đi cùng, Cát Niên không cần để ý đến số nhà nữa, dù sao cũng có người biết đường rồi. Nhà Trần Khiết Khiết thấp đèn sáng trưng, cô chủ nhỏ đã trang điểm kỹ lưỡng đang đứng đợi trước cửa. Nhìn thấy Cát Niên và Hàn Thuật đến, Trần Khiết Khiết như trút được nỗi lo: “Cát Niên, thấy cậu mình mừng quá, mình đang định cho người đi tìm một vòng, mình quên mất là xe buýt không tới tận đây, ở đây đi bộ không an toàn. Hàn Thuật, coi như cảm ơn cậu lần này.”

“Cậu nói linh tinh gì thế, tớ đi dạo gặp cậu ấy thôi mà. Đây, tặng cậu, lần trước cậu nói thích nước hoa, không cần cảm ơn đâu, mẹ tớ mua đấy.”

Thấy Hàn Thuật tặng quà, Cát Niên mới nhớ ra mình cũng cần phải bày tỏ với chủ nhân bữa tiệc, cô tặng Trần Khiết Khiết một lọ sơn móng tay màu đỏ đậm. Trần Khiết Khiết nhận quà, cười tươi như hoa, nhân

lúc mọi người trong nhà không để ý, cô cho vào túi áo, rồi nói nhỏ với Cát Niên: “Đúng màu mình thích nhất đấy.”

Vào phòng khách, đã có mấy bạn nam nữ tầm tuổi như Cát Niên ở trong đó, có người cô biết, có người không quen. Hàn Thuật thì như cá gặp nước, vừa vào đã liến thoắng chào hỏi. Mọi người đều trách: “Sao bây giờ cậu mới tới?”

Cát Niên ngồi trong góc, Vu Vũ không tới thật. Mười phút sau, Trần Khiết Khiết đợi bạn ở ngoài cũng trở vào chào mọi người, cô chú ý tới Cát Niên một mình lạ lắm, nên đưa tới cho cô cốc nước, ngồi bên Cát Niên.

Sinh nhật mười tám tuổi là ngày đẹp nhất trong cuộc đời một cô gái, chủ nhân của bữa tiệc hôm nay trông có vẻ vui và xinh đẹp, nhưng khi cô ngồi xuống cạnh Cát Niên, Cát Niên cảm nhận được sự bất an trong lòng cô gái ấy.

“Cát Niên, cậu ấy có nói gì với cậu không, đến hay không đến ý mà?” Trần Khiết Khiết cười rạng rỡ đáp lại lời chào của người bạn ở phía xa, lúc hỏi câu này, ngón tay cô bất giác vò chiếc váy đang mặc.

Cát Niên lắc đầu: “Cậu ấy không nói chính xác. Cậu đang đợi cậu ấy à?” Đây chính là kiểu hỏi khi đã biết rõ câu trả lời. Hai người họ đều đang mong đợi, chỉ khác là một người mong cậu ấy đến, một người mong cậu ấy không đến.

“Cậu hiểu cậu ấy hơn mình, theo cậu thì Vu Vũ có đến không?” Cát Niên cười xoa, có lẽ cô ấy chỉ muốn có một người để chia sẻ thôi, đáp án không quan trọng.

“Mình sợ nhất những cuộc chờ đợi dài bất tận.” Trần Khiết Khiết nói tiếp.

“Thế nhờ cậu ấy không đến thật thì sao.” Cát Niên khẽ hỏi.

Trần Khiết Khiết cắn môi: “Nếu cậu ấy không hứa hẹn với mình, thì chờ đợi là việc mình tự nguyện, kết quả không liên quan gì đến cậu ấy. Nhưng nếu cậu ấy đã hứa sẽ đến mà thất hứa thì mình sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu ấy, cho dù là lý do gì thì mình cũng sẽ không bao giờ đợi nữa! Không bao giờ!”

Dường như cảm giác mức độ cực đoan trong lời nói của mình làm cho Cát Niên ngạc nhiên, Trần Khiết Khiết lấy lại vẻ tươi cười: “Lần này, cậu ấy không hứa là sẽ đến, mình muốn đợi thôi. Nhưng mình rất hy vọng cậu ấy sẽ đến.”

Thấy Cát Niên đang uống từng ngụm nước nhỏ, Trần Khiết Khiết cười chỉ về phía có nhiều người tụ tập: “Cậu xem kia, Hàn Thuật lại làm trò rồi.”

Có năm sáu người vây quanh Hàn Thuật, ngoài Phương Chí Hòa ra còn có một bạn nữ khác trong lớp cậu ta, những người còn lại Cát Niên đều không quen.

“Hàn Thuật, chiếc khăn này hợp với cậu đấy, tớ cũng rất thích.”

“Hợp hay không là tùy người chứ, màu chiếc khăn này cũng kén người lắm. Hàn Thuật quần thì đẹp, Phương Chí Hòa đeo thì chưa chắc đâu.”

“Tớ trông có vẻ ấm, sờ cũng mềm.”

Hàn Thuật cười nói: “À, thực ra là chị tớ mua cho, chị ấy gửi từ xa về, nên cứ bắt tớ đeo, còn phải chụp ảnh gửi cho chị ấy, nếu không lần sau chị ấy không mua đồ cho tớ nữa, nhưng thực sự là rất ấm.”

Cát Niên nhớ lại lúc đi đường Hàn Thuật hỏi cô: “Khăn có đẹp không,” trông bộ dạng cậu ấy như muốn nói: Làm ơn khen một câu đi mà! Cô đang uống nước mà cũng không nhin được cười, cười khúc khích trong miệng.

Cô chỉ tự làm ình vui một chút, không ngờ cách một đoạn, Hàn Thuật ngồi ở góc đó như đã mọc thêm một con mắt ở thái dương, chỉ về phía góc cô ngồi.

“Tạ Cát Niên, cậu nói gì vậy?”

Cậu ta gọi cả họ tên cô ra trước mặt bao nhiêu người và hỏi như vậy làm cô ngạc nhiên.

“Tớ chẳng nói gì cả.” Nhiều người đang nhìn cô như vậy mà cô cũng không nói to hơn.

“Chắc chắn cậu đã nói gì đó.”

“Cậu nói người khác sau lưng là có ý gì hả, có giỏi thì nói to lên xem nào.”

...

“Hàn Thuật, tớ ngồi cạnh cậu ấy còn không nghe thấy, sao cậu biết người ta đang nói cậu?” Trần Khiết Khiết mất vui nên đứng ra giảng hòa.

Hàn Thuật cũng cười: “Tớ vẫn muốn nghe xem cậu ấy nói gì. Tà Cát Niên, nếu không phải là nói xấu tớ thì cậu sợ gì mà không nói ra?”

...

“Nói mau đi!” Hàn Thuật để ý thấy Cát Niên đã định mở miệng, nhưng có vẻ thiếu quyết tâm.

Cát Niên không còn cách nào đành liếc nói: “Tớ nói là, khăn của cậu ẩm như vậy cần gì mặc quần áo nữa, cứ quần khăn vào là được rồi.”

Hàn Thuật không muốn tin những điều mình vừa nghe được, nhưng hội Phương Chí Hòa bắt đầu cười. Cậu tưởng tượng mình đứng ở đó, toàn thân đỏ rực, chỉ đeo mỗi một chiếc khăn, cảnh tượng đó làm cậu mặt đỏ tía tai.

Hàn Thuật đi tới, chỉ vào cô bạn nghịch ngợm nhưng có vẻ ngây thơ vô tội: “Tà Cát Niên, cậu thật là...”

Trong tiếng cười của mọi người, Trần Khiết Khiết nói phải lên nhà thay đồ. Con gái lúc nào cũng để ý đến vẻ bề ngoài, nhân lúc mọi người đang sôi nổi, nên không ai để ý đến sự rút lui của nữ chủ nhân. Nhưng hơn nửa tiếng sau vẫn không thấy Trần Khiết Khiết quay lại, một cô bạn có vẻ thân với Trần Khiết Khiết xung phong lên gọi. Chẳng bao lâu sau, cô bạn ấy cùng với người giúp việc nhà họ Trần và cha mẹ cô hốt hoảng chạy từ gác xuống.

Mọi người dưới nhà đều cảm thấy đã xảy ra chuyện gì, thì ra Trần Khiết Khiết đóng cửa thay đồ, không ai biết từ lúc nào trong phòng đã không có người. Trong phòng ngủ không có dấu vết lạ nào, nhưng cửa sổ lan can xuống đất thì mở. Thế là cả nhà đi tìm cô con gái ở bãi cỏ dưới lan can, nhưng ngoài cỏ ra thì không còn gì cả. Một cô gái thông minh, một người sống đã biến mất không để lại dấu vết gì trước mắt bao nhiêu người như vậy.

Về sau tình thế càng căng thẳng hơn, mẹ Trần Khiết Khiết lo lắng khóc lóc, cha cô tìm khắp nhà thêm một lượt, trách mắng người làm trong nhà, người làm thì liên tục giải thích, sau đó nhân viên bảo vệ khu nhà đến, một bữa tiệc vui vẻ bỗng chốc trở nên ồn ào như tổ ong vỡ, không ai để ý đến những đứa trẻ này nữa, chúng cũng không còn tâm trí đâu mà đùa giỡn, ngoài một vài người ở lại giúp tìm Trần Khiết Khiết, còn đâu lần lượt ra về.

Cát Niên như chìm đắm trong giấc mộng, đầu nóng bừng bừng, nhưng trong lòng cô lại vô cùng lạnh lẽo, cô mơ hồ đoán ra được điều gì đó, nhưng cô không muốn tin, cũng không thể nói ra được, lòng cô rối như tơ vò, không chào hỏi được ai, luống cuống ra về, cô chỉ mong nhanh chóng biết được phán đoán của mình là đúng hay sai.

Vừa ra đến hàng rào vườn hoa nhà họ Trần, Hàn Thuật đuổi theo cô: “Cậu về một mình à? Trời tối rồi đấy. đợi tớ một lát.”

Hàn Thuật quay lại chỗ mẹ Trần Khiết Khiết đang khóc lóc, nói vài câu rồi lấy gắng tay đi về. Cát Niên không đợi cậu ta, đã một mình đi một đoạn đường khá dài rồi. Hàn Thuật đuổi theo sau cô: “Cậu biết đi xuống xa thế nào không hả? Tớ đã gọi taxi rồi.”

Cát Niên dường như không nghe thấy gì, như thể có ma quỷ vô hình sau lưng đang đuổi cô. Hàn Thuật vừa trách móc vừa đi theo cô, cô đi rất nhanh, không nói gì cả.

May mà taxi đến kịp, Hàn Thuật kéo tay Cát Niên vào trong xe: “Nửa đêm khuya khoắt đi bộ ở chỗ này, cậu không sợ ma nhưng tớ sợ.”

Cát Niên giật mình, quay về phía Hàn Thuật nói: “Cho tôi về nhà bác tôi. Bác ấy ở gần thôn Đài Viên ở ngoại ô, tiền đi xe lần sau tôi trả cậu. Làm ơn giúp tôi.”

Trong xe hơi chật, khi Cát Niên quay lại như vậy, hai người gần sát bên nhau, Hàn Thuật mới thấy vẻ mặt trắng bệch đáng thương của cô. Cậu không nghĩ được phải hỏi xem có chuyện gì xảy ra, nghiêng người về phía trước nói với tài xế: “Anh làm ơn cho đến thôn Đài Viên.”

Giao thông trong thành phố buổi đêm thuận lợi hơn ban ngày, hơn nữa đoạn đường này cũng ít người qua lại, xe đi rất nhanh, Cát Niên mở cửa sổ phía mình, mím chặt môi, nét mặt bần thần, nhưng bàn tay nắm chặt kia nói với Hàn Thuật rằng người bên cạnh cậu đang lòng dạ như lửa đốt.

Ba mươi phút sau, xe dừng lại thôn Đài Viên theo ý của Cát Niên.

Xe chưa dừng hẳn, Cát Niên đã mở cửa xe định xuống, Hàn Thuật ngăn lại: “Cậu muốn chết à?”

Cát Niên lật đật quay lại, không nói gì cả, Hàn Thuật càng thấy lạ, rốt cuộc cô ấy là người như thế nào, cô ấy muốn làm gì vậy?

Cậu bất ngờ hỏi một câu không liên quan: “Mấy năm cậu không ở nhà là ở đây à?”

Cát Niên xuống xe: “Bác tớ ở đây, hôm nay tớ ngủ ở nhà bác, cảm ơn cậu, cậu về đi.”

Cát Niên đi vào trong thôn xóm tĩnh lặng, tuy trời tối nhưng mỗi góc của thôn này cô đều rõ như lòng bàn tay. Đi qua cánh cửa đóng kín của nhà bác mình, Cát Niên không đứng lại mà chạy một mạch đến nhà Vu Vũ.

Trong nhà không có ánh đèn, cổng nhà đóng chặt, cô đưa tay vào đẩy, cánh cổng lỏng lẻo liền bật mở.

Cô gõ vào cánh cửa gọi nhỏ: “Vu Vũ, Vu Vũ, có ở nhà không?” Tối nay cậu ấy lo phải trực đêm ở quán Internet, Cát Niên biết rõ điều đó.

Một lúc sau, có tiếng ho của người già, cửa hé mở. Cát Niên đã làm phiền giấc ngủ của bà, Vu Vũ không có ở nhà.

Bà nội nói cậu đi từ lúc mặt trời sắp lặn.

Cát Niên không biết mình đã đi tới thềm khu tưởng niệm liệt sĩ từ lúc nào, trời rất tối, đường ngoằn ngoèo, cô ngã xuống, nhưng không hề thấy đau, dường như cơ thể này không phải là của cô.

Đài tưởng niệm có 521 bậc, đứng ở dưới không thể nhìn thấy trên đỉnh, cô nhìn ra xa mãi, không biết nó dẫn đến thiên đường hay địa ngục. Liệu Vu Vũ có ở trên đó không? Liệu cậu ấy có dẫn một người con gái khác đến ngắt cây lựu của cậu ấy không?

Cát Niên chưa leo lên đài tưởng niệm liệt sĩ vào ban đêm bao giờ, cô không dám lên, vì lần đầu tiên gặp Vu Vũ cậu nói buổi tối ở đây có ma.

Cô không nên lên đó.

Bước hết bậc thang cuối cùng, cô đi vài bước về phía bìa mộ, lạnh lẽo nhìn ra xung quanh, như bị rơi vào dòng sông băng tuyết, toàn thân cô bị đông cứng lại, không bước đi được nữa.

Lời Vu Vũ nói đúng thật, ở đây có ma!

Con quỷ đó có thể biến hình, rõ ràng trông giống hai người, nhưng lại như là một người, cuộn tròn bên bìa mộ, quần quýt vào nhau. Nó phát ra âm thanh ghê rợn, vừa giống như khóc, vừa giống như cười!

Cát Niên lùi lại một bước, hai bước, giày cô rơi xuống bãi cỏ mềm, không phát ra tiếng động. Con quỷ đó không nhận ra sự có mặt của cô, nhưng trời đêm thế này, cô biết trốn đi đâu?

Từ lúc nào cô đã lùi về chỗ bậc cầu thang, cô trượt chân, ngã ngối xuống gốc cây lựu, cây đã qua mùa hoa, cây vẫn còn nhớ cô, nhẹ nhàng đỡ lấy người cô ngã vào cây.

Sớm chiều nào cũng vậy, ở bên sườn núi này!

Cô thật quá ngốc nghếch, trên đời có bao nhiêu thể võ, cô lại chỉ chọn một thể để luyện, luyện tới luyện lui, thì ra là thể “may áo cưới cho người”. Tự mình dày công may vá, ấp ủ bao nhiêu năm, bây giờ không được dùng, lại phải mang tặng người khác.

Cô đã cầu Chúa, nhưng Chúa không tha thứ cho cô.

Cuối cùng, vẫn cứ phải may áo cưới cho người khác.

35. Quyển 1 - Chương 33

Chương 33 - Đừng tốt với tôi như vậy

Một người kiêu căng như cậu ta, từ nhỏ đã quen với việc người khác đối tốt với mình, đến khi cậu lần đầu tiên thử đem điều tốt trao cho người khác, chưa kịp mở lòng mình đã phải nếm mùi vị bị từ chối.

Romeo cùng công chúa nhảy xuống ban công, vĩ đại như Shakespeare có múa ngời bút đến thể nào nữa cũng không thể viết lại được, “người bạn quan trọng mãi mãi” của Romeo không biết đã khốn khổ thế nào trước tình cảnh này.

Cát Niên như đang đứng giữa hoang mạc lạnh giá, cô độc đón từng cơn gió tuyết lạnh thấu xương thổi đến, trí óc cô vẫn minh mẫn như màn sương.

Sao cô lại ngốc nghếch như vậy, cứ nghĩ những ngày tháng hai người đã cùng nhau đi qua sẽ mang hai người đi hết cuộc đời này. Cô có thể trách Trần Khiết Khiết không? Có cho cô hàng nghìn hàng vạn cơ hội nói từ “giá như”, “giá như” cô đưa tờ giấy đó đến tận tay Vu Vũ, thì liệu trong đêm đông giá lạnh này, ở dưới lăng mộ liệt sĩ, đôi bàn tay Tiểu hòa thượng có nâng niu khuôn mặt cô không? Tóc cô liệu có thể xoa phủ lên ngực cậu hay không?

“Cậu cũng nhìn thấy rồi chứ?” Cô khẽ hỏi cây lựu, cây vì quá cô độc nên hoa đều rụng hết cả, không kết được quả.

Cô và Vu Vũ đã từng nằm dưới gốc cây rất nhiều lần, cây rụng hoa màu đỏ như đốm lửa, đôi lúc hoa rụng xuống mặt cô, và cũng đã từng rơi trên mặt Vu Vũ.

Con người không có gốc, mà có chân cho nên càng đi càng xa, cây không như vậy.

Cô rút kẹp tóc trên đầu xuống, cầm phần bằng sắt trong tay, khắc trên thân cây, tuy trong tim cậu ấy đã có người khác, nhưng mong rằng cây sẽ mãi mãi chỉ nhớ Tiểu hòa thượng và Cát Niên lúc trước mà thôi.

Cô sợ sệt và cẩn thận giống như lo ai đó biết được chuyện của mình, cố ý khắc vào phía ngược sáng của cây, đến cái tên đó cũng không dám viết thẳng ra.

Sẽ không có ai nhìn thấy vết khắc này, trừ khi cảm nhận nó bằng bàn tay mềm mại. Nhưng liệu ai sẽ thương xót cây lựu già cỗi và những thân cây xấu xí này đây? Ai sẽ nhớ đến sự tồn tại của góc nhỏ yên tĩnh này đây? Trừ phi người đó đã để nó trong tim.

Khi khắc chữ t đầu tiên cô vẫn chưa quen tay nên hơi mờ. Khi khắc xong, cô trở lại khắc thêm cho đậm, chiếc kẹp tóc trượt tay rạch một vết dài xuống, cửa vào ngón tay bên trái của cô. Bị một vật sắc nhọn cửa, tay lại bị lạnh quá lâu, ban đầu chỉ hơi đau, cô không phản ứng gì, lát sau nhìn lại, máu đang trào ra từ vết cắt.

Cát Niên không kêu gì, chỉ giữ chặt vết thương, lúc này mới nhớ đến gói giấy lúc nãy lấy ra từ ba lô của Hàn Thuật, cậu ấy mới dùng một tờ, số còn thừa vẫn chưa lấy lại, thế là cô tìm giấy để thấm vết thương. Bằng vết thương xong, cô ngẩng đầu lên thấy Hàn Thuật đang leo lên chỉ còn vài chục bậc nữa.

Hàn Thuật thấy Cát Niên ngồi dưới gốc cây, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên, há miệng nói, nhìn là biết cậu ta sắp nói “cậu”.

Cát Niên hốt hoảng không nghĩ được gì, đặt ngón trỏ trước miệng ra hiệu cho cậu ta im lặng.

Cô không biết về sau Vu Vũ và Trần Khiết Khiết sẽ lo liệu việc này như thế nào, nhưng càng nhiều người biết chuyện chỉ càng thêm rắc rối, hơn nữa Hàn Thuật và nhà họ Trần lại có mối quan hệ rất thân thiết, Cát Niên không muốn đánh động đến hai người ở bên bia mộ, cũng không muốn để Hàn Thuật nhìn thấy cảnh tượng này.

Hàn Thuật đã không để âm thanh phát ra, Cát Niên vẫn sợ bị phát hiện, đứng dậy chạy về phía Hàn Thuật.
“Tạ...”

“Suyt, đừng nói. Trên đó có ma đấy!” Trống ngực Cát Niên đập thành thịch. Lời nói dối Vu Vũ đã từng lừa cô không biết có lừa được Hàn Thuật hay không.

Hàn Thuật quả nhiên nhìn cô bằng ánh mắt “Thì ra là cậu có vấn đề, thật đáng thương,” nhưng tiếng nói cũng nhỏ như Cát Niên.

“Thần kinh à, canh ba nửa đêm còn đâu có ma.” Vừa nói cậu ta vừa muốn đi xem rốt cuộc có chuyện gì.

Cát Niên bắt đầu lo lắng, không kịp nghĩ bèn giữ tay cậu ta lại, mười ngón tay giữ thật chặt, cậu ta định giăng ra thì sẽ giữ tiếp chân cậu ta. Chuyện Vu Vũ và Trần Khiết Khiết không thể để cậu ta biết được.

Nhưng Cát Niên không ngờ bàn tay mình có thể níu giữ một người cố chấp và ngỗ ngược như Hàn Thuật. Tay cậu ta vùng vẫy gọi là một lát, sau đó trở nên ngoan ngoãn hơn giống như chủ nhân của nó.

Gió đông thổi qua cành thông, chạy trốn vào hư không vô tận, âm thanh phát ra mới bi ai làm sao. Tay Cát Niên lạnh, ở chỗ vết thương vẫn cuộn giấy ăn, tay Hàn Thuật lại ấm và ướt, tay cô dần lấy lại được cảm giác ở đầu ngón tay, vết đứt tay cũng bắt đầu thấy đau.

Cát Niên cứ nắm tay Hàn Thuật như vậy đi từng bước xuống dưới. Với sự giàu có và phần nộ của bố mẹ Trần Khiết Khiết, trong thời điểm này chỉ có đưa Hàn Thuật đi càng xa thì Vu Vũ mới càng có thể được an toàn tạm thời.

Các bậc thang dần dần trôi qua dưới bàn chân hai người trẻ. Khi chân đặt xuống nền đất, trái tim lo lắng này giờ mới trở lại cõi lòng lạnh giá của cô. Cô dường như quên mất rằng sự tĩnh lặng và nghe lời khó tin của Hàn Thuật này giờ mới là vấn đề mà cô sắp phải đối mặt.

Hàn Thuật đứng đối mặt với Cát Niên, nhưng lại nhìn một cây thập lùn trong bóng tối ở bên cạnh, tay Cát Niên vẫn nắm lấy tay cậu, không chặt, nhưng cậu cũng không giăng ra, tạo thành một dáng vẻ kỳ cục.

Cậu không nén được ho một tiếng nhỏ, bàn tay nắm tay cậu liền lập tức buông ra.

Khi đưa tay về, Hàn Thuật bắt đầu hối hận.

Cậu phải nói gì đó, để hoá giải bầu không khí tĩnh lặng này giờ.

“Bác cậu ở trên đó đấy à?” Hàn Thuật vừa nói vừa chỉ về phía bia liệt sĩ, vẫn giọng mỉa mai Cát Niên như mọi khi. “Có phải cậu muốn nói với tôi là bác cậu là yêu tinh già trong núi sâu, còn cậu là Nhiếp Tiểu Trái không hả?”

Cát Niên cười vu vơ: “Tớ đi dạo thôi, ở đây không khí trong lành.”

Hàn Thuật nhìn quanh, không thèm đáp trả những lời nói ngụy biện của Cát Niên, đêm khuya trời tối, núi non hiểm trở như vậy, cậu không muốn tìm lại cảm giác ghê sợ lúc đi theo Cát Niên nữa, nếu không có bóng của cô, nếu không phải chỉ có mỗi đường này thì chắc cậu con trai lớn lên ở thành phố từ nhỏ là cậu đã nghĩ rằng mình đang nằm mơ ác mộng.

“Trên đó có gì vậy?” Cậu ta rút tay vào túi áo, lấy lại giọng hỏi, dường như cậu đã xác định được trong lòng cô có ma.

Cát Niên nói: “Tớ đã nói là có ma, không phải để lừa cậu đâu. Con trai dương khí mạnh nên nếu cậu lên đó sẽ bị phát hiện. Đó đều là ma nữ chưa đến mười tám tuổi, không được chôn trong mộ tử tế, không được tảo mộ, nếu không chúng sẽ nhớ tên người trong nhà và đường về nhà. Loại ma này vô cùng hung dữ, chúng oán hận trong lòng, bởi vì có nhiều điều thú vị trong cuộc sống mà chúng chưa kịp hưởng thụ, nếu bị những con ma đó theo thì cả nhà sẽ không được yên ổn, ngày xưa người ta gọi ma này là ‘âm hồn ma nữ’. Khi chúng xuất hiện thì bên cạnh chân sẽ có đốm lửa, như lửa nền, nhưng tối hơn nhiều, chúng kêu như trẻ con khóc, chúng không có chân mà bay qua bay lại rất nhanh, thoát cái là đã xuất hiện trước mặt, cậu đừng có nhìn vào mắt chúng đấy!”

“Rồi sao nữa?” Tuy Hàn Thuật biết cô chỉ bịa chuyện ra như vậy, nhưng vẫn thấy hơi rờn rợn tóc gáy. Gió lại tiếp tục thổi, có tiếng như tiếng trẻ con khóc thật, ở đằng xa có động, không phải cây cỏ bị thổi, mà trong gió có mùi tanh.

Cát Niên lạnh lùng bước tới, mở to mắt và nói nhanh: “Bởi vì nó không có mắt!”

Hàn Thuật nhảy căng lên, kéo Cát Niên về sau vài bước: “Cậu nói ghê quá đi!”

Cát Niên nhướn miệng cười. Hàn Thuật bắt đầu nản quay đầu đi. Thấy Hàn Thuật đã chịu đi, Cát Niên trút một hơi thở dài, đi sau cậu ta hỏi: “Cậu sợ ma à?”

“Tôi á?” Hàn Thuật cười lạnh lùng, “Cậu thử đi hỏi xem, cả nhà họ Hàn từ trên xuống dưới đều theo chủ nghĩa duy vật, thế mà gọi là sợ á? Tôi chỉ thấy cậu buồn cười thôi!”

“Ừ.”

Cát Niên không nói nữa mà đi thêm vài bước. Hàn Thuật lại thấy sự im lặng đó hơi gai người, chuẩn bị quay lại nhìn cô thì cô bắt ngờ kêu.

“Ồi, âm hồn ma nữ!”

“Đâu?!” Hàn Thuật giật mình sau đó phản ứng lại ngay, nhe răng nói: “Âm hồn ma nữ chính là cậu!”

“Mặt cậu trắng bệch rồi kia, máu duy vật rút nhanh đấy.” Cát Niên nói ra vẻ nghiêm túc.

“Đang đêm hôm nói chuyện ma quỷ ở chỗ này, cậu hết việc rồi à.”

“Cậu nói hay nhỉ, thế cậu theo tớ làm gì?”

“Tôi phải xem cậu định làm gì, cậu làm gì bình thường một chút không được à?”

“Ví dụ đi.”

Hàn Thuật nghĩ một chút: “Cậu đã nghe tin thành phố sắp tổ chức giải cầu lông cho học sinh cấp Ba chưa?”

“Ừ.” Trên báo có đăng, mà ở trường cũng nói rồi.

“Thực ra tôi cũng chưa đánh cầu với cậu lần nào cho ra hồn, không biết trình độ cậu đến đâu, nhưng tôi cũng không kén chọn đâu, hay chúng mình đăng ký đôi nam nữ đi.” Hàn Thuật nhặt một hòn đá vờ dưới đất lên.

“Hả?” Đánh đôi với cậu ta ư? Cát Niên không tưởng tượng nổi cảnh tượng đó.

Hàn Thuật thấy điệu bộ có vẻ không đồng ý của cô, cười giòn: “Ừ... à mà nghe nói các đôi có thể đăng ký giữa các trường, nếu không cậu mời ai đó... đăng ký đi.”

Có vẻ cậu ta không nhớ nổi bất cứ cái tên nào, đó là một kiểu quên đầy tự cao.

Cát Niên cúi đầu nói: “Cậu ấy tên là Vu Vũ.” Cậu ấy có tên, chứ không phải “ai đó”.

Nhưng giờ đây nhắc đến cái tên này, trái tim cô như bị hàng nghìn mũi kim châm chích.

“Ừ thì Vu Vũ, cái cậu học ở trường dạy nghề đó, tôi thấy cậu ấy có vẻ, cậu với cậu ấy...”

Hàn Thuật không nói thêm nữa, một khoảng trống bỏ dỗi, dường như đó là thời gian để Cát Niên phản bác.

Cát Niên nói lắp bắp từng từ: “Tớ, tớ không có thời gian thi đấu. Tớ còn phải đọc sách, nhà tớ nhiều việc lắm, khi mẹ tớ bận tớ còn phải trông em.”

“Tôi không thích mọi người trong nhà cậu.” Hàn Thuật bất ngờ chen vào một câu.

“Tại sao?” Cát Niên thấy rất khó hiểu. Trừ việc bố cô bị Viện Kiểm sát khai trừ ra, mấy năm lái xe cho Viện trưởng Hàn, bố cô đều tận tâm tận lực, đối xử với Hàn Thuật cũng rất tốt. Hàn Thuật có thể ghét cô, nhưng không có lý gì mà ghét mọi người trong nhà cô.

Hàn Thuật nói: “Họ không tốt với cậu, tôi không tưởng tượng nổi bậc phụ huynh nào vì con trai mình mà nói đứa con gái là trí tuệ kém phát triển, gửi cho người khác nuôi.”

Cát Niên im lặng, bỗng có một ý nghĩ lướt qua.

“Là cậu à?”

Hàn Thuật đang vận vẹo hai tay, thấy cô quay đầu lại nhìn, cậu ta lại đưa tay ra phía sau.

“Cậu muốn nói đến việc đưa thư đến Phòng Bí thư hả? Đúng, là tôi đấy. Trước tiên là họ sai, thì sao, cậu thấy tôi làm gì sai à, chẳng lẽ cậu không hận họ một chút nào hay sao?”

Cát Niên không biết nên khóc hay nên cười, trong lòng lại thổ dài một tiếng. Cậu ấy làm một việc “nghĩa hiệp” như vậy, chắc chắn muốn làm cho người khác vui, nhưng cậu ấy không nghĩ được rằng, Tạ Mậu Hoa là trụ cột của nhà Cát Niên. Cho dù thế nào, ông ấy cũng đã nuôi nấng Cát Niên, một gia đình bình dân mất đi một trụ cột kinh tế, mấy năm nay tài chính gia đình có nhiều khó khăn, đó không còn là vấn đề yêu hay hận nữa.

Cát Niên thậm chí không muốn kể rõ lợi hại cho Hàn Thuật nữa, cũng không hy vọng cậu ta hiểu được. Một người rất khó để hiểu thế giới của người khác, đó là lẽ thường tình.

“Phía trước có một cửa hàng, tôi vào đó mua chai nước, cậu có cần không?” Hàn Thuật hỏi.

Ở vùng này chỉ có một cửa hàng nhỏ, Lâm Hằng Quý, ác mộng của Cát Niên. Qua lời gợi ý của Hàn Thuật, sự nóng nực, ngọt ngào và bắn thiu của trưa hè đó bỗng như mới xuất hiện như ngày hôm qua.

Cát Niên lắc đầu dứt khoát.

Hàn Thuật thấy lạ: “Cậu không uống thì cũng không cần thiết phải lắc nhiều thế đâu.”

“Đừng đi. Ông ta... không tốt.”

“Thôi đi ạ, tôi chỉ mua chai nước thôi... Lẽ nào ông ta đã từng bắt nạt cậu à?” Hàn Thuật không hề ngốc chút nào.

Cát Niên không muốn nhắc đến chuyện đó nữa, chỉ muốn cách xa Lâm Hằng Quý và cửa hiệu của ông ta càng xa càng tốt, cô không muốn nghe đến tên ông ta.

Hàn Thuật nói: “Thôi được, không uống nữa, lúc tới đây cũng đi qua cửa hàng đó, có con chó đáng ghét cứ sủa mãi.”

“Đó là Chiêu Phúc, nói không chừng cũng đã đổi tên tiếng Nhật rồi, không còn là Chiêu Phúc nữa.” Lâm Hằng Quý đã từng nói con chó Nhật của ông ta là giống cao quý, phải đặt một cái tên tiếng Nhật.

“Tên tiếng Nhật thì cũng phải có gốc chứ, tên là Marlag Ballet bình thường chỉ gọi là Ballet thôi.”

Tuy Cát Niên có nhiều chuyện buồn nhưng cũng không nhịn được cười. Họ đã đi đến con đường nhỏ bên bờ ruộng, những cánh rừng âm u đã ít hơn nhiều. Đường cũng hẹp hơn, chỉ đủ một người đi, Hàn Thuật để cho cô đi trước, còn mình đi sau một bước. Lần đầu tiên cậu nhìn thấy Cát Niên không kẹp tóc lên, tóc cô dài bay ra phía sau, đuôi tóc uốn lượn theo bước chân cô, trông vô cùng nhẹ nhàng và kiều diễm.

Hàn Thuật đưa tay chạm thử vào đuôi tóc cô, cô không biết, cậu tiếp tục nắm một lọn tóc trong tay, mát và rất trơn, cảm giác này bỗng khiến Hàn Thuật thấy cái khăn quàng trên cổ làm ớn lạnh.

Cậu không kiềm chế nổi tưởng tượng rằng, không biết mái tóc mượt mà như cỏ nước này quấn lấy cổ cậu thì sẽ có cảm giác như thế nào.

Tóc vốn không có thần kinh cảm giác, nhưng Cát Niên bước đi không để ý bị trượt chân, người nghiêng về một phía, lọn tóc Hàn Thuật đang nắm trong tay bị giật làm cô đau.

“Ái!” Cát Niên quay đầu lại.

Hàn Thuật vẫn chưa buông tay ra, những sợi tóc đó như có ma lực cứ quấn mãi trong lòng cậu.

“Này, đây là tóc của tớ.” Cát Niên khẽ nhắc nhở cậu ta, Hàn Thuật cứ như không nghe thấy, cô chỉ biết nhẹ nhàng rút từng lọn tóc ra khỏi tay Hàn Thuật, nhưng tay cậu ta như bị tóc hút lấy, tiến dần về phía cô, dường như sắp chạm vào mặt cô.

Cát Niên hốt hoảng, hắt hơi một tiếng.

Cuối cùng Hàn Thuật cũng bỏ tay ra, lấy đôi găng tay cùng màu với chiếc khăn từ trong ba lô, đưa cho Cát Niên: “Cậu đeo vào đi không lạnh quá biến thành âm hồn ma nữ bây giờ.”

“Ừ, cảm ơn cậu.” Cát Niên đeo găng vào, găng vừa in. “Lát nữa tớ trả nhé.”

Hàn Thuật cười đáp: “Ai tính toán với cậu mà cậu phải nói, găng tay này chị tớ gửi về cho, dù sao tớ cũng không dùng đến.”

“Găng này chị cậu mua cho cậu hơi nhỏ thì phải.” Cát Niên đưa tay ra trước mặt Hàn Thuật, cảm nhận rõ đây là len lông cừu rất ấm áp và mềm mại.

“Cũng không phải chị ấy mua cho tớ... à, chị ấy đôi khi thích làm những việc không đâu.” Hàn Thuật nói đến đây, tuy mắt không nhìn Cát Niên nhưng trong đêm tối, Cát Niên cảm thấy mặt cậu ấy đang nóng bừng.

Cát Niên bắt đầu cảm nhận thấy điều gì đó, có lẽ cô luôn biết, ánh mắt cậu nhìn cô vô cùng thân thiện, nhưng nó lại làm cô buồn.

“Cát...”

“Hàn Thuật, cậu không cần đối tốt với tớ như vậy.”

Cát Niên chậm rãi cởi găng tay ra, trả cho cậu.

Bước chân ngập ngừng ngoài cửa trái tim cô ngày càng đi xa, nói chi đây là bước chân trên con đường khác.

Hàn Thuật nhìn Cát Niên đang cúi đầu, cuối cùng cũng hiểu ý nghĩa đằng sau câu nói của cô.

Một người kiều căng như cậu ta, từ nhỏ đã quen với việc người khác đối tốt với mình, đến khi cậu lần đầu tiên thử đem điều tốt trao cho người khác, chưa kịp mở lòng mình đã phải ném mùi bị từ chối.

Cảm giác xấu hổ làm khuôn mặt tuần tú bỗng trở nên ngượng ngùng, cậu cười nhạt: “Tôi đối tốt với cậu bao giờ, tôi thấy cậu đáng thương nên trên cậu thôi, cậu tưởng tôi gì đó cậu thật à... Tạ Cát Niên, cậu nghĩ ngợi siêu thật đấy.”

Sau những lời nói đó của cậu, Cát Niên cũng đỏ mặt nhưng vẫn bắt Hàn Thuật cầm găng tay của mình.

“Cậu cầm đi.”

Hàn Thuật cầm xong vứt luôn xuống vệ đường: “Cậu đã đeo rồi tôi còn lấy làm gì nữa?”

Nói xong cậu liền chen lên trước, đi nhanh bỏ lại Cát Niên ở phía sau.

Cát Niên tiếc đồ nên nhảy xuống tìm, nhưng trời tối quá, chỉ thấy một chiếc, chiếc kia không thấy đâu, đành bỏ lại. Quay lại đường chính đã không thấy bóng Hàn Thuật đâu.

Cô cầm chiếc găng tay đó theo đường nhỏ đi về, cô không muốn về nhà bác, lúc đi cô đã nói với mẹ là đi sinh nhật bạn, bây giờ về muộn rồi thế nào cũng bị mắng.

Đi qua cửa hàng của Lâm Hằng Quý, thấy cửa đã kéo xuống, đèn đã tắt, Cát Niên thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại thấy trong góc tối đối diện cửa hàng có ánh lửa, tiếp đó là khuôn mặt Cát Niên vừa ghét vừa sợ hiện ra cùng với điều thuốc của ông ta.

“Cát Niên, mấy năm không gặp, càng lớn càng xinh đẹp nhỉ, tóc càng dài hơn nhiều đấy.”

Nỗi sợ hãi vây quanh, cô có thể chạy, cũng rất nhanh, nhưng cô đang run sợ vì câu nói đó, chân không sao nhúc nhích nổi.

“Thằng nhóc Vu Vũ đó không đi với mày à? Chẳng phải nó muốn tao chết sao, sớm muộn gì tao cũng sẽ cho nó chết. Cát Niên, mày có quen chú Hằng Quý phải không? Đừng quên rằng vết sẹo mày để lại cho tao vẫn còn đây, có cần sờ thử không?”

Cát Niên lùi lại sau một bước, tay cô cầm chặt chiếc cặp tóc đã biến dạng, Lâm Hằng Quý cười bước tới, chỉ cần hấn ta bước tới một bước, cô sẽ, cô sẽ...

Cô đã chuẩn bị sẵn, khi cánh tay vừa giơ lên, cô nghe thấy tiếng Hàn Thuật từ xa quay lại hét: “Tạ Cát Niên, cậu tránh xa ra cho tôi.”

36. Quyển 1 - Chương 34

Chương 34 - Nhớ chào tạm biệt

.Nếu cậu thực sự coi mình là người bạn quan trọng nhất, thì cho dù sau này cậu có đi đâu, đi với ai, đi bao xa, có trở lại nữa hay không... trước khi đi xin cậu hãy nhớ chào tạm biệt mình, có được không?

.Câu nói mang đầy vẻ hăm dọa của Hàn Thuật khiến Lâm Hằng Quý lập tức dụi tắt điều thuốc trên tay.

Sau khi nhìn một lượt hai người, hấn ta đặng hắng trong họng một lần điệu gì đó, rồi quay trở lại cửa hàng của mình.

Hấn ta là người vô cùng gian xảo, nếu chỉ có một mình Cát Niên thì chắc chắn hấn sẽ không bỏ qua, nhưng bỗng nhiên xuất hiện một cậu con trai lạ thì lại là chuyện khác. Thanh niên mười bảy bề gầy sừng trâu, hấn thì mấy năm nay ăn chơi sa đoạ nên yếu như sên, con môi tươi non mơn mớn hơn nữa cũng đành phải bỏ qua, điểm này hấn còn nhận biết được. Hơn nữa trong mắt hấn ta, Hàn Thuật không giống như Vu Vũ, Vu Vũ sinh ra đã gầy gò ốm yếu, còn Hàn Thuật nhìn đã thấy cao to, vững chãi, từ quần áo đến thần thái cậu ta đều cho thấy cậu ta đến từ một tầng lớp khác, cho dù hôm nay Lâm Hằng Quý có ăn được của lạ thì hậu họa cũng khôn lường.

Cô thiếu nữ Cát Niên càng lớn càng xinh làm cho hấn vô cùng xúc động, nhưng trước tình cảnh đó, hấn thấy cũng không đáng.

Hàn Thuật thấy Cát Niên đi theo, bèn không thèm nói chuyện với cô. Mặt cậu ta viết rõ ràng dòng chữ “Đừng có lại gần tôi”, Cát Niên sao dám lại gần vuốt râu hùm.

Chuyến xe buýt cuối cùng đã rời bến, Cát Niên chỉ mang theo năm tệ, may mà Hàn Thuật bắt được một chiếc taxi, hơn nữa cậu cũng không ngăn cản cô nhảy lên chiếm một chỗ ngồi.

Chiếc taxi đỗ xuống trước ngõ nhà Cát Niên, trong lòng Cát Niên trần trở nhiều lần, cuối cùng cũng quyết định nói lời cảm ơn cậu ta. Hai tiếng đó được nói ra quá nhanh chóng làm cậu ta vô cùng bất mãn.

“Chẳng qua tôi sợ nếu bố tôi biết tôi để một cô gái ở lại giữa đồng không mông quạnh sẽ cho tôi một trận, không thì tôi cũng chẳng thêm để ý đến cậu đâu.”

“Sao bố cậu có thể biết được?”

“Nói nhiều quá, cậu còn không mau xuống xe đi.”

Cát Niên chậm mất một nhịp, không kịp định thần, đã bị Hàn Thuật đẩy từ cửa xe xuống, người mất thăng bằng nghiêng ngã, trông bộ dạng hơi buồn cười một chút, chú tài xế cũng phải quay lại nhìn.

Hàn Thuật đóng cửa xe lại, nói với người tài xế vô cùng lễ phép: “Làm ơn cho cháu về khu tập thể Viện Kiểm sát Thành phố.” Xe bắt đầu chuyển bánh, cậu ta còn quay lại gật gật đầu với Cát Niên, “Tạm biệt.” như thể trước đó hai người còn chia tay lưu luyến lắm.

Từ hôm đó trở đi, Hàn Thuật không thêm để ý đến Cát Niên nữa, gặp nhau ở trường, cho dù Chu Lượng hay Phương Chí Hòa liếc mắt ra hiệu thế nào, cậu ta cũng như không quen biết.

Thực ra Cát Niên thích sự thanh thản này, điều làm cô cảm thấy cô độc hơn cả là cô không biết phải đối diện như thế nào với Tiểu hòa thượng. Mỗi ngày trước khi đi ngủ, hình ảnh hai thân thể quấn quýt lấy nhau dưới chân đài liệt sĩ buổi đêm hôm đó đều ám ảnh làm cô cảm thấy ghệt thở. Nhưng trong mơ, đôi lúc cô thấy sau mái tóc đen đó là mặt Trần Khiết Khiết, có lúc lại thấy bản thân mình. Khi tỉnh dậy, cô thấy dường như trái tim đã bị phủ một tấm giấy dầu dày mỡ và mặt ong, cảm giác rất nhơ nhớp, nhầy nhụa, mờ ám và bí bức.

Cát Niên muốn xé toang tờ giấy đó, để nhớ lại bầu trời trong xanh yên tĩnh dưới gốc cây lựu nơi cô và Tiểu hòa thượng đã từng nằm. Cô cứ giằng xé mãi, nhưng tấm giấy đó dường như gắn chặt vào da thịt cô, đau thấu trái tim cô.

Cô nghĩ, mình không nên đi tìm Vu Vũ nữa. Nhưng chính lúc đó cô biết một chuyện chấn động cả trường – sau khi bỏ trốn qua ban công hôm sinh nhật, Trần Khiết Khiết không trở về nhà. Nói cách khác, cô công chúa xinh đẹp đã biến mất không một dấu vết trước mặt những người đến chúc mừng sinh nhật cô, sau một tuần, cô vẫn bất vô âm tín.

Nghe nói, gia đình Trần Khiết Khiết đã báo cảnh sát, họ lo lắng rằng con gái mình bị kẻ xấu bắt cóc, nhưng sau điều tra của phía công an, hiện trường không có dấu vết của bạo lực, không có đánh lộn, khoá cửa không bị cạy, cũng không có ai nghe tiếng kêu cứu, quan trọng hơn là Trần Khiết Khiết đã chuẩn bị kỹ lưỡng cho lần mất tích này. Mấy bộ quần áo đẹp nhất và một chiếc túi xách của cô cũng đã mất tích, ngoài ra cô cũng đem theo số tiền tích lũy được trong vòng mười tám năm nay, đó cũng là một con số không nhỏ.

Ngoài ra còn có người nói rằng, hôm đó hàng xóm nhà họ Trần lái xe về muộn, thấy bóng Trần Khiết Khiết cùng một cậu con trai nữa chạy xuống núi, cậu con trai đó đội mũ bóng chày, nên nhìn không rõ mặt mũi. Cha mẹ cô đã tìm đủ mọi cách nhưng cũng không có được manh mối gì, mấy hôm nay họ bắt đầu rơi vào tuyệt vọng và điên cuồng.

Cứ như vậy, câu chuyện chạy trốn cùng một người con trai không rõ danh tính của Trần Khiết Khiết trở thành tin tức nóng hổi mỗi ngày của trường Trung học số 7, tuy nhà trường cố giữ cho chuyện không đồn ra, nhưng sao có thể ngăn được tính hiếu kỳ và những lời nói xì xào của mọi người? Vốn dĩ đây là một cuộc bỏ trốn mang màu sắc không mấy trong sáng, lại cộng thêm mức độ nổi tiếng của đương sự, làm cho câu chuyện này trở thành đề tài bất tận của học sinh trong khối mỗi giờ nghỉ giải lao.

Có người nói rằng, trước đây đã thấy Trần Khiết Khiết qua lại với thành viên băng nhóm xã hội đen nào đó, người đó khoảng hơn ba mươi tuổi, mặt có một vết sẹo lớn, trông rất đáng sợ, Trần Khiết Khiết đã chạy trốn cùng với hắn ta.

Có người nói, Trần Khiết Khiết vốn không phải là người tự trọng và an phận, nhìn móng tay là biết cô ấy là người thích hư vinh, không biết chừng cậu nào đó đứng dưới cầu thang ngoắc ngoắc tay là cô ấy chạy theo

luôn.

Có người lại nói, có khi nhà họ Trần gặp vấn đề về tài chính, bán con gái đi rồi lại giả vờ là con gái mất tích.

Có người còn lấy đầu ra đảm bảo rằng ngày nào đó đã nhìn thấy một cô gái giống hệt Trần Khiết Khiết ở một góc nào đó trong thành phố, nhưng vừa gọi cô ta liền bỏ chạy...

Tin đồn ngày một sôi nổi, làm mọi người quên đi cuộc sống êm đềm mà nhạt nhẽo thường ngày, tạo cho các học sinh lớp Mười hai trường Trung học số 7 thêm nhiều điều thú vị để giải tỏa áp lực học hành thi cử. Chỉ có Cát Niên, thấy chỗ ngồi bên cạnh bỏ trống, nhớ đến hai gương mặt đầy cảm xúc dường như quên hết mọi thứ xung quanh ngày hôm đó, cô không khỏi lo lắng bồi hồi.

Cô sợ rằng nỗi lo của mình sẽ thành hiện thực, Vu Vũ đã đem cô ấy đi rồi.

Sao cậu ấy lại ngốc như vậy, cho dù có đi cùng nhau, nhưng Trần Khiết Khiết còn được quay về, cậu ấy thì không. Với thế lực nhà họ Trần, khi họ chưa phát hiện thì không sao, nếu đã phát hiện thì không có điều gì họ không dám làm.

Cát Niên cứ đợi chờ như vậy suốt một tuần, cô mong Vu Vũ sẽ nhắn tin gì đó cho cô. Tuy cô đã quyết tâm không để ý đến chuyện của Vu Vũ nữa, nhưng đây là lần cuối cùng, chỉ cần cô biết được Vu Vũ vẫn bình an, thì từ giờ về sau, họ yêu nhau như thế nào, cô cũng không quan tâm.

Nhưng Vu Vũ không như vậy. Quán Internet cậu làm nói rằng cậu ấy có việc xin nghỉ, còn ở Trường bỏ túc dạy nghề thì cậu ấy đã nghỉ học thành quen rồi. Cát Niên thử cố gắng thuyết phục bản thân, Trần Khiết Khiết đã chuẩn bị kỹ lưỡng, cô ấy có tiền, hai người sẽ chăm sóc cho nhau, tạm thời sẽ không phải khổ sở. Nhưng Vu Vũ với tội danh dụ dỗ cô con gái vốn ngoan ngoãn của nhà họ Trần, nếu bị phát hiện thì không biết hậu quả sẽ như thế nào, trong đầu Cát Niên không ngừng xuất hiện những ý nghĩ đó.

Không để ý đến họ nữa, không để ý đến họ nữa.

Mày cũng không quản được họ đâu!

Lúc đi họ có thềm để lại lời nào ày đâu, sao bây giờ mày phải buồn khổ vì họ làm gì.

Cát Niên nói lẩm bẩm một mình ở chỗ vắng người, nhưng mỗi ngày khi chải đầu, răng lược đều vướng rất nhiều tóc rụng.

Một tuần sau, cô không chịu nổi nữa, chiều Chủ nhật cô tìm một lý do và đến nhà Vu Vũ. Cậu ấy không ở nhà thì cũng phải nhắn lại vài lời với bà nội, trong lòng Cát Niên vẫn nuôi hy vọng.

Đứng bên ngoài bức tường rào vườn nhà Vu Vũ cũng có thể thấy cây tỳ bà đã cao quá đầu. Cát Niên đã từng nói với cậu ấy, cần trồng nhiều cây hơn trong vườn, nếu không sẽ trở thành chữ “khốn”. Vu Vũ nghe theo lời cô rắc thêm nhiều hạt giống, nhưng mấy cây đó chỉ mọc được thành mầm rồi chết.

Nếu cậu thực sự không trở về nữa, liệu cái cây duy nhất này có chết bởi cô độc hay không?

Đúng lúc đó, cổng nhà cốt kết mở ra, người đi ra không phải ai khác mà chính là Vu Vũ.

Cát Niên đứng lặng một lúc, rồi cô tự cấu bản thân, không phải là nằm mơ. Chẳng lẽ cậu ấy lại đưa Trần Khiết Khiết đến nhà mình?

Trông tâm trạng của Vu Vũ có vẻ nặng nề, cậu đóng cổng, đi được vài bước, chợt nhớ ra điều gì đó mới quay lại.

“Cát Niên?” Trông cậu vui mừng và có chút ngạc nhiên. “Sao cậu lại tới đây?”

Cát Niên không thể làm như không có chuyện gì xảy ra.

“Tớ đến thăm bác, tiện đường qua đây.” Đám cỏ đuôi chồn đã bị cô bứt vò rồi vứt xuống đất.

Vu Vũ cảm nhận thấy sự lạ thường ở cô, cậu đi đến, cười và nói: “Tớ biết cậu không phải đến thăm bác cậu. Cát Niên, có chuyện gì vậy? Vào trong nhà rồi nói.”

“Không cần đâu.” Cát Niên vẫn chưa chuẩn bị tinh thần gặp Trần Khiết Khiết ở nhà Vu Vũ.

“Cậu vào đi.”

“Cô ấy có ở đây không?”

Vu Vũ im lặng nhìn Cát Niên. Quen nhau đã nhiều năm như vậy, hôm nay Cát Niên mới phát hiện ra đồng tử của Vu Vũ màu nâu nhạt, thoạt nhìn sẽ thấy trong đó có nhiều khoảng trống không nói ra được bằng lời, có lẽ chính đôi mắt ấy làm cho cậu trông có vẻ tĩnh lặng và hư vô.

Cậu kéo Cát Niên vào nhà. Nhìn là có thể thấy trong phòng ngoài bà nội ra thì chẳng còn ai cả.

Cát Niên không hiểu gì cả: “Trần Khiết Khiết đâu? Cậu có biết Trần Khiết Khiết đã bỏ nhà đi không? Mọi người đều đang đồn nhau cô ấy bỏ trốn cùng một người con trai, Vu Vũ, cậu đừng giấu tớ nhé?”

Vu Vũ ngồi bên giường của bà nội, trông bà trở mình có vẻ mệt nhọc, căn phòng cũ kỹ tràn ngập mùi khói thuốc bắc.

“Tớ biết cậu ấy đã bỏ nhà đi, nhưng không biết cậu ấy đi đâu.”

Tuy trong lòng Cát Niên vẫn còn oán hận Vu Vũ, nhưng cô lại không hề nghi ngờ lời nói của cậu.

“Không... không phải cô ấy đi cùng cậu sao?” Cát Niên cúi đầu hỏi.

Bà nội lên cơn ho, Vu Vũ không kịp trả lời, một lúc sau cơn ho của bà mới dịu đi.

“Đúng, cô ấy bảo tớ đi cùng. Nhưng cậu biết đấy, tớ không thể đi được.” Vu Vũ nói với giọng lạnh nhạt.

Cát Niên thấy chua xót trong lòng: “Vì bệnh của bà nội à?”

“Đó chỉ là một lý do. Tớ lo mình không phải là kiểu người mà cô ấy mong đợi, cũng không có khả năng gì cả. Tớ có thể đi đâu đây? Tớ thậm chí còn không biết có thể đem lại điều gì cho cô ấy. Nhưng cô ấy vẫn cố chấp như vậy.” Khi nhắc đến Trần Khiết Khiết, có điều gì trong đôi mắt nâu nhạt ấy? Yêu thương ư? Hay là sự hối hận bông bột?

“Cho nên cô ấy đi một mình à?” Giọng Cát Niên càng trở nên yếu đuối hơn.

Vu Vũ gật đầu, khóe môi hiện rõ vẻ bất mãn với bản thân.

“Có lẽ cô ấy rất thất vọng vì tớ.”

Đúng vậy, đương nhiên là thất vọng rồi. Hy vọng chẳng phải đều là tự mình ình hay sao, vì vậy thất vọng là phải rồi.

Cát Niên thực sự không hiểu phải quyết tâm như thế nào Trần Khiết Khiết mới có thể rời bỏ ngôi nhà ấm áp của mình, lại không nhận được lời hứa nào của Vu Vũ, một mình đi đến nơi xa. Chắc cô không bao giờ dừng cảm được như vậy.

Bà nội lại tiếp tục ho, Cát Niên đến giúp bà vuốt ngực để bà thở dễ hơn.

Khi người ta già, chỉ cần nhìn đôi bàn tay là có thể thấy được sự tàn tạ của thân thể.

“Bà nội ốm bao lâu rồi? Đã đi khám chưa?”

Vu Vũ lấy khăn bông lau nước bọt ở khóe miệng bà nội.

“Lần nào cũng đi khám. Người ở trạm y tế nói không chữa được, phải đưa lên bệnh viện tốt ở thành phố khám.” Cậu quay lại cười với Cát Niên: “Thực ra, họ cũng khuyên tớ nên bỏ cuộc.”

Bà là người thân duy nhất của Vu Vũ, cũng là người đã nuôi nấng cậu.

Cảm giác bất lực ấy cũng đã len lỏi vào tim Cát Niên: “Làm thế nào bây giờ?” Cậu nói đó thực ra rất trống rỗng.

Vu Vũ cầm chiếc khăn trong tay: “Bán nhà.” Cậu ấy nói như vậy chẳng khác gì nói rằng: “Hôm nay thời tiết khá đẹp.”

Trên người cậu chẳng có thứ gì quý giá, chỉ có căn nhà cũ nát này. Bán căn nhà này liệu được bao nhiêu tiền? Ai sẽ mua nó đây? Số tiền bán nhà liệu có đủ để chữa căn bệnh cho bà nội đã hắt hiu như ngọn nến trước gió không? Nếu có may mắn cứu được thì rồi họ sẽ ở đâu?

Nhìn đâu cũng thấy vấn đề, vấn đề nào cũng lớn tựa ngọn núi, Cát Niên không vượt qua được. Nhưng nếu là cô, cô cũng sẽ chọn cách duy nhất đó.

“Nhưng may là cũng có người trả giá rồi.” Vu Vũ cố thông báo “tin vui” đó bằng giọng vui vẻ nhất có thể.

“Ai vậy?”

“Lâm Hằng Quý.”

...

Cát Niên dường như đã bật cười, cảm thấy đắng ngắt ở cổ họng và cả hơi tanh nữa.

“Hắn ta là người duy nhất đồng ý mua nhà bằng tiền mặt. Hơn nữa giá cũng không thấp, mười bảy ngàn tệ.”

“Cậu tin hắn ta à?”

“Không tin thì còn biết làm thế nào. Ngày mai phải đưa bà vào viện rồi, giấy tờ cũng thảo xong rồi, hắn ta trả trước tám ngàn tệ, đó là tiền viện phí, số còn lại trả sau.”

Cát Niên không nói gì nữa, bà nội ho không ngớt, người bệnh rất sợ gió, nên phòng đóng rất kín, cô thấy dường như mình không thở được nữa.

“Tớ đi đây. Lát nữa còn phải qua nhà trẻ đón Vọng Niên.”

“Ừ, để tớ tiễn cậu ra bắt xe, cẩn thận nhé.”

“Ừ.”

“Cát Niên!”

Cát Niên đứng ở đó, lát sau, cô lấy một vật từ trong túi ra, đặt vào bàn tay Vu Vũ, rồi nắm tay cậu lại.

Đây là năm mươi tệ tiền ăn sáng và tiền tiêu vặt một tháng bố cho Cát Niên, cô đã đưa tất cả cho Vu Vũ.

Vu Vũ nhìn xuống, lông mi cậu dài và mỏng, nhìn tựa như con mưa nhỏ phủ lên cao nguyên hoang vắng.

“Cát Niên, nếu bà tớ khỏi bệnh, chúng mình đăng ký thi đấu đôi nam nữ giải cầu lông thành phố nhé.” Dường như cậu đang nói tới một lời thề không thể trở thành hiện thực, buồn rầu.

“Ừ.” Cát Niên gạt đầu, cô đặt tay lên khung cửa, chiếc cửa gỗ vài chục năm tuổi đã bị một xông hết, nếu lôi ra có lẽ bên trong có đến hàng ngàn cái lỗ.

“Vu Vũ, tớ có một đề nghị.”

Cát Niên quay lại, đối diện thẳng với Vu Vũ, cô cảm thấy Vu Vũ cũng đang lắng nghe cô.

“Nếu cậu thực sự coi mình là người bạn quan trọng nhất, thì dù sau này cậu có đi đâu, đi với ai, đi bao xa, có trở lại hay không... trước khi đi xin cậu hãy nhớ chào tạm biệt mình, có được không?”

Vu Vũ chỉ cần nói: “Được” hay “Không”, hoặc gạt đầu và lắc đầu.

Nhưng cậu nói: “Tớ hứa!”

Cậu ấy cũng cảm thấy bất an rồi sao? Đã quên rằng hứa hẹn là sự yếu đuối khó tin nhất.

Mười sáu ngày sau khi Trần Khiết Khiết bỏ đi, trong một giờ truy bài buổi sáng, khi các bạn khác đã quen với chỗ trống bên cạnh Cát Niên, Trần Khiết Khiết đeo cặp đi vào lớp học trước năm mươi đôi mắt kính ngạc của mọi người, phá vỡ mọi sự im lặng.

Giờ truy bài bình thường lúc nào cũng rộn tiếng xì xào, cô chào Cát Niên vẫn tự nhiên như ngày nào, xem qua một chút tiếng Anh rồi lại vùi đầu vào tô vẽ móng tay mình, mùi sơn móng tay lâu không ngửi thấy càng làm cho sự tò mò của mọi người lên tới đỉnh điểm, cô ấy thì cứ như thể hôm qua trước khi nghỉ học nói “bye bye” với các bạn rồi vậy.

Trần Khiết Khiết đã trở lại, cũng bất ngờ như lúc bỏ đi, bây giờ cô ấy lại bất ngờ quay lại vị trí của mình. Xem ra cả trường và các thầy cô đều được chào hỏi trước, nên không ai có ý kiến gì về việc này, cũng không ai thấy bất ngờ gì cả.

Chiều hôm đó, một tờ thông báo phê bình việc trốn học của Trần Khiết Khiết được dán lặng lẽ ở một góc trên bảng tin trong sân trường, chỉ vài ngày sau nó lại được gỡ xuống, thế là mọi chuyện được kết thúc bằng một dấu chấm không hề tương xứng chút nào.

Trần Khiết Khiết vẫn như trước, đi lại thướt tha, mỉm cười chào người quen, đôi lúc có quay lưng lại cũng có vẻ như không thấy những ánh nhìn lạ lẫm. Nhìn cô như vậy nên không ai dám hỏi han xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao cô bỏ đi, và tại sao lại trở về. Cát Niên cũng nằm trong số đó.

Thế nhưng, trong một buổi chiều tự học buồn tẻ, Cát Niên đang học thuộc nguyên lý kinh tế học, Trần Khiết Khiết vẫn đang núp mình sau chồng sách, nói chậm rãi: “Cậu nói đúng. Câu đó cậu ấy cũng đã nói một lần.”

“Hả? Gì cơ?” Cát Niên ngáy người ra một lúc mới chuyển sự chú ý về phía sau cô.

“Cậu ấy nói: ‘Mình không thể đưa cậu đi được.’ Giọng điệu giống hệt cậu. Hai người đúng là bạn thân từ nhỏ có khác.” Trần Khiết Khiết vừa nói vừa cười, cô gầy đi rất nhiều.

“Sao cậu lại quay về?” Cát Niên nhân tiện hỏi.

“Mình tưởng mình đã được tự do, ai ngờ khi ở Tam Á mình bị trộm, ngoài mấy bộ quần áo ra chẳng có thứ gì đáng giá.” Trần Khiết Khiết cứ như đang kể chuyện cười không liên quan gì đến mình. “Lúc đó mình mới biết mình sẽ chẳng đi được tới đâu cả. Mình không có khả năng mưu sinh, không biết chịu khổ, cũng không biết quan sát thái độ người khác, mình chỉ như những con vẹt được nuôi trong lồng thôi, có cánh nhưng không thể bay cao được. Cho nên mình đi loay quanh suốt một ngày, rồi mượn điện thoại gọi ẹ mình, ngày tối hôm đó họ chạy tới. Bố mẹ mình đều không dám nói nặng lời với mình, họ sợ mình bị kích động, sợ mình lại chạy mất, ai cũng chiều chuộng mình, cửa sổ và ban công trong nhà đều bị bịt chặt, he he.”

“Sao cậu phải khổ thế.” Cát Niên quay cây bút chì trong tay một cách vô thức. “Ngay từ đầu cậu đã phải hiểu rằng, Vu Vũ không giống cậu.”

Trần Khiết Khiết nói tiếp: “Cậu ấy nói không thể ỉn thứ gì... Nhưng mình không cần gì cả, mình chỉ muốn cậu ấy kéo mình đi.” Nói đến đây, cô cười: “Nhưng mà cũng đúng thật, với một người như mình thì tốt nhất không nên hứa gì thì hơn.”

“Cậu trách cậu ấy à?”

“Trách gì chứ? Cậu ấy chưa bao giờ nhận lỗi sẽ đưa mình đi. Ít ra, ít ra thì cậu ấy cũng không lừa dối mình.”

Cát Niên vốn định hận Trần Khiết Khiết, đem nỗi thất vọng và đau khổ của mình đổ cho người khác, có lẽ bản thân sẽ thoải mái hơn. Nhưng cô vẫn không hận được, luôn luôn là vậy. Chẳng qua Trần Khiết Khiết chỉ là có ước mơ giống cô, cô lặng lẽ chìm vào giấc ngủ, không muốn tỉnh lại, Trần Khiết Khiết thì lại bước lên không trung từ trong giấc mơ. Hai người họ không hẹn mà cùng đặt ước mơ của mình lên Vu Vũ, nhưng họ lại quên mất một điều, cậu ấy sao có thể gánh vác được?

“Sao lại đến Tam Á?” Cát Niên thấy hơi khó hiểu.

“Cậu đã từng nghe điều này chưa, khi cậu đến ‘chân trời góc biển’ và ước một điều ước thì nó nhất định sẽ trở thành hiện thực.”

“Cậu tin ước vọng đó sẽ trở thành hiện thực à?”

Trần Khiết Khiết trả lời: “Mình không quan tâm. Mình đã ước rồi, mình chỉ muốn hoàn thành việc phải làm thôi, còn lại là do ông trời quyết định.” Cô cười giòn, gục trên mặt bàn: “Biết đâu sẽ linh nghiệm thật, nhưng chuyện mình và Vu Vũ có tan vỡ thì cũng không có gì là lạ.”

Đúng như Trần Khiết Khiết nói, sau khi trở về nhà, cha mẹ cô đều chiều chuộng cô hết mức, chỉ sợ con gái lại bỏ đi lần nữa. Bất kể người lớn có dùng cách gì để hỏi han, cô cũng nhất quyết không nói ra mình bỏ đi vì ai. Câu chuyện từ đó dần đi vào lãng quên, không còn ai nhắc tới nữa. Nhưng trong phòng ngủ của cô, sau tấm rèm cửa bằng ren xuất hiện thêm mấy thanh sắt, tiền tiêu vặt cũng bị hạn chế đi, điện thoại bị tịch thu, máy tính chỉ dùng vào việc học. Chỉ cần cô xuất hiện ở nơi có điện thoại là sẽ có người giám sát ngay. Đi học, tan học, đi chơi đều phải có xe của nhà đưa đón, cô trở thành con chim bị nhốt trong lồng thực thụ.

Ngoài Cát Niên ra, không có người thứ ba nào biết Vu Vũ đã từng xuất hiện trong cuộc đời Trần Khiết Khiết. Việc Trần Khiết Khiết đến tìm Vu Vũ một cách thoải mái như trước bây giờ thật xa vời. Cát Niên bắt đầu dần trở thành phương tiện liên lạc duy nhất của họ. Cô im lặng đưa từng bức thư cho Vu Vũ, rồi lại chuyển những lời nói ít ỏi của Vu Vũ cho Trần Khiết Khiết.

Vu Vũ nói: “Bảo cậu ấy đừng ngốc nghếch như vậy nữa.”

Vu Vũ nói: “Nói với cậu ấy, hãy sống cho tốt đi.”

Vu Vũ nói: “Xin lỗi.”

Trần Khiết Khiết nghe xong đều cười rất ngọt, nhưng vẫn không ngừng viết thư trả lời.

Trước mặt hai người họ, Cát Niên càng ngày càng ít nói, chỉ muốn hoàn thành sứ mệnh đưa thư của mình.

Một hôm, Phương Chí Hòa - một người vốn rất ít nói chuyện với cô lại đem theo một cuốn tiểu thuyết Kim Dung đến chào hỏi cô.

Cậu ta nói: “Tạ Cát Niên, cậu thấy Hóa Cốt Miên chương có lợi hại không?”

Hóa Cốt Miên chương là võ của nhà họ Nội, ngoại nhu nội cương, triền miên không dứt. Khi trúng chương sẽ lao người về phía trước như bay, mất tri giác hoàn toàn, nhưng không biết từ lúc nào, từng phần trong cơ thể bị đứt rời ra.

Chẳng bao lâu sau, sau khi dùng hết đơn thuốc cuối cùng của bệnh viện, bà nội Vu Vũ qua đời.

Con người ta chết đi là được giải thoát, bệnh gì cũng hết, đúng là như vậy.

Cát Niên và Vu Vũ kịp đăng ký thi đấu đôi nam nữ giải cầu lông của thành phố vào giờ chót.

37. Quyển 1 - Chương 35

Chương 35 - Ai là cặp đôi của ai

Người đánh đôi với cậu đây hả? Sao không ra đó mà nhận đi? Cậu sợ người ta bảo cậu làm kỳ đà cản mũi à, người ta giỏi giang thế chứ, tôi chẳng thể hiểu được là ai với ai nữa.

Đầu tháng Năm, giải cầu lông dành cho học sinh trung học chính thức khai mạc, đây đúng là một giải đấu đáng chú ý và được chờ đợi đối với thành phố G vốn có truyền thống về cầu lông. Thời điểm này cách tháng Bảy đen tối chỉ còn khoảng một trăm ngày, tuy nói đối với học sinh lớp Mười hai thì thời gian là vàng, không nên tham gia các hoạt động như thế, nhưng thành phố G là thành phố trọng điểm về giáo dục toàn

diện cấp nhà nước, các trường cũng muốn học sinh của mình biết kết hợp giữa học tập và nghỉ ngơi, vì vậy đều nhường cho phép học sinh đi thi.

Các cặp đôi có thể chọn bạn ở trường khác là quy định mới của giải năm nay, mục đích của ban tổ chức là muốn tăng cường giao lưu giữa các trường. Thực ra rất ít người chọn bạn ở trường khác để cùng thi đấu, đôi nam nữ từ hai trường khác nhau lại càng ít hơn nữa.

Một lần chuyển thư giúp Trần Khiết Khiết, Cát Niên đã hỏi Vu Vũ: “Sao cậu không mời cậu ấy đánh đôi cùng? Nếu như vậy cậu ấy sẽ vui lắm đấy.”

Lúc đó Vu Vũ đang cẩn thận dán lại mấy chỗ bị sờn trên chiếc vợt, vẫn là chiếc vợt Cát Niên tặng cậu mấy năm trước, nó không được đẹp lắm, nhưng có thể dùng đến bây giờ thì đúng là một kỳ tích.

“Tớ mời cậu đánh đôi cậu không thích à?” Nỗi nghi hoặc của cậu như một làn sương mỏng trên núi.

Cát Niên trả lời Vu Vũ bằng chính câu mà cậu ấy đã từng nói: “Cậu đã chẳng bảo, đó là hai việc khác nhau còn gì.”

Vu Vũ lại cười: “Tớ còn có thể chọn được ai hiểu tớ hơn cậu đây?”

Cát Niên không nói gì.

Hiểu cậu? Đã từng như vậy thôi. Nhưng bây giờ chẳng phải khác rồi sao?

Thấy Cát Niên ngày một im lặng, Vu Vũ đã không chỉ một lần truy tìm nguyên nhân.

“Cát Niên, có phải tớ làm gì khiến cậu không vui không?”

Nếu thực sự họ hiểu nhau thì sao có việc này cũng không hiểu?

Trước khi chính thức thi đấu một tuần, lịch thi đấu được gửi đến những người tham gia. Vòng một chia bảng thi đấu vòng tròn tính điểm, vòng hai đấu loại trực tiếp. Cát Niên chăm chú xem sự sắp xếp các đôi trong mục đôi nam nữ, cô và Vu Vũ được phân vào bảng B, không có nhiều các tên quen thuộc, nhưng Hàn Thuật cũng đã đăng ký đôi nam nữ, người đánh đôi với cậu ta không ai khác chính là Trần Khiết Khiết.

Hàn Thuật và Trần Khiết Khiết ở bảng D, ít ra trước khi vòng đấu loại kết thúc cũng không phải gặp họ.

Tuy Trần Khiết Khiết cũng đăng ký thi đấu nhưng cô không có hứng thú lắm với việc này lắm. Cô nói với Cát Niên rằng, cô chỉ đăng ký thi đấu vì muốn thoát khỏi sự giám sát chặt chẽ của người nhà một chút, còn nếu không cô cũng không đăng ký dự thi làm gì.

“Có bị loại sớm cũng không sao, lúc đó mình có thể cổ vũ cho cậu và Vu Vũ.” Trần Khiết Khiết nói như vậy.

Cát Niên không nghĩ rằng bọn họ sẽ bị loại sớm, cho dù Trần Khiết Khiết nghĩ vậy thì người đánh đôi với cô chưa chắc đã nghĩ vậy. Cát Niên đã từng từ chối lời mời đánh đôi của Hàn Thuật, không biết khi thấy tên cô trong danh sách đấu thủ, cậu ta sẽ tức giận như thế nào.

Trước mặt người khác, Hàn Thuật không hề tỏ ra điều gì khác lạ, có người nói cậu có thể tìm người đánh đôi khác thích hợp hơn, cậu ta cười nói: “Thi đấu cốt là chơi cho vui, giải trí một chút, thắng thua không quan trọng.”

Trước hôm thi đấu một ngày, trước bữa cơm Cát Niên nhận được một cuộc điện thoại.

“A lô, ai đấy?”

“Tôi đây.”

Vừa nghe thấy giọng nói này Cát Niên đã rợn hết da gà. Thấy bố vừa ra ngoài mua thuốc lá, mẹ đang nấu cơm dưới bếp, trong phòng khách chỉ còn lại cô và Vọng Niên đang chăm chú xem hoạt hình, cô tạm yên lòng.

“Xin chào quý khách... số máy quý khách... à vừa gọi... à số máy này... à hộp thư tin nhắn, xin mời tắt máy... à không, mời để lại lời nhắn sau tiếng bíp...”

Chỉ nói có bao nhiêu đó mà cô run rẩy dựng cả tóc gáy.

Phía bên kia im lặng một lát rồi có tiếng đặt máy rất mạnh. Cát Niên không biết liệu cậu ta có để lại lời nhắn thật không.

Cơm tối xong xuôi, Cát Niên làm công việc rửa bát hằng ngày của mình, vòi nước đang xả nước, Vọng Niên lại không ngừng đùa nghịch quanh cô, lúc thì nghịch mấy chiếc chén đĩa chị đã rửa sạch, Cát Niên cũng không buồn hưởng ứng.

Lúc này, bố cô gọi với sang từ bên phòng khách, hình như nói cô có điện thoại.

Cát Niên đang dùng hết sức lấy tóc của mình từ trong khẩu súng của Vọng Niên ra, trả lời vọng ra từ trong bếp: “Vâng con lên ngay.”

Cô còn chưa kịp lau khô nước trên tay thì mẹ đã đi vào giục: “Làm gì cũng chậm rề rề, người ta đang đợi đấy.”

Cát Niên không dám cãi lời, đến bên điện thoại, cô nghe thấy bố mẹ nói với nhau: “Thằng bé này giống hệt cha nó, cư xử vô cùng lễ độ, đôi lúc còn hơi khách sáo quá.”

Trong lòng Cát Niên hồi hộp không yên, cái tên âm hồn đó vẫn còn chưa tiêu tan hết sao.

Thấy cô do dự chần chừ, mẹ cô bực mình nói: “Mất hồn à? Con trai của Viện trưởng Hàn gọi cho con về việc thi đấu cầu lông, cùng tuổi với nhau mà sao con lại kém xa nó thế hả?”

Cát Niên không chần chừ nữa, nhấc điện thoại lên nghe.

Phía bên kia bắt đầu lên tiếng: “Xin chào, đây là trung tâm dịch vụ tin nhắn.”

Cát Niên mơ hồ ở một tiếng.

Hàn Thuật lập tức mở máy.

“Cậu ngốc nghếch thì đã đành, nhưng nghĩ là mình có thể bắt chước được một người bình thường thì cậu hơi nhầm rồi đấy. Làm gì có trung tâm tin nhắn nào mà lắp ba lắp bắp như cậu, tôi chưa bao giờ gặp loại người như cậu, ngoài nói dối ra cậu còn biết làm gì nữa hả?”

Tuy bố đang xem báo, mẹ đang đan áo len, nhưng Cát Niên biết rằng họ đều đang lắng nghe, tất nhiên cô không thể thất lễ với người vô cùng lễ độ thậm chí đôi lúc khách sáo này được.

Cô nói: “Ừ, cảm ơn.”

“Cậu không muốn đánh đôi với tôi thì cứ nói thẳng ra, tôi cũng chỉ hỏi qua loa cho biết. Nhưng sao cậu phải nói cậu không có thời gian? Nói thẳng là cậu đã hẹn với cái cậu trưởng bộ túc dạy nghề gì đó thì đã sao?”

Cát Niên sợ tiếng trong điện thoại vọng ra ngoài bèn lấy tay che ống nghe lại.

“Theo cậu thì sao?”

“Theo tôi á? Tôi rất ghét cậu lừa dối tôi! Cậu coi tôi là đồ ngu ngốc, cậu đã bao giờ nói một lời chân thật chưa hả?”

...

Cát Niên không lường trước được sự việc sẽ đến mức này.

“Như vậy cũng được, cậu thích đánh đôi với ai là quyền tự do của cậu, nếu thua, cậu tự chịu trách nhiệm...”

“Ừ, thế tớ không làm lỡ thời gian của cậu nữa, cảm ơn nhé!”

“Cậu nói gì... Cậu dám đặt máy à!”

Cát Niên nói nhỏ: “Không có gì, cậu bận việc đi, chào nhé!”

Đặt điện thoại vào chỗ cũ, Cát Niên lại lo cậu ta gọi lại.

“Con học cùng lớp với Hàn Thuật à?” Bố cô nhô đầu khỏi tờ báo hỏi.

“À, lớp bên cạnh ạ.”

“Bố cứ nghĩ hai đứa không quen nhau.”

Cát Niên không biết trong mắt bố cô có ý dò xét gì không. Trong chuyện tình cảm nam nữ cha mẹ cô vô cùng cẩn thận và bảo thủ, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ bị mắng “con gái không ra gì”, vì vậy trước mặt họ nhắc đến chuyện bạn khác giới phải cực kỳ cẩn thận, nói sai một câu là sẽ lớn chuyện.

“Con chỉ quen sơ sơ, không biết rõ lắm, bình thường cũng không nói chuyện, bọn con cùng đăng ký thi đấu cầu lông, thầy giáo phụ trách thể dục ở trường bảo cậu ấy báo cho con những điều cần chú ý không có trong thông báo của ban tổ chức.” Cát Niên nói dối mà mặt không đỏ, tim không đập nhanh, đúng như lời Hàn Thuật nói, cô đúng là kẻ nói dối siêu hạng.

Bố nhìn cô rồi lại cúi xuống đọc báo: “Hàn Thuật còn được, những cậu con trai khác con tránh xa ra đây.”

Cát Niên ngoan ngoãn gật đầu, bố mẹ cô có ấn tượng rất tốt về Viện trưởng Hàn, đây là một điều quá rõ ràng.

May mà buổi tối hôm đó điện thoại không kêu thêm lần nào nữa.

Để không làm ảnh hưởng đến việc học, các trận thi đấu cầu lông được xếp kín trong vòng một tuần. Ba giờ chiều hằng ngày học sinh tham gia thi đấu của các trường được đưa đến địa điểm thi đấu đã định trước, tuy lịch thi đấu rất dày nhưng tuổi học trò hoạt bát và nghịch ngợm, chỉ cần không phải đi học là cảm thấy vô cùng sung sướng rồi, không mấy ai thấy mệt mỏi cả.

Trong vòng thi đấu loại Vu Vũ và Cát Niên thi đấu tương đối thuận lợi, so với các cặp đối thủ mới ghép đôi khác thì họ có ưu thế rõ rệt là rất ăn ý, bởi từ ngày bắt đầu tập cầm vợt họ đã tập luyện cùng nhau. Sau khi lọt vào vòng chung kết một cách nhẹ nhàng, hai người lại tiếp tục lọt vào vòng loại trực tiếp với thành tích sáu trận thắng một trận thua.

Cát Niên không đặt nhiều kỳ vọng vào giải đấu này, kết quả này cũng đã đủ mãn nguyện rồi, nhưng Vu Vũ nói nếu đứng trong top 3 thì sẽ rất có lợi cho Cát Niên trong kỳ thi đại học sắp tới, bởi vì đây là giải đấu quy mô thành phố.

Thể lực cậu ấy vốn đặc biệt, bình thường không sao, nhưng với lịch thi đấu dày đặc như thế này, cũng thấy khá gay go.

Trong vòng đấu loại trực tiếp 16 lấy 8, Cát Niên đã nhận thấy thể lực của Vu Vũ bắt đầu sa sút, sau khi chạy đi chạy lại mặt cậu trắng bệch. Đến giờ nghỉ, Cát Niên nói đi nói lại với cậu rằng thắng thua không quan trọng, không cần thiết phải cố đến như vậy, hai người đã thắng một mạch vào đến vòng loại này thì cho dù có thua cũng không có gì là đáng tiếc. Vu Vũ nghe lúc đó nhưng khi vào sân cậu lại chơi hết sức mình như cũ.

Đối thủ của họ đã lọt được vào vòng 16 đội thì đương nhiên cũng không kém cỏi, đội của Cát Niên đứng hạng hai trong bảng B, phải gặp đối thủ hạng nhất trong bảng A. Hai học sinh lớp Mười hai của trường Trung học số 6 thể lực rất tốt, hơn nữa họ có ưu thế hơn về chiều cao, trận đấu này mất rất nhiều công sức, đến hiệp thứ ba mới thắng được nhờ một sai lầm của đối phương.

Hôm lọt vào vòng tám đội, Cát Niên đã viện cớ để mở tiệc chúc mừng cùng Vu Vũ. Trận này hai người thắng được nhưng đều rất mệt mỏi, nhất là Vu Vũ, cô lo sức cậu không thể chống đỡ nổi. Nhưng cũng may là thắng, Cát Niên cũng trở thành đối thủ hai của trường Trung học số 7 lọt vào vòng tám đội.

Ngày thi đấu vòng tám lấy bốn là một ngày đặc biệt, vì trận đó đối thủ của họ là Hàn Thuật và Trần Khiết Khiết.

Ngoài nội dung đôi nam nữ, Hàn Thuật còn đăng ký tham gia đơn nam, và đã giành giải ba trong nội dung đơn nam vừa kết thúc trước đó. Khả năng thực sự của cậu ta thế nào Cát Niên chưa biết, nhưng nội dung đơn nam năm nào cũng có rất nhiều người đăng ký, cạnh tranh rất khốc liệt, cậu ta có thể giành được vị trí đó lại cộng thêm tính cách cầu toàn thì quả là đối thủ không dễ đánh bại. Tuy vậy cậu ta lại chọn đánh đôi cùng Trần Khiết Khiết, điều này làm cho nhiều người ngạc nhiên, nhưng cho dù Trần Khiết Khiết đánh kém thì cũng không thể coi thường được.

Trận đấu hôm đó được tổ chức tại sân cầu lông của trường Đại học G, trọng tài phát loa yêu cầu các tay vợt lên ký tên. Cát Niên đã ký tên sau Hàn Thuật, vô tình nhìn về phía khán đài, thấy bố mẹ Hàn Thuật cũng đến xem con thi đấu. Họ ngồi ở hàng ghế đầu, Hàn Thuật đang đứng khởi động ở gần phía họ, mẹ cậu ta lau mồ hôi cho con, Viện trưởng Hàn còn đang dặn dò con điều gì đó.

Cát Niên từ trường đến thẳng đây, cô đã hẹn Vu Vũ đến sớm nửa tiếng, nhưng loa gọi các cầu thủ đến ký tên đã lần thứ hai mà vẫn không thấy bóng dáng cậu ấy đâu. Vu Vũ không phải người không đúng giờ, nhưng điều làm Cát Niên cảm thấy lo lắng hơn là, Trần Khiết Khiết cũng không thấy đâu.

Theo thông lệ, nếu loa gọi lần thứ ba mà tay vợt vẫn không đến thì coi như bỏ cuộc. Từ lúc đó tới lúc trận đấu bắt đầu vẫn còn mười phút, Cát Niên chủ động xin hội đồng trọng tài ỉnh ra ngoài tìm xem Vu Vũ có xảy ra chuyện gì trên đường không. Bởi hai bên đều còn đang thiếu người nên trọng tài quyết định cho thêm mười phút, trận đấu tạm thời huỷ bỏ.

Cát Niên chưa từng đến trường Đại học G bao giờ, không gian rộng lớn của ngôi trường quả thực rất dễ làm người ta mất phương hướng, tuy đã thuyết phục được trọng tài, nhưng thực ra cô cũng không biết phải tìm Vu Vũ ở đâu.

Nhưng cô cũng không mất nhiều thời gian tìm kiếm, ra khỏi sân cầu lông, bên trái có khu vườn của một học viện, cỏ cây um tùm, chìm hút lú lo. Giữa khu vườn có một bức tượng cao lớn. Cát Niên tiến gần lại, mới thấy ở đế tượng khắc mấy chữ “Mạo Dĩ Thăng tiên sinh”. Sau lưng bức tượng hiện ra một bóng hình quen thuộc.

Cát Niên vẫn hơi nghi ngờ, đi vòng qua một dãy ghế đá, từ đây, cô có thể nhìn rõ hai người phía sau bức tượng, người con trai đeo một chiếc ba lô đựng vợt, mặc áo trắng thân hình mảnh dẻ, tóc ngắn như mới mọc, mái tóc cột cao của người con gái lấp lánh trong ánh mặt trời, cô gái ôm chặt lấy tay cậu con trai, móng tay sơn màu đỏ. Họ ngồi yên lặng như vậy bên nhau, một lúc lâu, người con trai đưa cánh tay này giờ để xuôi bên người lên vuốt tóc người con gái.

Trong vườn có một loại cây kỳ lạ, hoa nhỏ màu vàng, nở rất nhiều, nhưng không có mùi hương gì cả. Cát Niên đứng dưới cây hoa, gió thổi làm cánh hoa bay lả chã, cô thấy mình như đang bay theo cánh hoa vàng nhỏ xíu đó, bay lên, rồi lại rơi xuống, gần lại rồi lại vút ra xa, không tự chủ được, muốn khóc mà cũng không khóc được.

Cô chợt nhận ra một chuyện nên nỗi buồn càng nhân lên vô tận.

Tiểu hòa thượng dốc sức thi đấu để vào vòng chung kết, có thực sự vì muốn chứng minh mức độ hiểu nhau của hai người bạn hay không? Có thực sự vì lý do thi đại học của Cát Niên hay không? Có lẽ cậu vượt mọi khó khăn trở ngại chỉ vì ngày hôm nay, chỉ vì cậu được gặp người con gái mà cậu thích. Trần Khiết Khiết bị gia đình quản chặt quá, nên việc họ ghép đôi với nhau sẽ không bao giờ được cho phép, đành đợi cho đến khi vào vòng chung kết, ai còn ngăn cản được họ ngồi sát bên nhau nữa?

“Ồ, hoá ra ở đây cũng đang bận à. Thì ra đang đấu trận chung kết môn bóng tình nhân.” Tiếng nói chế giễu của Hàn Thuật vang lên phía sau lưng Cát Niên.

Hai người đang khoác vai giật mình, Vu Vũ quay lại.

“Cát Niên?”

Trần Khiết Khiết lại tỏ ra trấn tĩnh hơn: “Trận đấu sắp bắt đầu rồi à, ời ngại quá mình không để ý thời gian.”

Hàn Thuật cười khẩy: “Vội gì chứ, xem hai người ở đây thú vị hơn nhiều.” Cậu ta tiếp tục chuyển hướng về phía Cát Niên này giờ im lặng: “Cậu thấy rồi chứ, thấy rồi chứ? Người đánh đôi với cậu đấy hả? Sao không ra đó mà nhận đi? Cậu sợ người ta bảo cậu làm kỳ đà cản mũi à, người ta giỏi giang thế chứ, tôi chẳng thể hiểu được là ai với ai nữa. Thế giới này chắc chỉ có cậu ngốc như thế, tìm kiếm kiểu gì thế, người ta đang vui vẻ ở đây mà...”

“Cậu nói những chuyện đó để làm gì.” Cát Niên cố nói thật nhỏ.

Vu Vũ đi về phía họ.

“Cát Niên, cậu ra đây tìm tớ à? Đi thôi, tớ sẽ nói chuyện này với cậu sau. Chúng ta vào nơi thi đấu trước đã.”

Cậu ta kéo nhẹ Cát Niên.

Hàn Thuật dùng cây vợt đẩy Vu Vũ về phía sau.

“Còn thi đấu cái gì nữa? Cậu đùa cô ấy như vậy chưa đủ hay sao, muốn tôi chơi cùng cậu chắc, còn lâu. Tôi sớm đã nhận ra cậu là người không tử tế, thiếu quy củ, luôn bắt nạt con...”

“Đừng nói nữa.” Cát Niên kéo cây vợt của Hàn Thuật lại.

Hàn Thuật càng bức tức hơn: “Cậu thương cậu ta à, đến lượt cậu thương rồi cơ đấy!”

“Chuyện của chúng tôi không liên quan gì đến cậu.” Vu Vũ đẩy chiếc vợt đang chặn trên người mình ra, đối diện với Hàn Thuật đầy vẻ thách thức, thái độ của cậu lạnh lùng mà nghiêm túc, không phải chỉ có những gì ồn ào mới có thể phần nộ.

“Chúng tôi?” Hàn Thuật cảm thấy buồn cười. “Cái mà cậu gọi là ‘chúng tôi’ là cậu với ai? Là người ghép đôi với cậu, hay là Trần Khiết Khiết?”

“Hàn Thuật!”

Cát Niên vốn giỏi chịu đựng giờ cũng không thể nhịn thêm được nữa: “Đủ rồi! Rốt cuộc không có ai đến đây để thi đấu như tôi cả, nếu có thì tôi nhắc lại là chỉ còn ba phút nữa thôi, trận đấu sắp bắt đầu.” Cô nhắc nhở mọi người bằng một giọng đồng dạng nhất có thể, sau đó cô đi trước mà vẫn chưa nhận được lời hồi đáp nào.

“Cát Niên...” Vu Vũ cúi đầu, thở dài một tiếng rồi đuổi theo.

“Cát Niên, đợi đã.” Cậu kéo dây túi vợt của Cát Niên, Cát Niên giằng lại muốn trốn tránh.

Bốn người quay lại sân đấu, ai vào chỗ người đấy, sau một tiếng còi, trận đấu bắt đầu. Trừ Hàn Thuật không biết rõ về Vu Vũ, những người còn lại đều hiểu rõ thực lực của nhau, trận này họ thi đấu với một tâm trạng chưa từng có.

Đặc điểm của Vu Vũ khi đánh cầu là cầu đi nhanh, đi vào góc hiểm, cách đánh của Cát Niên thì lại vô cùng đơn giản, không có thủ thuật gì đặc biệt, nhưng điểm rơi thường rất chuẩn, cô có thể chấm dứt đường cầu bằng những cú đánh rất dứt khoát. Người khỏe mạnh và tốc độ nhanh nhất chính là Hàn Thuật, cậu ta di chuyển rất nhanh, bước chạy linh hoạt, kỹ năng toàn diện, phát cầu rất có ưu thế. Trần Khiết Khiết là người tiếp xúc với cầu lỏng lẻo nhất trong số bốn người bọn họ, cô thông minh, biết dùng kỹ xảo bù đắp lại sự thiếu hụt về sức lực, nếu đánh đúng thực lực thì phải hai hiệp mới có thể phân rõ thắng bại.

Trước kia Cát Niên thường thích gọi việc tập cầu của mình và Vu Vũ là “Xung Linh kiếm pháp”, tuy đó chỉ là trò đùa trẻ con, bắt chước cách nói giang hồ, còn nhiều thể võ lợi hại hơn nhiều, nhưng không ai có thể đánh bại được họ. Chỉ cần Vu Vũ đưa tay lên là cô hiểu ngay ý định của cậu, cậu cũng rất kịp thời hỗ trợ cô. Thế nhưng, ngay đến cả đôi bạn thanh mai trúc mã như Lệnh Hồ Xung (1) và Nhạc Linh San (2) sau khi lớn lên, một người yêu Tiểu Lâm Tử mặt mày u ám, đến khi chết vẫn ngâm nga điệu dân ca vùng Phúc Kiến, còn đại sư huynh về sau cũng được nắm tay một cô gái xinh đẹp, đàn sáo đều giỏi, sống cùng nhau đến đầu bạc ở chốn điền viên.

(1), (2). Nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp Tiểu ngạo giang hồ của Kim Dung.

Bờ vực ở Hoa sơn (3) với cây cỏ xanh tươi đó, đối với Cát Niên thật chẳng khác nào dải liệt sĩ nằm giữa rừng thông bạt ngàn. Gấp gờ sau khi lạc đường, đối mặt dưới hoa, thông xanh vậy gọi, thanh mai trúc mã... từng sự việc một lấp đầy vết thương trong ký ức cô. Ở phút cuối quan trọng của hiệp một, Cát Niên và Vu Vũ cùng chạy tới cứu cầu, vợt của hai người đập vào nhau, hai người đều bị đau, cầu thì vẫn vô tình rơi xuống đất.

(3). Trong Tiểu ngạo giang hồ Lệnh Hồ Xung và Nhạc Linh San cùng lớn lên và có mối tình thanh mai trúc mã ở nơi đây.

Đây gọi là “hiếu nhau” ư? Ở bên kia lưới, Hàn Thuật đang cười nhạo, cậu ta thắng hiệp này rồi.

Cát Niên thấy khát nước, khi hai bên đối sân, cô biết Vu Vũ muốn nói gì đó trong lúc này, nhưng cô chỉ chú tâm vào trận đấu, những chuyện khác không đáng để cô bận tâm.

Không biết có phải vì muốn thắng hay không mà trong hiệp tiếp theo Vu Vũ tấn công và đánh vô cùng quyết liệt, Cát Niên cũng cố gắng hết sức để tập trung vào trận đấu, điều này giúp họ dẫn trước Hàn Thuật và Trần Khiết Khiết. Sau mười một phút, hai bên nghỉ ngơi giữa giờ một phút, lần này Vu Vũ yên lặng. Cát Niên thử không để ý đến cậu, nhưng muộn rồi, cô không dừng được liếc mắt nhìn cậu một cái. Cậu dựa vào một bên, môi bạc phếch, khuôn mặt gầy gò lộ rõ hàng mi nhạt như dây núi xa xăm.

Đây rõ ràng là triệu chứng cho thấy cơ thể cậu không khỏe, trái tim Cát Niên bỗng thất lại, tiếng còi tiếp tục trận đấu đã vang lên, bốn người quay trở lại sân.

Hàn Thuật là một người muốn giỏi tất cả mọi thứ, cho dù làm gì cậu ta cũng không muốn xếp sau người khác, nhất là hôm nay đối thủ của cậu ta lại là Vu Vũ và Cát Niên. Hơn nữa, Viện trưởng Hàn bớt thời gian vàng ngọc đến xem con trai thi đấu, nên cậu càng muốn chứng tỏ với bố mẹ mình. Thấy tỷ số chênh lệch hơi xa, cậu ta đã đánh rất quyết liệt trong mười hai phút tiếp theo, dùng hết sức mình vục cầu, tấn công vô cùng quyết liệt.

Cát Niên thực sự thấy mệt, cho dù đã tự bảo bản thân phải chú tâm vào trận đấu nhưng hơi thở mỗi lúc một nặng nề của Vu Vũ dường như sát ngay bên tai cô, chỉ cần cô phân tâm một chút thậm chí có thể thấy mồ hôi chạy xuống từ trên trán cậu. Nhịp tim của cô không biết từ bao giờ cùng nhịp với hơi thở của Vu Vũ, mỗi lúc một nhanh và gấp hơn.

Sau khi Hàn Thuật ghi điểm nhờ phát cầu, Cát Niên đề nghị trọng tài cho dừng trận đấu. Vu Vũ phải thở một chút, không thể cứ cố mãi như vậy được.

Trọng tài tới hỏi tình hình, Hàn Thuật cười khẩy nói với giọng vừa đủ để mọi người xung quanh nghe thấy: “Lúc này mới nghỉ mấy chục giây rồi, thể lực như thế mà cũng đi thi đấu làm gì?”

Cậu dường như thấy ánh mắt lạnh lùng của Cát Niên đang dõi Vu Vũ nhìn về phía mình, trong lòng không khỏi bất bình: “Sao không tập luyện cho khoẻ đi rồi hãy đến thi đấu? Tôi không muốn thắng một kẻ yếu đuối chút nào.”

Trần Khiết Khiết cũng đi xuyên qua lưới hỏi thăm tình hình Vu Vũ. Trông dáng điệu của cô, Cát Niên hiểu rằng cô ấy không biết gì về bệnh cũ của Vu Vũ.

Vu Vũ từ chối quyết định tạm dừng trận đấu của trọng tài, cậu không để cho bất cứ ai đến đỡ mình, lau mồ hôi trên tay vào áo rồi hít thở sâu vài lần, nói: “Xin lỗi, có thể tiếp tục được rồi.”

Trần Khiết Khiết lắc đầu vẫn chưa muốn đi. Vu Vũ cười gượng gạo: “Cảm ơn cậu, cậu qua bên kia đi.”

Hàn Thuật phát cầu ngày một hiểm hóc, như thể cậu ta biết Vu Vũ đã thấm mệt, muốn Vu Vũ chạy càng xa càng tốt để làm cậu mất nhiều sức hơn.

Thi đấu thì tất nhiên phải có thắng thua, hơn nữa người ta lại nắm được nhược điểm của mình rồi. Cát Niên rất hiểu tính cách Hàn Thuật, nhưng trong lòng không khỏi tức giận, cô chưa từng có ý định trên tức cậu ta, vậy mà hết lần này đến lần khác cậu ta dồn cô đến cùng, đúng là ép người quá đáng!

Cô vốn dĩ rất ít khi phẫn nộ, nhưng một khi rằng đã nghiêng chắt, dưới tay cũng lên gân, lúc tỷ số là 13-13, cô đập cầu rất mạnh, cầu lao vút về phía Hàn Thuật, trúng vào má phải của cậu ta.

Lần này cô dùng lực khá mạnh, đánh vào chỗ nào bị hở ra trên người cũng sẽ rất đau, không riêng gì mặt. Hình như lúc cầu “hôn” mặt Hàn Thuật, Cát Niên có nghe thấy cậu ta đang chửi rủa gì đó, mọi người lập tức kéo lại vây quanh cậu ta, ngoài nhân viên y tế còn có bạn học và mẹ cậu ta. Hàn Thuật cầm tờ giấy ăn mọi người đưa cho, bịt miệng, hình như cũng nhổ ra nước bọt xen lẫn máu, có bạn nữ nhìn thấy kêu lên kinh hãi. Đám đông vây lại hỗn độn, cuối cùng Hàn Thuật thuyết phục mẹ mình trở về chỗ ngồi, dùng vợt nhặt cầu lên, cần răng chỉ về phía Cát Niên và Vu Vũ, yêu cầu tiếp tục trận đấu.

Những phút tiếp theo của trận đấu không có gì mô tả được, Hàn Thuật trong lòng như lửa đốt, phát cầu ra ngoài mấy lần, Trần Khiết Khiết càng mất tinh thần hơn, Vu Vũ thể lực giảm sút, Cát Niên vừa phải

ứng phó với Hàn Thuật, vừa phải để ý đến tình trạng của Vu Vũ, trình độ của hai bên đều giảm sút nhiều, nhưng lộ thuốc súng âm ỉ mãi rồi cũng phải nổ, trên khán đài mọi người bắt đầu thì thầm vào tai nhau.

24-21, Hàn Thuật phát bóng lỗi, tặng cho đối phương mấy điểm, đành nhìn đối phương thắng hiệp này, Cát Niên vui lên đôi chút. Cho dù kết quả hiệp cuối cùng là thắng hay thua cô cũng phải mài bớt đầu nhọn của Hàn Thuật đi, hơn nữa là vì Vu Vũ, cô biết trong lòng Vu Vũ cũng có điều bức xúc, tuy cậu không biểu hiện ra mà thôi.

Cô mong Vu Vũ có thể cảm nhận ánh mặt trời đang ở phía trước, nhưng vừa nhìn sang, cảm giác vui mừng trong cô đã nguội bết một nửa, mặt Vu Vũ không còn là màu trắng bệch nữa, môi cậu đã chuyển sang màu tím ngắt. Cát Niên biết chuyện như vậy là hỏng, đã lâu bệnh của cậu không tái phát, không thể gắng gượng được bao lâu nữa.

Lòng kiêu hãnh của Vu Vũ là một tấm thủy tinh mỏng, không nhìn thấy được, rất mỏng và dễ vỡ.

Cậu ấy sẽ không bao giờ ngã gục trước mặt mọi người như vậy, nhất là trước mặt Trần Khiết Khiết vẫn còn chưa biết chuyện, nếu không Cát Niên không tưởng tượng nổi tấm thủy tinh đó sẽ vỡ tan làm người ta chảy máu đầm đìa thế nào.

Cô không chần chờ thêm phút nào nữa, cầm vợt của mình giờ cao lên, nói to với mọi người: “Chúng tôi bỏ cuộc!”

Trong tiếng ồn ào, Vu Vũ vẫn ngạc nhiên đôi chút, Cát Niên không nhiều lời kéo tay Vu Vũ: “Đi thôi.”

38. Quyển 1 - Chương 36

Chương 36 - Câu chuyện hóa thành bướm bướm

Con sâu bướm A hay B sẽ hóa thành bướm bướm? Mọc thêm cánh thì sẽ bay được thật sao? Một con bay đi rồi thì con kia sẽ vô cùng cô đơn. Liệu có con bướm tốt bụng nào khác đến nữa không?

Cát Niên vốn không thích bị người khác chú ý, niềm mơ ước lớn nhất của cô chỉ là được sống bình yên. Nhưng hôm nay cô bỏ cuộc trước mặt nhiều người như vậy, rồi lại dắt tay Vu Vũ bỏ đi, như thể đang chạy trốn khỏi cuộc đời này. Lúc đó, cô không chú ý đến bất kỳ ai khác, không cần biết đến sau này sẽ thế nào, cô chỉ biết rằng Tiểu hòa thượng vẫn đang ở bên cô và hiện tại cô vẫn có thể nắm giữ trong tay.

Vu Vũ không đi được bao xa, Cát Niên đã đoán đúng. Bệnh của cậu tái phát nhanh và rất nặng, mới đến một con đường nhỏ không quen thuộc trong trường Đại học G, Cát Niên đã phải dùng hết sức dìu Vu Vũ lúc này không còn biết gì nữa vào sau một bãi cỏ nơi không mấy ai để ý.

Cơn co giật diễn ra trong khoảng nửa tiếng đồng hồ. Trong khoảng thời gian đó, mồ hôi trên người Cát Niên hết ướt rồi khô, hết khô rồi ướt. Cô đặt đầu Vu Vũ lên gối mình, dùng hết sức lực bóp miệng cậu để cho hàm răng không cắn đứt lưỡi. Tay chân và toàn bộ cơ thể cậu co quắp một cách đáng sợ, như cung tên đã được kéo căng hết cỡ, mặt xám ngoét, thậm chí phía dưới đã bị dày vò lộ ra cả đất màu vàng. Từng phút, từng giây, dài tựa hàng năm, sự đợi chờ này hoàn toàn không thấy ánh mặt trời, có nhiều lúc, Cát Niên tưởng chừng cậu không qua được lần này, tưởng rằng chỉ một giây nữa thôi cậu sẽ chết.

Khi bệnh tái phát thì cơ thể này đã bị ma quỷ chiếm lĩnh, không còn là của Vu Vũ nữa. Khi con người ta bất lực với cơ thể mình, nỗi sợ hãi đó không gì mô tả được. Tiểu hòa thượng vốn trong sáng sạch sẽ như một tấm gương, nhưng lúc này lại phải nằm rạp xuống một nơi bẩn thỉu. Cát Niên biết mình đã làm đúng, chỉ cần Vu Vũ còn sống, cậu chắc chắn không mong mọi người nhìn thấy cảnh tượng này, nhất là Trần Khiết Khiết.

Khi người trong lòng mình đã vượt qua cơn nguy kịch và dần ổn định lại, Cát Niên ôm lấy cậu, cô bất ngờ nghĩ ra một điều, cũng giống như cái đêm bố mẹ đưa cô đến ở nhà bác gái, cô lạc trong khu rừng lạ lẫm,

đi mãi đi mãi, đêm tối như hũ nút, không mong đợi mà vẫn đến đích. Cô vẫn hay tìm thấy lối thoát ngay trong lúc tuyệt vọng nhất.

Cứ để cậu ấy yêu Trần Khiết Khiết đi, như vậy thì có gì không tốt đâu? Niềm vui của cậu ấy thật hạn hẹp, mỗi ngày sống của cậu ấy đều vô cùng quý giá. Cát Niên có thể giới của riêng mình, cho dù cậu không bao giờ bước vào thế giới ấy, nhưng cách một cánh cửa thôi, có thể nghe thấy tiếng bước chân của cậu thì Cát Niên cũng không có gì phải tiếc nuối. Thật vậy, chỉ cần cậu được vui vẻ, Cát Niên bằng lòng đứng sau cửa lặng lẽ ngắm nhìn cậu, đó không phải là sự vĩ đại, đối với cô, chỉ bấy nhiêu đó là đủ rồi.

Vu Vũ dần dần mở mắt giống như một đứa trẻ sơ sinh chào đời, ánh nắng đủ để làm bỏng con ngươi, cậu nhận ra đôi bàn tay đang che nắng cho cậu. Cô đã mang lại một cảm giác yên bình như lúc mới sinh cho Vu Vũ.

“Tớ xin lỗi Cát Niên, tớ đã làm cậu bị thua.” Đó là câu đầu tiên cậu nói sau khi cố gượng ngồi dậy.

Cát Niên vẻ mặt mệt mỏi dựa vào bồn cây bên đường vừa cười vừa nói: “Người ta có câu ‘Hảo sát phi minh, năng sát năng bất sát chi vị minh; tất thắng phi dũng, năng thắng năng bất thắng chi vị dũng.’” Sợ Vu Vũ không hiểu, cô giải thích: “Cho dù có cơ hội thắng, nhưng lúc cần thiết vẫn phải bỏ qua, để một lối thoát ình, như vậy mới gọi là dũng cảm; tương tự, không phải chuyện gì cũng phải nhìn thấu hiểu rõ, lúc cần mơ hồ thì phải mơ hồ một chút, cũng không phải là chuyện không hay.”

“Đó là tư duy của AQ.” Sắc tím trên mặt Vu Vũ đã tiêu tan, lời nói có khí nhưng không có lực.

“Đó là triết lý sống của thầy bói Tạ.” Cát Niên đùa cậu.

Vu Vũ cười rồi. Họ ngồi nghiêng ngả ngay trên bãi cỏ, ở một nơi xa lạ, nhưng hình như không xa lạ lắm, vì bầu trời và đám mây ở đây, giống bầu trời nhìn từ gốc cây lựu.

Một lúc sau, không ai nói gì, dường như hai người đều không nhớ rằng ở đằng kia có một trận cầu vốn dĩ thuộc về họ.

Thiếu chút nữa là Cát Niên bị chìm vào giấc ngủ, cô nghe thấy Vu Vũ nói bên tai: “Cát Niên, tớ đã từng nói với cậu chưa, cậu là người con gái tốt nhất trên thế giới mà tớ từng gặp.”

Cát Niên nhắm mắt mỉm cười. Vu Vũ thật lạ, quen nhau đã nhiều năm như vậy, chưa bao giờ thấy cậu ấy khen một câu thẳng thắn thế này bao giờ.

Cát Niên, cậu thật xinh đẹp.

Cát Niên, cậu thật thông minh.

Những lời này Cát Niên đã luôn khao khát được nghe từ Vu Vũ. Nhưng cậu ấy chưa bao giờ nói ra.

Đám mây bay đến che lấp mặt trời chói chang, gió hiu hiu thổi.

“Thật không? Có hơn Trần Khiết Khiết không?” Trong lòng Cát Niên thực ra đang nghĩ, cậu đùa mình à, hãy nói mình hơn cô ấy đi, chỉ một lần thôi!

Một lúc sau, Vu Vũ mới nói: “Tốt hơn tất cả mọi người.”

Lời cậu mới chân thật và trịnh trọng làm sao. Cát Niên đã tin, đối với cô chỉ như vậy là đủ.

Cô nhìn về phía Vu Vũ, cười rạng rỡ.

“Vu Vũ, cậu cũng là người con trai tốt nhất trên thế giới mà tớ đã từng gặp.”

“Thật không?”

Vu Vũ bắt chước dáng điệu ngốc nghếch của Cát Niên.

Cát Niên gật đầu lia lịa như một chú gà đang mổ thóc.

Hai người vui vẻ và mãn nguyện như những đứa trẻ, tuy họ vẫn ngầm hiểu rằng, “tốt nhất” và “tốt nhất” không bao giờ có thể ở cạnh nhau.

“Cát Niên, tớ kể cho cậu nghe một câu chuyện.”

“Cậu á, hehe.” Không thể trách Cát Niên thấy buồn cười. Vu Vũ từ nhỏ đã không thích đọc sách, cho dù là những cuốn Cát Niên thấy rất hay nhưng cậu cũng không thích, xem được một lát là buồn ngủ. Vì Cát Niên thường trêu cậu là Tiểu hòa thượng nên câu chuyện mà cậu thích kể nhất chính là “Trước kia có một ngọn núi, trên núi có một ngôi miếu...”

“Đừng cười đấy nhé.”

“Tớ nghe đây, nghe mà...”

“Câu chuyện này tên là ‘Hoa bướm bướm’.”

Cát Niên không nhịn được cười phá lên. Cát Niên vốn dĩ muốn làm một thánh giả nhiệt tình, nhưng khi cậu trình trọng nêu tên câu chuyện cô lại cảm thấy buồn cười kỳ lạ.

“Tớ còn chưa bắt đầu, cậu cười gì thế?” Vu Vũ bất mãn lắm bầm một câu.

“Ồ, ý tớ là tớ rất thích câu chuyện. Có phải là Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài không?”

“Ồ?” Lại đến lượt Vu Vũ nghi ngờ. Cậu lấy tay gõ gõ vào đầu Cát Niên cảnh cáo: “Tớ nói rồi, tớ là người kể chuyện chứ có phải cậu đâu, cậu chú ý nghe đây này.”

“Tớ nghe đây, nghe đây.”

“Có hai con sâu bướm sống ở sâu trong lòng đất, nơi đó vô cùng yên tĩnh, cách biệt với thế giới bên ngoài, chúng chưa bao giờ nhìn thấy thế giới bên ngoài, bên ngoài cũng không biết đến sự tồn tại của chúng. Nhưng phía trên cái hang chúng sống có một cái lỗ rất nhỏ, gió và nước mưa thấm qua cái lỗ đó, tất nhiên cũng có ánh nắng mặt trời.”

“Thế quan hệ giữa hai con sâu bướm đó là gì?”

“Là quan hệ giữa hai con sâu bướm.”

“Ừ.”

“Hai con sâu bướm đều thích ánh nắng mặt trời chiếu qua cái lỗ nhỏ đó. Nhưng một tia nắng mặt trời nhỏ cũng vô cùng xa xỉ đối với chúng, chỉ có ngày nắng vào một thời điểm nhất định mới có một tia nắng yếu ớt chiếu vào, và chỉ chiếu được ột con sâu bướm.”

“Chúng có đánh nhau vì điều đó không?”

“Tất nhiên là không, Cát Niên à, Cậu bớt đọc tiểu thuyết kiếm hiệp đi một chút có được không. Hai con sâu bướm đó rất thương yêu nhau, thường nhường nhịn nhau, nguyện tự mình chui trong bóng tối để con còn lại được chiếu chút ánh sáng.”

“Ồi như vậy thì tốt quá.”

Vu Vũ nói hơi nhiều, nghe giọng cậu có vẻ mệt, hơn nữa càng lúc càng nhỏ hơn: “Một hôm, một con bướm bay qua, vô tình nhìn thấy hai con sâu bướm nhường nhau sưởi nắng, nó thấy vô cùng kỳ lạ, bèn đứng ở phía trên hỏi: ‘Các cậu đang làm gì vậy?’ Sâu bướm A trả lời, ‘Chúng tôi đang nhường nhau cơ hội được sưởi nắng.’”

“Con bướm nói thế nào?”

“Con bướm chỉ cười: ‘Các cậu thật buồn cười, ánh nắng mặt trời có gì quý giá đâu, cậu nhìn tôi đây, ngày nào cũng ở dưới mặt trời, bị mặt trời chiếu cháy bỏng cả cánh.’ Sâu bướm nghe xong rất ngưỡng mộ. Thứ mà chúng cảm thấy quý báu và xa xỉ nhất thì người khác lại có thừa.”

“Sâu bướm A hay sâu bướm B cảm thấy ngưỡng mộ?”

“Tạ Cát Niên, cậu bớt các câu hỏi kỳ cục đi được không?” Vu Vũ không chịu được nữa.

“Được rồi, cậu kể tiếp đi.”

“Con bướm đó cũng rất thân thiện, nó định bay đi rồi nhưng lại thu cánh lại, đưa ra một ý hay cho sâu bướm: ‘Các cậu ở dưới đất nhường đi nhường lại có gì thú vị đâu, chi bằng các cậu lên trên này, để xem tia

nặng đáng thương đó có còn quý báu nữa ko?’ Sâu bướm nói: ‘Cái lỗ này cao quá, chúng tôi không bò lên được.’ Con bướm cười nói: ‘Bướm bướm cũng lột xác từ sâu bướm ra đấy, khi nào các cậu lột xác thành bướm thì chẳng phải có thể bay được rồi sao? Mau lên đây, rồi chúng ta sẽ cùng nhau nhảy múa dưới ánh nắng mặt trời.’

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó sâu bướm mới biết rằng mình có thể lột xác thành bướm, nó rất vui...”

“Thế nó có lột xác được không?”

“Sau bao gian khổ, cuối cùng nó cũng biến thành... biến thành kén...”

“Sau đó sao nữa, Vu Vũ cậu nói mau đi, nói xong rồi ngủ!”

Sau khi bệnh tái phát, cơn mệt mỏi bắt đầu trở dậy, mí mắt Vu Vũ không thể chống lên được nữa.

“Sau đó lại biến thành bướm bướm... Cát Niên, tớ nằm một lát nhé, sau đó, sau đó, tớ kể sau nhé...”

Cậu ấy ngủ thiếp đi, chỉ còn lại mình Cát Niên với biết bao băn khoăn. Còn gì đáng buồn hơn là một câu chuyện chưa có kết cơ chứ? Câu chuyện này gieo vào lòng cô rất nhiều nghi vấn. Con sâu bướm A hay B sẽ hóa thành bướm bướm? Mọc thêm cánh thì sẽ bay được thật sao? Một con bay đi rồi thì con kia sẽ vô cùng cô đơn. Liệu có con bướm tốt bụng nào khác đến nữa không?

Thật đáng tiếc, Vu Vũ không bao giờ có cơ hội kể nốt câu chuyện đó.

Về đến trường, Cát Niên bị cô giáo phụ trách gọi lên mắng ột trận vì việc cô bỏ cuộc hôm đó, hơn nữa cô không đưa ra được lý do nào hợp lý, đó là biểu hiện thiếu tinh thần thể thao, hơn nữa cô còn làm mất thể diện của trường Trung học số 7 trước mặt bao nhiêu người như vậy. Vì việc này, cô đã phải viết bản kiểm điểm một cách thành khẩn.

Không có họ thì giải đấu vẫn tiếp tục, Hàn Thuật và Trần Khiết Khiết vào vòng trong một cách nhẹ nhàng do họ bỏ cuộc, rồi lại may mắn thắng ở vòng bán kết, cuối cùng giành giải nhì đôi nam nữ toàn thành phố, đem vinh quang về cho trường Trung học số 7.

Trong lễ trao giải, các tuyển thủ lọt vào vòng tám đội đều được nhận bằng khen danh dự. Cát Niên và Vu Vũ tuy không thắng lợi trong vinh quang nhưng cũng được cầm trong tay hai tấm bìa đỏ, đồng thời mỗi người lại được hai mươi tệ tiền thưởng. Cát Niên nói đây đúng là một niềm vui bất ngờ.

Trong cả hai nội dung thi đấu Hàn Thuật đều được xếp thứ hạng ba trở lên, hôm đó cậu ta vô cùng vinh dự, trong lễ trao giải Cát Niên chỉ thấy mẹ cậu ta, Viện trưởng Hàn không đến, nhưng lần này ông Viện trưởng luôn mong con thành tài nhất định sẽ vững tâm hơn về con mình.

Sau lễ trao giải, mọi người lục tục ra về, Phương Chí Hòa trên cổ đeo một chiếc máy ảnh to cổ tình gọi Cát Niên lại.

“Ôi, Tạ Cát Niên, đừng đi vội, cả bạn đánh đôi của cậu nữa. Dù sao hai cậu cũng từng là đối thủ của băng Hàn Thuật, chụp chung cái ảnh chứ?”

“À... à, không cần đâu.” Cát Niên không muốn bị khó xử.

“Chụp lưu niệm thôi mà. Mọi người đều là bạn bè cả, cũng sắp tốt nghiệp rồi, chưa chắc đã chụp được đủ... Hàn Thuật lại đây, Trần Khiết Khiết cũng đồng ý rồi.”

Hàn Thuật vẫn giữ vẻ ngang tàng: “Chụp thì chụp, có gì đâu? Tớ đâu phải loại người nhỏ nhen chứ.”

Cát Niên liếc nhìn Vu Vũ, cậu cũng không có ý phản đối. Thôi thì thà vậy còn hơn để người khác cười mình nhỏ nhen, Cát Niên gật đầu.

Thế là Phương Chí Hòa chỉ đạo mọi người đứng vào như một người chỉ huy. Bên trái Cát Niên là Vu Vũ, Hàn Thuật bị cậu ta đẩy sang bên phải cô.

Trên mặt Hàn Thuật vẫn còn vết tím bị cầu lông đập vào hôm đó, nhưng đã nhạt màu hơn rồi. Có lẽ nó làm cho cậu thấy không tự tin, cánh tay cậu chạm vào Cát Niên, mặt tỏ rõ vẻ ngượng ngùng.

Cát Niên nhìn cậu ta, cậu ta nói đầy ác ý: “Tạ Cát Niên, cậu đứng dịch ra một chút, chỗ tôi chật quá.”

Rõ ràng Cát Niên đứng ở đó trước mà.

Nhưng Cát Niên cũng không thèm tranh luận với cậu ta, lặng lẽ bước sang bên trái Vu Vũ. Hàn Thuật lạnh mặt, cũng không đứng lấp chỗ trống cô vừa để lại, Phương Chí Hòa lại giục Trần Khiết Khiết đứng vào giữa Vu Vũ và Hàn Thuật.

Cát Niên, Vu Vũ, Trần Khiết Khiết, Hàn Thuật, bốn người xếp hàng một từ trái qua phải chụp ảnh. Phương Chí Hòa đứng ở phía đối diện xoay xoay ống kính máy ảnh, miệng nói to: “Đẹp quá, đẹp quá! Hàn Thuật, cậu cầm chiếc vợt Kennex của cậu lên, cả băng tay nữa, trên đó có chữ ký của mọi người, như vậy mới ý nghĩa chứ.”

Hàn Thuật khó chịu nói: “Cậu chụp thì chụp đi, nhiều chuyện thế nhỉ.”

Phương Chí Hòa cười giòn hai tiếng: “Nghệ thuật, mình vì nghệ thuật thôi, Khiết Khiết, cậu ghé sát vào bên trái một chút... đúng rồi.”

Cát Niên đứng yên lặng ở đó, cảm thấy Vu Vũ đang cử động, cô khẽ nghiêng người, nhìn thấy bàn tay hai người nắm chặt phía sau lưng.

“Nhìn vào ống kính này, một, hai, ba, cười!”

Cát Niên nhìn vào ống kính cười để lộ hàm răng. Năm 1997 được ghi lại như vậy.

Sau này khi nhận được ảnh, cô mới nhận thấy mình cười tươi nhất trong số bốn người.

Chụp ảnh xong, Vu Vũ nói sẽ đi về cùng Cát Niên. Cát Niên lấy cớ đau bụng, bảo cậu đi trước, không phải đợi. Cô cũng có mắt, thấy Trần Khiết Khiết định đi nhưng vẫn nán lại chờ đợi, có lẽ cô chờ Vu Vũ, Cát Niên biết là như vậy.

Chần chừ trong nhà vệ sinh nữ hồi lâu, Cát Niên mới đi ra ngoài, cô ngại gặp Vu Vũ, cố ý đi đường của ngách cửa phòng thể dục.

Tránh được vỏ dưa lại gặp vỏ dừa. Mới xuống được mười mấy bậc thang, cô lại gặp phải Hàn Thuật.

Cô vốn định giả vờ không nhận ra, ai đi đường nấy, nhưng Hàn Thuật không quen giả vờ. Cậu ta nghịch vợt của mình, nói sau lưng cô: “Tạ Cát Niên, cậu không thấy gặp người quen mà không chào hỏi thì rất đáng xấu hổ sao?”

Cát Niên quay lại: “Ồ. À, Hàn Thuật à, cậu cũng ở đây à?”

Hàn Thuật nói: “Đừng tưởng chỉ có mình cậu biết chuyện, bố mẹ Trần Khiết Khiết nhờ tôi trông coi cô ấy, tôi không muốn làm kỳ đà cản mũi... Đúng rồi, cho tôi phỏng vấn một chút, xin hỏi hiện nay trong lòng cậu có cảm nghĩ gì?”

Cậu ta cầm cán vợt như thể micro hướng về phía Cát Niên: “Có buồn không? Có ghen tị không? Có muốn khóc không? Hay cậu vốn dĩ đã vĩ đại như thế này?”

“Đừng có trêu tôi.” Cát Niên đưa tay đẩy vợt của cậu ta ra.

“Cậu nín nhịn thế có đau khổ lắm không? Hôm nay tâm trạng tôi rất vui, không muốn nghe cậu khóc đâu.”

Cát Niên không muốn để ý đến cậu ta, nhưng nhìn vết tím trên mặt cậu, cô lại mềm lòng.

Hôm đó cô tức giận quá nên ra tay hơi mạnh, cho dù thế nào đi nữa, Cát Niên cũng không muốn làm người khác bị thương. Với tính cách của Hàn Thuật mà vẫn chưa tính sổ với cô thì cũng hơi lạ.

“Mặt cậu không sao chứ... Tớ xin lỗi.” Cô buồn rầu nói.

Hàn Thuật đưa tay lên sờ mặt: “Cậu còn xin lỗi nữa à! Có cô gái nào dữ tợn như cậu không? Bố tôi cũng đã man rồ nhưng chưa bao giờ đánh vào mặt tôi...”

Cát Niên đành phải nín nhịn trước Hàn Thuật đang bị chạm vào nỗi đau.

Hàn Thuật nhìn cô cười, giọng điệu cũng mềm mỏng hơn, không sắc nhọn như trước nữa.

“Chỉ sưng một lát thôi, lúc nói với lúc ăn cũng đau... không tin cậu sờ thử mà xem, này, sờ thử xem!”

“Không, không cần đâu.” Cát Niên hốt hoảng, vừa cười vừa lẩn tránh.

Hàn Thuật không để ý đến điều đó, cậu ta túm tay Cát Niên đặt lên vết thương trên mặt: “Không sờ thử thì sao cậu biết được cậu quá đáng đến mức nào.”

Cát Niên ngại ngùng muốn rút lại tay mình, để mọi người nhìn thấy thật không hay chút nào, nhưng sức cô không lại được với Hàn Thuật, cho tới lúc ngón tay cô chạm vào mặt cậu ta, nóng rực, giống như bị sốt vậy.

“Ái...” Hàn Thuật cầm tay cô ấn ấn trên mặt mình. “Cậu sờ thấy chưa... thế mà cậu cũng ra tay được.”

Đây là lần đầu tiên Cát Niên nghe thấy Hàn Thuật ăn nói nhẹ nhàng lọt tai.

Bàn tay, khuôn mặt trẻ trung, những lời trách móc thân thiết của cậu ấy toát lên vẻ thân mật mờ ám, cảm giác đó làm Cát Niên cảm thấy rất mất tự nhiên. Cô vừa im lặng rút tay lại, vừa đưa mắt nhìn về hướng khác.

Khi tay cô được giải phóng theo đúng ý nguyện của chủ nhân thì Hàn Thuật lại khẽ: “Haiz...” một tiếng: “Lần trước cậu cũng đá tôi còn gì...”

“Chỗ đó tớ không sờ đâu!” Cát Niên hốt hoảng, nói mà cũng không kịp nghĩ.

Hàn Thuật á khẩu không nói nên lời: “Cậu thật là...”

Mặt chưa hết đỏ cậu đã làm ra vẻ đạo mạo bình tĩnh, chỉ có đôi mắt vẫn sáng lạ kỳ. Cát Niên nghĩ, cậu ta cũng không phải là người xấu, có lúc cậu ta thật giống một đứa trẻ nghịch ngợm.

“Tớ phải về đây.” Cát Niên bước nhanh đi.

“Đợi đã, tôi đã nói xong đâu, mời cậu đánh đôi với tôi thì không chịu, bây giờ đã hối hận chưa, nếu liên kết với tôi thì có khi chúng ta đã giành ngôi quán quân rồi.”

“Bây giờ nhắc lại chuyện đó để làm gì.”

“Ừ, tặng cậu cái này.”

Hàn Thuật đưa cây vợt Kennex của mình cho Cát Niên.

Cát Niên ngạc nhiên nhận cây vợt: “Tặng tớ, tại sao?”

“Đây là cây vợt bố tôi tặng sau khi tôi được giải trong giải đấu cấp thành phố hồi học lớp 9, bố tôi chưa bao giờ mua đồ xịn cho tôi, đây là lần đầu tiên. Lần nào được thành tích cao, tôi cũng mang theo nó, tặng cậu đấy, tôi muốn nhắc nhở cậu mỗi ngày về việc không nhận lời đánh đôi với tôi lần này. Tôi sẽ bảo mẹ tôi mua cái mới.”

Cát Niên nhìn cây vợt, trên cán viết kín chữ ký của bạn bè cậu. Con người Hàn Thuật đúng là không tồi, nhưng dù thế nào thì cũng không nên tặng một món đồ đắt tiền dễ dàng như vậy chứ. Cát Niên cầm cây vợt trong tay, bất chợt cảm thấy dường như nó nặng đến ngàn cân.

“Tôi không thể nhận được.” Cô vội trả lại cho Hàn Thuật.

“Tôi bảo tặng là tặng, cậu từ chối gì nữa?”

“Cây vợt này rất có ý nghĩa với cậu, cậu giữ lại đi.”

“Có giá trị hay không là việc của tôi, cậu thấy ngại thì đưa đây tôi đập gãy đi.”

“Sao phải đập gãy, sao cậu phải tặng cho tớ làm gì?”

“Thế cây vợt cậu tặng Vu Vũ thì có lý do gì đặc biệt không?”

“... Ai nói với cậu như thế?”

“Điều này cậu không cần biết.”

“Cậu ấy khác, cậu khác.”

Hàn Thuật lập tức thay đổi thái độ: “Tôi có gì mà không bằng thẳng động kinh đó cơ chứ?”

Mặt Cát Niên lập tức trắng bệch. Bí mật mà cô và Vu Vũ giữ kín lâu nay cuối cùng đã bị Hàn Thuật xé toang một cách thô bạo.

“Sao cậu biết?”

Hàn Thuật bĩu môi: “Trước kia thì cũng chưa chắc chắn, nhưng thấy thái độ cậu như vậy, có lẽ là thật. Cậu đừng quên, mẹ tôi là bác sĩ khoa ngoại thần kinh, những phản ứng hôm đó của Vu Vũ, mẹ tôi nhìn là biết ngay. Chẳng trách cậu vội vàng bỏ cuộc, cậu sợ người ta tái phát bệnh phải không?”

“Được rồi, Hàn Thuật, đừng nói nữa được không?” Cát Niên van nài.

“Khi cậu ấy bị tái phát thì như thế nào, cậu nói thử tôi xem? Mẹ tôi nói bệnh này không có cách nào chữa được cả...”

Lời Hàn Thuật chưa dứt đã nghe thấy một tiếng rầm, cây vọt của cậu đã bị Cát Niên ném mạnh xuống cầu thang. Cô lạnh lùng nhìn Hàn Thuật, không nói thêm lời nào rồi chạy xuống cầu thang.

“Đứng lại!”

Cây vọt đó là đồ vật quý giá của Hàn Thuật, thường ngày cậu cũng không hay cho người khác động vào, nhưng hôm nay lại bị cô ném đi một cách không thương tiếc, vẫn là vì người đó, như vậy thì sao cậu có thể không hận được.

“Tạ Cát Niên, nhặt nó lên.”

Cát Niên quay lưng lại phía cậu, hình như cô cười thành tiếng.

Điều này càng làm cho cậu nam sinh kiêu ngạo thêm tức giận.

“Trần Khiết Khiết không biết cậu ta bị bệnh đó à?”

Cát Niên không kiềm chế được quay đầu lại, ánh mắt như lưỡi dao đâm thẳng về phía Hàn Thuật.

“Đi đi, nhặt nó cho tôi.”

Cậu cảm thấy mình càng ngày càng khác lạ, không phải là mình nữa.

Một lát sau, Tạ Cát Niên nói nhỏ: “Được, chỉ cần cậu đồng ý, nhặt mười ngàn lần cũng được.”

Về sau và về sau nữa, Hàn Thuật đã quên rất nhiều chuyện, nhưng chuyện cây vọt này cậu không bao giờ quên.

39. Quyển 1 - Chương 37

Chương 37 - Sự tự do duy nhất

Cái mà họ có chỉ là một mạng sống và linh hồn trong sạch trong môi trường vắng đục. Ngoài ra họ chẳng có gì hết. Những thứ mà họ có thật khó có thể chịu được bất cứ dả kích nào, mỏng manh như bạch ngọc đứng trước đá cứng, bất lực như những thiên thần ngây thơ trước xã hội đầy cám dỗ.

Kết thúc kỳ thi tốt nghiệp, Vu Vũ cùng kết thúc cuộc đời học sinh của mình tại đây. Cậu sớm đã không còn tâm tư cho sự nghiệp học hành. Với cậu, học lên cao là một ảo tưởng không thực tế. Cát Niên biết có khuyên cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ đành im lặng. Có lẽ mỗi người đều có quỹ đạo cuộc đời riêng. Những quỹ đạo này có giao điểm nhưng điểm cuối lại khác nhau. Sách vở và thầy cô đều nói với chúng ta con người là bình đẳng, nhưng chỉ nói riêng về Hàn Thuật và Vu Vũ, từ khoảnh khắc cất tiếng khóc chào đời, họ có bắt đầu ở cùng một xuất phát điểm không?

Hai tháng sau khi bà nội mất, theo giao hẹn với Lâm Hằng Quý, Vu Vũ cho đi hết di vật của người đã mất, dọn khỏi căn nhà cậu đã sống mười tám năm, dùng một nghìn tệ mà Lâm Hằng Quý trả lần hai thuê một gian phòng đơn ở góc thành phố. Lúc đó, Lâm Hằng Quý tổng cộng đã trả chín nghìn tệ tiền nhà, còn thiếu tám nghìn, hẳn nói cửa hàng của mình cần vốn trung chuyển, năm tháng sau mới trả hết được.

Cát Niên nghi ngờ đạo đức của Lâm Hằng Quý theo bản năng, không chỉ một lần cô đã nói với Vu Vũ: “Tớ không tin tên tiểu nhân đó. Cậu qua lại với hắn, chuyện gì cũng phải cẩn thận đấy. Hồi đó bán nhà là do đường cùng, mười bảy nghìn tệ là quá lợi cho hắn. Giờ hắn mới trả được một nửa cậu đã dọn nhà. Chỉ dựa vào mỗi tờ giấy nợ hắn viết, nếu hắn giở trò thì cậu làm thế nào?”

Lý lẽ của Cát Niên lẽ nào Vu Vũ lại không hiểu, nhưng khi bệnh của bà nội nguy cấp cậu không thể không đồng ý điều kiện của Lâm Hằng Quý là khi nhận được tiền lần đầu trong vòng ba tháng phải giao nhà. Bà Nội không gắng gượng được, là cháu, cậu đã nỗ lực hết sức rồi, còn kết cục cuối cùng là sự an bài của số phận.

Vu Vũ hiểu rõ sự bỉ ổi của Lâm Hằng Quý hơn ai hết, nhưng cậu nói với Cát Niên: “Lúc đó tớ chỉ muốn lấy được tiền. Không cứu được bà, cũng phải giúp bà chịu ít giày vò. Chính miệng tớ đã đồng ý với Lâm Hằng Quý là sẽ giao nhà đúng hẹn. Nếu tớ nói lời mà không giữ lấy lời thì có khác loại tiểu nhân bỉ ổi Lâm Hằng Quý?! Cát Niên, tớ không muốn giống như hắn.”

Nói đến cuối cùng, gần như là an ủi Cát Niên, cũng là an ủi chính mình, Vu Vũ cười: “Lâm Hằng Quý đã đồng ý với tớ rồi, tuyệt đối sẽ không chặt cái cây tỳ bà đâu, cậu yên tâm.”

Cát Niên không nói gì, nếu cái cây tỳ bà đó không thuộc về cậu ấy nữa, thì dù nó có chín sai trĩu quả cũng có liên quan gì đến cô?!

Ngoài việc tiếp tục làm thêm ở quán Internet, Vu Vũ còn dựa vào quan hệ với đám “bạn” để làm bồi bàn ở quán rượu “KK”. Cùng lúc làm hai công việc, như vậy miễn cưỡng cũng có thể nuôi sống bản thân, nhưng cuộc sống sớm tối đảo điên, không phân ngày đêm, khiến cậu gầy sọp đi, lại vì ít khi tiếp xúc với ánh sáng mặt trời, làn da trắng bệch gần như trong suốt, chỉ cần một ánh nắng chiếu vào là sẽ tan biến.

Cát Niên biết cậu bận bịu cả ngày, không chú ý chăm sóc bản thân, trong thời gian ôn thi căng thẳng, cứ có lúc rảnh là cô lại đến thăm Vu Vũ. Tấm rèm màu cam nổi bật nhất nơi lạnh lẽo Vu Vũ ở là do Cát Niên đích thân chọn và treo lên. Bát đĩa đơn giản, cây đèn nhỏ đầu giường đều là đồ rẻ tiền hai người mò được ở chợ đêm. Cát Niên thậm chí còn cắt cành trên cây lựu ở nghĩa trang liệt sĩ đem về cắm vào hũ sứ làm một chậu bonsai. Hằng ngày trước khi ra khỏi nhà Vu Vũ đều nhớ tưới nước cho nó, để nó ở chỗ có thể hứng được nhiều ánh nắng nhất. Không lâu sau nó nhú ra chồi non.

Chìa khóa ở chỗ Vu Vũ cũng giao cho Cát Niên một chiếc, Cát Niên thường đến đây từ hai nơi là từ nhà và trường. Khi Vu Vũ ở nhà, hai người cùng ăn mỳ, khi cậu không có ở nhà, cô dọn dẹp phòng, có lúc còn giặt quần áo bẩn cho cậu.

Vu Vũ thấy ngại, thường nói: “Cát Niên, cậu không cần làm cho tớ những việc này đâu.”

Cát Niên biết cậu đưa cho cô chìa khóa chẳng qua để chứng minh mình không cô đơn, trong cái thành phố này mình vẫn còn có một chỗ dựa. Còn cô làm những việc này không phải vì cậu mà là vì chính mình, làm những việc ấy cô thấy vui.

Vu Vũ không thích gọi điện thoại đến nhà Cát Niên. Cậu có một cái máy nhắn tin cũ nhưng rất cá tính. Theo cách nói của Cát Niên, cô gọi nó năm lần, “lão gia máy nhắn tin” mới để ý tới cô một lần. Liên hệ giữa họ chủ yếu dựa vào những tờ giấy gấp chận dưới chậu cây lựu để lại cho đối phương.

“Cát Niên, mấy ngày này tớ làm việc từ ba giờ chiều đến mười một giờ đêm...”

“Tớ biết rồi, gần đây toàn kiểm tra thôi...”

“Chuyện cười cậu để lại lần trước rất buồn cười...”

“Buồn cười thật sao? Thật ra tớ muốn nói, đó vốn không phải là chuyện cười...”

Họ cứ nói chuyện với nhau bằng cách đó, ngoài hai người họ ra thì không một ai biết bên dưới chậu cây xấu xí lại có bí mật như thế.

Có lúc, Cát Niên cảm thấy bất giác chần chừ khi cầm chìa khóa vào ổ khóa chỗ ở của Vu Vũ. Cùng một ổ khóa, liệu Trần Khiết Khiết cũng có một cái chìa không? Cô không muốn khi đẩy cửa vào lại nhìn thấy gương mặt xinh đẹp đó. Tuy cô mơ hồ cảm nhận được rằng quan hệ giữa Vu Vũ và Trần Khiết Khiết chưa bao giờ cắt đứt hẳn, nhưng đó là chuyện thuộc về thời gian và không gian khác, cô không muốn biết. Cũng may là chuyện này chưa bao giờ xảy ra. Nơi Vu Vũ sống không hề có dấu vết của một người con gái nào, chỉ có một lần khi gấp quần áo cho Vu Vũ, cô nhìn thấy sau lưng áo sơ mi có vết sơn móng tay khô.

Đầu tháng Bảy, giữa mùa hè, kỳ thi đại học của Cát Niên đã đến. Sáng sớm, cô đeo cặp, ăn bữa sáng rồi rời khỏi nhà như thường ngày, đi đến nơi có thể thay đổi cuộc đời của rất nhiều người. Chiều ngày thứ hai ra khỏi phòng thi, cô thậm chí vẫn đến chỗ Vu Vũ đổi cho chậu cây vị trí nhiều ánh nắng hơn. Vu Vũ viết lên tờ giấy chặn dưới chậu cây hai chữ “tất thắng”, Cát Niên nhìn mà cười sảng sặc chê chữ xấu.

Hai vợ chồng Tạ Mậu Hoa quan tâm một cách muộn màng, một buổi tối nọ, Tạ Mậu Hoa nói với con gái: “Sắp thi đại học rồi nhỉ? Đây cũng coi như là việc lớn, gần đây có muốn ăn gì bảo mẹ làm à tẩm bổ cho trí não.”

Cát Niên đang bận rộn dạy Vọng Niên đọc phiên âm chỉ đáp: “Không cần đâu bố.”

“Sao lại không cần, nói ra người khác bảo bố mẹ không quan tâm đến con. Thật ra bố mẹ có khi nào mà không đối xử công bằng với con và Vọng Niên?” mẹ Cát Niên nói.

Cát Niên hơi khó xử: “Con biết, nhưng mấy ngày trước đã thi xong môn cuối cùng rồi. Hôm nay trường chấm điểm, gần đây tạm thời con không cần tẩm bổ trí não.”

Điểm của cô khá lý tưởng, không có gì là bất ngờ cả, có thể nói là thể hiện đúng trình độ thường ngày. Giáo viên Ngữ văn rất lo Cát Niên làm văn lại mắc lỗi nên bắt cô viết lại một bản theo trí nhớ, giáo viên đọc rồi cười rất lâu.

Người khác đều nói, Hàn Thuật thi cũng rất tốt, đương nhiên cậu ta phải vào trường đại học Luật tốt nhất. Xem ra, đó là chuyện mười phần chắc chắn. Năm nay đề thi đại học khối tự nhiên và khối xã hội có nhiều điểm khó hơn dự đoán.

Tuần cuối tháng Bảy, chủ nhà của Vu Vũ bảo sẽ tăng giá thuê nhà 30%. Vu Vũ đã thương lượng nhiều lần nhưng không có cách nào. Vì dù với mức giá sau khi tăng, muốn thuê được phòng tốt hơn ở đây gần như là chuyện không thể. Căn phòng tuy xấu, nhưng ít ra cũng là một không gian độc lập có thể tránh nắng trú mưa. Không chỉ cậu mà ngay cả chậu cây của cậu cũng đã quen với nơi này.

Số tiền phòng nhiều hơn quả thật là một áp lực vô cùng lớn với Vu Vũ. Sinh kế vốn phải miễn cưỡng lắm mới duy trì được nay bỗng chốc càng thêm khó khăn. Lúc này, thời hạn Lâm Hằng Quý hẹn trả nốt số tiền đã qua nhưng hắn vẫn giả câm giả điếc.

Vu Vũ nói: “Tớ phải đi tìm hắn, bắt hắn trả tiền.”

“Chỉ sợ hắn không phải kẻ giữ chữ tín.” Cát Niên lo lắng.

“Tớ không tin hắn có thể vô liêm sỉ đến mức đó. Giấy nợ giấy trắng mực đen, in cả dấu tay còn nằm trong tay tớ. Hắn mà dám giở trò thì tớ liều với hắn.”

Cát Niên giữ chặt Vu Vũ: “Vu Vũ, cậu không được liều với hắn, hắn là kẻ khốn nạn, liều với hắn không đáng đâu!”

“Nhưng không thể cứ để hắn đè đầu cưỡi cổ được. Nhà giao cho hắn, tớ không có gì để nói, nhưng tiền thuộc về tớ thì một xu cũng không được thiếu!”

Cát Niên lo mối hận tích trữ lâu ngày của Vu Vũ sẽ bùng phát khi gặp phải sự bỉ ổi của Lâm Hằng Quý. Nhưng giống như Thất Thương Quyền, muốn hại người thì phải hại mình trước. Cô liền yêu cầu: “Tớ đi cùng cậu!”

Vu Vũ từ chối không chút do dự, ý đồ của Lâm Hằng Quý với Cát Niên rõ như ban ngày, sao cậu có thể để Cát Niên xuất hiện trước mặt tên khốn ấy, sao có thể để cô mạo hiểm chứ?!

“Nếu cậu không cho tớ đi thì phải hứa với tớ, dù thế nào cũng không được động tay động chân với hắn!” Cát Niên nhìn theo ánh mắt né tránh của Vu Vũ: “Vu Vũ, đừng để hắn kéo cậu xuống bãi lầy!”

Vu Vũ hứa với cô và một mình đi tìm Lâm Hằng Quý. Nhưng khi cậu tay không đem theo vết rách ở môi quay lại trước mặt Cát Niên thì cô bắt đầu nghi ngờ phán đoán của mình và chuẩn mực đạo đức từ trước tới giờ.

“Không biết tên khốn đó lôi đâu ra một tờ giấy cũ mềm, trên đó có dấu tay của bố tớ, nói muốn làm buồn bán, vay của Lâm Hằng Quý mười nghìn tệ...”

“Bố cậu... không phải đã... Sao có thể thế được?”

Vu Vũ bắt lực ngồi xuống mép giường: “Đúng thế, sao có thể, sao tớ lại có thể ngu ngốc đến thế. Hắn đã giăng xong bẫy rồi chỉ ngồi đó đợi tớ nhảy vào thôi.”

“Không có bằng chứng, có gì có thể chứng minh đó là do bố cậu viết? Người đã chết nhiều năm như vậy rồi, hắn thích làm giả là làm giả sao?” Cát Niên giận sôi người, cô cũng như Vu Vũ, dù sao cũng chỉ là đứa trẻ chưa đến hai mươi tuổi. Dù so với những người cùng tuổi họ chứng kiến nhiều nhân tình thế thái hơn, nhưng đối diện với sự xấu xa, lòng tham và căm bẫy trần trụi như vậy, họ vẫn cảm thấy không thể thích nghi nổi.

Vu Vũ che mắt cười một tiếng: “Đương nhiên hắn có thể chứng minh, không phải còn có người làm chứng sao? Bác rể của cậu, còn cả một người hàng xóm đều chỉ tay lên trời nói tận mắt nhìn thấy bố tớ ký tên lên đó. Chỉ có điều mười mấy năm nay, hắn thấy tớ và bà nội cô nhi quả lão không nhớ nhắc đến. Lần mua nhà này cũng là để cứu tớ, hắn chỉ thiếu mình tám nghìn tệ, nhưng tớ lại nợ hắn mười nghìn. Thấy tớ đáng thương, hai nghìn kia bỏ qua. Cát Niên, cậu có tin không? Hắn đúng là đại từ đại bi!”

“Thật quá trơ trẽn!” Cát Niên hỏi hận rằng mình không có nhiều từ ngữ độc địa hơn, nhưng dù là lời nguyên rủa nào thì với Lâm Hằng Quý vẫn không đủ.

“Chẳng lẽ, chẳng lẽ không có cách nào khác sao?” Dù hắn có tìm người làm chứng, pháp luật cũng không có quy định đòi bố nợ thì đòi con phải trả. Chúng ta... chúng ta đi kiện hắn!”

Cát Niên nói với giọng run run, cảm thấy còn không thể thuyết phục nổi chính mình.

Kiện hắn? Lấy gì mà kiện? Cái mà họ có chỉ là một mạng sống và linh hồn trong sạch trong môi trường văn đức. Ngoài ra họ chẳng có gì hết. Những thứ mà họ có thật khó có thể chịu được bất cứ đả kích nào, mỏng manh như bạch ngọc đứng trước đá cứng, bất lực như những thiên thần ngây thơ trước xã hội đầy cám dỗ. Họ không nghĩ được cách gì, không ai lại tin con trai của một kẻ giết người. Điều này họ biết, Lâm Hằng Quý cũng biết.

Cát Niên không biết mình có thể nói được gì nữa, cô kéo tay Vu Vũ đang ôm mặt ra, khẽ xoa lên vết thương trên môi Vu Vũ: “Đau không?”

Vu Vũ quay mặt đi: “Cái tát này là khi tớ bảo giấy nợ đấy là giả, bác rể cậu đánh đấy. Tớ không động tay với ông ta đâu, cậu yên tâm!”

Cát Niên nhắm mắt, cô yên tâm, rất yên tâm, thế nhưng bị thương là con dao giết người vô hình.

Tranh chấp về chuyện nhà cửa với Lâm Hằng Quý bị gác lại như thế, Cát Niên luôn rất lo lắng cho Vu Vũ, nhưng hằng ngày cậu đi làm rồi về nghỉ, không nhắc lại chuyện này nữa. Chỉ là càng bán sức làm việc thì con người càng trở nên trầm mặc hơn.

Tháng Tám đến, thành tích thi đại học được công bố, đợt đầu tiên giấy báo nhập học của tân sinh viên ồ ạt đến các nhà. Cát Niên không sốt ruột chờ đợi, cô là người có thành tích cao, xếp thứ hai toàn thành phố, bất cứ trường đại học nào cũng vui vẻ mở rộng cửa đón chào cô.

Ngày mười ba tháng Tám, nhân viên bưu điện lắc chuông xe đạp đưa giấy báo nhập học của Đại học Nhân dân Trung Quốc đến nhà họ Tạ. Sáng hôm đó, con ngõ nhỏ bé trở nên náo nhiệt, mọi người đều nghe nói con gái của nhà họ Tạ là trạng nguyên, thi đỗ khoa Luật của một trường đại học trọng điểm trên Bắc Kinh.

“Lão Tạ, các sinh viên tốt nghiệp từ khoa Luật tương lai đều làm luật sư, làm thẩm phán. Nuôi dưỡng được một cô con gái có tài là trên hết. Vài năm nữa, những ngày tháng tốt đẹp đang đợi ông bà đấy!” Hàng xóm đều nói.

Vợ chồng Tạ Mậu Hoa khách sáo nói: “Con bé không biết sau này sẽ thành thế nào? Không thi đỗ phiền lòng, thi đỗ rồi cũng phiền lòng. Phí lên học ở Bắc Kinh cũng đau đầu rồi!”

Nói là thế nhưng Tạ Mậu Hoa vẫn ra phố mua hai băng pháo treo trước cửa để đốt. Cát Niên tựa vào cửa sổ phòng mình, qua tấm kính cửa sổ nhìn một màu đỏ sau khi pháo nổ tan tành. Mãi mười một năm sau cô vẫn nhớ niềm vui và sự nhộn nhịp của khoảnh khắc ấy. Đó là lần vui vẻ duy nhất thuộc về Tạ Cát Niên.

Buổi chiều, mẹ vẫn đang bận rộn gọi điện cho họ hàng báo tin mừng, bố bị bạn bè kéo đi nói chuyện bí quyết dạy con. Cát Niên lấy cớ đi thăm bạn, ra khỏi nhà lại chạy đến chỗ Vu Vũ. Cô chỉ muốn chia sẻ niềm vui này với cậu ấy.

Vu Vũ không có ở nhà, đồ đạc trên giường hỗn loạn, Cát Niên lăm bắm, ngoảnh đầu thì thấy phía dưới chậu cây có một góc màu trắng.

Cát Niên cười, xem ra Vu Vũ để lại lời nhắn cũng đúng lúc lắm, cậu cũng đoán được Cát Niên sẽ đem đến tin vui nên mới đặc biệt chúc mừng cô?!

Cô phần khích nhắc chậu cây lấy tờ giấy lên, vội vã dùng một tay mở ra.

Vu Vũ rất ngại viết, kém biểu đạt, thường ngày, những lời để lại rất ít chữ, đủ ý là được. Lần này, Cát Niên thấy cả một đoạn bút tích của cậu, không giấu được sự ngạc nhiên.

Cát Niên, tớ phải đi rồi. Tớ không có cách nào khác. Khiết Khiết có thai rồi, tớ không thể để cô ấy ở lại. Cậu chắc chắn sẽ khuyên tớ, tớ biết. Nhưng từ trước tới nay tớ là người không được tự do. Đây có lẽ là cơ hội ra đi duy nhất mà ông trời ban cho tớ. Cát Niên, đừng lo cho tớ, khi nào ổn định tớ sẽ liên lạc với cậu trước tiên.

Vu Vũ viết chữ nguệch ngoạc, Cát Niên vẫn nhìn rõ được từng chữ, nhưng lại không hiểu ý trong đó, run rẩy cầm tờ giấy đã nhàu nát đọc lại lần nữa.

Cuối cùng, tờ giấy rơi nhẹ khỏi tay Cát Niên. Một lúc lâu sau mới trèo lên chậu cây lựu rạn nứt.

40. Quyển 1 - Chương 38

Chương 38 - Cậu ấy ở đâu?

Cô chỉ yếu đuối ẩn náu trong thế giới của riêng mình, đến khi bước chân trở nên xa dần, bắt đầu cảm thấy sợ hãi, cô đưa tay ra nhưng người bên ngoài đã đi đâu mất rồi.

Cát Niên lao ra khỏi nhà Vu Vũ, tìm một trạm điện thoại và bắt đầu điên cuồng gọi số máy nhắn tin của Vu Vũ. Cô không nhớ mình đã gọi bao nhiêu lần nữa. Đây là lần đầu tiên cô đứng chặn hết những người muốn dùng điện thoại khác, chỉ sợ bị nhỡ mất điện thoại của Vu Vũ.

Cô đứng như thế trước điện thoại cho đến khi hai chân tê rần.

Điện thoại lặng im không một lời đáp, Cát Niên còn nhiều lần nghĩ nó chỉ là thứ trang trí không có tác dụng gì hết. Một giây trước khi tuyệt vọng, chuông điện thoại reo khiến cô khẽ run lên, hai tay cầm lấy ống nghe nhưng lại không cẩn thận để tuột mất.

“Vu Vũ, là cậu à?” vừa nói lời đầu tiên nước mắt Cát Niên đã chảy ròng ròng.

Đầu bên kia im lặng, chỉ thấy tiếng thở nhịp nhàng, hoặc có thể là cô tưởng tượng.

“Vu Vũ, có phải cậu không? Cậu đang ở đâu? Đừng làm chuyện ngốc nghếch! Vu Vũ, cậu không cần trả lời tớ, chỉ cần đồng ý với tớ không làm chuyện ngốc nghếch...” cô nói đi nói lại cũng chỉ có câu đó.

Trong sự chờ đợi mòn mỏi, Cát Niên đã không thể không chấp nhận sự thật đi ngược lại đạo đức về “đứa con của Vu Vũ và Trần Khiết Khiết”. Họ muốn thế nào cô không can thiệp được, là “người bạn tốt tốt nhất”, thậm chí cô cam tâm tình nguyện chúc phúc cho họ. Nhưng ngoài cô ra thì còn ai sẽ chúc phúc đây? Bố mẹ Trần Khiết Khiết quản lý tiền bạc nghiêm ngặt như vậy, trời đất bao la, hai con người tay trắng biết đi về đâu?

Đầu dây bên kia dập máy, Cát Niên bỗng nhớ ra mình vẫn có thể tìm được Trần Khiết Khiết, chỉ cần tìm Trần Khiết Khiết là tìm được Vu Vũ.

Cũng may Cát Niên vẫn nhớ được dãy số may mắn dễ nhớ đó của nhà Khiết Khiết. Người nhận điện là người giúp việc của nhà họ Trần. “Xin hỏi Trần Khiết Khiết có nhà không?”

“Ồ, cháu là ai?”

“Cháu là bạn học của cô ấy, muốn hỏi về tình hình thi cử!”

“Cô ấy ra ngoài rồi, nói là đến nhà bạn tìm hiểu chuyện thi đại học.”

“Bác có biết là bạn nào không ạ?” Cát Niên mừng rỡ, có thể là Hàn Thuật, như thế thì mình cũng có được một phương hướng nhất định.

Bác giúp việc nói: “Tên gì nhỉ... sáng nay cô ấy có nói... cái gì mà Niên? Hình như là bạn cùng bàn...”

“Tạ Cát Niên ạ?”

“Đúng rồi, Tạ Cát Niên, đúng là cái tên này. Lúc trưa cô ấy đi với lái xe rồi.”

Cát Niên khẽ cười, những lời đăng sau dường như nghẹn lại trong cổ.

Gác điện thoại, Cát Niên đến quán Internet chỗ Vu Vũ làm thêm, những người quen cậu đều nói hôm nay cậu ta không đến, còn đám bạn hồ thì cũng chẳng có ai biết cậu ta ở đâu.

Khi đến quán rượu “KK” thì trời đã sắp tối. Đây là lần thứ hai Cát Niên đến đây. Vừa đẩy cửa bước vào cô gần như bị tiếng nhạc, tiếng người nói bên trong nuốt chửng. Phần lớn nhân viên phục vụ quầy bar được hỏi đều trả lời Cát Niên với ba chữ đơn giản “tôi không biết”, chỉ có một cậu con trai đang nhảy múa, lắc lư theo nhạc là cho Cát Niên chút hy vọng.

“Vu Vũ à, tối nào cậu ta cũng ở đây... Hôm nay á? Hình như tôi có gặp cậu ta... còn gặp khi nào thì tôi quên rồi. Có thể là một tiếng trước cũng có thể không lâu đến thế... Cái gì? Đi cùng ai á? Hì hì, cô nhìn xem, ở đây nhiều người như vậy, người nọ kéo người kia, sao tôi biết ai đi cùng ai...”

Cát Niên vẫn muốn tóm lấy đầu mối này để hỏi tiếp nhưng tình trạng của cậu ta khiến cô không thể xác định được, do cậu ta uống quá nhiều hay là ăn phải thứ gì vớ vẩn, cậu ta vô cùng hưng phấn mà cũng mơ màng, càng nói càng hồ đồ.

Cát Niên thất vọng rời khỏi quầy bar, cậu con trai kia còn gọi lại: “Ây, đừng đi mà người đẹp! Nói chuyện thêm chút nữa đã. Muốn hỏi ai tôi nói cho...”

Gạt cậu ta ra, Cát Niên chen vào sàn nhảy, cảm giác như chiếc lá nổi bập bênh trên con sóng lớn. Cát Niên không bỏ qua bất cứ người nào đang nhảy cũng như bất cứ bóng dáng nào trong góc. Có thể là Vu Vũ thật sự không đến đây, tất cả chỉ là mấy lời hồ đồ của người khác, nhưng nếu cậu con trai kia còn chút tỉnh táo thì sao? Cát Niên muốn tìm được Tiểu hòa thượng của mình.

Cát Niên không hề biết tại một góc có ba người đang hưởng thụ một cơ hội bữa bãi hiếm có.

Cậu con trai hơi béo nói: “Uống thêm chút đi Hàn Thuật. Không sao, giấy báo của Đại học Luật đã cầm trong tay rồi, điểm cũng cao như thế, đúng theo ý của Viện trưởng Hàn, ông ấy còn có thể gây khó dễ gì cho cậu? Nếu mà là ông già nhà mình thì chắc là cười đến sái quai hàm ấy chứ!”

Hàn Thuật nhận lấy cốc rượu nhấp một ngụm, chỉ cười mà không nói gì.

Phương Chí Hòa gác lên vai Hàn Thuật, nói: “Chu Lượng nói không sai, căng thẳng lâu như vậy, giờ lại không thả lỏng thư giãn một chút, có để cho người ta sống không chứ? Bố cậu không biết hôm nay cậu ra ngoài chơi sao?! Ông ấy nhắm mắt cho qua thôi. Chẳng lẽ ông ấy không có thời trai trẻ? Uống nhiều rồi thì tối nay ở lại nhà tớ, ông ấy cũng không phản đối đâu. Sau này người Nam kẻ Bắc, ai đi đường nấy, không biết bao giờ mới lại được tụ họp như hôm nay, nào, ba anh em ta cạn ly!”

Tâm trạng Hàn Thuật cũng tốt, nâng cốc chạm với Chu Lượng và Phương Chí Hòa: “Xem các cậu nói gì kìa? Giờ cũng chỉ có Chu Lượng chưa có nơi dừng chân. Với bản lĩnh của ông già nhà cậu ấy lại không sắp xếp được cho cậu ta chỗ thỏa đáng sao? Còn Phương Chí Hòa cậu thì ở ngay Đại học G, lấy đâu ra mà người Nam kẻ Bắc? Đúng là nói linh tinh!”

“Phía Nam và phía Bắc thành phố không phải người Nam kẻ Bắc sao chứ? Như cậu, lên đại học con gái xung quanh cứ gọi là hàng đàn. Như thế còn có thời gian nhớ đến anh em không?” Phương Chí Hòa đùa.

Chu Lượng nháy mắt với Phương Chí Hòa: “Thế thì cậu không hiểu rồi. Cậu không biết Hàn Thuật là ai sao? Người ta hấp dẫn con gái thật đấy nhưng trong sáng lắm, chưa biết chừng còn chưa từng được cầm tay con gái ấy chứ!”

Phương Chí Hòa cười ha hả.

Hàn Thuật giơ chân đá Chu Lượng một cái: “Đá cho chết! Chết giểu tôi hả?”

Chu Lượng vội né tránh, “Thế thì cậu đổ mặt cái gì chứ?”

“Không thèm nói mấy lời vô ích với cậu!” Hàn Thuật cúi mặt uống rượu, không thừa nhận mình đổ mặt, cậu có điều phải suy nghĩ nên cũng không muốn phản bác.

“Ông già nhà tôi nói, lên đại học là coi như thành người lớn rồi. Chúng ta phải làm những việc của người lớn. Ngồi đây uống rượu không thể này thì có ý nghĩa gì? Các cậu nhìn xem, cô nàng đằng kia, quần áo có vài mảnh thế kia, thật là nóng bỏng... cả kia nữa, cũng xinh ra phết, chỉ tội hơi già!”

Phương Chí Hòa cười cợt: “Mình thì thích những em đáng đẹp, chứ Hàn Thuật thì khác. Cậu ta thích những người giống... ừm, không phải, không phải kiểu này... kia cũng không phải... ý, Chu Lượng, cậu nhìn xem em kia có giống...”

“Giống cái gì... ồ...” Chu Lượng phụ họa với Phương Chí Hòa, cậu ta neho mắt nhìn một lúc thì thốt lên: “Cái gì chứ, không phải giống mà chính là cô ta!”

Bị Chu Lượng huých lấy huých để, Hàn Thuật không chịu được đành nhìn theo hướng cậu ta chỉ, bất giác chết sững người.

Cách đó không xa, Cát Niên gặp một người “anh em” của Vu Vũ, cũng làm thêm ở KK, cậu ta vẫn nhớ Cát Niên.

Bị Cát Niên hỏi dồn mãi, cậu ta ghé sát tai Cát Niên nói nhỏ: “Vu Vũ ở đâu thì tôi không biết, có điều sáng nay cậu ta còn hỏi mượn tiền tôi. Nhưng tôi cũng nghèo rớt mồng tơi thì lấy gì mà cho cậu ta vay?”

Cát Niên vẫn không nản lòng, lúc ấy lại cảm thấy có người đập mạnh vai mình, mừng rỡ quay đầu lại nhưng rồi lập tức thất vọng.

Đối phương rất quen, thì ra là Phương Chí Hòa, bạn thân của Hàn Thuật.

“Là cậu à?” Cát Niên chào qua loa.

“Tạ Cát Niên, bình thường thấy cậu điềm đạm nho nhã, không ngờ cậu cũng thích đến nơi này!”

“Không...” Cát Niên không nói tiếp nữa, sao mình lại phải giải thích chứ?!

Chợt nhớ phải hỏi thêm người “anh em” kia xem Vu Vũ có để lộ điều gì không, nhưng khi quay lại thì cậu ta đã hòa vào đám người rồi.

“Người ta đi lâu rồi. Hàn Thuật cũng ở đây, chi bằng qua nói chuyện chút nhé!”

Cát Niên liếc nhìn một cái, đúng là Hàn Thuật có ở đó, đang nói chuyện gì đó với Chu Lượng.

“À, thôi, tớ đến tìm người, các cậu cứ chơi đi!”

“Tìm người? Bọn tớ ở đây lâu rồi, chi bằng cậu cứ nói xem chưa biết chừng bọn tớ lại từng nhìn thấy!”

Cát Niên như chết đuối vớ được cọc: “Các cậu có gặp Trần... à không, có gặp bạn tớ không? Cậu ấy tên Vu Vũ, cao từng này, tóc rất ngắn, trong cuộc thi lần trước ở bên đội mình...”

“Qua đây rồi nói, qua đây...”

Cát Niên không có được câu trả lời, đối phương đi về phía trước, vẫy tay ra hiệu bảo cô đi theo. Cát Niên vốn không muốn tiếp cận quá gần với Hàn Thuật để tránh hai bên cùng không thoải mái, nhưng họ biết Vu Vũ, chưa biết chừng sẽ cho cô chút đầu mối gì đó.

Cát Niên đi theo sau Phương Chí Hòa tiến đến bàn rượu của mấy người bọn họ, Chu Lượng cười tươi rói, còn Hàn Thuật thì mặt lạnh băng coi như cô không tồn tại, cậu ta chỉ nghịch chai rượu đã uống hết.

“Giờ có thể ỉnh biết được chưa? Các cậu nhìn thấy cậu ấy lúc nào? Cậu ấy có đi một mình không?” Cát Niên biết rằng nếu Trần Khiết Khiết đi cùng cậu ấy thì thể nào bọn họ cũng sẽ không bỏ qua.

“Vội gì chứ?! Tạ Cát Niên, chúng ta coi như là bạn học ba năm, nói chuyện cũng không được nhiều, sắp tốt nghiệp rồi, lại tình cờ gặp nhau ở đây... nên uống một ly đã!”

“Xin lỗi, tớ không biết uống rượu.” Cát Niên dường như rơi vào thế quẫn bách.

“Cái này cũng không thể coi là rượu, chỉ là nước giải khát thôi. Nghe giọng cậu cũng khản rồi, uống một chút nhấp giọng. Coi như là đáp lễ bạn học ba năm thôi mà!” Phương Chí Hòa rót một cốc đưa cho Cát Niên: “Tớ uống trước.”

Cậu ta uống một hơi hết cốc rượu. Cát Niên hơi ngại, là cô có chuyện cần đến người ta, uống hết cốc này chắc họ cũng không có lý do gì từ chối tiết lộ.

Trước khi uống, Cát Niên nhìn thứ chất lỏng có màu hổ phách trong cốc, thử nhấp một ngụm, ngọt, không phải cay như cô nghĩ, liền ngửa cổ uống hết.

Khi Cát Niên đặt cốc xuống dường như Hàn Thuật có liếc nhìn nhưng vẫn không nói gì.

“Đến lượt tớ, đến lượt tớ! Nói đến giao tình thì Phương Chí Hòa không so được với tớ đâu. Cát Niên, tớ muốn nói, cậu là mẫu hình mà tớ thích, thật đấy!” Gương mặt đầy đặn của Chu Lượng nhìn rất thành thật.

“Buồn nôn!” Hàn Thuật cười chế nhạo, vẫn không thèm nhìn.

“Cái này...” Cát Niên khẽ đỏ mặt.

“Không sao, uống cốc này nữa là cậu có thể đi tìm Vu Vũ rồi!”

“Cậu nhìn thấy cậu ấy thật à?”

Cát Niên lại uống cạn cốc nữa, với cô, thứ này không phải rượu, cũng chẳng phải nước giải khát. Thứ Cát Niên vừa uống là hy vọng mà cô tự ỉnh.

“Tuyệt!!” Phương Chí Hòa vỗ tay. “Rượu của hai bọn tớ cậu đều uống rồi. Cậu quen với Hàn Thuật như vậy, không có lý do gì bỏ qua lý của cậu ta chứ?”

“Các cậu chơi thì tự chơi đừng có lôi tôi vào!” Hàn Thuật khó chịu.

Cát Niên chẳng nói chẳng rằng tự rót đầy ột ly rồi uống cạn. Khi đặt cốc xuống, người Cát Niên lắc lư, ly rượu đang để trên bàn lăn ra đất.

“Tớ uống hết rồi, các cậu nói đi, rốt cuộc các cậu có nhìn thấy cậu ấy không? Cho tớ biết, cậu ấy ở đâu?”

“Cậu ấy đi đằng kia...”

“Tớ biết, đằng kia...”

Phương Chí Hòa và Chu Lượng đồng thanh, nhưng tay lại chỉ về hai hướng ngược nhau.

Cát Niên nhìn hai người, cứ im lặng nhìn như vậy.

Nước mắt thi nhau trào ra khỏi khóe mi, chẳng trách người ta lừa, chỉ trách mình. Cô chỉ yếu đuối ẩn náu trong thế giới của riêng mình, đến khi bước chân trở nên xa dần, bắt đầu cảm thấy sợ hãi, cô đưa tay ra nhưng người bên ngoài đã đi đâu mất rồi.

Cát Niên lặng lẽ rời đi, thậm chí không một lời oán trách như mấy người kia nghĩ.

Khi bóng Cát Niên khuất sau cánh cửa, Chu Lượng lên tiếng: “Này, cô ấy không sao chứ? Bộ dạng vừa rồi dọa tớ chết khiếp!”

“Đừng hỏi tớ, tớ đâu biết cô ta lại uống thật chứ?! Ba ly này dù có pha trà xanh thì nồng độ cũng đủ khiếp rồi!”

“Nghe nói tửu lượng của con gái hơn con trai, chắc không sao đâu, tớ thấy cô ấy đi cũng vững lắm.” Chu Lượng bắt đầu tự bao biện.

“Ở đây chắc cô ấy có người quen, cái tên lúc nãy dính sát mặt nói chuyện lẽ nào lại không lo cho cô ấy? Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu. Chưa biết chừng cô ấy uống thường xuyên, tửu lượng rất tốt ấy chứ!”

“Các cậu đúng là vô vị, trò này có gì hay chứ?!” Hàn Thuật lạnh lùng bâng quan nãy giờ, cuối cùng lên tiếng, cậu ta đẩy hết ly rượu ra đứng lên: “Các cậu cứ tiếp tục, tớ về!”

“Hàn Thuật, không phải cậu đi tìm cô ấy đấy chứ?”

“Tớ ăn no rồi hơi chắc? Dù sao ông già cũng biết có thể tớ không về nhà, tớ vào quán Internet chơi game thâu đêm luôn. Nếu ông ấy hay mẹ tớ gọi thì bảo tớ ngủ rồi.” Hàn Thuật đập số tiền phần rượu của mình xuống bàn rồi đi thẳng.

“Cậu ta thật là...” Chu Lượng ngạc nhiên chỉ Hàn Thuật đã đi một quãng xa.

“Cậu nói thẳng toẹt ra như thế làm gì?” Phương Chí Hòa trợn mắt nhìn Chu Lượng.

41. Quyển 1 - Chương 39

Chương 39 - Cậu ta không phải cậu

Cát Niên, rốt cuộc cậu có biết mình là ai không. Mình không phải cậu ta, mình không phải cậu ta!

Hàn Thuật chậm rãi đi ra, khi ra hẳn khỏi cửa KK, sắc mặt cậu trở nên lo lắng, xoay người nhìn ra đường phố náo nhiệt nhưng không thấy bóng dáng Cát Niên đâu.

Rượu Tây pha nước giải khát lợi hại như thế nào cậu biết rõ, tuy dễ uống nhưng sau khi uống thì ngay cao thủ uống rượu như Viện trưởng Hàn cũng phải ngật ngưỡng. Vì thế mà Hàn Thuật uống rất có chừng mực. Ai ngờ Cát Niên đến từ chối cũng không biết, uống liền một lúc ba ly, cồn trong rượu không khiến lý trí cô ta mất tỉnh táo thì cậu không phải họ Hàn.

Con gái một mình giữa đêm hôm đã dễ khiến người ta chú ý, huống hồ đây lại còn say. Hàn Thuật vừa chạy vừa tìm theo hướng về nhà Cát Niên, đến ngã tư vẫn không thấy bóng dáng cô đâu. Nhìn cô cũng không phải loại có tiền, ra đường là gọi xe, chẳng nhẽ cô lại mọc cánh bay đi rồi?

Hàn Thuật nghĩ một lúc rồi quay ngược lại định tìm theo hướng khác. Cậu bắt đầu thấy hối hận tại sao lúc này khi bọn Phương Chí Hòa dụ Cát Niên uống cậu lại không ngăn cản. Đúng rồi, cậu vẫn ghét cô, muốn cô xấu mặt, nhưng cảm giác thắng lợi gần gũi đó đã bị những giọt nước mắt của cô xóa sạch. Cậu tự mắng mình, thế này chẳng phải cậu tự chuốc buồn bực vào người sao? Sao cậu lại sống nhỏ nhen quá vậy?

Đi một lúc thì cậu quay lại chỗ cũ, tấm biển hiệu hai chữ vàng “KK” treo trên cao. Bên cạnh chiếc ghế dài trên vỉa hè có một người ăn mày đang cúi người xem cái gì đó. Bên trên ghế cũng như lúc này khi cậu đi qua, không có ai cả.

Hàn Thuật đi chậm lại gần, vươn người qua nhìn một cái, sao cái “thứ” đang cuộn tròn bên cạnh ghế lại nhìn quen thế nhỉ?!

Cậu kích động đến muốn chửi bậy, tuy biết như thế thì không tốt chút nào.

“Làm gì đấy!” Phản ứng đầu tiên của cậu là muốn đuổi gã có ý đồ đen tối kia đi, nhưng hấn ta đứng im quay lưng lại phía cậu. Sợ cái “thứ” dưới đất kia bị bắt nạt, cậu định đưa tay kéo gã trước mặt ra nhưng mới đưa tay ra được nửa chừng bộ quần áo bẩn thỉu của gã lại khiến cậu chùn bước. Hàn Thuật đành đi vòng qua đến phía trước cái ghế dài, chắc chắn là cô bình an vô sự rồi lúc ấy cậu mới yên tâm.

Bảo Hàn Thuật chạm vào ăn mày không khác nào bảo cậu đi chết, đúng lúc đó cậu chợt nhớ đến câu “có tiền mua tiên cũng được”. Thế là cậu rút ra năm tệ ném vào bát rồi làm động tác đuổi đi, cuối cùng thì chỉ còn lại cậu và Tạ Cát Niên bên chiếc ghế.

Cát Niên ngồi co ro thành một đống, đầu cúi vào giữa hai chân, trông như con nhím gập kẻ thù, chỉ chừa ra một tay bám chặt lấy chân ghế, nhìn cô vừa nhỏ bé vừa đáng thương. Hàn Thuật dùng một ngón tay chọc vào lưng Cát Niên.

“Này...”

Cát Niên không động đậy, nhưng tấm lưng khẽ lên xuống theo từng nhịp thở.

“Này, cậu không định ở ngủ ở đây đấy chứ? Có nghe tôi nói không?” Hàn Thuật chọc mạnh hơn, người Cát Niên nghiêng ngả, nếu không phải tay đang giữ chặt chân ghế thì cả người đã ngã ra đất rồi.

Thấy thế Hàn Thuật từ bỏ ý định nói chuyện với Cát Niên, cũng may trên đường chỉ có những chiếc xe đi lại vội vàng, người qua lại cũng ít. Hàn Thuật cầm hai tay Cát Niên muốn “nhổ” cô lên nhưng tay cô cứ như mọc ra từ chân ghế, cậu dùng hết sức bình sinh mới nhấc được Cát Niên lên. Đến khi đặt được Cát Niên ngồi lên ghế thì lưng áo cậu đã ướt đầm.

Với tính cách trước đây của Hàn Thuật không day nghiêng vài câu thì đúng là có lỗi với chính mình. Nhưng lúc này cậu nhận ra Cát Niên nhắm tịt hai mắt, người dựa vào ghế, nước mắt nhạt nhòa, cả gương mặt đỏ rần. Sau khi uống ba ly rượu đó Cát Niên đã không còn sức mà đi nữa, chỉ có thể ngồi khóc thế này.

“Vẫn ổn chứ?” Hàn Thuật cảm thấy mình hỏi đúng là thừa, rõ ràng là cô ấy đâu có giống như “ổn”.

Nhưng Cát Niên nghe thấy, còn khẽ gật đầu: “Cậu đi đi!”

Hàn Thuật cười nhạt, lúc này rồi mà cô ấy vẫn không cần mình. Ngồi một lúc vẫn không thấy người bên cạnh có dấu hiệu tỉnh táo, cứ thế này thì càng rắc rối, Hàn Thuật vội gọi một chiếc taxi, rồi dìu Cát Niên dậy: “Đi thôi, tôi đưa cậu về nhà!”

Người lái xe đã rất quen với cảnh những người say xỉn ở gần quán rượu KK nên cũng không lấy gì làm lạ. Hàn Thuật nói địa chỉ của Cát Niên rồi xe bắt đầu chuyển bánh. Xe đến ngã tư rẽ ngoặt, cả người Cát Niên đổ nghiêng lên Hàn Thuật, ban đầu còn dựa lên ngực, xe rung thêm lần nữa thì trượt hẳn xuống đùi cậu.

“Gì vậy, lợi dụng tôi hả?” Hàn Thuật làu bàu, nhưng người không dám động đây. Cậu biết Cát Niên đã say bí tỉ, rượu đã làm mụ mị hết đầu óc cô, giờ cô không còn là mình nữa, nếu không thì cô không đời nào lại lặng yên dựa vào cậu như con thỏ con thỏ này.

Cơ thể nóng rực của Cát Niên cũng khiến Hàn Thuật nóng theo, cậu nói với lái xe: “Phiền chú mở điều hòa mạnh hơn một chút!”

Lái xe cười: “Đã mở mạnh nhất rồi, tôi nổi hết cả da gà đây này. Thanh niên các cậu khỏe quá, đúng là chịu các cậu!”

Hàn Thuật liền hé cửa sổ ra, gió thổi vào, cậu hít một hơi thật sâu, lúc này mới phát hiện mình căng thẳng đến vậy. Hình ảnh phản chiếu của người như đang say rượu kia là cậu sao? Cậu đâu có uống nhiều? Rượu cũng truyền qua không khí sao?

Đi được nửa đường, Hàn Thuật bỗng nhớ ra một chuyện vội vàng lay Cát Niên trên đùi mình: “Này, cậu tỉnh lại đi... mười giây thôi cũng được! Dậy tôi nói vài câu... Cậu cứ thế này về không phải bố mẹ cậu sẽ nuốt sống tôi luôn sao? Tôi không thể nào lén lút vứt cậu trước cửa rồi bỏ đi được. Đang yên đang lành tự nhiên uống thành ra thế này, tôi ăn nói với họ thế nào đây?!”

Cát Niên dường như không nghe được lời nào từ Hàn Thuật cả. Hàn Thuật lo lắng cũng không phải vô lý, vợ chồng Tạ Mậu Hoa là những người nghiêm khắc nổi tiếng. Cậu có thể phải mông đi thẳng, nhưng là con gái của họ, e là Cát Niên có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội, không chết thì cũng sẽ bị lột da.

“Hay là tìm một nơi nghỉ đã, sáng mai tỉnh táo rồi về? Lúc đó bịa một lý do gì đó, chắc sẽ tốt hơn về bây giờ.” Hàn Thuật sợ lái xe nghe thấy nên cúi người nói sát tai Cát Niên.

Thấy Cát Niên không có phản ứng gì, Hàn Thuật lại lay lay.

“Thế này vậy, cậu không muốn nói thì không cần nói, nếu cậu im lặng tôi coi như cậu không có ý kiến gì... Nghe thấy chưa? Có ý kiến gì thì nêu ra... Thôi được rồi, vậy thì theo ý của cậu, tìm một nơi nào đó không về nhà nữa!”

Hàn Thuật cảm thấy mình có đầy đủ lý do, hoàn toàn chỉ vì nghĩ cho Cát Niên mà thôi, không có ý đồ gì cả. Tim đập mỗi lúc một nhanh cũng chỉ là vì trời nóng quá thôi.

“Bác tài, đổi hướng đến đường Trung Sơn.”

Trên đường Trung Sơn có không ít khách sạn tốt. Từ hồi mẫu giáo Hàn Thuật đã cùng ở thành phố G với bố mẹ, giống như những đứa trẻ ngoan khác, cậu rất ít ở nơi nào ngoài nhà mình. Hơn nữa hình như cậu được di truyền từ người mẹ làm bác sĩ nên có yêu cầu cao về vệ sinh và môi trường tốt. Nơi nhiều người qua lại như khách sạn cậu không dính dáng. Chỉ có một lần mẹ cậu đưa chị đến nhà bà ngoại, bố cậu lại phải đi bồi dưỡng khép kín, lo cậu một mình không ai trông nom nên cho cậu ở cùng địa điểm bồi dưỡng - một khách sạn cao cấp gần đường Trung Sơn. Lần đó Hàn Thuật cảm thấy khách sạn tốt không bằng cậu tưởng tượng.

Sau khi lái xe đổi hướng, Hàn Thuật kiểm tra túi tiền, cũng may hôm nay đã bảo ra ngoài “xa xỉ” với bọn Phương Chí Hòa một bữa nên mang không ít tiền. Lái xe mở nhạc lên, tâm hồn Hàn Thuật cũng bay theo tiếng hát êm dịu của cô ca sĩ. Cậu không để ý rằng lúc trước để nói chuyện với Cát Niên mình đã lay cô mấy cái khiến cho cái dạ dày đã yếu của Cát Niên càng thêm bất an. Đến khi Cát Niên mặt mày nhăn nhó, chống tay lên chân mình, đáng về muốn nôn thì Hàn Thuật mới hốt hoảng, vừa vuốt lưng vừa mở rộng cửa sổ, nhưng tình trạng Cát Niên vẫn không tốt hơn chút nào.

“Tôi cảnh cáo cậu, phải nhịn đấy... nghe chưa hả Tạ Cát Niên! Cậu thử dám nôn ra xem... bác tài, dừng xe, mau dừng xe... a á á... tôi giết cậu...”

Lái xe vội vàng dừng xe lại bên đường nhưng đã muộn rồi. Hàn Thuật giơ hai tay lên cao với vẻ mặt vừa giận dữ vừa khổ sở. Khi nôn Cát Niên còn nằm trên người cậu, tất cả những thứ Cát Niên nôn ra cái áo sơ mi cậu thích nhất đã húng hét. Thảm hơn nữa là sau khi nôn xong Cát Niên ngã trở lại ngực cậu. Hai

người dính sát vào nhau, ở giữa là những thứ từng trong dạ dày Cát Niên... Hàn Thuật chỉ cảm thấy mình cũng muốn nôn.

Bị lái xe thúc giục, Hàn Thuật bò ra khỏi xe rồi kéo cả Cát Niên đang bất tỉnh nhân sự. Lái xe cau mày: “Trời ơi, cậu bảo hôm nay tôi còn làm ăn được gì nữa đây?!”

Hàn Thuật chỉ biết xin lỗi, trả luôn tiền đi xe và rửa xe cho bác tài. Cứ nghĩ thế là xong nhưng lái xe lại nói với vẻ không hài lòng: “Tốt xấu gì thì cậu cũng lau xe cho tôi đi, lau qua loa cũng được, nếu không trước khi đến chỗ rửa xe tôi chẳng thể nào mà thở nổi!”

Khi lấy giấy ăn lau những chỗ bẩn nhất, trong đầu Hàn Thuật chỉ có một ý nghĩ, cả đời này cậu hận Cát Niên, cô ta sẽ không xong với cậu đâu. Còn cả Phương Chí Hòa và Chu Lượng nữa, không tuyệt giao với chúng, cậu không phải người.

Đến khi xe taxi rời khỏi thì nhìn cậu không ra hình người nữa. Với bộ dạng thảm hại của cậu và Cát Niên bây giờ, nào là đường Trung Sơn, nào là khách sạn cao cấp đều hư ảo như hoa trong gương, trăng dưới nước. Nơi họ xuống xe có lẽ ở gần cửa phía Nam trường Đại học G. Hàn Thuật neho mắt nhìn thì thấy phía trước khoảng một trăm mét có một cái hộp đèn bên trên ghi “Nhà nghỉ Ngọt Ngào”. Cậu suy nghĩ thì quay xuống mà hôn chân thượng đế, liền dìu Cát Niên như anh hùng Trọng Tồn Thụy vác túi mìn coi cái chết nhẹ tựa lông hồng tiến về lô cốt “Ngọt Ngào”.

“Sảnh lớn” của “Ngọt Ngào” chỉ là một lối đi nhỏ năm sáu mét vuông. Phía sau quầy là một người đàn ông trung niên hơi đầu, dáng người thấp bé, có lẽ là ông chủ. Ông chủ đang dán mắt vào chương trình tivi xem rất thích thú, không hề có chút niềm nở chào đón vị khách này.

“Xin chào, cho cháu một phòng, sạch sẽ một chút, có nước nóng.” Đây là yêu cầu duy nhất của Hàn Thuật, có những thứ ấy không khác gì được ở thiên đường. Khi nói Hàn Thuật cố tình nghiêng người, đêm hôm đem theo con gái say mềm vào nhà nghỉ thuê phòng, dù sao việc này cũng vi phạm vào nguyên tắc đạo đức của cậu, không thể coi là quang minh gì cho cam.

Ông chủ nhà nghỉ rời mắt khỏi tivi nhìn hai người, ánh mắt chẳng có gì kinh ngạc, dường như hai người họ chỉ là một đôi trong vô số các cô cậu thanh niên làm chuyện mờ ám. Ông ta lấy ra từ ngăn kéo một chiếc chìa khóa rồi ném cho Hàn Thuật.

“Tất cả các phòng của chúng tôi đều sạch sẽ như nhau, năm mươi tệ một đêm, trả tiền phòng trước!”

Hàn Thuật chưa từng nghe đến việc phải trả tiền trước mới được ở, nhưng giờ đâu phải lúc lý luận, hơn nữa giá cả còn rẻ hơn nhiều so với cậu nghĩ, vì thế cậu liền trả tiền vẫn với tư thế nghiêng người. Lúc này cậu mới nhớ ra một điều bèn hỏi: “Xin hỏi đăng ký ở đâu?”

“Đăng ký?” Ông chủ hơi khựng người lại, rồi cười lấy ra một quyển sổ rách nát, theo sau nụ cười đó là câu nói nghiêm túc trong kịch bản: “Nếu cậu đã muốn đăng ký thì tôi sẽ đáp ứng yêu cầu của cậu!” Hàn Thuật nhìn vào quyển sổ, lần đăng ký cuối cùng là ba tháng trước, mà tên cũng kỳ quái, nào thì “Hoa Hoa”, “Bảo Bối”, “Tiểu Tâm Tâm”... nhìn cái là biết đăng ký lấy lệ, cậu cũng viết qua quýt vài chữ, sổ chứng minh cũng không thèm viết, cầm lấy chìa khóa rồi đi tìm phòng.

Cửa vừa mở, mùi bụi ẩm mốc lâu ngày bốc lên, Hàn Thuật cau mày, nhưng thế này vẫn tốt hơn là bị nôn lên khắp người. Khóa chặt cửa lại, việc đầu tiên Hàn Thuật làm là ném Cát Niên vào phòng vệ sinh đã hỏng cửa. cầm vòi hoa sen mở nước xối lấy xối để lên người Cát

Khi bị nước xối lên người, Cát Niên co rúm lại, lúc này Hàn Thuật mới nhận ra ở đây không có cái gọi là nước nóng, cũng may giờ là mùa hè, nước lạnh cũng không chết người được. Cậu cởi cái áo sơ mi mùi muốn nôn ra, rồi cứ thế xối nước cọ rửa, mặc kệ cho Cát Niên cố tránh né.

Một lúc là cả người Cát Niên ướt sũng, chiếc áo trắng mỏng tang dính sát vào người, biến thành màu da, chiếc váy màu xanh dính chặt vào đùi, tóc tai rối bời. Hàn Thuật bèn tháo luôn dây buộc cho tóc xỏa ra.

Cứ thế kỳ cọ khoảng năm phút, Cát Niên vẫn đang mơ màng, người vẫn ngồi trong tư thế gập chân dựa vào tường. Hàn Thuật thích sạch sẽ, cảnh nôn trên xe ban nãy đúng là nỗi khiếp đảm với cậu. Giờ quần áo Cát Niên ướt nhẹp dính lấy người vô cùng thảm hại, cậu không thể nào chịu nổi.

Hàn Thuật chần chờ một lúc, đã đến đây rồi, vẫn nên có trách nhiệm xử lý triệt để cho Cát Niên bản thủ này.

“Cậu đừng có mà nghĩ lung tung, tôi chỉ muốn tốt cho cậu thôi. Mẹ tôi nói mặc quần áo ướt rất dễ bị cảm, tôi nhìn mà khó chịu thay cậu!” Hàn Thuật muốn xóa tan sự bối rối của mình, cậu ho nhẹ vài cái rồi mở khuy áo của Cát Niên. Lúc này cậu phát hiện cổ họng mình như vùng đất hoang mười năm nay không có mưa, khô ráp đến tột độ.

Hàn Thuật mặt mũi đỏ rần cởi bỏ váy áo của Cát Niên, những chỗ khác không dám động vào nhưng dù vậy cậu vẫn cảm thấy sự thay đổi trong người mình. Tắm rửa cho Cát Niên được tương đối, cậu quay người đi cọ rửa bình rồi lấy một cái khăn tắm lau người cho Cát Niên, diu cô ra giường.

So với diện tích của căn phòng thì cái giường này to quá mức, nhưng chất lượng lại chẳng ra sao. Hàn Thuật và Cát Niên đều không béo nhưng vừa đặt người xuống là cái giường phát ra tiếng cọt két kỳ quái, tấn công nghiêm trọng vào thần kinh đang yếu đuối của Hàn Thuật. Mỗi động tác cậu đều phải cẩn thận từng ly từng tí, nếu không cái tiếng động đó dường như có thể lấy mạng cậu.

Tóc Cát Niên vẫn chưa khô, sắc mặt trở nên nhợt nhạt, chỉ đôi môi là vẫn còn hồng hào. Hàn Thuật không dám nhìn kỹ, vội vàng trở lại phòng tắm, giặt quần áo của hai người rồi phơi lên.

Sơ mi của Hàn Thuật phơi rất gần áo của Cát Niên. Hai chiếc áo khẽ lắc lư, giống như đang muốn đến gần nhưng lại không dám. Hàn Thuật thương cho cái áo của mình, giơ tay ra đẩy chúng gần lại, chiếc sơ mi ôm lấy chiếc áo trắng, cậu mỉm cười.

Làm xong việc, Hàn Thuật cũng bắt đầu cảm thấy mệt. Trong phòng ngoài cái giường ra thì đến ghế cũng không có, năm mươi tệ chỉ thế này thôi. Hàn Thuật là người có đánh chết cũng không ngủ dưới đất. Cậu nhẹ nhàng leo lên giường, ngủi qua một lượt đóng chăn gối, giữ mạnh vài cái rồi lại nhẹ nhàng nằm ra sát mép giường.

Vốn dĩ, ý thức và thể xác có thể phân tách rõ ràng. Tuy mí mắt Hàn Thuật đã nặng trĩu nhưng bất cứ một động tĩnh nào ở mé giường bên kia đều đánh thẳng vào tim cậu. Hình như Cát Niên mơ màng nói gì đó rồi động dậy người. Hàn Thuật quay người ra, Cát Niên đã đá bay chăn và khăn tắm ra, đang nằm quay lưng lại với cậu.

Yết hầu Hàn Thuật khẽ động dậy, cô ấy rất gầy, nhưng không hề nhìn thấy xương nhô ra, có lẽ chưa lộ ra hết. Không có đường cong như những người đẹp trong tạp chí cho đàn ông, chỉ là eo thon gọn, tứ chi thon nhỏ, làn da không trắng muốt nhưng mịn màng.

Nhìn từ hướng của Hàn Thuật, từng đường nét uốn lượn ở gáy, vai, lưng và hông của Cát Niên đều có một vẻ đẹp trác trác mà thần bí. Cậu không ngăn nổi tà niệm trong lòng, run rẩy giơ một ngón tay ra nhẹ nhàng lướt dọc theo xương sống Cát Niên.

Đó là dây núi dưới lòng biển sâu trong tim cậu, khiến người ta mắc vào đó, quẩn quanh và không thể chinh phục nổi.

Cậu rất cẩn thận, cẩn thận đến mức cậu còn nghi ngờ rằng liệu mình đã chạm vào cô ấy chưa. Tuy nhiên Cát Niên không còn yên lặng như trước nữa. Hai mắt nhắm nghiền, đầu không ngừng quay sang hai bên, dường như đang khóc trong mơ.

Hàn Thuật tiến lại gần, Cát Niên nói đi nói lại chỉ một câu.

“Cậu ở đâu, cậu ở đâu vậy...”

Đến lúc này người mà cô không thể quên vẫn là Vu Vũ. Người có tên Vu Vũ đó quan trọng thế thật sao? Hẳn ta dựa vào cái gì, rốt cuộc là hẳn ta dựa vào cái gì chứ?!

Hàn Thuật đau lòng, không biết rốt cuộc thì nên thương xót cho ai đây?! Cậu muốn an ủi Cát Niên, người đang lơ lửng vô định trong lo lắng và an ủi chính mình đang mất phương hướng. Cậu nắm lấy tay Cát Niên đặt lên nơi gần tim cậu nhất.

“Cậu đang ở đâu?” Cát Niên vẫn đang méo mào.

Hàn Thuật nói nhỏ: “Mình ở đây, cậu không biết sao, mình ở đây mà!”

Hàn Thuật kéo Cát Niên lật người lại, trên người cô lúc này chỉ có quần áo lót, mái tóc ướt xòa dài đến trước ngực, tóc mái chưa khô che đi đôi mắt.

Hàn Thuật gạt tóc trên mặt Cát Niên ra thì cô bỗng hé mở mắt. Hàn Thuật giật mình bối rối muốn rút tay lại nhưng Cát Niên lại giữ chặt. Cô tìm đến tay kia của Hàn Thuật rồi đặt lên một bên mặt mình.

Thế là hai tay Hàn Thuật khê khàng ôm lấy gương mặt Cát Niên, mái tóc còn ướt của cô cọ vào ngực Hàn Thuật, như ngàn châm ám khí xuyên vào mạch máu cậu, phát tán chất độc đến lục phủ ngũ tạng.

Cậu đã không còn nhớ mình bắt đầu thế nào nữa. Có thể là do tiếng xác thịt va chạm của đôi nam nữ phòng bên, có thể là do tiếng cọt kẹt của chiếc giường như đang rên rỉ đã phá vỡ tuyến phòng hộ của cậu, cũng có thể là do trong đôi mắt Cát Niên có quá nhiều thứ khiến cậu đắm chìm... có thể tất cả chỉ là cái cớ, chẳng tại vì sao hết, chỉ vì cậu đã khuất phục trước dục vọng của mình.

Ký ức của cậu bắt đầu từ khi hai người đối xử thân thành với nhau. Cát Niên lại chìm vào giấc ngủ sâu, nhịp thở của cô dài mà đều đặn, ngọn lửa trong người Hàn Thuật thiêu đốt khiến cậu gần như phát điên. Cậu không ngừng nói với chính mình, sau này mình sẽ đối xử tốt với cô ấy, không làm cô ấy tức giận, sẽ nâng niu cô ấy như bảo bối, mãi mãi không bao giờ buông tay.

Cậu chưa bao giờ làm chuyện này cả. Gia đình cậu quản lý nghiêm khắc, cậu được chỉ dạy duy nhất là qua quyển “Sách ảnh quý giá” của Chu Lượng, trong đó miêu tả những chuyện thường tình như tự nhiên này, nhưng cậu lại không biết phải làm thế nào, cậu không nắm bắt được những điều chủ chốt.

Cái muốn có bấy lâu nay đang ngay trước mặt, trong lòng vọng lên tiếng gào thét đến điếc tai, đúng lúc cậu đã đến chân tường, cũng đã lên dây thì Cát Niên khê cửa mình, cô nằm sát vào người cậu hơn. Điều này khiến cậu run rẩy, khoái cảm trong cậu phun trào không khác dung nham núi lửa.

Hàn Thuật ngã đè lên người Cát Niên, bắt đầu thấy mừng vì cô không tỉnh táo, nếu không mấy hành động ngớ ngẩn lúc này bị cô thấy thì có lẽ sau này không mặt mũi nào mà sống tiếp nữa.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, tiếng kêu gào như quỷ khóc sói tru của đôi nam nữ phòng bên đã dừng, chỗ tiếp xúc của hai cơ thể đã ẩm ướt, Hàn Thuật vùi đầu vào ngực Cát Niên, chống người lấy lại tư thế.

Có lẽ vì đã có lần dạo đầu nên lần này Hàn Thuật tiến triển thuận lợi hơn một chút, cậu khê nhấc hông Cát Niên lên, cảm giác lần này tiến vào thật rồi. Cậu ấn mạnh hơn một chút, Cát Niên cảm nhận được cơn đau nhói, hơi tỉnh lại.

Bốn mắt chạm nhau, Hàn Thuật cúi xuống hôn lên khóe môi Cát Niên. Tuy nhiên ánh mắt Cát Niên dường như chưa tỉnh hẳn mà vẫn trong cơn mơ, nhưng rồi lập tức trở nên sợ hãi tột độ, cô hét lên, tiếng hét chói tai mà tuyệt vọng phá vỡ màn đêm yên tĩnh, khiến người ta phải kinh hoàng. Cảm tưởng như đè trên người cô không phải là người mà là con ác quỷ xấu xa tồn tại trong tim nhiều năm, là căn nguyên cơn ác mộng của cô.

Hàn Thuật toát mồ hôi lạnh, cách âm của nơi rách nát này tệ hại như thế, tiếng thét của Cát Niên có thể kinh động tất cả mọi người, cậu không nghĩ được gì lập tức bịt mồm cô lại.

“Đừng kêu được không... Cát Niên, mình không làm hại cậu đâu... đừng kêu nữa, mình xin cậu, xin cậu...”

Cát Niên giãy giụa bên dưới người Hàn Thuật, cơ thể vẫn mềm nhũn. Dục vọng bên trong Hàn Thuật đã chiến thắng tất cả, phần cơ thể kia nóng như thép trong lò. Mỗi nhịp đẩy của cậu là một lần cơn sóng khoái cảm xô bờ, cả hai cùng lắc lư nghiêng ngả như con thuyền Noah bỗng bồng bềnh trên đại dương. Không gian xung quanh như lu mờ, chỉ còn lại hai con người dính sát nhau không thể phân biệt nổi. Không nghe rõ Cát Niên nói gì nhưng tay Hàn Thuật cũng không dám thả lỏng. Dần dần cậu nhận thấy cô không còn giãy giụa nữa, nỗi sợ hãi trong ánh mắt cũng dần biến mất, thay vào đó là sự thờ ơ, lạnh lẽo vô bờ...

Căn phòng này không có điều hòa, cửa thì đóng chặt, chỉ có một cái quạt nhỏ, nóng bức vô cùng. Hàn Thuật sợ nóng, cả người đầy mồ hôi, Cát Niên cũng chẳng tốt hơn, thế nhưng cả đêm cậu ôm chặt lấy Cát

Niên. Lưng Cát Niên áp sát ngực cậu, cậu hình dung ra hình ảnh hai muống canh áp vào nhau, dường như sự quần quýt thế tục vô tận vẫn đang chờ họ.

Cát Niên đã thi đỗ đại học ở Bắc Kinh, hai người sắp bị chia đôi ngã, nhưng không sao, cậu tình nguyện đi thăm cô. Vào mỗi ngày nghỉ là cậu và Cát Niên đều có thể ở cùng nhau. Sau đó cậu sẽ đưa cô đến gặp bố mẹ cậu. Bố nói, học cấp Ba không được yêu, nhưng không nói lên đại học cũng không được. Bốn năm, đợi thêm bốn năm nữa là họ kết hôn. Chỗ mẹ cậu thì không vấn đề gì, chỉ cần cậu thích thì cái gì cũng được. Bố lúc nào cũng nói không cần nhà thông gia cao sang gì, chỉ cần con dâu gia thế trong sạch, đứng đắn. Cát Niên ưu tú như vậy, sao họ có thể không thích cơ chứ? Đúng rồi, còn chị nữa, tuần trăng mật họ sẽ đi Bỉ...

Hàn Thuật dùng ngón tay quần lộn tóc còn chưa khô của Cát Niên khẽ vuốt lên cổ mình. Như thế dường như mọi phần trên cơ thể cô đều hòa vào cơ thể cậu. Thế rồi cậu lải nhải bên tai Cát Niên về tương lai của hai người, về kỳ vọng của bố với cậu, về áp lực cậu phải chịu từ phía bố mẹ, về kế hoạch của cậu. Cô ấy say, có thể không nghe được gì hết. Sau những lời thì thầm, Hàn Thuật chìm dần vào giấc ngủ.

Những chiếc lò xo nhô lên khiến Hàn Thuật ngủ không được ngon, gần năm giờ sáng cậu tỉnh giấc. Những cảm xúc về cơ thể trở lại, cậu bắt đầu chạm vào Cát Niên. Thật ra, so với khoái cảm thể xác hôm qua, lần này cậu muốn nhiều hơn cảm giác sở hữu.

Cát Niên là của cậu rồi, cậu sẽ ghi nhớ từng phần cơ thể cô ấy, cô ấy sẽ không thể coi cậu như người qua đường được nữa.

Cát Niên dường như đã tỉnh, lại dường như không. Theo mỗi động tác của Hàn Thuật, cô thở nặng nhọc, rên rỉ đứt quãng.

Trước khi đạt đến khoái cảm, Hàn Thuật không giấu nổi nỗi bất an trong lòng.

“Cát Niên, rốt cuộc cậu có biết mình là ai không? Mình không phải cậu ta, mình không phải cậu ta!”

Cát Niên khẽ nhíu mày, hai mắt vẫn nhắm nghiền.

Là cậu chứ không phải Vu Vũ, có lẽ cô đã biết nên mới muốn mãi mãi không tỉnh lại.

Sáng sớm, Hàn Thuật mở mắt đúng giờ như mọi ngày, đồng hồ sinh học của cậu rất chính xác, nhưng tầm rèm kéo kín khiến cậu nghi ngờ phán đoán của mình. Hình như điều hòa trong phòng hỏng mất rồi, ngoài cửa rất ồn ào, cậu lật người, mơ màng hét: “Mẹ à, mấy giờ rồi?”

“Sáu giờ bốn mươi lăm phút.”

“Ồ.”

Hàn Thuật lại nhắm mắt nằm lại mười giây mới cảm thấy có gì đó không đúng. Đó không phải giọng của mẹ cậu, mà lại giống... Những ký ức về đêm qua được sống lại, cậu ngồi bật dậy, Cát Niên cũng đang ngồi bên cạnh. Cái chăn đã được cô choàng qua người, cơ thể trần trụi của cậu không có gì che chắn. Dù đêm qua có thân mật thế nào thì giờ việc này cũng khiến cậu thấy xấu hổ vô cùng.

“Mình...” lúc này dù nói gì cũng là ngu ngốc, Hàn Thuật chọn cách im lặng chờ đợi.

Cô có bất cứ oán trách gì cậu cũng chấp nhận được. Cô cần bất cứ lời hứa nào cậu cũng có thể hứa.

Vậy mà Cát Niên chỉ gỡ chiếc chăn ra nhìn lại cơ thể mình như rô bốt. Lúc này, sự im lặng của cô là sự tuyệt vọng vô bờ.

Cát Niên quay lưng lại với cậu, mặc quần áo đã khô vào, cô muốn bình tĩnh nhưng hai tay cài khuy lại run lên liên hồi.

“Cậu không muốn nói gì với mình sao Cát Niên?” Hàn Thuật vô cùng căng thẳng, Cát Niên càng không nói, cậu lại càng giãy vò bản thân.

Thời gian Cát Niên cài hết số khuy phải nhiều gấp năm lần bình thường, cô định rót một cốc nước từ chiếc phích trên tủ đầu giường, nhưng nó trống rỗng, khi cô đặt lại, cái phích suýt chút nữa thì làm đổ đèn. Hàn Thuật nhanh nhẹn đỡ lấy, nhảy xuống giường rồi ấn Cát Niên ngồi xuống.

“Cậu đừng làm gì cả, để mình!” Cậu cuống cuống mặc quần áo rồi lục tung phòng tìm giắc đun nước cho Cát Niên. Cậu nghe nói người say tỉnh lại rất cần uống nước.

Tìm được giắc cắm rồi nhưng cái phích chết tiệt lại không hoạt động. Hàn Thuật chưa từng phục vụ ai, loay hoay một hồi lâu mới nhận ra là cái phích đã hỏng rồi.

“Mình đi lấy nước cho cậu. Đợi mình nhé! Mình quay lại ngay thôi, rồi chúng ta từ từ nói chuyện... Cát Niên, cậu nói gì đi, đừng dọa mình như thế!”

Hình như Cát Niên khê gật đầu.

Hàn Thuật mừng rỡ, vội vàng chạy đi. Tìm được ông chủ vẫn đang ngồi xem ti vi, theo chỉ dẫn cậu vào phòng nước nóng rót nước. Cốc không sạch, cậu cẩn thận rửa đến mấy lần, vẫn chưa yên tâm cậu hỏi xem có mật ong không, câu trả lời đương nhiên là không có. Thế là cậu xin chút đường trắng pha vào nước, như thế, ít ra thì cô ấy cũng thấy ngọt. Hàn Thuật nguyện hái sao trên trời để khiến cô vui vẻ.

Hàn Thuật cẩn thận mang cốc nước về phòng. Cửa phòng đang mở rộng, trong phòng không một bóng người, chỉ còn vài sợi tóc trên chiếc giường chứng tỏ cô từng ở đây.

Cậu bảo cô đợi cậu, một lần nữa cô lại nói dối

42. Quyển 1 - Chương 40

Chương 40 - Tạm biệt Cát Niên

Cát Niên, mình đến để từ biệt cậu. Mình đã từng thề, cũng biết nhất định cậu sẽ đến.

Cát Niên rời khỏi phòng, giống như đứa trẻ lạc đường đang tìm đường ra, con đường duy nhất để ra ngoài đường lớn là hành lang nhỏ hẹp này. Một người đàn ông trung niên hơi đầu đang ngồi sau chiếc bàn xem chương trình thời sự buổi sáng lúc bảy giờ. Cát Niên cúi đầu, cô hy vọng không có ai nhìn thấy mình hết, nhưng muốn ra ngoài thì phải đi sát qua bàn.

“Chào buổi sáng, tỉnh rồi hả?” Người đàn ông trung niên có vẻ là ông chủ kia vẫn nhận ra cô, ngẩng mặt lên nhìn cô cười khoe hàm răng ố vàng, đầy vết tích của thuốc lá.

Cát Niên bỗng cảm thấy mình như nằm trong một bộ phim hài chẳng đâu vào đâu. Đây là lần đầu tiên trong đời cô tỉnh dậy ở một nơi lạ, bên cạnh là một bạn nam học cùng trường trên người không mảnh vải đang ôm chặt lấy mình. Cô không có chút ấn tượng gì về việc làm thế nào mình lại xuất hiện ở một nhà nghỉ tư nhân tối mờ mịt này. Đến ông chủ không quen biết ngồi trước cửa đây còn biết rõ hơn cô, còn cười với cô mà nói “chào buổi sáng”.

Cát Niên không trả lời, đi nhanh như chạy ra cửa. Mọi thứ trên đường phố vào sáng sớm diễn ra thật thông thả. Những người vội đi làm ca sáng trên gương mặt không có nét biểu cảm nào, bài hát “Lan hoa thảo” vang lên từ chiếc xe phun nước trắng xóa, không khí phảng phất những bong bóng nước đem theo bụi đường... đây mới là thế giới mà cô biết. Cô vừa thoát khỏi cơn mơ vẫn đục, bấn thủ, nhộp nháp, mọi thứ không hề thay đổi, chỉ mình cô, chỉ mình cô là không biết mình đã thành cái gì.

Trong truyền thuyết thường nói: trong núi một ngày, thế tục đã nghìn năm.

Đó là câu chuyện bi thương nhất mà Cát Niên từng nghe.

Khi tỉnh dậy, áo và váy được phơi trên sợi dây trong nhà vệ sinh, nhăn nhúm nhưng đã khô cong. Chỉ có bộ áo lót dính trên người là còn ướt, quần lấy người cô, như cô rần, như đôi tay đặt trên người cô khi vừa tỉnh dậy. Cát Niên đi về hướng có thể có trạm xe buýt. Rõ ràng là đường nhựa chắc chắn vậy mà cô như đang bước đi trong đám bông bùng bùng nhùng.

Dần dần dường như cô nhớ lại được một vài chuyện, về tờ giấy như mất cả thế kỷ mới rơi từ kẽ tay cô xuống đất, về trạm điện thoại tuyệt vọng, vũ trường ồn ã, ba cốc chất lỏng ngọt mà đắng, về chuyện tình

dậy trong đau đớn, về giọt mồ hôi của Hàn Thuật nhỏ lên ngực. Đương nhiên, còn cả sự tìm kiếm không ngừng trong cơn mơ.

Cát Niên từng tự hỏi mình, tại sao mình phải giống Tường Lâm Tẩu hết lần này đến lần khác hỏi thăm về tin tức của Vu Vũ như thế. Dù cậu đã từng nói cô là người con gái tốt nhất thế gian này, nhưng khi người con trai tốt nhất thế gian muốn đưa một người con gái khác cao chạy xa bay thì cũng chẳng có cách nào khác.

Đó là điều Vu Vũ đã quyết định, có thể cậu yêu Trần Khiết Khiết, ngoài yêu ra còn có cả trách nhiệm. Dù Cát Niên có tìm được cậu thì cũng làm được gì ngoài nói “tạm biệt”.

Thế nhưng, chính cơn ác mộng thức tỉnh cô khỏi mơ hồ hỗn độn sáng nay đã nhắc nhở cô một điều. Trong giấc mơ đó, dường như cô đã quay trở lại kỳ nghỉ hè trước năm lớp Mười. Trong không gian tối tăm của cửa hàng Lâm Hằng Quý, hai cánh tay như ma quỷ không ngừng sờ soạng trên người cô. Cô mở miệng thở như cá rời khỏi nước nhưng không có chút hơi thở nào. Tuyệt vọng vốn là lẽ thường. Cô khóc, rồi sau đó là sự phẫn nộ của Vu Vũ, cậu lao tới ánh mắt đỏ ngầu.

“Tao phải giết mày!” Lòng thù hận của Vu Vũ như sóng vỗ bờ nhưng Lâm Hằng Quý như quỷ nước, Cát Niên chỉ biết giương mắt nhìn kẻ xấu chiếm lợi thế. Hắn đánh ngã Vu Vũ, tay bóp cổ, giật mất dao trong tay Vu Vũ. Màu đỏ của máu là điều duy nhất cô nhớ khi còn tỉnh táo.

Đây là nguyên nhân nỗi sợ hãi của cô, dường như cô đã hiểu tại sao mình lại nóng ruột như vậy. Vu Vũ sẽ đi tìm hắn ta, cô biết cậu ấy sẽ tìm. Cô vốn nên hiểu Tiểu hòa thượng của mình như thế.

Cô không thể nhìn cậu ấy lại bị hại ở chỗ Lâm Hằng Quý nữa.

Mặt trời chiếu rọi khắp mặt đất, Cát Niên cũng đã đến nơi u ám nhất trong tâm hồn mình. Cánh cửa cuốn của cửa hàng xen vãn đóng, Lâm Hằng Quý nổi tiếng về ngủ muộn dậy muộn, điều này cũng chẳng có gì lạ. Cát Niên run rẩy tiến lại gần, muốn chứng minh rằng Vu Vũ chưa từng qua đây. Thế nhưng khi cô đứng bên cạnh chiếc cửa thì phát hiện cửa không hề khóa.

Có lẽ lo lắng đã chiến thắng nỗi sợ hãi. Cũng không biết Cát Niên lấy can đảm ở đâu mà dám để tay lên tay nắm cửa nhấn mạnh lên, quả nhiên mở rộng ra được khoảng nửa mét. Không gian tối tăm kín mít bên trong tỏa ra một thứ mùi tanh nồng. Dạ dày sau khi tỉnh rượu của Cát Niên co thắt lại, tay chân lạnh ngắt tiếp tục nhấn cửa lên, mở được một phần ba thì cửa tự động kéo lên. Cánh cửa gỗ đằng sau đang mở rộng, bên trong không có ai, chỉ có chiếc rèm cửa đã không còn rõ màu vốn có đang khẽ đung đưa như lá cờ chiêu hồn. Mùi máu tanh nồng kia xộc vào mũi từ sau chiếc rèm đó. Thảm cảnh trong cơn ác mộng đang hiện rõ mồn một trước mắt, Cát Niên gần như ngẹt thở.

Cánh tay vén rèm cửa run đến mức như không còn là của Cát Niên nữa. Nếu Vu Vũ chết rồi, nếu Lâm Hằng Quý đang lặng lẽ đợi con mồi đến... sự sợ hãi lên đến đỉnh điểm, Cát Niên như bất cần đi thẳng vào trong.

Bên trong không có cửa sổ, công tắc đèn không biết nằm ở góc ngách nào. Cát Niên di chuyển về phía trước, chân phải giẫm phải một thứ gì mềm mềm, cô giật mình, lảo đảo thì lại chạm vào một thứ cứng cứng, hình như là cái tủ nhỏ, rượu bên trên rơi loảng xoảng xuống đất. Lúc này, mắt Cát Niên đã dần quen với bóng tối, phía trên bên cạnh cái tủ có một sợi dây rủ xuống, thử kéo một cái, ánh sáng vàng của đèn điện bao trùm căn phòng, toàn bộ thảm cảnh bày ra trước mắt.

Mọi thứ hỗn loạn vô cùng, rõ ràng vừa có một cuộc ẩu đả khủng khiếp xảy ra ở đây. Tất cả các ngăn kéo tủ đều bị lôi ra. Ở giữa nhà là một người đàn ông đang nằm. Thứ Cát Niên vừa giẫm phải chính là bàn tay của người ấy. Thứ chất lỏng màu đỏ sẫm chảy ra từ bên dưới người đó, mùi máu tanh xộc vào mũi, trước lúc đó, Cát Niên không hề biết một người lại có thể chảy nhiều máu đến vậy.

Đây không phải Vu Vũ, chỉ nhìn qua là Cát Niên biết, nhưng điều này không hề khiến cô yên tâm.

Lâm Hằng Quý, hắn chết rồi?!

Ác quỷ đáng sợ nhất trong giấc mơ của Cát Niên đang nằm yên bất động không có dấu hiệu của sự sống, ngay cả khi giẫm mạnh lên ngón tay hắn cũng không có phản ứng gì. Lẽ nào tất cả ngược lại với giấc mơ, Vu Vũ đúng là có đến, nhưng cuối cùng kết quả lại là cậu giết Lâm Hằng Quý?!

Mấy năm nay, Cát Niên giống Vu Vũ, rất nhiều lần nghĩ tại sao tên súc sinh, cận bã xã hội Lâm Hằng Quý lại không chết? Tại sao hắn không chết?! Thế nhưng cuối cùng khi hắn cũng chết rồi, Cát Niên lại cảm thấy đau đớn vô cùng. Nếu thật sự là do Vu Vũ làm thì đời cậu cũng sẽ vì thế mà bị hủy hoại. Vạch trần bóng tối, nhưng lại khiến đời mình nhúng chàm, chỉ vì kẻ vô sỉ này, như thế có đáng không?

Mùi tanh của máu khiến Cát Niên buồn nôn, cô muốn chạy thật nhanh, nhưng chưa kịp chạy thì chân đã bị một bàn tay lạnh ngắt tóm chặt. Cát Niên giật mình thét lên, ngoảnh đầu lại thì thấy Lâm Hằng Quý đang khó khăn ngẩng lên, hơi thở đứt quãng: “Cứu...cứu...”

Cát Niên hoảng hốt giãy chân ra, hắn thì dùng hết sức mình bám chặt. Cuối cùng vì vết thương của hắn quá nặng Cát Niên mới thoát ra được. Có lẽ Lâm Hằng Quý bị mất máu quá nhiều nên bất tỉnh nhân sự. Khi đang hấp hối thì bị Cát Niên giẫm vào tay, cộng thêm ánh đèn khiến hắn tạm thời tỉnh lại, sau đó lại rơi vào trạng thái hôn mê.

Cát Niên hồn bay phách lạc, lập cà lập cập ra khỏi đó. Ban nãy cô sợ đến muốn vỡ tim, cô cứ nghĩ Lâm Hằng Quý đã chết rồi. Hắn vốn là kẻ không đáng được sống trên đời, nhưng ai là người quyết định, ai có tư cách quyết định sự sống chết của người khác? Cho dù cô có hận hắn thế nào, nhưng vẫn còn lương tri, cô không thể nào giương mắt nhìn hắn chết ngay trước mặt như thế. Quan trọng hơn là nếu đúng Vu Vũ đã gây ra chuyện này thì chỉ cần Lâm Hằng Quý không chết, dù Vu Vũ có tội cũng không phải tội không thể dung tha.

Cuối cùng cô lấy điện thoại trong cửa hàng gọi cấp cứu. Có lẽ xe cấp cứu sẽ đến nhanh thôi. Cát Niên cũng không muốn biết Lâm Hằng Quý có thể cầm cự được đến lúc đó không, cô chỉ biết mình không thể ở lại đây thêm giây nào nữa.

Cát Niên dường như chỉ có một con đường, vừa đi vừa chạy, không ai chú ý đến cô. Trước kia khi chạy buổi sáng, không biết cô đã bao nhiêu lần chạy qua con đường nhỏ trong rừng trúc này, lúc đó ngoảnh đầu lại là thấy gương mặt uể oải với nụ cười vô tư của Tiểu hòa thượng.

Bỏ lại sau lưng ruộng mía, bỏ lại sau lưng rừng trúc, cuối cùng bỏ lại 521 bậc thang đằng sau, Cát Niên lên đến đỉnh đồi, ở bên cạnh quảng trường khu nghĩa trang, vịn vào cành cây lựu thô ráp sần sùi ngồi xuống thẩn thờ, lúc này cô mới bật khóc.

Vu Vũ, cậu ở đâu? Rốt cuộc chúng ta làm sao vậy?

“Cát Niên?”

Rượu vẫn chưa buông tha cho Cát Niên, với đôi mắt đầm nước, cô còn tưởng rằng mình nhìn thấy Vu Vũ đang chạy lại phía mình từ phía sau tấm bia liệt sĩ.

“Cát Niên.” Vu Vũ trong tưởng tượng nắm lấy vai cô, hơi ấm từ bàn tay cậu ấy dường như là thật, chỉ là cơ thể vốn sạch sẽ đầy vết máu, áo bị xé rách, trên trán còn có vết thương sưng tấy, máu còn chưa khô.

“Cậu...” Cát Niên chết sững người.

“Tớ biết cậu sẽ tìm đến đây mà.” Cậu ta vẫn còn cười được.

Cát Niên ôm chặt lấy mặt Vu Vũ, đúng là cậu ấy... Cô đột ngột đẩy Vu Vũ ra, hỏi với giọng khàn đặc: “Là cậu đánh hắn ta sao? Thật sự là cậu... Tại sao cậu lại ngốc như vậy chứ?!”

Sự im lặng mặc nhận của Vu Vũ khiến Cát Niên hoàn toàn sụp đổ.

“Hắn đáng chết. Tớ chỉ muốn lấy lại thứ mình đáng được có thôi!” Vu Vũ định nói tiếp nhưng má bỗng nóng ran, Cát Niên xưa nay luôn ôn hòa vừa tát cậu.

“Chỉ vì vài nghìn tệ mà mạng cậu cũng không cần nữa hả?”

Vu Vũ ôm mặt, cúi đầu hồi lâu.

“Vài nghìn đó là mạng của tớ. Không có nó tớ chẳng đi đâu được hết. Cát Niên, chắc cậu đã đọc tờ giấy tờ để lại. Khiết Khiết có thai rồi, cô ấy bảo tớ đưa cô ấy đi, đây là trách nhiệm của tớ. Tớ cũng không muốn mãi mãi ở lại nơi này, vì thế hãy hiểu cho sự lựa chọn của tớ... Dù cậu tin hay không, tớ chưa từng nghĩ đến việc giết Lâm Hằng Quý. Tớ chỉ muốn tám nghìn tệ thuộc về tớ thôi, ngoài ra một xu tớ cũng không

cần. Nhưng hắn không chịu đưa, cứ liều mạng với tớ. Khi đó quá tối, không nhìn rõ được xung quanh. Nếu người chết không phải hắn thì là tớ... Lẽ nào ngoài việc chấp nhận số phận ra, tớ không có con đường nào khác sao? Lẽ nào tớ mãi mãi bị hắn đè đầu cưỡi cổ sao? Tớ đã nói rồi, rồi sẽ có ngày tớ giết hắn... Ha ha, con trai tội phạm giết người, khi lớn lên cũng là tội phạm giết người. Bác gái của cậu cũng có con mắt nhìn xa trông rộng đấy!”

“Hắn chưa chết, Lâm Hằng Quý chưa chết.” Cát Niên dường như nhìn thấy được một tia hy vọng, tóm chặt lấy hai tay đang thông ra hai bên của Vu Vũ, “Cậu không phải kẻ giết người, đi tự thú đi được không? Vu Vũ, pháp luật sẽ xử công bằng cho cậu...”

“Sẽ thế sao?” Vu Vũ cười như mỉa. “Làm gì có công bằng thật sự? Nếu có thì hôm nay chúng ta đâu có đứng ở đây! Cát Niên, dù hắn không chết nhưng cướp cũng là trọng tội. Tớ thà chết chứ không muốn ngồi tù cả đời!”

“Vậy sao cậu còn chưa đi? Còn ở đây làm cái gì? Tớ đến cửa hàng của Lâm Hằng Quý, hắn vẫn còn thở, tớ đã gọi cấp cứu, cảnh sát sẽ đến đây nhanh lắm. Nếu cậu muốn đi thì mau đi ngay đi, còn chần chừ là không kịp đâu!” Nói đến đây, trong lòng Cát Niên cay đắng ngọt bùi hòa lẫn. Cô vẫn luôn là đứa trẻ ngốc nghếch tin rằng trong hoàn cảnh xui xẻo vẫn có điều tốt đẹp tồn tại, cũng tin vào sự công bằng của cuộc đời, pháp luật sẽ bảo vệ người lương thiện. Thế nhưng lúc này cô chỉ cầu cho Vu Vũ, con trai của tội phạm giết người được thoát nạn. Cái gì là đúng? Cái gì là sai? Giới hạn giữa chính và tà ở đâu? Ai nói người tốt nhất định sẽ được báo đáp, kẻ ác chắc chắn sẽ bị báo ứng? Đó chẳng qua chỉ là lời nói dối trong những câu chuyện của trẻ con. Cô chỉ không hiểu, nếu chắc chắn phải cao chạy xa bay thì tại sao cậu vẫn còn lãng phí khoảng thời gian quý giá như tính mạng mà ở lại đây.

“Tớ phải đi rồi. Nhưng chúng ta không phải đã nói rồi sao? Dù có đi xa thế nào thì cũng phải đích thân nói lời tạm biệt. Cát Niên, mình đến để từ biệt cậu. Mình đã từng thề, cũng biết rằng nhất định cậu sẽ đến.”

Cát Niên nghe vậy mà sững người. Cậu ấy và mình, rốt cuộc thì ai ngốc hơn ai đây?

“Còn cô ấy? Cô ấy ở đâu?” Cát Niên chợt nhớ ra.

“Khiết Khiết á? Cô ấy đang đợi tớ ở chỗ hẹn. Tớ đã hứa lần này dù thế nào cũng sẽ không bỏ lại cô ấy. Lát nữa tớ sẽ đi gặp cô ấy.”

“Đi đâu?”

“Lan Châu, quê tớ. Ở đó có rất nhiều dân du mục. Nếu có một ngày chúng mình ổn định, Cát Niên, cậu nhất định phải đến. Cảnh sắc nơi biên thùy, bờ cừu từng đàn, đầy chính là giấc mơ cả đời tớ!”

“Được, được, cậu đi đi...” “Cát Niên khẽ đẩy Vu Vũ. Đợi cậu ở phía trước là giấc mơ xa vời và một cô gái đang sốt ruột chờ đợi.

Vu Vũ gật đầu: “Cát Niên, cậu bảo trọng nhé! Chúng ta nói tạm biệt, nhất định phải gặp lại nhé!”

Cậu đứng dậy, chạy về phía một con đường xuống núi khác.

“Vu Vũ!”

Cậu ngoảnh đầu lại.

“Tớ đã nói là tớ rất ghen tị với cô ấy chưa? Rất ghen tị!” Cát Niên nói.

Cô không biết rốt cuộc Vu Vũ có nghe hiểu lời của cô không,

Vu Vũ nói: “Cậu sẽ có cuộc sống của cậu. Cát Niên, cậu không giống tớ. Cậu sẽ có một cuộc sống hoàn hảo, không cần mạo hiểm, không cần lo lắng sợ sệt...”

“Đây là việc cậu sắp xếp cho tớ sao? Vu Vũ, cậu đã từng cho tớ cơ hội lựa chọn chưa? Sao cậu biết cuộc sống như thế nào là hoàn hảo cho tớ?”

“Ít nhất thì không giống như tớ và Khiết Khiết.”

“Nhưng tớ thà giống như cô ấy.”

Cô rất ít khi hét lên như vậy, có lẽ cậu đã rất kinh ngạc.

“Tớ thích cậu mà, Vu Vũ. Cậu giả vờ hồ đồ hay thật sự không biết gì? Tớ vẫn luôn thích cậu, không hề ít hơn Trần Khiết Khiết.”

Phản ứng của Vu Vũ là sự im lặng hồi lâu. Cát Niên đã biết từ lâu rằng có lẽ mình không nên nói ra câu ấy, nếu không, ngay đến vị trí người bạn tốt nhất cũng có nguy cơ mất đi. Thế nhưng sự việc đã đến mức này, mọi thứ còn quan trọng gì nữa?

Khoảng cách quá xa, nước mắt khiến cho Cát Niên không nhìn rõ được biểu cảm của Vu Vũ, nhưng giọng cậu chưa bao giờ dịu dàng như thế.

“Cậu chưa bao giờ nói ra.”

Cát Niên nghẹn ngào đến khóc không ra tiếng. Cô thật yếu đuối! Thế nhưng nếu như mọi chuyện có thể làm lại, liệu họ có giống như hôm nay không?

Tại sao từ trước đến nay cô không bao giờ nói ra, mãi cho đến khi rơi vào hoàn cảnh này. Đêm qua, mỗi người họ đều gặp một cơn ác mộng, khi tỉnh dậy thì mọi thứ đã quá muộn rồi.

“Tạ Cát Niên, Cát Niên...” Giọng nói có phần lưỡng lự, chần chừ, là Hàn Thuật.

Cát Niên kinh ngạc, sao cậu ta lại tìm được đến đây.

Cát Niên không nghĩ được nhiều nữa, vội vã thúc giục Vu Vũ: “Cậu mau đi đi, đi ngay đi...”

“Cát Niên, từ giờ cậu đừng ngốc như thế nữa...”

Hàn Thuật đã chạy đến bên cạnh Cát Niên, thấy cô nước mắt giàn giụa, tay kéo mạnh: “Cậu làm sao vậy? Cậu ta bắt nạt cậu à?” Hàn Thuật vừa hấp tấp lau đi nước mắt trên gương mặt Cát Niên, vừa nhìn về phía Vu Vũ giận dữ, “Hai người đang làm gì vậy, Cát Niên, sao cậu ta lại ở đây?”

Thật ra, Hàn Thuật lúc này không hề biết chuyện của Vu Vũ. Khi cậu đến, cửa hàng đã chật kín nào là xe cấp cứu, xe cảnh sát và những người hóng chuyện, nhưng so với việc tìm Cát Niên thì đây chỉ là chuyện của người khác. Có điều, trên đường đi người nhà Trần Khiết Khiết gọi cho cậu, nói là con gái họ lại bỏ nhà ra đi, hỏi Hàn Thuật xem có biết cô ở đâu không.

Hàn Thuật không quan tâm đến quan hệ của Trần Khiết Khiết và Vu Vũ, cậu biết lần này cô ta mất tích chắc chắn có liên quan đến Vu Vũ. Trần Khiết Khiết muốn ra sao cậu chẳng lo được. Nhưng Vu Vũ lại gây rắc rối cho Cát Niên, khiến cậu vô cùng giận dữ.

Vu Vũ nghĩ Hàn Thuật biết chuyện của Lâm Hằng Quý, cũng biết mình phải đi ngay, nhưng thấy Hàn Thuật tóm chặt tay Cát Niên với gương mặt đầy sát khí thì lo Cát Niên sẽ bị bắt nạt. Cậu do dự mãi không quyết định dứt khoát ra đi được.

Nhưng đúng lúc ấy Hàn Thuật nhìn thấy máu trên người Vu Vũ. Hàn Thuật là con trai của một công tố viên điều tra, do nghề nghiệp của bố mà từ nhỏ cậu đã quen biết nhiều chuyên gia trong ngành hình sự trình sát, các loại tài liệu liên quan cũng xem không ít, dù gì cũng có vài phần nhạy cảm về mặt này. Diện tích của những vết máu kia rất lớn, chắc chắn không phải bị cắt vào tay hay là chảy máu mũi bình thường. Cậu nhanh chóng nhớ đến những chiếc xe cảnh sát và những lời đồn về vụ án mạng ở dưới núi.

“Cậu... là cậu...”

Cát Niên thấy vậy vội giữ chặt lấy Hàn Thuật, hét về phía Vu Vũ: “Mau chạy đi!!”

Hàn Thuật giằng tay Cát Niên ra: “Cát Niên, máu trên người cậu ta... có người bị giết trong cửa hàng cậu có biết không... không thể để cậu ta đi...”

Hàn Thuật nhanh chóng đuổi kịp Vu Vũ, hai người bắt đầu lao vào nhau. Vu Vũ bị thương, thể lực lại không bằng Hàn Thuật nên dần dần yếu thế. Tuy vậy cậu ta liều mình nên Hàn Thuật nhất thời cũng không làm được gì. Cả hai đánh dần dần đến dưới gốc cây lựu. Cát Niên thấy gương mặt tím tái của Vu Vũ mồ hôi chảy ròng ròng, bỗng có cảm giác không lành.

Cô tiến lại muốn tách hai người ra.

“Thả cậu ấy ra, Hàn Thuật, thả cậu ấy đi!”

Hàn Thuật giận đỏ mặt, một kẻ chẳng ra gì dựa vào đâu lại được sự quan tâm của cô ấy. Đêm qua họ còn thân mật như vậy, thế mà vừa sáng ra cô đã vội vã bỏ đi không nói một lời, chỉ vì tên này? Trong lúc giận dữ Hàn Thuật đã quên mất suy nghĩ trước đây của mình, có lẽ sự căm ghét của cậu với Vu Vũ từ khi bắt đầu đã chẳng liên quan gì đến chính nghĩa.

Không biết tay ai vung ra đập trúng vai Cát Niên, cô khẽ kêu lên lão đảo về phía sau. Hàn Thuật ngoảnh ra nhìn, Cát Niên cố sức giữ chặt lấy cậu.

“Đừng có kéo tôi!”

“Vu Vũ, đi đi!”

“Không được, cậu ta không được đi!”

“Cát Niên, nếu tớ không đi được hãy giúp tớ nói với cô ấy...”

“Không, không.” Cát Niên lắc đầu quầy quậy.

Vu Vũ gắng sức đứng dậy, nhưng chưa kịp bước đi, cơ thể cứng đờ không kiểm soát được khiến cậu ngã ra, chân bước hụt, lăn xuống bậc thang.

Sự việc xảy ra quá nhanh, Hàn Thuật cũng không kịp có phản ứng gì, cậu giương mắt nhìn Vu Vũ lăn xuống như con búp bê không có sự sống, bên tai vang lên tiếng thét thảm thiết của Cát Niên.

Tiếng thét chấm dứt cũng là lúc cơ thể Vu Vũ dừng lại ở một bậc khá rộng, nằm vắt lên mép bậc thang với một tư thế kỳ dị. Bốn bề dường như trở nên im lặng, im lặng đến mức có thể nghe rõ mồn một tiếng chim riu rít trên cây tùng bách.

Cát Niên đứng bất động, mọi thứ thịt trên người đều như căng ra.

Hàn Thuật cũng hốt hoảng, cậu không bao giờ nghĩ sẽ có kết quả như thế này. Sau khi nắm chặt tay Cát Niên, cậu lao xuống bên cạnh Vu Vũ đang nằm bên dưới hơn hai mươi bậc thang.

Hai mắt Vu Vũ nhắm nghiền, thần thái bình thản, máu đen từ đầu Vu Vũ từ từ chảy ra, từ mép bậc thang, máu nhỏ xuống từng giọt tong tong.

Hàn Thuật kinh hoàng đưa ngón tay ra ấn lên động mạch sau gáy Vu Vũ, vài giây sau tay rụt trở lại như chạm vào lửa.

“Cát Niên, hình như cậu ấy...” Hàn Thuật nói với giọng run rẩy, dường như không tin được sự thật trước mắt, cậu chờ đợi sự xác minh của Cát Niên.

Cát Niên không biết từ lúc nào đã đến đằng sau Hàn Thuật, ánh nắng buổi sớm đã làm khô đi những giọt nước mắt cuối cùng.

Cô đứng thẳng người, Hàn Thuật quỳ một chân, còn Vu Vũ thì nằm cứng đờ dưới đất. Hàn Thuật nghĩ rằng cô sẽ lao tới kiểm tra, nhưng không, giữa cô và Vu Vũ thậm chí còn ngăn cách bởi một người. Cát Niên nói một câu, dường như đang nói với chính mình, tiếc là Hàn Thuật không hiểu.

“Giờ cậu tự do chưa?”

Không ai trả lời.

Cát Niên từ từ mở bàn tay phải của mình ra. Như trong sách nói, tay trái là định mệnh, tay phải là biến cố. Tay trái cô viết thanh mai trúc mã, sống chết có nhau, còn đường sinh mệnh bên tay phải rất dài và sâu.

Đó là sự chia ly, là cái chết trở tay không kịp, còn cả cuộc sống đơn độc dài đằng đẵng.

43. Quyển 1 - Chương 41

Chương 41 - Thế giới là một màu xám xịt

Cô biết mình chẳng thể nào thuyết phục được bất cứ ai, nhưng đây chính là sự thật, là giao ước ngầm của riêng cô và Vu Vũ. Nếu không có cậu ấy, thì thế gian này còn có ai tin vào sự cộng hưởng tâm hồn sai lầm này?

Người không còn sự sống, máu thì vẫn chảy dường như mãi mãi không ngừng.

Cát Niên đứng lặng im, Hàn Thuật ở bên cạnh nói gì đó, nhưng cô không quan tâm.

Hình như cậu ta có hỏi: “Lẽ nào cậu không xem cậu ấy thế nào?”

Cát Niên lắc đầu.

Dù cô nhìn về phía trước hay ngoảnh lại, đều chỉ có một vệt máu đỏ, còn lại đều là màu xám xịt.

Xe cấp cứu đến, cảnh sát cũng đến rồi, những người phải đến đều đến hết rồi... Có người vây quanh Vu Vũ, một lúc sau người ta nhấc cậu lên cáng, khi chiếc khăn trắng trùm lên mặt cậu, màu đỏ cũng biến mất, một màn đen bao phủ lấy thế giới của Cát Niên.

Cô và Hàn Thuật đều được đưa đến trụ sở công an huyện. Hàn Thuật được hỏi trước, cậu ta được đưa đến phòng khác. Một nữ cảnh sát thấy vẻ hoảng hốt của Cát Niên thì rót cho cô một cốc nước, Cát Niên uống cạn không còn một giọt, lúc này mới biết mình khát hơn mức có thể tưởng tượng.

Không lâu sau một phụ nữ dung nhan bình thường vội vàng bước vào. Có vẻ người ấy không nhận ra Cát Niên, nhưng Cát Niên biết đó là công tố viên Thái. Khi còn ở Viện Kiểm sát Thành phố, công tố viên Thái là tấm gương lý tưởng của mọi cô gái. Ngoài vì cô là nữ tinh anh nổi tiếng của cơ quan pháp luật thành phố còn vì vẻ đẹp và sự kiêu ngạo khiến người ta khó quên khi cô còn trẻ. Trong trí nhớ của Cát Niên, công tố viên Thái là một phụ nữ cao và mảnh dẻ, giờ có hơi mập ra một chút nhưng đường nét vẫn còn.

Công tố viên Thái và nhà họ Hàn trước nay quan hệ rất mật thiết. Hàn Thuật gây chuyện, chắc không dám kinh động đến “lão gia” ở nhà, mà chỉ dám tìm cô Thái đến cứu.

Quả nhiên, cô Thái bước vào gian phòng lớn Cát Niên đang ngồi, không thấy người cần gặp cô ra ngoài gọi điện thoại. Xem ra cô thân quen với không ít nhân viên quản lý ở công an huyện, đa số các cảnh sát đi đi lại lại qua đây đều chào cô. Lúc sau, một người đàn ông có vẻ là lãnh đạo đưa cô vào phòng Hàn Thuật đang ngồi. Cô Thái nhanh chóng dẫn Hàn Thuật ra một cách thuận lợi, bắt tay nói chuyện với lãnh đạo công an huyện rất lịch sự và niềm nở.

Cát Niên ngồi lặng lẽ tại chỗ nhìn Hàn Thuật nhẩn nại đợi cô Thái hàn huyên xong rồi vội vàng kéo cô ra một góc, tay chỉ về hướng Cát Niên. Cô Thái nhìn theo tay cậu rồi lắc đầu. Hàn Thuật lớn tiếng: “Con mặc kệ, con sẽ đi cùng cô ấy!”

“Ông tổ nhỏ của tôi ơi, thế nào thì con cũng phải đợi người ta làm cho xong trình tự, hỏi cho xong chuyện đã chứ!” Cô Thái an ủi.

“Vậy con đợi cô ấy.” Hàn Thuật nói với cô Thái nhưng mắt lại nhìn Cát Niên.

Lúc này, nữ cảnh sát ban nãy dẫn Cát Niên vào phòng Hàn Thuật vừa ra khỏi. Cánh cửa phòng được đóng lại sau khi Cát Niên đi vào trong. Đó là một không gian chưa đến mười mét vuông, chỉ có một chiếc bàn vuông trống trơn và hai cái ghế. Có một cảnh sát nam khoảng bốn mươi tuổi ngồi đó, gầy nhưng nhanh nhẹn, trán có nhiều nếp nhăn sâu.

Dù đang là buổi sáng nhưng rèm kéo kín mít, chỉ có một chiếc đèn chụp treo phía trên bàn. Cát Niên ngồi xuống, nữ cảnh sát kia đi ra ngoài.

Cát Niên cứ cúi gầm mặt, vị cảnh sát an ủi: “Cháu không cần căng thẳng. Vì người chết ở bậc cầu thang có thể là nghi phạm trong một vụ án. Cháu và cậu bạn lúc này lại là hai nhân chứng duy nhất ở hiện trường, nên chúng tôi có vài chuyện cần tìm hiểu.”

Cát Niên không nói gì, chỉ khi nghe đến chữ “chết” thì bất giác rùng mình.

“Hãy kể những gì cháu nhìn thấy lúc đó!”

Cát Niên im lặng.

Người cảnh sát nhiều kinh nghiệm này có lẽ đã gặp nhiều người và sự việc kỳ quái, trước mặt chỉ là một cô bé rụt rè sợ hãi, vừa tận mắt chứng kiến một thảm kịch, sợ đến kinh hồn bạt vía, chuyện này cũng là bình thường.

“Cháu đừng sợ, cậu ta đã chết rồi. Tôi họ Hoàng, phụ trách vụ án này. Cháu chỉ cần trả lời tôi vài câu hỏi là có thể đi. Lúc này tôi cũng đã hiểu được một vài chuyện từ bạn học Hàn Thuật của cháu. Các nhân viên hiện trường của chúng tôi cũng đã có phán đoán sơ bộ người đã chết chẳng may trượt chân ngã xuống cầu thang. Tôi chỉ muốn biết trước khi Hàn Thuật đến, cũng là lúc khi người đã chết định gây hại cho cháu, cậu ta có nói gì với cháu, hoặc có biểu hiện gì khác thường không?”

Cảnh sát Hoàng rất hài lòng vì sự ôn hòa của mình đã có tác dụng, Cát Niên từ từ ngẩng đầu lên.

“Cậu ấy không hại cháu.”

“Cái gì?” Cảnh sát Hoàng nhất thời nghe không hiểu.

“Cậu ấy không làm hại cháu, cậu ấy là bạn cháu.”

Cát Niên nói nhỏ và yếu, nhưng rất rõ ràng.

“Ý cháu là cháu quen người đã chết?” Cảnh sát Hoàng tỏ ra ngạc nhiên.

Cát Niên nói: “Cậu ấy tên là Vu Vũ.”

Cô không chấp nhận việc gọi người thanh niên dắt tay cô cùng đi qua những năm tháng qua là “người đã chết”.

Cảnh sát Hoàng nhanh chóng ghi chép vài thứ vào sổ, “Ý cháu là Hàn Thuật nói không đúng sự thật. Cháu biết người... Vu Vũ, lúc đó cậu ấy không hề làm hại cháu.”

Cát Niên do dự hồi lâu.

“Sao cháu không trả lời?”

“Cháu không nói Hàn Thuật nói sai sự thật. Cái cậu ấy nhìn thấy không giống với cháu.”

“Không giống điểm nào?”

...

Sau khi Cát Niên vào phòng một lúc lâu thì cảnh sát Hoàng mới quan sát kỹ cô bé này. Cảm giác đầu tiên khi nhìn cô là quá hiền lành lương thiện, đến mức cảnh sát Hoàng nhiều kinh nghiệm không phát hiện ra ngay vết máu hình ngón tay ở cổ chiếc tất màu trắng cô đang đi.

“Tên cháu là Cát Niên phải không, cháu bị thương à?” Cảnh sát Hoàng hỏi.

Cát Niên lắc đầu.

“Cháu cùng Hàn Thuật đến nghĩa trang liệt sĩ để hít thở không khí?”

Cát Niên khựng lại, vẫn lắc đầu.

“Vậy tại sao cháu lại xuất hiện ở đây? Lẽ nào lại là trùng hợp... Tôi hy vọng tốt nhất là cháu trả lời những câu hỏi của tôi một cách rõ ràng. Tôi hỏi lại, tại sao cháu lại có mặt ở đây? Theo như cháu nói thì cháu là bạn của người đã chết, có phải cậu ta hẹn cháu ra đó?”

Cát Niên lắc đầu nửa chừng thì nhớ lời cảnh cáo của đối phương, định trả lời thì điện thoại của cảnh sát Hoàng reo.

“Cháu đợi một lát, tôi đi nghe điện.” Cảnh sát Hoàng rời khỏi phòng.

Cát Niên đợi gần một tiếng đồng hồ.

Khi cảnh sát Hoàng lại ngồi trước mặt Cát Niên thì sắc mặt nghiêm trọng hơn trước rất nhiều.

“Vu Vũ đã giết người, cháu có biết không?” Cảnh sát Hoàng hỏi thẳng vào vấn đề.

Lông mày Cát Niên khẽ run lên.

“Lâm Hằng Quý chết rồi sao?”

“Cháu biết Lâm Hằng Quý?” Ánh mắt cảnh sát Hoàng trở nên sắc lẹm.

“Cháu sống ở đây mấy năm, biết rất nhiều người xung quanh đây.”

“Vậy cháu cũng biết Lâm Hằng Quý sống ở đâu? Sáng nay, khoảng bảy giờ hai mươi phút, bệnh viện gần đó nhận được điện thoại nặc danh gọi xe cấp cứu. Vào lúc đó cháu có đi qua chỗ ông ta không, cháu đã nhìn thấy những gì?”

Cát Niên cuối cùng cũng ngẩng hẳn mặt lên đối diện với người trước mặt, cô đã đoán được ý của đối phương: “Đúng thế, là cháu đã gọi điện thoại.”

“Làm sao cháu phát hiện được Lâm Hằng Quý bị thương? Theo những gì chúng tôi hỏi cư dân xung quanh, khoảng bảy giờ có người đi qua cửa hàng của ông ta, cửa vẫn đóng rất chặt. Đương nhiên, thực ra thì khóa đã bị hỏng rồi, nhưng một người nếu không đứng gần thì không thể phát hiện ra điều này. Cháu và Lâm Hằng Quý không qua lại thân thiết tại sao sáng sớm lại đến kéo cửa nhà ông ta?”

Cảnh sát Hoàng nghi ngờ không phải vô lý, Cát Niên biết mình chỉ có thể nói đúng sự thật.

“Cháu đi tìm bạn cháu, Vu Vũ. Cháu lo cậu ấy sẽ xô xát với Lâm Hằng Quý.”

“Cũng có nghĩa là cháu biết Vu Vũ cướp của Lâm Hằng Quý?”

“Cậu ấy không...” Cô muốn nói rằng Vu Vũ không cướp, cậu ấy chỉ lấy lại những thứ thuộc về mình, nhưng trong mắt người khác, trong mắt một cảnh sát, cậu ấy đã cướp của Lâm Hằng Quý, thậm chí đã giết hẳn, đây là sự thật. Cũng giống như việc một kỹ nữ tại sao lại bán thân không quan trọng, quan trọng là cô ấy đã trở nên vậy bản.

Người khác không cần biết nguyên nhân và những điều không thể cứu vãn đó, họ chỉ cần kết quả.

“Cháu không biết, Vu Vũ không nói cho cháu biết cậu ấy muốn làm gì.”

“Vậy làm sao cháu biết được kế hoạch của cậu ta?”

“Cháu đoán.”

Cảnh sát Hoàng cười, dường như coi đó là một lời nói dối vụng về.

“Cháu đoán? Cháu đoán được cậu ta sẽ đi cướp, hơn nữa còn đoán được đối tượng, địa điểm, rồi lại đoán được Lâm Hằng Quý đang chảy máu sắp chết ở sau cửa, và đoán được Vu Vũ trốn ở nghĩa trang liệt sĩ?”

Cô biết mình chẳng thể nào thuyết phục được bất cứ ai, nhưng đây chính là sự thật, là giao ước ngầm của riêng cô và Vu Vũ. Nếu không có cậu ấy, thì thế gian này còn có ai tin vào sự cộng hưởng tâm hồn sai lầm này?

“Cháu hiểu cậu ấy. Cậu ấy và Lâm Hằng Quý có thù hằn từ lâu, hơn nữa cậu ấy cần tiền. Lâm Hằng Quý không phải người tốt, hẳn dùng thủ đoạn bí ối lừa tiền của Vu Vũ.” Cát Niên khẽ nói.

Quan sát kỹ lại Cát Niên một lần nữa, ban đầu cảnh sát Hoàng cảm thấy đây là một cô bé nhút nhát yếu đuối, một chút gió thổi qua cũng run rẩy. Nhưng bắt đầu từ câu hỏi đầu tiên, cô bắt đầu nói, không nhiều, nhưng mỗi từ đều rất rõ ràng, suy nghĩ không hỗn loạn. Không kinh hoàng, không giận dữ, không nước mắt. Đối mặt với một chuỗi thẩm án, cô thậm chí có vài phần dờ dẩn. Trừ lúc sửa cách gọi Vu Vũ là “người đã chết” của cảnh sát Hoàng ra, phần lớn thời gian cô như đang kể lại chuyện của người khác.

“Được, cứ cho là cháu ‘đ đoán được’ chuyện xảy ra. Vậy tại sao khi biết ý định của Vu Vũ, đặc biệt là sau khi thấy Lâm Hằng Quý bị thương, cháu không báo cảnh sát? Không những vậy cháu còn gặp cậu ta ở chỗ ẩn náu. Nếu Hàn Thuật không xuất hiện, có phải cậu ta sẽ chạy trốn, hơn nữa cháu còn giúp cậu ta, vì hai

người là bạn? Cháu là học sinh, phải biết những kiến thức pháp luật cơ bản nhất. Biết chuyện không báo, bao che cho nghi phạm cũng có tội.”

Cát Niên không nói gì, cũng không có gì để nói. Nếu có thể, nếu được làm lại, cô biết rõ đó là có tội, thì vẫn sẽ giúp Vu Vũ cao bay xa chạy.

Từ lúc đó, dù cảnh sát Hoàng có hỏi câu gì, phần lớn là cô im lặng mặc nhận, cuộc nói chuyện trở nên miễn cưỡng.

Cát Niên cảm thấy cổ họng đau như lửa đốt, đây là bằng chứng cho thấy cô còn sống.

Nữ cảnh sát rót nước cho Cát Niên ban nãy gõ cửa, bước vào nói nhỏ vài câu khiến cảnh sát Hoàng giật mình, rồi lại để Cát Niên ở lại một mình. Lần này họ đóng cửa, Cát Niên nghe thấy tiếng khóa.

Thời gian chậm chậm trôi, đã giữa trưa, vào cùng với cảnh sát Hoàng còn có vài người khác.

“Tạ Cát Niên, cô phải trả lời rõ ràng, sớm nay khoảng năm giờ sáng cô ở đâu, làm gì?”

Năm giờ sáng... trước mắt Cát Niên hiện lên cơ thể lả lăm, mùi mồ hôi dường như vẫn cảm nhận được rõ ràng, cảm giác trên mỗi centimet cơ thể, chiếc giường đơn phẳng phất mùi ẩm mốc, đôi chân ướt đẫm mồ hôi mà mạnh mẽ của cậu ta, thậm chí cả tư thế rướn người lên của chính mình. Cô thở khó nhọc, nhắm nghiền mắt lại.

“Trả lời tôi!” Cảnh sát Hoàng quát, biểu cảm của anh ta không còn như đối với một nhân chứng nữa mà trở nên đanh thép như đứng trước một tội phạm thật sự.

“Tôi hôm qua cháu uống say...”

“Cô còn nói dối? Lâm Hằng Quý đã tỉnh, anh ta nói rõ ràng với phía cảnh sát, cướp và làm hại anh ta ngoài Vu Vũ còn có một người con gái. Lúc đó trời chưa sáng anh ta chỉ nhìn rõ Vu Vũ, nhưng anh ta khẳng định chắc chắn người còn lại chính là cô. Chỉ có cô thường xuyên ở bên cạnh Vu Vũ. Hơn nữa vài năm trước hai người từng có tranh chấp với anh ta. Khi đó chính tay cô đã dùng chai nước ngọt đập vào đầu anh ta, có đúng không?”

“Không thể nào, thực sự lúc đó cháu không có ở hiện trường. Nếu Lâm Hằng Quý không nhìn được rõ mặt người đó thì dựa vào đâu mà cả quyết đó là cháu? Cháu lại việc gì phải đi cứu hẩn?”

Cát Niên đứng bật dậy, rồi nhanh chóng bị nữ cảnh sát bên cạnh ấn xuống.

“Cháu hận Lâm Hằng Quý. Hẩn... hẩn từng... nhưng nếu cháu biết tối qua Vu Vũ làm chuyện ngốc nghếch, nếu cháu đến kịp, cháu nhất định sẽ ngăn cậu ấy!”

“Dấu tay máu trên tất của cô là của Lâm Hằng Quý đúng không? Đương nhiên, cô không thừa nhận cũng không sao. Cô rất thông minh, có lẽ cô biết mình đã để lại ở hiện trường phạm tội dấu vân tay và dấu chân nên hai tiếng sau cô quay lại gọi điện thoại ra về như cứu người. Cô không ngờ Lâm Hằng Quý lại mạng lớn vẫn còn sống, cũng có khả năng cô hối hận vì chuyện mình đã làm, lương tâm trời đất muốn bù đắp...”

“Đấy chỉ là phán đoán của ông, thực tế tôi không làm thế!” Biển cổ liên tiếp, ác mộng triền miên, Cát Niên vẫn chưa chấp nhận được cái chết của Vu Vũ thì lại được hay mình thành nghi phạm giết người. Cho dù tâm hồn cô đã thành tro tàn, nhưng một cô gái mới qua mười tám tuổi, làm sao có thể không kinh hoàng trong tình cảnh này?!

“Ai làm gì ông trời đều thấy hết. Hai người tưởng rằng thành công mỹ mãn, nhưng thực ra sơ hở vô số. Trước năm giờ gần đó có một người bán rau đã nhìn thấy Vu Vũ và một người con gái xuất hiện ở gần nhà Lâm Hằng Quý. Điều đó chứng minh Lâm Hằng Quý không nói dối, kẻ phạm tội không chỉ có một mình Vu Vũ. Vừa nãy chúng tôi đã tìm thấy người đó, ông ta nhận ra cô. Tuy không thể khẳng định nhưng ông ấy nói cô gái kia tóc dài đến hông, dáng sau lưng rất giống với cô.”

Cát Niên giật mình, “Cô ấy...” sao cô có thể không biết đó là ai chứ. Không ngờ lúc ấy mà Vu Vũ cũng dẫn theo cô ấy. Cậu ấy luôn mồm nói không muốn Cát Niên mạo hiểm cùng mình, nhưng cô ấy thì có thể sao?

“Cô ấy? Cô ấy là ai?”

Không ai biết chuyện giữa Vu Vũ và Trần Khiết Khiết, mối tình thâm kín của họ chỉ có Cát Niên biết rõ. Đương nhiên, còn có Hàn Thuật biết được chút. Chính Cát Niên khổ sở che giấu giúp họ.

“Cảnh sát Hoàng, ông cũng đã nói, kể cả Lâm Hằng Quý, không có ai có thể chứng minh chính xác người đó là tôi. Lâm Hằng Quý và tôi từng có tranh chấp, trong hoàn cảnh không nhìn rõ đối phương đương nhiên sẽ nói ra tên tôi. Còn về tóc dài, có rất nhiều con gái tóc dài, số người có dáng người giống tôi cũng không phải ít...”

Cảnh sát Hoàng nhìn người bên cạnh với ánh mắt “thấy chưa, tôi đã bảo cô ta rất xảo hoạt mà!”, anh ta từ tốn nói: “Lẽ nào lại trùng hợp có một người khác có tóc dài đến hông, dáng người giống cô, quan hệ thân thiết với Vu Vũ và muốn Lâm Hằng Quý vào chỗ chết?”

Cát Niên mở miệng muốn nói nhưng lại không phát ra tiếng.

“Cô nên biết, đây là những chứng cứ gián tiếp, nhưng dấu vân tay và dấu chân cô để lại ở cửa hàng của Lâm Hằng Quý là những chứng cứ trực tiếp nhất. Dựa vào một chuỗi những thứ này, định tội cô không phải là khó. Vì thế, tốt nhất là cô nên nói cho tôi biết, tối qua cô ở đâu?” Móng tay Cát Niên đã găm sâu vào lòng bàn tay, đây là kế hoạch của cuốn tiểu thuyết ngu xuẩn nào vậy?!

“Ngọt Ngào, tối qua tôi ở nhà nghỉ có tên Ngọt Ngào, ở gần cửa phía Nam Đại học G. Khoảng bảy giờ sáng nay tôi rời khỏi đó. Không tin các ông có thể kiểm tra.” Cô dần cúi đầu xuống, gần như chạm vào ngực, đó là ký ức ô nhục, cô không muốn gợi nhớ lại.

Hàn Thuật ở bên ngoài đợi mấy tiếng đồng hồ, ruột nóng như lửa đốt, cuối cùng cũng đợi được cô Thái quay lại sau khi bị cậu láng nhằng bắt đi hỏi tình hình. Hàn Thuật vội vã lao lại hỏi: “Mẹ nuôi, thế nào rồi? Tại sao cô ấy ở trong đó lâu thế? Không phải mẹ bảo không có chuyện gì cả, hỏi mấy câu là có thể đi sao?”

Cô Thái chau mày: “Con hét lên cái gì chứ?!” rồi cô hạ thấp giọng, “Cô bạn học đó rất thân với con sao? Cô ta không đi được rồi. Vừa rồi mẹ hỏi phó đội trưởng đội trinh sát. Rất có thể cô ta có liên quan đến vụ cướp của giết người ở gần khu nghĩa trang liệt sĩ sáng sớm nay. Sau này con tránh xa cô ta một chút. Càng lớn càng không hiểu chuyện, lại đi qua lại với những người không rõ ràng như thế...”

“Cái gì chứ?” Hàn Thuật không tin, cười: “Mẹ nuôi nghe nhầm rồi!”

“Chuyện này mà đùa được sao? Người bị cướp suýt chút nữa thì mất mạng. Cô ta làm chuyện này với kẻ sáng nay bị con đánh ngã. Con có biết lúc đó con bị nguy hiểm thế nào không? Cảm tạ trời đất đã không xảy ra chuyện gì!”

Hàn Thuật bắt đầu nhận thức được tính nghiêm trọng của sự việc: “Không thể nào, chắc chắn không thể. Tối qua cô ấy ở cùng con, cả buổi tối ở bên cạnh con...”

“Con nói cái gì?” Cô Thái sững người, vội nhìn ra xung quanh, rồi kéo Hàn Thuật ra một góc kín đáo ngoài hành lang, nói nhỏ: “Con nói linh tinh gì vậy? Sao tối qua con lại ở cùng cô ta. Câu này không nói bừa được đâu!”

“Thật mà mẹ nuôi, con không gạt mẹ đâu, đúng là cô ấy ở cùng con.” Mặt Hàn Thuật đỏ lên. “Mẹ đi nói với họ đã nghi ngờ nhầm người rồi đi. Là ai thì cũng không thể là cô ấy. Họ không tin, con có thể làm chứng cho cô ấy.”

“Tối qua con không về nhà, ở cùng với một người con gái làm cái gì... các con, các con...” Cô Thái mặt tái mét không dám tin.

Hàn Thuật quay mặt đi, không phủ nhận, hai tai đỏ rần đã chứng minh cho phán đoán của cô.

“Hai đứa các con... Hàn Thuật, con giỏi lắm, mới lớn từng này mà làm chuyện xằng bậy với đứa con gái chẳng ra gì, con...”

“Cô ấy không phải đứa con gái không ra gì.”

“Nếu nó hiền lành trong sáng, mới tí tuổi đầu mà đã cùng con... ôi trời ơi, bảo tôi phải nói gì đây...”

“Cô ấy uống say, con phải... phải... cô ấy không muốn...” Hàn Thuật nói càng lúc càng nhỏ, cắn môi muốn bật máu.

Cô Thái ngậy ra trong vài giây, sau khi hiểu ý của Hàn Thuật cô tức đến run người, cầm chiếc túi da đánh túi bụi lên người cậu con trai nuôi bảo bối. “Đồ đáng chết... con muốn làm mẹ tức chết hả... mẹ không có con, coi con là con ruột, sai lầm rồi, ba người lớn đã chiều hư con rồi... sao con có thể làm cái chuyện ấy...”

Hàn Thuật khổ sở né đòn, cũng không dám ho he gì.

“Mẹ không quản nổi con nữa rồi, chuyện này bố con mà biết được...”

“Đừng mà mẹ nuôi!” Hàn Thuật hốt hoảng giật lấy túi của cô Thái. “Mẹ nuôi, mẹ tốt với con nhất, mẹ không thể không quan tâm!”

Cơn giận của cô Thái mãi lúc sau mới nguôi ngoai. Dù gì cô cũng không phải phụ nữ bình thường. Sau sự chấn động tạm thời đó, tố chất nghề nghiệp khiến cô không thể không bình tĩnh.

“Hàn Thuật, mẹ hỏi con lần nữa, mọi điều con nói đều là sự thật?”

Hàn Thuật biết tầm quan trọng của việc này, tuy rất cần thể diện, nhưng cũng phải kể lại ngọn ngành ẹ nuôi mọi chuyện tối qua, đương nhiên có bỏ qua một số “chi tiết”.

“Cô ấy thật sự ở bên cạnh con cả đêm, con ôm có ấy suốt, khi tỉnh dậy thì đã bảy giờ rồi. Cô ấy không thể là nghi phạm cướp của.”

Cô Thái nói: “Hàn Thuật ơi Hàn Thuật, con là ai, con là con trai của Hàn Thiết Văn, những đứa trẻ khác không hiểu biết pháp luật thì thôi, con mà cũng hồ đồ sao? Chưa nói đến việc con bé kia có thoát được mọi can hệ không, tính ra thì con... con đã phạm pháp đấy!”

Cho dù thường ngày công tác có cứng rắn, nghiêm khắc, căm thù cái ác đến đâu, nhưng khi đối mặt với đứa con trai nuôi như ruột thịt, cô Thái không thể nào nói ra từ “cưỡng dâm”.

Hàn Thuật nói: “Con biết con sai rồi, nhưng con thật sự yêu cô ấy. Mẹ nuôi, sau này con sẽ lấy cô ấy, cô ấy không thể xảy ra chuyện gì được. Mẹ cho con biết con phải làm thế nào làm chứng cho cô ấy, làm gì con cũng đồng ý.”

“Con đồng ý, nửa chữ còn chưa nói ra thì bố con đã lột da con ra rồi! Cả đời ông ấy cái gì cũng có thể không có, chỉ có thể diện là không thể để người khác bôi một vệt đen nào. Con quên bố thường dạy con thế nào rồi sao? Con ẹ biết, con bé đó có ý gì với con không... đừng có vòng vo với mẹ... không biết... con... nếu nó kiện con, không biết có kiện được không, con cứ đợi bố con đánh chết trước khi ông ấy tức chết đi. Còn lại mẹ con một mình thất cổ tự vẫn.”

“Giờ con không lo được cái đấy, phải giúp cô ấy thoát ra đây!”

“Con không được làm chứng!”

“Tại sao? Mẹ bảo con vì thể diện của mình và bố mà khoanh tay đứng nhìn? Thế con còn là người không?”

“Con thì biết cái gì? Con cần thể diện, thế con bé đó không cần chắc? Nó qua đêm với con không phải tự nguyện, chuyện này mà lộ ra con bảo nó còn gì là tự trọng? Nó mới mười tám tuổi, Hàn Thuật, con có nghĩ tới điều này không? Vừa rồi con bảo nó là con gái lớn của Tạ Mậu Hoa, từ nhỏ được đưa đến đây. Mẹ nhớ Tạ Mậu Hoa, ông ta là ai chứ? Ông ta có thể chấp nhận được đứa con gái như vậy sao?... Bố con có thể chấp nhận được sao?... Loạn rồi loạn rồi! Nói chung, Hàn Thuật, chứng minh nó không có mặt ở hiện trường không nhất định phải là con làm chứng. Con không nghĩ đến mình thì cũng phải nghĩ cho nó. Mẹ sẽ nói chuyện với nó rồi nghĩ tiếp...”

“Mẹ nuôi, mẹ phải giúp bọn con!”

“Bọn con?” Cô Thái cười bất lực. “Đúng là có vợ quên mẹ, sao mẹ lại ôm lấy chuyện này của con chứ?”

44. Quyển 1 - Chương 42

Chương 42 - Hãy để quá khứ trở thành dĩ vãng

Cho dù cô cảm thấy mình không thể tiếp tục cầm cự được nữa, nhưng một giây sau, cô vẫn đang cầm cự. Suy nghĩ, cơ thể, ký ức, sự gặm nhấm của từng nỗi đau nhỏ bé lại rõ ràng đến vậy.

Ánh sáng từ chiếc đèn bàn chiếu thẳng vào mặt Cát Niên, độ sáng chói khiến cô không mở nổi mắt ra. Sau khi cô nói ra địa chỉ của nhà nghỉ Ngọt Ngào và dung mạo của ông chủ nhà nghỉ có duyên một lần gặp mặt, một vài cảnh sát, bao gồm cả cảnh sát Hoàng tùm lại một góc thảo luận. Cô không nghe thấy gì, cũng chẳng có sức mà nghe, toàn thân gần như không vững nữa. Cô nghĩ chi bằng giờ mình chết đi, chi bằng mình phát điên, cũng là một cách giải thoát, ít ra thì cũng ngất đi. Nhưng không được, cho dù cô cảm thấy mình không thể tiếp tục cầm cự được nữa, nhưng một giây sau, cô vẫn đang cầm cự. Suy nghĩ, cơ thể, ký ức, sự gặm nhấm của từng nỗi đau nhỏ bé lại rõ ràng đến vậy.

Cô cảm thấy có người tiến lại bên cạnh, hơi chỉnh lại góc độ của cái đèn, rồi một loạt âm thanh hỗn độn, có người đi ra, có người ở lại.

Rất lâu đôi mắt đau nhức của Cát Niên mới thích nghi được với ánh sáng, trong phòng không còn người mặc đồng phục cảnh sát nữa, thay vào đó là một người phụ nữ lặng lẽ ngồi cạnh cô.

Đó là cô Thái.

“Mệt rồi phải không. Ăn chút đồ đi, uống ngụm nước cũng được.”

Lúc này Cát Niên mới nhận ra bên cạnh tay mình có một miếng bánh ngọt và một hộp sữa. Cô gần như một hơi uống hết hộp sữa. Khi ngấu nghiến ăn miếng bánh, suýt nữa thì cô nôn ra, nhưng khi thức ăn dần trôi xuống cổ họng, cảm giác của sự sống dần dần quay trở lại.

Cô vì thế mà cảm thấy buồn thê lương, thì ra nỗi tuyệt vọng và bi thương tột cùng cũng không thể ngăn được cảm giác của cơn đói.

Cô đang đói, ai để cô sống.

“Cát Niên, cô gọi cháu là Cát Niên được chứ?” Giọng cô Thái vô cùng dịu dàng, đây là người phụ nữ cứng rắn mạnh mẽ mà cả Viện biết đến sao?

Cát Niên không trả lời, gọi thế nào cô cũng không quan tâm.

“Họ ra ngoài hết rồi. Cô muốn nói chuyện riêng với cháu. Không phải với tư cách làm nhiệm vụ mà là với tư cách một người lớn, cháu đồng ý không?”

Cát Niên nuốt miếng cuối cùng, gương mặt đỏ gay và bắt đầu ho sặc sụa. Cô Thái vuốt lưng cho Cát Niên.

“Cát Niên, Hàn Thuật đã nói cho cô chuyện giữa cháu và nó. Thằng nhóc Hàn Thuật hư đốn ấy, từ nhỏ chưa biết khổ là gì, bị chúng ta chiều hư rồi. Cô cũng là phụ nữ, nó làm chuyện đó với cháu, cô nghe cũng giận lắm. Tuy nhiên, tình cảm của Hàn Thuật với cháu là thật. Cô chứng kiến nó lớn lên, nó luôn là đứa trẻ ngoan, dù thỉnh thoảng có phạm lỗi thì cũng do không trải chuyện đời, tuyệt đối không phải đùa giỡn với tình cảm của người khác. Nó quen chuyện gì cũng theo ý mình rồi, cô chưa bao giờ thấy nó lo lắng cho người nào như vậy...”

“Công tố viên Thái, có gì cô cứ nói thẳng ra, những... những lời vừa rồi không cần nói nữa.”

“Cháu biết cô? Khi cháu rời khỏi Viện còn rất nhỏ, lớn lên thật xinh đẹp, cô nhận không ra đó. Cô và bố cháu từng là đồng nghiệp, cháu có thể gọi cô là cô Thái. Cô muốn nói chuyện đã xảy ra rồi, tuy không theo ý nhưng cũng phải có cách giải quyết, đặc biệt là khi giờ cháu phải đối mặt với chuyện này... Hàn Thuật nhất quyết muốn làm chứng cho cháu, cô vừa nhìn bản ghi chép, cháu vẫn chưa nói chuyện tối qua ở cùng nó. Cô rất cảm kích cháu về điều này. Cô cũng biết cô gái tự trọng như cháu nếu bị lộ chuyện đó thì rất đau khổ. Hơn nữa, bố mẹ cháu đều là người nghiêm chỉnh, đứng đắn, nếu họ biết chuyện này thì sẽ nghĩ thế nào?”

Công tố viên Thái nhắc đến bố mẹ, trong lòng Cát Niên có cảm giác khó tả. Cô Thái ngồi xuống trước mặt Cát Niên, sắc mặt hiền hòa, giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ, thật giống một người mẹ, nhưng tiếc là mẹ Cát Niên không phải như vậy. Người ngồi đối diện cô là bề trên thân thiết của người khác. Cát Niên vạn lần không muốn bố mẹ phải xấu hổ. Cô biết bố mẹ rất giữ thể diện, sợ nhất là người đời chỉ trỏ sau lưng. Cô lại dính dáng vào cái họa này, không thể làm con gái ngoan của họ nữa. Thế nhưng vài giờ trước cảnh sát đã liên hệ với người nhà của cô, mãi đến giờ mà họ vẫn chưa xuất hiện.

Dù là đến để tát cô một cái cũng được, nhưng không có, không có ai đến cả.

“Cát Niên, cô nghĩ cháu cũng như cô hy vọng thoát ra khỏi khó khăn này với cái giá phải trả thấp nhất có thể. Hàn Thuật ra làm chứng không phải ý kiến hay, dù là cho cháu hay cho nó. Cô sẽ nhanh chóng liên hệ với ông chủ nhà nghỉ mà cháu nhắc đến. Cô quen rất nhiều người, về mặt này cháu có thể yên tâm. Cô biết cháu trong sạch, cô sẽ cố gắng hết sức tìm cách gỡ tội cho cháu.”

Cát Niên không nói gì. Cô Thái lấy từ trong túi ra quần áo nữ, đồ lót, giày và tất đủ cả.

“Nhìn cháu cũng đủ thảm rồi, ăn mặc thế kia sao thoải mái được? Chuyện này không thể giải quyết một sớm một chiều được. Cô nói với họ rồi, để cháu thay quần áo, nghỉ ngơi, dù gì cháu cũng là con gái, không phải sắt thép. Họ sẽ lấy một vài thứ để làm xét nghiệm... đi đi, Cát Niên, đừng tự làm khó mình. Nơi thay đồ là phòng tắm tạm thời của cảnh sát nữ, tiện thể tắm rửa một chút...” Công tố viên Thái nói nhẹ nhàng và đặt quần áo vào tay Cát Niên.

Cát Niên khẽ nhếch mép: “Cô sợ cháu kiện cậu ta?”

Cát Niên nói quá nhỏ, cô Thái ban đầu không nghe rõ.

“Gì cơ?”

“Cô nói nhiều như vậy, bảo cháu thay quần áo, chẳng qua là sợ cháu kiện Hàn Thuật cường hiếp đúng không?”

Hàn Thuật rất hạnh phúc, toàn có người chạy tới chạy lui vì cậu. Có những thứ có người có, có người không. Có người ăn không hết, có kẻ lần không ra. Nếu nhất định phải có lời giải thích thì đó là số phận.

“Cháu muốn kiện nó sao?” Dù sao cũng đã gặp nhiều sóng gió, công tố viên Thái dù rất kinh ngạc nhưng vẫn bình tĩnh hỏi.

Cát Niên nói rõ ràng từng từ: “Cháu không nên kiện cậu ta sao?”

Cô Thái trầm ngâm hồi lâu rồi cười: “Cháu là cô gái thông minh, không uống công Hàn Thuật thích cháu. Nếu đã thế, Cát Niên, cô cũng nói thẳng, có rất nhiều điều còn không rõ ràng trong luật liên quan đến tội phạm tình dục. Dù cháu có muốn tố cáo thì lấy gì làm chứng cứ? Cháu bảo cháu quan hệ với Hàn Thuật trong hoàn cảnh không tự nguyện, nhưng ngoài cháu ra thì ai biết? Trên người cháu có bị thương không? Còn về rượu, tinh thần không tỉnh táo, thế có phải cháu tự nguyện uống rượu không? Cháu lên xe với Hàn Thuật, vào nhà nghỉ, có giấy giựa không? Khi quan hệ cháu có tỉnh dậy không, có phản kháng không? Hàn Thuật có thể hiểu là cháu tình nguyện không? Nếu không phải, cháu chứng minh đi!”

“Công tố viên Thái, cô đang nói với cháu là pháp luật cũng không giúp nổi cháu sao?” Cát Niên khẽ cười.

“Cháu à, pháp luật là chuẩn mực, nhưng nó không phải thượng đế. Cháu kiện không thắng được đâu. Cháu cũng rõ về hoàn cảnh gia đình Hàn Thuật. Kết thúc như thế ngoài việc khiến cháu thân bại danh liệt, khiến bố mẹ không chịu nổi, khiến cháu gợn lại nỗi đau ra thì chẳng có điều gì tốt cả. Nể Hàn Thuật đã hối hận, nể tình nó đối với cháu thật lòng, Cát Niên, hãy tha cho nó, cũng là tha cho chính mình!”

Ánh mắt Cát Niên nhìn cô Thái trống rỗng, họ nhìn nhau nhưng cô Thái cảm giác như Cát Niên nhìn xuyên qua mình, hướng về một thế giới khác.

Một hồi lâu, Cát Niên không đẩy chỗ quần áo trong tay ra. Cô Thái thở phào, cô biết mình đã thuyết phục được cô bé.

“Cháu uống say, sợ bố mẹ mắng không dám về nhà, miễn cưỡng lên taxi vào nhà nghỉ, gần bảy giờ mới rời khỏi đó. Vì lo cho Vu Vũ, cháu tìm đến cửa hàng của Lâm Hằng Quý, gọi điện thoại cứu ông ta rồi tìm thấy Vu Vũ ở nghĩa trang liệt sĩ. Cháu khuyên cậu ta tự thú nhưng cậu ấy không nghe và hai người cãi nhau. Hàn Thuật chơi ở quán điện tử cả đêm ra ngoài ô hút thở không khí, nhìn thấy bạn cùng học, lo cháu xảy ra chuyện nên lên nghĩa trang theo cháu, phát hiện ra Vu Vũ chạy trốn nên tiến đến ngăn cản. Vu Vũ phát bệnh, trượt chân ngã xuống cầu thang, đây chính là toàn bộ sự thật.”

Có lẽ số mệnh đã sắp đặt, hôm sự việc xảy ra ông chủ nhà nghỉ không biết đã đi đâu. Nghe nói ông ta vốn là người ham mê cờ bạc. Khi cơn nghiện cờ bạc phát tác sẽ đến một tụ điểm nào đó, một khi chơi là phải mười ngày, chưa thua đến xu cuối cùng thì chưa về.

Trước khi tìm thấy nhân chứng quan trọng nhất của vụ án, do Vu Vũ đã chết, là nghi phạm duy nhất của vụ cướp của Lâm Hằng Quý sáng sớm ngày 14 tháng 8, Cát Niên bị công an ra lệnh bắt với tội danh liên quan đến vụ cướp. Thông qua điều tra đối chiếu, dấu vân tay, dấu chân và chiếc tất dính máu Lâm Hằng Quý của Cát Niên đều khớp với những chứng cứ thu thập được ở hiện trường. Thêm nữa, trong trình tự phân biệt nghi can, người nông dân kia đã dễ dàng nhận ra dáng từ sau lưng của Cát Niên, còn cả lời khẳng định của Lâm Hằng Quý, tình hình của Cát Niên không được lạc quan. Cùng lúc đó, công tố viên Thái luôn điều động hết nhân lực trợ giúp cảnh sát tìm kiếm ông chủ nhà nghỉ. Ngoài Hàn Thuật và Cát Niên ra, không ai biết tại sao cô lại tận tâm với nghi can không quen thân này đến vậy.

Trong thời gian tạm giam, Hàn Thuật nhiều lần muốn thăm Cát Niên nhưng đều không được. Cậu liên tiếp gửi đồ vào, nào là quần áo, đồ dùng hằng ngày, sách báo, thư từ... cái nào cũng bị trả lại trong tình trạng chưa hề được động vào, chỉ trừ tấm ảnh Phương Chí Hòa chụp khi trao giải cầu lông, trong ảnh có Hàn Thuật, Cát Niên, Vu Vũ và Trần Khiết Khiết.

Hàn Thuật nghe nói Trần Khiết Khiết lại bỏ nhà ra đi, chưa kịp rời khỏi thành phố thì bị người nhà bắt lại. Trong một thời gian rất, rất dài không ai gặp, không ai biết tin gì về cô ta. Cô ta như một giọt nước đã bốc hơi.

Một tháng sau, ông chủ nhà nghỉ mà công tố viên Thái và cảnh sát khổ sở tìm kiếm bất ngờ chủ động đến gặp cảnh sát. Ông ta nói nghe người nhà nhắc đến chuyện này, đồng thời đồng ý làm nhân chứng. Lúc này, công tác thu thập bằng chứng cơ bản kết thúc, đợi ngày chính thức xét xử tại tòa án khu Tây thành phố.

Trước khi ra tòa, Hàn Thuật vẫn luôn cảm thấy không an tâm, hỏi đi hỏi lại cô Thái: “Mẹ nuôi, ông ta có đáng tin không?”

Công tố viên Thái nói: “Ông ta là loại người trong mắt chỉ có tiền. Nhưng con yên tâm, mẹ đã sắp xếp ổn thỏa rồi. Ông ta cũng thừa nhận đã từng chào hỏi Cát Niên sáng hôm đó nên vẫn còn ấn tượng.”

Ngày ra tòa, người đến xem không nhiều, ngay bố mẹ của Cát Niên cũng không một người có mặt. Từ ngày Cát Niên xảy ra chuyện, họ đã tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ với đứa con này, coi như nó đã chết. Đây chẳng qua là một vụ án bình thường, một thiếu niên sắp đến bước đường cùng cướp của một ông chủ cửa hàng bình thường, sau khi hại người đã ngã chết trong khi chạy trốn, chẳng có gì đáng chú ý, cũng chẳng chiếm nhiều diện tích trên trang nhất những tờ báo hằng ngày đăng các tin giật gân như gà trống đẻ trứng. Còn lại Cát Niên, vốn sống ở một góc bị người ta bỏ quên, trừ thân phận tân sinh viên của cô từng gây ra những lời bàn tán, người ta rất nhanh đã quên chuyện này, hoặc có thể là chưa bao giờ nhớ.

Yêu ghét, tranh giành, ích kỷ, dục vọng, máu và nước mắt trong đó thật nhỏ bé giữa cái thế giới rộng lớn này.

Sau một tháng tạm giam, Cát Niên đơn độc đứng trên bục bị cáo, cảm giác duy nhất người ta cảm nhận được chỉ là “mờ nhạt”. Lòng mày mờ nhạt, thần sắc mờ nhạt, cơ thể mờ nhạt. Rõ ràng cô ở vị trí trung tâm nhất của tòa án, nhưng giống như một cái bóng xám xịt mà mơ hồ, dường như chỉ một cơn gió thổi qua là tan thành mây khói.

Trước đó những thủ tục dài dòng cứ như cây đèn cù, quan tòa công bố các thành viên bồi thẩm đoàn, ban thư ký, công tố viên, người biện hộ, danh sách nhân viên giám định và quyền lợi của các bên.

Cát Niên không mời luật sư, người biện hộ của cô là một thanh niên trẻ do công tố viên Thái sắp xếp cho cô. Người biện hộ và nhân viên công tố bắt đầu tranh luận về điều khó tranh cãi nhất, cũng chính là vào khoảng năm giờ sáng ngày 14 tháng 8 Cát Niên có chứng cứ xác thực là không có mặt ở hiện trường hay không. Sau đó quan tòa cho phép ông chủ nhà nghỉ Ngọt Ngào ra làm chứng.

“Ông Trương Tiến Dân, xin hỏi, vào khoảng bảy giờ sáng ngày 14 tháng 8 năm 1997, ông có tận mắt nhìn thấy bị cáo Tạ Cát Niên đi ra khỏi nhà nghỉ của mình, đồng thời khẳng định tối hôm trước sau khi vào nhà nghỉ bị cáo không hề rời khỏi không?”

Ông chủ nhà nghỉ có tên Trương Tiến Dân kia nheo mắt nhìn Cát Niên một lúc lâu: “Có vẻ giống.”

Từ chỗ ngồi thưa thớt phía dưới bắt đầu có tiếng rì rầm bàn tán. “Thế là sao, cái gì gọi là ‘có vẻ giống?’” Hàn Thuật căng thẳng bám chặt tay mẹ nuôi.

Công tố viên Thái cũng thấy không hiểu.

“Có vẻ giống? Trong khẩu cung của cơ quan công an không phải ông đã khẳng định mình từng chào hỏi bị cáo sao, cùng nói chào buổi sáng sao?”

Ông chủ nhà nghỉ cười khan: “Tất cả những người ra khỏi nhà nghỉ trước mười hai giờ trưa tôi đều nói chào buổi sáng.”

“Tôi hỏi lại lần nữa, ông có khẳng định bị cáo từng đi qua trước mặt ông vào thời gian đó không?” Công tố viên hỏi.

Hàn Thuật dường như nín thở.

“Thường ngày, không có một trăm thì cũng là vài chục người vào nhà nghỉ Ngọt Ngào, gần đó là trường đại học, những cô gái tầm tuổi này cũng không ít, làm sao mà ai cũng nhớ được, tôi không dám chắc 100%.”

Cát Niên ở bậc bị cáo cũng căng người ra, nhìn trân trân vào người đàn ông tên Trương Tiến Dân.

“Thế nhà nghỉ của ông có danh sách đăng ký có liên quan không?”

Trương Tiến Dân lại cười: “Ha ha, nơi đó của tôi, người ta chỉ cần vừa ý, không cần đăng ký. Nhưng những người muốn đăng ký không phải không có. Tối hôm đó không có cô gái nào một mình vào ở cả. Điều này cảnh sát cũng đã biết.”

“Ý của ông lẽ nào là ông không có cách nào khẳng định bảy giờ sáng ngày 14 tháng 8, người đi qua trước mặt ông là bị cáo Tạ Cát Niên?”

Dường như thời gian của cả một thế kỷ trôi qua, Trương Tiến Dân trả lời: “Quả thật không có cách nào khẳng định.”

Cát Niên dường như nghe thấy cổ họng mình từng có tiếng nước nở chưa kịp phát ra đã chết ngay từ bên trong, những ngón tay đang nắm chặt vào nhau dần thả lỏng.

Trong góc phía dưới những người nghe, có một đôi nam nữ trung niên quần áo sang trọng. Cát Niên có trí nhớ rất tốt, cô vẫn nhớ sự lo lắng của hai ông bố bà mẹ này tại một bữa tiệc sinh nhật nào đó, khi cuống cuồng chạy xuống cầu thang vì không thấy đứa con gái yêu đâu.

Cát Niên hiểu rồi, không phải Cát Niên, thì là Khiết Khiết.

Sự lựa chọn của số phận chưa bao giờ dừng lại.

Vì thế Trương Tiến Dân đột nhiên không có cách nào chứng minh.

Hàn Thuật gần như lập tức đứng bật dậy, công tố viên Thái ở bên cạnh cố hết sức ấn cậu ta xuống.

“Con làm gì vậy?” cô nói qua kẽ răng.

“Cô ấy vô tội, con không nên nghe lời mẹ!” Hàn Thuật người ướt đầm mồ hôi.

“Không kịp nữa rồi, giờ lời của con quan tòa tin được sao?”

“Cô ấy sẽ phải ngồi tù mất...” Nước mắt Hàn Thuật tuôn giàn giụa.

“Hàn Thuật, lý trí chút đi, khống chế bản thân, đừng kích động. Hãy nghĩ đến bố con, nghĩ đến tiền đồ của con, tương lai của con...”

Chị gái Hàn Lâm của Hàn Thuật tốt nghiệp đại học ở Bỉ, không nói không rằng lấy một người ở đó, nhanh chóng có con, đồng thời tuyên bố về sau sẽ làm người phụ nữ của gia đình. Điều này khiến Viện trưởng Hàn luôn tự hào về con gái sau một đêm có thêm không ít tóc bạc. Ông từng nghĩ rằng con gái sẽ kế thừa ưu điểm của mình, có thể tiếp nhận di sản tinh thần của mình. Nhưng Hàn Lâm ưu tú từ nhỏ đã làm tổn thương trái tim ông. Có con rồi mới cho bố mẹ biết mình đã lấy chồng. Sáng nay, trước khi ra khỏi nhà, Hàn Thuật nghe thấy cuộc nói chuyện giữa bố mẹ trong phòng. Mẹ khuyên bố không nên tức giận ảnh hưởng đến sức khỏe, giọng của bố dường như già đi mấy tuổi: “May mà chúng ta còn có thằng hai, đứa trẻ này mấy năm nay ngày càng giống tôi rồi!”

Từ trước tới giờ Hàn Thuật chưa bao giờ nghe thấy từ miệng bố mình những lời như thế. Đó là điều khẳng định có được trong mười tám năm gánh áp lực của bố mẹ và vầng hào quang của chị gái. Cậu cảm thấy, từ nhỏ đến lớn mình gắng sức làm một người xuất sắc, mọi cái giá phải trả đều không phải sự khổ sở. Chỉ cần Cát Niên không sao thì cuộc đời cậu chính là một tiểu vũ trụ hoàn hảo.

“Hàn Thuật, đừng làm chuyện khiến mình hối hận...”

Mẹ nuôi còn nói gì đó, hình như nói rất nhiều, hình như không nói nữa.

Tòa án rộng như vậy, mọi con người và đạo cụ đều như những chiếc bóng mờ hồ trong bức ảnh, chỉ có một người là đang sống - Cát Niên.

Khoảnh khắc này, Hàn Thuật bỗng vô cùng khao khát Cát Niên sẽ nhìn mình một lần, chỉ cần một lần thôi, một ánh mắt, thậm chí không cần đối thoại, là cậu sẽ có sức mạnh lật đổ tất cả các lý do, từ bỏ mọi thứ.

Thế nhưng cô ấy không nhìn, cậu biết, một giây cũng không.

Dù rằng cô biết cậu ở đây.

Người biện hộ dường như đang cố gắng hoàn thành chức trách gỡ tội cho Cát Niên.

“Nhà nghỉ như Ngọt Ngào có rất ít cô gái vào nhà nghỉ một mình. Tối hôm đó thật sự không còn ai có thể chứng minh cô ở đó sao? Tạ Cát Niên, cô nghĩ kỹ lại xem sao!”

Tòa án im lặng như tờ.

Giọng nói trống rỗng nhưng rõ ràng vang vọng.

“Tôi không nhớ.”

Hàn Thuật bắt lực dựa vào ghế, nhắm mắt rất lâu.

Một tuần sau, tòa án chính thức tuyên án, Tạ Cát Niên là tông phạm cướp của và bao che tội phạm, tội danh thành lập, phạt tù năm năm, tước quyền lợi chính trị một năm.

Lúc ấy Tạ Cát Niên mười tám tuổi lễ hai mươi bảy ngày.

Hãy để quá khứ trở thành dĩ vãng.

Hàn Thuật không tham gia phiên tòa tuyên án ngày hôm đó dù mẹ nuôi luôn đảm bảo sẽ nghĩ mọi cách giúp Tạ Cát Niên giảm nhẹ án phạt.

Một mình cậu đi dật dờ vô định trên phố, không biết thế nào lại đến khu bách hóa. Trong sự chào đón niềm nở nhiệt tình của người bán hàng, cậu mua một đôi giày vải bạt màu trắng, số 6.

Ra khỏi khu bách hóa, trời râm mát, gió nhẹ, đây là kiểu thời tiết mà cậu thích nhất.

Có điện thoại của Phương Chí Hòa.

“Hàn Thuật, dạo này ở nhà chán chết chưa hả? Sắp khai giảng rồi, bọn mình định tìm một nơi tụ tập vui vẻ một chút, cậu có đến không?”

Hàn Thuật dùng một tay mở hộp giày, rờ rẫm những nét thô ráp riêng có của vải bạt.

Một giọt nước từ trên trời rơi xuống, chết tiệt, trở trời rồi.

Cậu tiện tay ném đôi giày vào thùng rác bên đường.

“Đi chứ, chỗ vui vẻ sao có thể không đến chứ, các cậu đang ở đâu?”

Hết tập 1

45. Quyển 2 - Chương 01

Chương 1 - Chết không nổi, thì đành sống lại .

Rất nhiều thứ có thể lặp lại, lá cây khô héo vẫn có thể xanh lại, những thứ quên rồi có thể nhớ lại, nhưng người chết rồi không thể sống lại, tuổi thanh xuân qua rồi thì không

Tạ Cát Niên kể xong câu chuyện, trong quán mì bò chặt hẹp chỉ còn chiếc quạt điện vẫn còn cọt két thổi về phía họ. Chu Tiểu Bắc hoàn toàn không phải một người trầm lặng, nhưng dưới sự dẫn dắt của Cát Niên, cô dường như đã thực hiện chuyện của Cát Niên thực sự đã kể xong. Lúc này hai người mới nhận ra trời đã tối hẳn, giờ ăn tối đã qua từ lâu, quán mì lúc này còn kín mít người giờ vắng tanh, ngoài bà chủ quán đang ngồi tính tiền dưới ánh đèn mờ ảo và cô nhân viên bận bịu thu dọn bát đĩa, chỉ còn lại hai người bọn họ. Trước mặt họ là hai bát mì bò đã lạnh ngắt kết văng mỡ đỏ, Chu Tiểu Bắc thấy dường như tim mình cũng đang phủ một lớp văng mỡ dày nặng, sau khi nguội nhìn càng chán ngấy.

“Vu Vũ... chết như vậy? Cậu cũng vậy mà ngồi tù?” Hồi lâu, Chu Tiểu Bắc mới thốt lên nỗi câu hỏi này, tuy chuyện Cát Niên có tiền án cô đã biết từ lâu, và từ những tình tiết cô được biết cũng không còn tìm ra khả năng nào khác, nhưng cô vẫn cảm thấy, chuyện không nên là như vậy, không nên! Hai đứa trẻ cùng nắm tay chạy nhảy dưới ánh mặt trời, một cô gái và một chàng trai thuần khiết dưới cảnh hoa lựu, họ đẹp là thế, lương thiện là thế, thế giới nhỏ của riêng họ không tranh giành gì với bên ngoài, vì cố gì quay đầu lại đã rơi vào cảnh kẻ chết trẻ, người tù đầy? Khóe miệng Cát Niên phảng phất nét cười, mái tóc ngắn phủ bóng xuống mắt cô, “Tiểu Bắc, cậu cũng đọc tiểu thuyết kiếm hiệp phải không. Trong tiểu thuyết, tất cả những nhân vật chính lỡ chân rơi xuống vực đều gặp được cao nhân cứu giúp, hoặc cơ duyên trùng hợp, học được một chiêu thức võ công tuyệt thế, từ đó thay hình đổi dạng. Nhưng trong thế giới thực tại, hầu hết người ta đều không có được cái may mắn ấy, đã rơi xuống, thì thực sự chết rồi.”

Chu Tiểu Bắc vẫn thần thờ, Cát Niên vẫy cô nhân viên lại tính tiền, “Đã nói bữa này mình mời rồi nhé.”

Trước nụ cười của cô, Chu Tiểu Bắc thấy từ chối là một việc cực kỳ vô nghĩa, bèn cười đẩy bát mì sang một bên, nói: “Bà chủ này không đuổi chúng ta, cũng coi như một người kỳ lạ. Cát Niên, bữa này, coi như là tiền mình lên đường vậy!”

“Phải đi thật ư?”

“Đương nhiên.”

“Vậy ở đây...”

“Cậu định nói đến Hàn Thuật phải không?” Chu Tiểu Bắc nhanh chóng hiểu ý. “Giờ tốt nhất đừng để mình nhìn thấy anh ta, con người đấy còn dám xuất hiện, mình chỉ hận không thể đâm cho anh ta một cú bay khỏi trái đất luôn.”

Cát Niên mỉm cười, nghĩ một lúc, nói: “Tiểu Bắc, đó chỉ là anh ấy ở một câu chuyện khác, và lại cũng là chuyện đã qua, anh ấy không phải người xấu, cậu...”

“Cậu đừng nói nữa, mình hiểu ý cậu. Trước khi nghe chuyện của cậu, mình vẫn luôn cho rằng, giữa cậu và anh ta trước đây nhất định đã có chuyện gì đó, và anh ta hẳn phải là nam chính trong những câu chuyện của cậu, đáng cười nhất là, hình như anh ta cũng tự cho là như thế. Sặc! Thực ra anh ta chỉ là người qua đường. Phải vậy không, Cát Niên, vì thế cậu mới có thể dễ dàng tha thứ cho anh ta như thế. Mình cũng vậy, mình đối với Hàn Thuật chỉ giống người qua đường, giống như một gánh hát anh ấy nửa đường rẽ vào, tan rồi thì cứ vậy đi. Tìm người tốt rồi cười thôi, haha, cũng như mua vé số vậy, vừa mua đã trúng rồi thì không bị trời dày mới lạ.”

Cô nửa đùa nửa thật xòe lòng bàn tay ra trước mặt Cát Niên, “Tạ đại sư, xem chỉ tay giúp mình, xem xem nhân duyên mình như thế nào, có phải thật sự đợi đến lúc nghỉ hưu mới có nỗi niềm động phòng ở tuổi 55 không?”

Cát Niên gấp tay Tiểu Bắc lại, “Mệnh càng xem càng bạc.” Cô bật cười, an ủi. “Tiểu Bắc, cậu nhất định có phúc, lúc nào thật sự buồn không chịu nổi nữa, chỉ cần nghĩ đến những người kém may mắn hơn cậu là được rồi, ví dụ như mình đây.” “Mình không so sánh nỗi với cậu, thật đấy, nếu mình là cậu, không biết đã chết bao lần rồi.”

Những lời Chu Tiểu Bắc nói là thật lòng. Cát Niên nói: “Chết nói khó thì không khó, nhưng nói dễ cũng chẳng dễ. Chết không nỗi, vậy chỉ còn cách sống lại.”

Chết không nỗi, thì đành sống lại.

Những năm trong tù, Cát Niên cũng Cát Niên cũng đã bao lần nhắc đi nhắc lại với mình câu này. Rồi khỏi quán mì bò, Cát Niên và Chu Tiểu Bắc chia tay ở một ngã rẽ cách đây không xa. Cát Niên nhìn theo bóng Tiểu Bắc đổ dài dưới ánh đèn đường, cô gái thường ngày vui vẻ nhanh nhẹn, chẳng kiêu ngạo gì, vậy mà cũng có vài phút thê lương như thế này. Cát Niên biết, có thể mục đích ra đi lần này của Tiểu Bắc không gì ngoài tìm được một cái kết, nhưng Tiểu Bắc rốt cuộc vẫn là một người khoáng đạt, rồi sẽ có một ngày cô ấy trở lại, tất cả những gì cô ấy cần chỉ là thời gian. Chỉ có thời gian mới là vô địch.

Vậy mà, Cát Niên năm đó lại không nhận được sự khoan dung của thời gian, chỉ trách mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, Tiểu hòa thượng của cô cứ vậy mà ra đi, để lại cho cô một khoảng trống mênh mông. Đường như mới chỉ một giây trước đó, anh vẫn còn dịu dàng nói “Trước nay cậu chưa từng nói đến”, một giây sau biến mất đã lênh láng trù lên người anh. Cô không kịp phòng bị gì, giống như nước hụt trên con đường bằng phẳng, mọi thứ không một dấu tích cứ thế sụp đổ, sụp xuống... cho đến khi vĩnh viễn không thể phục hồi. Những cơn ác mộng cứ tới, dồn dập nối tiếp, cô không khóc nổi, cũng chẳng thể hồi tỉnh, bởi vì cô còn chưa kịp tỉnh lại. Anh đi rồi, chỉ còn mình cô, cũng phải quay về hiện thực này thôi. Cát Niên rất ít khi nhắc đến những năm tháng lao tù, ngay cả trong câu chuyện kể với Chu Tiểu Bắc cô cũng chỉ chọn lọc tình tiết mà kể qua loa. Có rất nhiều chuyện cô không muốn nhắc lại, là vì không mong có ai hiểu được, cũng giống như bạn hoàn toàn không nên cố gắng bảo một người khỏe mạnh đi thấu hiểu nỗi tuyệt vọng cùng cực của một người trên giường bệnh, người khỏe mạnh luôn miệng nói “Sức khỏe thực sự rất quan trọng”, nhưng thực chất luôn phung phí sức khỏe, không thể hiểu được nỗi khổ của người bệnh tật.

Ngay cả Cát Niên cũng hiếm khi nhớ lại quãng thời gian đó, cô chỉ biết một chuyện – trên đời có hai thứ vĩnh viễn không bao giờ nghịch chuyển, một là sinh mệnh, hai là tuổi thanh xuân. Rất nhiều thứ có thể lặp lại, lá cây khô héo vẫn có thể xanh lại, những thứ quên rồi có thể nhớ lại, nhưng người chết rồi không thể sống lại, tuổi xuân qua rồi vĩnh viễn không thể trở lại lần nữa. Vu Vũ không còn nữa, tuổi xuân của Tạ Cát Niên cũng đã chết từ mười một năm trước. Giờ được ra tù, cô chỉ như một người phụ nữ độc thân 29 tuổi bình thường, sống một cuộc sống bình thường, những cơn sóng gió trong quá khứ, những tháng ngày đắng sau song sắt đường như không in dấu rõ rệt lên cô. Chỉ có điều, mỗi buổi sớm tinh dậy, nhìn làn da vẫn mịn màng qua tấm gương trong phòng tắm lạnh lẽo, đôi mắt ấy nói với cô rằng, cô giờ đã không còn là cô gái năm nào nữa. Có một câu cách ngôn về cuộc đời thế này: Thượng đế đóng một cánh cửa trước mặt bạn thì sẽ mở cho bạn một cánh cửa sổ. Lúc còn trong tù, mỗi lần nhớ đến câu nói này, Cát Niên đều bật cười. Cánh cửa phòng giam đóng im lìm, chỉ hở ra một ô cửa sắt hình vuông chừng một tấc, đây chẳng phải đang chứng minh tính hài hước của Thượng đế hay sao?

Trong tù, những phạm nhân vừa được chuyển đến được gọi là “phạm mới.” Đây là nhóm người thấp cổ bé họng nhất trong cái thế giới kín mít này, ngoài việc phải trải qua huấn luyện nhập trại, chịu “giáo dục” từ những phạm nhân cũ, điều khó vượt qua nhất vẫn là bản thân. Không có ai vốn được tự do mà lại không

cảm thấy nỗi tuyệt vọng như đất trời sụp đổ ấy sau khi vào tù, mình đã không còn là người bình thường nữa, không còn là một người được tôn trọng nữa, thậm chí, không còn là một con người nữa. Mười hai con người bị nhét chung vào một phòng giam chật hẹp, ngày nào cũng là những chỉ tiêu lao động nhiều đến đứt hơi, cuộc sống khó thấy mặt trời, bạn tù nham hiểm, quản giáo hà khắc... “phạm mới” vừa nhập trại đã rửa mặt bằng nước mắt, thậm chí không ít người tìm đến cái chết.

Trước khi gặp Chu Tiểu Bắc trong quán mì bò, Cát Niên ngồi cùng Bình Phượng, một bạn tù vào cùng đợt với cô. Năm đó, Cát Niên chỉ mới tròn 18 tuổi, là một trong những phạm nhân trẻ nhất trong nhà tù, nhưng Bình Phượng còn nhỏ hơn cô một tháng, gầy gò như đứa trẻ 15, 16. Khi ấy, hai người được phân vào cùng một buồng giam, tối nào Cát Niên cũng nghe thấy tiếng Bình Phượng khóc.

Cát Niên rất ít khóc, cô chỉ không ngủ được. Đêm trong nhà tù tối đen như mực, không có nổi một ánh sáng le lói. Cát Niên ngủ ở chỗ gần cửa sổ nhất, cũng không nhìn ra chỗ nào là cửa sổ. Cô luôn ngồi hướng về phía có lẽ là cửa sổ, thẩn thờ chờ đợi nghe tiếng Bình Phượng nuốt nước mắt. Thời gian một đêm có lúc trôi rất nhanh, có lúc lại rất chậm, thời gian dường như chẳng hề có ý nghĩa gì. Do hàng loạt các trình tự tố tụng hình sự phức tạp, đến khi phán quyết của tòa chính thức ban xuống, Cát Niên đã ngồi tù được gần ba tuần, tiếp theo, cô vẫn còn ít nhất hơn 1800 đêm phải trải qua như vậy nữa.

Tối hôm đó, Bình Phượng khóc một lúc rồi dần dần chìm vào giấc ngủ, Cát Niên bỗng nghe thấy từ phía cửa sổ truyền lại tiếng đập cánh nhẹ nhàng. Cô biết, đó là tiếng côn trùng đập cánh. Trong tù có ruồi, có muỗi, có bọ chó, nhưng đều chỉ là những loài côn trùng nhỏ, những con to hơn một chút khó có thể bay vào. Âm thanh này, yếu hơn chuồn chuồn, cánh cam... nhưng lại có lực hơn côn trùng, giãy giụa hồi lâu mà vẫn không tìm được đường ra. Cát Niên không nhìn thấy, nhưng cô nghĩ, đó có thể là một con bướm. Một con bướm hóa thân từ con sâu bướm vượt qua bao khó khăn mới thoát khỏi kén, sao không dạo chơi nơi hoa thơm cỏ lạ, mà lại sa vào góc tối này?

Vu Vũ, là anh sao?

Lòng Cát Niên trĩu xuống. Là anh, anh cuối cùng cũng chui khỏi kén, vẫn còn lưu luyến em nên quay lại xem em ra sao đấy ư?

Cả đêm, Cát Niên cứ vịn vào thành giường như vậy mà nghe tiếng đôi cánh ấy vỗ, trong lòng không biết vui hay buồn. Cô mong bướm nhỏ ở lại bên cô thêm lúc nữa, lại mong nó có thể bay đi, bay về nơi vốn là của nó, không bao giờ trở lại nơi này... trời cứ thế dần sáng.

Nhà tù quy định, mùa hè sáng sớm 5 giờ dậy, mùa đông mới đổi thành 6 giờ. Sau khi ngủ dậy phải gấp chăn màn ngay ngắn như quân nhân, rồi lại ngay ngắn ngồi ở mép giường đợi quản giáo tới mở cửa buồng giam – họ gọi đó là “khai phong.” Tiếp đó lần lượt các buồng giam được cho ra ngoài làm vệ sinh cá nhân, xong lại quay về buồng ăn sáng. Tất cả các buồng giam đều không có nhà vệ sinh, mỗi tầng chỉ có nhà vệ sinh chung ở cuối hành lang, bình thường đều bị khóa chặt, và chỉ được mở vào giờ quy định, sáng tối hai lần. Tia nắng đầu tiên của buổi sớm rơi vào buồng giam của Cát Niên, cả trại giam lục đục dậy, chỉ là vẫn chưa đến lượt buồng cô được “khai phong.” Cát Niên vội vàng lần theo chút ánh sáng ít ỏi tìm dấu vết chú bướm đêm qua, quả nhiên ở ngay bên cửa sổ, cô đã tìm được nó.

Đây nào phải bướm gì, có chăng chỉ là một con thiêu thân màu xám. Nó xấu xí, bần thiêu, phì nộn, nhưng khiến người ta tuyệt vọng nhất là đôi cánh dị dạng của nó. Con thiêu thân rõ ràng chỉ vừa chui khỏi kén nhộng chưa được bao lâu, không biết vì sao lại sa vào đây, chắc chắn là không bay nổi nữa.

Cát Niên nhớ lại câu chuyện về con sâu bướm Vu Vũ từng kể. Anh nói đúng, mọi con bướm đều do những con sâu bướm biến thành, nhưng, anh cũng quên rằng, không phải con sâu bướm nào cũng có thể biến thành bướm. Có thể nó sẽ chết ở trong kén, mãi mãi không nhìn thấy mặt trời, hoặc giãy giụa thừa sống thiếu chết hồi lâu mới biết mình thực ra chỉ là một con thiêu thân xấu xí, ngay cả cánh cũng mọc không tử tế. Cát Niên buồn bã nhận ra cô đã hiểu ý Vu Vũ muốn nói với mình, nhưng, nếu như anh biết trước kết cục sẽ thế này, liệu có cam lòng bầu bạn cùng con sâu bướm khác nơi lòng đất sâu hút kia, nhẹ nhàng cẩn trọng cùng chia sẻ chút ánh sáng đáng thương? Hay anh đã chủ động muốn đi, bất kể kết cục có tàn nhẫn thế nào, cũng đều là lựa chọn của anh.

Nhưng, câu chuyện của Vu Vũ vẫn chưa kể hết, anh vẫn chưa kể đến, nếu như anh không thể biến thành bướm thì con bướm sắc sảo đợi anh ở phía trước liệu có bay mất. Anh không thể kể cánh bay lượn cùng nó,

cũng không thể trở về làm kiếp sâu bướm, nhưng con sâu bướm ấy vẫn có thể tự do ngao du. Anh cũng không nói đến, không còn con sâu bướm ấy, con sâu bướm bị bỏ lại cô độc trong bóng tối sẽ phải sống những tháng ngày tiếp theo như thế nào. Cát Niên không đành lòng nhìn con thiêu thân ra sức giãy giụa bất lực, cô nhẹ nhàng giơ ngón tay, định đẩy nó một cái, nhưng cũng không tác dụng gì, ngón tay cô vừa chạm vào, nó đã liền rơi từ bậu cửa sổ xuống sàn nhà, cô còn chưa kịp phản ứng, một bàn chân mang giày đã ngang tàng hạ xuống, lập tức giẫm bẹp con thiêu thân trên đất. Khi bàn chân ấy nhấc lên, Cát Niên chỉ còn thấy một vũng dịch thể sền sệt phát buồn nôn, cùng nửa đôi cánh dị dạng. Con thiêu thân sống khó khăn là vậy, mà chết sao quá dễ dàng, thậm chí không có nỗi một cơ hội giãy giụa. Đây chính là sự bi ai của kiếp côn trùng.

Cát Niên lòng xót xa, ngẩng đầu nhìn người vừa hạ thủ.

“Sao, không vui à?” Người kia hỏi cô.

Cát Niên cúi xuống, chậm chậm lắc đầu, “Không có”

Cô đầu lại không nổi và cũng không muốn đấu với con người này, giả như không có bàn chân ấy thì con thiêu thân sớm muộn cũng sẽ chết. Nó là loài quái vật dị dạng, nhưng ánh nắng cũng đã chiếu lên nó, như vậy, có chết cũng không đáng tiếc.

Người giẫm chết con thiêu thân tên là Thích Kiến Anh, là phạm nhân có “tư cách” lão làng nhất trong buồng giam của các cô. Thích Kiến Anh người cao lại rất to béo, nghe nói, thời trẻ chị ta cũng là một người có nhan sắc, thất đức lưng ong. Tám năm trước, Thích Kiến Anh vẫn là một bà nội trợ trời gà không chặt, sau khi nghe tin người chồng làm kinh doanh của mình sa đọa, liền cầm con dao gọt hoa quả mũi nhọn tìm đến tổ ấm của đôi gian phu dâm phụ, đẩy cửa xông vào, không màng có thể bị người chồng khỏe hơn gấp mấy lần đánh chết, bất chấp mọi ngón đòn của tên đàn ông xấu xa, cầm dao đâm từng nhát từng nhát vào cơ thể hai con người mà chị ta hận thấu xương. Đến khi đôi nam nữ ấy gục xuống, Thích Kiến Anh cũng rã rời phủ phục xuống giữa vũng máu gọi điện báo cảnh sát. Nghe kể, khi cảnh sát đến, chị ta vẫn cầm chắc con dao, nét mặt còn thoảng nụ cười.

Ả tình nhân chết, nhưng tên đàn ông đó lại được bác sĩ cứu sống. Thích Kiến Anh bị bắt, tòa án xét đến trước khi xảy ra vụ án người chồng đã nhiều lần gây bạo lực gia đình, cho hoãn án tử hình. Vào tù ba năm, Kiến Anh mới được giảm án từ tử hình xuống án tù chung thân, cứ cho còn có thể nhận một cơ hội giảm án nữa thì đợi chị ta ở phía trước vẫn là quãng thời gian giam cầm dài đằng đẵng. Chị ta giờ đã hơn 40 tuổi, dù cho 20 năm sau ra tù thì cũng đã là một bà lão gần đất xa trời, đời này coi như đã bị chôn vùi. Thích Kiến Anh sau khi vào tù tâm tình cũng thay đổi, cổ quái bạo ngược, ai cũng phải sợ chị ta vài phần.

Cùng là phạm nhân, nhưng trong tù cũng phân tam lục cửu phẩm, ngoài khác biệt hạn tù, tội danh và cảnh ngộ cũng khác biệt. Trong trại giam nữ, khiến người ta e sợ nhất thường là tội phạm giết người, như Thích Kiến Anh chẳng hạn, tâm đủ ác, có gì mà chị ta không dám làm, án đủ dài, có ai mà chị ta sợ, trước mặt chị ta, những người khác đều không nửa lời chống đối. Xếp sau tội phạm giết người là tội phạm cướp giật, buôn bán ma túy, buôn người, về độ độc ác cũng tương đối, sau nữa là hạng tội phạm kinh tế, trộm cắp, xếp dưới đáy cùng nhất, bị người ta ức hiếp coi khinh nhất chính là mại dâm. Bình Phượng vì bán dâm mà bị bắt vào đây, chịu khổ nhiều hơn ai hết, Cát Niên tuy cũng là “phạm mới”, nhìn cũng nhẹ nhàng có học, nhưng mọi người đều biết cô bị bắt vì tội cướp giật, trước khi biết rõ đầu đuôi ít nhiều cũng có chút kiêng dè, ức hiếp cũng không đến nỗi quá đáng, vẫn còn dễ sống hơn Bình Phượng một chút.

Có những phạm nhân cũ phàm chuyện gì cũng muốn kiếm lợi, công việc nặng nhọc, bắt thiếu đều giao cho phạm nhân mới làm, đó chỉ là chuyện quá đỗi bình thường, còn rất nhiều việc bắt thiếu ngoài sức chịu đựng khiến hầu hết những người sau khi ra tù đều khó hé răng – trong tù không có đàn ông, có người nói, con muỗi bay qua cũng đều là con cái. Những người phụ nữ ở tuổi ấy, đặc biệt là những người có án tù dài, phải chịu hai tầng cô đơn về cả sinh lý lẫn tâm lý, đương nhiên khó lòng kiềm chế. Có những cặp nữ phạm giả phượng giả hoàng bập vào nhau, đi đâu cũng kè kè, cũng có những trường hợp không đồng ý, nhưng người mới đến yếu thế khó tránh khỏi bị làm nhục. Có những đêm không ngủ được, mắt mở thao láo nhìn vào không gian đen quạch, trong tiếng khóc thút thít của Bình Phượng, Cát Niên có thể nghe thấy cả tiếng Thích Kiến Anh thở hồng hộc, tiếng bạt tai, tiếng da thịt cọ sát, và còn có cả tiếng Bình Phượng nghẹn ngào kìm nén nỗi uất giận.

Quãng thời đó, lúc nào mặt mũi Bình Phượng cũng sưng húp, chỗ ngủ cũng bị bắt phải đổi sang dưới chỗ nằm của Thích Kiến Anh – chỉ có những phạm nhân mới vào hoặc địa vị thấp kém mới phải ngủ ở tầng dưới, vì trong buồng giam khoảng đi lại rất hẹp, những việc như ăn cơm, ngủ, làm đồ thủ công đều phải làm trên giường, tầng dưới bao giờ cũng bừa bãi, lộn xộn nhất. Cát Niên biết, hàng đêm không chỉ có mình cô tỉnh giấc, các bạn tù khác cũng đều nhìn thấy chuyện xảy ra, nhưng phần lớn đều e sợ, chỉ biết phần nộ trong lòng mà không dám nói ra, hoặc đơn giản là vô cảm nằm trong bóng tối xem kịch hay. Cát Niên thương cảm cho Bình Phượng, nhưng đến bản thân cô còn cứu không nổi, thì có thể cứu vớt nổi ai? Vào tù một thời gian, rất nhiều người bắt đầu nhận ra cái danh “tội phạm cướp giết” của cô chỉ là hữu danh vô thực, chẳng có gì kinh khủng, liền đua nhau chà đạp cô, số lần ăn bạt tai của cô càng ngày càng nhiều, lúc ấy lấy ai thương cảm cô? Nữ giới và nam giới không giống nhau, hiếm lắm mới gặp một người phụ nữ sinh ra đã hung bạo, những phạm nhân trong trại giam nữ, có người vì tình, có người vì tiền, hoặc giả bị dồn vào đường cùng, phần lớn đều đã trải qua những nỗi khổ khó lòng tưởng tượng.

Cát Niên nghĩ, rồi cũng sẽ có một ngày cô trở nên chai sạn trước mọi thứ như thế. Đối với một người con gái 18 tuổi, ba năm còn dài hơn cả đời người. Một buổi tối sau hai tháng cô vào tù, cô lại nghe tiếng Thích Kiến Anh làm nhục và đánh đập Bình Phượng trong bóng tối, lần này chị ta ra tay độc ác hơn bao giờ hết. Có lẽ Thích Kiến Anh đã chán ngán Bình Phượng, hoặc cũng có thể sự “hầu hạ” của Bình Phượng không thỏa mãn nổi chị ta. Trong tĩnh lặng từng tiếng thành thịch của nắm đấm giáng xuống da thịt người khiến người ta thót tim run sợ. Tiếp đó, Cát Niên nghe tiếng Thích Kiến Anh dội đầu Bình Phượng vào tường. Cô hiểu mình không nên nhiều chuyện, nhưng nhắm mắt bịt tai được chưa đầy một phút, cô vẫn không kìm nổi xông ra trước giường, kêu đau bụng ầm ĩ đòi đi vệ sinh, cuối cùng cũng gọi được quản giáo trực ban.

Mạng Bình Phượng coi như được cứu, trên trán chỉ lưu lại một vết sẹo hồng hồng. Hành động của Cát Niên không chỉ vi phạm nội quy quản lý trại giam mà còn làm phiền đến giấc ngủ của các phạm nhân khác nên đã đắc tội với không ít người, đặc biệt là Thích Kiến Anh. Những nỗi đau khổ sau đó cô ít khi nhớ lại, cô không biết giới hạn của bản thân là ở đâu, chỉ biết nhắm mắt lại, vẫn còn có ngày mai, cô vẫn phải đối diện với những công việc miên man không hồi kết. Cô trẻ như Bình Phượng, lại thanh tú sạch sẽ hơn Bình Phượng nên sớm đã là đối tượng để ý của nhiều phạm nhân, nhưng vẻ trầm ngâm trước tuổi của cô vẫn chỉ khiến bọn họ chỉ dám đứng nhìn từ xa. Cuối cùng, Thích Kiến Anh cũng đã nhìn ra cô thực sự chỉ là loại người có đánh cho gãy răng cũng chỉ dám nuốt xuống bụng, một ngày sau khi kết thúc công việc lao động, chị ta trèo lên giường Cát Niên.

Cát Niên giãy giụa dưới thân hình phì nộn của Thích Kiến Anh, mỗi cử động đều bị đổi lại bằng một cú tát ong đầu nhức óc. Mọi người trong buồng giam đều giả vờ ngủ, sự phản kháng của cô giống như vùng vẫy lúc sắp chết đuối, càng lúc càng yếu ớt. Từ Lâm Hằng Quý đến Hàn Thuật, giờ lại đến Thích Kiến Anh, lẽ nào cô mãi không thoát khỏi cơn ác mộng này ư?

Đêm hôm đó, toàn bộ giám thị lẫn phạm nhân trại giam đều nghe thấy một tiếng hét xé tai. Khi cán bộ trực ban điên cuồng thổi còi, nhanh chóng rọi đèn pin chạy lại, mở cửa buồng giam của cô, chỉ thấy Thích Kiến Anh mặt mũi máu me đầm đìa điên loạn đâm đá lên người Cát Niên, Cát Niên người nhũn như sợi mì tôm co rúm lại một đống, không kêu một tiếng, trong miệng vẫn sống chết ngoạm lấy một vật máu me không rõ hình thù – đó là toàn bộ tai trái của Thích Kiến Anh. Quản giáo tách hai người họ dẫn đi, trên nền buồng giam vẫn còn hai vũng máu to.

Cát Niên nằm trên giường bệnh gần ba tháng, cô cũng không rõ chính xác là bao lâu. Những ngày ở giữa ranh giới giữa tỉnh và mê, cô lơ mơ biết nhà tù đã thông báo cho người nhà biết về tình hình của cô, nhưng không hề có ai tới thăm, cô cũng không chờ đợi bất kỳ ai tới. Có lẽ lần này chết cũng được rồi, con sâu bướm bị bỏ lại cô đơn, không chừng chết rồi lại có thể hạnh phúc hội ngộ cùng Vu Vũ ở một thế giới khác.

Nhưng cô chết không nổi, bệnh viện trại giam với những điều kiện chữa trị thô sơ là thế cuối cùng vẫn cứu được mạng cô. Hai tháng sau vào một buổi sáng, cô tỉnh táo nhìn ánh nắng chiếu bên mép gối.

Vu Vũ, đến giờ mà anh vẫn không muốn gặp em sao?

Chết không nổi, vậy thì cố sống cho tốt. Cô nghe tiếng Vu Vũ từ xa xăm vọng lại.

Cát Niên một lần nữa thuyết phục bản thân bắt tay làm hòa với số phận, có lẽ số mệnh cô vẫn còn dài, so với cả đời người, năm năm cũng đâu có gì khó chịu đựng, hơn nữa thời gian ngồi tù của cô còn có thể

ngắn đi một chút. Cô hộ lý đưa thuốc buổi sáng đẩy cửa bước vào, thấy Cát Niên yếu ớt lấy tay đùa bắt ánh sáng, nằm trên giường bệnh mỉm cười, “Chị hộ lý, tóc chị đẹp quá.”

Vì lý do đặc biệt nào đó, bệnh tình của Cát Niên chỉ được ghi một cách mơ hồ trong bệnh án. Cát Niên phục hồi trở lại buồng giam, Thích Kiến Anh bị cô ngoạn mất một tai trái đã bị điều khỏi buồng giam của các cô. Cát Niên trước và sau khi bị bệnh bỗng trở thành hai con người hoàn toàn khác nhau, dù cô vẫn trầm tĩnh như cũ, nhưng mọi người đều nhớ đến cảnh tượng cô mặt không biến sắc ngoạn tai Thích Kiến Anh máu chảy đầm đìa, ít nhiều cũng có chút dè chừng. Còn cô lại trở nên càng cởi mở, rộng rãi, cô tha thứ cho bản thân mình, và cũng đối xử tốt với tất cả mọi người xung quanh.

Công việc trong trại giam chủ yếu là may gia công. Trại giam nhận việc từ các xưởng bên ngoài về giao cho các phạm nhân hoàn thành, nào là thêu hoa, đính ngọc, đan áo... hầu hết đều do từng buồng nhận về hoàn thành chỉ tiêu trong ngày. Dựa vào năng suất mà tính điểm cải tạo. Cát Niên thích ứng rất nhanh với hoàn cảnh, từ một người mới đầu đơ đưng còn bị kim đâm vào tay, dần dần cô hoàn thành chỉ tiêu của mình xong còn giúp những người khác trong phòng. Sau này trại giam cải tiến “trang thiết bị” thành máy may, cô đạp máy may cũng rất nhanh, đồ làm ra vừa đều lại vừa đẹp. Sau này cô nghĩ, đây cũng coi như một kỹ năng trại giam dạy để cô mưu sinh.

Vì Cát Niên quan hệ xã giao tốt, lại cũng coi như có chút văn hóa, đầu óc nhanh nhẹn, không chỉ các bạn tù mà cả quản giáo cũng đều yêu mến cô. Cô làm buồng trưởng, hộ lý, quản lý thư viện, lại ghi danh tham gia lớp học từ xa, đại diện trại giam đi thi các chương trình kiến thức đều được giải... Sau khi tai Thích Kiến Anh bị thương, qua xét nghiệm thường quý của bệnh viện bất ngờ phát hiện chị ta bị xơ gan, tin này nhanh chóng khiến chị ta suy sụp, từ đó sức khỏe ngày một đi xuống. Cát Niên ở tù được nửa năm, Thích Kiến Anh đã nằm liệt giường. Vì chuyện trước đây, Cát Niên và chị ta coi như cũng có thù cũ, giờ Thích Kiến Anh ốm lừ đừ cũng chẳng có bản lĩnh gây sự với ai, là phạm nhân hộ lý, Cát Niên có nhiệm vụ chăm sóc cho tất cả các bệnh nhân bị bệnh. Xét đến quan hệ giữa hai người, quản giáo có ý để Cát Niên không phải làm nhiệm vụ này, nhưng cô từ chối, cho rằng không nhất thiết phải như vậy. Cô bình tĩnh chăm sóc Thích Kiến Anh đang ngày một ốm yếu, thậm chí chị ta thâm thù cắn một vết thật đau trên tay cô, cô cũng không kêu một tiếng. Cuối cùng vào một ngày, khi Cát Niên đang cẩn thận lau người cho Thích Kiến Anh, người phụ nữ đã đâm chồng và kẻ thứ ba tổng cộng 31 nhát dao, người đàn bà trong trại giam không ai là không kinh sợ ấy, đã khóc trước mặt Cát Niên như một đứa trẻ.

“Trước đây anh ta rất yêu tôi, tôi đã cùng anh ta đi qua những thời khắc đẹp đẽ nhất, khi lập nghiệp cũng cùng anh ta chịu biết bao khổ cực, vì anh ta tôi phải vay khắp lượt bên nhà ngoại, anh ta thành công rồi, lại nói không cần tôi nữa... hu hu, anh ta không cần tôi nữa... con trai tôi nói tôi là con rắn độc.”

Đây là lần đầu tiên Cát Niên nghe kể những chuyện trước đây từ miệng Thích Kiến Anh, chị ta trong giây phút này chẳng qua cũng chỉ là một người đàn bà đáng thương.

Thích Kiến Anh vừa khóc vừa hỏi: “Vì sao cô không hận tôi? Tạ Cát Niên, cô là do ông trời cử xuống ư?”

Bình Phụng cũng từng nói như vậy.

Cát Niên cười, cô không trả lời. Cô không phải là thiên thần gì, cô cũng đã từng hận rất nhiều người, chỉ là hận rồi cuối cùng quên mất. Vì hận cũng chẳng được việc gì, vì đời người được tạo thành bởi bao tình tiết không theo ý mình, khó mà tính được, có những chuyện, có những kết cục, cô cũng không biết là do ai gây ra, do người cô hận, hay do chính bản thân cô, cô không hiểu, vì vậy tha cho người khác, cũng là tha cho chính mình. Những việc cô làm trong trại giam, không phải hy vọng được đánh giá đạo đức tốt, cũng không mong được ai cảm kích, cô chỉ muốn cho thời gian trôi qua nhanh một chút, nhanh thêm một chút. Cô phải ra ngoài. Cô vẫn chưa biết câu chuyện đằng sau Vu Vũ kết thúc như thế nào, không ai nói cho cô biết. Mấy năm nay, chỉ có một người vào thăm cô một lần, nhưng người đó cũng hoàn toàn không biết gì. Cô mong chờ sau khi được tự do có thể đi tới nơi chôn cất anh nhìn một lần, một lần là đủ.

Hai năm sau, Cát Niên được ân xá, mọi người đều cho là việc thích đáng. Sau này, cô vẫn thường xuyên có một giấc mơ, mơ thấy buồng giam tối đến nghẹt thở, tiếng thở hỗn hển, con bướm cô nhìn không thấy cứ đập cánh bên cửa sổ, tiếng giày của quản giáo bước trên hành lang, tiếng còi đầu tiên truyền đến trong buổi sáng sớm, “Khai phong” rồi, sau đó cô cảm nhận được ánh sáng của buổi

sớm, con thiêu thân bị giẫm bẹp trong ánh sáng... lần nào đến đây cô cũng dần dần tỉnh dậy. Tỉnh giấc, cô đã cùng cô bé tên Minh Phi sống một cuộc sống thanh bình trong khu vườn có cây tỳ bà này được tám năm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-anh-nhin-ve-em-tap-1>